This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

600047797/

6178.

TAYLOR INSTITUTION

GRADUATES

TO THE UNIVERSITY

BY

ROBERT FINCH, M.A.

2936 d. 22

SOPHOCLIS

TRAGOEDIAE SEPTEM

CUM

SCHOLIIS VETERIBUS

VERSIONE LATINA ET NOTIS

ACCEDUNT

DEPERDITORUM DRAMATUM

FRAGMENTA

EX EDITIONE

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK.

TOMUS III.

ARGENTORATI.

MDCCLXXXVIII.

BIBLIOTHECA·BODLEIANA·

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΦΙΛΟΚΤΗΤΟΥ.

Ἀναγωγὴ Φιλοκτήτου ἐκ Λήμνου εἰς Τροίαν ὑπὸ Νεοπτολέμου καὶ Ὀδυσσέως καθ' Ἑλένου μαντείαν, ὃς καλὰ μαντείαν Κάλχαντος, ὡς εἰδὼς χρησμοὺς συντελοῦντας πρὸς τὴν τῆς Τροίας ἅλωσιν, ὑπὸ Ὀδυσσέως νύκλωρ ἐνεδρευθείς, δέσμιος ἤχθη τοῖς Ἕλλησιν. ἡ δὲ σκηνὴ ἐν Λήμνῳ. ὁ δὲ Χορὸς ἐκ γερόντων τῶν Νεοπτολέμῳ συμπλεόντων. κεῖται δὲ καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἡ μυθοποιΐα. ἐδιδάχθη ἐπὶ Γλαυκίππου. πρῶτος ἦν Σοφοκλῆς.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΕΜΜΕΤΡΟΣ.

Χρύσης Ἀθηνᾶς βωμὸν ἐπικεχωσμένον,
ἐφ' οὗπερ Ἀχαιοῖς χρησθὲν ἦν θῦσαι, μόνος
Ποίαντος ἤδει παῖς ποθ' Ἡρακλεῖ συνών·
ζητῶν δὲ τοῦτον ναυβάτῃ δεῖξαι σθόλῳ,
πληγεὶς ὑπ' ἔχεως, ἐλίπετ' ἐν Λήμνῳ νοσῶν.
Ἑλενος δ' Ἀχαιοῖς εἶφ' ἁλώσεσθ' Ἰλιον
τοῖς Ἡρακλέους τόξοισι, παιδί τ' Ἀχιλλέως.
τὰ τόξ' ὑπῆρχε παρὰ Φιλοκτήτῃ μόνῳ·
πεμφθεὶς δ' Ὀδυσσεὺς ἀμφοτέρους συνήγαγεν.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ΧΟΡΟΣ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΣΚΟΠΟΣ ὡς ΕΜΠΟΡΟΣ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ακλὴ μὲν ἥδε τῆς περιῤῥύτου χθονὸς
Λήμνου, βροτοῖς ἄσ]ειστος, οὐσ]ὲ οἰκουμένη,
ἔι.Θ', ὦ κρατίσ]ου πατρὸς Ἑλλήνων τραφεὶς
Ἀχιλλέως παῖ Νεοπ]όλεμε, τὸν Μηλιᾶ
Ποίαντος υἱὸν ἐξέθηκ' ἐγώ ποτε,
ταχθεὶς τόσ]' ἔρδειν τῶν ἀνασσόντων ὕπο,
νόσῳ κατασ]άζοντα διαῤῥόῳ πόδα·
ὅτ' οὔτε λοιβῆς ἡμὶν, οὔτε θυμάτων
παρῆν ἐκήλοις προσθίγειν· ἀλλ' ἀγρίαις
κατεῖχ' ἀεὶ πᾶν σ]ρατόπεδον δυσφημίαις,
βοῶν, σ]ενάζων. ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ
λέγειν; ἀκμὴ γὰρ οὐ μακρῶν ἡμῖν λόγων·
μὴ καὶ μάθῃ μ' ἥκοντα, κἀκχέω τὸ πᾶν
σόφισμα, τῷ νιν αὐτίχ' αἱρήσειν δοκῶ.
ἀλλ' ἔργον ἤδη σὸν τὰ λοίφ' ὑπηρετεῖν,
σκοπεῖν θ', ὅπου 'στ' ἐνταῦθα δίσ]ομος πέτρα
τοιάσ]', ἵν' ἐν ψύχει μὲν ἡλίου διπλῆ
πάρεσ]ιν ἐνθάκησις, ἐν θέρει σ]' ὕπνον
δι' ἀμφιτρῆτος αὐλίου πέμπει πνοή.
βαιὸν σ]' ἔνερθεν ἐξ ἀρισ]ερᾶς τάχ' ἂν
ἴδοις ποτὸν κρηναῖον, εἴπερ ἐστὶ σῶν.

ἄ μοι προσελθὼν σῆγα, σήμαιν', εἴτ' ἔχει
χῶρον πρὸς αὐτὸν τόνδε γ', εἴτ' ἄλλῃ κυρεῖ,
ὡς ταὐτὸ μὴ λοιπὰ τῶν λόγων σὺ μὲν κλύῃς,
ἐγὼ δὲ φράζω· κοινὰ δ' ἐξ ἀμφοῖν ἴῃ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἄναξ Ὀδυσσεῦ, τοῦργον οὐ μακρὰν λέγεις.
δοκῶ γὰρ, οἷον εἶπας, ἄντρον εἰσορᾶν.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἄνωθεν, ἢ κάτωθεν· οὐ γὰρ ἐννοῶ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τόδ' ἐξύπερθε, καὶ σίγου γ' οὐδεὶς τύπος.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ὅρα, καθ' ὕπνον μὴ καλαχλιθεὶς κυρῇ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ὁρῶ κενὴν οἴκησιν ἀνθρώπων δίχα.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

οὐκ ἔνδον οἰκοποιός ἐστί τις τροφή;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

σκιερὴ γε Φυλλὰς, ὡς ἐναυλίζοντί τῳ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

τὰ δ' ἄλλ' ἔρημα, κοὐδέν ἐσθ' ὑποστέγον;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

αὐτόξυλόν γ' ἔκπωμα, Φλαυρούργου τινὸς
ἀνδρὸς τέχνημα, καὶ πυρεῖ' ὁμοῦ τάδε.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

κείνου τὸ θησαύρισμα σημαίνεις τόδε.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἰοὺ, ἰού· καὶ ταῦτά γ' ἄλλα θάλπεσιν

ῥάκη, βαρείας του νοσηλείας πλέα.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ὠνὴρ κατοικεῖ τούσδε τοὺς τόπους σαφῶς,
κἄστ' οὐχ ἑκάς που. πῶς γὰρ ἂν νοσῶν ἀνὴρ
κῶλον παλαιᾷ κηρὶ, προσβαίη μακράν;
ἀλλ' ἢ 'πὶ Φορβῆς νόστον ἐξελήλυθεν,
ἢ φύλλον εἴ τι νώδυνον κἀτοιδέ που.
τὸν οὖν παρόντα πέμψον ἐς κἀλασκοπὴν,
μὴ καὶ λάθῃ με προσπεσών· ὡς μᾶλλον ἂν
ἕλοιτό μ' ἢ τοὺς πάντας Ἀργείους λαβεῖν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ' ἔρχεταί τε, καὶ φυλάξεται σθένος.
σὺ σθ', εἴ τι χρῄζεις, φράζε δευτέρῳ λόγῳ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ἀχιλλέως παῖ, δεῖ σ' ἐφ' οἷς ἐλήλυθας
γενναῖον εἶναι, μὴ μόνον τῷ σώματι,
ἀλλ' ἤν τι καινὸν, ὧν πρὶν οὐκ ἀκήκοας,
κλύῃς, ὑπουργεῖν, ὡς ὑπηρέτης πάρει.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί δῆτ' ἄνωγας;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

τὴν Φιλοκτήτου σε δεῖ
ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις λέγων.
ὅταν σ' ἐρωτᾷ τίς τε καὶ πόθεν πάρει,
λέγειν, Ἀχιλλέως παῖς· τόδ' οὐχὶ κλεπτέον·
πλεῖς σθ' ὡς πρὸς οἶκον, ἐκλιπὼν τὸ ναυτικὸν
στράτευμ' Ἀχαιῶν, ἔχθος ἐχθήρας μέγα,
οἵ σ' ἐν λιταῖς στείλαντες ἐξ οἴκων μολεῖν,

μόνην ἔχοντες τήνδ' ἄλωσιν Ἰλίου,
οὐκ ἠξίωσαν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων,
ἐλθόντι δοῦναι κυρίως αἰτουμένῳ·
ἀλλ' αὖτ' Ὀδυσσεῖ παρέδοσαν· λέγων ὅσ' ἂν
θέλῃς καθ' ἡμῶν ἔσχατ' ἐσχάτων κακά.
τούτων γὰρ οὐδέν μ' ἀλγυνεῖς· εἰ δ' ἐργάσει
μὴ ταῦτα, λύπην πᾶσιν Ἀργείοις βαλεῖς.
εἰ γὰρ τὰ τοῦδε τόξα μὴ ληφθήσεται,
οὐκ ἔστι πέρσαι σοι τὸ Δαρδάνου πέδον.
ὡς δ' ἔστ' ἐμοὶ μὲν οὐχί, σοὶ δ', ὁμιλία·
πρὸς τόνδε πιστὴ καὶ βέβαιος, ἔκμαθε.
σὺ μὲν πέπλευκας, οὔτ' ἔνορκος οὐδενί,
οὔτ' ἐξ ἀνάγκης, οὔτε τοῦ πρώτου στόλου·
ἐμοὶ δὲ τούτων οὐδέν ἐστ' ἀρνήσιμον.
ὥστ', εἴ με τόξων ἐκράτησε αἰσθήσεται,
ὄλωλα, καὶ σὲ προσδιαφθερῶ ξυνών.
ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο δεῖ σοφισθῆναι, κλοπεὺς
ὅπως γενήσει τῶν ἀνικήτων ὅπλων.
ἔξοιδα καὶ φύσει σε μὴ πεφυκότα
τοιαῦτα φωνεῖν, μηδὲ τεχνᾶσθαι κακά.
ἀλλ' ἡδὺ γάρ τοι κτῆμα τῆς νίκης λαβεῖν.
τόλμα· δίκαιοι δ' αὖθις ἐκφανούμεθα.
νῦν δ' εἰς ἀναιδὲς ἡμέρας μέρος βραχὺ
δός μοι σεαυτόν, κἄπειτα τὸν λοιπὸν χρόνον
κέκλησο πάντων εὐσεβέστατος βροτῶν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἐγὼ μὲν οὖς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων,
Λαερτίου παῖ, ταὐσδε καὶ πράσσειν σιγῶ.

ἔφυν γὰρ οὐδὲν ἐκ τέχνης πράσσειν κακῆς,
οὔτ' αὐτὸς, οὔθ', ὡς φασιν, ὐκφύσας ἐμέ.
ἀλλ' εἶμι· ἕτοιμος πρὸς βίαν τὸν ἄνδρ' ἄγειν,
καὶ μὴ δόλοισιν. οὐ γὰρ ἐξ ἑνὸς ποδὸς
ἡμᾶς τοσούσδε πρὸς βίαν χειρώσεσθαι.
πεμφθείς γε μέντοι σοὶ ξυνεργάτης, ὀκνῶ
προδότης καλεῖσθαι· βούλομαι δ', ἄναξ, καλῶς
δρῶν ἐξαμαρτεῖν μᾶλλον, ἢ νικᾶν κακῶς.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἐσθλοῦ παιρὸς παῖ, καὐτὸς ὢν νέος ποτὲ
γλῶσσαν μὲν ἀργὸν, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν·
νῦν δ', εἰς ἔλεγχον ἐξιὼν, ὁρῶ βροτοῖς
τὴν γλῶσσαν, οὐχὶ τἄργα, πάνθ' ἡγουμένην.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί οὖν μ' ἄνωγας ἄλλο πλὴν ψευδῆ λέγειν;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

λέγω σ' ἐγὼ δόλῳ Φιλοκτήτην λαβεῖν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί δ' ἐν δόλῳ δεῖ μᾶλλον ἢ πείσαντ' ἄγειν;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

οὐ μὴ πίθηται· πρὸς βίαν δ' οὐκ ἂν λάβοις.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὕτως ἔχει τι δεινὸν ἰσχύος θράσος;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἰοὺς ἀφύκτους, καὶ προστέμνοντας φόνον.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὐκ ἆρ' ἐκείνῳ γ' οὐδὲ προσμίξαι θρασύ;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

οὔ· μὴ δόλῳ λαβόντα γ', ὡς ἐγὼ λέγω.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὐκ αἰσχρὸν ἡγῇ δῆτα τὸ ψευδῆ λέγειν;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

οὐκ, εἰ τὸ σωθῆναί γε τὸ ψεῦδος φέρει.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

πῶς οὖν βλέπων τις ταῦτα τολμήσει λαλεῖν;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ὅταν τι δρᾷς ἐς κέρδος, οὐκ ὀκνεῖν πρέπει.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

κέρδος δ' ἐμοὶ τί τοῦτον ἐς Τροίαν μολεῖν;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

αἱρεῖ τὰ τόξα ταῦτα τὴν Τροίαν μόνα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὐκ ἆρ' ὁ πέρσων γ', ὡς ἐφάσκετ', εἶμ' ἐγώ;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

οὔτ' ἂν σὺ κείνων χωρὶς, οὔτ' ἐκεῖνα σοῦ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

θηρατέ' οὖν γίγνοιτ' ἄν, εἴτερ ὧδ' ἔχει.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ὡς τοῦτό γ' ἔρξας, δύο φέρῃ δωρήματα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ποίω; μαθὼν γὰρ, οὐκ ἂν ἀρνοίμην τὸ δρᾶν.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

σοφός τ' ἂν αὐτὸς κἀγαθὸς κεκλῇ' ἅμα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἴτω· ποιήσω, πᾶσαν αἰσχύνην ἀφείς.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἦ μνημονεύεις οὖν ἃ σοι παρήνεσα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

σάφ' ἴσθ', ἐπειδὴ εἰσάπαξ ξυνήνεσα;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

σὺ μὲν μένων νυν κεῖνον ἐνθάδ' ἐκδέχου·
ἐγὼ δ' ἄπειμι, μὴ κατοπτευθῶ παρών,
καὶ τὸν σκοπὸν πρὸς ναῦν ἀπεσταλῶ πάλιν.
καὶ δεῦρ', ἐάν μοι τοῦ χρόνου δοκῇτέ τι
καλλισχολάζειν, αὖθις ἐκπέμψω πάλιν
τοῦτον τὸν αὐτὸν ἄνδρα, ναυκλήρου τρόπον
μορφὴν δολώσας, ὡς ἂν ἄγνοια προσῇ·
σὺ δ' ἦτα, τέκνον, παικίλως αὐδωμένου,
δέχου τὰ συμφέροντα τῶν ἀεὶ λόγων.
ἐγὼ δὲ πρὸς ναῦν εἶμι, σοὶ παρεὶς τόδε·
Ἑρμῆς δ' ὁ πέμπων δόλιος ἡγήσαιτο νῷν,
Νίκη τ' Ἀθηνᾶ Πολιὰς, ἣ σώζει μ' ἀεί.

ΧΟΡΟΣ.

Τί χρὴ, τί χρή με, δέσποτ', ἐν ξένᾳ ξένον στρ. α'.
στέγειν, ἢ τί λέγειν πρὸς ἄνδρ' ὑποπτᾶσαι;
Φράζε μοι. τέχνα γὰρ τέχνας
ἑτέρας προὔχει,
καὶ γνώμα, παρ' ὅτῳ τὸ θεῖαν
Διὸς σκῆπτρον ἀναίσσεται.
σὲ δ', ὦ τέκνον, τόδ' ἐλήλυθε
πᾶν κράτος ὠγύγιον· τό μοι ἔννεπε
τί σοι χρεὼν ὑπουργεῖν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

νῦν μὲν, ἴσως γὰρ τόσσον ἐσχαλιαῖς
προσιδεῖν ἐθέλεις, ὁντινα κεῖται,
δέρκου θαρσῶν· ὁπόταν δὲ μόλῃ
δεινὸς ὀδίτης, τῶνδ' ἐκ μελάθρων
πρὸς ἐμὴν αἰεὶ χεῖρα προχωρῶν,
πειρῶ τὸ παρὸν θεραπεύειν.

ΧΟΡΟΣ.

μέλον πάλαι μέλημά μοι λέγεις, ἄναξ, ἀντιστρ. α'.
Φρουρεῖν ὅμμ' ἐπὶ σῷ μάλιστα καιρῷ·
νῦν δ' ἐμοὶ λέγ' αὐλὰς ποίας
ἔνεδρος ναίει,
καὶ χῶρον τίν' ἔχει. τὸ γάρ μοι
μαθεῖν οὐκ ἀποκαίριον,
μή με λάθῃ πελάσας ποθέν.
τίς τόσσος, ἢ τίς ἕδρα; τίν' ἔχει σλίβον;
ἔναυλον, ἢ θυραῖον;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οἶκον μὲν ὁρᾷς τόνδ' ἀμφίθυρον
πέτρινης κοίτης.

ΧΟΡΟΣ.

ποῦ γὰρ ὁ τλήμων αὐτὸς ἄπεστιν;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

δῆλον ἔμοιγ' ὡς φορβῆς χρείᾳ
σλίβον ὀγμεύει τόνδε πέλας που.
ταύτην γὰρ ἔχειν βιοτᾶς αὐτὸν
λόγος ἐστὶ φύσιν, θηροβολοῦντα
πτηνοῖς ἰοῖς σμυγερὸν σμυγερῶς,

οὐδέ τιν' αὐτῷ
παιῶνα κακῶν ἐπινωμᾶν.

ΧΟΡΟΣ.

οἰκτείρω νιν ἔγωγ', ὅτως, στρ. β'.
μή του κηδομένου βροτῶν,
μηδὲ ξύντροφον ὄμμ' ἔχων,
δύσπανος, μόνος αἰεὶ,
νοσεῖ μὲν νόσον ἀγρίαν,
ἀλύει δ' ἐπὶ παντί τῳ
χρείας ἱσταμένῳ. πῶς πο-
τε, πῶς δύσμορος ἀντέχει;
ὦ παλάμαι θνητῶν,
ὦ δύσπανα γένη βροτῶν,
οἷς μὴ μέτριος αἰών.
οὗτος πρωτογόνων ἴσως ἀντιστρ. β'.
ἦκων οὐδενὸς ὕστερος,
πάντων ἄμμορος ἐν βίῳ
κεῖται μοῦνος ἀπ' ἄλλων,
σπικτῶν ἢ λασίων μετὰ
θηρῶν· ἔν τ' ὀδύναις ὁμοῦ
λιμῷ τ' οἰκτρὸς, ἀνήκεστα
μεριμνήματ' ἔχων· βαρεῖ-
α δ' ἀθυρόστομος
ἀχὼ τηλεφανὴς πικρᾶς
οἰμωγᾶς ὑπακούει.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὐδὲν τούτων θαυμαστὸν ἐμοί.
θεῖα γὰρ, εἴτε κἀγώ τι φρονῶ,

καὶ τὰ παθήμαθ' ἃπερ πρὸς αὐτὸν
τῆς ὠμόφρονος Χρύσης ἐπέβη.
καὶ νῦν ἃ πονεῖ δίχα κηδεμόνων,
οὐκ ἔσθιν ὅπως οὐ θεῶν μελέτη,
τοῦ μὴ πρότερον τόνδ' ἐπὶ Τροίᾳ
τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη,
πρὶν ὅδ' ἐξήκοι χρόνος, ᾧ λέγεται
χρῆναί σφ' ὑπὸ τῶνδε δαμῆναι.

ΧΟΡΟΣ.

εὖσταμ' ἔχε, παῖ. ἀντιστρ. γ'.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί τόδε;

ΧΟΡΟΣ.

προὐφάνη κύκνος
φωτὸς σύντροφος, ὡς τειρομένου.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἦ που τῇδ' ἢ τῇδε τόπων;
βάλλει, βάλλει μ' ἐτύμα φθογγά
του, σήμου κατ' ἀνάγκαν
ἕρποντος· οὐδ' ἐμὲ λάθει βαρεῖα
τηλόθεν αὐδὰ τρυσάνωρ.
διάσημα γὰρ θροεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἔχε, τέκνον— ἐπῳδ. γ'.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

λέγ' ὅ τι.

ΧΟΡΟΣ.

φροντίδας νέας.

οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ὠνὴρ,
οὐ μολπαὶν σύριγγος ἔχων,
ὡς ποιμὴν ἀγροβότας, ἀλλ' ἤ
που πλαίων ὑπ' ἀνάγκας
βοᾷ τηλωπὸν ἰωὰν, ἢ ναὸς
ἄξενον αὐγάζων ὅρμον.
προβοᾷ γάρ τι δεινόν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

Ἰὼ ξένοι,
τίνες ποτ' ἐς γῆν τήνδε ναυλίλῳ πλάτῃ
καθέσχετ', οὔτ' εὔορμον, οὔτ' οἰκουμένην;
ποίας πάτρας ὑμᾶς ἂν ἢ γένους ποτὲ
τύχοιμ' ἂν εἰπών; σχῆμα μὲν γὰρ Ἑλλάδος
στολῆς ὑπάρχει προσφιλεστάτης ἐμοί.
φωνῆς δ' ἀκοῦσαι βούλομαι· καὶ μή μ' ὄκνῳ
δείσαντες ἐκπλαγῆτ' ἀπηγριωμένον·
ἀλλ' οἰκτίσαντες ἄνδρα δύσμηνον, μόνον,
ἔρημον ὧδε κἄφιλον κακούμενον,
φωνήσατ', εἴπερ ὡς φίλοι προσήκετε.
ἀλλ' ἀνταμείψασθ'· οὐ γὰρ εἰκὸς οὔτ' ἐμὲ
ὑμῶν ἁμαρτεῖν τοῦτό γ', οὔθ' ὑμᾶς ἐμοῦ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ', ὦ ξέν', ἴσθι τοῦτο πρῶτον, οὕνεκα
Ἕλληνές ἐσμεν. τοῦτο γὰρ βούλει μαθεῖν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ φίλτατον φώνημα. φεῦ τὸ καὶ λαβεῖν
πρόσφθεγμα τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἐν χρόνῳ μακρῷ.
τίς σ', ὦ τέκνον, προσέσχε, τίς προσήγαγε

χρεία; τίς ὁρμή; τίς ἀνέμων ὁ Φίλταθος;
γέγωνέ μοι πᾶν τοῦθ', ὅπως εἰδῶ τίς εἶ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἐγὼ γένος μέν εἰμι τῆς περιῤῥύτου
Σκύρου· πλέω δ' ἐς οἶκον· αὐδῶμαι δὲ παῖς
Ἀχιλλέως, Νεοπτόλεμος. οἶσθα δὴ τὸ πᾶν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ Φιλτάτου παῖ παλῥὸς, ὦ Φίλης χθονὸς,
ὦ τοῦ γέροντος θρέμμα Λυκομήδους, τίνι
στόλῳ προσέσχες τήνδε γῆν; πόθεν πλέων;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἐξ Ἰλίου τοι δῆτα νῦν γε ναυστολῶ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

πῶς εἶπας; οὐ γὰρ δὴ σύ γ' ἦσθα ναυβάτης
ἡμῖν κατ' ἀρχὴν τοῦ πρὸς Ἰλιον στόλου.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἦ γὰρ μετέσχες καὶ σὺ τοῦδε τοῦ πόνου;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ τέκνον, οὐ γὰρ οἶσθά μ', ὄντιν' εἰσορᾷς;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

πῶς γὰρ κάτοισθ', ὃν γ' εἶδον οὐδεπώποτε;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οὐδ' οὔνομ', οὐδὲ τῶν ἐμῶν κακῶν κλέος
ἤσθου ποτ' οὐδὲν, οἷς ἐγὼ διωλλύμην;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ὡς μηδὲν εἰδότ' ἴσθι μ', ὧν ἀνίστορεῖς.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ πόλλ' ἐγὼ μοχθηρὸς, ὦ πικρὸς θεοῖς,

οὔ μηδὲ κλῃδὼν ὥσθ' ἕχοντος οἴκαδε,
μήθ' Ἑλλάδος γῆς μηδαμοῦ, διῆλθέ που.
ἀλλ' οἱ μὲν ἐκβαλόντες ἀνοσίως ἐμὲ,
γελῶσι σῖγ' ἔχοντες· ἡ δ' ἐμὴ νόσος
ἀεὶ τέθηλε, κἀπὶ μεῖζον ἔρχεται.
ὦ τέκνον, ὦ παῖ παλαιὸς ἐξ Ἀχιλλέως,
ὅσθ' εἶμ' ἐγώ σοι κεῖνος, ὃν κλύεις ἴσως
τῶν Ἡρακλείων ὄντα δεσπότην ὅπλων,
ὁ τοῦ Ποίαντος παῖς Φιλοκτήτης· ὃν οἱ
δισσοὶ στρατηγοὶ, χὠ Κεφαλλήνων ἄναξ,
ἔρριψαν αἰσχρῶς ὥσθ' ἕρημον, ἀγρίᾳ
νόσῳ καλαφθίνοντα, τῆς ἀνδροφθόρου
πληγέντ' ἐχίδνης ἀγρίῳ χαράγματι·
ξὺν ᾗ μ' ἐκεῖνοι, παῖ, προθέντες ἐνθάδε,
ᾤχοντ', ἔρημον, ἡνίκ' ἐκ τῆς ποντίας
Χρύσης κατέσχον δεῦρο ναυβάτῃ στόλῳ.
τότ' ἄσμενοί μ' ὡς εἶδον ἐκ πολλοῦ σάλου
εὕδοντ' ἐπ' ἀκτῆς ἐν καλῃρεφεῖ πέτρῳ,
λιπόντες ὤχονθ', οἷα φωτὶ δυσμόρῳ
ῥάκη προθέντες βαιὰ, καί τι καὶ βορᾶς
ἐπωφέλημα σμικρὸν, οἵ' αὐτοῖς τύχοι.
σὺ δὴ, τέκνον, ποίαν μ' ἀνάστασιν δοκεῖς,
αὐτῶν βεβώτων, ἐξ ὕπνου στῆναι τότε;
ποῖ' ἐκδακρῦσαι; ποῖ' ἀπωιμῶξαι κακά;
ὁρῶντα μὲν ναῦς, ἃς ἔχων ἐναυστόλουν,
πάσας; βεβώσας, ἄνδρα στ' οὐδέν' ἔντοπον,
οὐχ ὅστις ἀρκέσειεν, οὐδ' ὅστις νόσου
κάμνοντι συλλάβοιτο. πάντα δὲ σκοπῶν,

εὕρισκον οὐδὲν πλὴν ἀνιᾶσθαι παρόν·
τούτου δὲ πολλὴν εὐμάρειαν, ὦ τέκνον.
ὁ μὲν χρόνος δὴ διὰ χρόνου προὔβαιν' ἐμοὶ,
κἀδει τι βαιᾷ τῇδ' ὑπὸ σπέγῃ μόνον
διακονεῖσθαι. γαστρὶ μὲν τὰ σύμφορα
τόξον τόδ' ἐξεύρισκε, τὰς ὑποστέρους
βάλλον πελείας· πρὸς δὲ τοῦθ', ὅ μοι βάλοι
νευροσπαδὴς ἄτρακτος, αὐτὸς ἂν τάλας
εἱλυόμην δύσπηνος, ἐξέλκων πόδα
πρὸς τοῦτ' ἄν· εἴ τ' ἔδει τι καὶ ποτὸν λαβεῖν,
καί που πάγου χυθέντος, οἷα χείματι,
ξύλον τι θραῦσαι, ταῦτ' ἂν ἐξέρπων τάλας
ἐμηχανώμην· εἶτα πῦρ ἂν οὐ παρῆν,
ἀλλ' ἐν πέτροισι πέτρον ἐκβρίβων, μόλις
ἔφην' ἄφαντον φῶς, ὃ καὶ σώζει μ' ἀεί.
οἰκουμένη γὰρ οὖν σπέγη πυρὸς μέτα
πάντ' ἐκπορίζει, πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ.
φέρ', ὦ τέκνον, νῦν καὶ τὸ τῆς νήσου μάθῃς.
ταύτῃ πελάζει ναυβάτης οὐδεὶς ἑκών.
οὐ γάρ τις ὅρμος ἐστὶν, οὐσπ' ὅστοι πλέων
ἐξεμπολήσει κέρδος, ἢ ξενώσεται.
οὐκ ἐνθάδ' οἱ πλοῖ τοῖσι σώφροσι βροτῶν.
τάχ' οὖν τις ἄκων ἔσχε· πολλὰ γὰρ τάδε
ἐν τῷ μακρῷ γένοιτ' ἂν ἀνθρώπων χρόνῳ.
οὗτοί μ', ὅταν μέλωσιν, ὦ τέκνον, λόγοις
ἐλεοῦσι μὲν, καί που τι καὶ βορᾶς μέρος
προσέδοσαν οἰκτείραντες, ἤ τινα σπολήν·
ἐκεῖνο σπ' οὐδεὶς, ἡνίκ' ἂν μνησθῶ, θέλει,

σῶσαί μ' ἐς οἴκους· ἀλλ' ἀπόλλυμαι τάλας
ἔτος τόδ' ἤδη δέκαθον ἐν λιμῷ τε καὶ
κακοῖσι βόσκων τὴν ἀδηφάγον νόσον.
τοιαῦτ' Ατρεῖδαί μ', ἥ τ' Οδυσσέως βία,
ὦ παῖ, δεδράκασ'· οἷς Ολύμπιοι θεοὶ
δοῖέν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποινα τῶν ἐμοῦ παθεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

ἔοικα κἀγὼ τοῖς ἀφιγμένοις ἴσως
ξένοις ἐποικτείρειν σε, Ποίαντος τέκνον.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἐγὼ δὲ καὐτὸς τοῖσδε μάρτυς ἐν λόγοις,
ὡς εἶσ' ἀληθεῖς οἶδα, συντυχὼν κακῶν
ἀνδρῶν Ατρειδῶν, τῆς τ' Οδυσσέως βίας.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἦ γάρ τι καὶ σὺ τοῖς πανωλέθροις ἔχεις
ἔγκλημ' Ατρείδαις, ὥστε θυμοῦσθαι παθών;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

θυμὸν γένοιτο χειρὶ πληρῶσαί ποτε,
ἵν' αἱ Μυκῆναι γνοῖεν, ἡ Σπάρτη θ', ὅτι
χ' ἡ Σκῦρος ἀνδρῶν ἀλκίμων μήτηρ ἔφυ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

εὖ γ', ὦ τέκνον. τίνος γὰρ ὧδε τὸν μέγαν
χόλον κατ' αὐτῶν ἐγκαλῶν ἐλήλυθας;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ὦ παῖ Ποίαντος, ἐξερῶ, μόλις σ' ἐρῶ,
ἄγωγ' ὑπ' αὐτῶν ἐξελωβήθην μολών.
ἐπεὶ γὰρ ἔσχε μοῖρ' Αχιλλέα θανεῖν —

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οἵ μοι· Φράσῃς μοι μὴ πέρα, πρὶν ἂν μάθω
πρῶτον τόδ', εἰ τέθνηκ' ὁ Πηλέως γόνος.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τέθνηκεν, ἀνδρὸς οὐδενὸς, θεοῦ δ' ὕπο
τοξευτὸς, ὡς λέγουσιν, ἐκ Φοίβου δαμείς.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

αἰαῖ· εὐγενὴς μὲν ὁ κλαυτός τε χὠ θανών.
ἀμηχανῶ δὲ πότερον, ὦ τέκνον, τὸ σὸν
πάθημ' ἐλέγχω πρῶτον, ἢ κεῖνον σθένω.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οἶμαι μὲν ἀρκεῖν σοί γε καὶ τὰ σ', ὦ τάλας,
ἀλγήμαθ', ὥστε μὴ τὰ τῶν πέλας σθένειν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὀρθῶς ἔλεξας. τοιγαροῦν τὸ σὸν Φράσον
αὖθις πάλιν μοι πρᾶγμ', ὅτῳ σ' ἐνύβρισαν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἦλθόν με νηὶ ποικιλοσθόλῳ μέτα
δῖός τ' Ὀδυσσεὺς χὠ τροφεὺς τοῦ 'μοῦ πατρὸς,
λέγοντες, εἴτ' ἀληθὲς, εἴτ' ἄρ' οὖν μάτην,
ὡς οὐ θέμις γίγνοιτ', ἐπεὶ κατέφθιτο
πατὴρ ἐμὸς, τὰ Πέργαμ' ἄλλον ἢ μ' ἐλεῖν.
ταῦτ', ὦ ξέν', οὕτως ἐννέποντες, οὐ πολὺν
χρόνον μ' ἐπέσχον, μή με ναυσθολεῖν ταχὺ,
μάλιστα μὲν δὴ τοῦ θανόντος ἱμέρῳ,
ὅπως ἴδοιμ' ἄθαπτον· οὐ γὰρ εἰδόμην.
ἔπειθα μέν τοι χὠ λόγος καλὸς προσῆν,
εἰ ταχὺ Τροίᾳ πέργαμ' αἱρήσοιμ' ἐγώ.

ἦν δ' ἡμαρ ἤδη δεύτερον πλέοντί μοι,
καὐγὼ πικρὸν Σίγειον οὐρίῳ πλάτῃ
καθηγόμην· κἄμ' εὐθὺς ἐν κύκλῳ σῆρατὸς
ἐκβάντα πᾶς ἠσπάζετ', ὀμνύντες βλέπειν
τὸν οὐκ ἔτ' ὄντα ζῶντ' Ἀχιλλέα πάλιν.
κεῖνος μὲν οὖν ἔκειτ'. ἐγὼ δ' ὁ δύσμορος,
ἐπεὶ 'δάκρυσα κεῖνον οὐ μακρῷ χρόνῳ,
ἐλθὼν Ατρείδας πρὸς φίλους, ὡς εἰκὸς ἦν,
τά θ' ὅπλ' ἀπῄτουν τοῦ πάλαι, τά τ' ἄλλ' ὅσ' ἦν.
οἱ δ' εἶπον, οἵ μοι, τλημονέστατον λόγον·
Ω σπέρμ' Αχιλλέως, τἄλλα μὲν πάρεστί σοι
παλαιῷ' ἐλέσθαι· τῶν δ' ὅπλων κείνων ἀνὴρ
ἄλλος κράτυνει νῦν, ὁ Λαέρτου γόνος.—
κἀγὼ δακρύσας, εὐθὺς ἐξανίσταμαι
ὀργῇ βαρείᾳ, καὶ καλαλγήσας λέγω·
Ω σχέτλι', ἦ τολμήσατ' ἀντ' ἐμοῦ τινι
δοῦναι τὰ τεύχη τἀμά, πρὶν μαθεῖν ἐμοῦ;—
ὁ δ' εἶπ' Οδυσσεύς, πλησίον γὰρ ἦν κυρῶν·
Ναὶ, παῖ, δεδώκασ' ἐνδίκως οὗτοι τάδε.
ἐγὼ γὰρ αὐτ' ἔσωσα κἀκεῖνον παρών.—
κἀγὼ χολωθεὶς εὐθὺς ἤρασσον κακοῖς
τοῖς πᾶσιν, οὐδὲν ἐνδεὲς ποιούμενος,
εἰ τἀμὰ κεῖνος ὅπλ' ἀφαιρήσοιτό με.
ὁ δ' ἐνθάδ' ἦκων, καίπερ οὐ δύσοργος ὤν,
ἐληλυθὼς πρὸς ἃ 'ζήκουσεν, ὥδ' ἠμείψατο·
Οὐκ ἦσθ' ἵν' ἡμεῖς, ἀλλ' ἀπῆσθ' ἵν' οὔ σ' ἔδει.
καὶ ταῦτ', ἐπειδὴ καὶ λέγεις θρασυστομῶν,
οὐ μή ποτ' ἐς τὴν Σκῦρον ἐκπλεύσεις ἔχων.—

τοιαῦτ' ἀκούσας κἀξονειδισθεὶς κακὰ,
πλέω πρὸς οἴκους, τῶν ἐμῶν τηλώμενος
πρὸς τοῦ κακίστου κἀκ κακῶν Ὀδυσσέως.
κοὐκ αἰτιῶμαι κεῖνον, ὡς τοὺς ἐν τέλει.
πόλις γὰρ ἐστὶ πᾶσα τῶν ἡγουμένων,
στρατός τε σύμπας· οἱ δ' ἀκοσμοῦντες βροτῶν,
διδασκάλων λόγοισι γίγνονται κακοί.
λόγος λέλεκται πᾶς. ὁ δ' Ἀτρείδας σὺ γῶν
ἐμοί θ' ὁμοίως καὶ θεοῖς εἴη φίλος.

ΧΟΡΟΣ.

ὀρεσσίέρα παμβῶτι Γᾶ, στρεφ.
μᾶτερ αὐτοῦ Διὸς,
ἃ τὸν μέγαν Πακτωλὸν εὔχρυσον νέμεις,
σὲ κἀκεῖ, μᾶτερ
πότνι', ἐπωπυδώμαν,
ὅτ' ἐς τόνδ' Ἀτρειδᾶν
ὕβρις πᾶσ' ἐχώρει,
ὅτε τὰ πάτρια τεύ-
χεα παρεδίδοσαν,
ἰὼ μάκαιρα ταυροκτόνων λεόντων
ἔφεδρε, τῷ Λαερτίου
σέβας ὑπερτάτου.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἔχοντες, ὡς ἔοικε, σύμβολον σαφὲς
λύπης, πρὸς ἡμᾶς, ὦ ξένοι, πεπαλεύκατε,
κἀμοὶ προσᾴδεθ' ὥστε γιγνώσκειν, ὅτι
ταῦτ' ἐξ Ἀτρειδῶν ἔργα κἀξ Ὀδυσσέως.
ἔξοιδα γάρ νιν παντὸς ὰν λόγου κακοῦ

γλώσσῃ θιγόντα καὶ πανουργίας, ἀφ' ἧς
μηδὲν δίκαιον ἐς τέλος μέλλει ποιεῖν.
ἀλλ' οὔ τι τοῦτο θαῦμ' ἔμοιγ'· ἀλλ' εἰ παρὼν
Αἴας ὁ μείζων ταῦθ' ὁρῶν ἠνείχετο.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὐκ ἦν ἔτι ζῶν, ὦ ξέν'· οὐ γὰρ ἄν ποτε
ζῶντός γ' ἐκείνου ταῦτ' ἐσυλήθην ἐγώ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

πῶς εἶπας; ἀλλ' ἦ χ' οὗτος οἴχεται θανών;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ὡς μηκέτ' ὄντα κεῖνον ἐν φάει νόει.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οἴ μοι τάλας. ἀλλ' οὐχ ὁ Τυδέως γόνος,
οὐδ' ὀὐμπτόλεμος Σισύφου Λαερτίῳ,
οὐ μὴ θάνωσι; τούσδε γὰρ μὴ ζῆν ἔδει.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὐ δῆτ'· ἐπίσταμαι τοῦτό γ'. ἀλλὰ καὶ μέγα
θάλλοντές εἰσι νῦν ἐν Ἀργείων στρατῷ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

τί δῆτ'; ὃς παλαιὸς, κἀγαθὸς, φίλος τ' ἐμὸς,
Νέστωρ ὁ Πύλιός, ἐστιν; οὗτος γὰρ τά γε
κείνων κάκ' ἐξήρυκε, βουλεύων σοφῶς.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

κεῖνός γε πράσσει νῦν κακῶς, ἐπεὶ θανὼν
Αντίλοχος αὐτῷ φροῦδος, ὃς παρῆν μόνος.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οἴ μοι, δύ' αὐτὼ δεῖν' ἔλεξας, οἷν ἐγὼ
ἥκιστ' ἂν ἠθέλησ' ὀλωλότοιν κλύειν.

Φεῦ, Φεῦ· τί δῆτα δεῖ σκοπεῖν, ὅθ' οἵδε μὲν
τεθνᾶσ', Ὀδυσσεὺς δ' ἐστὶν αὖ κἀντεῦθ', ἵνα
χρὴν ἀντὶ τούτων αὐτὸν αὐδᾶσθαι νεκρόν;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

σοφὸς παλαισθὴς κεἶνος· ἀλλὰ χ' αἱ σοφαὶ
γνῶμαι, Φιλοκτῆτ', ἐμπεσοῦσι θαμά.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

Φέρ' εἰπὲ πρὸς θεῶν, ποῦ γὰρ ἦν ἐνταῦθά σοι
Πάτροκλος, ὃς σοῦ παῖδος ἦν τὰ φίλτατα;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

χ' οὗτος τεθνηκὼς ἦν· λόγῳ δέ σε βραχεῖ
τοῦτ' ἐκδιδάξω. πόλεμος οὐδέν' ἄνδρ' ἐκὼν
αἱρεῖ πονηρόν, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς αἰεί.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ξυμμαρτυρῶ σοι· καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτό γε
ἀναξίου μὲν Φωτὸς ἐξερήσομαι,
γλώσσῃ δὲ δεινοῦ καὶ σοφοῦ, τί νῦν κυρεῖ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ποίου δὲ τοῦτο, πλήν γ' Ὀδυσσέως, ἐρεῖς;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οὐ τοῦτον εἶπον. ἀλλὰ Θερσίτης τις ἦν,
ὃς οὐκ ἂν εἵλετ' εἰσάπαξ εἰπεῖν, ὅπου
μηδεὶς ἐῴη· τοῦτον οἶσθ' εἰ ζῶν κυρεῖ;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὐκ εἶδον αὐτὸν, ἠσθόμην δ' ἔτ' ὄντα νιν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἔμελλ'· εἰκεὶ οὐδέπω κακόν γ' ἀπώλεθο.
ἀλλ' εὖ περισκέλλουσιν αὐτὰ δαίμονες·

καί πως τὰ μὲν πανοῦργα καὶ παλιγλῶσσ᾽ ἔχειν
χαίρουσ᾽ ἀναστρέφοντες ἐξ Ἅιδου, τὰ δὲ
δίκαια καὶ τὰ χρήστ᾽ ἀποστέλλουσ᾽ ἀεί.
ποῦ χρὴ τίθεσθαι ταῦτα, ποῦ στ᾽ αἰνεῖν, ὅταν
τὰ θεῖ᾽ ἐπαινῶν, τοὺς θεοὺς εὕρω κακούς;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἐγὼ μὲν, ὦ γένειον Οἰταίου πατρὸς,
τὸ λοιπὸν ἤδη τηλόθεν τό τ᾽ Ἴλιον
καὶ τοὺς Ἀτρείδας εἰσορῶν φυλάξομαι.
ὅπου γ᾽ ὁ χείρων τἀγαθοῦ μεῖζον σθένει,
κἀπώφθινεν τὰ χρηστὰ, χὠ δειλὸς κρατεῖ,
τούτους ἐγὼ τοὺς ἄνδρας οὐ στέρξω ποτέ.
ἀλλ᾽ ἡ πέραια Σκῦρος ἐξαρκοῦσά μοι
ἔσται τὸ λοιπὸν, ὥστε τέρπεσθαι δόμῳ.
νῦν στ᾽ εἶμι πρὸς ναῦν. καὶ σὺ, Ποίαντος τέκνον,
χαῖρ᾽ ὡς μέγιστα, χαῖρε· καί σε δαίμονες
νόσου μεταστήσειαν, ὡς αὐτὸς θέλεις.
ἡμεῖς στ᾽ ἴωμεν· ὡς ὁπωνίκ᾽ ἂν θεὸς
πλοῦν ἡμὶν εἴκῃ, τηνικαῦθ᾽ ὁρμώμεθα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἤδη, τέκνον, στέλλεσθε;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

καιρὸς γὰρ καλεῖ
πλοῦν μὴ ξὺν ἀσκόπῳ μᾶλλον ἢ ξυγόθεν σκοπεῖν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

πρὸς νῦν σε πατρὸς, πρός τε μητρὸς, ὦ τέκνον,
πρός τ᾽ εἴ τι σοι κατ᾽ οἶκόν ἐστι προσφιλές,
ἱκέτης ἱκνοῦμαι, μὴ λίπῃς μ᾽ οὕτω μόνον

ἔρημον ἐν κακοῖσι τοῖσδ', οἵοις ὁρᾷς,
ὄσοισί τ' ἐξήκουσας ἐνναίοντά με·
ἀλλ' ἐν παρέργῳ θοῦ με. δυσχέρεια μὲν,
ἔξοιδα, πολλὴ τοῦδε τοῦ Φορήματος·
ὅμως δὲ τλῆθι. τοῖσι γενναίοισί τοι
τό τ' αἰσχρὸν ἐχθρὸν, καὶ τὸ χρηστὸν εὐκλεές.
σοὶ σ', ἐκλιτόντι τοῦτ', ὄνειδος οὐ καλόν·
δράσαντι σ', ὦ παῖ, πλεῖστον εὐκλείας γέρας,
ἐὰν μόλω 'γὼ ζῶν πρὸς Οἰταίαν χθόνα.
ἴθ'· ἡμέρας τοι μόχθος οὐχ ὅλης μιᾶς.
τόλμησον, ἐμβαλοῦ μ' ὅπη θέλεις ἄγων,
ἐς ἀντλίαν, ἐς πρῷραν, ἐς πρύμναν, ὅπου
ἥκιστα μέλλω τοὺς ξυνόντας ἀλγυνεῖν.
νεῦσον, πρὸς αὐτοῦ Ζηνὸς ἱκεσίου, τέκνον,
πείσθητι. προσπίπτω σε γόνασι, καίπερ ὢν
ἀκράτωρ ὁ τλήμων, χωλός. ἀλλὰ μή μ' ἀφῇς
ἔρημον οὕτω χωρὶς ἀνθρώπων σέβου.
ἀλλ' ἢ πρὸς οἶκον τὸν σὸν ἔκσωσόν μ' ἄγων,
ἢ πρὸς τὰ Χαλκώδοντος Εὐβοίας σταθμά·
κἀκεῖθεν οὔ μοι μακρὸς εἰς Οἴτην στόλος,
Τραχινίαν τε δειράδα, καὶ τὸν εὔροον
Σπερχειὸν ἔσται, παῖ, μ' ὡς δείξῃς φίλῳ,
ὃν δὴ παλαί' ἂν ἐξότου δέδοικ' ἐγὼ
μή μοι βεβήκοι. πολλὰ γὰρ τοῖς ἱκμένοις
ἔστελλον αὐτὸν, ἱκεσίους πέμπτων λιτὰς,
αὐτόστολον πέμψαντά μ' ἐκσῶσαι δόμοις.
ἀλλ' ἢ τέθνηκεν, ἢ τὰ τῶν διακόνων,
ὡς εἰκὸς, οἶμαι, τοὐμὸν ἐν σμικρῷ μέρει

ποιούμενοι, τὸν οἴκαδ' ἥκοντα στόλον.
νῦν δ', εἰς σὲ γὰρ πομπόν τε καὐτὸν ἄγγελον
ἥκω, σὺ σῶσον, σύ μ' ἐλέησον, εἰσορῶν
ὡς πάντα δεινὰ κἀπικινδύνως βροτοῖς
κεῖται, παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θάτερα.
χρὴ δ' ἐκ τὸ ὄντα πημάτων, τὰ δεινὰ ὁρᾶν·
χὡταν τις εὖ ζῇ, τηνικαῦτα τὸν βίον
σκοπεῖν μάλιστα, μὴ διαφθαρεὶς λάθῃ.

ΧΟΡΟΣ.

οἴκτειρ', ἄναξ· πολλῶν ἔλε- ἀντιστρ.
ξεν δυσοίστων πόνων
ἆθλ', ὅσσα μηδεὶς τῶν ἐμῶν τύχοι φίλων.
εἰ δὲ πικρούς, ἄναξ,
ἔχθεις Ατρείδας,
ἐγὼ μὲν, τὸ κείνων
κακὸν τῷδε κέρδος
μεταλαθέμενος, ἕν-
θαπερ ἐπαιμέμονεν,
ἐπ' εὐστόλου ταχείας νεὼς πορεύσαιμ'
ἂν ἐς δόμους, τὰν ἐκ θεῶν
νέμεσιν ἐκφυγών.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ὅρα σὺ, μὴ νῦν μέν τις εὐχερὴς παρῇς·
ὅταν δὲ πλησθῇς τῆς νόσου ξυνουσίας,
τότ' οὐκ ἔθ' αὐτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῇς.

ΧΟΡΟΣ.

ἥκιστα. τοῦτ' οὐκ ἔστ' ὄπως ποτ' εἰς ἐμὲ
τοὔνειδος ἕξεις ἐνδίκως ὀνειδίσαι.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ' αἰσχρὰ μέντοι, σοῦ γ' ἔμ' ἐνδεέσ[τερον
ξένῳ Φανῆναι πρὸς τὸ καίριον πονεῖν.
ἀλλ', εἰ δοκεῖ, πλέωμεν, ὁρμάσθω ταχύς·
χ' ἡ ναῦς γὰρ ἄξει, κοὐκ ἀπαρνηθήσ[ε]αι.
μόνον θεοὶ σώζοιεν ἔκ γε τῆσδε γῆς
ἡμᾶς, ὅποι τ' ἐνθένδε βουλόμεσθα πλεῖν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ φίλτα[τ]ον μὲν ἦμαρ, ἡδίσ[τ]ος δ[ὴ] αὐὴρ,
φίλοι δὲ ναῦται, πῶς ἂν ὑμῖν ἐμφανὴς
ἔργῳ γενοίμην, ὡς μ' ἔθεσθε προσφιλῆ.
ἴωμεν, ὦ παῖ, προσκύσαντες τὴν ἔσω
ἄοικον εἰσοίκησιν, ὡς με καὶ μάθῃς
ἀφ' ὧν διέζων, ὡς τ' ἔφυν εὐκάρδιος.
οἶμαι γὰρ οὐδ[ὲ] ἂν ὄμμασιν μόνην θέαν
ἄλλον λαβόντα, πλὴν γ' ἐμοῦ, τλῆναι τάδε·
ἐγὼ δ[ὲ] ἀνάγκῃ προὔμαθον σ[τ]έργειν κακά.

ΧΟΡΟΣ.

ἐπίσχε[ς]ον· μάθωμεν. ἄνδρε γὰρ δύο,
ὁ μὲν, νεὼς σῆς ναυβάτης, ὁ δ[έ], ἀλλόθρους,
χωρεῖτον, ὧν μαθόντες, αὖθις εἴσιτον.

ΕΜΠΟΡΟΣ.

Ἀχιλλέως παῖ, τόνδε τὸν ξυνέμπορον,
ὃς ἦν νεὼς σῆς ξὺν δυοῖν ἄλλοιν φύλαξ,
ἐκέλευσ' ἐμοί σε πρῶ κυρῶν εἴης Φράσαι,
ἐπείπερ αὐτ[ὲ]κύρσα, δοξάζων μὲν οὔ,
τύχῃ δέ πως πρὸς ταυτὸν ὁρμισθεὶς πέδον.
πλέων γὰρ, ὡς ναύκληρος, οὐ πολλῷ σ[τ]όλῳ

ἀπ' Ιλίου πρὸς οἶκον ἐς τὴν εὐβοτρυν
Πεπάρηθον, ὡς ἥκουσα τοὺς ναύτας, ὅτι
σοὶ πάντες εἶεν οἱ νεναυσ[οληκότες,
ἔδοξέ μοι μὴ σῖγα, πρὶν Φράσαιμί σοι,
τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι, προσ[υχόντι τῶν ἴσων.
οὐδὲν σύ που κάτοισθα τῶν σαυτοῦ πέρι,
ἃ τοῖσιν Αργείοισιν ἀμφὶ σοῦ νέα
βουλεύματ' ἐσ[ί· κοὐ μόνον βουλεύμα[α,
ἀλλ' ἔργα δρώμεν', οὐκ ἔτ' ἐξαργούμενα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ' ἡ χάρις μὲν τῆς προμηθείας, ξένε,
εἰ μὴ κακὸς πέφυκα, προσφιλὴς μενεῖ·
Φράσον σ[', ἄτερ γ' ἔλεξας, ὡς μάθω τί μοι
νεώτερον βούλευμ' ἀπ' Αργείων ἔχεις.

ΕΜΠΟΡΟΣ.

Φροῦδοι διώκοντές σε ναυ[ικῷ σ[όλῳ
Φοίνιξ θ' ὁ πρέσβυς, οἵ τε Θησέως κόροι.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ὡς ἐκ βίας μ' ἄξοντες, ἢ λόγοις πάλιν;

ΕΜΠΟΡΟΣ.

οὐκ οἶσ['. ἀκούσας σ[' ἄγγελος πάρειμί σοι.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἦ ταῦτα δὴ Φοίνιξ τε χ' οἱ ξυνναυβάται
οὕτω καθ' ἑρμὴν δρῶσιν Ατρειδῶν χάριν;

ΕΜΠΟΡΟΣ.

ὡς ταῦτ' ἐπίσ[ω δρώμεν', οὐ μέλλοντ' ἔτι.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

πῶς οὖν Οδυσσεὺς πρὸς τάσ[' οὐκ αὐτάγγελος

πλεῖν ἦν ἕτοιμος; ἢ φόβος τις εἶργέ νιν;

ΕΜΠΟΡΟΣ.

κεῖνός γ' ἐστ' ἄλλον ἄνδρ', ὁ Τυδέως τε παῖς,
ἔσπελλον, ἡνίκ' ἐξανηγόμην ἐγώ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

πρὸς ποῖον ἂν τόνδ' αὐτὸς οὐδυσσεὺς ἔπλει;

ΕΜΠΟΡΟΣ.

ἦν δή τις. ἀλλὰ τόνδ' ἐμοὶ πρῶτον φράσον,
τίς ἐστίν· ἂν λέγῃς δὲ, μὴ φώνει μέγα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ὅδ' ἔσθ' ὁ κλεινός σοι Φιλοκτήτης, ξένε.

ΕΜΠΟΡΟΣ.

μή νύν μ' ἔρῃ τὰ πλείον', ἀλλ' ὅσον τάχος
ἔκπλει, σεαυτὸν ξυλλαβὼν ἐκ τῆσδε γῆς.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

τί φησιν, ὦ παῖ; τί με καλὰ σκότον ποτὲ
διεμπολᾷ λόγοισι πρός σ' ὁ ναυβάτης;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὐκ οἶδά πω τί φησι· δεῖ σ' αὐτὸν λέγειν
ἐς φῶς ὃ λέξει, πρὸς σὲ, κἀμὲ, τούσδε τε.

ΕΜΠΟΡΟΣ.

ὦ σπέρμ' Ἀχιλλέως, μή με διαβάλῃς σῥατῷ,
λέγονθ' ἃ μὴ δεῖ; πόλλ' ἐγὼ κείνων ὕπο
δρῶν ἀντιπάσχω χρησθά γ', οἷ' ἀνὴρ πένης.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἐγώ εἰμ' Ἀτρείδαις δυσμενής· οὗτος σ' ἐμοὶ
φίλος μέγιστος, οὕνεκ' Ἀτρείδας στυγεῖ.
δεῖ δή σ' ἔμοιγ' ἐλθόντα προσφιλῆ, λόγον

κρύψαι πρὸς ἡμᾶς μηδέν', ὧν ἀκήκοας.

ΕΜΠΟΡΟΣ.

ἔρα τί ποιεῖς, παῖ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

σκοπῶ κἀγὼ πάλαι.

ΕΜΠΟΡΟΣ.

σὲ θήσομαι τῶνδ' αἴτιον.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ποιοῦ λέγων.

ΕΜΠΟΡΟΣ.

λέγω. τὼ τοῦτον ἄνδρε τώδ', ὥσπερ κλύεις,
ὁ Τυδέως παῖς, ἥ τ' Ὀδυσσέως βία,
διώμοσθοι πλέουσιν, ἢ μὴν ἢ λόγῳ
πείσαντέ γ' ἄξειν, ἢ πρὸς ἰσχύος κράτος.
καὶ ταῦτ' Ἀχαιοὶ πάντες ἤκουον σαφῶς
Ὀδυσσέως λέγοντος. οὗτος γὰρ πλέον
τὸ θάρσος εἶχε θατέρου, δρᾶσειν τάδε.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τίνος δ' Ἀτρεῖδαι τοῦδ' ἄγαν οὕτω χρόνῳ
τοσῷδ' ἐπεσθρέφοντο πράγματος χάριν,
ὃν τ' εἶχον ἤδη χρόνιον ἐκβεβληκότες;
τίς ὁ πόθος αὐτοὺς ἵκετ', ἢ θεῶν βία
καὶ νέμεσις, οἵπερ ἔργ' ἀμύνουσιν κακά;

ΕΜΠΟΡΟΣ.

ἐγώ σε τοῦτ', ἴσως γὰρ οὐκ ἀκήκοας,
πᾶν ἐκδιδάξω. μάντις ἦν τις εὐγενὴς,
Πριάμου μὲν υἱὸς, ὄνομα δ' ὠνομάζετο
Ἕλενος, ὃν οὗτος, νυκτὸς ἐξελθὼν μόνος,

ὁ πάντ' ἀκούων αἰσχρὰ καὶ λωβήτ' ἔτη
δόλιος Ὀδυσσεὺς εἶλε, δέσμιόν τ' ἄγων
ἔδειξ' Ἀχαιοῖς ἐς μέσον, θήραν καλήν·
ὃς δὴ τά τ' ἄλλ' αὐτοῖσι πάντ' ἐθέσπισε,
καὶ ταῦτα Τροίᾳ πέργαμ' ὡς οὐ μή ποτε
πέρσοιεν, εἰ μὴ τόνδε, πείσαντες λόγῳ,
ἄγοιντο νήσου τῆσδ', ἐφ' ἧς ναίει ταυτί.
καὶ ταῦθ' ὅπως ἤκουσ' ὁ Λαέρτου τόκος
τὸν μάντιν εἰπόντ', εὐθέως ὑπέσχετο
τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς τόνδε δηλώσειν ἄγων·
οἴοιτο μὲν μάλισθ', ἑκούσιον λαβών·
εἰ μὴ θέλοι σ', ἄκοντα· καὶ τούτων, κάρα
τέμνειν ἐφεῖτο τῷ θέλοντι, μὴ τυχών.
ἤκουσας, ὦ παῖ, πάντα· τὸ σωφρονεῖν δέ σοι
καὐτῷ παραινῶ, κεἴ τινος κἀμοῦ πέρι.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οἵ μοι τάλας. ἦ κεῖνος, ἡ πᾶσα βλάβη,
ἐμ' εἰς Ἀχαιοὺς ὤμοσεν πείσας σ' ἐλεῖν;
πεισθήσομαι γὰρ ὧδε κἀξ Ἅιδου θανὼν
πρὸς φῶς ἀνελθεῖν, ὥστερ οὐκείνου πατήρ.

ΕΜΠΟΡΟΣ.

οὐκ οἶδ' ἐγὼ ταῦτ'. ἀλλ' ἐγὼ μὲν εἶμ' ἐπὶ
ναῦν· σοῦ δ' ὅπως ἄριστα συμφέροι θεός.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οὔκουν τάδ', ὦ παῖ, δεινά, τὸν Λαερτίου
ἐμ' ἐλπίσαι ποτ' ἂν λόγοισι μαλθακοῖς
δεῖξαι νεὼς ἄγοντ' ἐν Ἀργείοις μέσοις;
οὔ. θᾶσσον ἂν τῆς πλεῖστον ἐχθίστης ἐμοὶ

κλύοιμ'

κλύοιμ' ἐχίδνης, ἥ μ' ἔθηκεν ὧδ' ἄπουν.
ἀλλ' ἔστ' ἐκείνῳ πάντα λεκτὰ, πάντα δὲ
τολμητά. καὶ νῦν οἷδ' ὅθ' εὐνεχ' ἵξεται.
ἀλλ', ὦ τέκνον, χωρῶμεν, ὡς ἡμᾶς πολὺ
πέλαγος ὁρίζῃ τῆς Ὀδυσσέως νεώς.
ἴωμεν. ἦ τοι καίριος σπουδὴ, πόνου
λήξαντος, ὕπνον καὶ ἀπαυλαν ἤγαγεν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

εὐκοῦν ἐπιστὰν πνεῦμα τοὐκ πρώρας ἀνῇ,
τότε σταλεῦμεν· νῦν γὰρ ἀντιστατεῖ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἀεὶ καλὸς πλοῦς ἔσθ', ὅταν φεύγῃς κακά.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὔκ· ἀλλὰ κἀκείνοισι ταῦτ' ἐναντία.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οὐκ ἔστι λῃσταῖς πνεῦμ' ἐναντιούμενον,
ὅταν παρῇ κλέψαι τε χ' ἁρπάσαι βίᾳ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ', εἰ δοκεῖ, χωρῶμεν, ἔνδοθεν λαβὼν
ὅτου σε χρεία καὶ πόθος μάλιστ' ἔχει.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἀλλ' ἔστιν ὧν δεῖ, καίτοι οὐ πολλῶν ἄπο.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί τοῦθ', ὃ μὴ νεώς γε τῆς ἐμῆς ἔνι;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

Φύλλον τι μοι πάρεστιν, ᾧ μάλιστ' ἀεὶ
κοιμῶ τόδ' ἕλκος, ὥστε πραΰνειν πάνυ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ' ἔκφερ' αὐτό. τί γὰρ ἔτ' ἄλλ' ἐρᾷς λαβεῖν;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

εἴ μοι τι τόξων τῶνδ' ἀπημελημένον
παρερρύηκεν, ὡς λίπω μή τῳ λαβεῖν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἦ ταῦτα γὰρ τὰ κλεινὰ τόξ', ἃ νῦν ἔχεις;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ταῦτ', οὐ γὰρ ἄλλα γ' ἔσθ', ἃ βαστάζω χεροῖν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἆρ' ἐστὶν ὥστε καὶ γύθεν θέαν λαβεῖν,
καὶ βαστάσαι με, προσκύσαι θ' ὥσπερ θεόν;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

σοί γ', ὦ τέκνον, καὶ τοῦτο, κἄλλο τῶν ἐμῶν,
ὁπωσοῦν ἄν σοι ξυμφέρῃ, γενήσεται.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

καὶ μὴν ἐρῶ γε· τὸν δ' ἔρωθ' οὕτως ἔχω.
εἴ μοι θέμις, θέλοιμ' ἄν· εἰ δὲ μή, πάρες.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὅσιά τε φωνεῖς, ἔστι τ', ὦ τέκνον, θέμις,
ὅς γ' ἡλίου τόδ' εἰσορᾷν ἐμοὶ φάος
μόνος δέδωκας, ὡς χθόν' Οἰταίαν ἰδεῖν,
ὡς πατέρα πρέσβυν, ὡς φίλους, ὡς τῶν ἐμῶν
ἐχθρῶν μ' ἔνερθεν ὄντ' ἀνέσῃσας πέρα.
θάρσει. παρέσται ταῦτά σοι καὶ διὰ γάνειν,
καὶ δόντι δοῦναι, κἀξεπεύξασθαι βροτῶν
ἀρετῆς ἕκαλι τῶνδ' ἐπιψαῦσαι μόνον.
εὐεργετῶν γὰρ καὐτὸς αὖτ' ἐκλησάμην.

οὐκ ἄχθομαί σ' ἰδεῖν τε καὶ λαβεῖν φίλον.
ὅστις γὰρ εὖ δρᾷν εὖ παθὼν ἐπίσταται,
παντὸς γένοιτ' ἂν κτήματος κρείσσων φίλος.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

χωροῖς ἂν εἴσω.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

καὶ σέ γ' εἰσάξω. τὸ γὰρ
νοσοῦν ποθεῖ σε ξυμπαραστάτην λαβεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

Λόγῳ μὲν ἐξήκουσ', ἔπωπα δ' οὐ μάλα, στροφὴ α'.
τὸν πελάταν λέκτρων πόλε τοῦ Διὸς
Ἰξίονα, κατ' ἄμπυκα δὴ
δρομάδα δέσμιον ὡς ἔλαβ' ὁ
παγκρατὴς Κρόνου παῖς·
ἄλλον δ' οὔ τιν' ἔγωγ' οἶδα
κλύων, οὐδ' ἐσίδον μοίρᾳ
τοῦδ' ἐχθίονι συντυχόντα θναλῶν,
ὃς οὔτ' ἔρξας τιν', οὔτε νοσφίσας,
ἀλλ' ἴσος ἐν ἴσοις ἀνὴρ,
ὤλλυθ' ὡδ' ἀναξίως.
τόδε θαῦμ' ἔχει με,
πῶς ποτε, πῶς ποτ' ἀμφιπλήκτων
ῥοθίων μόνος κλύων, πῶς
ἄρα παυδάκρυτον οὕτω βιοτὰν καθέσχεν,
ἴν' αὐτὸς ἦν πρόσουρος, οὐκ ἔχων βάσιν, ἀντιστρ. α'.
οὐδέ τιν' ἐγχώρων κακογείτονα,
παρ' ᾧ στόνον ἀντίτυπον
βαρυδρῶτ' ἀποκλαύσειεν

αἱμαληρόν· οὐδέ γ'
ὃς τὰν θερμοβάταν αἱμά-
δα κηκιομέναν ἑλκέων
ἐνθήρου ποδὸς ἠπίοισι φύλλοις
καθευνάσειεν, εἴ τιν' ἐμπέσοι
Φορβάδος ὥστε γᾶς ἑλεῖν.
ἕρπει γὰρ ἄλλοτ' ἄλλα,
τότ' ἂν εἰλυόμενος,
παῖς ἅτερ ὡς φίλας τιθήνας,
ὅθεν εὑμάρει' ὑπάρχει
πόρων, ἀνίκ' ἐξανίῃ δακέθυμος ἄτα·
οὐ Φορβᾶν ἱερᾶς στρεφὴ β'.
γᾶς στορέσαν, οὐκ ἄλλων
αἰρῶν, τῶν νεμόμεσθ'
ἀνέρες ἁλφησταί·
πλὴν ἐξ ὠκυβόλων
εἵστασε τόξων πλανοῖς ἰοῖς
ἀνύσειε γαστρὶ Φορβάν.
ὦ μελέα ψυχά,
ὃς μηδ' οἰνοχύτου πόμαλος
ἤσθη δεκέτη χρόνον·
λεύσσων δ', εἴ που γνοίη, στατὸν εἰς ὕδωρ,
αἰεὶ προσενώμα.
νῦν δ' ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἀντιστρ. β'.
παιδὸς ὑπαντήσας,
εὐδαίμων ἀνύσει,
καὶ μέγας ἐκ κείνων·
ὅς νιν ποντοπόρῳ

δούρατι, πλήθει πολλῶν μηνῶν,
παιρώαν ἄγει πρὸς αὐλὰν
Μηλιάδων Νυμφᾶν,
Σπερχειοῦ τε παρ' ὄχθαις, ἵν'
ὁ χάλκασπις ἀνὴρ θεοῖς
πλάθει πᾶσιν, θείῳ πυρὶ παμφαὴς,
Οἴτας ὑπὲρ ὄχθων.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

Ἔα, εἰ θέλεις. τί δή ποθ' ὧδ' ἐξ οὐδενὸς
λόγου σιωπᾷς, κἀπόπληκτος ὧδ' ἔχῃ;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἀὰ ἀ. ἀὰ ἀ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί ἐστιν;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οὐδὲν δεινόν. ἀλλ' ἴθ', ὦ τέκνον.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

μῶν ἄλγος ἴσχεις τῆς παρεστώσης νόσου;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οὐ δῆτ' ἔγωγ'· ἀλλ' ἄρτι κουφίζειν δοκῶ.
ἰὼ θεοί.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί τοὺς θεοὺς οὕτως ἀνασταίνων καλεῖς;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

σωτῆρας αὐτοὺς ἡπίους θ' ἡμῖν μολεῖν.
ἀὰ ἀ. ἀὰ ἀ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί ποτε πέπονθας; οὐκ ἐρεῖς· ἀλλ' ὧδ' ἕσει

σιγηλός; ἐν κακῷ δέ τῳ φαίνῃ κυρῶν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἀπόλωλα, τέκνον, κοὐ δυνήσομαι κακὸν
κρύψαι παρ' ὑμῖν. αἰβαταί· διέρχεται,
διέρχεται. δύστηνος, ὢ τάλας ἐγώ.
ἀπόλωλα, τέκνον· βρύκομαι, τέκνον· παπαῖ,
ἀπαπαπαπαπαῖ, παπᾶ, παπᾶ, παπᾶ, παπαῖ.
πρὸς θεῶν, πρόχειρον εἴ τι σοι, τέκνον, πάρες
ξίφος χεροῖν, πάταξον εἰς ἄκρον πόδα·
ἀπάμησον ὡς τάχιστα· μὴ φείσῃ βίου.
ὔθ', ὦ παῖ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί δ' ἐστὶν οὕτω νεοχμὸν ἐξαίφνης, ὅτου
τοσήνδ' ἰυγὴν καὶ στόνον σαυτοῦ πιεῖς;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οἶσθ', ὦ τέκνον;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί ἐστιν;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οἶσθ', ὦ παῖ;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί σοι;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οὐκ οἶδα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

πῶς οὐκ οἶσθα;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

παπαπαπαπαπαπαῖ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

δεινόν γε τοὐπίσαγμα τοῦ νοσήματος.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

δεινὸν γὰρ, οὐδὲ ῥητόν· ἀλλ' οἴκτειρ' ἐμέ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί δῆτα δράσω;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

μή με ταρβήσας προδῷς.
ἥκει γὰρ αὕτη διὰ χρόνου, πλάνοις ἴσως
ὡς ἐξεπλήσθη. Φεῦ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἰὼ δύστηνε σύ.

ἰὼ, ἰὼ,
δύστηνε δῆτα διὰ πόνων πάντων Φανείς.
βούλει λάβωμαι δῆτα καὶ θίγω τί σου;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

μὴ δῆτα τοῦτό γ'· ἀλλά μοι τὰ τόξ' ἑλὼν
τάλ', ὥσπερ ἦτου μ' ἀρτίως, ἕως ἀνῇ
τὸ πῆμα τοῦτο τῆς νόσου τὸ νῦν παρὸν,
σῶζ' αὐτὰ καὶ φύλασσε. λαμβάνει γὰρ οὖν
ὕπνος μ', ὅταν περ τὸ κακὸν ἐξήκῃ τόδε·
κοὐκ ἔστι λῆξαι πρότερον· ἀλλ' ἐᾶν χρεὼν
ἕκηλον εὕδειν. ἢν δὲ τῷδε τῷ χρόνῳ
μόλωσ' ἐκεῖνοι, πρὸς θεῶν, ἐφίεμαι
ἑκόντα, μήτ' ἄκοντα, μηδέ τῳ τέχνῃ
κείνοις μεθεῖναι ταῦτα, μὴ σαυτόν θ' ἅμα,
κἄμ', ὄντα σαὐτοῦ πρόσπορον, κλείνας γένῃ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

θάρσει προνοίας γ' οὕνεκ'. οὐ δαθήσεται
πλὴν σοί τε καἰμοί· ξὺν τύχῃ δὲ πρόσφερε.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἰδοὺ δέχου, παῖ· τὸν φθόνον δὲ πρόσκυσον,
μή σοι γενέσθαι πολύστον' αὐτὰ, μηδ' ὅστως
ἐμοί τε, καὶ τῷ πρόσθ' ἐμοῦ κεκλημένῳ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ὦ θεοὶ, γένοιτο ταῦτα νῷν· γένοιτο δὲ
πλοῦς οὔριός τε κεὐσταλὴς, ὅστοι ποτὲ
θεὸς δικαιοῖ, χὠ στόλος παρσώσεται.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἀλλ' οὖν δέδοικα μὴ ἀτελὴς εὐχὴ, τέκνον.
στάζει γὰρ αὖ μοι Φοίνιον τόδ' ἐκ βυθοῦ
κηκῖον αἷμα, καί τι προσδοκῶ νέον.
παπαὶ, φεῦ.
παπαὶ μάλ'. ὦ πούς, οἷά μ' ἐργάσει κακά.
προσέρπει,
προσέρχεται τόδ' ἐγγύς. οἴ μοι μοι τάλας.
ἔχετε τὸ πρᾶγμα, μὴ φύγητε μηδαμῆ.
ἅπτεται.
ὦ ξένε Κεφαλλὴν, εἰθέ σου διαμπερὲς
στέρνων ἔχοιτ' ἄλγησις ἥδε. φεῦ, παπαῖ.
παπαὶ μάλ' αὖθις. ὦ διπλοῖ στρατηλάται,
Ἀγάμεμνον, ὦ Μενέλαε, πῶς ἂν αὐτ' ἐμοῦ
τὸν ἴσον χρόνον τρέφοιτε τήνδε τὴν νόσον;
ὤ μοι μοι.
ὦ θάνατε, θάνατε, πῶς ἀεὶ καλούμενος

οὕτω κατ' ἦμαρ, οὐ δύνῃ μολεῖν ποτε;
ὦ τέκνον, ὦ γενναῖον, ἀλλὰ συλλαβὼν,
τῷ Λημνίῳ τῷδ' ἀναχυκλουμένῳ πυρὶ
ἔμπρησον, ὦ γενναῖε· κἀγώ τοι ποτὲ
τὸν τοῦ Διὸς παῖδ', ἀντὶ τῶνδε τῶν ὅπλων,
ἃ νῦν σὺ σώζεις, τοῦτ' ἐπηξίωσα δρᾶν.
τί φῂς, παῖ;
τί φῄς; τί σιγᾷς; ποῦ ποτ' ὢν, τέκνον, κυρεῖς;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλγῶ πάλαι δὴ ταὐτὰ σοὶ σιγῶν κακά.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἀλλ', ὦ τέκνον, καὶ θάρσος ἴσχ'· ὡς ἥδ' ἐμοὶ
ὀξεῖα φοιτᾷ, καὶ ταχεῖ' ἀπέρχεται.
ἀλλ' ἀντιάζω, μή με καταλίπῃς μόνον.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

θάρσει, μενοῦμεν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἦ μενεῖς;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

σαφῶς φρόνει.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οὐ μήν σ' ἔνορκόν γ' ἀξιῶ θέσθαι, τέκνον.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ὡς οὐ θέμις γ' ἐμοί 'στι σοῦ μολεῖν ἄτερ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἔμβαλλε χειρὸς πίστιν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἐμβάλλω μενεῖν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἐκεῖσε νῦν μ' ἐκεῖσε --

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ποῖ λέγεις;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἄνω --

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί παραφρονεῖς αὖ; τί τὸν ἄνω λεύσσεις κύκλον;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

μέθες, μέθες με.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ποῖ μεθῶ;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

μέθες πόλει.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὔ φημ' ἐάσειν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἀπό μ' ὀλεῖς, ἢν προσθίγῃς.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

καὶ δὴ μεθίημι. τί δὲ δὴ πλέον φρονεῖς;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ γαῖα, δέξαι θανάσιμόν μ' ὅπως ἔχω.
τὸ γὰρ κακὸν τόδ' οὐκ ἔτ' ὀρθοῦσθαί μ' ἐᾷ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τὸν ἄνδρ' ἔοικεν ὕπνος οὐ μακροῦ χρόνου
ἕξειν. κάρα γὰρ ὑπτιάζεται τόδε,
ἱδρὼς γέ τοι νιν πᾶν κατασταλάζει δέμας,
μέλαινά τ' ἄκρου τις παρέρρωγεν ποδὸς

825 αἱμορῥαγὴς φλέψ. ἀλλ' ἐάσωμεν, φίλοι,
ἑκηλον αὐτὸν, ὡς ἂν εἰς ὕπνον πέσῃ.

ΧΟΡΟΣ.

Ὕπνε ὀδύνας ἀδαὴς, Ὕπνε σ' ἀλγέων, στροφ.
εὐαὴς ἡμῖν ἔλθοις,
εὐαίων, εὐαίων ἄναξ·
830 ὄμμασι σ' ἀντίσχοις τάνσ' αἴγλαν,
ἃ τέταλαι ταυῦν.
ἴθι, ἴθι μοι παιών.
ὦ τέκνον, ὅρα γε πῇ σ' ἁσει,
ποῖ δὲ βάσει, πῶς σ' ἐμοὶ
835 τἀντεῦθεν Φροντίδος. ὁρᾷς
ἤδη, πρὸς τί μενοῦμεν πράσσειν;
καιρός τοι πάντων γνώμαν ἴσχων
πολὺ παρὰ πόδα κράτος ἄρνυται.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ' ὅδε μὲν κλύει οὐδέν· ἐγὼ σ' ὁρῶ, σύνεχα θήραν
840 τήνδ' ἀλίως ἔχομεν τόξων, δίχα τοῦδε πλέοντες.
τοῦδε γὰρ ὁ στέφανος, τοῦτον θεὸς εἶπε κομίζειν.
κομπεῖν σ' ἔστ' ἀτελῆ ξὺν ψεύδεσιν αἰσχρὸν ὄνειδος.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλὰ, τέκνον, τάδε μὲν θεὸς ὄψεται· ἀντιστρ.
ὧν σ' ἂν ἀμείβῃ μ' αὖθις,
845 βαιάν μοι, βαιάν, ὦ τέκνον,
πέμπε λόγων φάμαν· ὡς πάντων
ἐν νόσῳ εὐδρακὴς
ὕπνος ἄϋπνος λεύσσειν.
ἀλλ' ὅτι δύναιο μάκιστον,

κεῖνό μοι, κεῖνο λάθρα
ἐξιδοῦ, ὅ τι πράξεις.
οἶσθα γὰρ ὃν γ' αὐδῶμαι, ταῦλὰν
εἰ τούτῳ γνώμαν ἴσχεις, μάλα τοι
ἄπορα πυκινοῖς ἐνιδεῖν πάθη.
οὗρός τοι, τέκνον, οὗρος· ἔπῳδός.
ὠνὴρ σὺ' ἀνόμμαλος,
οὐσὺ' ἔχων ἀρωγάν,
ἐκλέταται νύχιος,
(ἁλεὴς ὕπνος ἐσθλός.)
οὐ χερὸς, οὐ ποδὸς, οὔ τινος ἄρχων·
ἀλλ' ὥς τις Αἴδᾳ παρακείμενος,
ὁρᾷς, βλέπει. καίρια φθέγγου·
τόσὺ' ἀλώσιμον ἐμᾷ φρονтίδι, παῖ,
πόνος ὁ μὴ φοβῶν, κράτισος.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

Σιγᾶν κελεύω, μησὺ' ἀφεσὺαναι φρενῶν.
κινεῖ γὰρ ὠνὴρ ὄμμα, κἀναγει κάρα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ φέγγος ὕπνου διάδοχον, τό τ' ἐλπίδων
ἄπιστον οἰκούρημα τῶνδε τῶν ξένων.
οὐ γάρ ποτ', ὦ παῖ, τοῦτ' ἂν ἐξηύχησ' ἐγὼ,
τλῆναί σ' ἐλεινῶς ὧδε τἀμὰ πήμαλα
μεῖναι, παρόντα καὶ ξυνωφελοῦντά μοι.
οὔκουν Ατρεῖδαι τοῦτ' ἔτλησαν εὐφόρως
οὕτως ἐνέγκειν, οἱ 'γαθοὶ στρατηλάται.
ἀλλ', εὐγενὴς γὰρ ἡ φύσις κἀξ εὐγενῶν,
ὦ τέκνον, ἡ σὴ, πάντα ταῦτ' ἐν εὐχερεῖ

ἔθου, βοῆς τε καὶ δυσοσμίας γέμων.
καὶ νῦν, ἐπειδὴ τοῦδε τοῦ κακοῦ δοκεῖ
λήθη τις εἶναι καὶ κατάπαυλα δή, τέκνον,
σύ μ' αὐτὸς αἶρον, σύ με κατάσχησον, τέκνον,
ὤ, ἡνίκ' ἂν κόπος μ' ἀπαλλάξῃ ποτὲ,
ὁρμώμεθ' ἐς ναῦν, μηδ' ἐπίσχωμεν τὸ πλεῖν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ' ἥδομαι μέν σ' εἰσιδὼν παρ' ἐλπίδα
ἀνώδυνον βλέποντα καμπνέοντ' ἔτι·
ὡς οὐκ ἔτ' ὄντος γὰρ τὰ συμβόλαιά σου
πρὸς τὰς παρούσας ξυμφορὰς ἐφαίνετο.
νῦν δ' αἶρε σαυτόν· εἰ δέ σοι μᾶλλον φίλον,
εἴσουσί σ' οἵδε· τοῦ πόνου γὰρ οὐκ ὄκνος,
ἐπείπερ οὕτως σοί τ' ἔδοξ' ἐμοί τε δρᾶν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

αἰνῶ τάδ', ὦ παῖ, κἀμὲ πάραιρ', ὥσπερ νοεῖς·
τούτους δ' ἔασον, μὴ βαρυνθῶσιν κακῇ
ὀσμῇ πρὸ τοῦ δέοντος· οὐτὶ νὴ γὰρ
ἄλις πόνος τούτοισι συνναίειν ἐμοί.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἔσται τάδ'· ἀλλ' ἵσθω τε, καὐτὸς ἀντέχου.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

θἄρσει. τό τοι ξύνηθες ὀρθώσει μ' ἔθος.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

παπαί· τί δῆτα δρῶμ' ἂν ἐκ τούτων ἐγώ;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

τί δ' ἐστίν, ὦ παῖ; ποῖ ποτ' ἐξέβης λόγῳ;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὐκ οἶσθ' ὅπου χρὴ τἄπορον τρέπειν ἔπος.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἀπορεῖς δέ του σύ; μὴ λέγ', ὦ τέκνον, τάδε.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ' ἐνθάσθ' ἤδη τοῦδε τοῦ πάθους κυρῶ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οὐ δή σε δυσχέρεια τοῦ νοσήματος
ἔπεισεν, ὥσθ' μή μ' ἄγειν ναύτην ἔτι;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἅπαντα δυσχέρεια, τὴν αὑτοῦ Φύσιν
ὅταν λιπών τις, δρᾷ τὰ μὴ προσηκότα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἀλλ' οὐδὲν ἔξω τοῦ φυλεύσαντος σύ γε
δρᾷς, οὐδὲ φωνεῖς, ἐσθλὸν ἄνδρ' ἐπωφελῶν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

αἰσχρὸς φανοῦμαι· τοῦτ' ἀνιῶμαι πάλαι.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οὔκουν ἐν οἷς γε δρᾷς· ἐν οἷς σ' αὐδᾷς, ὀκνῶ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ὦ Ζεῦ, τί δράσω; δεύτερον ληφθῶ κακὸς,
κρύπτων θ' ἃ μὴ δεῖ, καὶ λέγων αἴσχιστ' ἐπῶν;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἀνὴρ ὅδ', εἰ μὴ 'γὼ κακὸς γνώμην ἔφυν,
προδούς μ' ἔοικε κἀκλιπὼν τὸν πλοῦν σπεύδειν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

λιπὼν μὲν οὐκ ἔγωγε· λυπηρῶς δὲ μὴ
πέμπω σε μᾶλλον, τοῦτ' ἀνιῶμαι πάλαι.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

τί πόλε λέγεις, ὦ τέκνον; ὡς οὐ μανθάνω.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὐδέν σε κρύψω. δεῖ γὰρ ἐς Τροίαν σε πλεῖν
πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ τὸν Ατρειδῶν στόλον.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

αἴ μοι, τί εἶπας;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

μὴ στέναζε, πρὶν μάθῃς.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ποῖον μάθημα; τί με νοεῖς δρᾶσαί πόλε;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

σῶσαι κακοῦ μὲν πρῶτα τοῦσδ', ἔπειτα δὲ
ξὺν σοὶ τὰ Τροίας πεδία πορθῆσαι μολών.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

καὶ ταῦτ' ἀληθῆ δρᾷν νοεῖς;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

πολλὴ κρατεῖ
τούτων ἀνάγκη· καὶ σὺ μὴ θυμοῦ κλύων.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἀπόλωλα τλήμων, προδέδομαι. τί μ', ὦ ξένε,
δέδρακας; ἀπόδος ὡς τάχος τὰ τόξ' ἐμοί.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ' οὐχ οἷόν τε· τῶν γὰρ ἐν τέλει κλύειν
τό τ' ἔνδικόν με καὶ τὸ συμφέρον ποιεῖ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ πῦρ σύ, καὶ πᾶν δεῖμα, καὶ πανουργίας
δεινῆς τέχνημ' ἔχθιστον, οἷά μ' εἰργάσω,

οἵ' ἠπάτηκας· οὐδ' ἐπαισχύνῃ μ' ὁρῶν
τὸν προσπρόσπαιον, τὸν ἱκέτην, ὦ σχέτλιε;
ἀπεστέρηκας τὸν βίον, τὰ τόξ' ἑλών.
ἀπόδος, ἱκνοῦμαί σ', ἀπόδος, ἱκέτευσα, τέκνον.
πρὸς θεῶν πατρῴων, τὸν βίον μή μου 'φέλῃς.
ὤμοι τάλας. ἀλλ' οὐδὲ προσφωνεῖ μ' ἔτι·
ἀλλ', ὡς μεθήσων μήποθ', ὧδ' ὁρᾷ πάλιν.
ὦ λιμένες, ὦ προβλῆτες, ὦ ξυνουσίαι
θηρῶν ὀρείων, ὦ καταῤῥῶγες πέτραι,
ὑμῖν τάδ', οὐ γὰρ ἄλλον οἶδ' ὅτῳ λέγω.
ἀνακλαίομαι παροῦσι τοῖς ἐιωθόσιν,
οἵ' ἔργ' ὁ παῖς μ' ἔδρασεν οὐξ Ἀχιλλέως·
ὁμόσας ἀπάξειν οἴκαδ', ἐς Τροίαν μ' ἄγει·
προθείς τε χεῖρα δεξιὰν, τὰ τόξα μου
ἱερὰ λαβὼν τοῦ Ζηνὸς Ἡρακλέους ἔχει,
καὶ τοῖσιν Ἀργείοισι φήνασθαι θέλει.
ὡς ἄνδρ' ἑλὼν ἰσχυρὸν, ἐκ βίας μ' ἄγει·
κοὐκ οἶδ' ἐναίρων νεκρὸν, ἢ κατ' οὖν σκιὰν,
εἴδωλον ἄλλως. οὐ γὰρ ἂν σθένοντά γε
εἷλέν μ'· ἐπεὶ οὐδ' ἂν ὧδ' ἔχοντ', εἰ μὴ δόλῳ.
νῦν δ' ἠπάτημαι δύσμορος. τί χρὴ ποιεῖν;
ἀλλ' ἀπόδος. ἀλλὰ νῦν ἔτ' ἐν σαυτοῦ γενοῦ.
τί φῄς; σιωπᾷς. οὐδέν εἰμ' ὁ δύσμορος.
ὦ σχῆμα πέτρας δίπτυλον, αὖθις αὖ πάλιν
εἴσειμι πρὸς σὲ ψιλὸς, οὐκ ἔχων τροφήν·
ἀλλ' αὐανοῦμαι τῷδ' ἐν αὐλίῳ μόνος,
οὐ πτηνὸν ὄρνιν, οὐδὲ θῆρ' ἑρειβάτην
τόξοις ἐναίρων τοῖσίδ'· ἀλλ' αὐτὸς τάλας

θανὼν,

θανὼν, παρέξω δαῖθ', ὑφ' ὧν ἐφερβόμην,
κἄμ', οὓς ἐθήρων πρόσθε, θηράσουσι νῦν·
φόνον φόνου δὲ ῥύσιον τίσω τάλας,
πρὸς τοῦ δοκοῦντος οὐδὲν εἰδέναι κακόν.
ὄλοιο μή πω, πρὶν μάθοιμ', εἰ καὶ πάλιν
γνώμην μεθοίσεις· εἰ δὲ μή, θάνοις κακῶς.

ΧΟΡΟΣ.

τί δρῶμεν· ἐν σοὶ καὶ τὸ πλεῖν ἡμᾶς, ἄναξ,
ἤδη 'στὶ, καὶ τοῖς τοῦδε προσχωρεῖν λόγοις.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἐμοὶ μὲν οἶκτος δεινὸς ἐμπέπτωκέ τις
τοῦδ' ἀνδρὸς, οὐ νῦν πρῶτον, ἀλλὰ καὶ πάλαι.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἐλέησον, ὦ παῖ, πρὸς θεῶν, καὶ μὴ παρῇς
σαυτοῦ βροτοῖς ὄνειδος, ἐκκλέψας ἐμέ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οἵ μοι, τί δράσω; μή ποτ' ὤφελον λιτεῖν
τὴν Σκῦρον· οὕτω τοῖς παροῦσιν ἄχθομαι.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οὐκ εἶ κακὸς σύ· πρὸς κακῶν δ' ἀνδρῶν μαθὼν
ἔοικας ἥκειν αἰσχρά. νῦν δ' ἄλλοισι δοὺς,
οἷς εἰκὸς, ἔκπλει, τἀμά μοι μεθεὶς ὅπλα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί δρῶμεν, ἄνδρες;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ὦ κάκιστ' ἀνδρῶν, τί δρᾷς;
οὐκ εἶ μεθεὶς τὰ τόξα ταῦτ' ἐμοὶ πάλιν;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οἵ μοι, τίς ὠνήρ; ἆρ' Ὀδυσσέως κλύω;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ὀδυσσέως, σάφ' ἴσθ', ἐμοῦγ', ὃν εἰσορᾷς.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οἵ μοι· πέπραμαι, κἀπώλωλ'. ὁδί' ἦν ἄρα
ὁ ξυλλαβών με, κἀπονοσφίσας ὅπλων.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἐγώ, σάφ' ἴσθ', οὐκ ἄλλος· ὁμολογῶ τάδε.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἀπώδος, ἄφες μοι, παῖ, τὰ τόξα.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

τοῦτο μὲν,
οὐδ' ἢν θέλῃ, δράσει ποτ'· ἀλλὰ καὶ σὲ δεῖ
σὺν εἴχειν ἅμ' αὐτοῖς, ἢ βίᾳ σ' ἕλουσί σε.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἔμ', ὦ κακῶν κάκιστε καὶ τολμίστατε,
οἵδ' ἐκ βίας ἄξουσιν;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἢν μὴ 'ρῶῃς ἑκών.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ Λημνία χθών, καὶ τὸ παγκρατὲς σέλας
Ἡφαιστότευκτον, ταῦτα δῆτ' ἀνασχέλα,
εἴ μ' οὗτος ἐκ τῶν σῶν ἀπάξεται βίᾳ;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ζεὺς ἔσθ', ἴν' εἰδῇς, Ζεύς, ὁ τῇσδε γῆς κρατῶν,
Ζεύς, ᾧ δέδοκται ταῦθ'· ὑπηρετῶ δ' ἐγώ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ μῖσος, οἷα κἀξανευρίσκεις λέγειν·
θεοὺς προτείνων, τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τιθείς.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

οὔκ· ἀλλ' ἀληθεῖς. ἡ δ' ὁδὸς πορευτέα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οὐ φημ' ἔγωγε.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

φημί. πειστέον τάδε.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οἴ μοι τάλας. ἡμᾶς μὲν ὡς δούλους σαφῶς
πατὴρ ἄρ' ἐξέφυσεν, οὐδ' ἐλευθέρους.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

οὔκ· ἀλλ' ὁμοίους τοῖς ἀρίστοισιν, μεθ' ὧν
Τροίαν σ' ἐλεῖν δεῖ, καὶ καθασκάψαι βίᾳ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οὐδέποτέ γ'· οὐδ' ἢν χρῇ με πᾶν παθεῖν κακὸν,
ἕως ἂν ᾖ μοι γῆς τόδ' αἰπεινὸν βάθρον.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

τί δ' ἐργασείεις;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

κρᾶτ' ἐμὸν τόδ' αὐτίκα
πέτρᾳ πέτρας ἄνωθεν αἱμάξω πεσών.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ξυλλάβεσθέ γ' αὐτόν· μὴ 'πὶ τῷδ' ἔσῃ τάδε.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ χεῖρες, οἷα πάσχετ' ἐν χρείᾳ φίλης
νευρᾶς, ὑπ' ἀνδρὸς τοῦδε συνθηρώμεναι.

ὦ μηδὲν ὑγιὲς μηδ' ἐλεύθερον φρονῶν,
οἵᾳς μ' ὑπῆλθες· ὡς μ' ἐθηράτω, λαβὼν
πρόβλημα σαυτοῦ παῖδα τόνδ', ἀγνῶτ' ἐμοὶ,
ἀνάξιον μὲν σοῦ, καὶ ἄξιον δ' ἐμοῦ,
ὃς οὐδὲν ἤδη πλὴν τὸ προσταχθὲν ποιεῖν.
δῆλος δὲ καὶ νῦν ἐστιν ἀλγεινῶς φέρων
οἷς τ' αὐτὸς ἐξήμαρτεν, οἷς τ' ἐγὼ 'παθον.
ἀλλ' ἡ κακὴ σὴ διὰ μυχῶν βλέπουσ' ἀεὶ
ψυχή νιν ἀφυῆ τ' ὄντα, κοὐ θέλονθ', ὅμως
εὖ προὐδίδαξεν ἐν κακοῖς εἶναι σοφόν.
καὶ νῦν ἔμ', ὦ δύστηνε, συνδήσας, νοεῖς
ἄγειν ἀπ' ἀκτῆς τῆσδ', ἐν ᾗ με προὐβάλου
ἄφιλον, ἔρημον, ἄπολιν, ἐν ζῶσιν νεκρόν.

Φεῦ.

ὄλοιο· καί σοι πολλάκις τόδ' εὐξάμην.
ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲν θεοὶ νέμουσιν ἡδύ μοι.
σὺ μὲν γέγηθας ζῶν, ἐγὼ δ' ἀλγύνομαι
τοῦτ' αὖθ', ὅτι ζῶ ξὺν κακοῖς πολλοῖς τάλας,
γελώμενος πρὸς σοῦ τε, καὶ τῶν Ἀτρέως
δισσῶν στρατηγῶν, οἷς σὺ ταῦθ' ὑπηρετεῖς.
καί τοι σὺ μὲν κλοπῇ τε κἀνάγκῃ ζυγεὶς,
ἔπλευσας ἅμ' αὐτοῖς· ἐμὲ δὲ τὸν πανάθλιον
ἐκόντα πλεύσαντ', ἐπὶ ναυσὶ ναυβάτην,
ἄτιμον ἔβαλον, ὡς σὺ φῂς, κεῖνοι δὲ σέ.
καὶ νῦν τί μ' ἄγεις; τί μ' ἀπάγεσθε; τοῦ χάριν;
ὃς οὐδέν εἰμι, καὶ τέθνηκ' ὑμῖν πάλαι.
πῶς, ὦ θεοῖς ἔχθιστε; νῦν οὐκ εἰμί σοι
χωλὸς, δυσώδης; πῶς θεοῖς ἕξεσθ', ἐμοῦ

πλεύσαντος, αὖθεν ἱερά; πῶς σωθήσεσθαι ἔτι;
αὕτη γὰρ ἦν σοι πρόφασις ἐκβαλεῖν ἐμέ.
κακῶς ὄλοισθ'. ὀλεῖσθε δ' ἠδικηκότες
τὸν ἄνδρα τόνδε, θεοῖσιν εἰ δίκης μέλει.
ἔξοιδα δ' ὡς μέλει γ'· ἐπεὶ οὔποτ' ἂν σ' ὁλόλυσσ'
ἐπλεύσατ' ἂν τόνδ' οὕνεκ' ἀνδρὸς ἀθλίου,
εἰ μή τι κέντρον θεῖον ἦγ' ὑμᾶς, ἐμοῦ.
ἀλλ' ὦ πάλαι πρὸς γῆ, θεοί τ' ἐπόψιοι,
τίσασθε, τίσασθ' ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ
ξύμπαντας αὐτούς, εἴ τι κἄμ' οἰκτείρετε,
ὡς ζῶ μὲν οἰκτρῶς· εἰ δ' ἴδοιμ' ὀλωλότας
τούτους, δοκοῖμ' ἂν τῆς νόσου πεφευγέναι.

ΧΟΡΟΣ.

βαρύς τε, καὶ βαρεῖαν ὁ ξένος φάτιν
τήνδ' εἶπ', Ὀδυσσεῦ, κοὐχ ὑπείκουσαν κακοῖς.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

πολλ' ἂν λέγειν ἔχοιμι πρὸς τὰ τοῦδ' ἔπη,
εἰ μοι παρείκοι· νῦν δ' ἑνὸς κρατῶ λόγου.
οὗ γὰρ τοιούτων δεῖ, τοιοῦτός εἰμ' ἐγώ·
χὠπόσου δικαίων κἀγαθῶν ἀνδρῶν κρίσις,
οὐκ ἂν λάβοις μου μᾶλλον οὐδέν' εὐσεβῆ.
νικᾶν γε μέντοι πανταχοῦ χρῄζων ἔφυν,
πλὴν εἰς σέ· νῦν δὲ σοί γ' ἑκὼν ἐκστήσομαι.
ἄφελε γὰρ αὐτὸν, μηδὲ προσψαύσῃς ἔτι.
ἐᾶτε μίμνειν. οὐδέ σου προσχρῄζομεν,
τά γ' ὅπλ' ἔχοντες ταῦτ'· ἐπεὶ πάρεσθι μὲν
Τεῦκρος παρ' ἡμῖν, τήνδ' ἐπισταμένην ἔχων,
ἐγώ θ', ὃς οἶμαι σοῦ κάκιον οὐδὲν ἂν

τούτων πρᾶξύνειν, μηδ' ἐπιθύνειν χερί.
τί δῆτα σοῦ δεῖ; χαῖρε τὴν Λῆμνον πατῶν.
ἡμεῖς δ' ἴωμεν. καὶ τάχ' ἂν τὸ σὸν γέρας
τιμὴν ἐμοὶ νείμειεν, ἣν σ' ἐχρῆν ἔχειν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οἵ μοι· τί δράσω δύσμορος; σὺ τοῖς ἐμοῖς
ὀπλοισι κοσμηθεὶς, ἐν Ἀργείοις φανεῖ;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

μή μ' ἀντιφώνει μηδέν, ὡς σβείχοντα δή.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ στέρμ' Ἀχιλλέως, οὐδὲ σοῦ φωνῆς ἔτι
γενήσομαι προσφθεγκτὸς, ἀλλ' οὕτως ἄπει;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

χώρει σύ· μὴ πρόσλευσσε γενναῖός περ ὤν,
ἡμῶν ὅπως μὴ τὴν τύχην διαφθερεῖς.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἦ καὶ πρὸς ὑμῶν ὦδ' ἔρημος, ὦ ξένοι,
λειφθήσομ' ἤδη, κοὐκ ἐποικτερεῖτέ με;

ΧΟΡΟΣ.

ὦδ' ἐστὶν ἡμῶν ναυκράτωρ ὁ παῖς· ὅσ' ἂν
οὗτος λέγῃ σοι, ταῦτά σοι χ' ἡμεῖς φαμέν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀκούσομαι μὲν, ὡς ἔφυν οἴκτου πλέως,
πρὸς τοῦδ'· ὅμως δὲ μείνατ', εἰ τούτῳ δοκεῖ,
χρόνον τοσοῦτον, εἰς ὅσον τά τ' ἐκ νεὼς
σβείλωσι ναῦται, καὶ θεοῖς εὐξώμεθα.
χ' οὗτος τάχ' ἂν φρόνησιν ἐν τούτῳ λάβοι

λώω τιν' ἡμῖν. νὼ μὲν οὖν ὁρμώμεθον·
ὑμεῖς σ', ὅταν καλῶμεν, ὁρμᾶσθαι ταχεῖς.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

Ω κοίλας πέτρας γύαλον στροφὴ α'.
θερμόν τε καὶ παγεῖδες, ὡς σ'
οὐκ ἔμελλον ἆρ', ὦ τάλας,
λείψειν οὐδέ ποτ', ἀλλ' ἐμοὶ
καὶ θνήσκοντι συνοίσει.
οἴ μοι μοί μοι.
ὦ πληρέσταton αὔλιον
λύσας τᾶς ἀπ' ἐμοῦ τάλαν,
τί ποτ' ἄν μοι τὸ κατ' ἦμαρ
ἔσται; τοῦ πότε τεύξομαι
στονόμου μέλεος; πόθεν ἐλπίδος;
εἴθ' αἰθέρος ἄνω
πλωάδες ὀξυτόνου διὰ πνεύματος
ἕλωσί μ'. οὐ γὰρ ἔτ' ἴσχω.

ΧΟΡΟΣ.

σύ τοι, σύ τοι καθηξίω- στροφὴ β'.
σας, ὦ βαρύστολμε·
οὐκ ἄλλοθεν ἔχῃ τύχαι τᾶσδ'
ἀπὸ μείζονος·
εὖτέ γε πρὸν φρονῆσαι,
τοῦ λώονος δαίμονος εἵ-
λου τὸ κάκιον ἑλεῖν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ τλάμων, τλάμων ἆρ' ἐγὼ ἀντιστρ. α'.
καὶ μόχθῳ λωβατὸς, ὃς ἦ-

δὴ μετ' οὐδενὸς ὕστερον
ἀνδρῶν εἰσοπίσω τάλας
ναίων ἐνθάδ' ὀλοῦμαι,
αἲ αἲ αἲ αἲ,
οὐ φορβὰν ἔτι προσφέρων,
οὐ πλανῶν ἀπ' ἐμῶν ὀπλων
κραιαιαῖς μετὰ χερσὶν
ἴσχων. ἀλλ' ἐμοὶ ἄσκοπα
κρυπτά τ' ἔπη δολερᾶς ὑπέδυ Φρενός·
ἰδοίμαν δέ νιν,
τὸν τάδε μησάμενον, τὸν ἴσον χρόνον
ἐμὰς λαχόντ' ἀνίας.

ΧΟΡΟΣ.

πότμος σε δαιμόνων τάδε, ἀντιστρ. β'.
οὐδὲ σέ γε δόλος ἔσχ'
ὑπὸ χειρὸς ἐμᾶς. σὺγεραὰν
ἔχε δύσστολμον
ἀρὰν, ἀρὰν ἐπ' ἄλλοις.
καὶ γὰρ ἐμοὶ τοῦτο μέλει,
μὴ φιλότητ' ἀπώσῃ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οἵ μοι μοι· καί που πολιᾶς στροφὴ γ'.
πέντου θινὸς ἐφήμενος,
γελᾷ μοῦ, χερὶ πάλλων
τὰν ἐμὰν μελέου τροφὰν,
τὰν οὐδείς ποτ' ἐβάστασεν.
ὦ τόξον φίλον, ὦ φίλων
χειρῶν ἐκβιασμένον,

ἦ που ἐλεινὸν ὁρᾷς, φρένας εἴ τινας
ἴσχεις, τὸν Ἡρακλειον
ἄθλιον ὧδέ σοι
ῥὐκ ἔτι χρησόμενον τὸ μεθύστερον·
ἀλλ' ἐν μεταλλαγᾷ
πολυμηχάνου ἀνδρὸς ἐρέσσῃ,
ὁρῶν μὲν αἰσχρὰς ἀπατάτας,
σύγγνον δὲ φῶτ' ἐχθοδοπὸν
μυρί' ἀπ' αἰσχρῶν ἀνατέλλονθ', ὅσ' ἐφ'
ἡμῖν κάκ' ἐμήσατ' Ὀδυσσεύς.

ΧΟΡΟΣ.

ἀνδρός τοι τὸ μὲν εὖ δίκαιον εἰπεῖν· στροφὴ γ'.
εἰπόντος δὲ μὴ φθονεραὶν
ἐξῶσαι γλώσσας ὀδύναν,
κεῖνος εἷς ἀπὸ πολλῶν
ταχθεὶς, τοῦδ' ἐφημοσύνᾳ
κοινὰν ἧνυσεν εἰς φίλους ἀρωγάν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ πλαναὶ θῆραι, χαροπῶν τ' ἀντιστρ. γ'.
ἔθνη θηρῶν, οὓς ἔχει
χώρος οὐρεσιβώτας,
φυγᾷ μ' οὐκ ἔτ' ἀπ' αὐλίω
πελᾶτ'. οὐ γὰρ ἔχω χεροῖν
τὰν πρόσθεν βελέων ἀλκάν,
ὦ δύσπανος ἐγὼ τανῦν.
ἀλλ' ἀνέδην ὁδὲ χῶρος ἐρύκεται,
οὐκ ἔτι φοβητὸς ὑμῖν.
ἔρπετε, νῦν καλὸν

ἀντίφονον κορέσαι στόμα, πρὸς χάριν
ἐμᾶς σαρκὸς αἰόλας.
ἀπὸ γὰρ βίον αὐτίκα λείψω.
πόθεν γὰρ ἔσται βιοτά;
τίς ὧδ' ἐν αὔραις τρέφεται,
μηκέτι, μηκέτι κρατέων μηδενὸς,
ὅσα πέμπει γᾶ βιόδωρος;

ΧΟΡΟΣ.

πρὸς θεῶν, εἴ τι σέβῃ ξένον, πέλασσον ἀϊδίῳ. δ'.
εὐνοίᾳ πάσᾳ, πελάταν.
ἀλλὰ γνῶθ', εὖ γνῶθ', ὅτι σοι
κῆρα τάνδ' ἀποφεύγειν.
οἰκτρὰ γὰρ βόσκειν, ἀδαὴς δ'
ἔχειν μυρίον ἄχθος, ᾧ ξυνοικεῖ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

πάλιν, πάλιν παλαιὸν
ἄλγημ' ὑπέμνασας,
ὦ λῷστε τῶν πρὶν ἐντόπων.
τί μ' ὤλεσας; τί μ' εἴργασαι;

ΧΟΡΟΣ.

τί τοῦτ' ἔλεξας;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

εἰ σὺ τὰν ἐμοὶ στυγερὰν
Τρῳάδα γαῖάν μ' ἤλπισας ἄξειν.

ΧΟΡΟΣ.

τόδε γὰρ νοῶ κράτιστον.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἀπὸ νύν με λείπετ' ἤδη.

ΧΟΡΟΣ.

Φίλα μοι, φίλα ταῦτα παρήγγειλας, ἐκόντι τε πράσσειν,
ἴωμεν, ἴωμεν,
ναὸς ἵν' ἡμῖν τέτακται.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

μὴ πρὸς ἀραίου
Διὸς, ἔλθῃς, ἱκέτευω.

ΧΟΡΟΣ.

μετρίαζ'.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ ξένοι,
μείνατε, πρὸς θεῶν.

ΧΟΡΟΣ.

τί θροεῖς;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

αἲ αἲ αἲ αἲ· δαίμων, δαίμων,
ἀπόλωλ', ὦ τάλας.
ὦ ποὺς, ποὺς, τί σ' ἔτ' ἐν βίῳ
τεύξω τὸ μετόπιν τάλας;
ὦ ξένοι, ἔλθετ' ἐπήλυδες αὖθις.

ΧΟΡΟΣ.

τί ῥέξοντες ἀλλοκότῳ γνώμᾳ
τῶν πάρος, ὧν προὐφάνης —

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

φῦ τοι νεμεσητὸν ἀλύοντα
χειμερίῳ λύτᾳ,
καὶ παρὰ νοῦν θροεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

βᾶθί νυν, ὦ τάλαν, ὡς σε κελεύομεν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οὐδέποτ', οὐδέποτ', ἴσθι τόδ' ἔμπεδον,
οὐδ' εἰ πυρφόρος ἀστεροπητὴς
βροντᾶς αὐγαῖς μ' εἴσι φλογίζων.
ἐρρέτω Ἴλιον, οἵ θ' ὑπ' ἐκείνῳ
πάντες, ὅσοι τόδ' ἔτλασαν ἐμοῦ ποδὸς
ἄρθρον ἀπῶσαι. ἀλλ', ὦ ξεῖνοι,
ἔν γ' ἐμοὶ, ἔν γ' ἐμοὶ εὖχος ὀρέξαθε.

ΧΟΡΟΣ.

ποῖον ἐρεῖς τόδ' ἔπος;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ξίφος, εἴ ποθεν,
ἢ γένυ, ἢ βελέων τι, προσπέμψαθε.

ΧΟΡΟΣ.

ὡς τίνα ῥέξῃς
παλάμαν ποτέ;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

χρᾶτ' ἀπὸ πάντα τ'
ἄρθρα τέμω χερί.
φονᾷ, φονᾷ νόος ἤδη.

ΧΟΡΟΣ.

τί ποτε;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

πατέρα ματεύω.

ΧΟΡΟΣ.

ποῖ γᾶς;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἐς Ἅιδου.

οὐ γάρ ἐστ' ἐν Φάει γ' ἔτι.
ὦ πόλις, ὦ πόλις πατρία,
πῶς ἂν εἰσίδοιμί σ' ἄθλιός γ' ἀνήρ;
ὅς γε σὰν λιτῶν ἱερῶν
λιβάδ', ἐχθροῖς ἔβαν Δαναοῖς
ἀρωγός, εἶτ' οὐδέν εἰμι.

ΧΟΡΟΣ.

Ἐγὼ μὲν ἤδη καὶ πάλαι νεὼς ὁμοῦ
στείχων ἂν ἦν σοι τῆς ἐμῆς, εἰ μὴ πέλας
Ὀδυσσέα στείχοντα, τόν τ' Ἀχιλλέως
γόνον πρὸς ἡμᾶς δεῦρ' ἰόντ' ἐλεύσσομεν.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

οὐκ ἂν Φράσειας ἥντιν' αὖ παλίντροπος
κέλευθον ἕρπεις ὧδε σὺν σπουδῇ ταχύς;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

λύσων ὅσ' ἐξήμαρτον ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

δεινόν γε φωνεῖς· ἡ δ' ἁμαρτία τίς ἦν;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἣν σοὶ πιθόμενος τῷ τε σύμπαντι στρατῷ—

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἔπραξας ἔργον ποῖον, ὧν οὔ σοι πρέπον;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀπάταισιν αἰσχραῖς ἄνδρα καὶ δόλοις ἑλών.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

τὸν ποῖον; ὤ μοι· μῶν τι βουλεύῃ νέον;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

νέον μὲν οὐδέν· τῷ δὲ Ποίαντος τόκῳ —

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

τί χρῆμα δράσεις; ὡς μ' ὑπῆλθέ τις φόβος.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

πωρ' οὗπερ ἔλαβον τάδε τὰ τόξ', αὖθις πάλιν —

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ὦ Ζεῦ, τί λέξεις; οὔ τι που δοῦναι νοεῖς;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

αἰσχρῶς γὰρ αὐτὰ καὶ δίκῃ λαβὼν ἔχω.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

πρὸς θεῶν, πότερα δὴ κερῶμῶν λέγεις τάδε;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

εἰ κερῶμηστίς ἐστι ταληθῆ λέγειν.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

τί φῄς, Αχιλλέως παῖ; τίν' εἴρηκας λόγον;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

δὶς ταυτὰ βούλει καὶ τρὶς ἀναστολεῖν μ' ἔπη;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἀρχὴν κλύειν ἂν οὐσῆ' ἁπαξ ἐβουλόμην.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

εὖ νῦν ἐπίσῆω, πάντ' ἀκήκοας λόγον.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἔσῆιν τις, ἔσῆιν, ὅς σε κωλύσει τὸ δρᾶν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί φῄς; τίς ἔσῆαι μ' οὐκκωλύσων τάδε;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ξύμπασας Αχαιῶν λαός· ἐν δὲ τοῖσῆ' ἐγώ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

σοφὸς πεφυκὼς, οὐδὲν ἐξαυδᾷς σοφόν.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

σὺ δ' οὔτε φωνεῖς, οὔτε δρασείεις σοφά.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ' εἰ δίκαια, τῶν σοφῶν κρείσσω τάδε.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

καὶ πῶς δίκαιον, ὅ γ' ἔλαβες βουλαῖς ἐμαῖς,
πάλιν μεθεῖναι ταῦτα;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τὴν ἁμαρτίαν
αἰσχρὰν ἁμαρτὼν, ἀναλαβεῖν πειράσομαι.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

σῴσειν δ' Ἀχαιῶν οὐ φοβῇ, πράσσων τάδε;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ξὺν τῷ δικαίῳ τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβον.
ἀλλ' οὐδέ τοι σῇ χειρὶ πείθομαι τὸ δρᾶν.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

οὔτ' ἆρα Τρωσὶν, ἀλλά σοι μαχούμεθα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἔσῳ τὸ μέλλον.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

χεῖρα δεξιὰν ὁρᾷς
κώπης ἐπαψαύουσαν;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλὰ καὶμέ τοι
ταυτὸν τόδ' ὄψει δρῶντα, καὐ μέλλοντ' ἔτι.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

καί τοι σ' ἐάσω· τῷ δὲ σύμπαντι στρατῷ
λέξω τάδ', ἐλθὼν, ὅς σε τιμωρήσεται.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἐσωφρόνησας· καὶν τὰ λοίφ' οὕτω φρονῇς,
ὥστως ἂν ἐκ σὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα.
σὺ δ', ὦ Ποίαντος παῖ, Φιλοκτήτην λέγω,
ἔξελθ', ἀμείψας τάσδε πετρήρεις στέγας.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

τίς αὖ παρ' ἄντροις θόρυβος ἵσταται βοῆς;
τί μ' ἐκκαλεῖσθε; τοῦ κεχρημένοι, ξένοι;
ὤ μοι· κακὸν τὸ χρῆμα. μῶν τί μοι μέγα
πάρεσται πρὸς κακοῖσι πέμπτοντες κακόν;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

θάρσει· λόγους δ' ἄκουσον, οὓς ἥκω φέρων.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

δέδοικ' ἔγωγε. καὶ τὰ πρὶν γὰρ ἐκ λόγων
καλῶν κακῶς ἔπραξα, σοῖς πεισθεὶς λόγοις.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὔκουν ἔνεστι καὶ μεταγνῶναι πάλιν;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

τοιοῦτος ἦσθα τοῖς λόγοισι, χὠπ' ἐμοῦ
τὰ τόξ' ἔκλεπτες, πιστὸς, ἀτηρὸς λάθρα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ' οὔ τι μὴ νῦν· βούλομαι δέ σου κλύειν,
πότερα δέδοκταί σοι μένοντι καρτερεῖν,
ἢ πλεῖν μεθ' ἡμῶν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

παῦε, μὴ λέξῃς πέρα.
μάτην γὰρ, ἂν ἓν εἴπῃς γε, πάντ' εἰρήσεται.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὕτω δέδοκται;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

καὶ πέρα γ' ἴσθ' ἢ λέγω.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ' ἤθελον μὲν ἄν σε πεισθῆναι λόγοις
ἐμοῖσιν· εἰ δὲ μή τι πρὸς καιρὸν λέγων
κυρῶ, πέπαυμαι.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

πάντα γὰρ φράσεις μάτην.
οὐ γάρ ποτ' εὖνουν τὴν ἐμὴν κτήσει φρένα,
ὅστις γ' ἐμοῦ δόλοισι τὸν βίον λαβὼν
ἀπεστέρηκας, κἄτα νουθετεῖς ἐμὲ
ἐλθών, ἀρίστου παιδὸς ἔχθιστος γεγώς.
ὄλοισθ', Ἀτρεῖδαι μὲν μάλιστ', ἔπειτα δὲ
ὁ Λαρτίου παῖς, καὶ σύ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

μὴ 'πεύξῃ πέρα·
δέχου δὲ χειρὸς ἐξ ἐμῆς βέλη τάδε.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

πῶς εἶπας; οὐκ ἄρα δεύτερον δολούμεθα;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀπώμοσ' ἀγνοῦ Ζηνὸς ὕψιστον σέβας.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ φίλτατ' εἰπών, εἰ λέγεις ἐτήτυμα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τοὔργον παρέσθαι Φανερόν. ἀλλὰ δεξιὰν
πρότεινε χεῖρα, καὶ κράτει τῶν σῶν ὅπλων.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ γ', ὡς θεοὶ ξυνίστορες,
ὑπέρ τ' Ατρειδῶν τοῦ τε σύμπαντος στρατοῦ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

τέκνον, τίνος φώνημα; μῶν Οδυσσέως
ἐπῃσθόμην;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

σάφ' ἴσθι· καὶ πέλας γ' ὁρᾷς,
ὃς σ' ἐς τὰ Τροίας πεδί' ἀποστελῶ βίᾳ,
ἐάν τ' Αχιλλέως παῖς, ἐάν τε μὴ θέλῃ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἀλλ' οὔ τι χαίρων, ἦν τόδ' ὀρθωθῇ βέλος.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἆ ἆ, μηδαμῶς. μή, πρὸς θεῶν, μεθῇς βέλος.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

μέθες με, πρὸς θεῶν, χεῖρα, φίλταθον τέκνον.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὐκ ἂν μεθείην.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

φεῦ· τί μ' ἄνδρα πολέμιον
ἐχθρόν τ' ἀφείλου μὴ κλανεῖν τόξοις ἐμοῖς;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ' οὔτ' ἐμοὶ καλὸν τόδ' ἐστὶν, οὔτε σοί.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἀλλ' οὖν τοσοῦτόν γ' ἴσθι, τοὺς πρώτους στρατοῦ,

τοὺς τῶν Ἀχαιῶν, ψευδοκήρυκας, κακοὺς
ὄντας πρὸς αἰχμὴν, ἐν δὲ τοῖς λόγοις θρασεῖς.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

εἶεν. τὰ μὲν δὴ τόξ' ἔχεις, κοὐκ ἔσθ' ὅτου
ὀργὴν ἔχοις ἂν οὐδὲ μέμψιν εἰς ἐμέ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ξύμφημι. τὴν φύσιν δ' ἔδειξας, ὦ τέκνον,
ἐξ ἧς ἔβλασες· οὐχὶ Σισύφου πάλροὸς,
ἀλλ' ἐξ Ἀχιλλέως, ὃς μέλα ζώντων θ', ὅτ' ἦν,
ἤκουσ' ἄρισ]α, νῦν τε τῶν τεθνηκότων.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἤσθην πατέρα τε τὸν ἐμὸν εὐλογοῦντά σε,
αὐτόν τ' ἐμέ· ὧν δέ σου τυχεῖν ἐφίεμαι,
ἄκουσον. ἀνθρώποισι τὰς μὲν ἐκ θεῶν
τύχας δεδειγμένας ἔστ' ἀναγκαῖον φέρειν·
ὅσοι δ' ἑκουσίοισιν ἕ]κεινται βλάβαις,
ὥσπερ σὺ, τούτοις οὔτε συγγνώμην ἔχειν
δίκαιόν ἐσ]ιν, οὔτ' ἐπιοικ]είρειν τινά.
σὺ δ' ἠγρίωσαι, κοὔτε σύμβουλον δέχῃ·
ἐάν τε νουθετῇ τις εὐνοίᾳ λέγων,
σ]υγεῖς, πολέμιον δυσμενῆ θ' ἡγούμενος.
ὅμως δὲ λέξω· Ζῆνα δ' ὅρκιον καλῶ·
καὶ ταῦτ' ἐπίσ]ω, καὶ γράφου φρενῶν ἔσω.
σὺ γὰρ νοσεῖς τόδ' ἄλγος ἐκ θείας τύχης,
Χρύσης πελασθεὶς φύλακος, ὃς τὸν ἀκαλυφῆ
σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὄφις·
καὶ παῦλαν ἴσθι τῆσδε μή ποτ' ἐντυχεῖν
νόσου βαρείας, ἕ]ς τ' ἂν οὗτος ἥλιος

ταύτῃ μὲν αἴρῃ, τῇδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν,
πρὶν ἂν τὰ Τροίας πεδί' ἐκὼν αὐτὸς μόλῃς,
καὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυχὼν Ασκληπιδῶν,
νόσου μαλαχθῇς τῆσδε· καὶ τὰ Πέργαμα
ξὺν τοῖσδε τόξοις, ξύν τ' ἐμοὶ πέρσας φανῇς.
ὡς δ' οἶδα ταῦτα τῇδ' ἔχοντ', ἐγὼ φράσω.
ἀνὴρ γὰρ ἡμῖν ἐστιν ἐκ Τροίας ἁλούς,
Ελενος ἀριστόμαντις, ὃς λέγει σαφῶς,
ὡς δεῖ γενέσθαι ταῦτα· καὶ πρὸς τοῖσδ' ἔτι,
ὡς ἔστ' ἀνάγκη τοῦ παρεσθῶτος θέρους
Τροίαν ἁλῶναι πᾶσαν· ἢ δίδωσ' ἑκὼν
κτείνειν ἑαυτὸν, ἢν τάδε ψευσθῇ λέγων.
ταῦτ' οὖν ἐπεὶ κάτοισθα, συγχώρει θέλων.
καλὴ γὰρ ἡ 'πίκτησις, Ελλήνων ἕνα
κριθέντ' ἄριστον, τοῦτο μὲν παιωνίας
ἐς χεῖρας ἐλθεῖν· εἶτα τὴν πολύστονον
Τροίαν ἑλόντα, κλέος ὑπέρταλον λαβεῖν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ σύγγονος αἰών, τί μ' ἔτι δῆτ' ἔχεις ἄνω
βλέποντα, κοὐκ ἀΦῆκας εἰς Αιδου μολεῖν;
οἴ μοι· τί δράσω; πῶς ἀπιστήσω λόγοις
τοῖς τοῦδ', ὃς εὔνους ὢν ἐμοὶ παρήνεσεν;
ἀλλ' εἰκάθω δῆτ'; εἶτα πῶς ὁ δύσμορος
εἰς Φῶς, τάδ' ἕρξας, εἶμι; τῷ προσήγορος;
πῶς, ὦ τὰ πάντ' ἰδόντες ἀμΦ' ἐμοὶ κύκλοι,
ταῦτ' ἐξανασχήσεσθε, τοῖσιν Ατρέως
ἐμὲ ξυνόντα παισὶν, οἵ μ' ἀπώλεσαν;
πῶς τῷ πανώλει παιδὶ τοῦ Λαερτίου;

οὐ γάρ με τἄλγος τῶν παρελθόντων δάκνει.
ἀλλ' οἷα χρὴ παθεῖν με πρὸς τούτων ἔτι
δοκῶ προλεύσσειν. οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν
μήτηρ γένηται, τἄλλα παιδεύει κακά.
καὶ σοῦ σ' ἔγωγε θαυμάσας ἔχω τάδε.
χρῆν γάρ σε μήτ' αὐτόν ποτ' ἐς Τροίαν μολεῖν,
ἡμᾶς τ' ἀπείργειν, οἵ γέ σου καθύβρισαν,
παλρὸς γέρας συλῶντες. εἶτα τοῖσδε σὺ
εἶ ξυμμαχήσων, κἄμ' ἀναλκάζεις τάδε;
μὴ δῆτα, τέκνον· ἀλλ', ἃ μοι ξυνώμοσας,
πέμψον πρὸς οἴκους· καὐτὸς ἐν Σκύρῳ μένων
ἔα κακῶς αὐτοὺς ἀπόλλυσθαι κακούς.
χ' οὕτω δικαίαν μὲν ἐξ ἐμοῦ κλήσει χάριν,
δικαίαν δὲ παλρός· κοὐ, κακοὺς ἐπωφελῶν,
δόξεις ἐμοιος τοῖς κακοῖς πεφυκέναι.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

λέγεις μὲν εἰκότ'· ἀλλ' ὅμως σε βούλομαι
θεοῖς τε πιστεύσαντα, τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις,
Φίλου μετ' ἀνδρὸς τοῦδε τῆσδ' ἐκπλεῖν χθονός.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἦ πρὸς τὰ Τροίας πεδία καὶ τὸν Ἀτρέως
ἔχθιστον υἱὸν, τῷδε δυστήνῳ ποδί;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

πρὸς τοὺς μὲν οὖν σε τήνδε τ' ἔμπυον βάσιν
παύσοντας ἄλγους, κἀκπεσώσοντας νέσου.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ δεινὸν αἶνον αἰνέσας, τί φῄς πόλε;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἃ σοί τε κἀμοὶ κάλ' ἐσορῶ τελούμενα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

καὶ ταῦτα λέξας, οὐ καταισχύνῃ θεούς;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

πῶς γάρ τις αἰσχύνοιτ' ἂν ὠφελούμενος;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

λέγεις δ' Ἀτρείδαις ὄφελος, ἢ 'π' ἐμοὶ τόδε;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

σοί που φίλος γ' ὢν, χὠ λόγος τοιόσδ' ἐμοῦ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

πῶς, ὅς γε τοῖς ἐχθροῖσί μ' ἐκδοῦναι θέλεις;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ὦ 'τὰν, διδάσκου μὴ θρασύνεσθαι κακοῖς.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὀλεῖς με, γιγνώσκω σε, τοῖσδε τοῖς λόγοις.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὔκουν ἔγωγε· φημὶ δ' οὔ σε μανθάνειν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἔγωγ' Ἀτρείδας ἐκβαλόντας οἶδά με.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ' ἐκβαλόντες εἰ πάλιν σώσουσ', ὅρα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οὐδέποθ' ἑκόντα γ' ὥστε τὴν Τροίαν ἰδεῖν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί δῆτ' ἂν ἡμεῖς δρῷμεν, εἴ σέ γ' ἐν λόγοις
πείσειν δυνησόμεσθα μηδὲν, ὧν λέγω;

ὡς ῥᾷστ' ἐμοὶ μὲν τῶν λόγων λῆξαι, σὲ δὲ

ζῆν, ὥσπερ ἤδη ζῆς ἄνευ σωτηρίας.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἔα με πάσχειν ταῦθ', ἅπερ παθεῖν με δεῖ·
ἃ δ' ἧκες αὐτὸς δεξιᾶς ἐμῆς θιγών,
πέμπειν πρὸς οἴκους, ταῦτ' ἐμοὶ πρᾶξον, τέκνον,
καὶ μὴ βράδυνε, μηδ' ἐπιμνησθῇς ἔτι
Τροίας. ἄλις γάρ μοι τεθρήνηται γόοις.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

εἰ δοκεῖ, σπείχωμεν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ γενναῖον εἰρηκὼς ἔπος.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀτέρειδέ γυν βάσιν σήν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

εἰς ὅσον γ' ἐγὼ σθένω.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

αἰτίαν δὲ πῶς Ἀχαιῶν φεύξομαι;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

μὴ φροντίσῃς.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί γὰρ, ἐὰν πορθῶσι χώραν τὴν ἐμήν;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἐγὼ παρὼν—

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τίνα πρὸς ὠφέλησιν ἕρξεις;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

βέλεσι τοῖς Ἡρακλέους—

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

πῶς λέγεις;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

εἶρξω πελάζειν σῆς πάτρας.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ', ὦ φίλε,
εἴ γε δρᾷς ταῦθ', ὥσπερ αὐδᾷς, σλεῖχε προσκύσας χθόνα.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

μήπω γε, πρὶν ἂν τῶν ἡμετέρων
ἀΐῃς μύθων, παῖ Ποίαντος·
φάσκειν σ' αὐδὴν τὴν Ἡρακλέους
ἀκοῇ τε κλύειν, λεύσσειν τ' ὄψιν.
τὴν σὴν σ' ἧκω χάριν, οὐρανίας
ἕδρας προλιπών,
τὰ Διός τε φράσων βουλεύματά σοι,
καὶ ῥητύσων σ' ὁδὸν, ἣν στέλλῃ·
σὺ σ' ἐμῶν μύθων ἐπάκουσον.
καὶ πρῶτα μέν σοι τὰς ἐμὰς λέξω τύχας,
ὅσους πονήσας καὶ διεξελθὼν πόνους,
ἀθάνατον ἀρετὴν ἔσχον, ὡς πάρεσθ' ὁρᾶν.
καὶ σοὶ, σάφ' ἴσθι, τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν,
ἐκ τῶν πόνων τῶνδ' εὐκλεᾶ θέσθαι βίον.
ἐλθὼν δὲ σὺν τῷδ' ἀνδρὶ πρὸς τὸ Τρωϊκὸν
πόλισμα, πρῶτον μὲν νόσου παύσει λυγρᾶς,
ἀριστῆ τε πρῶτος ἐκκριθεὶς στρατεύματος,
Πάριν μὲν, ὃς τῶνδ' αἴτιος κακῶν ἔφυ,
τοξεύσεις τοῖς ἐμοῖσι νοσφιεῖς βίου,
πέρσεις τε Τροίαν, σκῦλά τ' ἐς μέλαθρα σὰ

πέμψεις, ἀρισ⟨τεῖ⟩ ἐκλαβὼν σ⟨ρα⟩τεύματος,
Ποίαντι πατρὶ πρὸς πάτρας Οἴτης πλάκας.
ἃ δ⟨ὴ⟩ ἂν λάβῃς σὺ σκῦλα τοῦδε τοῦ σ⟨ρα⟩τοῦ,
τόξων ἐμῶν μνημεῖα, πρὸς πυρὰν ἐμὴν
κόμιζε. καὶ σοὶ ταῦτ', Ἀχιλλέως τέκνον,
παρήνεσ'· οὔτε γὰρ σὺ τοῦδ⟨ε⟩ ἄτερ σθένεις
ἑλεῖν τὸ Τροίας πεδίον, οὔθ' οὗτος σέθεν.
ἀλλ' ὡς λέοντε συννόμω φυλάσσ⟨ε⟩ον,
οὗτος σὲ, καὶ σὺ τόνδ⟨ε⟩. ἐγὼ δ⟨ὲ⟩ Ἀσκληπιὸν
παυσῆρα πέμψω σῆς νόσου πρὸς Ἴλιον.
τὸ δεύτερον γὰρ τοῖς ἐμοῖς αὐτὴν χρεὼν
τόξοις ἁλῶναι. τοῦτο δ⟨ὲ⟩ ἐννοεῖσθ', ὅταν
πορθῆτε γαῖαν, εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς.
ὡς τἄλλ' ἅπαντα δεύτερ' ἡγεῖται πατὴρ
Ζεύς. οὐ γὰρ ἡ εὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς·
κἂν ζῶσι, κἂν θάνωσιν, οὐκ ἀπόλλυται.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ φθέγμα ποθεινὸν ἐμοὶ πέμψας,
χρόνιός τε φανεὶς,
οὐκ ἀπιθήσω τοῖς σοῖς μύθοις.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

κἀγὼ γνώμῃ ταύτῃ τίθεμαι.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

μὴ νυν χρόνιοι μέλλ⟨ε⟩τε πράσσειν.
καιρὸς καὶ πλοῦς
ὅδ⟨ε⟩ ἐπείγει γὰρ καλὰ πρύμναν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

Φέρε νυν σ⟨τείχων⟩, χώραν καλέσω.

χαῖρ', ὦ μέλαθρον ξύμφρουρον ἐμοὶ,
Νύμφαι τ' ἔνυδροι λειμωνιάδες,
καὶ κλύτος ἄρσην πόντου προβλὴς,
οὗ πολλάκι δὴ τοὐμὸν ἐτέγχθην
κρᾶτ' ἐνδέμυχον πληγῆσι νότου,
πολλὰ δὲ φωνῆς τῆς ἠμετέρας
Ἑρμαιον ὄρος παρέπεμψεν ἐμοὶ
σῆνον ἀντίτυπον χειμαζομένῳ.
νῦν σ', ὦ κρῆναι, γλυκὺν τε ποτὸν,
λείπομεν ὑμᾶς, λείπομεν ἤδη,
δέξης οὔ ποθ' τῆσδ' ἐπιβάντες.
χαῖρ', ὦ Λήμνου πέδον ἀμφίαλον,
κἄμ' εὐπλοίᾳ πέμψον ἀμέμπτως,
ἔνθ' ἡ μεγάλη μοῖρα κομίζει,
γνώμη τε Φίλων, χὠ παναμέτωρ
δαίμων, ὃς ταῦτ' ἐπέκρανεν.

ΧΟΡΟΣ.

χαιρῶμέν νυν πάντες ἀολλεῖς,
Νύμφαις ἁλίαισιν ἐπευξάμενοι,
νόστου σωτῆρας ἱκέσθαι.

ΤΕΛΟΣ ΦΙΛΟΚΤΗΤΟΥ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΗΛΕΚΤΡΑΣ.

Υπόκεινται ὧδε τροφεῖς, δεικνὺς Ὀρέστῃ τὰ ἐν Ἄργει. μικρὸν γὰρ ὄντα αὐτὸν κλέψασα Ἠλέκτρα, ἡνίκα ὁ πατὴρ ἐσφάζετο, δέδωκε τῷ τροφεῖ, δείσασα μὴ καὶ αὐτὸν κτείνωσιν. ὁ δὲ ὑπεξέθηκε αὐτὸν εἰς Φωκίδα πρὸς τὸν Στρόφιον· νῦν δὲ μετὰ ἴσως ἔτη ἑπτανιὼν σὺν αὐτῷ πρὸς τὸ Ἄργος, δείκνυσιν αὐτῷ τὰ ἐν Ἄργει.

Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Ἄργει. ὁ δὲ Χορὸς συνέστηκεν ἐξ ἐπιχωρίων παρθένων. προλογίζει δὲ ὁ παιδαγωγὸς Ὀρέστου.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΧΟΡΟΣ.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

Ὦ τοῦ στρατηγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτὲ
Ἀγαμέμνονος παῖ, νῦν ἐκεῖν' ἔξεστί σοι
παρόντι λεύσσειν, ὧν πρόθυμος ἦσθ' ἀεί.
τόδε γὰρ παλαιὸν Ἄργος, οὐστόθεις· τόδε,
τῆς εἰσιροσπλήγος ἄλσος Ἰνάχου κόρης·
αὕτη δή', Ὀρέστα, τοῦ λυκοκτόνου θεοῦ
ἀγορὰ Λύκειος· οὐξ ἀριστερᾶς δ' ὅδε,
Ἥρας ὁ κλεινὸς ναός· οἵ δ' ἱκάνομεν,
Φάσκειν Μυκήνας τὰς πολυχρύσους ὁρᾶν,
πολύφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε,
ὅθεν σε πατρὸς ἐκ φόνων ἐγώ ποτε,
πρὸς σῆς ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης λαβών,
ἤνεγκα, κἀξέσωσα, κἀξεθρεψάμην
τοσόνδ' ἐς ἥβης, παῖδι τιμωρὸν φόνου.
νῦν οὖν, Ὀρέστα, καὶ σὺ φίλτατε ξένων
Πυλάδη, τί χρὴ δρᾶν ἐν τάχει βουλεύεσθον·
ὡς ἡμὶν ἤδη λαμπρὸν ἡλίου σέλας
ἐῶσα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων σαφῆ,
μέλαινά τ' ἄστρων ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη.
πρὶν οὖν τιν' ἀνδρῶν ἐξοδοιτορεῖν στέγης,
ξυνασταλέον λόγοισιν· ὡς ἐνταῦθ' ἐμὲν,

ἵν' οὐκ ἔτ' ἀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμή.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν προσταόλων, ὡς μοι σαφῆ
σημεῖα φαίνεις εὐνόλος εἰς ἡμᾶς γεγώς.
ὥσπερ γὰρ ἵππος εὐγενὴς, κἂν ᾖ γέρων,
ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπωόλεσεν,
ἀλλ' ὀρθὸν οὖς ἴσησιν· ὡσαύτως δὲ σὺ
ἡμᾶς τ' ὀτρύνεις, καὐτὸς ἐν πρώτοις ἕπῃ.
τοιγαὸ τὰ μὲν δόξαντα δηλώσω· σὺ δὲ
ὀξεῖαν ἀκοὴν τοῖς ἐμοῖς λόγοις διδοὺς,
εἰ μή τι καιροῦ τυγχάνω, μεθάρμοσον.
ἐγὼ γὰρ ἡνίχ' ἱκόμην τὸ Πυθικὸν
μαντεῖον, ὡς μαθοιμ' ὅτῳ τρόπῳ παλρὸς
δίκας ἀροίμην τῶν φονευσάντων πάρα,
χρῇ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος, ὧν πεύσει τάχα·
ἄσκευον αὐτὸν ἀσπίδων τε καὶ στρατοῦ,
δόλοισι κλέψαι χειρὸς ἐνδίκους σφαγάς.
ὅτ' οὖν τοιόνδε χρησμὸν εἰσηκούσαμεν,
σὺ μὲν μολὼν, ὅταν σε καιρὸς εἰσάγῃ,
δόμων ἔσω τῶνδ', ἴσθι πᾶν τὸ δρώμενον,
ὅπως ἂν εἰδὼς ἡμὶν ἀγγείλῃς σαφῆ.
οὐ γάρ σε μὴ γήρᾳ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ
γνῶσ', ὡσθ' ὑποπτεύσουσιν ὥσθ' ἠνθισμένον.
λόγῳ δὲ χρῶ τοιῷδε, ὅτι ξένος μὲν εἶ
Φωκεὺς, παρ' ἀνδρὸς Φανοτέως ἥκων· ὁ γὰρ
μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων.
ἄγγελλε δ' ὅρκῳ προσθεὶς, ὅθ' οὕνεκα
τέθνηκ' Ὀρέστης ἐξ ἀναγκαίας τύχης,

ἄθλιοι

ἄθλοισι Πυθικοῖσιν ἐκ τροχηλάτων
δίφρων κυλισθείς· ὥσθ' ὁ μῦθος ἑστάτω.
ἡμεῖς δὲ πατρὸς τύμβον, ὡς ἐφίετο,
λοιβαῖσι πρῶτον καὶ καταλόμοις χλιδαῖς
σπένσαντες, εἶτ' ἄψορρον ἥξομεν πάλιν,
τύπωμα χαλκόπλευρον ἡρμένοι χεροῖν,
ὃ καὶ σὺ θάμνοις οἶσθά που κεκρυμμένον,
ὅπως λόγῳ κλέπτοντες, ἡδεῖαν φάτιν
φέρωμεν αὐτοῖς, τοὐμὸν ὡς ἔρρει δέμας
φλογισθὲν ἤδη καὶ καθηθρακωμένον.
τί γάρ με λυπεῖ τοῦθ', ὅταν λόγῳ θανὼν
ἔργοισι σωθῶ, κἀξενέγκωμαι κλέος;
δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν.
ἤδη γὰρ εἶδον πολλάκις καὶ τοὺς σοφοὺς
λόγῳ μάτην θνήσκοντας· εἶθ', ὅταν δόμους
ἔλθωσιν αὖθις, ἐκτετίμηνται πλέον.
ὡς κἀμὲ πταυχῶ τῆσδε τῆς φήμης ἄπο
δεδορκότ', ἐχθροῖς, ἄσπερ ὡς, λάμψειν ἔτι.
ἀλλ', ὦ πατρῴα γῆ, θεοί τ' ἐγχώριοι,
δέξασθέ μ' εὐτυχοῦντα ταῖσδε ταῖς ὁδοῖς,
σύ τ', ὦ πατρῷον δῶμα· σοῦ γὰρ ἔρχομαι
δίκῃ καθαρθείς, πρὸς θεῶν ὠρμημένος·
καὶ μή μ' ἄτιμον τῆσδ' ἀπωσθείλητε γῆς,
ἀλλ' ἀρχέπλουτον καὶ καθαστάτην δόμων.
εἴρηκα μέν νυν ταῦτα· σοὶ δ' ἤδη, γέρον,
τὸ σὸν μελέσθω βάντι φρουρῆσαι χρέος.
νῶϊ δ' ἔξιμεν. καιρὸς γάρ, ὅστις ἀνδράσι
μέγιστος ἔργου παντὸς ἔστ' ἐπίστατης.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἰώ μοι μοι δύσῃνος.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

καὶ μὴν θυρῶν ἔδοξα προστρόλων τινὸς
ὑποσῃνούσης ἔνδον αἰσθέσθαι, τέκνον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἆρ' ἐστὶν ἡ δύσῃνος Ηλέκτρα; θέλεις
μείνωμεν αὐτοῦ, κἀνακούσωμεν γόων;

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ἥκιστα. μηδὲν πρόσθεν, ἢ τὰ Λοξίου,
πειρώμεθ' ἕρδειν, κἄπειτα τῶνδ' ἀρχηγέτᾶν,
πατρὸς χέοντες λουτρά. ταῦτα γὰρ φέρει
νίκην τ' ἐφ' ἡμῖν καὶ κράτος τῶν δρωμένων.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ω φάος ἀγνὸν, καὶ γῆς
ἰσόμοιρος ἀὴρ, ὡς μοι
πολλὰς μὲν θρήνων ᾠδὰς,
πολλὰς δ' ἀντήρεις ἤσθου
σῄρων πλαγὰς αἱμασσομένων,
ὁπόταν δνοφερὰ νὺξ ὑπολειφθῇ·
τὰ δὲ παννυχίδων, ἤδη σῠγεραὶ
ξυνίσασ' εὐναὶ μογερῶν οἴκων,
ὅσα τὸν δύσῃνον ἐμὸν θρηνῶ
πατέρ', ὃν καλὰ μὲν βάρβαρον αἶαν
Φοίνιος Ἄρης οὐκ ἐξένισεν,
μήτηρ δ' ἡ 'μὴ χῲ κοινολεχὴς
Αἴγισθος, ὅπως δρῦν ὑλοτόμοι,
σχίζουσι κάρα φονίῳ πελέκει.

κουδεὶς τούτων οἶκ|ος ἀπ' ἄλλης
ἢ 'μοῦ φέρ|εται, σοῦ, πάτερ, οὕτως
ἀϊκῶς οἰκ|ρῶς τε θανόντος.
ἀλλ' οὐ μὲν δὴ λήξω θρήνων,
σὺγερῶν τε γόων, ἕς τ' ἂν
λεύσσω παμφεγγεῖς ἄστρων
ῥιπὰς, λεύσσω δὲ τόσ|' ἦμαρ,
μὴ οὐ, τεκνολέτειρ' ὥς τις ἀηδὼν,
ἐπὶ κωκυ|ῷ, τῶνδε παλρώων
πρὸ θυρῶν, ἠχὼ πᾶσι προφωνεῖν.
ὦ δῶμ' Αἴδου καὶ Περσεφόνης,
ὦ χθόνι' Ερμῆ, καὶ πότνι' Αρὰ,
σεμναί τε θεῶν
παῖδες Ερινύες, αἳ τοὺς
ἀδίκως θνήσκοντας ὁρᾶτε,
τοὺς τὰς εὐνὰς ὑποκλεπ|τομένους,
ἔλθετ', ἀρήξα|τε, τίσασθε παλρὸς
Φόνον ἡμετέρου,
καὶμοὶ τὸν ἐμὸν πέμψατ' ἀδελφόν.
μούνη γὰρ ἄγειν οὐκ ἔτι σωκῶ
λύπης ἀντίῤῥοπον ἄχθος.

ΧΟΡΟΣ.

Ω παῖ, παῖ δυσ|ανο|άτας στροφὴ α'.
Ηλέκ|τρα ματρὸς, τίν' ἀεὶ
τάκεις ὥσ|' ἀκόρεστ' οἰμωγὰν,
τὸν πάλαι ἐκ δολερᾶς ἀθε|ώ|άτας
παλρὸς ἀλόντ' ἀπάταις Αγαμέμνονα,
κακᾷ τε χειρὶ πρόδο|ον; ὡς

ὁ τάδε πορὼν
ὄλοιτ', εἴ μοι θέμις τάδ' αὐδᾶν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

γενέθλα γενναίων τοκέων,
ἥκετ' ἐμῶν καμάτων παραμύθιον.
οἶδά τε καὶ ξυνίημι τάδ', οὔ τι με
φυγάνει, οὐδ' ἐθέλω προλιπεῖν τόδε,
μὴ οὐ τὸν ἐμὸν σποναχεῖν πατέρ' ἄθλιον.
ἀλλ', ὦ παντοίας φιλότητος ἀμειβόμεναι χάριν,
ἐᾶτέ μ' ὧδ' ἀλύειν,
αἰαῖ αἰαῖ, ἰαχοῦμαι.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' οὔ τοι τόν γ' ἐξ Ἀΐδα ἀντιστρ. α'.
παγκοίνου λίμνας πατέρ' ἀν-
στάσεις, οὔτε γόοις, οὔτε λιταῖς.
ἀλλ' ἀπατὸ τῶν μελέων ἔπαμήχανον
ἄλγος, ἀεὶ σπενάχουσα διόλλυσαι.
ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐστιν οὐ-
δεμία κακῶν,
τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίης;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

νήπιος, ὅστις τῶν οἰκτρῶς
οἰχομένων γονέων ἐπιλάθεται.
ἀλλ' ἐμέ γ' ἁ σπονόεσσ' ἄραρε Φρένας,
ἁ Ἰτυν, αἰὲν Ἰτυν γ' ὀλοφύρεται,
ὄρνις ἀτυζομένα, Διὸς ἄγγελος.
ἰὼ παντλάμων Νιόβα, σέ, σ' ἔγωγε νέμω θεὸν,
ἃ τ' ἐν τάφῳ πέραιῳ
αἰεὶ δακρύεις.

ΧΟΡΟΣ.

οὔ τοι σοὶ μούναι, τέκνον, ἐποφὴ β'.
ἄχος ἐφάνη βροτῶν,
πρὸς ὅ τι σὺ τῶν ἔνδον εἶ περισσὰ,
οἷς ὁμόθεν εἶ καὶ γονᾷ ξύναιμος,
οἷα Χρυσόθεμις
ζώει καὶ Ἰφιάνασσα,
κρυπτᾷ τ' ἀχέων ἐν ἥβᾳ,
ὄλβιον ὃν ἀ κλεινὰ
γᾶ ποτὲ Μυκηναίων
δέξεται εὐπατρίδαν, Διὸς εὔφρονι
βήματι μολόντα τάνδε γᾶν Ὀρέσταν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὃν ἔγωγ' ἀκάμαλα
προσμένουσ', ἄτεκνος
ταλαίν', ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχνῶ,
δάκρυσι μυδαλέα, τὸν ἀνήνυτον
οἶτον ἔχουσα κακῶν· ὁ δὲ λάθεται
ὧν τ' ἔπαθ', ὧν τ' ἐδάη. τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ
ἔρχεται ἀγγελίας ἀταλώμενον;
ἀεὶ μὲν γὰρ ποθεῖ·
ποθῶν δ' οὐκ ἀξιοῖ φανῆναι.

ΧΟΡΟΣ.

θάρσει μοι, θάρσει, τέκνον, ἀντιστρ. β'.
ἔστι μέγας ἐν οὐρανῷ
Ζεὺς, ὃς ἐφορᾷ πάντα, καὶ κρατύνει·
ᾧ τὸν ὑπεραλγῆ χόλον νέμουσα,
μήθ' οἷς ἐχθαίρεις

ὑπεράχθεο, μήτ' ἐπιλάθου.
χρόνος γὰρ εὐμαρὴς θεός.
οὔτε γὰρ ὁ τὰν Κρίσαν
βούνομον ἔχων ἀκλὰν
παῖς Αγαμεμνονίδας ἀπερίτροπος,
οὔθ' ὁ παρὰ τὸν Αχέροντα θεὸς ἀνάσσων.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς
ἀπολέλοιπεν ἤδη
βίοτος ἀνέλπιστος, οὐδ' ἔτ' ἀρκῶ·
ἄτις ἄνευ τοκέων καταλάκομαι,
ἃς φίλος οὔ τις ἀνὴρ ὑπερίσταται.
ἀλλ', ἀπερεί τις ἔποικος ἀναξία,
οἰκονομῶ θαλάμους πάρος, ὧδε μὲν
ἀεικεῖ σὺν στολᾷ,
κεναῖς δ' ἐφίσταμαι τραπέζαις.

ΧΟΡΟΣ.

οἰκτραὶ μὲν νόστοις αὐδαὶ, στρ. γ'.
οἰκτραὶ δ' ἐν κοίταις πάρος,
ὅτε σοι παγχάλκων ἀνταία
γενύων ὡρμάθη πλαγά.
δόλος ἦν ὁ φράσας, ἔρος ὁ κλείνας,
δειναὶ δεινῶς προφυλεύσαντες
μορφάν, εἴτ' οὖν θεὸς, εἴτε βροτῶν·
ἦν ὁ ταῦτα πράσσων.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ πασᾶν κείνα πλέον ἀμέρα
ἐλθοῦσ' ἐχθίστα δή μοι·

ὦ νὺξ, ὦ δείπνων ἀῤῥήτων
ἔκπαγλ' ἄχθη·
τοὺς ἐμοὺς ἴδε πατὴρ
θανάτους αἰκεῖς διδύμαιν χειροῖν,
αἳ τὸν ἐμὸν εἶλον βίον
πρόδοτον, αἵ μ' ἀπώλεσαν·
οἷς θεὸς ὁ μέγας Ολύμπιος
ποίνιμα πάθεα παθεῖν πόροι·
μηδέ ποτ' ἀγλαΐας ἀπονα[ί]ο,
τοιάσδ' ἀνύσαντες ἔργα.

ΧΟΡΟΣ.

Φράζου, μὴ πόρσω φωνεῖν. ἀντισ[τρ.] γ'.
οὐ γνώμαν ἴσχεις, ἐξ οἵων
τὰ παρόντ' οἰκείας εἰς ἄτας
ἐμπί[π]τεις οὕτως αἰκῶς;
πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεχ[ή]σω,
σᾷ δυσθύμῳ τίκ[τ]ουσ' αἰεὶ
ψυχᾷ πολέμους. τὰ δὲ, τοῖς δυνα[τ]οῖς
οὐκ ἐρισ[τ]ὰ πλάθειν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

δεινοῖς ἠναγκάσθην, δεινοῖς·
ἔξοισ[θ]', οὐ λάθει μ' ὀργά.
ἀλλ', ἐν γὰρ δεινοῖς, οὐ σχήσω
ταύτας ἄτας,
ἔφρα με βίος ἔχῃ.
τίνι γάρ ποτ' ἂν, ὦ φιλία γενέθλα,
προσφόρον ἀκούσαιμ' ἔπος;
τίνι φρονοῦντι καίρια;

ἄνετέ μ', ἄνετε παράγοροι.
τάδε γὰρ ἄλυτα κεκλήσεται·
οὐδέποτ' ἐκ κακάτων ἀπαυστάσομαι
ἀνάριθμος ὧδε θρήνων.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' οὖν εὐνοίᾳ γ' αὐδᾶι, ἐπῳδός.
μάτηρ ὡσεί τις πιστὰ,
μὴ τίκτειν σ' ἄταν ἄταις.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ τί μέτρον κακότητος ἔφυ; φέρε,
πῶς ἐπὶ τοῖς φθιμένοις ἀμελεῖν καλόν;
ἐν τίνι τοῦτ' ἔθλαστ' ἀνθρώποις;
μήτ' εἴην ἔντιμος τούτοις,
μήτ', εἴ τῳ πρόσκειμαι χρηστῷ,
ξυναίοιμ' εὔκηλος, γονέων
ἐκλίμους ἴσχουσα πλέυρας
ὀξυτόνων γόων.
εἰ γὰρ ὁ μὲν θανὼν
γᾶ τε καὶ οὐδὲν ὢν
κείσεται τάλας,
οἱ δὲ μὴ πάλιν
δώσουσιν ἀντιφόνους δίκας,
ἔρροι τ' ἂν αἰδὼς, ἀπάντων τ'
εὐσεβία θναλῶν.

ΧΟΡΟΣ.

ἐγὼ μέν, ὦ παῖ, καὶ τὸ σὸν στυγνεύδουσ' ἅμα,
καὶ τοὐμὸν αὐτῆς, ἦλθον· εἰ δὲ μὴ καλῶς
λέγω, σὺ νίκα. σοὶ γὰρ ἑψόμεσθ' ἅμα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

αἰσχύνομαι μὲν, ὦ γυναῖκες, εἰ δοκῶ
πολλοῖσι θρήνοις δυσφορεῖν ὑμῖν ἄγαν.
ἀλλ', ἡ βία γὰρ ταῦτ' ἀναγκάζει με δρᾶν,
ξύγγνωθι. πῶς γὰρ ἥ τις εὐγενὴς γυνὴ,
πατρῷ' ὁρῶσα πήματ', οὐ δρώη τάδ' ἂν,
ἅγω κατ' ἦμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην ἀεὶ
θάλποντα μᾶλλον ἢ καταφθίνονθ' ὁρῶ;
ἦ πρῶτα μὲν τὰ μητρὸς, ἥ μ' ἐγείνατο,
ἔχθιστα συμβέβηκεν· εἶτα δώμασιν
ἐν τοῖς ἐμαυτῆς, τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς
ξύνειμι, κἀκ τῶνδ' ἄρχομαι, κἀκ τῶνδ' ἐμοὶ
λαβεῖν θ' ὁμοίως καὶ τὸ τηλᾶσθαι πέλει.
ἔπειτα ποίας ἡμέρας δοκεῖς μ' ἄγειν,
ὅταν θρόνοις Αἴγισθον ἐνθακοῦντ' ἴδω
τοῖσιν πατρῴοις; εἰσίδω δ' ἐσθήμαθ' ἃ
φορεῦντ' ἐκείνῳ ταυτὰ, καὶ παρεστίους
σπένδοντα λοιβὰς, ἔνθ' ἐκεῖνον ὤλεσεν;
ἴδω δὲ τούτων τὴν τελευταίαν ὕβριν,
τὸν αὐτοέντην ἡμὶν ἐν κοίτῃ πατρὸς
ξὺν τῇ ταλαίνῃ μητρὶ, μητέρ' εἰ χρεὼν
ταύτην προσαυδᾶν τῷδε συγκοιμωμένην;
ἦδ' ὧδε τλήμων, ὥστε τῷ μιάστορι
ξύνεστ', Ἐριννὺν οὔ τιν' ἐκφοβουμένη·
ἀλλ', ὥσπερ ἐξήγγελῶσα τοῖς ποιουμένοις,
εὑροῦσ' ἐκείνην ἡμέραν, ἐν ᾗ τότε
πατέρα τὸν ἀμὸν ἐκ δόλου κατέκτανε,
ταύτῃ χορεύει ἵστησι, καὶ μηλοσφαγεῖ

Θεοῖσιν ἔμμην' ἱερὰ τοῖς σωτηρίοις.
ἐγὼ δ' ὁρῶσ' ἡ δύσμορος καὶ σίγας
κλαίω, τέτηκα, κἀπικωκύω πατρὸς
τὴν δυσάλαιναν δαῖτ' ἐπωνομασμένην,
αὐτὴ πρὸς αὐτήν· οὐδὲ γὰρ κλαῦσαι πάρα
τοσόνδ', ὅσον μοι θυμὸς ἡδονὴν φέρει.
αὕτη γὰρ ἡ λόγοισι γενναία γυνὴ
φωνοῦσα, τοιάδ' ἐξενειδίζει κακά·
Ω δύσθεον μίσημα, σοὶ μόνῃ πατὴρ
τέθνηκεν; ἄλλος δ' οὔ τις ἐν πένθει βροτῶν;
κακῶς ὄλοιο, μηδέ σ' ἐκ γόων ποτὲ
τῶν νῦν ἀπαλλάξειαν οἱ κάτω θεοί.—
τάδ' ἐξυβρίζει. πλὴν ὅταν κλύῃ τινὸς
ἥξοντ' Ορέστην, τηνικαῦτα δ' ἐμμανὴς
βοᾷ παρασταῖς· Οὐ σύ μοι τῶνδ' αἰτία;
οὐ σὸν τόδ' ἐστὶ τοὔργον, ἤ τις ἐκ χερῶν
κλέψας Ορέστην τῶν ἐμῶν ὑπεξέθου;
ἀλλ' ἴσθι τοι τισοῦσά γ' ἀξίαν δίκην.—
τοιαῦθ' ὑλακτεῖ· ξὺν δ' ἐπολύρνει πέλας
ὁ κλεινὸς αὐτῇ ταῦτα νυμφίος παρὼν,
ὁ πάντ' ἄναλκις οὗτος, ἡ πᾶσα βλάβη,
ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος.
ἐγὼ δ' Ορέστην τῶνδε προσμένουσ' ἀεὶ
παυστῆρ' ἐφήξειν, ἢ τάλαιν' ἀπόλλυμαι.
μέλλων γὰρ αἰεὶ δρᾷν τι, τὰς οὔσας τ' ἐμοῦ
καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν.
ἐν οὖν τοιούτοις οὔτε σωφρονεῖν, φίλαι,
οὔτ' εὐσεβεῖν πάρεστιν· ἀλλ' ἐν τοῖς κακοῖς

πολλή γ' ἀνάγκη κἀπιτηδεύειν κακά.

ΧΟΡΟΣ.

Φέρ' εἰπὲ, πότερον ὄντος Αἰγίσθου πέλας
λέγεις τάδ' ἡμῖν, ἢ βεβῶτος ἐκ δόμων;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἦ κάρτα. μὴ δόκει μ' ἂν, εἴπερ ἦν πέλας,
θυραῖον οἰχνεῖν· νῦν δ' ἀγροῖσι τυγχάνει.

ΧΟΡΟΣ.

ἦ κἀν ἐγὼ θαρσοῦσα μᾶλλον ἐς λόγους
τοὺς σοὺς ἱκοίμην, εἴπερ ὧδε ταῦτ' ἔχει.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὡς νῦν ἀπόντος, ἰσθόρει τί σοι φίλον.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ δή σ' ἐρωτῶ, τοῦ κασιγνήτου τί φῄς·
ἥξοντος, ἢ μέλλοντος; εἰδέναι θέλω.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

φησίν γε· φάσκων δ', οὐδὲν ὧν λέγει ποιεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

φιλεῖ γὰρ ὀκνεῖν πρᾶγμ' ἀνὴρ πράσσων μέγα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ μὴν ἔγωγ' ἔσωσ' ἐκεῖνον οὐκ ὄκνῳ.

ΧΟΡΟΣ.

θάρσει· πέφυκεν ἐσθλὸς, ὥστ' ἀρκεῖν φίλοις.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πέποιθ', ἐπεί τ' ἂν οὐ μακρὰν ἔζων ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ.

μὴ νῦν ἔτ' εἴπῃς μηδέν· ὡς δόμων ὁρῶ
τὴν σὴν ὁμαιμον, ἐκ πατρὸς ταὐτοῦ φύσιν,

Χρυσόθεμιν, ἔκ τε μητρὸς, ἐντάφια χεροῖν
φέρουσαν, οἷα τοῖς κάτω νομίζεται.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

τίν' αὖ σὺ τήνδε πρὸς θυρῶνος ἐξόδοις
ἐλθοῦσα φωνεῖς, ὦ κασιγνήτη, φάτιν;
κοὐσθ' ἐν χρόνῳ μακρῷ διδαχθῆναι θέλεις
θυμῷ μαλαίῳ μὴ χαρίζεσθαι κενά;
καί τοι τοσοῦτόν γ' οἶδα κἀμαυτὴν, ὅτι
ἀλγῶ 'πὶ τοῖς παροῦσιν· ὥστ' ἂν, εἰ σθένος
λάβοιμι, δηλώσαιμ' ἂν οἵ' αὐτοῖς φρονῶ.
νῦν σθ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένη δοκεῖ,
καὶ μὴ δοκεῖν μὲν δρᾶν τι, πημαίνειν δὲ μή.
τοιαῦτα σθ' ἁλὰ καὶ σὲ βούλομαι ποιεῖν.
καί τοι τὸ μὲν δίκαιον, οὐχ ἧ 'γὼ λέγω,
ἀλλ' ἧ σὺ κρίνεις. εἰ σθ' ἐλευθέραν με δεῖ
ζῆν, τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

δεινόν γέ σ' οὖσαν πατρὸς, οὗ σὺ παῖς ἔφυς,
κείνου λελῆσθαι, τῆς δὲ τικτούσης μέλειν.
ἅπαντα γάρ σοι τἀμὰ νουθετήματα
κείνης διδακτὰ, κοὐδὲν ἐκ σαυτῆς λέγεις.
ἔπειτ' ἐλοῦ γε πατέρ', ἢ φρονεῖν κακῶς,
ἢ τῶν φίλων φρονοῦσα μὴ μνήμην ἔχειν·
ἤ τις λέγεις μὲν ἀρτίως, ὡς εἰ λάβοις
σθένος, τὸ τούτων μῖσος ἐκδείξειας ἄν·
ἐμοῦ δὲ πατρὶ πάντα τιμωρουμένης,
οὔτε ξυνέρδεις, τήν τε δρῶσαν ἐκλρέπεις.
οὐ ταῦτα πρὸς κακοῖσι δειλίαν ἔχει;

ἐπεὶ δίδαξον, ἢ μάθ' ἐξ ἐμοῦ, τί μοι
κέρδος γένοιτ' ἂν τῶνδε ληξάσῃ γόων.
οὐ ζῶ; κακῶς μὲν, οἶσθ'· ἐπαρκούντως σθ' ἐμοί.
λυπῶ δὲ τούτους, ὥστε τῷ τεθνηκότι
τιμὰς προσάπτειν, εἴ τις ἔστ' ἐκεῖ χάρις.
σὺ σθ' ἡμὶν ἡ μισοῦσα, μισεῖς μὲν λόγῳ,
ἔργῳ δὲ τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς ξύνει.
ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἄν ποτ', οὐσθ' εἴ μοι τὰ σὰ
μέλλοι τις οἴσειν δῶρ', ἐφ' οἷσι νῦν χλιδᾷς,
τούτοις ὑπεικάθοιμι· σοὶ δὲ πλουσίᾳ
τραπέζᾳ κείσθω, καὶ περιῤῥείτω βίος.
ἐμοὶ γὰρ ἔσθ' ὑμέ νιν λυπεῖν μόνον
βόσκημα· τῆς σῆς σθ' οὐκ ἐρῶ τιμῆς τυχεῖν.
οὐσθ' ἂν σὺ, σώφρων γ' οὖσα. νῦν σθ' ἐξὸν πατρὸς
πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλῆσθαι, καλοῦ
τῆς μητρός. οὕτω γὰρ φανεῖ πλείστοις κακὴ,
θανόντα πατέρα καὶ φίλους προδοῦσα σούς.

ΧΟΡΟΣ.

μηδὲν πρὸς ὀργὴν, πρὸς θεῶν. ὡς τοῖς λόγοις
ἔνεστιν ἀμφοῖν κέρδος, εἰ σὺ μὲν μάθοις
τοῖς τῆσδε χρῆσθαι, τοῖς δὲ σοῖς αὖτη πάλιν.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἐγὼ μὲν, ὦ γυναῖκες, ἠθάς εἰμί πως
τῶν τῆσδε μύθων· κουσθ' ἂν ἐμνήσθην ποτὲ,
εἰ μὴ κακὸν μέγιστον εἰς αὐτὴν ἰὸν
ἤκουσ', ὃ ταύτην τῶν μακρῶν σχήσει γόων.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

φέρ', εἰπὲ δὴ τὸ δεινόν. εἰ γὰρ τῶνσθ' ἐμοὶ

μεῖζόν τι λέξεις, οὐκ ἂν ἀντείποιμ' ἔτι.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀλλ' ἐξερῶ σοι πᾶν, ὅσον κάτοισθ' ἐγώ.
μέλλουσι γάρ σ', εἰ τῶνδε μὴ λήξεις γόων,
ἐνταῦθα πέμψειν, ἔνθα μή ποθ' ἡλίου
φέγγος προσόψει· ζῶσα δ' ἐν καθηρεφεῖ
σπέγῃ, χθονὸς τῆσδ' ἐκτὸς, ὑμνήσεις κακά.
πρὸς ταῦτα φράζου, κἀμὲ μή ποθ' ὕστερον
παθοῦσα μέμψῃ. νῦν γὰρ ἐν καλῷ φρονεῖν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἦ ταῦτα δή με καὶ βεβούλευνται ποιεῖν;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

μάλισθ'· ὅταν περ οἴκαδ' Αἴγισθος μόλῃ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' ἐξίκοιτο τοῦδέ γ' οὕνεκ' ἐν τάχει.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

τίν', ὦ τάλαινα, τόνδ' ἐπηράσω λόγον;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἐλθεῖν ἐκεῖνον, εἴ τι τῶνδε δρᾷν νοεῖ.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ὅπως πάθῃς τί χρῆμα; ποῦ ποτ' εἰ φρενῶν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὅπως ἀφ' ὑμῶν ὡς προσώτατ' ἐκφύγω.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

βίου δὲ τοῦ παρόντος οὐ μνείαν ἔχεις;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καλὸς γὰρ ὁ μὸς βίοτος, ὥστε θαυμάσαι.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀλλ' ἦν ἀὴν, εἰ σύ γ' εὖ φρονεῖν ἠπίσασο.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μή μ' ἐκδίδασκε τοῖς φίλοις εἶναι κακήν.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀλλ' οὐ διδάσκω· τοῖς κρατοῦσι σ' εἰκάθειν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

σὺ ταῦτα θώπευ'· οὐκ ἐμοὺς τρόπους λέγεις.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

καλόν γε μέν τοι μὴ 'ξ ἀβουλίας πεσεῖν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πεσούμεθ', εἰ χρή, πατρὶ τιμωρούμενοι.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

πατὴρ δὲ τούτων, οἶδα, συγγνώμην ἔχει.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ταῦτ' ἐστὶ τἄπη πρὸς κακῶν ἐπαινέσαι.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

σὺ σ' οὐχὶ πείσει καὶ ξυναινέσεις ἐμοί;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὐ δῆτα. μή πω νοῦ τοσόνδ' εἴην κενή.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

χωρήσομαί τ' ἄρ', οἷπερ ἐσθλὴν ὁδοῦ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ποῖ σ' ἐμπορεύῃ; τῷ φέρεις τάσδ' ἔμπυρα;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

μήτηρ με πέμπει πατρὶ τυμβεῦσαι χοάς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πῶς εἶπας; ἢ τῷ δυσμενεστάτῳ βροτῶν;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ὃν ἔκλαν' αὐτή. τοῦτο γὰρ λέξαι θέλεις.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἐκ τοῦ φίλων πεισθεῖσα; τῷ τοῦτ' ἤρεσεν;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἐκ δείματός του νυκτέρου, δοκεῖν ἐμοί.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ θεοὶ πατρῷοι, ξυγγένεσθέ γ' ἀλλαὶ νῦν.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἔχεις τι θάρσος τοῦδε τοῦ τάρβους πέρι;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

εἴ μοι λέγοις τὴν ὄψιν, εἴποιμ' ἂν τότε.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀλλ' οὐ κάτοιδα, πλὴν ἐπὶ σμικρὸν φράσαι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

λέγ' ἀλλὰ τοῦτο. πολλά τοι σμικροὶ λόγοι
ἔσφηλαν ἤδη, καὶ κατώρθωσαν βροτούς.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

λόγος τις αὐτὴν ἐστιν εἰσιδεῖν πατρὸς
τοῦ σοῦ τε κἀμοῦ δευτέραν ὁμιλίαν
ἐλθόντος ἐς φῶς· εἶτα τόνδ' ἐφέστιον
πῆξαι λαβόντα σκῆπτρον οὐφόρει ποτὲ
αὐτὸς, ταυῦν δ' Αἴγισθος· ἔκ τε τοῦδ' ἄνω
βλαστεῖν βρύοντα θαλλὸν, ὡς κάλαστιον
πᾶσαν γενέσθαι τὴν Μυκηναίων χθόνα.
τοιαῦτά του παρόντος, ἡνίχ' Ἡλίῳ
δείκνυσι τοὖναρ, ἔκλυον ἐξηγουμένου.
πλείω δὲ τούτων οὐ κάτοιδα, πλὴν ὅτι

πέμπει

πέμπει μ' ἐκείνη τοῦδε τοῦ φόβου χάριν.
πρός νυν θεῶν σε λίσσομαι τῶν ἐγγενῶν,
ἐμοὶ πιθέσθαι, μηδ' ἀβουλίᾳ πεσεῖν.
εἰ γάρ μ' ἀπώσει, ξὺν κακῷ μέτει πάλιν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ', ὦ φίλη, τούτων μὲν, ὧν ἔχεις χεροῖν,
τύμβῳ προσάψῃς μηδέν. οὐ γάρ σοι θέμις,
οὐδ' ὅσιον, ἐχθρᾶς ἀπὸ γυναικὸς ἱσθάναι
κλερίσματ', οὐδὲ λουτρὰ προσφέρειν πατρί.
ἀλλ' ἢ πνοαῖσιν, ἢ βαθυσκαφεῖ κόνει
κρύψον νιν, ἔνθα μή ποτ' εἰς εὐνὴν πατρὸς
τούτων πρόσεισι μηδέν· ἀλλ', ὅταν θάνῃ,
νεμμήλι' αὐτῇ ταῦτα σωζέσθων κάτω.
ἀρχὴν δ' ἂν, εἰ μὴ τλημονεστάτη γυνὴ
πασῶν ἔβλαστε, τάσδε δυσμενεῖς χοὰς
οὐκ ἂν ποθ', ὅν γ' ἔκτεινε, τῷδ' ἐπέστεφε.
σκέψαι γὰρ, εἴ σοι προσφιλῶς αὐτῇ δοκεῖ
γέρας τάδ' ὀὐν τάφοισι δέξασθαι νέκυς,
ὑφ' ἧς θανὼν ἄτιμος, ὥστε δυσμενὴς,
ἐμασχαλίσθη, κἀπὶ λουτροῖσιν κάρα
κηλῖδας ἐξέμαξεν. ἆρα μὴ δοκεῖς
λυτῆρι' αὐτῇ ταῦτα τοῦ φόνου φέρειν;
οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν μέθες· σὺ δὲ
τεμοῦσα κρατὸς βοστρύχων ἄκρας φόβας,
καὶ μοῦ ταλαίνης, σμικρὰ μὲν τάδ', ἀλλ' ὅμως
ἃ ἔχω, δὸς αὐτῷ τήνδε λιτὰ ἀρῆ τρίχα,
καὶ ζῶμα τοὐμὸν, οὐ χλιδαῖς ἠσκημένον.
αἰτοῦ δὲ προστρίνουσα, γῆθεν εὐμενῆ

ἡμῖν ἀρωγὸν αὐτὸν εἰς ἐχθροὺς μολεῖν·
καὶ παῖδ' Ὀρέστην ἐξ ὑπερτέρας χερὸς
ἐχθροῖσιν αὐτοῦ ζῶντ' ἐπεμβῆναι ποδί,
ὅπως τὸ λοιπὸν αὐτὸν ἀφνεωτέραις
χερσὶ σέφωμεν, ἢ ταυῦν δωρούμεθα.
οἶμαι μὲν οὖν, οἶμαί τι κἀκείνῳ μέλον
πέμψαι τάδ' αὐτῇ δυσπρόσοπτ' ὀνείρατα.
ὅμως σ', ἀδελφὴ, σοί θ' ὑπασύργησον τάδε
ἐμοί τ' ἀρωγὰ, τῷ τε Φιλτάτῳ βροτῶν
πάντων, ἐν Ἅιδου κειμένῳ κοινῷ πατρί.

ΧΟΡΟΣ.

πρὸς εὐσέβειαν ἡ κόρη λέγει· σὺ δὲ,
εἰ σωφρονήσεις, ὦ φίλη, δράσεις τάδε.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

δράσω. τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον
δυοῖν ἐρίζειν, ἀλλ' ἐπισπεύδειν τὸ δρᾶν.
πειρωμένη δὲ τῶνδε τῶν ἔργων ἐμοὶ
σιγὴ παρ' ὑμῶν, πρὸς θεῶν, ἔσθ', φίλαι·
ὡς εἰ τάδ' ἡ τεκοῦσα πεύσεται, πικρὰν
δοκῶ με πεῖραν τήνδε τολμήσειν ἔτι.

ΧΟΡΟΣ.

Εἰ μὴ 'γὼ παράφρων στρ. α'.
μάντις ἔφυν, καὶ γνώμας
λειπομένα σοφᾶς,
εἶσιν ἁ πρόμαντις
Δίκα, δίκαια φερομένα
χεροῖν κράτη· μέτεισιν, ὦ
τέκνον, οὐ μακροῦ χρόνου.

ὕπεστί μοι θάρσος,
ἀδυπνόων κλύουσαν
ἀρτίως ὀνειράτων.
οὐ γάρ ποτ' ἀμνασθεῖ γ' ὁ Φύσας
Ελλάνων ἄναξ,
οὐδ' ἀ παλαιὰ χαλκόπλημνος
ἀμφάκης γένυς,
ἃ νιν καθέπεφνεν αἰ-
σχίσταις ἐν αἰκίαις.
ἥξει καὶ πολύπους ἀντισ.
καὶ πολύχειρ, ἃ δεινοῖς
κρυπτόμενα λόχοις,
χαλκόπους Ερινύς.
ἄλεκτρ' ἄνυμφα γὰρ ἐπέβα
μιαιφόνων γάμων ἁμιλ-
λήματ', οἷσιν οὐ θέμις.
πρὸ τῶνδέ τοί μ' ἔχει,
μήπατόθε, μήπατοθ' ἡμῖν
ἀψεγὲς πελᾶν τέρας
τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν. ἦ τοι
μαντεῖαι βροτῶν
οὐκ εἰσὶν ἐν δεινοῖς ὀνείροις,
οὐδ' ἐν θεσφάτοις,
εἰ μὴ τόδε φάσμα νυκ-
τὸς εὖ καθασχήσει.
ὦ Πέλοπος ἀ πρόσθεν ἐπῳδός.
πολύπονος ἱππεία,
ὡς ἔμολες αἰανῆ

τᾷδε γᾷ.
εὖτε γὰρ ὁ πυντισθεὶς
Μυρτίλος ἐκοιμάθη,
παλιχρύσων δίφρων
δυσπάνοις αἰκίαις
πρόρριζος ἐκριφθεὶς,
οὔ τις πω
ἔλειπεν ἐκ τοῦδ' οἴκου
πολύπονος αἰκία.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ανειμένη μὲν, ὡς ἔοικας, αὖ σπρέφῃ.
οὐ γὰρ πάρεστ' Αἴγισθος, ὅς σ' ἐπεῖχ' ἀεὶ
μή τοι θυραίαν γ' οὖσαν αἰσχύνειν φίλους·
νῦν δ', ὡς ἄπεστ' ἐκεῖνος, οὐδὲν ἐντρέπῃ
ἐμοῦ γε. καί τοι πολλὰ πρὸς πολλούς με δὴ
ἐξεῖπας, ὡς θρασεῖα, καὶ πέρα δίκης
ἄρχω καθυβρίζουσα καὶ σὲ καὶ τὰ σά.
ἐγὼ δ' ὕβριν μὲν οὐκ ἔχω· κακῶς δέ σε
λέγω, κακῶς κλύουσα πρὸς σέθεν θαμά.
πατὴρ γὰρ, οὐδὲν ἄλλο σοὶ πρόσχημ' ἀεὶ,
ὡς ἐξ ἐμοῦ τέθνηκεν. ἐξ ἐμοῦ· καλῶς
ἔξοιδα· τῶνδ' ἄρνησις οὐκ ἔνεστί μοι.
ἡ γὰρ Δίκη νιν εἶλεν, οὐκ ἐγὼ μόνη,
ἥ χρῆν σ' ἀρήγειν, εἰ φρονοῦσ' ἐτύγχανες·
ἐπεὶ πατὴρ οὗτος σὸς, ὃν θρηνεῖς ἀεὶ,
τὴν σὴν ὄμαιμον μοῦνος Ελλήνων ἔτλη
θῦσαι θεοῖσιν, οὐκ ἴσον καμὼν ἐμοὶ
λύπης, ὅτ' ἔσπειρ', ὥσπερ ἡ τίκτουσ' ἐγώ.

εἶεν· δίδαξον δή με τοῦ χάριν τίνων
ἔθυσεν αὐτήν. πότερον Ἀργείων ἐρεῖς;
ἀλλ' οὐ μετῆν αὐτοῖσι τὴν γ' ἐμὴν κλαυσεῖν.
ἀλλ' ἀντ' ἀδελφοῦ δῆτα Μενέλεω; κλαυσὼν
τἄμ', οὐκ ἔμελλε τῶνδ' ἐμοὶ δώσειν δίκην;
πότερον ἐκείνῳ παῖδες οὐκ ἦσαν διπλοῖ,
οὓς τῆσδε μᾶλλον εἰκὸς ἦν θνήσκειν, πατρὸς
καὶ μητρὸς ὄντας, ἧς ὁ πλοῦς ὅδ' ἦν χάριν;
ἢ τῶν ἐμῶν Ἀιδης τιν' ἵμερον τέκνων,
ἢ τῶν ἐκείνης, ἔσχε δαίσασθαι πλέον;
ἢ τῷ παναώλει πατρὶ τῶν μὲν ἐξ ἐμοῦ
παίδων πόθος παρεῖτο, Μενέλεω δ' ἐνῆν;
οὐ ταῦτ' ἀβούλου καὶ κακοῦ γνώμην πατρός;
δοκῶ μὲν, εἰ καὶ σῆς δίχα γνώμης λέγω.
φαίη δ' ἂν ἡ θανοῦσά γ', εἰ φωνὴν λάβοι.
ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ εἰμὶ τοῖς πεπραγμένοις
δύσθυμος· εἰ δέ σοι δοκῶ φρονεῖν κακῶς,
γνώμην δικαίαν σχοῦσα, τοὺς πέλας ψέγε.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἐρεῖς μὲν οὐχὶ νῦν γ' ἐμὶ, ὡς ἄρξασά τι
λυτηρὸν, εἶτα σοῦ τάδ' ἐξήκουσ' ὕπο·
ἀλλ' ἢν ἐφῇς μοι, τοῦ τεθνηκότος γ' ὕπερ
λέξαιμ' ἂν ὀρθῶς, τῆς κασιγνήτης θ' ὁμοῦ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

καὶ μὴν ἐφίημ'· εἰ δ' ἔμ' ὧδ' ἀεὶ λόγοις
ἐξῆρχες, οὐκ ἂν ἦσθα λυτηρὰ κλύειν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ δὴ λέγω σοι. πατέρα φῂς κλεῖναι. τίς ἂν

τούτου λόγος γένοιτ' ἂν αἰσχίων ἔτι,
εἴτ' οὖν δικαίως, εἴτε μή; λέξω δέ σοι
ὡς οὐ δίκῃ γ' ἔκτεινας· ἀλλά σ' ἔσπασε
πειθὼ κακοῦ πρὸς ἀνδρός, ᾧ ταὐτὸν ξύνει.
ἐρῶ δὲ τὴν κυναγὸν Ἄρτεμιν, τίνος
ποινῆς τὰ πολλὰ πνεύματ' ἔσχ' ἐν Αὐλίδι·
ἢ 'γὼ φράσω· κείνης γὰρ οὐ θέμις μαθεῖν.
πατήρ ποθ' ὑμὸς, ὡς ἐγὼ κλύω, θεᾶς
παίζων κατ' ἄλσος, ἐξεκίνησεν ποδοῖν
σλικτὸν κεράστην ἔλαφον, οὗ καλὰ σφαγὰς
ἐκπομπάσας, ἔπος τι τυγχάνει βαλών.
κἀκ τοῦδε μηνίσασα Λητῴα κόρη
κατεῖχ' Ἀχαιούς, ὡς πατὴρ ἀντίσταθμον
τοῦ θηρὸς ἐκθύσειε τὴν αὑτοῦ κόρην.
ὥσθ' ἣν τὰ κείνης θύματ'· οὐ γὰρ ἦν λύσις
ἄλλη στρατῷ πρὸς οἶκον, οὐδ' εἰς Ἴλιον.
ἀνθ' ὧν βιασθεὶς πολλὰ, κἀντιβὰς, μόλις
ἔθυσεν αὐτὴν, οὐχὶ Μενέλεω χάριν.
εἰ δ' οὖν, ἐρῶ γὰρ καὶ τὸ σὸν, κεῖνον θέλων
ἐπωφελῆσαι, ταῦτ' ἔδρα, τούτου θανεῖν
χρὴν αὐτὸν οὕνεκ' ἐκ σέθεν; ποίῳ νόμῳ;
ὅρα, τιθεῖσα τόνδε τὸν νόμον βροτοῖς,
μὴ πῆμα σαυτῇ καὶ μελάγνοιαν τιθῇς.
εἰ γὰρ κτενοῦμεν ἄλλον ἀντ' ἄλλου, σύ τοι
πρώτη θάνοις ἄν, εἰ δίκης γε τυγχάνοις.
ἀλλ' εἰσόρα, μὴ σκῆψιν οὐκ οὖσαν τιθῇς.
εἰ γὰρ θέλεις, δίδαξον ἀνθ' ὅτου τανῦν
αἴσχιστα πάντων ἔργα δρῶσα τυγχάνεις.

ἥτις ξυνεύδεις τῷ παλαμναίῳ, μεθ' οὗ
πατέρα τὸν ἀμὸν πρόσθεν ἐξαπώλεσας,
καὶ παιδοποιεῖς· τοὺς δὲ πρόσθεν εὐσεβεῖς
κἀξ εὐσεβῶν βλαστόντας ἐκβαλοῦσ' ἔχεις.
πῶς ταῦτ' ἐπαινέσαιμ' ἄν; ἦ καὶ τοῦτ' ἐρεῖς,
ὡς τῆς θυγατρὸς ἀντίποινα λαμβάνεις;
αἰσχρῶς σ', ἐάν περ καὶ λέγῃς. οὐ γὰρ καλὸν
ἐχθροῖς γαμεῖσθαι, τῆς θυγατρὸς οὕνεκα.
ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲ νουθετεῖν ἔξεστί σε,
ἢ πᾶσαν ἰεῖς γλῶσσαν, ὡς τὴν μητέρα
κακοστομοῦμεν. καί σ' ἔγωγε δύστοτιν,
ἡ μητέρ', οὐκ ἔλασσον, εἰς ἡμᾶς νέμω,
ἢ ζῶ βίον μοχθηρὸν, ἔκ τε σοῦ κακοῖς
πολλοῖς ἀεὶ ξυνοῦσα, τοῦ τε συννόμου.
ὁ σὸς δ' ἄλλος ἔξω, χεῖρα σὴν μόλις φυγών,
τλήμων Ὀρέστης δυστυχῆ τρίβει βίον·
ὃν πολλὰ δή με σοὶ τρέφειν μιάστορα
ἐπῃλίασω· καὶ τόδ', εἴπερ ἔστιν,
ἔδρων ἄν, εὖ τοῦτ' ἴσθι. τοῦδέ γ' οὕνεκα
κήρυσσέ μ' εἰς ἅπαντας, εἴτε χρὴ κακὴν,
εἴτε στόμαργον, εἴτ' ἀναιδείας πλέαν.
εἰ γὰρ πέφυκα τῶνδε τῶν ἔργων ἴδρις,
σχεδόν τι τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν.

ΧΟΡΟΣ.

ὁρῶ μένος πνέουσαν· εἰ δὲ σὺν δίκῃ
ξύνεστι, τοῦδε φροντίσ', οὐκ ἔτ' εἰσορῶ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ποίας δ' ἐμοὶ δεῖ πρός γε τήνδε φροντίδος,

ἥτις τοιαῦτα τὴν τεκοῦσαν ὑβρισε,
καὶ ταῦτα τηλικοῦτος; ἆρ' οὖ σοι δοκεῖ
χωρεῖν ἂν εἰς πᾶν ἔργον αἰσχύνης ἄτερ;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

εὖ νῦν ἐπίσταμαι τῶνδ' ἔμ' αἰσχύθην ἔχειν,
κεἰ μὴ δοκῶ σοι· μανθάνω δ' ὅθ' οὕνεκα
ἔξωρα πράσσω, κοὐκ ἐμοὶ προσεικότα.
ἀλλ' ἡ γὰρ ἐκ σοῦ δυσμένεια, καὶ τὰ σὰ
ἔργ' ἐξαναῤῥάζει με ταῦτα δρᾶν βίᾳ.
αἰσχροῖς γὰρ αἰσχρὰ πράγματ' ἐκδιδάσκεται.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ὦ θρέμμ' ἀναιδὲς, ἦ σ' ἐγὼ, καὶ τᾆμ' ἔπη,
καὶ τἄργα τἀμὰ πόλλ' ἄγαν λέγειν ποιεῖ;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

σύ τοι λέγεις νιν, οὐκ ἐγώ. σὺ γὰρ ποιεῖς
τοὔργον· τὰ δ' ἔργα τοὺς λόγους εὑρίσκεται.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἀλλ', οὐ μὰ τὴν δέσποιναν Ἄρτεμιν, θράσους
τοῦδ' οὐκ ἀλύξεις, εὖτ' ἂν Αἴγισθος μόλῃ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὁρᾷς; πρὸς ὀργὴν ἐκφέρῃ, μεθεῖσά μοι
λέγειν ἃ χρήζοιμ'· οὐδ' ἐπίστασαι κλύειν.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

οὔκουν ἐάσεις οὐδ' ὑπ' εὐφήμου βοῆς
θῦσαί μ', ἐπειδὴ σοί γ' ἐφῆκα πᾶν λέγειν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἐῶ, κελεύω, θῦε· μηδ' ἐπαιτιῶ
τοὐμὸν στόμ', ὡς οὐκ ἂν πέρα λέξαιμ' ἔτι.

ΚΑΤΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἔπαιρε δὴ σὺ θύμαθ', ἡ παροῦσά μοι,
πάλκαρπα', ἀνακλι τῷδ' ὅπως λυ[ηρίους
εὐχὰς ἀνάσχω δειμάτων, ὧν νῦν ἔχω.
κλύοις ἂν ἤδη, Φοῖβε προσ[ατήριε,
κεκρυμμένην μοῦ βάξιν. οὐ γὰρ ἐν φίλοις
ὁ μῦθος, οὐδὲ πᾶν ἀνατ[ύξαι πρέπει
πρὸς φῶς, παρούσης τῆσδε πλησίας ἐμοί·
μὴ ξὺν φθόνῳ τε καὶ πολυγλώσσῳ βοῇ
στείρᾳ ματαίαν βάξιν ἐς πᾶσαν πόλιν.
ἀλλ' ὧδ' ἄκουε. τῇδε γὰρ κἀγὼ φράσω.
ἃ γὰρ προσεῖδον νυκτὶ τῇδε φάσμ[α]τα
δισσῶν ὀνείρων, ταῦτά μοι, Λύκει' ἄναξ,
εἰ μὲν πέφηνεν ἐσθλά, δὸς τελεσφόρα·
εἰ δ' ἐχθρά, τοῖς ἐχθροῖσιν ἔμπαλιν μέθες.
καὶ μή, με πλούτου τοῦ παρόντος εἴ τινες
δόλοισι βουλεύουσιν ἐκβαλεῖν, ἐφῇς.
ἀλλ' ὧδέ μ' αἰεὶ ζῶσαν ἀβλαβεῖ βίῳ,
δόμους Ατρειδῶν σκ[ηπ]τοῦχά τ' ἀμφέπειν τάδε,
φίλοισί τε ξυνοῦσαν, οἷς ξύνειμι νῦν,
εὐημεροῦσαν, καὶ τέκνων ὅσων ἐμοὶ
δύσνοια μὴ πρόσεστιν, ἢ λύπη πικρά.
ταῦτ', ὦ Λύκει' Απολλον, ἵλεως κλύων,
δὸς πᾶσιν ἡμῖν, ὥσπερ ἐξαιτούμεθα·
τὰ δ' ἄλλα πάντα, καὶ σιωπώσης ἐμοῦ,
ἐπαξιῶ σε δαίμον' ὄντ' ἐξειδέναι.
τοὺς ἐκ Διὸς γὰρ εἰκός ἐστι πάνθ' ὁρᾶν.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ξέναι γυναῖκες, πῶς ἂν εἰδείην σαφῶς,
εἰ τοῦ τυράννου δώματ' Αἰγίσθου τάδε;

ΧΟΡΟΣ.

τάδ', ἐστὶν, ὦ ξέν'. αὐτὸς ἥξασας καλῶς.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ἦ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ
κείνου; πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰσορᾶν.

ΧΟΡΟΣ.

μάλιστα πάντων. ἥδε σοι κείνη πάρα.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ὦ χαῖρ' ἄνασσα. σοὶ φέρων ἥκω λόγους
ἡδεῖς, φίλου παρ' ἀνδρὸς, Αἰγίσθῳ θ' ὁμοῦ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἐδεξάμην τὸ ῥηθέν· εἰδέναι δέ σου
πρώτιστα χρῄζω, τίς σ' ἀπέστειλε βροτῶν.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

Φανοτεὺς ὁ Φωκεύς, πρᾶγμα πορσύνων μέγα.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

τὸ ποῖον, ὦ ξέν'; εἰπέ. παρὰ φίλου γὰρ ὢν
ἀνδρὸς, σάφ' οἶδα, προσφιλεῖς λέξεις λόγους.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

τέθνηκ' Ὀρέστης. ἐν βραχεῖ ξυνθεὶς λέγω.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἰ ἐγὼ τάλαιν', ὄλωλα τῆσδ' ἐν ἡμέρᾳ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

τί φῂς, τί φῂς, ὦ ξεῖνε; μὴ ταύτης κλύε.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

θανόντ' Ορέστην νῦν τε καὶ τότ' ἐννέπω.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀπωλόμην δύστηνος. οὐδέν εἰμ' ἔτι.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

σὺ μὲν τὰ σαύτης πράσσ'· ἐμοὶ δὲ σύ, ξένε,
ταληθὲς εἰπέ, τῷ τρόπῳ διόλλυται;

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

κἀπεμπεσόμην πρὸς ταῦτα, καὶ τὸ πᾶν φράσω.
κεῖνος γὰρ ἐλθὼν εἰς τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
πρόσχημ' ἀγῶνος, Δελφικῶν ἄθλων χάριν,
ἔτ' ἤσθετ' ἀνδρὸς ὀρθίων κηρυγμάτων
δρόμον προκηρύξαντος, οὗ πρώτη κρίσις,
εἰσῆλθε λαμπρὸς, πᾶσι τοῖς ἐκεῖ σέβας·
δρόμου δ' ἰσώσας τῇ Φέρει τὰ τέρματα,
νίκης ἔχων ἐξῆλθε πάντιμον γέρας.
χὤπλως μὲν ἐν πολλοῖσι παῦρά σοι λέγω,
οὐκ οἶδα τοιάδ' ἀνδρὸς ἔργα καὶ κράτη.
ἓν δ' ἴσθ'. ὅσων γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβῆς
δρόμων διαύλων πενταέθλ', ἃ νομίζεται,
τούτων ἐνεγκὼν πάντα τἀπινίκια
ὠλβίζετ', Ἀργεῖος μὲν ἀναγκαλούμενος,
ὄνομα δ' Ορέστης, τοῦ τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
Ἀγαμέμνονος στράτευμ' ἀγείραντός ποτε.
καὶ ταῦτα μὲν τοιῶδ'· ὅταν δέ τις θεῶν
βλάπτῃ, δύναιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἰσχύων φυγεῖν.
κεῖνος γὰρ ἄλλης ἡμέρας, ὀφ' ἱππικῶν
ἦν, ἡλίου τέλλοντος, ὠκύπους ἀγών,

εἰσῆλθε πολλῶν ἁρματηλατῶν μέτα.
εἷς ἦν Ἀχαιὸς, εἷς ἀπὸ Σπάρτης, δύο
Λίβυες ζυγωτῶν ἁρμάτων ἐπεστάτει·
κἀκεῖνος ἐν τούτοισι, Θεσσαλὰς ἔχων
ἵππους, ὁ πέμπτος· ἕκτος ἐξ Αἰτωλίας
ξανθαῖσι πώλοις· ἕβδομος Μάγνης ἀνὴρ·
ὁ δ' ὄγδοος, λευκίππους, Αἰνιὰν γένος·
ἔναλος, Ἀθηνῶν τῶν θεοδμήτων ἄπο·
Βοιωτὸς ἄλλος, δέκατον ἐκπληρῶν ὄχον.
στάντες δ', ὅθ' αὐτοὺς οἱ τεταγμένοι βραβῆς
κλήροις ἔπηλαν, καὶ κατέστησαν δίφρους,
χαλκῆς ὑπαὶ σάλπιγγος ἧξαν· οἱ δ' ἅμα
ἵπποις ὁμοκλήσαντες, ἡνίας χεροῖν
ἔσεισαν· ἐν δὲ πᾶς ἐμεστώθη δρόμος
κτύπου κροτητῶν ἁρμάτων· κόνις δ' ἄνω
φορεῖθ'· ὁμοῦ δὲ πάντες ἀναμεμιγμένοι
φείδοντο κέντρων οὐδέν, ὡς ὑπερβάλοι
χνόας τις αὐτῶν, καὶ φρυάγματ' ἱππικά.
ὁμοῦ γὰρ ἀμφὶ νῶτα καὶ τροχῶν βάσεις
ἤφριζον, εἰσέβαλλον ἱππικαὶ πνοαί.
κεῖνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην σφήλην ἔχων,
ἔχριμπτ' ἀεὶ σύριγγα, δεξιόν τ' ἀνεὶς
σειραῖον ἵππον, εἶργε τὸν προσκείμενον.
καὶ πρὶν μὲν ὀρθοὶ πάντες ἔστασαν δίφροι·
ἔπειτα δ' Αἰνιᾶνος ἀνδρὸς ἄσημοι
πῶλοι βίᾳ φέρουσιν, ἐκ δ' ὑποστροφῆς
τελοῦντες ἕκτον ἕβδομόν τ' ἤδη δρόμον,
μέτωπα συμπαίουσι βαρκαίοις ὄχοις·

κἀντεῦθεν ἄλλος ἄλλον, ἐξ ἑνὸς κακοῦ,
ἔθραυε, κἀνέστιβε· πᾶν δ' ἐπίμπλατο
ναυαγίων Κρισαῖον ἱππικῶν πέδον.
γνοὺς δ' οὐξ Ἀθηνῶν δεινὸς ἡνιοστρόφος
ἔξω παρασταδᾶ, κἀνακωχεύει, παρεὶς
κλύδων' ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον.
ἤλαυνε δ' ἔσχατος μὲν, ὑστέρας ἔχων
πώλους Ὀρέστης, τῷ τέλει πίστιν φέρων.
ὁ δ' ὡς ὁρᾷ μόνον νιν ἐλλελειμμένον,
ὀξὺν δι' ὤτων κέλαδον ἐνστείσας θοαῖς
πώλοις, διώκει· κἀξισώσαντε ζυγὰ
ἠλαυνέτην, τότ' ἄλλος, ἄλλοθ' ἕτερος
κάρα προβάλλων ἱππικῶν ὀχημάτων.
καὶ τοὺς μὲν ἄλλους πάντας ἀσφαλεῖς δρόμους
ὠρθοῦθ' ὁ τλήμων ὀρθὸς ἐξ ὀρθῶν δίφρων·
ἔπειτα λύων ἡνίαν ἀριστερὰν
κάμπτοντος ἵππου, λανθάνει σπλὴν ἄκραν
παίσας· ἔθραυσε δ' ἄξονος μέσας χνόας,
κἀξ ἀντύγων ὤλισθε· σὺν δ' ἐλίσσεται
τμηλοῖς ἱμᾶσι· τοῦ δὲ πίπτοντος πέδῳ
πῶλοι διεσταδησαν ἐς μέσον δρόμον.
σθρατὸς δ', ὅπως ὁρᾷ νιν ἐκπεπτωκότα
δίφρων, ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν,
οἵ' ἔργα δράσας οἷα λαγχάνει κακὰ,
φορούμενος πρὸς οὖδας, ἄλλοτ' οὐρανῷ
σκέλη προφαίνων· ἕς τε νιν διφρηλάται,
μόλις κατασχέθοντες ἱππικὸν δρόμον,
ἔλυσαν αἱματηρὸν, ὥστε μηδένα

γνῶναι Φίλων ἰδόντ' ἂν ἄθλιον δέμας.
καί νιν πυρᾷ κήαντες εὐθὺς, ἐν βραχεῖ
χαλκῷ μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ
φέρουσιν ἄνδρες Φωκέων τεταγμένοι,
ἕπως πατρῴας τύμβον ἐκλάχοι χθονός.
τοιαῦτά τοι ταῦτ' ἐστὶν, ὡς μὲν ἐν λόγοις,
ἀλγεινὰ, τοῖς δ' ἰδοῦσιν, οἵπερ εἴδομεν,
μέγιστα πάντων ὧν ὅπωπα' ἐγὼ κακῶν.

ΧΟΡΟΣ.

φεῦ, φεῦ· τὸ πᾶν δὴ δεσπότοισι τοῖς πάλαι
πρόρριζον, ὡς ἔοικεν, ἔφθαρται γένος.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ὦ Ζεῦ, τί ταῦτα; πότερον εὐτυχῆ λέγω,
ἢ δεινὰ μὲν, κέρδη δέ; λυπηρῶς δ' ἔχει,
εἰ τοῖς ἐμαυτῆς τὸν βίον σώζω κακοῖς.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

τί δ' ὧδ' ἀθυμεῖς, ὦ γύναι, τῷ νῦν λόγῳ;

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

δεινὸν τὸ τίκτειν ἐστίν· οὐδὲ καὶ κακῶς
πάσχοντι μῖσος ὢν τέκῃ προσγίγνεται.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

μάτην ἄρ' ἡμεῖς, ὡς ἔοικεν, ἤκομεν.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

οὔ τοι μάτην γε. πῶς γὰρ ἂν μάτην λέγοις;
εἴ μοι θανόντος πίστ' ἔχων τεκμήρια
προσῆλθες, ὅσις τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγὼς,
μασθῶν ἀπωσθεὶς καὶ τροφῆς ἐμῆς, φυγὰς
ἀπῳξενοῦτο· κἄμ', ἐπεὶ τῆσδε χθονὸς

ἐξῆλθεν, οὐκ ἔτ' εἰδέν· ἐκκαλῶν σ' ἐμοὶ
φόνους παλῳώους, δεινὰ ἐπαπειλεῖ τελεῖν·
ὥστ' οὔτε νυκτὸς ὕπνον, οὔτ' ἐξ ἡμέρας,
ἐμὲ σιγαζειν ἡδύν· ἀλλ' ὁ προσθατῶν
χρόνος διῆγέ μ' αἰὲν ὡς θανουμένην.
νῦν σ', (ἡμέρᾳ γὰρ τῇσδ' ἀπηλλαγμαι φόβου
πρὸς τῆσδ', ἐκείνου θ'· ἥδε γὰρ μείζων βλάβη
ξύνοικος ἦν μοι, τοὐμὸν ἐκπίνουσ' ἀεὶ
ψυχῆς ἄκρατον αἷμα.) νῦν ἱκηλά που,
τῶν τῇσδ' ἀπειλῶν οὕνεχ', ἡμερεύσομεν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἵ μοι τάλαινα· νῦν γὰρ οἰμῶξαι πάρα,
Ὀρέστα, τὴν σὴν ξυμφορὰν, ὅθ' ὧδ' ἔχων
πρὸς τῆσδ' ὑβρίζῃ μητρός. ἆρ' ἔχει καλῶς;

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

οὔ τοι σύ· κεῖνος δ', ὡς ἔχει, καλῶς ἔχει.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἄκουε, Νέμεσι τοῦ θανόντος ἀρτίως.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἤκουσεν ὧν δεῖ, κἀπεκύρωσεν καλῶς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὑβρίζε. νῦν γὰρ εὐτυχοῦσα τυγχάνεις.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

οὔκουν Ὀρέστης καὶ σὺ παύσετον τάδε.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πεπαύμεθ' ἡμεῖς, οὐχ ὅπως σε παύσομεν.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

πολλῶν ἂν ἥκοις, ὦ ξέν', ἄξιος τυχεῖν,

εἰ τήνδ' ἔπαυσας τῆς πολυγλώσσου βοῆς.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

οὐκοῦν ἀπόστειχοιμ' ἄν, εἰ τάδ' εὖ κυρεῖ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἥκιστ'· ἐπείπερ οὔτ' ἐμοῦ καλαξίως
πράξειας, οὔτε τοῦ πορεύσαντος ξένου.
ἀλλ' εἴσιθ' εἴσω· τήνδε δ' ἔκτοσθεν βοᾶν
ἔα τά θ' αὑτῆς, καὶ τὰ τῶν φίλων κακά.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἆρ' ὑμὶν ὡς ἀλγοῦσα κἀδυνωμένη
δεινῶς δακρῦσαι κἀπικωκῦσαι δοκεῖ
τὸν υἱὸν ἡ δύστηνος ὥστ' ὀλωλότα;
ἀλλ' ἐξελῶσα Φροῦδος. ὦ τάλαιν' ἐγώ·
Ορέστα φίλτατ', ὡς μ' ἀπώλεσας θανών.
ἀπωσπάσας γὰρ τῆς ἐμῆς οἴχῃ φρενὸς,
αἵ μοι μόναι παρῆσαν ἐλπίδων ἔτι,
σὲ πατρὸς ἥξειν ζῶντα τιμωρόν ποτε,
κἀμοῦ ταλαίνης. νῦν δὲ ποῖ με χρὴ μολεῖν;
μόνη γάρ εἰμι, σοῦ τ' ἀπεστερημένη,
καὶ πατρός. ἦ δὴ δεῖ με δουλεύειν πάλιν
ἐν τοῖσιν ἐχθίστοισιν ἀνθρώπων ἐμοὶ,
φονεῦσι πατρός. ἆρά μοι καλῶς ἔχει;
ἀλλ' οὔ τι μὴν ἔγωγε τοῦ λοιποῦ χρόνου
ξύνοικος ἔσσομ'· ἀλλὰ τῇδε πρὸς πύλῃ
παρεῖσ' ἐμαυτὴν, ἄφιλος αὐανῶ βίον.
πρὸς ταῦτα, καινέτω τις, εἰ βαρύνεται,
τῶν ἔνδον ὄντων· ὡς χάρις μὲν, ἣν θάνω,
λύπη δ', ἐὰν ζῶ· τοῦ βίου δ' οὐδεὶς πόθος.

πού

ποῦ πό]ε κεραυνοὶ Διὸς, ἢ στροφὴ α'.
ποῦ Φαέθων
Ἅλιος, εἰ ταῦτ' ἐφορῶντες
κρύπτ]ουσιν ἔκηλοι;
ἔ, ἔ· αἴ, αἴ.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ παῖ, τί δακρύεις;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

φεῦ.

ΧΟΡΟΣ.

μηδὲν μέγ' αὔσῃς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀπολεῖς.

ΧΟΡΟΣ.

πῶς;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

εἰ τῶν φανερῶς οἰχομένων εἰς
Ἅιδαν ἐλπίσ]' ὑποίσεις, κατ' ἐμοῦ
ταχομένας μᾶλλον ἐπεμβάσει.

ΧΟΡΟΣ.

οἶδα γὰρ ἄνακτ' Ἀμφιάρεων ἀντιστρ. α'.
χρυσοδέτοις
ἅρμασι κρυφθέντα γυναικῶν·
καὶ νῦν ὑπὸ γαίας—

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἔ, ἔ. ἰώ.

ΧΟΡΟΣ.

παμψύχοις ἀνάσσει.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

φεῦ.

ΧΟΡΟΣ.

φεῦ δῆτ' · ὀλοὰ γάρ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἐδάμη —

ΧΟΡΟΣ.

845 ναί.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἴμ', οἴμ' · ἐφάνη γὰρ μελέτωρ ἀμ-
φὶ τὸν ἐν πένθει · ἐμοὶ μ' οὔ τις ἔτ' ἔσθ' ·
ὃς γὰρ ἔτ' ἦν, Φροῦδος ἀναρπασθείς.

ΧΟΡΟΣ.

δειλαία δειλαίων κυρεῖς. εἰρεσιὰ β'.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

850 κἀγὼ τοῦμ' ἴσ|ωρ, ὑπερίσ|ωρ,
πανσύρ|ῳ παμμήνῳ πολλῶν
δεινῶν τε σ|υγγνῶν τ' ἀχέων.

ΧΟΡΟΣ.

εἶδομεν ἃ θροεῖς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μή μέ νυν μηκέτι

855 παραγάγῃς, ἵν' οὐ —

ΧΟΡΟΣ.

τί φῄς;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πάρεισιν ἐλπίδων
ἔτι κοινοτόκων
εὐπαλριδᾶν τ' ἀρωγοί.

ΧΟΡΟΣ.

πᾶσι θναλοῖς ἔφυ μέρος. ἀντιστρ. β'.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἦ καὶ χαλαργοῖς ἐν ἁμίλλαις
οὕτως, ὡς κείνῳ δυσλάνῳ,
τιμητοῖς ὁλκοῖς ἐγκύρσαι;

ΧΟΡΟΣ.

ἄσκοπος ἁ λώβα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πῶς γὰρ οὐχ; εἰ ξένος
ἄτερ ἐμᾶν χερῶν—

ΧΟΡΟΣ.

παπαί.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

κέκευθεν, οὔτε του
τάφου ἀντιάσας,
οὔτε γόων παρ' ἡμῶν.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

Ὑφ' ἡδονῆς σοι, φιλτάτη, διώκομαι,
τὸ κόσμιον μεθεῖσα, σὺν τάχει μολεῖν.
φέρω γὰρ ἡδονάς τε, κἀνάπαυλαν ὧν
πάροιθεν εἶχες καὶ κατέσβεσας κακῶν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πόθεν δ' ἂν εὕροις τῶν ἐμῶν σὺ πημάτων
ἄρηξιν, οἷς ἴασιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

πάρεστ' Ὀρέστης ἡμῖν, ἴσθι τοῦτ' ἐμοῦ
κλύουσ', ἐναργῶς, ὥσπερ εἰσορᾷς ἐμέ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' ἦ μέμηνας, ὦ τάλαινα, κἀπὶ τοῖς
σαυτῆς κακοῖσι, κἀπὶ τοῖς ἐμοῖς γελᾷς;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

μὰ τὴν παλῳὰν ἑστίαν, ἀλλ' οὐχ ὕβρει
λέγω τάδ', ἀλλ' ἐκεῖνον ὡς παρόντα νῷν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἵ μοι τάλαινα· καὶ τίνος βροτῶν λόγον
τόνδ' εἰσακούσασ', ὧδε πιστεύεις ἄγαν;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἐγὼ μὲν ἐξ ἐμοῦ τε κοὐκ ἄλλου, σαφῆ
σημεῖ' ἰδοῦσα, τῷδε πιστεύω λόγῳ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τίν', ὦ τάλαιν', ἰδοῦσα πίστιν; ἐς τί μοι
βλέψασα, θάλπῃ τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρί;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

πρός νυν θεῶν, ἄκουσον, ὡς μαθοῦσ' ἐμοῦ,
τὸ λοιπὸν ἢ Φρονοῦσαν, ἢ μωρὰν λέγῃς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

σὺ δ' οὖν λέγ', εἴ σοι τῷ λόγῳ τις ἡδονή.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

καὶ δὴ λέγω σοι πᾶν, ὅσον καθειδόμην.
ἑστὼς γὰρ ἦλθον πατρὸς ἀρχαῖον τάφον,
ὁρῶ κολώνης ἐξ ἄκρας νεορρύτους
πηγὰς γάλακτος, καὶ περισταφῆ κύκλῳ
πάντων ὅσ' ἐστὶν ἀνθέων θήκην πατρός.
ἰδοῦσα δ' ἔσχον θαῦμα, καὶ περισκοπῶ,
μή που τις ἡμῖν ἐγγὺς εἰσφοιτᾷ βροτῶν.

ὡς σ' ἐν γαλήνῃ πάντ' ἐδερκόμην τόσον,
τύμβου προσεῖρπον ἆσσον· ἐσχάτης δ' ὁρῶ
πυρᾶς νεωρῇ βόστρυχον τεθημένον·
κεὐθὺς τάλαιν' ὡς εἶδον, ἐμπαίει τί μοι
ψυχῇ ξύνηθες ὄμμα, φιλτάτου βροτῶν
πάντων Ὀρέστου τοῦθ' ἑρᾶν τεκμήριον·
καὶ χερσὶ βαστάσασα, δυσφημῶ μὲν οὖ,
χαρᾷ δὲ πίμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρύων.
καὶ νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότ' ἐξεπίσταμαι,
μή του τόδ' ἀγλαΐσμα, πλὴν κείνου, μολεῖν.
τῷ γὰρ προσήκει, πλήν γ' ἐμοῦ καὶ σοῦ, τόδε;
κἀγὼ μὲν οὐκ ἔδρασα, τοῦτ' ἐπίσταμαι,
οὐδ' αὖ σύ. πῶς γάρ; ἥ γε μηδὲ πρὸς θεοὺς
ἔξεστ' ἀκλαύστῳ τῆσδ' ἀποστῆναι στέγης.
ἀλλ' οὐδὲ μὴν δὴ μητρὸς οὔθ' ὁ νοῦς φιλεῖ
τοιαῦτα πράσσειν, οὔτε δρῶσ' ἐλάνθαν' ἄν·
ἀλλ' ἔστ' Ὀρέστου ταῦτα τἀπιτίμια.
ἄγ', ὦ φίλη, θάρσυνε. τοῖς αὐτοῖσί τοι
οὐχ ὠὐτὸς αἰεὶ δαιμόνων παρασταθεῖ.
νῷν δ' ἦν τὰ πρόσθεν σύγγονός· ἡ δὲ νῦν ἴσως
πολλῶν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

φεῦ τῆς ἀνοίας. ὡς σ' ἐπῳκτείρω πάλαι.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

τί δ' ἔστιν; οὐ πρὸς ἡδονὴν λέγω τάδε;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὐκ οἶσθ' ὅποι γῆς οὐδ' ὅποι γνώμης φέρῃ.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

πῶς δ' οὐκ ἐγὼ κάτοιδ', ἃ γ' εἶδον ἐμφανῶς;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τέθνηκεν, ὦ τάλαινα· τἀκείνου δέ σοι
σωτὴρι' ἔρρει· μηδὲν ἐς κεῖνόν γ' ὁρᾶ.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

οἴ μοι τάλαινα· τοῦ τάδ' ἤκουσας βροτῶν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τοῦ πλησίον παρόντος, ἡνίκ' ὤλλυτο.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

καὶ ποῦ 'στιν οὗτος; θαῦμά τοι μ' ὑπέρχεται.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

κατ' οἶκον, ἡδὺς, οὐδὲ μητρὶ δυσχερής.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

οἴ μοι τάλαινα. τοῦ γὰρ ἀνθρώπων ποτ' ἦν
τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφον κλεΐσματα;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἶμαι μάλιστ' ἔγωγε τοῦ τεθνηκότος
μνημεῖ' Ὀρέστου ταῦτα προσθεῖναι τινά.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ὦ δυστυχής. ἐγὼ δὲ σὺν χαρᾷ λόγους
τοιούσδ' ἔχουσ' ἔστειδον, οὐκ εἰδυῖ' ἄρα
ἵν' ἦμεν ἆτης· ἀλλὰ νῦν, ὅθ' ἱκόμην,
τά τ' ὄντα πρόσθεν, ἄλλα θ' εὑρίσκω κακά.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὕτως ἔχει σοι ταῦτ'· ἐὰν δ' ἐμοὶ πίθῃ,
τῆς νῦν παρούσης πημονῆς λύσεις βάρος.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἦ τοὺς θανόντας ἐξαναστήσω ποτέ;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὐκ ἔσθ' ὅ γ' εἶπον· οὐ γὰρ ὧδ' ἄφρων ἔφυν.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

τί γὰρ κελεύεις, ὧν ἐγὼ φερέγγυος;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πλῆναί σε δρῶσαν ἃ 'γὼ παραινέσω.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀλλ' εἴ τις ὠφέλειά γ', οὐκ ἀπωσόμαι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ὅρα, πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ὁρῶ. ξυνοίσω πᾶν ὅσον τ' ἂν σθένω.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἄκουε δὴ νῦν, ἢ βεβούλευμαι τελεῖν.
παρουσίαν μὲν οἶσθα καὶ σύ που φίλων
ὡς οὔ τις ἡμῖν ἐστὶν, ἀλλ' Ἀιδης λαβὼν
ἀπεσπέρηκε, καὶ μόνα λελείμμεθον.
ἐγωγ', ἕως μὲν τὸν κασίγνητον βίῳ
θάλλοντά γ' εἰσήκουον, εἶχον ἐλπίδας,
φόνου ποτ' αὐτὸν πράκτορ' ἵξεσθαι πατρός·
νῦν δ' ἡνίκ' οὐκ ἔτ' ἐστὶν, εἰς σὲ δὴ βλέπω,
ὅπως τὸν αὐτόχειρα πατρῴου φόνου
ξὺν τῇδ' ἀδελφῇ μὴ κατοκνήσεις κτανεῖν,
Αἴγισθον. οὐδὲν γάρ σε δεῖ κρύπτειν μ' ἔτι.
ποῖ γὰρ μενεῖς ῥάθυμος; ἐς τίν' ἐλπίδων
βλέψασ' ἔτ' ὀρθήν; ἢ πάρεσθι μὲν σθένειν

πλούτου πάλρῳου κλῆσιν ἐσληρημένη,
πάρεσλι σ' ἀλγεῖν, ἐς τοσόνδε τοῦ χρόνου
ἄλεκλρα γηράσκουσαν ἀνυμέναιά τε.
καὶ τῶνδε μέν τοι μηκέτ' ἐλπίσῃς ὅπως
τεύξει ποτ'. οὐ γὰρ ὥσλ' ἄβουλός ἐστ' ἀνὴρ
Αἴγισθος, ὥσλε σόν ποτ' ἢ κἀμὸν γένος
βλασλεῖν ἐᾶσαι, πημονὴν αὑτῷ σαφῆ.
ἀλλ' ἢν ἐπίσπῃ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασι,
πρῶτον μὲν εὐσέβειαν ἐκ πάλρὸς κάτω
θανόντος οἴσει, τοῦ κασιγνήτου θ' ἅμα·
ἔπειτα σ', ὥσπερ ἐξέφυς, ἐλευθέρα
καλεῖ τὸ λοιπὸν, καὶ γάμων ἐπαξίων
τεύξει. φιλεῖ γὰρ πρὸς τὰ χρησλὰ πᾶς ὁρᾶν.
λόγῳ γε μὴν εὐκλειαν οὐχ ὁρᾷς ὅσην
σαυτῇ τε κἀμοὶ προσβαλεῖς πεισθεῖσ' ἐμοί;
τίς γάρ ποτ' ἀσλῶν ἢ ξένων ἡμᾶς ἰδὼν
τοιοῖσλ' ἐπαίνοις οὐχὶ δεξιώσελαι;
Ἰδεσθε τώδε τὼ κασιγνήτω, φίλοι,
ὡ τὸν πάλρῷον οἶκον ἐξεσωσάτην,
ὡ τοῖσιν ἐχθροῖς εὖ βεβηκόσιν ποτὲ,
ψυχῆς ἀφειδήσαντε, προὐσλήτην φόνου.
τούτω φιλεῖν χρὴ, τώδε χρὴ πάντας σέβειν·
τώσλ' ἔν θ' ἑορλαῖς, ἔν τε παυδήμῳ πόλει
τιμᾶν ἅπαντας, οὕνεκ' ἀνδρείας, χρεών. —
τοιαῦτά τοι νὼ πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν,
ζώσαιν θανούσαιν θ' ὥσλε μὴ 'κλιπεῖν κλέος.
ἀλλ', ὦ φίλη, πείσθηλι, συμπόνει πάλρὶ,
ξύγκαμν' ἀδελφῷ, παῦσον ἐκ κακῶν ἐμὲ,

παῦσον δὲ σαυτὴν, τοῦτο γιγνώσκουσ', ὅτι
ΖΗΝ ΑΙΣΧΡΟΝ ΑΙΣΧΡΩΣ ΤΟΙΣ ΚΑΛΩΣ ΠΕΦΥΚΟΣΙΝ.

ΧΟΡΟΣ.

ἐν τοῖς τοιούτοις ἐστὶν ἡ προμηθία
καὶ τῷ λέγοντι, καὶ κλύοντι σύμμαχος.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

καὶ πρίν γε φωνεῖν, ὦ γυναῖκες, εἰ φρενῶν
ἐτύγχαν' αὐτὴ μὴ κακῶν, ἐσώζετ' ἂν
τὴν εὐλάβειαν, ὥστερ οὐχὶ σώζεται.
ποῖ γάρ ποτ' ἐμβλέψασα, τοιοῦτον θράσος
αὐτὴ θ' ὑπερβάλῃ, κἄμ' ὑπηρετεῖν καλεῖς;
οὐκ εἰσορᾷς; γυνὴ μέν, οὐκ ἀνὴρ ἔφυς·
σθένει ς δ' ἔλασσον τῶν ἐναντίων χερί.
δαίμων δὲ τοῖς μὲν εὐτυχὴς καθ' ἡμέραν,
ἡμῖν δ' ἀπορρεῖ, κἀπὸ μηδὲν ἔρχεται.
τίς οὖν, τοιοῦτον ἄνδρα βουλεύων ἑλεῖν,
ἄλυπος ἄτης ἐξαπαλλαχθήσεται;
ὅρα, κακῶς πράσσοντε μὴ μείζω κακὰ
κλῃσώμεθ', εἴ τις τοὔσδ' ἀκούσεται λόγους.
λύει γὰρ ἡμᾶς οὐδέν, οὐδ' ἐπωφελεῖ,
βάξιν καλὴν λαβόντε, δυσκλεῶς θανεῖν.
οὐ γὰρ θανεῖν ἔχθιστον, ἀλλ' ὅταν θανεῖν
χρῄζων τις, εἶτα μηδὲ τοῦτ' ἔχῃ λαβεῖν.
ἀλλ' ἀντιάζω, πρὶν πανωλέθρους τὸ πᾶν
ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι, καὶ ξερημῶσαι γένος,
παύσασχες ὀργήν. καὶ τὰ μὲν λελεγμένα
ἄρρητ' ἐγώ σοι κἀτελῆ φυλάξομαι·
αὐτὴ δὲ νοῦν σχὲς ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ,

σθένουσα μηδὲν, τοῖς κρατοῦσιν εἰκάθειν.

ΧΟΡΟΣ

πιθοῦ. προνοίας οὐδὲν ἀνθρώποις ἔφυ
κέρδος λαβεῖν ἄμεινον, οὐδὲ νοῦ σοφοῦ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀπροσδόκητον οὐδὲν εἴρηκας· καλῶς σ'
ἤδη σ' ἀπορρίψουσαν ἄπτηγελλόμην.
ἀλλ' αὐτοχειρί μοι, μόνη τε δρασταῖον
τοῦργον τόδ'· οὐ γὰρ δὴ κενόν γ' ἀφήσομεν.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

φεῦ·
εἴθ' ὤφελες τοιάδε τὴν γνώμην, πατρὸς
θνήσκοντος, εἶναι· πᾶν γὰρ ἂν κατειργάσω.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' ἦν φύσιν γε, τὸν δὲ νοῦν ἥσσων τότε.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἄσκει τοιαύτη νοῦν δι' αἰῶνος μένειν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὡς οὐχὶ συνδράσουσα νουθετεῖς τάδε.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

εἰκὸς γὰρ ἐγχειροῦντα καὶ πράσσειν κακῶς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, τῆς δὲ δειλίας σιγῶ.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀνέξομαι κλύουσα, χὡταν εὖ λέγῃς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' οὔ ποτ' ἐξ ἐμοῦ γε μὴ πάθῃς τόδε.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

μακρὸς τὸ κρῖναι ταῦτα χὠ λοιπὸς χρόνος.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἄπελθε. σοὶ γὰρ ὠφέλησις οὐκ ἔνι.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἔνισθι· ἀλλὰ σοὶ μάθησις οὐ πάρα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἐλθοῦσα μητρὶ ταῦτα πάντ' ἔξιστε σῇ.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἔχθος ἐχθαίρω σ' ἐγώ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' οὖν ἐτίσθω γ' οἵ μ' ἀτιμίας ἄγεις.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀτιμίας μὲν οὔ, προμηθείας δέ σου.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τῷ σῷ δικαίῳ δῆτ' ἐπισωτέσθαι με δεῖ;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ὅταν γὰρ εὖ φρονῇς, τόθ' ἡγήσει σὺ νῷν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἦ δεινὸν, εὖ λέγουσαν ἐξαμαρτάνειν.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

εἴρηκας ὀρθῶς, ᾧ συ πρόσκεισαι κακῷ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τί δ'; οὐ δοκῶ σοι ταῦτα σὺν δίκῃ λέγειν;

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀλλ' ἔστιν, ἔνθα χ' ἡ δίκη βλάβην φέρει.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τούτοις ἐγὼ ζῆν τοῖς νόμοις οὐ βούλομαι.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀλλ' εἰ ποιήσεις ταῦτ', ἐπαινέσεις ἐμέ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ μὴν ποιήσω γ', οὐδὲν ἐκπλαγεῖσά σε.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

καὶ τοῦτ' ἀληθὲς, οὐδὲ βουλεύσει πάλιν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

βουλῆς γὰρ ἐστιν οὐδὲν ἔχθιον κακῆς.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

φρονεῖν ἔοικας οὐδὲν, ὧν ἐγὼ λέγω.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πάλαι δέδοκται ταῦτα, κοὐ νεωστί μοι.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἄπειμι τοίνυν. οὔτε γὰρ σὺ τἄμ' ἔπη
τολμᾷς ἐπαινεῖν, οὔτ' ἐγὼ τοὺς σοὺς τρόπους.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' εἶσιθ'. οὔ σοι μὴ μεθέψομαί ποτε,
οὐδ' ἢν σφόδρ' ἱμείρουσα τυγχάνῃς· ἐπεὶ
πολλῆς ἀνοίας καὶ τὸ θηρᾶσθαι κενά.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἀλλ' εἰ σεαυτῇ τυγχάνεις δοκοῦσά τι
φρονεῖν, φρόνει τοιαῦθ'. ὅταν γὰρ ἐν κακοῖς
ἤδη βεβήκῃς, τἄμ' ἐπαινέσεις ἔπη.

ΧΟΡΟΣ.

Τί τοὺς ἄνωθεν φρονιμωτάτους
οἰωνοὺς ἐσορώμενοι
τροφᾶς κηδομένους, ἀφ' ὧν τε
βλασταίνουσιν, ἀφ' ὧν τ' ὄνασιν εὑρω-

σι, τάδ' οὐκ ἔτ' ἴσας τελοῦμεν;
ἀλλ', οὐ τὰν Διὸς ἀσ]ραπὰν
καὶ τὰν οὐρανίαν Θέμιν,
δαρὸν οὐκ ἀπαοίνητοι.
ὦ χθονία βροτοῖσι Φάμα,
κα]ά μοι βόασον αἰκ]ρὰν
ὄπα τοῖς ἔνερθ' Ατρείδαις,
ἀχόρευ]α φέρουσ' ὀνείδη·
ὅτι σφίσ' ἤδη τὰ μὲν ἐκ δόμων ἀντισ]ρ. α'.
νοσεῖ· τὰ δὲ πρὸς τέκνων
δι]α]ῇ Φύλοπις οὐκ ἔτ' ἐξι-
σοῦται φιλ]ασίῳ διαίτᾳ.
πρόδοτος δὲ μόνα σαλεύει
Ηλέκ]ρα, τὸν ἀεὶ, πα]ρὸς
δειλαία, σ]εναίχουσ', ὥπως
ἀ παν]όδυ]ος ἀηδὼν,
οὔτε τι τοῦ θανεῖν προμηθὴς,
τό τε μὴ βλέπειν ἑτοίμα,
διδύμων ἐλοῦσ' ἐρινύν.
τίς ἂν εὐπα]ρίς ὧδε βλάσ]οι;
οὐδεὶς τῶν ἀγαθῶν, ζῶν κακῶς, σ]ρ. β'.
εὔκλειαν αἰσχύναι θέλει
νώνυμος, ὦ παῖ, παῖ,
ὡς καὶ σὺ πα]κλαυσ]ον αἰ-
ῶνα κοινὸν εἴλου,
τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσασα,
δύο φέρειν ἐν ἑνὶ λόγῳ,
σοφά τ' ἀρ]ίσ]α τε παῖς κεκλῆσθαι.

ζώης μοι καθύπερθεν χερὶ, ἀντιστ.
πλούτῳ τε, τῶν ἐχθρῶν, ὅσων
νῦν ὑπὸ χεῖρα ναίεις·
ἐπεί σ' ἐφεύρηκα μοί-
ρᾳ μὲν οὐκ ἐν ἐσθλᾷ
βεβῶσαν· ἃ δὲ μέγιστ' ἔβλαστε
νόμιμα, τῶνδε φερομέναν
ἄρισθα τᾷ Διὸς εὐσεβείᾳ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἆρ', ὦ γυναῖκες, ὀρθά τ' εἰσηκούσαμεν,
ὀρθῶς θ' ὁδοιποροῦμεν ἔνθα χρῄζομεν;

ΧΟΡΟΣ.

τί δ' ἐξερευνᾷς, καὶ τί βουληθεὶς πάρει;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Αἴγισθον, ἔνθ' ᾤκησεν, ἱσθοῦ πάλαι.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' εὖ θ' ἱκάνεις, χὠ φράσας ἀζήμιος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τίς οὖν ἂν ὑμῶν τοῖς ἔσω φράσειεν ἂν
ἡμῶν προθεινὴν κοινόστουν παρουσίαν;

ΧΟΡΟΣ.

ἥδ', εἰ τὸν αἰχισθόν γε κηρύσσειν χρεών.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἴθ', ὦ γύναι, δήλωσον εἰσελθοῦσ' ὅτι
Φωκῆς ματεύουσ' ἄνδρες Αἴγισθόν τινες.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἵ μοι τάλαιν'. οὐ δή ποθ' ἧς ἠκούσαμεν
φήμης φέροντες ἐμφανῆ τεκμήρια;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληδόν'· ἀλλ' ἐμοὶ γέρων
ἐφεῖτ' Ὀρέσ[του Στρόφιος ἀγγεῖλαι πέρι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τί δ[' ἔστιν, ὦ ξέν'; ὡς μ' ὑπέρχε[αι φόβος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Φέροντες αὐτοῦ μικρὰ λείψαν' ἐν βραχεῖ
τεύχει θανόντος, ὡς ὁρᾷς, κομίζομεν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οἰ ἐγὼ τάλαινα, τοῦτ' ἐκεῖν' ἤδη σαφές.
πρέχειρον ἄχθος, ὡς ἔοικε, δέρκομαι.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἔστερ τι κλαίεις τῶν Ὀρεσ[είων κακῶν,
τόσ[' ἄγγος ἴσθι σῶμα τοὐκείνου σ[έγον.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ ξεῖνε, δός νυν, πρὸς θεῶν, εἴστερ τόδε
κέκευθεν αὐτὸν τεῦχος, ἐς χεῖρας λαβεῖν,
ὅπως ἐμαυ[ὴν καὶ γένος τὸ πᾶν ὁμοῦ
ξὺν τῇδε κλαύσω κἀποδύρωμαι σποδῷ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

δόθ', ἥτις ἐστὶ, προσφέροντες. οὐ γὰρ ὡς
ἐν δυσμενείᾳ γ' οὖσ' ἐπαιτ[εῖται τάδε·
ἀλλ' ἢ φίλων τις, ἢ πρὸς αἵματος φύσιν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ φιλτάτου μνημεῖον ἀνθρώπων ἐμοὶ,
ψυχῆς Ὀρέσ[του λοιπόν, ὡς σ' ἀπ' ἐλπίδων,
οὐχ ὥνπερ ἐξέπεμπον, εἰσεδεξάμην.
νῦν μὲν γὰρ οὐδὲν ὄντα βαστάζω χεροῖν·

δόμων δέ σ', ὦ παῖ, λαμπρὸν ἐξέπεμψ' ἐγώ.
ὡς ὤφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον,
πρὶν ἐς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι, χερῶν
κλέψασα ταῖνδε, κἀναστώσασθαι φόνου,
ὅπως θανὼν ἔκειτο τῇ τόθ' ἡμέρᾳ,
τύμβου πατρῴου κοινὸν εἰληχὼς μέρος.
νῦν δ' ἐκλὸς οἴκων, κἀπὶ γῆς ἄλλης φυγάς,
κακῶς ἀπώλου, σῆς κασιγνήτης δίχα·
κοὔτ' ἐν φίλῃσι χερσὶν ἡ τάλαιν' ἐγὼ
λουτροῖς ἐκόσμησ', οὔτε παμφλέκτου πυρὸς
ἀνειλόμην, ὡς εἰκὸς, ἄθλιον βάρος.
ἀλλ' ἐν ξένῃσι χερσὶ κηδευθεὶς τάλας,
σμικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει.
οἵ μοι τάλαινα τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς
ἀνωφελήτου, τὴν ἐγὼ θάμ' ἀμφὶ σοὶ
πόνῳ γλυκεῖ παρέσχον. οὔτε γάρ ποτε
μήτηρ σύ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ κἀμοῦ φίλος·
οὔθ' οἱ κατ' οἶκον ἦσαν, ἀλλ' ἐγὼ τροφός·
ἐγὼ δ' ἀδελφὴ σοὶ προσηυδώμην ἀεί.
νῦν δ' ἐκλέλοιπε ταῦτ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ
θανόντα σὺν σοί. πάντα γὰρ ξυναρτάσας,
θύελλ' ὅπως, βέβηκας. οἴχεται πατήρ·
τέθνηκ' ἐγώ σοι· φροῦδος αὐτὸς εἶ θανών·
γελῶσι δ' ἐχθροί· μαίνεται δ' ὑφ' ἡδονῆς
μήτηρ ἀμήτωρ, ἧς ἐμοὶ σὺ πολλάκις
φήμας λάθρᾳ προὔτεμπες, ὡς φανούμενος
τιμωρὸς αὐτός. ἀλλὰ ταῦθ' ὁ δυστυχὴς
δαίμων ὁ σός τε κἀμὸς ἐξαφείλετο,

ὡς σ

ὃς σ' ὧδ' ἐμοὶ προὔπεμψεν, ἀντὶ φιλτάτης
μορφῆς, στυγερόν τε καὶ σκιὰν ἀνωφελῆ.
οἴ μοι μοι.
ὦ δέμας οἰκτρόν. φεῦ, φεῦ.
ὦ δεινοτάτας, οἴ μοι μοι,
πεμφθεὶς κελεύθους, φίλταθ', ὡς μ' ἀπώλεσας·
ἀπώλεσας δῆτ', ὦ κασίγνητον κάρα.
τοιγὰρ σὺ δέξαι μ' ἐς τὸ σὸν τόδε στέγος,
τὴν μηδέν', εἰς τὸ μηδέν, ὡς ξὺν σοὶ κάτω
ναίω τὸ λοιπόν. καὶ γὰρ ἡνίκ' ἦσθ' ἄνω,
ξὺν σοὶ μετεῖχον τῶν ἴσων· καὶ νῦν ποθῶ
τοῦ σοῦ θανοῦσα μὴ 'στολείπεσθαι τάφου.
τοὺς γὰρ θανόντας οὐχ ὁρῶ λυπουμένους.

ΧΟΡΟΣ.

θνητοῦ πέφυκας παιρὸς, Ηλέκτρα, φρόνει·
θνητὸς γὰρ Ὀρέστης· ὥστε μὴ λίαν στένε.
πᾶσιν γὰρ ἡμῖν τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

φεῦ, φεῦ. τί λέξω; ποῖ, λόγων ἀμηχανῶν,
ἔλθω; κρατεῖν γὰρ οὐκ ἔτι γλώσσης σθένω.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τί σ' ἔσχες ἄλγος; πρὸς τί τοῦτ' εἰπὼν κυρεῖς;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἦ σὸν τὸ κλεινὸν εἶδος Ηλέκτρας τόδε;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τόσ' ἔστ' ἐκεῖνο, καὶ μάλ' ἀθλίως ἔχον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οἴ μοι ταλαίνης ἆρα τῆσδε συμφορᾶς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τί δή ποτ', ὦ ξέν', ἀμφ' ἐμοὶ σ]έγεις τάδε;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ σῶμ' ἀτίμως κἀθέως ἐφθαρμένον.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὔ τοι ποτ' ἄλλην ἢ 'μὲ δυσφημεῖς, ξένε.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

φεῦ τῆς ἀνύμφου δυσμόρου τε σῆς τροφῆς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τί δή ποτ', ὦ ξέν', ὧδ]' ἐπισκοπῶν σέγεις;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὡς οὐκ ἄρ' ἤδη τῶν ἐμῶν οὐδὲν κακῶν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἐν τῷ διέγνως τοῦτο τῶν εἰρημένων;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὁρῶν σε πολλοῖς ἐμπερέπουσαν ἄλγεσι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ μὴν ὁρᾷς γε παῦρα τῶν ἐμῶν κακῶν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδ]' ἔτ' ἐχθίω βλέπειν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὄθ' οὕνεκ' εἰμὶ τοῖς φονεῦσι σύντροφος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τοῖς τοῦ; πόθεν τοῦτ' ἐξεσήμηνας κακόν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τοῖς πατρός. εἶτα τοῖσδε δουλεύω βίᾳ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τίς γάρ σ' ἀνάγκη τῇδε προτρέπει βροτῶν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μήτηρ καλεῖται· μητρὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τί δρῶσα; πότερα χερσὶν, ἢ λύμῃ βίου;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ χερσὶ, καὶ λύμαισι, καὶ πᾶσιν κακοῖς.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

αὖθ' ὑπαρήξων, οὔθ' ὁ κωλύσων πάρα;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὐ δῆθ'. ὃς ἦν γάρ μοι, σὺ προὔθηκας σφαγάν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ δύστηνος, ὡς ἐρῶν σ' ἐπωικτείρω πάλαι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μόνος βροτῶν νυν ἴσθ' ἐπωικτείρας ποτέ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μόνος γὰρ ἥκω τοῖσι σοῖς ἀλγῶν κακοῖς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὐ δή ποθ' ἡμῖν ξυγγενὴς ἥκεις ποθέν;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἐγὼ φράσαιμ' ἂν, εἰ τὸ τῶνδ' εὔνουν πάρα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' ἔστιν εὔνουν, ὥστε πρὸς πιστὰς ἐρεῖς.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μέθες τόδ' ἄγγος νῦν, ὅπως τὸ πᾶν μάθῃς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τοῦτό μ' ἐργάσῃ, ξένε.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

πιθοῦ λέγοντι, κοὐχ ἁμαρτήσει ποτέ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μὴ, πρὸς γενείου, μὴ 'ξέλῃ τὰ φίλταΤα.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὔ φημ' ἐάσειν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ τάλαιν' ἐγὼ σέθεν,

Ορέσ|α, τῆς σῆς εἰ σ|ερήσομαι ταφῆς.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

εὔφημα φώνει. πρὸς δίκης γὰρ οὐ σ|ένεις.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πῶς τὸν θανόντ' ἀδελφὸν οὐ δίκῃ σ|ένω;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὔ σοι προσήκει τήνδε προσφωνεῖν φάτιν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὕτως ἄτιμός εἰμι τοῦ τεθνηκότος;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἄτιμος οὐδενὸς σύ· τοῦτο σ|' οὐχὶ σόν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

εἴπερ γ' Ορέσ|ου σῶμα βασ|άζω τόδε.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἀλλ' οὐκ Ορέσ|ου, πλὴν λόγῳ γ' ἠσκημένον.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ποῦ σ|' ἔστ' ἐκείνου τοῦ ταλαι|ωρου τάφος;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐκ ἔσ|ι. τοῦ γὰρ ζῶντος οὐκ ἔσ|ιν τάφος.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πῶς εἶπας, ὦ παῖ;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ψευδος οὐδὲν ὧν λέγω.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἦ ζῇ γὰρ ὠνήρ;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

εἴπερ ἔμψυχός γ' ἐγώ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἦ γὰρ σὺ κεῖνος;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τήνδε προσβλέψασ' ἐμοῦ
σφραγῖδα πατρὸς, ἔκμαθ' εἰ σαφῆ λέγω.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ φίλταλον φῶς.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

φίλταλον, ξυμμαρῦρῶ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ φθέγμ', ἀφίκου;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μηκέτ' ἄλλοθεν πύθῃ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἔχω σε χερσίν;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὡς τὰ λοίπ' ἔχοις ἀεί.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ φίλταλαι γυναῖκες, ὦ πολίτιδες,
ὁρᾶτ' Ὀρέστην τόνδε, μηχαναῖσι μὲν
θανόντα, νῦν δὲ μηχαναῖς σεσωσμένον.

ΧΟΡΟΣ.

ὁρῶμεν, ὦ παῖ, κἀπὶ συμφοραῖσί μοι
γεγηθὸς ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἰὼ γοναὶ, στροφὴ α'.
γοναὶ σωμάτων ἐμοὶ Φιλτάτων,
ἐμόλετ' ἀρτίως,
ἐφεύρετ', ἤλθετ', εἴδεθ' οὓς ἐχρῄζετε.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

πάρεσμεν· ἀλλὰ σῖγ' ἔχουσα πρόσμενε.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τί σ' ἔστι;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

σιγᾶν ἄμεινον, μή τις ἔνδοθεν κλύῃ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ', οὐ μὰ τὰν γ' ἀδμήταν αἰὲν Ἄρτεμιν, στροφὴ β'.
τόδε μὲν οὔ ποτ' ἀξιώσω τρέσαι,
περισσὸν ἄχθος ἔνδον
γυναικῶν ὂν αἰεί.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὅρα γε μὲν δὴ, κἀν γυναιξὶν ὡς Ἄρης
ἔνεστιν· εὖ σ' ἔξοισθα πειραθεῖσά που.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὀτοτοτοί. στροφὴ γ'.
ἀνέφελον ἐπέβαλες
οὔ ποτε καλαλύσιμον,
οὐδέποτε λησόμενον
. . . . . .
ἀμέτερον
οἷον ἔφυ κακόν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἔξοιδα καὶ ταῦτ'· ἀλλ' ὅταν παρουσία
φράζῃ, τότ' ἔργων τῶνδε μεμνῆσθαι χρεών.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὁ πᾶς ἐμοὶ ἀντιστρ. α'.
ὁ πᾶς ἂν πρέποι παρὼν ἐντέτασιν
τάδε δίκᾳ χρόνος.
μόλις γὰρ ἔσχον νῦν ἐλεύθερον στόμα.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ξύμφημι κἀγώ. τοιγαροῦν σώζου τόδε.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τί δρῶσα;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὔ μή 'στι καιρὸς, μὴ μακρὰν βούλου λέγειν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τίς οὖν ἂν ἀξίαν γε, σοῦ πεφηνότος, ἀντιστρ. β'.
μεταβάλοιτ' ἂν ὧδε σιγὰν λόγων;
ἐπεί σε νῦν ἀφράστως
ἀέλπτως τ' ἐσεῖδον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τότ' εἶδες, ὅτε θεοί μ' ἐπώτρυναν μολεῖν.

. . . . . .

ΗΛΕΚΤΡΑ.

. . . . . ἀντιστρ. γ'.
ἔφρασας ὑστερτέραν
τᾶς πάρος ἔτι χάρισς,
εἴ σε θεὸς ἐπῶρσεν
ἀμέτερα πρὸς μέλαθρα·
δαιμόνιον
αὐτὸ τίθημ' ἐγώ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τὰ μέν, σ' ὀκνῶ χαίρουσαν εἰργάθειν· τὰ δὲ,
δέδοικα λίαν ἡδονῇ νικωμένην.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἰὼ χρόνῳ μακρῷ Φιλτάταν ὁδὸν
ἐπαξιώσας ὥσθ' ἐμοὶ φανῆναι,
μή τοι, πολύσθονον ὥσθ' ἰδὼν, —

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τί μὴ ποιήσω;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μή μ' ἀπωσθερήσῃς,
τῶν σῶν προσώπων ἡδονὰν μεθέσθαι.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἦ κάρτα κἀν ἄλλοισι θυμοίμην ἰδών.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ξυναινεῖς;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τί μὴ οὔ;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ Φίλαι, ἔκλυον ἂν
ἐγὼ οὐθ' ἂν ἥλπισ' αὐδάν.
ἔσχον ὀργὰν ἄναυδον,
οὐδὲ σὺν βοᾷ κλύουσα τάλαινα.
νῦν θ' ἔχω σε· προὐφάνης δὲ
Φιλτάταν ἔχων πρόσοψιν,
ἅς ἐγὼ οὐθ' ἂν ἐν κακοῖς λαθοίμαν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τὰ μὲν περισσεύοντα τῶν λόγων ἄφες,

καὶ μήτε μήτηρ ὡς κακὴ δίδασκ' ἐμὲ,
μήθ' ὡς πάλιρρώαν κλῆσιν Αἴγισθος δόμων
αὐτλεῖ, τὰ σ' ἐχχεῖ, τὰ δὲ διασπείρει μάτην.
χρόνου γὰρ ἂν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος.
ἃ σ' ἁρμόσει μοι τῷ παρόντι νῦν χρόνῳ,
σήμαιν', ὅπου Φανέντες, ἢ κεκρυμμένοι,
γελῶντας ἐχθροὺς παύσομεν τῇ νῦν ὁδῷ.
οὕτως σ', ὅπως μήτηρ σε μὴ 'πιγνώσεται
Φαιδρῷ προσώπῳ, νῷν ἐπελθόντοιν δόμους·
ἀλλ' ὡς ἐπ' ἄτῃ τῇ μάτην λελεγμένῃ
στένας'. ὅταν γὰρ εὐτυχήσωμεν, τότε
χαίρειν παρέσται, καὶ γελᾶν ἐλευθέρως.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ', ὦ κασίγνηθ', ὥσθ' ὅπως καὶ σοὶ Φίλον,
καὶ τοὐμὸν ἔσται τῆσθ'· ἐπεὶ τὰς ἡδονὰς,
πρὸς σοῦ λαβοῦσα, κοὐκ ἐμὰς, ἐκτησάμην.
κοὐσθ' ἄν σε λυπήσασα βουλοίμην βραχὺ
αὐτὴ μέγ' εὑρεῖν κέρδος. οὐ γὰρ ἂν καλῶς
ὑπηρετοίμην τῷ παρόντι δαίμονι.
ἀλλ' οἶσθα μὲν τἀνθένδε, πῶς γὰρ οὔ; κλύων
ὅθ' οὑνεκ' Αἴγισθος μὲν οὐ κατὰ στέγας,
μήτηρ σθ' ἐν οἴκοις· ἢν σὺ μὴ δείσῃς ποθ', ὡς
γέλωτι Φαιδρὸν τοὐμὸν ὄψεται κάρα.
μῖσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκ' ἐμοί·
κἀπεί σ' ἐσεῖδον, οὔ ποτ' ἐκλήξω χαρᾶς
δακρυρροοῦσα. πῶς γὰρ ἂν λήξαιμ' ἐγὼ,
ἥ τις μιᾷ σε τῇσθ' ὁδῷ θανόντα τε
καὶ ζῶντ' ἐσεῖδον; εἰργασαι σθ' ἐμ' ἄσκοπα·

ὥστ', εἰ πατήρ μοι ζῶν ἵκοιτο, μηκέτ' ἂν
τέρας νομίζειν αὐτό, πιστεύειν δ' ὁρᾶν.
ὅτ' οὖν τοιαύτην ἡμὶν ἐξήκεις ὁδὸν,
ἄρχ' αὐτὸς, ὡς σοι θυμός. ὡς ἐγὼ μόνη
οὐκ ἂν δυοῖν ἡμαρτον. ἢ γὰρ ἂν καλῶς
ἔσωσ' ἐμαυτὴν, ἢ καλῶς ἀπωλόμην.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

σιγᾶν ἐπῄνεσ'· ὡς ἐπ' ἐξόδῳ κλύων
τῶν ἔνδοθεν χωροῦντος.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

εἴσιτ', ὦ ξένοι,
ἄλλως τε καὶ Φέροντες οἵ' ἂν οὔτε τις
δόμων ἀπώσαιτ', οὔτ' ἂν ἡσθείη λαβών.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ὦ πλεῖστα μῶροι καὶ Φρενῶν τηλώμενοι,
πότερα παρ' οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθ' ἔτι,
ἢ νοῦς ἔνεστιν οὔ τις ὑμῖν ἐγγενὴς,
ὅτ' οὐ παρ' αὐτοῖς, ἀλλ' ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς
τοῖσιν μεγίστοις ὄντες οὐ γιγνώσκετε;
ἀλλ' εἰ σαθμοῖσι τοῖσδε μὴ 'κύρουν ἐγὼ
πάλαι Φυλάσσων, ἦν ἂν ὑμῖν ἐν δόμοις
τὰ δρώμεν' ὑμῶν πρόσθεν ἢ τὰ σώματα·
νῦν δ' εὐλάβειαν τῶνδε προὐθέμην ἐγώ.
καὶ νῦν ἀπαλλαχθέντε τῶν μακρῶν λόγων,
καὶ τῆς ἀπλήστου τῆσδε σὺν χαρᾷ βοῆς,
εἴσω παρέλθετ', ὡς τὸ μὲν μέλλειν, κακὸν
ἐν τοῖς τοιούτοις ἔστ', ἀπηλλάχθαι δ' ἀκμή.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

πῶς οὖν ἔχει ταὐτεῦθεν εἰσιόντι μοι;

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

καλῶς. ὑπάρχει γάρ σε μὴ γνῶναί τινα.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἠγγειλας, ὡς ἔοικεν, ὡς τεθνηκότα.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ὡς τῶν ἐν Ἅιδου μάνθαν' ἐνθάδ' ὢν ἀνήρ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

χαίρουσιν οὖν τούτοισιν; ἢ τίνες λόγοι;

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

τελουμένων, εἴτοιμ' ἄν· ὡς δὲ νῦν ἔχει,
καλῶς τὰ κείνων πάντα, καὶ τὰ μὴ καλῶς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τίς οὗτος ἔστ', ἀδελφέ; πρὸς θεῶν, φράσον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐχὶ ξυνιεῖς;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὐδέ γ' ἐς θυμὸν φέρω.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐκ οἶσθ' ὅτῳ μ' ἔδωκας ἐς χεῖρας ποτέ;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ποίῳ; τί φωνεῖς;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὗ τὸ Φωκέων πέδον
ὑπεξεσώμφθην, σῇ προμηθείᾳ, χεροῖν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἦ κεῖνος οὗτος, ὃν ποτ' ἐκ πολλῶν ἐγὼ

μόνον προσεῦρον πιστὸν ἐν παλῳὸς φόνῳ;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὅσ' ἐστί. μή μ' ἔλεγχε πλείοσιν λόγοις.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ φίλταλον φῶς, ὦ μόνος σωτὴρ δόμων
Αγαμέμνονος, πῶς ἦλθες; ἦ σὺ κεῖνος εἶ,
ὃς τόνδε κἄμ' ἔσωσας ἐκ πολλῶν πόνων;
ὦ φίλταλαι μὲν χεῖρες, ἡδίστον δ' ἔχων
ποδῶν ὑπηρέτημα· πῶς οὕτω πάλαι
ξυνών μ' ἔληθες, οὐδ' ἔφαινες; ἀλλ' ἐμὲ
λόγοις ἀπώλλυς, ἔργ' ἔχων ἥδιστ' ἐμοί.
χαῖρ', ὦ πάτερ. πατέρα γὰρ εἰσορᾶν δοκῶ.
χαῖρ'. ἴσθι δ' ὡς μάλιστά σ' ἀνθρώπων ἐγὼ
ἥκθηρα, κἀφίλησ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ἀρκεῖν δοκεῖ μοι. τοὺς γὰρ ἐν μέσῳ λόγους
πολλαὶ κυκλοῦσι νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι,
αἳ ταῦτά σοι δείξουσιν, Ηλέκτρα, σαφῆ.
σοφῶν δ' ἐννέπω γε τοῖν παρεστώτοιν, ὅτι
νῦν καιρὸς ἔρδειν· νῦν Κλυταιμνήστρα μένη·
νῦν οὔ τις ἀνδρῶν ἔνδον· εἰ δ' ἐφέξεον,
φροντίζεθ' ὡς τούτοις τε καὶ σοφωτέροις
ἄλλοισι τούτων πλείοσιν μαχούμενοι.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐκ ἂν μακρῶν ἔθ' ἡμὶν οὐδὲν ἂν λόγων,
Πυλάδη, τόδ' εἴη τοὔργον· ἀλλ' ὅσον τάχος
χωρεῖν ἔσω, πατρῷα προσκύσαντ' ἔδη
θεῶν, ὅσοιπερ πρόπυλα ναίουσιν τάδε.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἄναξ Ἀπολλον, ἵλεως αὐτοῖν κλύε,
ἐμοῦ τε πρὸς τούτοισιν, ἥ σε πολλὰ δὴ,
ἀφ' ὧν ἔχομι, λιταρεῖ προὔσθην χερί.
νῦν δ', ὦ Λύκει' Ἀπολλον, ἐξ οἵων ἔχω,
αὐτῶ, προσπίπτω, λίσσομαι· γενοῦ πρόφρων
ἡμῖν ἀρωγὸς τῶνδε τῶν βουλευμάτων,
καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι τἀπίτιμα
τῆς δυσσεβείας οἷα δωροῦνται θεοί.

ΧΟΡΟΣ.

Ἰδεθ' ὁσίη προνέμεται στροφή.
τὸ δυσέριστον αἷμα Φυσῶν Ἄρης.
βεβᾶσιν ἄρτι δωμάτων ὑπόστεγοι
μεταίδρομοι κακῶν πανουργημάτων
ἄφυκτοι κύνες,
ὥστ' οὐ μακρὰν ἔτ' ἀμμένει
τοὐμὸν φρενῶν ὄνειρον αἰωρούμενον.
παραγγέλλει γὰρ ἐνέρων ἀντίστρ.
δολιόπους ἀρωγὸς εἴσω στέγας,
ἀρχαιόπλουτα πατρὸς εἰς ἐδώλια,
νεακόνητον αἷμα χειρῶν ἔχων·
ὁ Μαίας δὲ παῖς
Ἑρμῆς σφ' ἄγει, δόλον σκότῳ
κρύψας, πρὸς αὐτὸ τέρμα, κοὐκ ἔτ' ἀμμένει.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ὦ φίλταται γυναῖκες, ὡς ἄνδρες αὐτίκα
τελοῦσι τοὔργον· ἀλλὰ σῖγα πρόσμενε.

ΧΟΡΟΣ.

πῶς δή; τί νῦν πράσσουσιν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἡ μὲν ἐς τάφον
λέχηλα κοσμεῖ, τῷ σ' ἐφέστατον πέλας.

ΧΟΡΟΣ.

σὺ δ' ἐκλὸς ἦξας πρὸς τί;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Φρουρήσουσ' ὅπως
Αἴγισθος ἡμᾶς μὴ λάθῃ μολὼν ἔσω.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

αἰ αἰ αἰ αἰ. ἰὼ στέγαι
Φίλων ἔρημοι, τῶν σ' ἀπολλύντων πλέαι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

βοᾷ τις ἔνδον. οὐκ ἀκούετ', ὦ φίλαι;

ΧΟΡΟΣ.

ἤκουσ' ἀνήκουστα στρεφόμενα.
δύστανος, ὥστε φρίξαι.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

οἵ μοι τάλαιν'. Αἴγισθε, ποῦ ποτ' ὢν κυρεῖς;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἰδοὺ μάλ' αὖ θρεῖ τις.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ὦ τέκνον, τέκνον,
οἴκτειρε τὴν τεκοῦσαν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἀλλ' οὐκ ἐκ σέθεν
ὠκτείρεθ' οὗτος, οὔθ' ὁ γεννήσας πατήρ.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ πόλις, ὦ γενεὰ τάλαινα· νῦν σε μοῖρα καθημερία φθίνει, φθίνει. στροφὴ β'.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ὤ μοι πέπληγμαι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

παῖσον, εἰ σθένεις, διπλῆν.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ὤ μοι μάλ' αὖθις.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

εἰ γὰρ Αἰγίσθῳ θ' ὁμοῦ.

ΧΟΡΟΣ.

τελοῦσ' ἀραί· ζῶσιν οἱ γᾶς ὕπαι κείμενοι. στροφὴ γ'.
πολύῤῥυτον γὰρ αἷμ' ὑπεξ-
αιροῦσι τῶν κλαυόντων
οἱ πάλαι θανόντες.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ μὴν πάρεισιν οἵδε· φοινία δὲ χεὶρ
σάζει θυηλῆς Ἄρεος. οὐδ' ἔχω λέγειν,
Ὀρέστα, πῶς κυρεῖ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τά γ' ἐν δόμοισι μὲν καλῶς, Ἀπόλλων εἰ καλῶς ἐθέσπισε.
τέθνηκεν ἡ τάλαινα. μηκέτ' ἐκφοβοῦ
μητρῷον ὡς σε λῆμ' ἀτιμάσει ποτέ.

ΧΟΡΟΣ.

παύσασθε. λεύσσω γὰρ Αἴγισθον ἐκ προδήλου. ἀντιστρ. α'.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ παῖδες, οὐκ ἄψορρον;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

εἰσορᾶτέ που

τὸν ἄνδρ' ἐφ' ἡμῖν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὗτος ἐκ προασ∫είου

χωρεῖ γεγηθὼς . . . . . .

. . . . . .

ΧΟΡΟΣ.

βᾶτε κατ' ἀντιθύρων ὅσον τάχισ∫α. ἀνίσ∫ρ. γ'.

νῦν τὰ πρὶν εὖ θέμενοι, τάδ∫' ὡς πάλιν —

ΟΡΕΣΤΗΣ.

θάρσει· τελοῦμεν, ἤ νοεῖς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἔπειγέ νυν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

καὶ δὴ βέβηκα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

τἀνθάδ∫' ἂν μέλοιτ' ἐμοί.

ΧΟΡΟΣ.

δι' ὠτὸς ἂν παῦρά γ' ὡς ἀνίσ∫ρ. γ'.

ἠπίως ἐννέπειν

πρὸς ἄνδρα τόνδε συμφέροι,

λαθραῖον ὡς ὁρούσῃ

πρὸς δίκας ἀγῶνα.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

τίς οἶδεν ὑμῶν, ποῦ ποθ' οἱ Φωκῆς ξένοι,

οὓς φασ' Ορέσ∫ην ἡμὶν ἀγγεῖλαι βίον

λελοιπόθ' ἱππικοῖσιν ἐν ναυαγίοις;

σέ το,

σέ τοι, σὲ κρίνω, ναὶ σέ, τὴν ἐν τῷ πάρος
χρόνῳ θρασεῖαν· ὡς μάλισθά σοι μέλειν
οἶμαι, μάλισθα δ' ἂν καθειδυῖαν φράσαι.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἔξοιδα. πῶς γὰρ οὐχί; συμφορᾶς γὰρ ἂν
ἔξωθεν εἴην τῶν ἐμῶν τῆς φιλτάτης.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ποῦ δῆτ' ἂν εἶεν οἱ ξένοι; δίδασκ' ἐμέ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἔνδον. φίλης γὰρ προξένου καθήνυσαν.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ἦ καὶ θανόντ' ἤγειλαν ὡς ἐτήσιμος;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

οὔκ· ἀλλὰ κἀπέδειξαν, οὐ λόγῳ μόνον.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

πάρεστ' ἄρ' ἡμῖν, ὥστε κἀμφανῆ μαθεῖν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

πάρεσθι δῆτα, καὶ μάλ' ἄζηλος θέα.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ἦ πολλὰ χαίρειν μ' εἴασας, οὐκ εἰωθότως.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

χαίροις ἂν, εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνει τάδε.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

σιγᾶν ἄνωγα, κἀναδεικνύναι πύλας
πᾶσιν Μυκηναίοισιν Ἀργείοις θ' ὁρᾶν,
ὡς, εἴ τις αὐτῶν ἐλπίσιν κεναῖς πάρος
ἐξήρετ' ἀνδρὸς τοῦδε, νῦν ὁρῶν νεκρὸν,
σθόμια δέχηται τἀμά, μηδὲ πρὸς βίαν,
ἐμοῦ κολασθοῦ προσθυχὼν, φύσῃ φρένας.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

καὶ δὴ τελεῖται τἀπ' ἐμοῦ. τῷ γὰρ χρόνῳ
νοῦν ἔσχον, ὥστε συμφέρειν τοῖς κρείσσοσιν.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ὦ Ζεῦ, δέδορκα φάσμ', ἄνευ φθόνου μέν, εὖ
πεπλωκός· εἰ δ' ἔστεσθι Νέμεσις, οὐ λέγω.
χαλᾶτε πᾶν κάλυμμ' ἀπ' ὀφθαλμῶν, ὅπως
τὸ συγγενὲς τοι κἀπ' ἐμοῦ θρήνων τύχῃ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

αὐτὸς σὺ βάσταζ'. οὐκ ἐμὸν τόδ', ἀλλὰ σόν,
τὸ ταῦθ' ὁρᾶν τε, καὶ προσηγορεῖν φίλως.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ἀλλ' εὖ παραινεῖς, κἀπαισθήσομαι· σὺ δὲ
εἴ που κατ' οἶκόν μοι Κλυταιμνήστρα, κάλει.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

αὕτη πέλας σοῦ. μηκέτ' ἄλλοσε σκόπει.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

οἵ μοι, τί λεύσσω;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τίνα φοβῇ; τίν' ἀγνοεῖς;

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

τίνων ποτ' ἀνδρῶν ἐν μέσοις ἀρκυστάτοις
πέπλωχ' ὁ τλήμων;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

οὐ γὰρ αἰσθάνῃ πάλαι
ζῶντας θανοῦσιν οὕνεκ' ἀνταυδᾶς ἴσα;

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

οἵ μοι, ξυνῆκα τοὔπος. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως
ὅδ' οὐκ Ὀρέστης ἔσθ', ὁ προσφωνῶν ἐμέ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

καὶ μάντις ὢν ἄριστος, ἐσφάλλου πάλαι.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ὤλωλα δὴ δείλαιος. ἀλλ' ἐμοὶ πάρες
κἂν σμικρὸν εἰπεῖν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

μὴ πέρα λέγειν ἔα,
πρὸς θεῶν, ἀδελφὲ, μηδὲ μηκύνειν λόγους.
τί γὰρ βροτῶν ἂν ξὺν κακοῖς μεμιγμένων
θνήσκειν ὁ μέλλων τοῦ χρόνου κέρδος φέροι;
ἀλλ' ὡς τάχιστα κλεῖνε, καὶ κλαυτὸν πρόθες
ταφεῦσιν, ὧν τόνδ' εἰκὸς ἐστὶ τυγχάνειν,
ἄπαστον ἡμῶν. ὡς ἐμοὶ τόδ' ἂν κακῶν
μέγιστον γένοιτο τῶν πάλαι λυτήριον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

χωροῖς ἂν εἴσω ξὺν τάχει. λόγων γὰρ οὐ
νῦν ἐστὶν ὥρα, ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

τί δ' ἐς δόμους ἄγεις με; πῶς, τόδ' εἰ καλὸν
τοὔργον, σκότου δεῖ, καὐ πρόχειρος εἶ κλαυτῶν;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μὴ τάσσε· χώρει δ' ἔνθαπερ κατέκλανες
πατέρα τὸν ἀμὸν, ὡς ἂν ἐν ταὐτῷ θάνῃς.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ἦ πᾶσ' ἀνάγκη τήνδε τὴν στέγην ἰδεῖν
τά τ' ὄντα καὶ μέλλοντα Πελοπιδῶν κακά;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

τὰ γοῦν σ'· ἐγὼ σοι μάντις εἰμὶ τῶνδ' ἄκρος.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ἀλλ' οὐ πατρῴαν τὴν τέχνην ἐκόμπασας.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

πόλλ' ἀντιφωνεῖς, ἡ σὴ' ὁδὸς βραδύνεται.
ἀλλ' ἕρφ'.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ὑφηγοῦ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

σοὶ βαδιστέον πάρος.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ἢ μὴ φύγω σε;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

μὴ μὲν οὖν καθ' ἡδονὴν
θάνῃς· φυλάξαι δεῖ με τοῦτό σοι πικρόν.
χρὴν σὴ' εὐθὺς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην,
ὅστις πέρα πράσσειν γε τῶν νόμων θέλει,
κλαίειν. τὸ γὰρ πανοῦργον οὐκ ἂν ἦν πολύ.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ σπέρμ' Ατρέως, ὡς πόλλ' ἀεὶ παθὸν
δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες,
τῇ νῦν ὁρμῇ τελεωθέν.

ΤΕΛΟΣ ΗΛΕΚΤΡΑΣ.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΝ.

1. ΑΚΤΗ ΜΕΝ ΗΔΕ. καὶ παρὰ τούτῳ προλογίζει ὁ Ὀδυσσεὺς, καθάπερ καὶ παρ' Εὐριπίδῃ. ἐκείνῳ μέν τοι διαφέρει, παρ' ὅσον ὁ μὲν Εὐριπίδης πάντα τῷ Ὀδυσσεῖ περιλίθησιν, οὗτος δὲ τὸν Νεοπτόλεμον παρεισάγων, διὰ τούτου οἰκονομεῖται. τὸ δὲ ΑΚΤΗ, διὰ τὸ εἶναι αὐτὴν νῆσον. ΑΣΤΕΙΠΤΟΣ. ἀπάτητος, ἀδιόδευτος. ἐν ἐρήμῳ γὰρ μέρει τῆς Λήμνου ἐξετέθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων.

3. ΚΡΑΤΙΣΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΡΑΦΕΙΣ. λείπει ὁ ἐξ. τραφεὶς ἐκ πατρὸς Ἑλλήνων κρατίστου. τὸ δὲ ἐξῆς· ἔνθα ἐγὼ ποτὲ ἐξέθηκα τὸν Μηλιᾶ Ποίαντος υἱὸν, ὦ Νεοπτόλεμε παῖ Ἀχιλλέως. ΤΟΝ ΜΗΛΙΑ. τὸν Θεσσαλὸν, ἀπὸ πόλεως. Ἀττικὸν δὲ τὸ Μηλιᾶ.

7. ΚΑΤΑΣΤΑΖΟΝΤΑ. καταῤῥέοντα, τηκόμενον, λυόμενον. ΔΙΑΒΟΡΩ. τῇ τὸν πόδα ἐσθιούσῃ, σηπτικῇ, τῇ διαβιβρωσκούσῃ· τῇ καλουμένῃ Φαγεδαίνῃ. πάθος δὲ τοῦτό ἐστιν οὕτω λεγόμενον παρὰ τοῖς ἰατροῖς.

12. ΑΚΜΗ. καιρός. ΜΑΘΗ. νόσῃ. ΚΑΤΑΧΕΩ. ταράξω. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀμελγόντων.

17. ΙΝ' ΕΝ ΨΥΧΕΙ ΜΕΝ. ὅπου ἐν χειμῶνι μὲν, ἐν κρύει, πάσχει θερμαίνεσθαι, τῆς ἀκτῖνος τοῦ ἡλίου ἐκαλέρωθεν προσβαλλούσης, οὐκ ἐν ταυτῷ· ἀλλ', ὅτε μὲν κατὰ τὸ ἀνατολικὸν

μέρος ἐλαύνει ὁ ἥλιος, διὰ τοῦ ἀναλογικοῦ σῶματος· ὅτε δὲ εἰς τὸ δυτικὸν, ὁμοίως. ἐν δὲ θέρει, τῆς πνοῆς ἀπολαύειν. ΗΛΙΟΥ ΔΙΠΛΗ ΕΝΘΑΚΗΣΙΣ. διπλῆ καθέδρα πρὸς ἡλίου θερμαινομένη. ΑΜΦΙΤΡΗΤΟΣ. τοῦ ἀμφοτέρωθεν τέρημένου. ΕΙΠΕΡ ΕΣΤΙ ΣΩΝ. ἤγουν, εἰ σώζεται. ΣΙΓΑ. σιωπηλῶς. ΕΧΕΙ. κατοικεῖ.

25. ΚΟΙΝΑ Δ' ΕΞ ΑΜΦΟΙΝ ΙΗι. πονοῖτο, διανύοιτο, προβαίνοι. ἢ ΕΙΗι. εἰ τραγικοὶ γὰρ τῇ ει διφθόγγῳ χρῶνται αὐτὶ βραχείας.

26. ΤΟΎΡΓΟΝ ΟΥ ΜΑΚΡΑΝ. οὐ μακρᾶς διδαχῆς, ἢ μακροῦ πόνου δεόμενον. ἤδη γὰρ εἰσεῖδον τὸ ἄντρον, ὃ λέγεις.

28. ΑΝΩΘΕΝ Η ΚΑΤΩΘΕΝ. ταπεινὸν, ἢ ὑψηλόν.

32. ΟΙΚΟΠΟΙΟΣ. ἡ ἐν οἴκῳ γενομένη τροφή.

33. ΣΤΙΠΤΗ ΓΕ ΦΥΛΛΑΣ. χαμαιστρωσίαι ἐκ φύλλων, ἁπαλωμένη καὶ παλουμένη, ὡς κοιμωμένου ἐπ' αὐτῇ τινος. ΥΠΟΣΤΕΓΟΝ. ὑπὸ τῇ στέγῃ.

35. ΑΥΤΟΞΥΛΟΝ Γ' ΕΚΠΩΜΑ. ποτήριον μονόξυλον, τέχνημα ἀνδρὸς φαύλως ἐργαζομένου, ὃ ἐστιν ἰδιώτου καὶ οὐ τεχνίτου. ΠΥΡΕΙΑ. πυρέθολα. ΘΗΣΑΥΡΙΣΜΑ. ἀπόθεσιν κλῆμα.

38. ΙΟΥ. ΙΟΥ. ὁρᾷ τὰ ῥάκη τοῦ τραύματος τοῦ Φιλοκτήτου ξηραινόμενα ἐν ἡλίῳ, καὶ ἐκπλήττεται, ὡς βαρέως αὐτοῦ νοσοῦντος. ΒΑΡΕΙΑΣ ΝΟΣΗΛΕΙΑΣ. νόσου βαρείας πεπληρωμένα, ἢ νοσοκομίας, ἢ τῆς ἐκ νόσου ἀκαθαρσίας.

42. ΚΩΛΟΝ. πόδα. ΚΗΡΙ. νόσῳ. ΝΟΣΤΟΝ. ὁδόν. ΦΥΛΑΟΝ ΝΩΔΥΝΟΝ. βοτάνην τινὰ παυσώδυνον.

45. ΤΟΝ ΟΥΝ ΠΑΡΟΝΤΑ. ὡς παρισταμένου τινὸς αὐτοῖς τοῦτο λέγει. ΠΡΟΣΠΕΣΩΝ. ἀπαντήσας, ἐπιπεσών.

48. ΑΛΛ' ΕΡΧΕΤΑΙ. ἀπέρχεται, φησὶν, ὁ θεράπων εἰς

κατασκοπήν. ΦΥΛΑΞΕΤΑΙ. *Φυλαχθήσεται παρ' ἡμῶν ἡ ὁδὸς αὐτοῦ.*

57. ΤΟΔ' ΟΥΧΙ ΚΛΕΠΤΕΟΝ. *τοῦτο γὰρ οὐχὶ ψευσόμεθα.* ΕΧΘΟΣ ΕΧΘΗΡΑΣ. *οἱ γὰρ ἐξ ἑνὸς ἠδικημένοι, φιλοῦσιν ἀλλήλους.* ΣΤΕΙΛΑΝΤΕΣ. *καλέσαντες.* ΤΗΝΔ' ΑΛΩΣΙΝ. *τὸ σὲ ἐλθεῖν εἰς Ἴλιον.* ΟΥΚ ΗΞΙΩΣΑΝ. *οὐκ ἄξιον ἡγήσαντο.* ΕΣΧΑΤ' ΕΣΧΑΤΩΝ. *αἰσχρόταλα.*

68. ΕΙ ΓΑΡ ΤΑ ΤΟΥΔΕ ΤΟΞΑ. *προτρεπτικῶς εἰς τὴν συμμαχίαν, οὐ τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ ψιλῶς τὰ τόξα ὠνόμασεν· εἰς δὲ τὴν πόρθησιν, τὸν Νεοπτόλεμον.*

72. ΟΥΤ' ΕΝΟΡΚΟΣ. *ὤμοσαν γὰρ τῷ Τυνδάρεῳ πάντες Ἕλληνες συνελθεῖν, ἐὰν ἁρπασθῇ ἡ Ἑλένη.*

81. ΚΤΗΜΑ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ. *αὐτὴν τὴν νίκην.*

91. ΕΞ ΕΝΟΣ ΠΟΔΟΣ. *ἦγουν χωλὸς ὤν.*

94. ΚΑΛΩΣ ΔΡΩΝ. *ἀντὶ τοῦ ἀληθεύων.* ΝΙΚΑΝ ΚΑΚΩΣ. *ἀντὶ τοῦ, μετὰ ψευδολογίας. Θέλω, φησὶν, εἰπὼν τὸ ἀληθὲς ἀτυχεῖν μᾶλλον, ἢ ἐξαπατήσας τὸν ἄνδρα καὶ ἐπιτυχεῖν. εἰσάγει δὲ αὐτὸν ὁ Σοφοκλῆς τὸν τοῦ πατρὸς λόγον λέγοντα·* (Ἰλ. Ι. 312.)

Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν,
ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζῃ.

98. ΕΙΣ ΕΛΕΓΧΟΝ. *εἰς πεῖραν τῶν πραγμάτων.* ΤΗΝ ΓΛΩΣΣΑΝ, ΟΥΧΙ ΤΑ ΡΓΑ. *κρείσσονα τῶν ἔργων οὖσαν τὴν γλῶσσαν. τὴν ἀπάτην προηγουμένην, καὶ ἀνύουσαν ἅπαντα. διαβάλλει τοὺς καθ' ἑαυτὸν ῥήτορας ὁ ποιητὴς, ὡς διὰ γλώσσης πάντα κατορθοῦντας.*

100. ΤΙ ΟΥΝ Μ' ΑΝΩΓΑΣ. *ὃ θέλεις κέλευε, πλὴν τοῦ ψεύδεσθαι.*

105. ΙΟΥΣ ΑΦΥΚΤΟΥΣ. ἄφυκτα γὰρ ἦν τὰ Ἡρακλεια βέλη, καὶ τοῦ σκοποῦ μὴ ἀποδυσχάνοντα, ἢ ἐπανερχόμενα εἰς ἑαυτόν.

106. ΟΥΚ ΑΡ' ΕΚΕΙΝΩι. οὐκοῦν οὐδὲ προσελθεῖν ἐκείνῳ εὐθαρσές ἐστι καὶ ἀσφαλές.

109. ΤΟ ΣΩΘΗΝΑΙ. τὴν σωτηρίαν. εἰ σωτηρία ἐκ τοῦ ψεύδους προσγίγνεται.

110. ΒΛΕΠΩΝ. νοῶν, λογισμὸν ἔχων. καὶ ἔστιν ἡ σύνταξις· πῶς οὖν ἀποβλέπων τις εἰς τὸ ψεῦδος, ἐρεῖ αὐτό;

111. ΟΚΝΕΙΝ. ἀποδειλιᾷν.

113. ΑΙΡΕΙ. πορθεῖ. ΘΗΡΑΤΕΑ. ληπτέα, ἄξια τοῦ θηρευθῆναι.

117. ΔΥΟ ΦΕΡΗι ΔΩΡΗΜΑΤΑ. δύο τιμήματα ἀποφέρῃ. ΠΟΙΩ. ἀντὶ τοῦ ποῖα, δυικῶς.

119. ΣΟΦΟΣ μὲν, διὰ τὸ κλέψαι· ΑΓΑΘΟΣ δὲ, διὰ τὸ πορθῆσαι. ἢ ὡς σοφοῦ μὲν ὄντος καθόλου τοῦ δολῶσαι δυναμένου· νῦν δὲ καὶ τοῦ δόλου ἀγαθοῦ ὄντος. ΚΕΚΛΗιΑΜΑ. ἀντὶ τοῦ κεκλημένος εἶης.

122. ΞΥΝΗιΝΕΣΑ. συνεθέμην.

125. ΚΑΙ ΤΟΝ ΣΚΟΠΟΝ. τὸν σκοπὸν τοῦτον πρὸς τὴν ναῦν ἀποστέμψω· καὶ πάλιν ἐνταῦθα, ἐὰν καιρὸς καλῇ, καὶ ἐάν μοι δόξῃ βραδύνειν. ΩΣ ΑΝ ΑΓΝΟΙΑ ΠΡΟΣΗι. ἵνα μὴ γνωσθῇ. ΟΥ ΔΗΤΑ. τοῦ Φιλοκτήτου ἀπαλωμένου. ἢ τοῦ ναυκλήρου δόλια σοι διαλεγομένου καὶ ἀσυμφανῆ. ΝΙΚΗ Τ' ΑΘΗΝΑ ΠΟΛΙΑΣ. οὕτως ἡ πολιοῦχος Ἀθηνᾶ Νίκη καλεῖται ἐν τῇ Ἀττικῇ.

136. ΣΤΕΓΕΙΝ. κρύπτειν. ΥΠΟΠΤΑΝ. ὕποπτον, ἀντὶ τοῦ ἐμὲ φανερὸν γεγονότα, καὶ ἐλθόντα εἰς ὄψιν. ἢ τὸν Φιλοκτήτην,

τὸν ὑφ' ἡμῶν καλασκοπούμενον. Αλλως. πρὸς τὸν ὑφορώμενον ἡμᾶς ἄνδρα τί δεῖ λέγειν, ἢ σιωπᾷν; ΤΕΧΝΑ ΓΑΡ ΤΕΧΝΑΣ. τοῦτο ἐν τῷ καθόλου. ἡ γὰρ τέχνη, φησὶ, καὶ ἡ γνώμη τῶν βασιλέων προὔχει τῶν ἄλλων τεχνῶν. καὶ ἐν Οἰδίποδι· (530.) ἃ γὰρ δρῶσ' οἱ κραῦντες, οὐχ ὁρῶ. καὶ Ησίοδος· (Θεογ. 88.) τίπτα γὰρ βασιλῆες ἐχέφρονες. ΠΑΡ' ΟΤΩι. ἐφ' ᾧ ἐσῖι τὸ θεῖον σκῆπτρον. ΣΕ Δ' ΕΛΗΛΥΘΕ. τοῦτο τὸ ἀξίωμα ἐκ προγόνων ἦλθεν εἰς σέ. δίκαιον οὖν σοι πείθεσθαι. ΚΡΑΤΟΣ ΩΓΥΠΟΝ. τὸ ἐξ ἀρχῆς τιθέμενον κράτος. ΥΠΟΥΡΓΕΙΝ. συνεργεῖν.

144. ΝΥΝ ΜΕΝ. νῦν μὲν, φησὶν, εἰσελθὼν ὅρα τὸν τόπον. ἐπὰν δὲ ἔλθῃ, τότε σὺ τῶν μελάθρων ἀπόσῖας, ὑπηρέτει μοι πρὸς τὴν παροῦσαν χρείαν. ΤΟΠΟΝ ΕΣΧΑΤΙΑΙΣ. τὸν ἐπὶ τῷ ἐσχάτῳ τόπον. ΠΡΟΧΩΡΩΝ. ὥσπερ ἐγὼ προχωρῶ, οὕτως ἀκολουθῶν, πειρῶ με θεραπεύειν ἀεί. κυρίως δὲ ἐσῖιν ἀκούειν τὸ προχωρεῖν, οἷον, ὡς ἂν ἐγὼ προσλάσσω, τοῦτον τὸν τρόπον ποιῶν.

150. ΜΕΛΟΝ ΠΑΛΑΙ. πρᾶγμα, φησί, μοι λέγεις ἐκ παλαιοῦ μοι μεμελημένον, τὸ φρουρεῖν τὸ σὸν ὄμμα, καὶ τὴν ἀπὸ σοῦ εὐκαιρίαν. ἢ ΤΟ ΣΟΝ ΦΡΟΥΡΕΙΝ ΟΜΜΑ, ἀντὶ τοῦ, τὰ σὰ νεύματα φυλάττειν. ΕΝΕΔΡΟΣ. ἔνοικος. ΟΥΚ ΑΠΟΚΑΙΡΙΟΝ. οὐκ ἄτοπον, οὐκ ἄκαιρον. εὔκαιρον γάρ ἐσῖι τοῦτο μαθεῖν.

156. ΠΡΟΣΠΕΣΩΝ, προσπελάσας. ΕΝΑΥΛΟΝ Η ΘΥΡΑΙΟΝ. ἐντὸς ἢ ἐκτός. ἔγγυς ἢ μακρόθεν.

163. ΣΤΙΒΟΝ ΟΓΜΕΥΕΙ. ὄγμος μὲν, ἡ ἐπὶ σῖίχον φυτεία. νῦν δὲ ὀγμεύει ἀντὶ τοῦ, ἐφεξῆς πορεύεται.

166. ΣΜΥΓΕΡΩΣ. ἐπιπόνως. ΟΥΔΕ ΤΙΝ' ΑΥΤΩι. ἀντὶ τοῦ ἑαυτῷ. ΠΑΙΩΝΑ. θεραπείαν. ΕΠΙΝΩΜΑΙΝ. ἐξευρίσκειν.

169. ΟΙΚΤΕΙΡΩ ΝΙΝ. ἐλεῶ, φησὶν, αὐτὸν, πῶς δύναμαι διάγειν, μήτε συνοικῶν τινι, μήτε κηδεμόνα ἔχων, μηδὲ τῶν αὐτοῦ τῶν ἀνθρώπων κηδομένου. ΜΗΔΕ ΞΥΝΤΡΟΦΟΝ ΟΜΜΑ. μηδὲ ὁρῶν εἰς ἄνθρωπον σύνοικον. ΑΛΥΕΙ. ἀλγεῖ, ἀπορεῖ ἅπαντι τῷ ἐν χρείᾳ γιγνομένῳ. ἤγουν ὁπηνίκα χρείας τινὸς καλέσῃ καιρὸς, ἀδημονεῖ, διὰ τὸ πάντων ἀπορεῖν.

177. Ω ΠΑΛΑΜΑΙ. ὦ τέχναι καὶ γνῶμαι. τοῦτο θαυμάζων τὸν Φιλοκλήτην φησὶ, πῶς μόνος ὢν ἐξευρίσκει τὰ πρὸς τὴν ζωὴν ἑαυτῷ. ΟΙΣ ΜΗ ΜΕΤΡΙΟΣ ΑΙΩΝ. οἷς ὁ βίος οὐκ ἔχει τῶν κακῶν μέτρον. ἢ οὕτως, οἷς μὴ σύμμετρος ὁ βίος καὶ ἐπαρκῶν.

180. ΠΡΩΤΟΓΟΝΩΝ. εὐγενῶν. ΗΚΩΝ ΤΣΤΕΡΟΣ. ἀντὶ τοῦ, ὑστερίζων. ΑΜΜΟΡΟΣ. ἄμοιρος. ἀντὶ τοῦ ἔρημος νῦν κεῖται. ΣΤΙΚΤΩΝ Η ΛΑΣΙΩΝ. ποικίλων καὶ δασυλείχων. ΑΘΥΡΟΣΤΟΜΟΣ. πολυλάλητος, μὴ εἰργομένη τοῦ φθέγγεσθαι. ἀθυρόστομον δὲ εἶπε τὴν ἠχώ, ἐπεὶ πρὸς πάντας ἀντιφθέγγεται. ὁ δὲ νοῦς· ἀεὶ μὲν ὀδυρομένου αὐτοῦ, ἠχὼ πρὸς τὸν εὐθυμὸν ἀντιφθέγγεται. ΤΗΛΕΦΑΝΗΣ. μήκοθεν φαινομένη διὰ τῆς φωνῆς. ἀντὶ τοῦ, οἰμώζει, καὶ τὴν ἠχὼ πόρρωθεν ἀνεγείρει.

191. ΟΥΔΕΝ ΤΟΥΤΩΝ. οὐδὲν, φησὶ, τούτων θαυμαστὸν ἐμοὶ, ὅτι κακὰ πάσχει ὁ Φιλοκλήτης. ἐκ θεῶν γὰρ, ὡς οἶμαι, ταῦτα πέπονθε, καὶ τὸ πάθος ὑπέμεινε κατὰ βούλησιν τῶν θεῶν, ἵνα μὴ τὰ βέλη, εὐθέως ἐπελθόντος αὐτοῦ, πορθήσῃ τὴν Τροίαν παρὰ τὸ εἱμαρμένον, ἀλλὰ ἐκδέξηται τὸν καιρόν.

194. ΤΗΣ ΩΜΟΦΡΟΝΟΣ ΧΡΥΣΗΣ. Χρύση, νῆσος πρὸ τῆς Λήμνου, ἔνθα διέτριβε Χρύση τις Νύμφη, ἡ ἐρασθεῖσα τοῦ Φιλοκλήτου, καὶ μὴ πείσασα, κατηράσατο αὐτῷ· διὸ καὶ ὠμόφρονα αὐτὴν ἐκάλεσεν. Ἄλλως. Χρύσης Ἀθηνᾶς ἄγαλμα

οὕτω καλεῖται. ἔστι δὲ καὶ πόλις Χρύση πλησίον Λήμνου, ἔνθα ὑπὸ τοῦ ὄφεως ἐδήχθη, τὸν βωμὸν ζητῶν, ἐν ᾧ ἔθυσεν Ἡρακλῆς, ἡνίκα καλὰ Τροίας ἐστράτευσεν. ΑΜΑΧΗΤΑ. ἀνίκητα. ΠΡΙΝ ΟΔ' ΕΞΗΚΟΙ ΧΡΟΝΟΣ. αὐτὴν τὴν Τροίαν εἰς τὸν εἰμαρμένον πρὶν ἐλθεῖν χρόνον, ἐν ᾧ εἵμαρται αὐτὴν πορθηθῆναι. Ω ΛΕΓΕΤΑΙ. ᾧ χρόνῳ. ΥΠΟ ΤΩΝΔΕ. τῶν βελῶν δηλονότι.

201. ΕΥΣΤΟΜ' ΕΧΕ. εἰώθασιν οὕτω λέγειν, ἀντὶ τοῦ σιώπα. τὸ δὲ τοιοῦτο κεχίασται, ὅτι Ἑλλάνικος ποτὲ ἀναγινώσκων τὰ Ἡροδότου (II. 171.) ἔλεγε· Περὶ δὲ τῶνδέ μοι ἔστομα κείσθω. οὐ διαιρῶν εἰς δύο λέξεις, ἀλλ' ὡς ἄν τις εἴπαι, τοῦτα ἔσω εὔστομα. τοῦτο δέ φησιν ὁ Χορὸς, κλύσαν ἀκούσας ἐπερχομένου τοῦ Φιλοκτήτου, καὶ σιένοντος ἐν τῇ πορείᾳ, διὰ τὸ ἄλγος.

203. ΚΤΥΠΟΣ ΦΩΤΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ. ἦχος φωνῆς τῆς συντραφείσης αὐτῷ. δῆλον δὲ, ὅτι κακῆς, καὶ αἱμωκλικῆς, ὡς καὶ τὸ σύνηθες αὐτοῦ τειρομένου τῇ νόσῳ.

204. Η ΠΟΥ ΤΗΙΔΕ. ἆρα ὧδε, ἢ ἐνθάδε; ΦΘΟΓΓΑ ΤΟΥ. φθογγή τινος. ΣΤΙΒΟΥ. ἔξωθεν προσληπτέον τὴν ἐπὶ, ἵν' ᾖ, ἐπὶ στίβου. ΤΡΥΣΑΝΩΡ. ἐπίτασονος, ἡ καταπονοῦσα τὸν ἄνδρα. ΔΙΑΣΗΜΑ. φανερά.

211. ΦΡΟΝΤΙΔΑΣ ΝΕΑΣ. τὸ ἑξῆς· ἔχε Φροντίδας νέας. ἴων, καινότερόν τι βούλευσαι, ὅ τι πρὸς αὐτὸν ἐρεῖς. ΟΥΚ ΕΞΕΔΡΟΣ. οὐ μακρὰν, ἀλλ' ἐγγὺς, καὶ ἐπὶ τόσου. ΟΥ ΜΟΛΠΑΝ. οὐ βοῇ τερπόμενος σύριγγος, ὡς ποιμήν. ΑΛΛ' Η ΠΟΥ ΠΤΑΙΩΝ. ἀλλὰ τάχα προσκόπτων, ὑπὸ τῶν βασσάρων βοᾷ· ἢ δύσορμον τὸν λιμένα ὁρῶν, προβοᾷ ἡμῖν μὴ πελάζειν εἰς αὐτόν. Ὅμηρος· (Ιλ. Ω. 753.) Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν. τὴν ἀπροσόρμισον.

226. ΑΠΗΓΡΙΩΜΕΝΟΝ. δεῖ γὰρ αὐτὸν ἐξηγριωμένον εἰσφέρειν τῇ ὄψει, καὶ τῷ σχήματι.

234. ΦΕΥ ΤΟ ΚΑΙ ΛΑΒΕΙΝ. θαυμασ[τ]ικὸν μετ' ἐκπλήξεως τὸ ΦΕΥ ἐνταῦθα. λείπει δὲ τὸ σ[τ]ερηθῆναι. ΠΡΟΣΕΣΧΕ. προσορμίσαι ἐποίησεν. ΓΕΓΩΝΕ. εἰφτέ. ΟΠΩΣ ΕΙΔΩ. ἵνα μάθω.

240. ΑΥΔΩΜΑΙ. λέγομαι.

246. ΠΩΣ ΕΙΠΑΣ. θαυμάζων φησὶν, ἐπεὶ μὴ εἶδεν αὐτὸν ἐξ ἀρχῆς σ[τ]ρατευσάμενον, ὅτε πάντες ἀνήγοντο Ἕλληνες.

254. ΠΙΚΡΟΣ ΘΕΟΙΣ. ἐχθρός. ΩΔ' ΕΧΟΝΤΟΣ. οὕτως δυσ[τ]υχοῦντος.

257. ΑΛΛ' ΟΙ ΜΕΝ. οἱ Ἀτρεῖδαι.

264. Χ'Ω ΚΕΦΑΛΛΗΝΩΝ ΑΝΑΞ. ὁ Ὀδυσσεύς. ΑΓΡΙΩ ΧΑΡΑΓΜΑΤΙ. δήγματι. τὸ γὰρ δῆγμα τοῦ ὄφεως μόνον χαράσσει. λέγ[ε]ται γὰρ ὅτι βουλόμενος ἐν Λήμνῳ ἀναστ[ῆ]σαι βωμὸν Ἡρακλεῖ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν, ὑπὸ ὄφεως ἐπλήγη.

269. ΕΚ ΤΗΣ ΠΟΝΤΙΑΣ. τῆς θαλασσίας. ὅτε ἀπὸ Χρύσης ἦλθον εἰς Λῆμνον. ΕΚ ΠΟΛΛΟΥ ΣΑΛΟΥ. κινήμα[τ]ος, πόνου.

275. ΟΙ' ΑΥΤΟΙΣ ΤΥΧΟΙ. κα[τ]αρᾶται. ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ. λέγει νῦν τὴν ἐξ ὕπνου ἔγερσιν.

284. ΤΟΥΤΟΥ ΔΕ. τοῦ ἀνιᾶσθαι. ΕΥΜΑΡΕΙΑΝ. δαψίλειαν, ἄδειαν καὶ εὐκαιρίαν εὕρισκον πολλήν.

286. ΚΑ'ΔΕΙ. καὶ ἔδει με ἐμαυτῷ ὑπηρ[ε]ῖσθαι. ΤΑ ΣΥΜΦΟΡΑ. τὰ ἀνα[γ]καῖα.

290. ΝΕΥΡΟΣΠΑΔΗΣ. ὁ ἐπισπώμενος τὴν νευράν. διὰ γὰρ τῶν γλυφίδων ἕλκ[ε]ται. ΕΙΛΥΟΜΗΝ. ἐπορευόμην. εἴλυσις γὰρ ἡ πορεία καὶ ἡ κίνησις.

297. ΑΦΑΝΤΟΝ ΦΩΣ. καλῶς εἶπεν ἄφαντον. οὐ φαίν[ε]ται

γάρ. ἀλλὰ δυνάμει αὐτὸ ἔχει ἡ πέτρα. ἢ ἀπροσδόκητον. ΟΙΚΟΥΜΕΝΗ ΣΤΕΓΗ. ἀντὶ τοῦ, ἡ οἰκία, ἡ μελὰ πυρὸς οὖσα, καλῶς διοικεῖται.

303. ΕΞΕΜΠΟΛΗΣΕΙ. πωλήσει, πραγματεύσεται, ἐμπορεύσεται. ΞΕΝΩΣΕΤΑΙ. καταχθήσεται ὡς ξένος. ΤΟΙΣΙ ΣΩΦΡΟΣΙ. τοῖς συνετοῖς, τοῖς εὐτυχοῦσιν.

311. ΣΩΣΑΙ Μ' ΕΣ ΟΙΚΟΥΣ. ἀποφέρειν με εἰς τὴν πατρίδα.

316. ΑΝΤΑΠΟΙΝΑ. ἀμοιβαῖα.

317. ΕΟΙΚΑ ΚΑΓΩ. οἷον κἀγὼ ἐξ ἴσου ἐλεῶ σε τοῖς ἀφιγμένους ἐντεῦθεν. ὥστερ, φησὶν, οἱ ἄλλοι ξένοι οἱ ἀφιγμένοι, τινὰ ὧν λέγεις, οὕτω κἀγώ σε οἰκτείρω.

319. ΕΓΩ ΔΕ Κ'ΑΥΤΟΣ. κἀγὼ νῦν μάρτυς εἰμὶ τοῖς ὑπὸ σου λεγομένοις. ΩΣ ΕΙΣ' ΑΛΗΘΕΙΣ. οἱ σοὶ λόγοι δηλονότι. ΚΑΚΩΝ ΑΝΔΡΩΝ. περὶ τῶν Ατρειδῶν καὶ τοῦ Οδυσσέως.

324. ΘΥΜΩι ΓΕΝΟΙΤΟ. εἴθε γένοιτό μοι ὠργισμένῳ ὁρμῆσις κατ' αὐτῶν, καὶ τὴν δύναμιν ἐνδείξασθαι, καὶ τιμωρῆσαι αὐτούς.

329. ΜΟΛΙΣ Δ' ΕΡΩ. ὑπὸ τῆς ὀργῆς δηλονότι.

334. ΘΕΟΥ Δ' ΥΠΟ ΤΟΞΕΥΤΟΣ. καὶ Ομηρος (Ιλ. Φ. 278.) λαιψηροῖσιν ὀλέσθαι Απόλλωνος βελέεσσιν.

336. ΑΛΛ' ΕΥΓΕΝΗΣ. ἀντὶ τοῦ ἀνδρεῖος, εὖγε καὶ γενναῖος ὁ εὐγενής.

339. ΟΙΜΑΙ ΜΕΝ. οἶμαι μέν σε ἱκανὸν ἔχειν κακὸν τὴν νόσον.

342. ΑΥΘΙΣ ΠΑΛΙΝ. τὸ χ, ὅτι δὶς τὸ αὐτὸ εἶπεν, ΑΥΘΙΣ καὶ ΠΑΛΙΝ.

351. ΟΥ ΓΑΡ ΕΙΔΟΜΗΝ. οὐκ εἶδον ζῶντα δηλονότι.

355. ΠΙΚΡΟΝ ΣΙΓΕΙΟΝ. πικρὸν αὐτὸ λέγει, ἢ τοι διὰ τὸν θάνατον τοῦ Αχιλλέως, ἢ διὰ τὸ δυσχείμερον τοῦ τόπου. ΟΥ-ΡΙΩι ΠΛΑΤΗι τῷ εὐδίῳ πλῷ.

363. ΟΙ Δ' ΕΙΠΟΝ, ΟΙΜΟΙ. διὰ μέσου τὸ ΟΙΜΟΙ ἀπο-δυρόμενός φησιν.

369. Ω ΣΧΕΤΛΙΕ. πρὸς τὸν Αγαμέμνονα. ΠΡΙΝ ΜΑ-ΘΕΙΝ ΕΜΟΥ. ἀντὶ τοῦ, πρὶν ἐμοῦ πυθέσθαι, καὶ σχεῖν τὸ ἐνδόσιμον.

374. ΗΡΑΣΣΟΝ. ἐβαλλον, καθηρώμην, ὕβριζον. ΟΥΔΕΝ ΕΝΔΕΕΣ. οὐδὲν ὕβρεως παραλιμπανόντων.

377. Ο Δ' ΕΝΘΑΔ' ΗΚΩΝ. ἤ τοι εἰς ὀργήν. ΟΥΚ ΗΣΘΙΝ' ΗΜΕΙΣ. τότε, φησὶν, ἡνίκα τοῦ Αχιλλέως προεκαθευδομεν, οὐ παρῆς ἔνθα ἔδει σε παρεῖναι· ἀλλ' ἀπῆς, ὅπου σὲ ὤφειλες.

381. ΕΚΠΛΕΥΣΗΙΣ ΕΧΩΝ. λείπει τὰ ὅπλα. ΤΗΤΩΜΕ-ΝΟΣ. ἐσφηκωμένος.

385. ΚΟΥΚ ΑΙΤΙΩΜ' ΕΚΕΙΝΟΝ. οὐ μέμφομαι, φησὶ, τοσοῦτον τῷ Οδυσσεῖ, ὅσον τοῖς περὶ Αγαμέμνονα. αὐτοὶ γὰρ πάντων κρατοῦσι, καὶ ἐν αὐτοῖς ἦν τὸ ἐμὲ τὰ ὅπλα λαβεῖν. ΟΙ Δ' ΑΚΟΣΜΟΥΝΤΕΣ. οἱ ἄτακτα ἐργαζόμενοι, κακῶς φρονοῦντες, ὥσπερ ὁ Οδυσσεὺς κακῶς φρονεῖ. ὅταν γὰρ οἱ βασιλεῖς κακῶς φρονῶσι, κακῶς δηλονότι καὶ οἱ ὑπήκοοι.

391. ΟΡΕΣΤΕΡΑ. ὀρεία. ἡ αὐτὴ ἐστὶ Ρέα καὶ γῆ. ἐν ὄρεσι τὰ μυστήρια αὐτῆς γίγνεται. ΠΑΜΒΩΤΙ. πολύτροφος· πάντας τρέφουσα. παρὰ τὸ Ομηρικόν· (Ιλ. Β. 548.) ζειδωρος ἄρουρα. διὰ δὲ τὸ ταύτην τὴν Θεὸν τιμᾶσθαι παρὰ Φρυξὶ πρὸς αὐτὴν τὸν λόγον ποιεῖται. ΠΑΚΤΩΛΟΝ ΕΥΧΡΥΣΟΝ. Παχτωλὸς, ποταμὸς Λυδίας, ἔνθα ἡ Ρέα τιμᾶται. χουσὸς

ἢ ψήγματα ἀπὸ τοῦ Τμώλου τοῦ ὄρους διὰ τοῦ Παχτωλοῦ καταφέρεται. ΣΕ ΚΑΛΕΙ. καὶ τότε σε ἐπεκαλούμην, ἢ ἐπεκαλεσάμην, τιμωρήσασθαι τοὺς περὶ Αγαμέμνονα, ὅτε προεδόθησαν τὰ ὅπλα τοῦ Αχιλλέως· καὶ νῦν δὲ καλῶ, ἵνα τούτους τιμωρήσῃ. ΟΤΕ ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ. τὸ ἐξῆς· ὅτε τὰ πάτρια ὅπλα παρεδίδοσαν τῷ Λαερτίου, υἱῷ δηλονότι. ΛΕΟΝΤΩΝ ΕΦΕΔΡΕ. ἐπὶ ἅρματος γὰρ λεόντων ὀχεῖται ἡ Ρέα. ΣΕΒΑΣ ΤΠΕΡΤΑΤΟΝ. ὦ Ρέα. ἢ νοητέον ἐπὶ τῶν ὅπλων.

405. ΠΡΟΣΑΙΔΕΤΕ. συμφωνεῖτε.

416. Ο ΤΥΔΕΩΣ ΓΟΝΟΣ. σὺν Οδυσσεῖ γὰρ αὐτὸν ἐξέβαλε Διομήδης. ΣΙΣΥΦΟΥ ΛΑΕΡΤΙΟΥ. ἐκ Σισύφου γὰρ κύησα ἡ Αντίκλεια ἐγαμήθη Λαέρτῃ. καὶ διὰ τοῦτό φησιν αὐτὸν ὥσπερ πεπραῶσθαι, ἐπειδὴ Λαέρτης πολλὰ δοὺς χρήματα, ἠγάγετο τὴν Αντίκλειαν. τὸ χ δὲ, ὅτι πάλιν Λαερτίου κλητικὸν, ἀντὶ πρωτοτύπου Λαέρτου.

423. ΚΑΚ' ΕΞΗΡΥΚΕ. γράφεται ΚΑΞΕΚΗΡΥΞΕ.

425. ΟΣΠΕΡ ΗΝ ΜΟΝΟΣ. οἱ μὲν γράφοντες ΜΟΝΟΣ, παρ' ἱστορίαν φασίν. εἶχε γὰρ καὶ ἄλλους. οἱ δὲ ΓΟΝΟΣ, τῷ ποιητῇ ἀκολουθοῦντες λέγουσιν.

426. ΔΥ' ΑΥΤΩΣ ΔΕΙΝ' ΕΛΕΞΑΣ. γράφεται ΔΥ' ΑΥΤΩ Δ' ΕΞΕΔΕΙΞΑΣ, δυϊκῶς.

429. ΚΑΝΤΑΘ'. ἐν τοῖς ζῶσι.

431. ΣΟΦΟΣ ΠΑΛΑΙΣΤΗΣ. σοφὸς μέν ἐστιν, ἀλλ' οὐ ἐκλογῆς ἔσται. αἱ γὰρ τοιαῦται γνῶμαι καταβάλλονται πολλάκις.

443. ΟΣ ΟΥΚ ΑΝ ΕΙΛΕΤ'. ἀντὶ τοῦ, ὃς οὐκ ἤθελέ τις ἅπαξ ἀκοῦσαι, ταῦτα πολλάκις ἔλεγε. ΜΗΔΕΙΣ ΕΩΝ. γράφεται ΕΩΝΗ.

445. ΕΤ' ΟΝΤΑ ΝΙΝ. τοῦτο παρ' ἱστορίαν. λέγεται γὰρ

ὑπὸ Ἀχιλλέως ἀνῃρῆσθαι, καθ' ὃν χρόνον καὶ τὴν Πενθεσίλειαν ἀπέκτεινε. Φονευθείσης γὰρ ὑπὸ Ἀχιλλέως τῆς Πενθεσιλείας, ὁ Θερσίτης δόρατι ἔπληξε τὸν ὀφθαλμὸν αὐτῆς. διὸ ὀργισθεὶς ὁ Ἀχιλλεὺς κονδύλῳ αὐτὸν ἀπέκτεινε. λέγεται γὰρ καὶ μεθ' ὑβρεως ἐρασθῆναι αὐτῆς.

446. ΕΠΕΙ ΟΥΔΕΠΩ. συνίζησις. ΠΑΛΙΝΤΡΙΒΗ. τετριμμένα τοῖς κακοῖς. ΑΝΑΣΤΡΕΦΟΝΤΕΣ ΕΞ ΑΙΔΟΥ. σώζουσιν ἐξ Ἅιδου τοὺς ἐπιτρίπτους καὶ δολεροὺς. ΤΑΥΤΑ. τὰ γεγενημένα. ΤΑ ΘΕΙΑ. ἔργα δηλονότι. νοσῶν δὲ δυσφημεῖ.

453. ΟΙΤΑΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ. ὄρος τῆς Τραχῖνος ἡ Οἴτη. Τραχίνιος δὲ ἦν καὶ Μηλιεὺς ὁ Φιλοκτήτης. ΟΠΟΥ Γ' Ο ΧΕΙΡΩΝ. ὅπου ὁ κακὸς πλέον ἰσχύει. Χ'Ω. ΔΕΙΝΟΣ ΚΡΑΤΕΙ. καὶ ὁ κακὸς νικᾷ τὸν ἀγαθόν. Ησίοδος· (Ἐργ. 193.) βλάπτει δὲ ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα. καὶ Ομηρος· (Ιλ. Α. 576.) ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ.

463. ΜΕΤΑΣΤΗΣΕΙΑΝ. ἀπαλλάξειαν. ΕΙΚΗι. διὸ συγχωρήσῃ.

467. ΜΑΛΛΟΝ Η 'ΓΓΥΘΕΝ. μᾶλλον ἐκ τοῦ σύνεγγυς μὴ ἐξ ἀπόπλου, ἤγουν μακρόθεν, τὸν πλοῦν περιμένειν.

472. ΟΣΟΙΣΙ Τ' ΕΞΗΚΟΤΣΑΣ. κακοῖς δηλονότι. ΕΝ ΠΑΡΕΡΓΩι. οἷον, οὐκ ἐν τελειμένῳ μέρει τῆς νεὼς, ἀλλ' ὅπου βούλει. δηλοῖ δὲ ταῦτα ἐν τοῖς ἑξῆς.

475. ΟΜΩΣ ΔΕ ΤΛΗΘΙ. ὅμως δὲ σῶσόν με, γιγνώσκω ὅτι τοῖς εὐγενέσι τὸ αἰσχρὸν ἐχθρόν ἐστι, καὶ τὸ καλὸν ἐνδοξον.

482. ΕΣ ΑΝΤΛΙΑΝ, ΕΣ ΠΡΩΡΑΝ. τὸ ΕΝ ΠΑΡΕΡΓΩι. ὅπερ προείρηκε, τοῦτο νῦν ἐνεφάνισε.

486. ΑΚΡΑΤΩΡ. ἀσθενὴς, κρατεῖν ἑαυτοῦ μὴ δυνάμενος.

489. ΧΑΛΚΩΔΟΝΤΟΣ. καὶ Ὁμηρος· (Ιλ. Β. 541.)
Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Αβάντων.

493. ΟΝ ΔΗ ΠΑΛΑΙ' ΑΝ. δι' ὃν δὴ πρὸ πολλοῦ χρόνου ἐλαβόμην, μὴ τεθνηκὼς ἦ. ΤΟΙΣ ΙΚΜΕΝΟΙΣ. ἀντὶ τοῦ, διὰ τῶν ἱκμένων, ἢ ἀφιγμένων ἐνταῦθα, καὶ πεπορευμένων.

501. ΣΤ ΣΩΣΟΝ. σῶσόν με, γιγνώσκων τὰ ἀνθρώπινα πράγματα μεταβαλλόμενα.

508. ΔΥΣΟΙΣΤΩΝ. ἀφορήτων, δυσυποφερήτων.

512. ΤΟ ΚΕΙΝΩΝ ΚΑΚΟΝ. τὸ ἐκείνους λυποῦν, τούτῳ κέρδος καὶ ὠφέλειαν μεταποιῶν. ἢ τὸ κακὸν τὸ ἀπὸ τῶν Ατρειδῶν μεταλιβόμενος τῷ Φιλοκτήτῃ, οἷον εἰς ἀγαθὸν μεταποιῶν, καὶ μεταβάλλων· καὶ ἐπανορθῶν. λέγει γὰρ, ὅτι βοηθήσω αὐτῷ, ἵνα ἐκείνους λυπήσω, ἐπανορθῶν αὐτῷ συμφορὰν, τὴν ὑπὸ τῶν Ατρειδῶν γεγονυῖαν.

524. ΑΛΛ' ΑΙΣΧΡΑ ΜΕΝΤΟΙ. ἀλλ' αἰσχρόν ἐστιν ἐνδεέστερόν σου εἶναί με ἐν τῷ βοηθεῖν τοῖς φίλοις. ἢ οὕτως· αἰσχρόν ἐστιν, εἰ ἐνδεέστερόν σου διατεθήσομαι περὶ τὴν εἰς τοὺς ξένους εὐεργεσίαν. οὐ παραιτήσομαι οὖν.

531. ΠΩΣ ΑΝ ΥΜΙΝ. πῶς ἂν ἀποδοίην τὰς εὐεργεσίας ὑμῖν, ὡς ἐφιλήσατέ με; ἢ πῶς ἂν τῷ ἔργῳ εὖ πράξαιμι καὶ τῷ λόγῳ ὑμῖν; ΠΡΟΣΚΥΣΑΝΤΕΣ. ἀσπασάμενοι τὴν ἑστίαν. ΑΟΙΚΟΝ. δύσοικον, ὥσπερ ἀτυχὴς, ὁ δυστυχής. ΕΥΚΑΡΔΙΟΣ. εὐκάρδιος. ΟΙΜΑΙ ΓΑΡ. ἐγὼ γὰρ ὑπολαμβάνω, μηδένα ἄλλον τὴν θέαν τῶν ἐνθάδε ἐνεγκεῖν, πόσῳ μᾶλλον τὴν οἴκησιν;

538. ΣΤΕΡΓΕΙΝ ΤΑΔΕ. γράφεται ΣΤΕΡΓΕΙΝ ΚΑΚΑ.

542. ΕΜΠΟΡΟΣ. οὗτος ὁ ἔμπορος διαπέπλασται ὑπὸ Δουσσέως, ναύκληρος, πραγματευτὴς, εἰωθὼς τοῖς Ελλησι

τὰ ἐπιτήδεια ἐπάγειν. ἔοικε δὲ καὶ ὡς οἴνου διατυπούμενος πραγματευτής.

545. ΔΟΞΑΖΩΝ ΜΕΝ ΟΥ. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐπίτηδες ἐλθὼν ἐνταῦθα, ἀλλὰ πλέων ἐπὶ τὴν πατρίδα, ὥρμισα, οὐκ αἰτίμενος, φησὶ, συντεύξεσθαι, καθὰ τύχην δέ.

548. ΕΥΒΟΤΡΥΝ ΠΕΠΑΡΗΘΟΝ. Πεπάρηθος, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, καὶ μία τῶν Κυκλάδων νήσων.

552. ΠΡΟΣΤΥΧΟΝΤΙ ΤΩΝ ΙΣΩΝ. ἀντὶ τοῦ, εὑρόντι τοὺς σοὺς ναύτας τοὺς ἐμοὶ ἴσους, τοὺς τὴν αὐτὴν μοι τέχνην μετέχομένους. ἢ τῶν ἴσων, ἀντὶ τοῦ ἐκ τῶν ἴσων. παραλέλειπται γὰρ ἡ ἐξ.

556. ΕΞΑΡΓΟΥΜΕΝΑ. ἀναβολὴν ἔχοντα.

557. ΑΛΛ' Η ΧΑΡΙΣ. ἔσται σοι χάρις τῆς προμηθίας ὕστερον.

561. ΦΡΟΥΔΟΙ. ἀφανεῖς. ΘΗΣΕΩΣ ΚΟΡΟΙ. Ἀκάμας καὶ Δημοφῶν, ὧν οὐ μέμνηται Ὅμηρος.

579. ΔΙΕΜΠΟΛΑ. λάθρα ἀπατᾷ.

582. ΜΗ ΜΕ ΔΙΑΒΑΛΗΣ. μὴ διαβάλῃς με, φησὶ, τῇ τῶν Ἑλλήνων στρατῷ. πολλὰ γὰρ εὐεργέτηθην παρ' αὐτῶν, ἀντευεργετῶν αὐτοὺς, ὡς δύναται πένης εὐεργετεῖν, δηλονότι ὑπ' ἐρετῶν. λέγεται δὲ τὸ πάσχειν καὶ ἐπὶ ἀγαθοῦ.

589. ΟΡΑ ΤΙ ΠΟΙΕΙΣ ΠΑΙ. ΣΚΟΠΩ ΚΑΓΩ ΠΑΛΑΙ ταῦτα πλαγίως νοητέον.

590. ΣΕ ΘΗΣΟΜΑΙ ΤΩΝΔ' ΑΙΤΙΟΝ. αἴτιόν σε ποιοῦμαι τῶν πραττομένων. ΠΟΙΟΥ ΛΕΓΩΝ. ποιοῦ με αἴτιον, ὧν μέλλεις λέγειν.

591. ΑΝΔΡΕ ΤΩΔ'. οὗτοι οἱ ἄνδρες, οὐσίνας ἀκούεις

Η ΜΗΝ. ὄντως δή. ΘΑΤΕΡΟΥ. ἤγουν τοῦ Διομήδους. εὐτολμότερος γὰρ ἦν εἰς τὸ δρᾶσαι.

598. ΤΙΝΟΣ Δ' ΑΤΡΕΙΔΑΙ. τὸ ἐζῆς· τίνος δὲ πράγματος χάριν διὰ τοσούτου χρόνου οἱ Ατρεῖδαι ἐπεσκόφησαν καὶ Φρυντίδα ἐπεποίησαντο τοῦ Φιλοκτήτου, τοῦ πάλαι ἐξ αὐτῶν ἀποβληθέντος;

607. Ο ΠΑΝΤ' ΑΚΟΥΩΝ ΑΙΣΧΡΑ. ὁ ὑπὸ πάντων ὑβριζόμενος.

609. ΘΗΡΑΝ ΚΑΛΗΝ. οὐχ ἁπλῶς εἶπε τὴν θήραν καλήν· ἀλλὰ διὰ τὴν πόρθησιν τῆς Ιλίου. αὐτὸς γὰρ ὁ Ελενος ἑρμηνεύει τὸν τρόπον τῆς πορθήσεως.

616. ΔΗΛΩΣΕΙΝ. δείξειν. ΕΦΕΙΤΟ. ὑπέσχετο, ἐπηγγείλατο.

623. ΣΤΕΛΕΙΝ. πέμψειν. ΩΣΠΕΡ Ο'ΥΚΕΙΝΟΥ ΠΑΤΗΡ. ὁ Σίσυφος. μέλλων γὰρ τελευτᾶν, παρήγγειλε τῇ γυναικὶ αὐτοῦ, ἄταφον καταλιπεῖν αὐτόν· καὶ κατελθὼν εἰς Αδου τῶν γε νενομισμένων μὴ τυχών, καταγόρησε τῆς γυναικὸς παρὰ τῷ Πλούτωνι, ἠξίου τε ἀνελθεῖν καὶ τὴν γυναῖκα τιμωρήσασθαι· ἀνελθὼν δὲ οὐκ ἔτι ὑπέστρεψεν, ἕως μετ' ἀνάγκης κατῆλθεν. εἰκ παλῶς οὖν πανοῦργος ὁ Οδυσσεύς.

628. ΟΥΚΟΥΝ. ἀποφαντικῶς ἢ ἐρωτηματικῶς.

631. ΘΑΣΣΟΝ ΑΝ ΤΗΣ. τάχιον ἂν πεισθείην τῇ ἐχίδνῃ, ἢ τῷ Οδυσσεῖ.

636. ΟΡΙΖΕΙ. διίστησι. Η ΤΟΙ ΚΑΙΡΙΟΣ ΣΠΟΥΔΗ. τὸ εἰκαίρως σπουδάζειν, ἀνάπαυλαν ἄγει ὕστερον.

639. ΠΝΕΥΜΑ ΤΟ'ΥΚ ΠΡΩΡΑΣ ΑΓΗ. ἤγουν ἐπαὶ παύσηται ὁ ἄνεμος ἐναντιούμενος ἡμῖν. ΕΝΑΝΤΙΟΣΤΑΤΕΙ. ἐναντίον πνέει.

642. ΟΥΚ, ΑΛΛΑ. μὴ εὐλαβηθῇς, φησί· καὶκείνοις γὰρ τὰ πνεύματα ταῦτα ἐναντία. ἀντὶ τοῦ, τὰ ἡμᾶς ἐπέχοντα, καὶκείνους ἐπέχει.

643. ΟΥΚ ΕΣΤΙ ΛΗΣΤΑΙΣ. τοῖς γὰρ κακούργοις οὐκ ἔστιν ἐναντίος ἄνεμος. ἐν τῇ συλλήψει γὰρ μᾶλλον ἰσχύουσι.

648. ΤΙ ΤΟΥΘ'. τί ἔχεις, ὅπερ ἡ ἐμὴ ναῦς οὐκ ἔχει; ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν ἡμῶν λείπει.

650. ΚΟΙΜΩ. καθακοιμίζω, πραΰνω.

653. ΠΑΡΕΡΡΥΗΚΕΝ. παραπέπλωκε.

665. ΟΣ ΤΩΝ ΕΜΩΝ ΕΧΘΡΩΝ. ὃς ἐποίησάς με τῶν ἐχθρῶν ὑπερέχειν, ὄντα αὐτῶν ἐλάττονα. ΚΑΙ ΔΟΝΤΙ ΔΟΥΝΑΙ. ἀντὶ τοῦ ἀποδοῦναί μοι τῷ δόντι σοι. ΕΥΕΡΓΕΤΩΝ ΓΑΡ. αὐτὸς γὰρ ὑφῆψε τὴν πυρὰν τῷ Ηρακλεῖ.

676. ΛΟΓΩ. ΜΕΝ ΕΞΗΚΟΥΣΑ. λόγῳ μὲν ἀκούω, φησὶ, τὸ τοῦ Ἰξίονος πάθος, ὅτι τροχάζεται· οὐ μέν τοι ἑώρακα μείζονα τῆς Φιλοκτήτου νόσου. ΤΟΝ ΠΕΛΑΤΑΝ ΛΕΚΤΡΩΝ. τὸν βουληθέντα ἐπιβῆναι τῇ εὐνῇ τοῦ Διός· ἢ τὸν πειράσαι βουληθέντα τὴν ὁμόλεκτρον τοῦ Διὸς Ἥραν, ὃν ἔδησεν ὁ Ζεύς. ΚΑΤ' ΑΜΠΥΚΑ ΔΡΟΜΑΔΑ ΔΕΣΜΙΟΝ. καλὰ τρόχον τὸν περιφερόμενον ἐν τῷ δρόμῳ δεδεμένον. ΜΟΙΡΑ. ΕΧΘΙΟΝΙ. τύχῃ, δυστυχίᾳ σὺγγερωτέρᾳ, ἐλεεινοτέρᾳ. ΝΟΣΦΙΣΑΣ. ἀποσβεσθεῖσας. ΕΝ ΙΣΟΙΣ. ἐν δικαίοις. ΤΟΔΕ ΘΑΥΜ' ΕΧΕΙ ΜΕ. θαυμάζω πῶς ὑπέμεινεν, ἀεὶ κλυζομένην κύμασιν ἔχων καταγωγὴν, καὶ ἔρημον πεντάπασιν. ΑΜΦΙΠΛΗΚΤΩΝ. ἐκλέροθεν πληττόντων. τὰ γὰρ κύματα κλύζονται κατ' ἀμφοτέραν ὄχθην τῆς θαλάσσης.

691. ΙΝ' ΑΥΤΟΣ. ὅσου αὐτὸς μόνος ἦν, ὑπὸ ἀνέμων βαλλόμενος, ἢ πρὸς ἄνεμον τεθραμμένος. ΒΑΣΙΝ. πόδα. ΟΥΔΕ

ΤΙΝ' ΕΓΧΩΡΩΝ ΚΑΚΟΓΕΙΤΟΝΑ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ΕΧΩΝ. οὐ μέντοι ὅπου καλὸν οὐκ εἶχε γείτονα, ἀλλὰ οὐδὲ κακὸν, παρ' ᾧ ἀμοιβαῖον λόγον σπενάζων ἀκούσεται. τὸ δὲ ἑξῆς οὕτω δεῖ λαβεῖν· οὐδέ τινα ἐγχώρων ἔχων, παρ' ᾧ δὴ τὸν κακὸν γείτονα, τὸν αἱμαληρὸν σπόνον, ἀποκλαύσεται. τὸ ΚΑΚΟΓΕΙΤΟΝΑ γὰρ ὡς πρὸς τοὺς ἐνοικοῦντας· ἀλλ' εἴπερ τις ἐτύγχανεν αὐτῷ συνοικῶν, ὃ τούτου σπόνος κακογείτων ἂν ἦν ἐκείνῳ. ΑΝΤΙΤΥΠΟΝ. ἀμοιβαῖον. ΟΥΔ' ΟΣ ΤΑΝ ΘΕΡΜΟΤΑΤΑΝ. καὶ συνεκδοχὴν τὸ ΕΧΩΝ. οὐδ' ἔχων τινὰ, ὃς τὴν θερμοτάτην καὶ ἀγρίαν ΑΙΜΑΔΑ, τὴν τοῦ αἵματος ῥύσιν ἀναδιδομένην ἐκ τῶν ἑλκῶν τοῦ θηροδήκτου ποδὸς, ἠπίοις φύλλοις καταυνάσειεν, εἴ τις ἐμπειρία. ΑΙΜΑΔΑ ΚΗΚΙΟΜΕΝΑΝ ΕΛΚΕΩΝ. παρὰ τὸ (Ιλ. Η. 262.) μέλαν δ' ἀνεκήκιεν αἷμα. ΦΥΛΛΟΙΣ ΚΑΤΕΥΝΑΣΕΙΕΝ. αὐτὶ τοῦ, ὅλως οὐκ ἔχων οὐδὲ ὅστις ἕλοι φύλλον αὐτῷ ἐκ τῆς γῆς, ἢ ὄργιν τοξευθέντα ὑπὸ Φιλοκτήτου, καὶ πεσόντα εἰς τὴν γῆν. ΕΙΛΥΟΜΕΝΟΣ. κυλιόμενος, χερσὶν ἐπαρειδόμενος, καὶ ἕλκων τὰ σκέλη, ὡς νήπιος παῖς ἄνευ τιθήνης τετραποδηδὸν βαδίζων, ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς ἀνωτέρω· (289.)

πρὸς δὲ τοῦθ' ὅ μοι βάλοι
νευροσπαδὴς ἀτραπὸς, αὐτὸς ἂν τάλας
εἰλυόμην δύσπηνος ἑλκῶν πόδα.

τὸ δὲ ἑξῆς· τότε γὰρ ἡνίκα ἐξανίησι δακέθυμος ἄτα, ἕρπειν τέως ἄλλοτ' ἄλλον, εἰλυόμενος, ὥσπερ παῖς ἄνευ φίλης τιθήνης ὑπάρχων. ΟΘΕΝ ΕΥΜΑΡΕΙΑ. ὅπου εὐμαρές ἐστιν αὐτῷ ἐπιέναι. ΕΞΑΝΙΗΣΙΝ. ἐνδίδωσι. ΑΤΑ. ἡ νόσος.

707. ΓΑΣ ΣΠΟΡΟΝ. σῖτον. ΤΩΝ ΝΕΜΟΜΕΣΘΑ. τουτέστιν, ἀφ' ὧν τρεφόμεθα. οὐ φορβὰν ἱερᾶς γᾶς σπόρον αἴρων, οὐκ ἄλλο τι νεμόμεσθα ἄνδρες ἀλφησταί· τουτέστιν οὐ δημη-

τριακὸν καρατὸν, οὐδέ τι τῆς συνήθους ἀνθρώπων διαίτης, ἀλλὰ διὰ τῶν πτηνῶν ὀϊστῶν, τὴν διὰ τῶν ὀρνέων τροφήν. ΩΚΥΒΟΛΩΝ ΤΟΞΩΝ. πτερωτῶν τόξων. ἤτοι πλὴν εἴ που τοῖς πτηνοῖς βέλεσιν ἐξ ὠκυβόλων τόξων ἀνύσῃ φορβήν. ΠΤΗΝΩΝ. τουτέστιν ὀρνέων. λείπει δὲ ἡ ἀπὸ, ἵν' ᾖ, ἀπὸ τῶν πτηνῶν. ΟΙΝΟΧΥΤΟΥ ΠΩΜΑΤΟΣ ΗΣΘΗ. τουτέστιν, οἴνου, περιφραστικῶς, ἐνεπλήσθη, ἢ οὐδὲ οἴνου μετείληφε. ΣΤΑΤΟΝ ΕΙΣ ΥΔΩΡ. τὸ ἐξ ὄμβρου συνεστηκὸς ὕδωρ, ἢ πηγαῖον, ἢ λιμναῖον· παρὰ τὸ ἑστάναι, καὶ μὴ ὑπὸ ἀνέμων κινεῖσθαι. ΠΡΟΣΕΝΩΜΑ. ἑαυτὸν ἐκίνει, ἤγουν ἐπορεύετο.

719. ΠΑΙΔΟΣ ΥΠΑΝΤΗΣΑΣ. τυχὼν Νεοπτολέμου. ΕΥΔΑΙΜΩΝ ΑΝΤΣΕΙ. εὐδαιμονήσει. τὸ ἑξῆς· εὐδαίμων καὶ μέγας ἀνύσει. ΚΑΙ ΜΕΓΑΣ ΕΚ ΚΕΙΝΩΝ. λείπει ἔσται. τῶν κακῶν δηλονότι. ΠΑΤΡΩΑΝ ΠΡΟΣ ΑΥΛΑΝ. εἰς τὴν παλαιὰν. ΜΗΛΙΑΔΩΝ ΝΥΜΦΑΝ. περὶ τὴν Τραχῖνα γὰρ οἱ Μηλιεῖς. ΙΝ' Ο ΧΑΛΚΑΣΠΙΣ. ὅπου ὁ ἐκθεωθεὶς ἀνὴρ πελάζεται πᾶσι θεοῖς, λέγει δὲ τὸν Ηρακλέα. ΠΑΜΦΑΗΣ. ἐπιφαίνεται λαμπρὸς ὢν, ὡς πῦρ.

730. ΤΙ ΔΗ ΠΟΘ' ΩΔΕ. τοῦτό φησιν, ὁρῶν τῇ νόσῳ πλησσόμενον, καὶ σιωπῶντα.

732. Α Α. Α Α. ἐνοχλεῖ τῷ Φιλοκτήτῃ ἡ συνήθης νόσος. θέλει δὲ κρατῆσαι ἑαυτοῦ, διὸ προσποιεῖται, ὅταν λέγῃ ΑΛΛ' ΑΡΤΙ ΚΟΥΦΙΖΕΙΝ ΔΟΚΩ.

736. ΙΩ ΘΕΟΙ. ὁ Φιλοκτήτης διὰ τὴν εἰς οἶκον ἀναχομιδὴν, ἀπαγορεύει τὰς γιγνομένας ὀδύνας, καὶ λέγει ΙΩ ΘΕΟΙ, ὡς χαίρων διὰ τὸν Νεοπτόλεμον· οὐ δύναται δὲ ἀληθῶς.

739. Α Α. Α Α. ἀναστενάζει λοιπὸν, τῆς νόσου πλεονα-ζούσης.

741. ΕΝ ΚΑΚΩ. ΔΕ ΤΩι. ἀντὶ τοῦ, ἔοικάς μοι ὀδυνᾶσθαι.

745. ΒΡΥΧΟΜΑΙ. ἐσθίομαι, καταναλίσκομαι. ΑΠΑΜΗΣΟΝ. θέρισον, κόψον.

752. ΙΥΓΗΝ. ὀξεῖαν βοήν. ΟΙΣΘ' Ω ΤΕΚΝΟΝ. βούλεται ἐπεῖν τὴν εἰς οἶκον ἀνακομιδήν, ἐν νῷ λαμβάνων, μή πως καταλείψει αὐτὸν ὁ Νεοπτόλεμος· οὐ λέγει δὲ διὰ τὸ πάθος.

755. ΤΟΥΠΙΣΑΓΜΑ. ἡ ἐπεισόδος, ἡ προσθήκη.

758. ΠΛΑΝΟΙΣ. ὁδοιπορίαις. ἥκει ἡ νόσος, ἴσως ὅτε ἐκορέσθη πλανωμένη. ὡς ἐπὶ θηρὸς δὲ ποιεῖται τὸν λόγον.

764. ΗΚΤΟΥ. ἠξίωσας, ἦτεις. ΕΩΣ ΑΝΗι. ἐνδῷ. ΣΩΖ' ΑΥΤΑ ΚΑΙ ΦΥΛΑΣΣΕ. φύλασσε, φησὶν, αὐτὰ τὰ τόξα. ἅμα γὰρ τῷ πάθει τούτῳ ὕπνος μοι ἐπέρχεται, καὶ οὕτω παύομαι τῆς νόσου. ΟΥΚ ΕΣΤΙ ΛΗΞΑΙ. οὐκ ἔστι τῆς ὀδύνης παύσασθαι πρότερον, πρὶν κοιμηθῆναι. ΜΟΛΩΣ' ΕΚΕΙΝΟΙ. οἱ περὶ Ὀδυσσέα. ΠΡΟΣΤΡΟΠΟΝ. ἱκέτην.

776. ΤΟΝ ΦΘΟΝΟΝ ΔΕ ΠΡΟΣΚΤΣΟΝ. ἐλάσκου τὸν φθόνον, ὥστε αὐτὰ μὴ γενέσθαι σοι πολύστονα, πικρὰ, καὶ αἴτια κακῶν. ΜΗΔ' ΟΠΩΣ. μηδ' ὁμοίως ἐμοὶ καὶ τῷ Ἡρακλεῖ.

784. ΚΗΚΙΟΝ ΑΙΜΑ. ἀναῤῥέον, ἀναδιδόμενον. Ὁμηρος· (Ἰλ. Ψ. 507.) πολὺς δ' ἀνεκήκιεν ἱδρώς. Ω ΞΕΝΕ ΚΕΦΑΛΛΗΝ. ὦ Ὀδυσσεῦ. ΤΡΕΦΟΙΤΕ. λάβοιτε αὐτ' ἐμοῦ. ΤΩι ΛΗΜΝΙΩι ΤΩιΔ' ΑΝΑΚΑΛΟΥΜΕΝΩι ΠΥΡΙ. παρακαλοῦντι. ἡ γὰρ Λῆμνος ἐργαστήριον τοῦ Ἡφαίστου, ἔνθα καὶ κρατῆρες πυρός. ΚΑιΓΩ ΤΟΙ ΠΟΤΕ. ὅτε τὴν πυρὰν τοῦ Ἡρακλέους ἀνῆψα. ΤΟΥΤ' ΕΠΗΞΙΩΣΑ ΔΡΑΝ. τὸ καταπαῦσαι. ΤΙ ΣΙΓΑΣ. λαβὼν γὰρ τὰ τόξα ὁ Πύῤῥος, ἐσιώπησεν, ἀπορῶν τί ἄρα ποιήσειεν.

812. ΣΟΥ ΜΟΛΕΙΝ ΑΤΕΡ. πρὸς τὴν ὑπόθεσιν καὶ τοῦτό

φησι, διὰ τὸ τὸν χρησμὸν εἶναι, μηδέτερον αὐτῶν μόνον πορθήσειν τὸ Ἴλιον.

814. ΕΚΕΙΣΕ ΝΥΝ Μ' ΕΚΕΙΣΕ. διὰ τούτων ἔοικεν ὁ Φιλοκτήτης παραφρονεῖν ὑπὸ τῆς νόσου. ΤΙ ΠΑΡΑΦΡΟΝΕΙΣ. τί ἐκ τῶν φρενῶν γέγονας;

818. ΤΙ ΔΗ ΠΛΕΟΝ ΦΡΟΝΕΙΣ. ἀντὶ τοῦ, ὠφελιμώτερον ἐμοῦ.

820. ΟΥΚ ΕΤ' ΟΡΘΟΥΣΘΑΙ Μ' ΕΑ.. εἰπὼν ταῦτα ὁ Φιλοκτήτης ἐκοιμήθη.

821. ΤΟΝ ΑΝΔΡ' ΕΟΙΚΕΝ. ἔοικεν ὁ ὕπνος τὸν ἄνδρα οὐκ εἰς μακρὰν καλαλήψεσθαι. ΤΠΤΙΑΖΕΤΑΙ. κλίνεται, ἢ ὑπτία ῥίπτεται. ΜΕΛΑΙΝΑ Τ' ΑΚΡΟΥ. νεῦρον ῥαγὲν ἀπὸ τοῦ ἄκρου ποδὸς αἷμα ἀνίησιν.

827. ΥΠΝΕ Δ' ΑΛΓΕΩΝ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ΑΔΑΗΣ, ἤγαν ἄπειρε. ΕΥΑΗΣ. εὔπνους. ΕΥΑΙΩΝ. εὐμενὴς, καλῶς ἄγων ἡμῖν τὸν αἰῶνα. ΟΜΜΑΣΙ Δ' ΑΝΤΕΧΟΙΣ. κάτεχε, φησὶ, τὸ ὁραλικὸν, ὅπερ νῦν ἡπλωσαι καὶ διαχεῖται τῇ τοῦ ὕπνου ἀχλύι. τὴν τοιαύτην δὲ αἴγλην, ἥ τις νῦν τέταται, ἀντέχοις τοῖς ὄμμασι, ἤτοι ἐναντιωθείης τοῖς ὄμμασι τοῦ Φιλοκτήτου, καὶ μὴ ἐάσῃς αὐτὸν βλέψαι νῦν. ἡ ΑΙΓΛΗΝ λέγει τὸν ὕπνον, τὸν γενόμενον αὐτῷ παραχρῆμα, ὃς ἐστιν αὐτῷ αἴγλη καὶ φῶς, ἀπαλλάττων τῶν ὀδυνῶν. ΟΡΑ ΠΟΥ ΣΤΑΣΗ. ποῦ στήσῃ τῆς γνώμης, ποίας γνώμης κρατήσεις. ΤΑ'ΝΤΕΥΘΕΝ. τὰ μετὰ ταῦτα. ΠΩΣ ΟΡΑΣ ΦΡΟΝΤΙΔΟΣ. ἀντὶ τοῦ, ἐννοεῖς; ΚΑΙΡΟΣ ΤΟΙ ΠΑΝΤΩΝ. ἐστὶ ἡ μελὰ εὐκαιρίας σύνεσις, πολλῶν ἐπικράτειαν ἐν ἑτοίμῳ καρποῦται. ὁ δὲ νοῦς· ὁ καιρὸς ἐκεῖνος ὁ εὐκαίρως ἐπιμελούμενος πολλοῖς εὐδοξίαν σύνεγγυς παρέχει. ΠΑΡΑΠΟΔΑ. πλησίον. ΑΡΝΥΤΑΙ. ἀποφέρεται.

840. ΤΗΝΔ' ΑΛΙΩΣ ΕΧΟΜΕΝ. τὴν θήραν τῶν τόξων μάτην ἔχομεν, χωρὶς τοῦ Φιλοκτήτου πλέοντες. ΚΟΜΠΕΙΝ Δ' ΕΣΤ' ΑΤΕΛΗ. τὸ δὲ ἐννοεῖν καὶ ἐπαγγέλλεσθαι ἀτέλεστα ψευδόμενον, αἰσχρὸν ὄνειδος.

845. ΒΑΙΑΝ ΜΟΙ. μικρὰ καὶ ἠρέμα μοι, φησὶ, διαλέγου, μὴ ποτε ἀκούσῃ κοιμώμενος. ΕΥΔΡΑΚΗΣ ΥΠΝΟΣ. ἀντὶ τοῦ, ἐλαφρὸς πρὸς τὸ ταχὺ ἀναβλέψαι καὶ ἐγερθῆναι. ἀντὶ τοῦ, ὁ ὕπνος ὁ ἐν τῇ νόσῳ ταχέως βλέπει· ἤτοι ὁ νοσῶν ταχέως ἐκ τοῦ ὕπνου ἀνίσταται. λείπει δὲ τὸ ὡς. βούλεται γὰρ λέγειν, ὥστε λυσσεῖν. ΥΠΝΟΣ ΑΥΠΝΟΣ. ὡς μὴ ἡγεῖσθαι τοῦτον ὕπνον ὑπάρχειν. ΜΑΚΙΣΤΟΝ. μέγιστον, εὐσύμβολον, σύμφορον. ΕΞΙΔΟΥ. θεώρησον, βλέψον. πλεονάζει γὰρ ἡ ἐξ, καθάπερ καὶ ἐπὶ τούτων, ἐξεπίστασο, ἀντὶ τοῦ ἐπίστασο, καὶ ἐκδίδαξον, ἀντὶ τοῦ δίδαξον. ΟΙΣΘΑ ΓΑΡ ΟΝ Γ' ΑΥΔΩΜΑΙ. διὰ μέσου τοῦτο εἴρηκε. γινώσκεις ὃν αὐδῶμαι, ἀντὶ τοῦ αὐδῶ καὶ λέγω, ἄγουν τὸν Φιλοκτήτην. ΕΙ ΤΑΥΤΑΝ ΤΟΥΤΩ ΓΝΩΜΑΝ. εἰ τὴν αὐτὴν τῷ Ὀδυσσεῖ γνώμην ἔχεις, ὥστε αἴρειν τὸν Φιλοκτήτην ἐντεῦθεν. ΑΠΟΡΑ ΠΥΚΙΝΟΙΣΙΝ. ἄπορόν ἐστι καὶ τοῖς συνέλοις ἰδεῖν τὸ πρακτέον. λείπει οὖν ὁ καί. γνῶθι καὶ ΠΥΚΝΟΙΣΙΝ, ἵν' ᾖ, ἐν πράγμασι πυκνοῖς συνιδεῖν τι πρακτέον, ἄπορον.

855. ΟΥΡΟΣ. ἐπιτήδειος καιρός. ΑΝΟΜΜΑΤΟΣ. ἐσκέφθαι τοῦ φωτός. ΕΚΤΕΤΑΤΑΙ ΝΥΧΙΟΣ. ἐπεὶ καλὰ νύκτα καθεύδουσι, παρὰ τοῦτο εἶπε· τὴν ἡμέραν νύκτα ἄγων, ἀντὶ τοῦ, κοιμώμενος. τὸ δὲ ἐξῆς· ἐκτέταται νύχιος οὐ χερὸς οὐ ποδὸς ἔχων, ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν τῶν μελῶν δυνάμενος κινεῖν, οὐδὲ βλέπειν. ΑΛΕΗΣ ΥΠΝΟΣ ΕΣΘΛΟΣ. ὁ ὕπνος ὁ ὑπὸ τὴν αὐλέαν τοῦ ἡλίου, σύμφορος ἡμῖν ἐστι, καὶ τοῖς πράγμασιν ἀγαθός.

τοῦτο δὲ καθ' ἑαυτόν φησιν. ΑΛΕΗΣ. θερμές· παρὰ τὴν ἀλέαν. Ομηρος· (Οδ. P. 23.) ἀλέη τε γένηαι. ΤΟ Δ' ΑΛΩΣΙΜΟΝ. τὸ δὲ ἀγρεύσιμον, ὅ ἐστι πέρας, ἀνάκειται τῇ ἐμῇ φροντίδι. ΠΟΝΟΣ Ο ΜΗ ΦΟΒΩΝ. ὁ πόνος ὁ μὴ φόβον ἔχων, κρείττονός ἐστιν· ὁ μὴ πρὸς κίνδυνον ὁρῶν, ἀντὶ τοῦ, μὴ φοβηθῶμεν, πάντα γὰρ ἀνύσομεν.

868. ΟΙΚΟΥΡΗΜΑ. φυλακὴ, παρουσία. ΕΞΗΥΧΗΣΑ. ἐνεθυμήθην, ἐνόμισα. ΕΝ ΕΥΧΕΡΕΙ ΕΘΟΥ. ἐν ἐλαχίστῳ. ΔΥΣΟΣΜΙΑΣ ΓΕΜΩΝ. πεπληρωμένος σὺ τῆς ἐμῆς δυσοσμίας. ΚΟΠΟΣ Μ' ΑΠΑΛΛΑΞΗ. ὅταν με ὁ κάμαλος ἀφῇ. γράφεται ΚΟΠΟΥ ΑΠΑΛΛΑΧΘΩ.

891. Ο'Υ'ΠΙ ΝΗΙ ΓΑΡ. ἱκανὸς αὐτοῖς γενήσεται ὁ πόνος, ἐπὶ τῇ νηὶ συνεῖναί μοι καὶ συνναίειν ἐμοί.

893. ΙΣΤΩ ΤΕ Κ'ΑΥΤΟΣ ΑΝΤΕΧΟΥ. ἵσασο καὶ αὐτὸν λαμβάνου.

895. ΠΑΠΑΙ ΤΙ ΔΗΤΑ. ἀδημονεῖ ὁ Νεοπτόλεμος, ἐννοῶν ὅτι μέλλει ἐξαπατᾶσθαι τὸν Φιλοκτήτην, καὶ ἀπάγειν εἰς τὴν Ιλιον, οὐκ ἔτι ἐπὶ τὴν πατρίδα, καθάπερ ἐπηγγείλατο.

899. ΠΑΘΟΥΣ. λέγει τῆς ἀπορίας, ἀντὶ τοῦ, ἀπορῶν τυγχάνω.

901. ΜΗ Μ' ΑΓΕΙΝ ΝΑΥΤΗΝ ΕΤΙ. ἐρωτηματικῶς.

902. ΑΠΑΝΤΑ ΔΥΣΧΕΡΕΙΑ. ἐκείνην, φησὶ, δυσχέρειαν λέγω προσεῖναι ἀνδρὶ, τῷ ξένον τι τῆς ἑαυτοῦ διανοίας διαπραγματομένῳ. ΤΗΝ ΑΥΤΟΥ ΦΥΣΙΝ. λείπει ἡ εἰς, ἵν' ᾖ, εἰς τὴν ἑαυτοῦ φύσιν.

904. ΤΟΥ ΦΥΤΕΥΣΑΝΤΟΣ, τοῦ Αχιλλέως.

907. ΟΥΚΟΥΝ ΕΝ ΟΙΣ ΓΕ ΔΡΑΣ. ἐν οἷς πράττεις οὐκ ἔστι αἰσχρός· ἐν οἷς δὲ φωνεῖς, φοβοῦμαι.

909. Α ΜΗ ΔΕΙ. τὰ ἀληθῆ. ΛΕΓΩΝ ΑΙΣΧΙΣΤ' ΕΠΩΝ. ἀπατῶν.

910. ΕΙ ΜΗ 'ΓΩ ΚΑΚΟΣ. εἰ μὴ κακῶς καὶ ἀνοήτως βουλεύομαι, προδώσει με οὗτος ὁ ἀνήρ.

912. ΑΙΠΩΝ ΜΕΝ ΟΥΚ ΕΓΩΓΕ. οὐχ ὅτι καταλείψω σε ἀχθόμενος, ἀλλ' ὅτι λυπηρῶς καὶ οὐ κατὰ τὴν σὴν γνώμην μέλλω σε ἄγειν. ἐπὶ Τροίαν δέ φησι.

921. ΠΟΛΛΗ ΚΡΑΤΕΙ. πολλὴ γάρ ἐστιν ἀνάγκη ταῦτα διαπράξασθαι.

925. ΤΩΝ ΓΑΡ ΕΝ ΤΕΛΕΙ. τῶν κρατούντων γὰρ φροντίζω μᾶλλον ἢ σοῦ. διὸ οὐ δώσω σοι ταῦτα.

927. Ω ΠΥΡ ΣΥ. παρὰ τὸ ὄνομα. Πύῤῥος γὰρ ἐκαλεῖτο πρώην ὁ Νεοπτόλεμος.

935. ΑΛΛ' ΩΣ ΜΕΘΗΣΩΝ. οὕτω μοι πάλιν προσέχει ἀναιδῶς, ὡς μὴ ἐάσων καὶ δώσων τὰ τόξα. ΞΥΝΩΤΣΙΑΙ. διατριβαί. ΚΑΤΑΡΡΩΓΕΣ. διεσχισμέναι, κοιλώδεις. ΥΜΙΝ ΤΑΔ', ὑμῖν ταῦτα λέγω. οὐ γὰρ οἶδα ἄλλον, πρὸς ὃν τινα ἀποδύρομαι.

946. ΕΝΑΙΡΩΝ ΝΕΚΡΟΝ. σφάττων νεκρόν· κατὰ τὴν παροιμίαν.

953. ΨΙΛΟΣ. τόξων γυμνός. ΟΥΚ ΕΧΩΝ ΤΡΟΦΗΝ. τὴν διὰ τῶν τόξων μοι γιγνομένην οὐκ ἔχων τροφήν, ἄνευ τροφῆς ὤν, ἀντὶ τοῦ ἄνευ τόξων.

954. ΑΛΛ' ΑΥ ΘΑΝΟΥΜΑΙ. γράφεται ΑΛΛ' ΑΥΑΝΟΥΜΑΙ, οἷον ξηρανθήσομαι. ΠΑΡΕΞΩ ΔΑΙΘ', ἐγὼ εἰωθὼς ἐσθίειν τὰ θηρία, βρωθήσομαι νῦν ὑπ' αὐτῶν. ΡΥΣΙΟΝ ΤΙΣΩ. ἐνέχυρον, ἀμοιβὴν ἐκτίσω. Ὁμηρος· (Ιλ. Λ. 673.) ῥύσι' ἐλαυνέμενος. ΓΝΩΜΗΝ ΜΕΤΟΙΣΕΙΣ. μεταγνώσεις.

964. ΠΡΟΣΧΩΡΕΙΝ. ὑποχωρεῖν, πεισθῆναι.

972. ΝΥΝ Δ' ΑΛΛΟΙΣΙ ΔΟΥΣ. νῦν δὲ ἄλλοις δοὺς τὰ κακὰ, οἷς εἰκὸς, ἔκπλει, τὰ ἐμὰ ἐμοὶ δούς.

974. ΤΙ ΔΡΩΜΕΝ ΑΝΔΡΕΣ. μεθαυσήσας ὁ Νεοπτόλεμος ἤθελε δοῦναι τῷ Φιλοκτήτῃ τὰ ὅπλα αὐτοῦ· ἐλθὼν δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς, καὶ θεασάμενος αὐτὸν ταῦτά φησιν, ΟΥΚ ΕΙ ΜΕΘΕΙΣ ΤΑ ΤΟΞΑ ΤΑΥΤ' ΕΜΟΙ ΠΑΛΙΝ.

978. ΠΕΠΡΑΜΑΙ. πεπραγμάτευμαι.

987. ΗΦΑΙΣΤΟΤΕΥΚΤΟΝ. τὸ Ἡφαίστειον πῦρ. ἐν γὰρ τῇ Λήμνῳ τὰ τοῦ Ἡφαίστου ἐργαστήρια, ἔνθα καὶ κρατῆρές εἰσι πυρός. ΕΚ ΤΩΝ ΣΩΝ. λείπει κόλπων, ἢ τόπων.

997. ΟΥΚ. ΑΛΛ' ΟΜΟΙΟΥΣ. ἀντὶ τοῦ, οὐ δοῦλον, ἀλλ' ἄριστον. καὶ μεθ' ἁρίστων τὴν Τροίαν δεῖ σε πορθῆσαι. τοῦτο δὲ προτρεπτικόν.

1002. ΠΕΤΡΑι ΠΕΤΡΑΣ. πρὸς τῇ πέτρᾳ ἐναιμάξω τὴν κεφαλήν μου, ἄνωθεν πεσὼν ἀπὸ πέτρας.

1003. ΜΗ 'ΠΙ ΤΩιΔ' ΕΣΤΩ. μὴ ἔστω ἐπὶ τῷ Φιλοκτήτῃ ἡ ἐξουσία τοῦ καλλιχρημνίζεσθαι.

1004. Ω ΧΕΙΡΕΣ. δεδεμένος ταῦτά φησιν. ΣΥΝΘΗΡΩΜΕΝΑΙ. ἁλοῦσαι καὶ συλλαμβανόμεναι. Ω ΜΗΔΕΝ ΤΓΙΕΣ. ὦ δόλιε Ὀδυσσεῦ, ΑΝΑΞΙΟΝ ΜΕΝ ΣΟΥ. ἀνάξιος ἦν, φησὶ, περιπαίζειν μεθ' σοῦ, τοῦ δολεροῦ καὶ σκολιοῦ· ἄξιος δὲ μετ' ἐμοῦ εἶναι, τοῦ οὐκ ὄντος δολεροῦ.

1014. ΑΦΤΗ. ἄπαικον ἀπὸ φύσεως, ΕΝ ΖΩΣΙΝ ΝΕΚΡΟΝ. ἤτοι ὅτι κοιμώμενον αὐτὸν εἴασαν, ἢ διὰ τὸ πάθος.

1025. ΚΛΟΠΗι. ἀπάτη. καὶ Ὅμηρος· (Ιλ. Α. 132.) κλέπτῃς νόῳ. ΖΥΓΕΙΣ. ὑποταγείς. ὁ δὲ νοῦς· καί τοι σὺ μὲν

ἀναίκαστος στρατεύῃ. προσποιούμενον γὰρ αὐτὸν μαίνεσθαι, Παλαμήδης ἤλεγξεν.

1028. ΩΣ ΣΥ ΦΗΣ. οἱ Ἀτρεῖδαί με ἐξέβαλον, ὡς σὺ λέγεις. ΚΕΙΝΟΙ ΔΕ ΣΕ. οἱ δὲ σέ φασιν. σὺ μὲν, φησὶν, ἐκείνους αἰτιᾷ· ἐκεῖνοι δὲ σέ.

1032. ΠΩΣ ΘΕΟΙΣ. τοῦτο γὰρ προφασισαμένου Ὀδυσσέως, ὅτι οὐκ ἔστι θῦσαι, τούτου ἐπισπενάζοντος, ἐξέθηκαν αὐτόν.

1036. ΕΙ ΔΙΚΗΣ ΜΕΛΕΙ. εἰ φροντίς ἐστι τῆς δίκης τοῖς θεοῖς.

1040. ΘΕΟΙ Τ' ΕΠΟΨΙΟΙ. οἱ ἐφορῶντές με δυστυχοῦντα.

1046. ΟΥΚ ΥΠΕΙΚΟΥΣΑΝ. οὐκ ἀναδυομένην, οὐκ ἐνδιδοῦσαν ἐν τοῖς κακοῖς.

1048. ΕΙ ΜΟΙ ΠΑΡΕΙΚΕΙ. εἰ καιρὸς ἐπιῤῥέψειέ μοι. ΑΝΔΡΩΝ ΚΡΙΣΙΣ. δοκιμασία, ἐξέτασις. ΧΡΗΙΖΩΝ ΕΦΥΝ. γράφεται ΚΡΕΙΣΣΩΝ.

1058. ΕΓΩ Θ' ΟΣ ΟΙΜΑΙ. οὐ μόνον Τεῦκρός ἐστι τοξότης, ἀλλὰ κἀγὼ ὑπολαμβάνω ἐμαυτὸν τούτων ἔμπειρον εἶναι, οὐχ ἧσσον σοῦ. Ὁμηρος· (Οδ. Θ. 215.)

εὖ μὲν τόξον οἶδα ἐΰξοον ἀμφαφάασθαι.

ΤΟΥΤΩΝ ΚΡΑΤΥΝΕΙΝ. τῶν τόξων. ΤΙ ΔΗΤΑ ΣΟΥ ΔΕΙ. ὠτὶ τοῦ, τίς σου χρεία; ΧΑΙΡΕ ΤΗΝ ΛΗΜΝΟΝ ΠΑΤΩΝ. ἴγων τῇ διατριβῇ τῇ Λήμνου.

1067. ΠΡΟΣΦΘΕΓΚΤΟΣ. προσφωνηθῆναι ἄξιος.

1070. Η ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΥΜΩΝ. ἆρα καὶ ὑμεῖς μιμεῖσθε τοῦτον, καὶ ἀνηλεεῖς γενήσεσθε εἰς ἐμέ;

1074. ΑΚΟΥΣΟΜΑΙ ΜΕΝ. τὸ ἐξῆς· ἀκούσομαι πρὸς ταῦδε, ὡς εἰμὶ οἴκτου μεστός· οἷον καταγνωσθήσομαι ὡς ἤτλων

οἰκίου. ΤΑ Τ' ΕΚ ΝΕΩΣ. τὰ ἐπὶ τῆς νεώς. ΣΤΕΙΛΩΣΙ. κοσμήσωσιν. ΕΝ ΤΟΥΤΩι. ἐν τοσούτῳ. ΤΑΧΕΙΣ. γίγνεσθε δηλονότι.

1082. ΘΕΡΜΟΝ ΤΕ ΚΑΙ ΠΑΓΕΤΩΔΕΣ. ὦ σπήλαιον θερμὸν διὰ τὸν ἥλιον, καὶ διὰ τὸ ψύχος, παγετῶδες. ἢ οὕτως· ἐν θέρει ψυχρὸν, ἐν δὲ χειμῶνι θερμόν· ἀντὶ τοῦ, ἐπιτηδείως εἰς χειμῶνα καὶ θέρος. ΓΥΑΛΟΝ δὲ, ἀντὶ τοῦ κεῦθος. κυρίως δὲ γύαλα, τὰ κοῖλα λέγεται. ἀλλ' ἐὰν οὕτω μεταφράσῃς, ἀπίθανον τὸ κοῖλον κοίλωμα, διὸ δὴ τὸ κεῦθος, ἢ τὸ ἀλλο ἀντιμεταφράζομεν. ΚΑΙ ΘΝΗΣΚΟΝΤΙ ΣΥΝΟΙΣΕι. ἀντὶ τοῦ, καὶ ἀποθνήσκοντί μοι σύμφορον ἔσῃ καὶ ὠφέλιμον, καὶ ὅταν με ἀποθανόντα. ἢ οὕτως· σὺν ἐμοὶ ἔσῃ καὶ ὄψει με ἀποθνήσκοντα, ὑπερβολικῶς, οἷον, καὶ μετὰ θάνατόν συνελεύσῃ μοι, καὶ οὐ καταλείψεις με. ΤΙ ΠΟΤ' ΑΥ ΜΟΙ ΤΟ ΚΑΤ' ΗΜΑΡ. τί ἄρα τρόφιμόν μοι καθ' ἡμέραν ἔσται; οὐ γὰρ ἐπικαταλήψεται ἐμαυτόν. ἢ οὐ γὰρ ἔτι ἔχω ἐλπίδα. ΣΙΤΟΝΟΜΟΥ. σῖτα νεμοντος, τροφέως. ΠΟΘΕΝ ΕΛΠΙΔΟΣ. ἀπὸ ποίας ἐλπίδος;

1092. ΕΙΘ' ΑΙΘΕΡΟΣ ΑΝΩ. τὸ ἑξῆς· εἴθε αἰθέρος ἄνω ἕλωσί με ὀξύτονοι δρομάδες διὰ πνεύματος. τινὲς δὲ οὕτω· μετὰ ὀξυτόνου πνεύματος ἕλωσί με. ὀξύτονον δὲ λέγει πνεῦμα, ἀπὸ τοῦ ὀξυτόνως βοᾶν. γράφεται δρομάδες, αἱ καλαισγίδες· τινὲς δὲ, πλοχάδες, ἵνα τὰς Ἁρπυίας σημαίνωσι, διὰ τὸ ἁπλῶς πεινᾶν. ΠΤΩΚΑΔΕΣ. γράφεται πλωκάδες, πρωλάδες, πλοχάδες, δρομάδες. αἱ Ἁρπυῖαι ἐπιθετικῶς, διὰ τὸ ἐπεμπίπτειν, ἢ διὰ τὴν φωνήν. εἰ δὲ γράφεται πλωχάδες, αἱ ἀπὸ τοῦ πεινῶσαι. τοῦτο γὰρ πάσχουσιν οἱ πλωχοί.

1095. ΣΥ ΤΟΙ ΚΑΤΗΞΙΩΣΑΣ. σὺ σαυτῷ περιεποίησας τὴν νόσον. σὺ σαυτῷ τούτων πρόξενος γέγονας, ὦ δυσηυχέστατε

σὺ σαυτῷ παρηξίωσας, καὶ οὐκ ἀπό τινος ταύτῃ τῇ τύχῃ ἐνέχῃ, ἢ τυγχάνῃ, μείζονος σοῦ. διὸ μηδένα ἄλλον αἰτιῶ, ἀλλὰ σαυτόν. ἐξῆν γάρ σοι ἀκολουθήσαντι, τὰ κακὰ διαφυγεῖν. ΕΥΤΕ ΓΕ ΠΑΡΟΝ ΦΡΟΝΗΣΑΙ. ὅτε γε παρόντος σοι σωφρονεῖν, καὶ τὸ λυσιτελὲς ἀπὸ λῴονος δαίμονος λαβεῖν; τὸ κάκιον εἵλου, τὸ μὴ ἐλθεῖν. ΛΩΙΟΝΟΣ δὲ ΔΑΙΜΟΝΟΣ λέγει, τοῦ λυσιτελεστέρου καὶ συμφόρου.

1103. ΛΩΒΑΤΟΣ. ἐπαίτονος. ΟΣ ΗΔΗ ΜΕΤ' ΟΥΔΕΝΟΣ. τὸ ἑξῆς· ὃς ἤδη ἐνθάδε ἀλυῶμαι μετ' οὐδενὸς ὕστερον ἀνδρὸς εἰστιάσω τάλας ναίων. ὁ δὲ νοῦς· ἆρα ἐγὼ δύσληπος ἐνταῦθα ἀπολοῦμαι ἀνθρώπων κεχωρισμένος. ΟΥ ΦΟΡΒΑΝ ΕΤΙ ΠΡΟΣΦΕΡΩΝ. ἀντὶ τοῦ προσφερόμενος. ἐνίοτε δὲ ἐμπαλίν φησι διακονούμενος, ἀντὶ τοῦ διακονῶν, καὶ σιτοδοτοιούμενος, ἀντὶ τοῦ σιτοδοτοιῶν.

1111. ΑΣΚΟΠΑ. ἀπροσδόκητα, δόλια, ἃ οὐκ ἔστι προσκεύασθαι. γραφέλαι δὲ καὶ ΑΨΟΦΑ, ἀπὸ τοῦ μὴ ψοφεῖν, ἀντὶ τοῦ λαθραῖα. ΚΡΥΠΤΑ δὲ ΕΠΗ φησὶ τὰ τοῦ Ὀδυσσέως. Εἰς τὸ αὐτό. ἀλλά μοι τὰ ἀφανῆ καὶ κρυπτὰ δολίας φρενὸς ὑπέδυ με. τὸ δὲ ἑξῆς· ἀλλά μοι ὑπέδυ ἄσκοπα κρυπτά τε ἔπη δολερᾶς φρενός. ΙΔΟΙΜΑΝ ΔΕ ΝΙΝ. ὡς καλευχόμενος. γένοιτο δή μοι τὸν παραίτιον τούτων, ὧν πάσχω, τὸν ἴσον χρόνον δυσλυχῆσαι, τῆς ἐμῆς λαχόντα ἀνίας. δεῖ δὲ καλὰ πληθυντικὰν ἀκούεσθαι, ἐμὰς λαχόντ' ἀνίας. ἀλλὰ τῆς ποιητικωτέρας ἡ τοιαύτη φράσις.

1116. ΠΟΤΜΟΣ ΣΕ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. λείπει ἡ ἐξ. ἐκ θεῶν γὰρ τύχη τις τοῦτό σοι κεκλήρωκε, καὶ οὐχ ὑπ' ἐμοῦ δεδόλωσαι. καλὰ κοινοῦ τὸ ΕΣΧΕ. τὸ δὲ ἑξῆς· πότμος σε δαιμόνων τάδ' ἔσχεν· οὐδέ σε δόλος ἔσχεν ὑπὸ χειρὸς ἐμῆς. ὁ δὲ

νοῦς· παῦσαι τῶν καλαρῶν τούτων, ὦ Φιλοκτῆτα, μὴ διὰ τούτων κλήσῃ ἡμᾶς ἐχθρούς. θεὸς γὰρ τῆς δυσλυχίας ταύτης παραίτιος, οὐχ ἡμεῖς γεγόναμεν, οὔτε δόλῳ ὑπεισελθόντες, οὔτ' ἄλλο τι πραγμαλευσάμενοι. ΑΡΑΝ ΕΠ' ΑΛΛΟΙΣ. δεῖ ἀκούεσθαι ἐπὶ τῶν μάτην καλαρωμένων. σαυλῷ γὰρ ἐγένετο αἴτιος. δεῖ δὲ καὶ σύτω· καλαρῶ τοῖς ἄλλοις, καὶ μὴ ἡμῖν· ΚΑΙ ΓΑΡ ΕΜΟΙ ΤΟΥΤΟ ΜΕΛΕΙ. μέλει μοι τὸ παραινέσαι σοι, ἵνα μὴ ἀπώσῃ τὴν Φιλίαν. οἷον, οὐ θέλω σε ἐχθρὸν ἡμῖν κατασῆσαι· ἢ ὡς παραινοῦντές φασι, μὴ ἀπώσῃ τὴν Φιλίαν ἡμῶν.

1131. ΤΟΝ ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ ΑΘΛΟΝ. ἀντὶ τοῦ ἐμὲ, τὸν τοῦ Ηρακλέους διάδοχον. ἢ ἐμὲ, τὸν τῷ Ηρακλεῖ ἆθλον ποιήσαντα τὴν πυρὰν, καὶ ὑφάψαντα αὐτήν.

1140. ΑΝΔΡΟΣ ΤΟΙ. ἀγαθοῦ ἀνδρός ἐσλι, τὸ ἀληθὲς ἐν καιρῷ λέγειν. ΔΙΚΑΙΟΝ γὰρ νῦν φησι τὸ ἀληθές. ΕΥ δὲ, τὸ ἐν καιρῷ. ὀφείλει δὲ καὶ ὁ ἀκούων μὴ ἐκφαυλίζειν τὰ λεγόμενα. τοῦτο δέ φησιν, ὅτι ὁ μὲν Νεοπτόλεμος τὸ ἀληθὲς εἶπεν, ὁ δὲ Φιλοκλήτης ἐξευτέλισεν. Εἰς τὸ αὐτό. ἀγαθοῦ μὲν ἀνδρός ἐσλι τὸ δίκαιον εἰπεῖν· εἰπόντα δὲ μὴ φθονεῖσθαι· ὅτι οὐκ ἔδει σε τῷ Νεοπτολέμῳ φθονεῖν, εἰπόντι τὰ δίκαια. καὶ κοινοῦ δὲ τὸ ΔΙΚΑΙΟΝ. ἀγαθοῦ ἀνδρός ἐσλι τὸ λέγειν τὸ δίκαιον· δίκαιον δὲ, καὶ σὲ ὁμολογεῖν, ὅτι εὖ πέπρακται, ἀκούοντα δὲ τούτων, μὴ φθονερόν τι καὶ ὀδυνηρὸν ἐπιφθέγξασθαι. ΕΙΣ ΑΠΟ ΠΟΛΛΩΝ. συμμάχων δηλονότι. ΤΟΥΔ' ΕΦΗΜΟΣΥΝΑΙ. τοῦ Οδυσσέως. τὸ ἑξῆς· τοῦδ' ἐφημοσύνα ἦνυσε κοινὰν ἐς φίλους ἀρωγάν.

1146. Ω ΠΤΗΝΑΙ ΘΗΡΑΙ. ἀντὶ τοῦ, ὦ πτηνῶν ἄγραι. ἀγρεύει γὰρ καὶ πτηνά. ΦΥΓΑ. Μ' ΟΥΚ ΕΤ' ΑΠ' ΑΥΛΙΩΝ. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἔτι φεύξεσθέ με, οὐκ ἔτι μετὰ φυγῆς καὶ φόβου προσπελάζετέ

προσπελάζετέ μοι. ΑΛΛ' ΑΝΕΔΗΝ ΟΔΕ ΧΩΡΟΣ. ἀνειμένος καὶ ἡπλωμένος, ἢ ἐπ' ἐξουσίας ὁ τόπος ὑμῖν οὗτος ἀνεῖται. ἀντὶ τοῦ, ἀβέβαιος ὑπὸ τῶν θηρῶν ὁ τόπος κατασχεθήσεται. ΦΟΒΗΤΟΣ. Φόβον ἐμποιῶν. ΣΑΡΚΟΣ ΑΙΟΛΑΣ. ποικίλης, διὰ τὰ τραύματα. ΤΙΣ ΩΔ' ΕΝ ΑΥΡΑΙΣ. τίς θρέψεται ἐξ ἀείμων, μηδενὸς τῶν ἐκ γῆς τροφίμων ἀπόρων. ὑγιῶς δὲ ἔχει, περιπεσούσης τῆς ΕΝ προθέσεως.

1161. ΚΡΑΤΥΝΩΝ. ἐγκρατὴς ὤν, ἀπόρων.

1163. ΕΙ ΤΙ ΣΕΒΗ, ΞΕΝΟΝ. ἑαυτὸν δέ φησιν ὁ Χορὸς, ὅτι ἐμοὶ τῷ ξένῳ μετ' εὐνοίας πρόσελθε, ἀντὶ τοῦ, Φίλος ἡμῖν γενοῦ. ΑΛΛΑ ΓΝΩΘ'. οὕτω τινὲς σχίζουσιν· ἄλλα γνωθ', εὖ γνῶθι. οἷον, τὰ ὄντα σοι μάνθανε, τὰ περὶ τῆς νόσου. ὁ δὲ ΑΛΛΑ ἀντὶ τοῦ δὲ, ἵν' ᾖ οὕτω· πρὸς θεῶν, εἴ τι σέβῃ ξένον πελάτην, πέλασον πάσῃ εὐνοίᾳ. γνῶθι δὲ, ὅτι κἄρα τήνδ', ἣ ἐστι, τὴν περὶ τὸν πόδα νόσον, ἀποφεύγειν σοι πάρεστιν, εἰ πεισθείης ἡμῖν. οὗτος δὲ ταῦτα λεγόντων συνίησιν, ὅτι παραινοῦσιν αὐτῷ εἰς Ἴλιον ἐλθεῖν· πρὸς ὃ ἀνακράζει τὸ ΠΑΛΙΝ ΠΑΛΙΝ.

1169. ΠΑΛΙΝ ΠΑΛΑΙΟΝ. πάλιν τῶν τῆς Ἰλίου με τόπων ἀείμνηστος, ἢ τῶν οἰκείων κακῶν. Ω ΛΩΙΣΤΕ ΤΩΝ ΠΡΙΝ ΕΝΤΟΠΩΝ. ὦ βέλτιστε τῶν πλησιασάντων μοι πρὶν, ἢ τῶν περὶ τὸν Ὀδυσσέα.

1174. ΕΙ ΣΤ' ΤΑΝ ΕΜΟΙ. λείπει ἡ εἰς, ἵν' ᾖ, εἰς τὴν ἐμοὶ γενομένην μοι.

1178. ΦΙΛΑ ΜΟΙ ΦΙΛΑ. Φίλα μοι βουλομένῳ, ἡδέως ἀποπλεῦσαι κελεύεις. ΝΑΟΣ ΙΝ' ΗΜΙΝ ΤΕΤΑΚΤΑΙ. ὅπου ἡμῖν ἀφίξαι ἡ ναῦς. ἐπὶ τῆς νεὼς, ἀντὶ τοῦ, εἰς τὴν ναῦν.

1182. ΠΡΟΣ ΑΡΑΙΟΥ ΔΙΟΣ. ἀρὰ, ἡ εὐχή. ἀρατὸς οὖν,

ὦ πάντες προσευχόμεθα, ἢ ὃν ἐπικαλούμεθα αἰρώμενοι. ὥσπερ δὲ ἱκεσίου λέγουσι, τοῦ τοὺς ἱκέτας ἐπισκοποῦντος, οὕτως ἀραίου, τοῦ τοὺς ἀρωμένους ἐπισκοποῦντος. ΕΛΘΗΙΣ. ἀντὶ τοῦ ἀπέλθῃς.

1184. ΜΕΤΡΙΑΖΕ. ἡσύχαζε.

1189. ΤΟ ΜΕΤΟΠΙΝ. μέλα ταῦτα, μετόπισθεν. ΕΠΗΛΥΔΕΣ. αὐτόμαλοι.

1191. ΤΙ ΡΕΞΟΝΤΕΣ. τί πράξοντες ἐναντία γνώμη ἕτερα παρὰ τὸ πρότερον.

1194. ΧΕΙΜΕΡΙΩΙ ΛΥΠΑΙ. ταραχώδη πάθη. μέλαφρονικῶς. οὐκ ἔσθι, φησὶ, μεμπτὸν τῷ δυσλυχοῦντι καὶ παραφθέγγεσθαι.

1197. ΙΣΘΙ ΤΟΔ' ΕΜΠΕΔΟΝ. τοῦτο γίγνωσκε ὅτι οὐκ ἔρχομαι, οὐδ' εἰ αὐτὸς ὁ Ζεὺς μεμέλθοι με ταῖς βρονταῖς, τουτέστιν οὐδ' εἰ κεραυνοῖ με ὁ Ζεὺς, ἂν μὴ ἔλθω. γράφεται καὶ ΑΥΓΑΙΣ, ταῖς βροντῶν αὐγαῖς ταῖς κεραυνίαις. ἔστι μὲν λαβεῖν καὶ βροντᾶς, ἀντὶ τοῦ βροντήσας, καθάπερ ἐν Υδροφόροις τὸν Διόνυσον εἶπε Βακχᾶν, ἀντὶ τοῦ Βακχεύειν.

1205. ΓΕΝΥΝ. ἀντὶ τοῦ πέλεκυν, ἢ γενῆδα, ἢ ἀξίνην.

1207. ΠΑΛΑΜΑΝ. πρᾶξιν, ὅθεν καὶ παλαμᾶσθαι· ἢ τέχνην.

1209. ΦΟΝΑΙ. θανάτῳ, θανάτου ἐπιθυμεῖ.

1215. ΟΣ ΓΕ ΣΑΝ ΛΙΠΩΝ. ὅστις ποτὲ καλαλιπών σε ἐπὶ τῷ βοηθεῖν τοῖς Ελλησιν, οὐκ ἔτι οὐδὲν εἰμί. ΙΕΡΑΝ ΛΙΒΑΔΑ. τὴν τοῦ ἐπιχωρίου πόλεμου.

1218. ΕΓΩ ΜΕΝ ΗΔΗ. ἐντεῦθεν διπλοῦν ἐστι τὸ ἐπεισόδιον. ΣΤΕΙΧΩΝ ΑΝ ΗΝ. ἐπορευόμην ἄν. τὸ δὲ ΣΟΙ παρέλκει.

1222. ΗΝΤΙΝΑ ΚΕΛΕΥΘΟΝ ΕΡΠΕΙΣ. ἀντὶ τοῦ, εἰς ποῖον τόπον ἀπέρχῃ. ΠΑΛΙΝΤΡΟΠΟΣ. ἐξ ὑποστροφῆς. τοῦτο δὲ

ὁ Νεοπτόλεμος, ἀποδοῦναι βουλόμενος τὰ τόξα τῷ Φιλοκτήτῃ, ἐπισπλήσσεσθαι ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως.

1238. ΑΝΑΠΟΛΕΙΝ Μ' ΕΠΗ. τὰ αὐτὰ λέγειν. ἀπὸ τῶν δεύτερον πολούντων τὴν ἠροτριασμένην γῆν.

1252. ΑΛΛ' ΟΥΔΕ ΤΟΙ. ἀλλ' οὐδὲ πεισθήσομαι τῇ σῇ χειρὶ, ἤγουν τῇ δυνάμει, ταῦτα ποιεῖν.

1262. ΑΜΕΙΨΑΣ. καθαλισπών.

1272. ΠΙΣΤΟΣ, ΑΤΗΡΟΣ ΛΑΘΡΑ. πιστὸς ἐν τοῖς ἔξω λόγοις· κλέπτης δὲ ἐν τοῖς εἴσω. ΑΤΗΡΟΣ. βλαβερός. παρὰ τὴν ἄτην.

1273. ΑΛΛ' ΟΥ ΤΙ ΜΗ ΝΥΝ. δόλιος φανοῦμαι δηλονότι.

1275. ΜΗ ΛΕΞΗΙΣ ΠΕΡΑ. μὴ περαιτέρω εἴπῃς. ὅσα γὰρ ἂν εἴπῃς, μάταια λέξεις.

1288. ΔΟΛΟΥΜΕΘΑ, ἀπαλώμεθα.

1293. ΩΣ ΘΕΟΙ ΞΥΝΙΣΤΟΡΕΣ. μαρτύρομαι τοὺς θεοὺς, ὅτι ὃ ποιῶ, εἰς χάριν καὶ σωτηρίαν ποιῶ τῶν Ατρειδῶν.

1298. ΕΑΝ Τ' ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΠΑΙΣ. θέλῃ δηλονότι. οὐκ εἶπε δὲ τὸ θέλῃ, ἵνα μὴ δόξῃ συμψηφίσασθαι αὐτοῦ τῷ βουλεύματι.

1306. ΨΕΥΔΟΚΗΡΥΚΑΣ. ἀντὶ τοῦ ψευδοπρισβευτάς· ἢ ψευδῶς κηρυσσομένους καὶ ἐγκωμιαζομένους. φησὶ γοῦν· οὐ γενναῖον ἄνδρα φονεύσω. πάντες γὰρ οἱ κήρυκες τῶν Ελλήνων ἀσθενεῖς εἰσι, καὶ ἡ ἀνδρεία αὐτῶν ἄχρι τοῦ λέγειν ἐστίν.

1316. ΑΝΘΡΩΠΟΙΣΙ ΤΑΣ ΜΕΝ ΕΚ ΘΕΩΝ. πᾶς ἄνθρωπος ἐκ θεοῦ πάσχων, ἀνέγκλητός ἐστιν· ὅσοι δὲ διὰ τὴν ἰδίαν προαίρεσιν νοσοῦσιν, ὥσπερ σὺ, οὐδὲ ἐλέους ἄξιοι τυγχάνουσι.

1325. ΓΡΑΦΟΥ ΦΡΕΝΩΝ ΕΣΩ. παρὰ τὸ Ομηρικόν· (Ιλ. Α. 297.) σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν. ΣΥ ΓΑΡ ΝΟΣΕΙΣ. σὺ γὰρ, ὦ Φιλοκτήτα, νοσεῖς ἐκ θείας προνοίας, πλησίον

ἀπελθὼν τοῦ ὄφεως, τοῦ Φυλάττοντος τὸ ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς. καὶ οὐκ ἔσῃ σοι ἴασις, εἰ μὴ ὑπὸ τῶν Ἀσκληπιαδῶν.

1331. ΤΑΥΤΗι ΜΕΝ ΑΙΡΗ. ταύτῃ μὲν ἀναιτέλλῃ, ταύτῃ δὲ δύνῃ· ὅ ἐσῃι, διὰ παντός.

1344. ΚΑΛΗ ΓΑΡ Η ΠΙΚΤΗΣΙΣ. ἡ κλῆσις τῆς δόξης. καλὸν κλῆμα ὠφεληθῆναί σε κατ' ἀμφότερα, κλέος κλώμενον ἐκ τῆς πορθήσεως τῆς Ἰλίου, καὶ θεραπευόμενον.

1354. ΤΑ ΠΑΝΤ' ΙΔΟΝΤΕΣ ΑΜΦ' ΕΜΟΙ ΚΥΚΛΟΙ. τὰ περὶ ἐμὲ πάθη εἰδότες ἐνιαυτοὶ, τοῦ αἰῶνος χρόνοι. ΟΥ ΓΑΡ ΜΕ Τ'ΑΛΓΟΣ. οὐ λυπεῖ με τὰ φθάσαντα, ἀλλὰ διὰ τὰ μέλλοντα δυσφορῶ. ΟΙΣ ΓΑΡ Η ΓΝΩΜΗ. οἱ γὰρ ἔχοντες φαύλην τὴν γνώμην, ἀκόλουθα τῷ λογισμῷ διαπράττονται. ΘΑΥΜΑΣΑΣ ΕΧΩ. θαυμάζω σου, ἀντὶ τοῦ καταγιγνώσκω σου.

1374. ΘΕΟΙΣ ΤΕ ΠΙΣΤΕΤΣΑΝΤΑ. διὰ τὴν Ἑλένου μαντείαν.

1378. ΕΜΠΥΟΝ. δύσγρον, διὰ τὸ ἕλκος, πύου πεπληρωμένην, ὅ ἐσῃι σήψεως. ὁ δὲ νοῦς· ἀλλ' οὐδὲ πρὸς ἐκείνους ἄπει, ἀλλὰ πρὸς τοὺς θεραπεύσοντάς σε.

1387. ΔΙΔΑΣΚΟΥ. μάνθανε, φησὶ, μὴ ἐν τοῖς κακοῖς ἐπαίρεσθαι.

1401. ΤΕΘΡΗΝΗΤΑΙ ΛΟΓΟΙΣ. γραφεῖσαι ΓΟΟΙΣ. πολλὰ διὰ Τροίαν πέπονθα, φησίν.

1402. ΣΤΕΙΧΩΜΕΝ. ἐπὶ τὴν παῖρίδα. ἀπαστᾷ δὲ, καὶ θέλει ἄξαι εἰς τὴν Τροίαν.

1404. ΑΙΤΙΑΝ ΔΕ ΠΩΣ. πῶς, φησὶν, αἰτίους γίνωμαι τοῖς Ἕλλησι; ΧΩΡΑΝ ΤΗΝ ΕΜΗΝ. τὴν Σκῦρον.

1411. ΦΑΣΚΕΙΝ Δ' ΑΥΔΗΝ. ὑπολάμβανε, φησὶν, ὁρᾶν τὸν Ἡρακλέα, καὶ ἀκούειν τῆς φωνῆς αὐτοῦ.

1432. ΤΟΞΩΝ ΕΜΩΝ ΜΝΗΜΕΙΑ. ἀντὶ τοῦ, ἐκ τῶν ἀριστείων καμὲ τίμησον. ΠΡΟΣ ΠΥΡΑΝ ΕΜΗΝ. τὴν ἐπὶ τῇ Οἴτῃ.

1441. ΕΥΣΕΒΕΙΝ ΤΑ ΠΡΟΣ ΘΕΟΥΣ. αἰνίττεται τοῦτο εἰς Νεοπτόλεμον. ἐν γὰρ τῇ τοῦ Ἰλίου ἁλώσει ἀπέκτεινε τὸν Πρίαμον, προσφυγόντα τῷ βωμῷ τοῦ Ἑρκείου Διός.

1448. ΤΙΘΕΜΑΙ. συγκατατίθεμαι.

1452. ΣΤΕΙΧΩΝ ΧΩΡΑΝ ΚΑΛΕΣΩ. ἀφαστάσομαι ἀναχωρῶν. ΞΥΜΦΡΟΥΡΟΝ ΕΜΟΙ. τὸ φρουρῆσάν με καὶ φύλαξαν. ΚΥΠΟΣ ΑΡΣΗΝ. ἰσχυρὸς, ἔντονος. ΕΡΜΑΙΟΝ ΟΡΟΣ. δύναται πάντα τὰ ὄρη Ἑρμαῖα καλεῖσθαι, ὅτι νόμιος ὁ Θεὸς καὶ ὄριος ὁ Ἑρμῆς. ἔστι δὲ καὶ Ἑρμαῖον οὕτως ἐν Λήμνῳ καλούμενον. ἐμοὶ δὲ, φησὶ, πολλὰ βοῶντι καὶ τὸ Ἑρμαῖον ὄρος ἀντιφθέγξατο. ΑΝΤΙΤΥΠΟΝ. ἀμοιβαῖον, ἀντίμιμον.

1461. ΓΛΥΚΙΟΝ ΤΕ ΠΟΤΟΝ. τινὲς ΛΥΚΙΟΝ ΠΟΤΟΝ γράφουσιν. ἔστι δὲ ἡ οὕτω καλουμένη κρήνη ἐν Λήμνῳ, Λυκίου Ἀπόλλωνος· ἢ, οἷον ἐν ἐρημίᾳ, ὑπὸ λύκων κινόμενον.

1463. ΔΟΞΗΣ. τῆς οἰήσεως. ἀντὶ τοῦ, οὐδέποτε τοῦτο οἰηθέντες, οὐδὲ ἐλπίσαντες τελεσθῆναι, ὥστε ἀπελθεῖν εἰς Τροίαν. ΓΝΩΜΗ ΤΕ ΦΙΛΩΝ. τοῦ Ἡρακλέους, καὶ τοῦ Νεοπτολέμου. ΠΑΝΔΑΜΑΤΩΡ ΔΑΙΜΩΝ. τινὲς τὸν Ἡρακλέα νοοῦσιν· ἄλλοι τὴν Τύχην.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΝ

ΣΧΟΛΙΩΝ.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΗΛΕΚΤΡΑΝ.

Ἀπειρόκαλον τὸ λέγειν, ὅτι ὃν τρόπον τὰ καλὰ μέρος τῆς Ἰθάκης ἡ Ἀθηνᾶ ἔδειξε τῷ Ὀδυσσεῖ, οὕτως ἔδει καὶ τὸν παιδαγωγὸν τῷ Ὀρέστῃ δεῖξαι. τῷ μὲν γὰρ ἀγνοοῦντι δείκνυσι ὁ παιδαγωγός· τῷ δὲ ἀπιστοῦντι ἡ Ἀθηνᾶ. ἅπαντα δὲ ἡμῖν Φιλοτέχνως ἐν βραχεῖ δεδήλωκεν ὁ ποιητής· τὸν τόπον τῆς σκηνῆς· τὸν τρόπον ὡς παρέλαβεν αὐτὸν παρὰ τῆς ἀδελφῆς, καὶ πρὸς τὸν Στρόφιον ἐξέθετο· τὸν καιρὸν ἐν ᾧ πάρεισιν εἰς τὰς Μυκήνας· τὸν συνόντα, ὅτι Πυλάδης. Φησὶ γὰρ ὑποκατιών· Πυλάδη, τί χρὴ δρᾶν ἐν τάχει βουλεύεον.

1. Ω ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣΑΝΤΟΣ. πολλάκις παραπροῦμεν, ὅτι οἱ παλαιοὶ τὰ συνεκτικὰ τῶν ὑποθέσεων ἐν ἀρχαῖς ἡμῖν δηλοῦσι. καὶ νῦν δηλοῖ πρὸς τίνα ὁ λόγος, ὅπερ ἦν ἀναγκαῖον πρόσωπον. ΝΥΝ ΕΚΕΙΝ' ΕΞΕΣΤΙ ΣΟΙ. προσοχὴν ὁ λόγος ἀπεργάζεται, σκοπούντων ἡμῶν, τί δήποτε προθυμεῖται τὴν πόλιν ἰδεῖν.

4. ΤΟ ΓΑΡ ΠΑΛΑΙΟΝ ΑΡΓΟΣ. Ὁμηρος χωρίζει τὸ Ἄργος καὶ τὴν Μυκήνην· (Ιλ. Δ. 52.)

Ἄργος τε, Σπάρτη τε, καὶ εὐρυάγυια Μυκήνη.

οἱ δὲ νεώτεροι τὴν αὐτὴν Μυκήνην καὶ Ἄργος φασίν. Ἀλλως. Ἄργος ὁμωνύμως τῇ χώρᾳ. ΠΑΛΑΙΟΝ δὲ, ἢ ὅτι Ἄργος, ὁ προπάτωρ αὐτῶν, γηγενὴς ἦν, ἢ ὅτι καὶ αὐτοὶ πρωτογενεῖς αὐτι-

ποιοῦνται εἶναι. ἔστι δὲ ἔτι καὶ τὸ περὶ τοῦ πυρὸς μέχρι τοῦ νῦν δεικνύμενον, καὶ λεγόμενον, ὡς ἀπ' οὐρανοῦ πρῶτον ἐκεῖσε κατηνέχθη.

6. ΤΟΥ ΛΥΚΟΚΤΟΝΟΥ ΘΕΟΥ ΑΓΟΡΑ ΛΥΚΕΙΟΣ. οὐκ ἀπ' ἄλλου τινὸς ποιεῖται τὴν δεῖξιν, ἢ ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅπερ ἀρχαιότατον καὶ ἐν τῷ Ἀργει ἀγορᾶν, ἐν ᾧ καὶ τὸ πῦρ ἀπόκειται, περὶ οὗ πρόσθεν εἰρήκαμεν. ἔστι δὲ καὶ αὐτοῦ τοῦ Νεμείου Διός. παραγενόμενοι οὖν εἰς Ἄργος, ἃ τροφεὺς δείκνυσιν αὐτῷ τὰ ἐν Ἄργει· (λέγων ἔστιν οὐκ ἄπωθεν τῶν Μυκηνῶν, ἀλλ' ἐξ ἀπόπτου φαίνεται.) καὶ τὸν ναὸν τῆς Ἥρας ἐξ ἀριστερᾶς ὄντα Μυκηνῶν τοῖς ἀπὸ Κορίνθου εἰσιοῦσι. Λυκοκόρειον δὲ τὸν Ἀπόλλωνα, οἱ μὲν διὰ τὸ νόμιον εἶναι τὸν θεὸν, καὶ τοὺς ἐπιβούλους τῶν ποιμνίων φονεύειν, διὸ καὶ λύκους αὐτῷ φασι θύεσθαι ἐν Ἄργει· οἱ δὲ διὰ τὸ ἱερὸν εἶναι αὐτοῦ τὸ ζῶον, ὡς καὶ τῆς Ἀρτέμιδος τὰς ἐλάφους· ὅθεν καὶ τῷ νομίσματι τῶν Ἀργείων ἐγχαράττεσθαί φασι λύκους, ὡς καὶ τὰς γλαῦκας Ἀθήνησι. Ο'ΤΞ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ. ἔστι γὰρ ἐξ ἀριστερᾶς τῶν Μυκηνῶν τοῖς ἀπὸ Κορίνθου εἰσιοῦσιν Ἥρας ναός· ἐκ Φωκίδος δὲ παραγενόμενοι, διὰ Κορίνθου πεποίηνται τὴν ὁδόν.

9. ΤΑΣ ΠΟΛΧΡΥΣΟΥΣ. Ὁμηρος· (Ιλ. Η. 180.) πολυχρύσου Μυκήνης. ΠΟΛΥΦΘΟΡΟΝ. ἐν ᾧ πολλαὶ φθοραὶ καὶ φόνοι ἐγένοντο.

14. ΤΟΣΟΝΔ' ΕΣ ΗΒΗΣ. τὸ βραχὺ τῆς ἡλικίας δηλοῖ, ὡς περὶ παιδαρίου οὕπω βαδίσαι δυναμένου.

19. ΜΕΛΑΙΝΑ Τ' ΑΣΤΡΩΝ. ἐχρῆν οὕτως εἰπεῖν· μελαίνης τυχὸς τὰ ἄστρα ἐκλέλοιπεν. ὡς τὸ (Ιλ. Ε. 726.) ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη. ἢ οὕτως· ἐκλέλοιπε τῶν ἄστρων ἡ

μέλαινα εὐφρόνη. ἵν' ἡ τὸ ΑΣΤΡΩΝ πρὸς τὸ ΕΚΛΕΛΟΙΠΕΝ.

22. ΑΚΜΗ. σπουδή. πιθανῶς δὲ ἐγείρει τὸν ἀκροατὴν προσέχειν τοῖς ἔργοις, ἃ ταχέως συμβουλεύει τελεσθῆναι.

23. Ω ΦΙΛΤΑΤ' ΑΝΔΡΩΝ. διδάσκει ἡμᾶς μεθ' οἵων ἀνδρῶν δεῖ τὰ ἀπορρήτα ποιεῖν καὶ λέγειν. ΣΗΜΕΙΑ ΦΑΙΝΕΙΣ ΕΣΘΛΟΣ. τοῦ εἶναί σε πιστὸν εἰς ἡμᾶς.

26. ΕΝ ΤΟΙΣΙ ΔΕΙΝΟΙΣ. ἐν τοῖς πολέμοις. ΕΝ ΠΡΩΤΟΙΣ ΕΠΗ. ἀκολουθεῖς. διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ γήρως εὐβουλίαν.

31. ΕΙ ΜΗ ΤΙ ΚΑΙΡΟΥ. εἴ τι σοι δοκῶ μὴ καλῶς βεβουλεῦσθαι, μεθάρμοσον, ὅ ἐστιν, ἐπανόρθωσον. ἔστι δὲ ἀγάσασθαι τὸν νεανίσκον, ὅτι μὴ πάνυ εὐθέκαστος φαίνεται.

32. ΕΓΩ ΓΑΡ ΗΝΙΧ' ΙΚΟΜΗΝ. διὰ τῆς διηγήσεως ταύτης τὸ λεῖπον τῆς ἱστορίας προσανεπλήρωσεν ἡμῖν. ΑΣΚΕΥΟΝ ΑΥΤΟΝ. ἢ αὐτὸν τὸν Αἴγισθον ἀπαρασκεύαστον ὄντα, ἢ τὸν Ορέστην. οἷον μὴ μέλα πολέμου ἐπεμβῆναι.

40. ΙΣΘΙ ΠΑΝ. περιέργασαι τὰ πραττόμενα. ΟΥ ΓΑΡ ΣΕ ΜΗ ΓΗΡΑ ΤΕ. τοῦ πιθανοῦ χάριν οὕτως εἶπε. ΗΝΘΙΣΜΕΝΟΝ τινὲς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἤκουσαν, οἷον ταῖς πολιαῖς ἠνθισμένον. τοῦτο δὲ ἀπίθανον. ἐγνώσθη γὰρ ἄν, εἰ καὶ τοσοῦτον ἤλλαξε τὴν κεφαλήν. δοκεῖ οὖν μοι τὸ ἠνθισμένον ἀντὶ τοῦ ἠσκημένον. οὐ μὴ οὖν σε ἐπιγνῶσι τοιαῦτα πλαττόμενον. εἰ δὲ τὸ ἠνθισμένον ἐπὶ ἡλικίας δεξαίμεθα, ἔστιν οὐκ ἐπὶ τῶν τριχῶν, ἀλλ' ἐπὶ παντὸς τοῦ σώματος.

43. ΠΑΡ' ΑΝΔΡΟΣ ΦΑΝΟΤΕΩΣ. τὸν Φωκέα προθεὶς, ἐπήνεγκε Φανοτέα, ἀπὸ τοῦ ὅλου εἰς τὸ μερικὸν καταβαίνων, ὁμοίως τῷ· (Οδ. Θ. 362.)

ἡ δ' ἐς Κύπρον ἵκανε Φιλομμειδὴς Αφροδίτη,
ἐς Πάφον.

λέγοντο γὰρ ἀλοσχερέσ῾ηρον μὲν Φωκεῖς· ἐπὶ μέρος δὲ Κρισαίοις, Φανοτεῖς. πόλεως δὲ ὄνομά φασι τὸ Φανοτέως. ΔΟΡΤΞΕΝΩΝ. ἀντὶ τοῦ, φίλων. κυρίως δὲ οἱ ἐν πολέμῳ γιγνόμενοι φίλοι, ὡς Γλαῦκος καὶ Διομήδης.

47. ΑΓΓΕΛΛΕ Δ' ΟΡΚΩ. μὴ σμικρολόγως τις ἐπιλάβ῾ηται, ὡς κελεύοντος ἐπιορκεῖν, τοῦ ποιητοῦ. δεῖ γὰρ αὐτὸν πείθεσθαι τῷ θεῷ, τὸ πᾶν δόλῳ πράσσειν παρακελευομένῳ, ὥσ῾τε ἐν οἷς δεικνῖ ἐπιορκῶν δυσσεβεῖν, διὰ τούτων εὐσεβεῖ, πειθόμενος τῷ θεῷ. ἔχει δὲ ἀξιοπιστίαν ὁ λόγος, ὡς ἐν Φωκίδι τρεφόμενον καλ῾ῶσαι εἰς τὰ Πύθια. ἀνῄχ῾ηται δὲ τοῖς χρόνοις. ἐπὶ Τριπτολέμου γάρ φασι γενέσθαι Πυθικὸν ἀγῶνα, ἑξακοσίοις ἔτεσιν ὕσ῾τερον. ΕΞ ΑΝΑΓΚΑΙΑΣ ΤΥΧΗΣ. βιαίως, οἷον ἀναγκασθῶ μόνον, καὶ οὐκ ἐκ τεθυμάτου, ἐκ βίας, ἐκ συντυχίας, οὐκ ἐμῷ θανάτῳ. ΑΘΛΟΙΣΙ ΠΥΘΙΚΟΙΣΙ. τοῖς χρόνοις ἀνῄκται. ἑκάτερος γὰρ Ὀρέσ῾του ἐστὶν ὁ Πυθικὸς ἀγών. πιθανὸν δὲ τὸ ἐν Φωκίδι ἀνατρεφόμενον τὰ Πύθια ἀγωνίζεσθαι. ΩΔ' ΟΙΤΘΟΣ. ἡ ἔκβασις τοῦ λόγου, ἢ τὸ κεφάλαιον. ΕΣΤΑΤΩ. ἐσχάθω.

51. ΩΣ ΕΦΙΕΤΟ. ὡς ἐκέλευσεν, ὁ Ἀπόλλων δηλονότι. ΞΑΡΑΤΟΜΟΙΣ ΧΑΛΚΑΙΣ. τοῖς ἀπὸ κρᾶ῾ος τετμημένοις βοσκρύμνοις. λέγει σ῾ὰν χαλκᾶς, ἤτοι καθόλου τοὺς πλοκάμους, ἢ εἰσὶ τρυφὴ τῆς κεφαλῆς· ἢ παρ' ὅσον τρυφὴ καὶ κόσμος ἐνετίθετο τοῖς νεκροῖς οἱ πλόκαμοι ἐν τῷ τάφῳ.

54. ΤΥΠΩΜΑ. τὸ ἄγγος, τὴν ὑδρίαν, ἐν ᾗ δῆθεν τὰ δοκοῦντα εἶναι ὀσ῾έα Ὀρέσ῾του ἀπέκειτο. ΚΛΕΠΤΟΝΤΕΣ. ἀπατῶντες, παραλογιζόμενοι. Ὁμηρος· (Ιλ. Α. 132.) κλέπτ῾ῃ νόῳ.

62. ΗΔΗ ΓΑΡ ΕΙΔΟΝ. Πυθαγόρας καθείρξας ἑαυτὸν ἐν ὑπογείῳ, λογισμοῖς ἐκέλευσε τὴν μητέρα ὡς τεθνηκὼς εἴη·

καὶ μετὰ ταῦτα ἐπιφανεὶς, περὶ παλιγγενεσίας καὶ τῶν κατ' Ἅιδου τινὰ ἐτεραλγεῖν ἐδοκεῖτο, διηγούμενος πρὸς τοὺς ζῶντας περὶ τῶν οἰκείων, οἷς ἐν Ἅιδου συντετυχηκέναι ἔλεγεν. ἐξ ὧν τοιαύτην ἑαυτῷ δόξαν περιέθηκεν, ὡς πρὸ μὲν τῶν Τρωϊκῶν Αἰθαλίδης ὁ Ἑρμοῦ, εἶτα Εὔφορβος, εἶτα Ἑρμότιμος ὁ Σάμιος, εἶτα Πύῤῥος ὁ Δήλιος, εἶτα ἐπὶ πᾶσι Πυθαγόρας. εἰς τοῦτο δὲ ἀποστένεσθαι ἔοικεν ὁ Σοφοκλῆς. ἔνιοι δὲ οἴονται ἀποβάλλειν εἰς Ὀδυσσέα ἀποβλέπεσθαι. οὐ γὰρ πέπραχταί τι τοιοῦτον Ὀδυσσεῖ. ἐφυλάξατο δὲ ὀνομάσαι τὸν ἄνδρα, μὴ καὶ τὸ θαυμασθῶν εἶναι δόξῃ ἐν τραγωδίᾳ, καὶ μύθῳ παλαιῷ τὸ μηκέτι τι κακόηθες ἐπαγαγὼν καὶ προσκρουσθικὸν εἰς τοὺς καθ' ἑαυτὸν, ὃ μᾶλλον ἥρμοζε κωμῳδίᾳ.

68. ΔΕΞΑΣΘΕ Μ' ΕΥΤΥΧΟΥΝΤΑ. ἐπ' εὐτυχίᾳ μοι δέξασθε, ὥσθ' ταύτας τὰς ὁδοὺς τελεσθῆναι. ἢ οὕτως· δέξασθέ με εὐτυχοῦντα, καὶ εὐτυχῶς ἐπιχειροῦντα ταύταις ταῖς χαναῖς. ΑΡΧΕΠΛΟΥΤΟΝ. ἄρχοντα πλούτου, καὶ τὴν ἀρχὴν τύχην ἀπολαμβάνοντα.

75. ΝΩ Δ' ΕΞΙΜΕΝ. ἐξιέναι βούλονται, διὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Χοροῦ. ΚΑΙΡΟΣ ΓΑΡ. ἐφ' ἑκάστου πράγματος τὸ καιρικὸν καὶ χρησιμώτατον, ὁ καιρός ἐστιν· ὅτου καὶ τὰ σωτήρια παρὰ καιρὸν γινόμενα οὐκ ἀποδέχονται, ὡς ἰατρὸν τῷ κάμνοντι περὶ τῆς φύσεως τοῦ νοσήματος διαλεγόμενον, ὡς ἐν τοῖς μεθύουσι περὶ σωφροσύνης διαλέγοιτο.

78. ΚΑΙ ΜΗΝ ΘΥΡΩΝ. τὸ ἐξῆς· ἔνδον θυρῶν. θαυμαστῶς δὲ ὁ γέρων οὐκ ἐπιβέβηκε τῷ ἀληθεῖ· ἀλλ' ἀποστρέφειν βουλόμενος τὸν Ὀρέστην, ΠΡΟΣΠΟΛΩΝ ΤΙΝΟΣ φησίν.

80. ΑΡ' ΕΣΤΙΝ Η ΔΥΣΤΗΝΟΣ. ὑπὸ νεότητος Ὀρέστου

ραγεται Φιλοσοφουσῆων· ὁ δὲ πρεσβύτης τὸ χρήσιμον σκοτῶ ἀναπαύει. ΑΝΑΚΟΥΣΟΜΕΝ. ἐπακούσομεν.

82. ΜΗΔΕΝ ΠΡΟΣΘΕΝ. ἅμα μὲν εἰς τὸ χρήσιμον συμβαλεῖν πείθεσθαι τῷ θεῷ· ἅμα δὲ καὶ πρὸς τὴν ὑποθεσιν. πλωθη γὰρ ἂν τὸ πᾶν, ἐξ ἀρχῆς μηνυθέντος Ορέσου.

86. Ω ΦΑΟΣ ΑΓΝΟΝ. ὀλόφυρσίς ἐστι τῆς Ηλέκτρας ἐν ταῖς μανῳδίαις, ὅσπερ σύνηθες τοῖς τραγικοῖς, κινητικὸν τοῦ πάθους. τοῦτο δὲ τὸ πρόσωπον εὔνουν ἐστὶ τῷ ἀποθανόντι. σὺ δὲ ἄπιθὲς ἐστι πρὸς τοὺς θεραπας, ἢ πρὸς ἑαυτὴν ταῦτα παλέγεσθαι, ὡς ἀπομεμφομένη τοῖς θεοῖς, ἢ μαίρυρας τῶν ὀφθαλμῶν καλοῦσα, πρὸς τὰ στοιχεῖα ποιεῖται τὸν λόγον. καὶ ἁπλῶς ἡμῖν δηλωθήσεται, ὅπως διέκειτο ἐπὶ τῷ συμβάντι καλὰ τὰ πατέρα. ἰσόμοιρον δέ φησιν εἶναι τὴν γῆν τῷ ἀέρι, παρὸ τὸν παραλείνειν ἀλλήλοις τὰ στοιχεῖα πρέπει· καὶ τοῖς φιλοσόφοις ἴσως δοκεῖ εἶναι καλὰ ἀνάλυσιν ὁ ἀὴρ τῇ γῇ. συνέστραται γὰρ ἡ γῆ· εἰ δὲ διαλυθείη, ἰσωθήσεται αὐτῷ. οὕτως ἔχει καὶ τὸ Ησιόδειον· (Θεογ. 126.)

Γαῖα δέ τοι πρῶτον μὲν ἐγείνατο ἶσον ἑαυτῇ
Οὐρανόν.

ἰσόμοιρον δὲ γῆς ἀέρα, τὸν σκότον φησὶν, ἵνα τὸ ΦΑΟΣ ΑΓΝΟΝ διασῴζηται. ΚΑΙ ΓΗΣ φησὶν ΙΣΟΜΟΙΡΟΣ ΑΗΡ, ἴσην μοῖραν ἔχων τῇ γῇ. πανταχοῦ γάρ ἐστιν ἀὴρ· ἢ ὅτι γῇ καὶ ἀὴρ σώματα. ἰσότιμα γὰρ τὰ τέσσαρα στοιχεῖα ἀλλήλοις. τινὲς δέ, ὅτι μέση ἀέρος ἐστὶν ἡ γῆ, διὰ τὰ ἀπὸ κέντρου διαστήματα. ἰσόμοιρος οὖν, διὰ τὸ ἴσον ἀπέχειν πανταχόθεν τῆς γῆς. ἀπὸ ταῦτα δὲ Φερεκράτης παρῴδηκεν. τὸ δὲ ΑΗΡ τὸ α συνέστειλε διὰ ῥυθμὸν ἢ μέτρον. ὦ Φάος ἁγνὸν, ὅσα μοι σύνοιδας πρᾶξαι καὶ κατορθωμένη. τὸ δὲ καταλληλον οὕτως· ὡς πολλὰς

μὲν ᾠδὰς ᾄσθου, πολλὰς δὲ πληγὰς αἱμασσομένῳ τὰ σ[ή]ερνα.

89. ΠΛΗΓΑΣ ΑΝΤΗΡΕΙΣ. τραγικώτερον δέ πως ἀπήγγελται, ὥσ[τ]ε τὴν διάλυσιν αὐτῶν μὴ πάνυ πολιτικὴν εἶνα[ι] μετῆκ[ε]αι δὲ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων· οἷον πληγὰς κα[τ]ὰ τὸ ἐνα[ν]τίον τῶν σ[ή]ερνων ἐλαυνομένας. ἢ ἀντήρεις, ἀντιθέτους, ἀντὶ τοῦ ἴσας τοῖς θρήνοις. μετῆκ[ε]αι ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων, ὅταν κατ' ἴσ[ο]ν ἐρέσσωσι, καὶ μὴ εἰς θάτερον περιωθῆται ἡ ναῦς. ἀντήρεις οὖ[σ]αι ἀντικλυτούσας τοῖς θρήνοις. θρηνοῦσα γὰρ ἔτυπ[τ]ε τὸ σ[τ]ῆθος πρὸς ἕκασ[τ]ον. ΗΙΣΘΟΥ. ἀντὶ τοῦ ἔμαθες. ΑΙΜΑΣΣΟΜΕΝΩΝ. διὰ τούτων ἡ ἐπίτασις. ΟΠΟΤΑΝ ΔΝΟΦΕΡΑ. ὅσα μὲν, φη[σ]ὶ, διὰ νυκτὸς κλαίω, αἱ εἰναὶ ἴσασιν· ὅσα δὲ δι' ἡμέρας, ὁ αὐ[τ]ὸς καὶ τὸ φῶς. λέγει δὲ, ὅτι οὐ διαλείπω οὔτε νυκτὸς, οὔτε ἡμέρας κλαίουσα. ΤΠΟΛΕΙΦΘΗ. παρέλθῃ.

94. ΟΣΑ ΤΟΝ ΔΥΣΤΗΝΟΝ. κα[τ]ὰ βραχὺ ἐνδείκνυσι τὴν τῆς ὑποθέσεως. ἰδοὺ γὰρ ἔγνωμεν, ὅτι ἀδελφὴ τοῦ Ὀρέσ[τ]ου καὶ διὰ τί θρηνεῖ. ΟΝ ΚΑΤΑ ΜΕΝ ΒΑΡΒΑΡΟΝ. παρὰ τὸ ὑπὸ Ἀγαμέμνονος ἐν τῇ Νεκυίᾳ· (407.) Οὔτε μ[ε] ἀνάρσιοι ἄν[δ]ρες — καὶ τὰ ἑξῆς. πάνυ δὲ περιπαθὴς ὁ λόγος, εἰ καὶ πολλῶν λειμίων πικροτέρως ἐφάνη Κλυταιμνήστρας τῷ ἰδίῳ ἀνδρί. πάνυ γὰρ περιπαθὲς τὸ ἐπὶ τηλικούτου καὶ τοσεῦτα διαπραξαμένου εἰπεῖν, ΟΠΩΣ ΔΡΥΝ ΤΛΟΤΟΜΟΙ.

96. ΟΥΚ ΕΞΕΝΙΣΕΝ. ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀπέκλεινε. ξένια γὰρ Ἄρεος, τραύματα, φόνοι, καὶ Ἀρχίλοχος· Ξείνια δυσμενέεσσι λυγρὰ χαριζόμενοι. ΑΠ' ΑΛΛΗΣ Η'ΜΟΥ. εἰ δὲ καὶ τὰ τῆς Χρυσοθέμιδος παράκειται, αὕτη γε, διὰ τὸ πάνυ ἀλγεῖν, οὐδένα κατ' ἀξίαν φροντίζειν τῶν γεγονότων οἴεται, ἢ μόνην αὐτήν.

102. ΑΔΙΚΩΣ ΟΙΚΤΡΩΣ ΤΕ. ἔν τισιν ὑπόκειται ἀντὶ τοῦ ἴσως, ΑΙΚΩΣ. καὶ οἰκτρῶς μὲν, διὰ τὸ βία, καὶ ἐπιβουλευθέντα· αἰκῶς δὲ, ὅτι πελέκει αὐτὸν μεθ' ὕβρεως ἐτίσατο. ΑΛ' ΟΥ ΜΕΝ ΔΗ ΛΗΞΩ. ὁ νοῦς· ἀλλ' οὐ λήξω θρήνων οὔτε μέρας οὔτε νυκτὸς ὀδυρομένη, ἕως ἂν νύκτα καὶ φῶς βλέπω, ἢ μὴ ἀηδόνος τρόπῳ ἠχώ τινα προπέμπειν τῶν θρήνων πρὸ τῶν πατρῴων θυρῶν.

112. ΣΕΜΝΑΙ. εὐφήμως, ὡς καὶ τὸ Εὐμενίδες.

120. ΑΝΤΙΡΡΟΠΟΝ ΑΧΘΟΣ. ἢ τὸ καταβαροῦν καὶ καταφερόμενον, ὃ φέρειν οὐ δύναμαι. ἢ ἐπὶ τοῦ Ορέστου ἀκούειν ἢ αὐτὸς τὸ ΑΝΤΙΡΡΟΠΟΝ, ὅπερ ἂν εἶχεν ἐκεῖνος φέρειν πάλιν, ὥστε κοινῇ ἡμᾶς αὐτὸ φέρειν. μόνη γὰρ φέρειν οὐκ ἔτι ΙΣΧΩ, ἀντὶ τοῦ ἰσχύω· οἱ δὲ νεώτεροι, ἀντὶ τοῦ σώζω.

121. ΙΩ ΠΑΙ ΠΑΙ. πάροδός ἐστι Χοροῦ γυναικῶν, τῇ Ηλέκτρᾳ συναχθομένων. ΔΥΣΤΑΝΟΤΑΤΑΣ. τῆς ἐξωλεστάτης. ἡ γὰρ ἐπὶ οὕστου ἐστὶν ὁ λόγος. ΤΙΝ' ΑΕΙ ΤΑΚΕΙΣ. ἀντὶ τοῦ, διὰ τί τάκῃ τῇ ἀκορέστῳ οἰμωγῇ; ΑΘΕΩΤΑΤΑΣ. ἀσεβεστάτης. Ο ΤΑΔΕ ΠΟΡΩΝ. λίαν αἰδήμων ὁ Χορὸς ἐπὶ τὸν ἄγισθον τρέπει τὴν αἰτίαν. καὶ γυναικῶν ἐστιν ἴδιον, μηδὲ τὰ τοῖς προφανέσιν ἁμαρτήμασι καταλέγειν ἄλλης γυναικός. καὶ τὸ ΕΙ ΜΟΙ ΘΕΜΙΣ ΤΑΔ' ΑΤΔΑΝ λίαν ἠθικὸν καὶ ἀρμόζον γυναιξίν. ἐπεὶ κατ' ἀρχόντων ἦν ὁ λόγος, ἢ ἐπὶ δοκεῖ σφίσιν, φησίν· εἰ δίκαιόν ἐστιν, οὕτως εὔχομαι.

129. Ω ΓΕΝΕΘΛΑ. ὦ παῖδες τῶν εὐγενῶν Μυκηναίων. ΔΑ ΤΕ. οἶδα, φησὶν, ἃ πράττω, καὶ οὐ λανθάνει με, ὅτι περὶ τὸ δέον ποιῶ. ἢ οἶδα ὅτι μοι εὐνοεῖτε, ἵνα συνάσπῃ τῷ κειμένῳ, ΗΚΕΤ' ΕΜΩΝ ΚΑΜΑΤΩΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙΟΝ. ἄμεινον δὲ τὸ πρῶτον. ΕΑΤΕ Μ' ΩΔ'. τοιοῦτοι γὰρ πολλάκις οἱ ἐν

τοῖς πάθεσι παρηγορούμενοι, παρακαλοῦντες συγχωρεῖσθ
θρηνεῖν. ΑΛΓΕΙΝ ἐν ἄλλοις δυσφορεῖν σημαίνει· ἐνίοτε δὲ τ
γεγηθέναι, ἀπὸ τῆς ἀλέας καὶ διαχύσεως. Ομηρος· (C
Σ. 332.)

ἦ ἀλύεις, ὅτι Ιρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην.

137. ΑΛΛ' ΟΥ ΤΙ ΤΟΝ Γ' ΕΞ ΑΙΔΑ. Ομηρος· (Ιλ. Ω. 521.)

οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο.

ΠΑΓΚΟΙΝΟΥ ΛΙΜΝΑΣ. εἰς ἣν ἅπαντας ἐφικέσθαι δεῖ. ΟΥΤΕ
ΓΟΟΙΣ ΟΥΤΕ ΛΙΤΑΙΣΙΝ. οὔτε ὀδυρομένη, οὔτε παρακαλοῦσ
τοὺς θεούς. καὶ Αἰσχύλος· (Νιόβ.)

μόνος θεῶν γὰρ Θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ.

μόνος οὐ δέχεται γλυκερᾶς μέρος ἐλπίδος. ΕΦΙΗΣ. ἐπιθυμεῖ
τί μοι, φησὶ, τούτων γλίχῃ, ἅπερ ἐστὶν οὐκ εὐκόλως φέρε
θρήνους καὶ πένθη;

147. ΑΛΛ' ΕΜΕ Γ' Α ΣΤΟΝΟΕΣΣ' ΑΡΑΡΕ. Ατ
ἄραρέ με, ἀντὶ τοῦ, ἤρεσέ μου ταῖς φρεσίν. καὶ Αριστοφάν
(Βαῖρ. 103.) σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει; τὸ δὲ ΑΡΑΡΕ ἀντὶ τοῦ
σύμφωνα πράσσομεν ἐγὼ καὶ ἡ ἀηδὼν ἕνεκα τοῦ θρηνεῖν. Α
λως. οἷον συνήρμοσται μου ταῖς φρεσὶ, ταυτέσιν ἐκείνη ζη
τὴν ἀεὶ τὸν Ιτυν σκεναζουσαν. ΑΤΥΖΟΜΕΝΑ. ἐκπληττόμε
τοῖς συμβεβηκόσι καὶ ὀδυρμένη. ΔΙΟΣ δὲ ΑΓΓΕΛΟΣ, ὅτι
ἔαρ σημαίνει. Ομηρος· (Οδ. Τ. 518.)

ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρη χλωρῆϊς ἀηδὼν
καλὸν ἀείδῃσιν ἔαρος νέον ἱσταμένοιο.

ἢ ὅτι τὴν ἡμέραν σημαίνει. ἢ ὅτι τὰ ἑαυτῆς ἀγγέλλει κακ
καὶ τὴν περιθρυλλουμένην ἀγγελίαν, καὶ τὸ πάθος. ἢ ἄγγ
εἶπεν, οἷον τέρας, τὸ παρ' αὐτῆς γεγνόμενον εἰς τερατείαν τ
Φύσεως. καὶ Σαπφώ· Ηρος ἄγγελος ἱμερόφωνος ἀηδών. Σ

Γ' ΕΓΩΓΕ ΝΕΜΩ ΘΕΟΝ. ἀντὶ τοῦ, ἐν τιμῇ τῶν θεῶν μερίζω τί. ΕΝ ΤΑΦΩ, ΠΕΤΡΑΙΩ. τουτέστιν ἀπολιθωθεῖσα. καὶ Ὅμηρος· (Ιλ. Ω. 615.)

ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνάς.

155. ΠΕΡΙΣΣΑ. πρὸς τὸ ἄχος περισσή, ἀντὶ τοῦ ἄμετρος ἐν τῷ θρηνεῖν. περισσῶς, φησὶν, ὀδύρῃ παρὰ τούτους, οἷς ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους τυγχάνεις. ὥστε καὶ ἕτερόν τι διδάσκει ἡμᾶς, ὅτι καὶ ἀδελφαὶ αὐτῇ εἰσι δύο μετριώτερον τὴν συμφορὰν φέρουσαι. ΟΙΑ ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ. ἢ Ὁμήρῳ ἀκολουθεῖ εἰρηκότι (Ιλ. Ι. 144.) τρεῖς τὰς θυγατέρας τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἢ, ὡς ὁ τὰ Κύπρια ποιήσας, τέσσαράς φησι. ΚΡΥΠΤΑΙ Τ' ΑΧΕΩΝ. ἡ μετοχή ἐστι τὸ ΑΧΕΩΝ, ἀντὶ τοῦ δυσφορῶν ἐπὶ τῷ κεκρύφθαι· ἢ ὁ ἐν ἥβῃ κρυπτῇ λυπούμενος. ΒΗΜΑΤΙ. ἀντὶ τοῦ ἐδάφει, πομπῇ.

164. ΑΚΑΜΑΤΑ. ἀκαμάτως καὶ ἀδιαλείπτως. λέγοι δ' ἂν ταῦτα ἐν ὑποκρίσει. ἢ οὐ κεκμηκότως.

166. ΟΙΧΝΩ. περιέρχομαι. ΜΥΔΑΛΕΑ. διάβροχος τοῖς δάκρυσιν. ΑΝΗΝΥΤΟΝ. ἀτελείωτον. ΩΝ Τ' ΕΠΑΘ', ΩΝ Τ' ΕΔΑΗ. ὧν ἔπαθε παρ' ἐμοῦ εὐεργεσιῶν. διέσωσε γὰρ αὐτόν. ἢ δὲ ἰδάη, ὅτι συνεχεῖς ἔπεμπεν ἀγγέλους δηλοῦσα τὰ κατ' Αἴγισθον.

176. Ω ΤΟΝ ΥΠΕΡΑΛΓΗ ΧΟΛΟΝ. ᾧ τινι, τῷ Διΐ, τὸν ὑπεραλγοῦντα, τὸν ἄγαν ὀδυνηρὸν καὶ λυπηρὸν χόλον τοῖς πεπραγμένοις νέμουσα, μὴ ὑπερβολῇ χρῶ τοῖς λυπηροῖς καὶ δεινοῖς, μήτε ἐπιλάθου αὐτῶν. ἀλλὰ μέμνησο μὲν αὐτῶν· γενναίως δὲ φέρε. ἢ μήτε ὑπὲρ τὸ δέον ἔχθαιρε, μήτε ἐπιλανθάνου τῆς ἔχθρας. ΧΡΟΝΟΣ ΓΑΡ ΕΤΜΑΡΗΣ. ὁ γὰρ χρόνος ὑμαρῶς παρέρχεται. ἐνίοτε δὲ οὐ μετ' ὀλίγον ἀνυομένου τοῦ

χρόνου ἥξει Ορέστης. ἡ εὐχερής ἐστιν ὁ χρόνος, ὥστε μετελθεῖν τοὺς ἀδίκους. ΚΡΙΣΑΝ. Φωκικήν. Κρίσα γὰρ πόλις Φωκίδος. ΒΟΥΝΟΜΟΝ. βοῶν θρεπτικήν. ΑΠΕΡΙΤΡΟΠΟΣ. ἀνεπίστροφος, ἀνεπίλευστος. ἔνθεν καὶ τὸ (Ιλ. Β. 295.) περιτροπέα ἑνιαυτός. ἀπὸ κοινοῦ δὲ ληπτέον τὸ ἀπερίτροπος· οὔτε Ορέστης ἀπερίτροπος, ὃς ἐν τῇ Φωκίδι τρέφεται, οὔτε ὁ κατὰ θεός. ἀλλὰ καὶ ὑπὸ Ορέστου τιμωρηθήσονται, καὶ ἀπὸ τῶν χθονίων θεῶν ἕστισθαι τὴν τιμωρίαν τοῦ ἀδίκως ἀνῃρημένου προσδόκα. τινὲς δὲ τὸ ἀπερίτροπος, ἐπὶ μὲν Ορέστου, ἀνεπίλευστος· ἐπὶ δὲ Πλούτωνος, ἀνεπίστροφος τοῦ τοὺς ἐχθροὺς μὴ ἐλθεῖν. πολλάκις γὰρ τὸ καλὰ κοινοῦ λαμβανόμενον, διαφόρως νοεῖται. καὶ Ομηρος· (Ιλ. Λ. 328.)

ἔνθ' ἐλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρε δήμου ἀρίστω.

τὸ ἐλέτην καλὰ κοινοῦ ἐστιν. ἀλλ' ἐπὶ μὲν τοῦ δίφρου, ἀντὶ τοῦ ἔλαβον· ἐπὶ δὲ τῶν ἀνδρῶν, ἀντὶ τοῦ ἐφόνευσαν. ΟΥΘ' Ο ΠΑΡΑ ΤΟΝ ΑΧΕΡΟΝΤΑ. οὔτε ὁ Αιδης ἀνεπίστροφος (ἀπὸ κοινοῦ γὰρ τὸ ἀπερίτροπος) τοῦ τοὺς ἐχθροὺς μετελθεῖν· ἀλλ' ἔχει ἐπιστροφήν, καὶ ἐπιμέλειαν ποιεῖται.

184. ΑΛΛ' ΕΜΕ ΜΕΝ Ο ΠΟΛΥΣ. οἷον, τὸ πλεῖστον τοῦ βίου ἐξέωσα ἐν κακοῖς, καὶ ὁ πλείων με, φησὶ, βίος ἀπολέλοιπε, μηδέπω δὲ ἐν ἀγαθῇ ἐλπίδι γενομένην, ἐπεὶ μέχρι νῦν οὐδὲν ὑπὲρ ἐκδικίας Αγαμέμνονος πέπραγμαι. ΑΣ ΦΙΛΟΣ ΟΥΤΙΣ ΑΝΗΡ. ἤτοι ἦς φίλος οὐδεὶς προύστάτει· ἀλλὰ πάντες εἰσὶν ἐν ἀτυχήμασιν εὐλαβούμενοι, ἢ ἐκεῖνο·

Ανδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκπεσόντος φίλοι.

ΕΠΟΙΚΟΣ. ἀντὶ τοῦ μέτοικος. ΑΝΑΞΙΑ. ἀξίαν οὐκ ἔχουσα, ἀλλὰ ἄτιμος. ΟΙΚΟΝΟΜΩ. ἀντὶ τοῦ διαιτῶμαι τοὺς παλαιοὺς οἴκους. ΩΔΕ ΜΕΝ ΑΕΙΚΕΙ. δεικτικῶς τὸ ΩΔΕ. ἐλεεινὸν δὲ

τὸ

τὸ τοιοῦτον, καὶ λελη θότως ἐμφαῖνον τὸ σχῆμα τῶν ὑποκριτῶν.

193. ΟΙΚΤΡΑ ΜΕΝ ΝΟΣΤΟΙΣ ΑΥΔΑ. ἡ ἀγγελία ἡ περὶ τοῦ νόσου τοῦ παιδὸς οἰκτρὰ ἐγένετο, εὐθέως ἀναιρεθέντος. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ΑΥΔΑ. οἰκτρά σοι οὖν γέγονεν ἡ φωνὴ, ἡ ἀγγέλλουσα περὶ τοῦ νόσου τοῦ παιδός· οἰκτρὰ δὲ καὶ περὶ τῆς μάτης αὐτοῦ. οἷον, οἰκτρὰ πέπονθας, καὶ ὅτε ἤκουσας παρεῖναι Ἀγαμέμνονα, προσδοκῶσα ὅτι ἐπιβουλευθήσεται· οἰκτρὰ δὲ, ὅτε καὶ ἡ πρᾶξις γέγονε, καὶ ἀνῃρέθη. ΑΝΤΑΙΑ ΓΕΝΥΩΝ. ὅτε ἀνταίαν ἐπλήγη ἀπὸ γενύων παγχάλκων, ὁ ἐστὶ πυλέκεων. γένυς γὰρ εἶδος πυλέκεως. ΔΟΛΟΣ ΗΝ Ο ΦΡΑΣΑΣ. ἀντὶ τοῦ ὁ Φρασάμενος, ἐπινοησάμενος. ὁ δὲ ἀνελὼν, ἔρως. δι' ἔρωτα γὰρ ἑαυτῶν ἀνεῖλον Ἀγαμέμνονα. δόλος ὁ Φρασάμενος τὴν ἐπίθεσιν, ἐν ᾗ ἀνῃρέθη. ΠΡΟΦΥΤΕΥΣΑΝΤΕΣ. προσκευάμενοι, προκαθασκευάσαντες. ΜΟΡΦΑΝ. μορφὴν, τύπον. τὴν δὲ μοιχείαν φησὶ τοῦ Αἰγίσθου, ἢ τὴν ὄψιν, ἣν εἰργάσατο τοῦ Φόνου. ΕΙΤ' ΟΥΝ ΘΕΟΣ. πάνυ αἰδημόνως ὁ Χορὸς τὸ μὲν πρᾶγμα λέγει· τοὺς δὲ πράξαντας οὐκ ἐλέγχει.

201. Ω ΠΑΣΑΝ ΚΕΙΝΑ. ὦ ἡμέρα ἐκείνη ἐλθοῦσα ἐμοὶ ἐχθίστη. ἡ μάλιστα μεμισημένη πασῶν ἡμερῶν. τὸ δὲ ΠΛΕΟΝ περισσόν. Ω ΔΕΙΠΝΩΝ ΑΡΡΗΤΩΝ. τῶν ὑπὸ Αἰγίσθου, φησὶ, τῷ Ἀγαμέμνονι παρασκευασθέντων ἐπ' ὀλέθρῳ, ἃ οὐδὲ ὀνομάσαι καλόν. ΕΚΠΑΓΛΑ ΠΑΘΗ. μεγάλα. ΔΙΔΥΜΑΙΝ ΧΕΡΟΙΝ. τῆς Κλυταιμνήστρας καὶ τοῦ Αἰγίσθου. ΑΙ ΤΟΝ ΕΜΟΝ ΠΛΟΝ ΒΙΟΝ. πάνυ περιπαθῶς. αἵτινες χεῖρες, αἱ ἀνελοῦσαι ἐν Ἀγαμέμνονα, τὸν ἐμὸν βίον ἀνεῖλον, καὶ προέδωκαν τοῖς χθρῶις. ΠΟΙΝΙΜΑ. ποίνης ἄξια. ποινὴ δὲ λέγεται ἐπὶ μόνης ζημιώσεως χρημάτων. Ομηρος· (Ιλ. Ι. 628.)

καὶ μὲν τίς κε κασιγνήτοιο Φένοιο
ποινὴν, ἢ οὗ παιδὸς ἐδέξαλο τεθνειῶτος·
καί ῥ' ὁ μὲν ἐν δήμῳ μένει αὐτοῦ, πόλλ' ἀποβλίσας,
τοῦ δέ τ' ἐρητύεται κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
ποινὴν δεξαμένου.

211. ΑΓΛΑΙΑΣ. ἡδονῆς, δόξης.

213. ΦΡΑΖΟΥ ΜΗ ΠΟΡΣΩ ΦΩΝΕΙΝ. ὁ Χορὸς ἐπιμὰ τῇ Ηλέκτρᾳ μὴ ἀντικρυς ταῖς βλασφημίαις καθὰ Κλυταιμνήστρας καὶ Αἰγίσθου χωρεῖν. ΟΥ ΓΝΩΜΑΝ ΙΣΧΕΙΣ. οὐ νοεῖς, οὐ γιγνώσκεις, φησὶν, ἐξ οἵων ἀγαθῶν εἰς τί ἀνιαρὸν ἐλήλυθας; ΟΙΚΕΙΑΣ. ἤτοι τὰς συγγενικὰς, ἢ ἀπὸ σοῦ ἐσομένας, καὶ οὐκ ἀλλαχόθεν. ΣΑ. ΔΥΣΘΥΜΩ. ΤΙΚΤΟΥΣ' ΑΕΙ. σαφῆ γεννῶσα ταῦτα, ἐξ ὧν πολεμεῖταί σου ἡ ψυχὴ, ὡς ἐν ἀθυμίαις αὐτῆς οὔσης. ΤΑ ΔΕ ΤΟΙΣ ΔΥΝΑΤΟΙΣ ΟΥΚ ΕΡΙΣΤΑ. τοῖς κρείσσοσιν οὐ δι' ἔριδος δεῖ εἰς ταῦτα προσπελάζειν, ἀντὶ τοῦ, οὐχ οἷόν τε σε ἐρίζειν τοῖς δυνατοῖς. καὶ ἄλλως· ταῦτα δὲ, ἃ πράττεις, οὐκ ἐρισθὰ τοῖς κρατοῦσίν ἐστι. τουτέστι, τὴν περὶ τούτων φιλονεικίαν πρὸς τοὺς κρατοῦντας ποιεῖσθαι, ἀσύμφορον. ΠΛΑΘΕΙΝ. πελάζειν.

222. ΕΞΟΙΔ' ΟΥ ΛΑΘΕΙ ΜΕ. τοῦτο τὸ ἔπος, φησὶν, οὐ λανθάνει με· ἀλλ' οἶδα τὸ ἀσφαλὲς καὶ συμφέρον. διὰ δὲ τὴν ὑπερβασιν τῶν δεινῶν ἀναπάζομαι καὶ ἐπικινδυνώδη τινὰ φθέγγεσθαι. ΤΙΝΙ ΓΑΡ ΠΟΤΕ. παρὰ τίνος γὰρ ἂν ἀκούσομαι τὰ συμφέροντα, ἢ παρ' ὑμῶν τῶν συνοίκων; ὥσθ' μοι συγχωρῆσαι ἐν δεινοῖς οὔσῃ, παρηγορίαν τινα ἴσχειν ἐκ τῶν ὀδυρμῶν καὶ θρήνων. οὐ γὰρ πρὸς ξένους ἔχω, ἀλλὰ πρὸς ὑμᾶς εὐνοουσας. Ω ΦΙΛΙΑ ΓΕΝΕΘΛΑ. ὦ προσφιλὴς ἐμοὶ γενεά. ΤΙΝΙ ΦΡΟΝΟΥΝΤΙ ΚΑΙΡΙΑ. παρὰ τίνος φρονοῦντος καίρια, ἤγου-

συμφέροντα. ΑΝΕΤΕ. ἐάσαι. οἷον παύσασθέ με παραμυθούμενοι. ἢ οὕτως· ὑμεῖς με παραμυθούμενοι ἄνετε, ὅ ἐστιν, ἐπιτρέπετε ὀδύρεσθαι, καὶ μὴ αὔξετέ μου διὰ τῆς παραμυθίας τὸν ὀδυρμόν. ΤΑΔΕ ΓΑΡ ΑΛΓΤΑ. τὸ θρηνεῖν τὸν πατέρα ἄλυτόν μοι ἐστὶν, ὅ ἐστιν, οὐδέποτε παύσομαι, ἀλλ' ἀεὶ ἐν τῷ θρηνεῖν ἔσομαι. ΑΝΑΡΙΘΜΟΣ ΩΔΕ ΘΡΗΝΩΝ. ἔν τισι κεῖται ΑΝΑΝΟΜΟΣ, οἷον ἀεὶ γενομένη ἐν αὐτοῖς, καὶ οὐσαῖσι χωρὶς οὖσα τῆς τῶν δακρύων νομῆς. κεῖται δὲ καὶ ΑΝΗΡΙΘΜΟΣ, καὶ ἔστω ὁ λόγος· οὐκ ἔσομαι ἀνήριθμος θρήνων, ἀλλ' ἐν θρήνοις ἀριθμήσομαι. ἢ οὕτως· ἀνάριθμος, οἷον οὐκ ἀριθμοῦσα τοὺς θρήνους, ἀλλὰ δακρυλέσι χρωμένη αὐτοῖς.

236. ΚΑΙ ΤΙ ΜΕΤΡΟΝ ἔχει τόδε τὸ κακὸν, ὥστε μετρίως θρηνεῖν; πρὸς γὰρ ἄμετρον κακὸν καὶ ἀμέτρων δεῖται θρήνων. ΚΑΚΟΤΗΤΟΣ, τῆς συνεχούσης με. ΜΗΤ' ΕΙΗΝ ΕΝΤΙΜΟΣ ΤΟΙΤΟΙΣ. τοῖς ἀμελοῦσι τῶν γονέων. μὴ εἴη μοι ταύτης τῆς τιμῆς, τὸ τοὺς γονέας μὴ μέχρι τοῦ παντὸς ὀδύρεσθαι. τουτέστι μὴ θέλοιμι ἔχειν τιμὴν ὑπὸ τούτων. ΜΗΤ' ΕΙ ΤΩι ΠΡΟΣΚΕΙΜΑΙ ΧΡΗΣΤΩι. μήτε εἴ τινι ἀγαθῷ καὶ χρηστῷ πρόσκειμαι φίλῳ, συνοικοίην εὔκηλος. οἷον, μηδὲ εἰ ἀγαθός τις ἐστὶν, ᾧ ἐγὼ πρόσκειμαι, μηδὲ τούτῳ συνοικοίην εὖ, ζηλοῦσα αὐτὸν καὶ ἀποδεχομένη, εἰ τοιοῦτος περὶ τοὺς γονέας φαίνοιτο. μήτε οὖν αὐτὴ γενοίμην, μήτε, εἰ ὁ ξυνοικῶν μοι τοιοῦτος εἴη, ζηλοίην τὰ ἐκείνου, ὥστε καταφρονεῖν τῶν γονέων. ἢ οὕτως· μηδὲ εἰ συνοικοίην χρηστῷ τινὶ ἀνδρὶ, ζηλώσαιμ' ἂν τὰ ἐκείνου ἡσυχάζουσα, καὶ κατέχουσα τοὺς ἐπὶ τῷ πατρὶ γόους. ΓΟΝΕΩΝ ΕΚΤΙΜΟΙΣ. τῶν ἐπὶ τοῖς γονεῦσιν ὀξυτόνων γόων τὰς πλέονας ἴσχουσα ἐκλίμους, ἀντὶ τοῦ ἐκλὸς τιμῆς. ἀλλ' ἐν τῷ τιμᾶν τοὺς πατέρας εἴην ἰδία τῶν γονέων. ΠΤΕΡΥΓΑΣ δὲ ΟΞΥΤΟΝΩΝ

ΓΟΩΝ εἴρηκε, διὰ τὸ ταχύ. ἅμα μὲν γὰρ τῇ μνήμῃ καὶ ὀδυρμὸς, οὐδενὸς τοῦ μέλαξυ ὄντος. ὀξυτόνους δὲ, διὰ τὸ σφοδρὸν, καὶ τὸ εἰς ὀξὺ τείνεσθαι, τουτέστιν εἰς ἄκρον ἐλθεῖν. ΕΙ ΓΑΡ ΕΡΡΟΙ Τ' ΑΝ. ἤ τε αἰδὼς ἔρροι, καὶ ἡ περὶ πάντας εὐσέβεια, εἰ τῶν ἀδίκως ἀνῃρημένων μὴ τιμωρίαν ἔσται.

253. τὸ ΣΥ ΝΙΚΑ πάνυ ἀναγκαίως, ἵν' ἀφορμὴ γένηται μακρὰν ἐκεῖναι ῥῆσιν τῇ Ηλέκτρᾳ, ἐν ᾗ πάντα τὰ καθ' ἑαυτὴν παραλήψεται.

254. ΑΙΣΧΥΝΟΜΑΙ ΜΕΝ. αἰδοῦμαι, εἰ δοκῶ ὑμῶν βαρέως πενθεῖν, καὶ ἀπαραμυθήτως ἔχειν. ΑΛΛ' Η ΒΙΑ ΓΑΡ. ἐπείπερ ἐν τοῖς Φθάσασιν ἐπετίμησαν αὐτῇ διὰ τὸ ἀνενδότως θρηνεῖν, περὶ τούτου πρῶτον ἀπολογεῖσθαι βούλεται.

259. Α'ΓΩ ΚΑΤ' ΗΜΑΡ. ἀναγκαίως κέχρηται τῷ νοήματι. ἐπὶ μὲν γὰρ γενομένῳ πράγματι καὶ παρελθόντι, εἰκὸς καὶ παύσασθαι τὸν ἀδημονοῦντα. ὅποτε δὲ αὐτὴν οὐ μόνον τὰ τοῦ πατρὸς λυπεῖ, ἀλλὰ καὶ τὰ τῆς μητρὸς, καὶ τὰ Αἰγίσθου ὁσημέραι γιγνόμενα, εἰκότως παραλείπει καὶ τὸ πενθεῖν.

263. ἀνιαρὸν λίαν τὸ ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΜΑΥΤΗΣ. ὅτι ἀδικοῦμαι οὖσα ἐν τοῖς ἐμαυτῆς. ΚΑΙ'Κ ΤΩΝΔ' ΑΡΧΟΜΑΙ. καὶ βασιλεύομαι ὑπ' αὐτῶν. ἔτι δὲ τοῦτο χαλεπώτερον, τὸ καὶ τούτοις ὑποτέλεχθαι.

267. ΟΤΑΝ ΘΡΟΝΟΙΣ ΑΙΓΙΣΘΟΝ. καὶ γὰρ μετὰ τὸ φονεῦσαι Αγαμέμνονα Αἴγισθος ἐβασίλευσεν. Ομηρος· (Οδ. Γ. 303.)

Αἴγισθος ἐμήσατο οἶκόθι λυγρὰ,
κτείνας Ατρείδην· δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ.
ἑπτάετες μὲν ἄνασσε πολυχρύσοιο Μυκήνης.

ΦΟΡΟΥΝΤ' ΕΚΕΙΝΟΙ ΤΑΥΤΑ. οὐχ ὅμοια βασιλικὰ, ἀλλὰ

τὰ ἐκείνου. πάνυ γὰρ τοῦτο περιπαθὲς, καὶ ἐς ὑπόμνησιν ἄγον τὴν μείρακα τοῦ πατρός. ΣΠΕΝΔΟΝΤΑ ΛΟΙΒΑΣ. τὸ τῆς ἀσεβείας Αἰγίσθου καθηγόρημα, εἰ σπένδει θεοῖς, ὅταν ἄδικος φόνος ἐργάσηται. ΙΔΩ ΔΕ ΤΟΥΤΩΝ. ζηλοτυπίας μεστὸν τὸ πρᾶγμα· κινητικὸν δὲ πρὸς οἶκτον τὸ ΑΥΤΟΕΝΤΗΝ ΕΝ ΚΟΙΤΗι ΠΑΤΡΟΣ.

271. ΑΥΤΟΦΟΝΤΗΝ. γράφεται ΑΥΤΟΕΝΤΗΝ. τὸ δὲ ΗΜΙΝ παρέλκει Ἀττικῶς.

275. ΤΛΗΜΩΝ. τολμηρὰ, ἀναιδής. ΕΥΡΟΥΣ' ΕΚΕΙΝΗΝ ΗΜΕΡΑΝ. τὸ ΕΥΡΟΥΣΑ τὸν πόθον καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς γυναικὸς σημαίνει, οἷον ἡδέως αὐτὴν θεωμένη. οἱ Ἀργολικοὶ συγγραφεῖς τρισκαιδεκάτην εἶναί φασι μηνὸς Γαμηλιῶνος, ὡς Δεινίας ἐν ἑβδόμῳ Ἀργολικῶν.

283. ΚΩΚΥΩ. δακρύω. ΕΠΩΝΟΜΑΣΜΕΝΗΝ. ἐφ' ᾧ ὠνομάσθη. ΟΣΟΝ ΜΟΙ ΘΥΜΟΣ. ἐπικουφίζεται γὰρ τοῖς δακρύοις ἡ συμφορά. Αἰσχύλος·

Οἵ τοι σταγμοὶ τῶν πόνων ἐρείσματα.

287. ΓΕΝΝΑΙΑ. εὐγενὴς λόγοις καὶ οὐ πράξεσιν.

289. Ω ΔΥΣΘΕΟΝ. καὶ ταῦτα Ἀριστοφάνης παρῴδηκεν ἐν Γηρυτάδῃ. δύσθεον δὲ, ἀσεβές. ΠΑΤΗΡ ΤΕΘΝΗΚΕΝ. οὐκ ἀηρέθη φησὶν, ἀλλὰ τέθνηκε, τῷ προσχήματι τῆς λέξεως παραλογιζομένη τὴν παρανομίαν.

299. ΤΛΑΚΤΕΙ. ἐμμανῶς καὶ ἀναιδῶς βοᾷ, ὡς κύων. Ο ΚΛΕΙΝΟΣ. κατὰ εἰρωνείαν. ΣΥΝ ΓΥΝΑΙΞΙ. συνεργούσης γὰρ Κλυταιμνήστρας ἀνεῖλε τὸν Ἀγαμέμνονα. Ὁμηρος· (Οδ. Ω. 97.)

Αἰγίσθου ὑπὸ χερσὶ καὶ οὐλομένης ἀλόχοιο.

303. ΤΩΝΔΕ ΠΡΟΣΜΕΝΟΥΣ' ΑΕΙ. γράφεται,

Εγὼ δ' Ορέσ]ην προσμένουσ' ἀεί ποτε.

305. ΤΑΣ ΟΥΣΑΣ. τὰς παρούσας. ΕΝ ΟΥΝ ΤΟΙΟΥΤΟΙΣ. θαυμασ]ῶς καὶ ἀνθρωπίνως δικαιολογεῖται, ἐπεὶ οἱ ἐν δεινοῖς καὶ ἔξω λογισμοῦ τινὰ πράσσουσι, καὶ εἰς θεοὺς εὐσεβῆ φθέ]γονται.

310. ΦΕΡ' ΕΙΠΕ. ἐπεὶ θρασυ]έρῳ λόγῳ ἡ Ηλέκ]ρα κέχρηται, ὁ Χορὸς βουλόμενος περὶ Ορέσ]ου πυθέσθαι, ἐρωτᾷ εἰ πάρεσ]ιν Αἴγισθος.

312. Η ΚΑΡΤΑ. ἐν ἤθει. οἷον, πολλοῦ γε δεῖ. ΜΗ ΔΟΚΕΙ. ἀντὶ τοῦ ἡγοῦ. δαιμονίως ᾠκονόμη]αι τοῦτο πρὸς τὴν χάρωσιν Κλυταιμνήσ]ρας. τὸ δὲ εἴργεσθαι ἐξόδου, περιπαθὲς μὲν πρὸς τὴν μείρακα· χρήσιμον δὲ πρὸς τὴν ὑπόθεσιν.

317. ΤΟΥ ΚΑΣΙΓΝΗΤΟΥ. λείπει ἡ περί. ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ. βραδύνον]ος.

320. δύνα]αι τὸ ΟΚΝΕΙΝ Ομηρικῶς εἰρῆσθαι, ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι. (Ιλ. Ε. 255.)

Οκνείω δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν ὠκειάων.

ΠΡΑΣΣΩΝ. ἐπιχειρῶν πράσσειν.

323. ΕΙΠΕΙ Τ' ΑΝ. ἐπεί τοι ἄν.

324. ΜΗ ΝΥΝ ΕΤ' ΕΙΠΗΣ. οὐχ ὡς τῆς Χρυσοθέμιδος τἀναντία φρονούσης τῇ Ηλέκ]ρᾳ. ἀλλ' ἐπειδὴ ὁρῶσιν ἐναγίσμα]α βασ]άζουσαν, τοῦτο πρῶτον πυθέσθαι βουλόμεναι, κωλύουσιν αὐτὴν τῶν ἐξῆς λόγων.

328. ΤΙΝ' ΑΥ ΣΥ ΤΗΝΔΕ. τὸ ἐξῆς· τίνα φάτιν φωνεῖς; ἐπίτηδες δὲ τοῖς ἀγρίοις ἤθεσιν ἀντιπαρατά]ουσι πρᾶα, καθάπερ νῦν τῇ Ηλέκ]ρᾳ Χρυσόθεμιν συνέζευξε, καὶ τῇ Αντιγόνῃ τὴν Ισμήνην, ἵνα τοῦ διαπικίλλειν ταῖς ἀντιρρήσεσι τὰ δράμα]α

335. ΤΦΕΙΜΕΝΗι. μὴ ὅλον τὸ ἱστίον ἀναστεταράσῃ. ἀπὸ τῶν πλεόντων, οἳ πρὸς τὴν βίαν τῶν ἀνέμων οὐκ ἀντίσχοντες, ὑφιᾶσι τῶν ἱστίων. Εἰς τὸ αὐτό. ὑφήσειν τὸ ἱστίον, οἷον συστέλλειν τὸ φρόνημα, καὶ μὴ ἀντικρὺς μάχεσθαι, οἱονεὶ τῇ προαιρέσει χρῶμαι. ΤΟ ΜΕΝ ΔΙΚΑΙΟΝ. ὀνοῦς· τί ὄφελος τῆς δικαιοσύνης, εἴ τις διὰ ταύτην τοῖς δεινοῖς περιστήσῃ;

342. ΜΕΛΕΙΝ. φροντίζειν. ΤΑ ΜΑ ΝΟΤΘΕΤΗΜΑΤΑ. οἷον, ἃ εἶπες ἐμὲ ναυθετοῦσα. ταῦτα ὁποῖά ἐστι τὰ ἐπὶ τῇ Αντιγόνῃ, ὅπου τῇ Ισμήνῃ λοιδορεῖ, καί φησιν αὐτῇ τὰ Κρέοντος φρονεῖν. ΕΠΕΙ Θ' ΕΛΟΥ ΓΕ. ὁμολόγησον σαυτὴν ἢ φρονεῖν κακῶς, προσμεμενηκυῖαν τοῖς ἐχθροῖς· ἢ φρονοῦσαν, τῶν φιλτάτων ἀμνημονεῖν. οἷον θάτερά σε δεῖ ὁμολογῆσαι, ἢ ὅτι κακῶς φρονεῖς, ἢ ὅτι ἐκοῦσα ἁμαρτάνεις, καὶ παράφρασις. τὸ δὲ ΘΑΤΕΡΑ αὐτὶ τοῦ θατέρου Ατθικῶς εἴρηται.

348. ΤΟ ΤΟΥΤΩΝ ΜΙΣΟΣ. λείπει ἡ καλά. ΤΗΝ ΤΕ ΔΡΩΣΑΝ. αὐτὶ τοῦ ἐμέ. ΕΚΤΡΕΠΕΙΣ. ἢ ἐκ αὐτὶ τῆς ἀπό. ἀποστρέπεις.

354. ΚΑΚΩΣ ΜΕΝ ΟΙΔΑ. κακῶς μὲν ζῶ. ἀλλ' ὑστέρου λυπεῖν τοὺς ἐχθροὺς τοῦτο πράξω. οὐ γὰρ ἐφίεμαι τρυφερώτερον ζῆν. ΛΥΠΩ ΔΕ ΤΟΥΤΟΥΣ. διὰ τὸ τιμᾶν τὸν πατέρα.

363. ΕΜΟΙ ΓΑΡ ΕΣΤΩ. ἐμοὶ, φησὶν, ἔστω τροφὴ, ἡ τῇ ἀνάγκῃ μόνον ἁρμόζουσα, καὶ τὴν πεῖναν ἀπαλλαττουσα. οὐ δέομαι γὰρ τοιαύτης τροφῆς, ἀφ' ἧς ἡδονὴν σχήσω. ἢ οὕτως· τοῦτο μόνον ἐμὲ βοσκέτω, τὸ μὴ λυπεῖν ἐμὲ αὐτὴν, εἰ τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς πείθεσθαι ἀναγκασθήσομαι. ΟΥΔ' ΑΝ ΣΥ ΣΩΦΡΩΝ. οὐδὲ σὺ, εἰ ἐσωφρόνεις, ὀρθῶς ἂν ἔζης ἠμελημένα τοῦ πατρός. ΚΑΛΟΥ. αὐτὶ τοῦ κλήθητι, λέγου, ὀνομάζου.

370. ΕΙ ΣΤ ΜΕΝ ΜΑΘΟΙΣ. εἰ σῦνηρώσεῖτε τοὺς τρόπους, οἷ ἂν ἔχοι. ἡ μὲν γὰρ αὐσ͂τηρὰ, ἡ δὲ ἀνειμένη.

372. ΗΘΑΣ ΕΙΜΙ. ἀντὶ τοῦ ἐν συνηθείᾳ εἰμί. ΤΩΝ ΤΗΣΔΕ ΜΥΘΩΝ. τῶν παρὰ ταύτης λεγομένων μύθων. ΜΑΚΡΩΝ. μεγάλων, ἢ παλυχρονίων. ΣΧΗΣΕΙ. ἐφέξει, κωλύσει. ΓΟΩΝ. γραφέ͂αι καὶ ΛΟΓΩΝ.

381. ΚΑΤΗΡΕΦΕΙ. καθεσκεπασμένῃ, σκοτεινῇ. ΕΝ ΚΑΛΩ. ἔ͂γκαιρον. νῦν, φησὶν, εὔκαιρόν ἐσ͂τι καλῶς φρονῆσαι.

387. ΑΛΛ' ΕΞΙΚΟΙΤΟ. ἁρμόζει μάλισ͂τα τὸ πρόσωπον Ηλέκ͂τρας τῇ Αντιγόνῃ.

391. ΑΦ' ΥΜΩΝ. πάνυ θυμικῶς καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτεῖς σῦκαλαλέγει, ὡς τὰ αὐτῶν αἱρουμένην.

393. ΚΑΛΟΣ ΓΑΡ. εἰρωνεύ͂εται ἐν ἤθει.

401. ΤΑΥΤ' ΕΣΤΙ ΤΑ'ΠΗ. κακῶν ἐσ͂τιν ἐπαινέσαι ταῦτα τὰ ἔπη.

403. ΝΟΥ ΚΕΝΗ. ἀντὶ τοῦ συνέσεως κούφη.

411. ΣΥΓΓΕΝΕΣΘΕ. συμμαχήσᾶτε, συνεργήσατε, συμπραξ͂ατε ἡμῖν κἀν νῦν. ἀκούσασα δὲ, ὅτι ἐν τοῖς ὀνείροις δείμαλά τινα τῇ Κλυταιμνήσ͂ρᾳ γέγονε, θαρσεῖ καὶ ἐπικαλεῖται τοὺς θεοὺς, εἰ καὶ μὴ πρότερον, κἀν νῦν παρισ͂άναι.

414. ΠΛΗΝ ΕΠΙ ΣΜΙΚΡΟΝ. ἀντὶ τοῦ πλὴν ὀλίγων.

418. ΔΕΥΤΕΡΑΝ ΩΜΙΛΙΑΝ. ὡς αὖθις αὐτοῦ ἀναζ͂ήσαντος καὶ προσομιλήσαντος. ΕΦΕΣΤΙΟΝ. ἐπὶ τὴν οἰκίαν γενόμενον, τουτέσ͂τιν ἐπ' οἶκον. ΗΝΙΧ' ΗΛΙΩι. τοῖς γὰρ παλαιοῖς ἔθος ἦν, ἀπολροπιαζομένους τῷ ἡλίῳ διηγεῖσθαι τὰ ὀνείρατα. ΗΛΙΩι. ἀντὶ τοῦ ἡμέρᾳ. ἥκουσα, φησὶ, τοῦ ὀνείρου, ἡνίκα ἡμέρας γενομένης διηγεῖτο αὐτό τινι, κἀκεῖνος ἐμοί. ΕΙ ΓΑΡ Μ' ΑΠΩΣΗι. εἰ γὰρ νῦν, φησὶ, δεομένην σου ἀπώσῃ με,

ιαιοῦ σοι τινὸς γενομένου, μετὰ ταῦτα αὐτὴ μέλεύσῃ με, καὶ ἀξιώσεις μετὰ σοῦ γενέσθαι.

432. ΟΥ ΓΑΡ ΣΟΙ ΘΕΜΙΣ. ἵνα μὴ ἀποτρέψῃ, εἴ τι καλὸν μέλλει γενέσθαι ἀπὸ τῶν ὀνείρων. ΕΥΝΗΝ δὲ, νῦν τὸν τάφον. ΕΙ ΜΗ ΤΛΗΜΟΝΕΣΤΑΤΗ. καθόλου φησίν· εἰ μὴ τελμηροτάτη πασῶν ἐτύγχανεν, οὐκ ἄν ποτε ταῦτα ἔπραττεν ἐπὶ τιμῇ τοῦ πάτρος, ὃν αὐτὴ ἀνεῖλεν. εἰκὸς οὖν αὐτὴν τοῦτο ἐπί τινι λυσιτελοῦντι πράττειν, ᾧ μὴ ὑπουργήσῃς σύ.

445. ΕΜΑΣΧΑΛΙΣΘΗ. ὑπὸ τὰς μασχάλας ἔλαβε τὰ ἄκρα, ἀντὶ τοῦ ἠκρωτηριάσθη. ἢ ἐπεὶ εἰώθεσαν εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν ἀναιρουμένων ἀπομάσσειν τὰ ξίφη, ὥσπερ ἀποτροπιαζόμενοι τὸ μύσος τὸ ἐν τῷ φόνῳ. τὸ δὲ ΕΞΕΜΑΞΕΝ ἐπὶ τοῦ Αγαμέμνονος, ὃς ἐμασχαλίσθη ὑπὸ τῆς Κλυταιμνήστρας, καὶ τὸ κάρα αὐτοῦ τὰς κηλίδας τούτων τὰς ἐπὶ τῷ φόνῳ ἐξέμαξεν. οὐ δεῖ δὲ διαφωνίαν δοκεῖν εἶναι πρὸς τὸν Ομηρον, ἐπεί φησιν ἐκεῖνος· (Οδ. Δ. 535.)

Δειπνίσσας, ὥς τις τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ.

ἔοικεν γὰρ τὰ ὅλα συμφωνεῖν τῷ πράγματι. τὰ γὰρ καλὰ μέτες ἐξουσίαν ἔχει ἕκαστος ὡς βούλεται πραγματεύσασθαι, εἰ μὴ τὸ πᾶν βλάπτοι τῆς ὑποθέσεως. Αλλως. εἰώθεσαν οἱ δρῶντες ἐμφύλιον φόνον, ἀκρωτηριάζειν τοὺς ἀναιρεθέντας, ἐκ παντὸς μέρους τοῦ σώματος ἀποτεμνόμενοι, καὶ περιάπτειν ἑαυτοῖς τὰ ἄκρα συπείροντες, διὰ τούτων ὥσπερ τὴν δύναμιν ἐκείνων ἀφαιρούμενοι, διὰ τὸ μὴ παθεῖν ἐς ὕστερον τὶ δεινὸν παρ' ἐκείνων. ἐφόρουν δὲ εἰς τὰς μασχάλας τὰ ἄκρα, ὃ καὶ μασχαλισθῆναι ἔλεγον. Αλλως. ΚΗΛΙΔΑΣ ΕΞΕΜΑΞΕΝ. ἢ τῇ ἑαυτῶν κεφαλῇ ἀπέμασσον τοῦ ξίφους τὰς κηλίδας, ἢ τῇ τοῦ φονευομένου, ὥσπερ τὰς ἐπὶ τῷ μύσει κηλίδας ἀποτροπιαζόμενοι. Αλλως. ἐπὶ

ταῖς καθάρσεσι, τῶν φονευθέντων τὰ ἄκρα ἔτεμνον, καὶ περὶ τὰς μασχάλας αὐτοῦ ἐκρέμαζον αὐτά, ἵνα, φασὶν, ἀσθενὴς γένοιτο πρὸς τὸ ἀντιβίσασθαι τὸν φονέα. καὶ Ἀπολλώνιος (Αργον. Δ. 477.) ἐξάργματα τάμνε θανόντος. ὁ Ἰάσων τοῦ Αἰγύπιου.

448. ΤΑΥΤΑ ΜΕΝ ΜΕΘΕΣ. προοικονομικῶς εἰσβέλλει αὐτὴν εἰς τὸν τάφον, ἐπὶ τὸ εὑρεῖν τὸν βόστρυχον Ὀρέστου.

451. ΑΛΙΠΑΡΗ ΤΡΙΧΑ. περισπαθῶς μὲν τὸ τῆς πενίας. τὸ δὲ ΑΛΙΠΑΡΗ, ἀντὶ τοῦ αὐχμηράν. ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι ΛΙΠΑΡΗ, ὅ ἐστιν ἐξ ἧς αὐτὸν λιπαρήσομεν, ὡς εἰ ἔλεγεν κείρων τρίχα. ΚΑΙ ΖΩΜΑ ΤΟΥΤΟΝ. σύμφωνον τοῦτο τῷ, (19.) ὧδε μὲν ἀεικεῖ σὺν στολᾷ. ΖΩΜΑ δὲ νῦν τὴν ζώνην δηλοῖ, ὃ τὸ ἔνδυμα, ἵνα τούτῳ στέψῃ τὸν τάφον ἀντὶ μίτρας. διδάσκει γὰρ τὸ ζῶμα ἀντὶ τῆς ταινίας. ΕΞ ΥΠΕΡΤΕΡΑΣ. ἀντὶ τοῦ ἰσχυροτέρας, μετὰ δυνάμεως μείζονος. ΚΟΙΝΩι ΠΑΤΡΙ. τῷ σῷ καὶ ἐμῷ.

466. ΤΟ ΓΑΡ ΔΙΚΑΙΟΝ ΟΥΚ ΕΧΕΙ ΛΟΓΟΝ. οὐκ ἔχει λόγον τὸ Φιλονεικεῖν περὶ τοῦ δικαίου, ὥστε περὶ αὐτοῦ δύο εἶναι ἐρίζειν. δεῖ γὰρ τὸν ἕτερον τῷ ἑτέρῳ πείθεσθαι. ἢ τὸ ΟΥΚ ΕΧΕΙ ΛΟΓΟΝ ἀντὶ τοῦ, οὐ παρέχει πρόφασιν. Ἀλλως. οὐ διστάζει, φησὶ, καὶ ἀμφιβολίας προσδεῖται τοῖς δύο, πότερον δεῖ τοῦτο ποιεῖν ἢ προαιρεῖσθαι. ΣΙΓΗ ΠΑΡ' ΥΜΩΝ. εὐλαβὴς οὖσα ἡ Χρυσόθεμις κρύπτειν ἀξιοῖ τὸν Χορόν. ΠΕΙΡΑΝ ΤΗΝΔΕ. ἀντὶ τοῦ, τὴν ἐπιχείρησιν.

472. ΠΑΡΑΦΡΩΝ. ἀνόητος. ὁ Χορὸς ἐκ τοῦ ὀνείρου περὶ μαντευόμενος, θαρρεῖν παραινεῖ τὴν Ηλέκτραν. Α ΠΡΟΜΑΝΤΙΣ ΔΙΚΑ. ἡ προμαντευομένη τὰ μέλλοντα, ἢ τοῖς συνετοῖς προγνωσκομένη μέτεισι, φησὶ, παρέχουσα τούτοις δύναμιν, ὡς

μωρώσασθαι τοὺς ἐχθρούς. ΟΥ ΓΑΡ ΠΟΤ' ΑΜΝΗΣΤΕΙ. οὐ γὰρ ἀμνημονεῖ, φησὶ, τῶν τολμηθέντων καθ' ἑαυτοῦ ὁ βασιλεύς· ἀλλ' ἐπεξελεύσεται κἀμὲ τῶν ἐχθρῶν. ΟΥΔ' Α ΠΑΛΑΙΑ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ΑΜΝΗΣΤΕΙ. οὐδ' ἀμνημονεῖ, φησὶν, ἡ χαλκόπλευρος γένυς, ἡ ἑλοῦσα αὐτόν. ἀλλὰ καὶ αὐτὴ τιμωρὸς ἥξει κἀμοὶ τῶν δρασάντων. ΓΕΝΥΣ δὲ, εἶδος πελέκεως.

488. ΗΞΕΙ. ἡ Ἐρινὺς, ἡ ἐκείνῳ τῷ Φόνῳ ἀκολουθήσασα. κἄτας ἐν τῷ ὑπομνήματι. ΠΟΛΥΠΟΥΣ. ἐν ὑπερβολῇ τοῦτο εἴρηκεν. ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι κεῖται ΠΟΛΥΠΑΙΣ. ἐπεὶ γὰρ, φησὶ, ἐν τῷ Ὀρέστῃ τὴν πᾶσαν ἐλπίδα ἔχουσι, τὸ ΠΟΛΥΠΑΙΣ ἐν ὑπερβολῇ ἔθηκεν, ἡ πολλὰ κακὰ τίκτουσα. ΧΑΛΚΟΠΟΥΣ. ἡ σίδηρα καὶ ἀκοπίαστος ἐν τῷ ἐπιέναι κατὰ τῶν φονέων.

492. ΑΛΕΚΤΡ' ΑΝΥΜΦΑ. δύσλεκτρα καὶ κακόνυμφα, ἀντὶ τοῦ, μὴ νενομισμένα, ἀλλὰ παράνομα διὰ τὴν μοιχείαν. ΕΠΕΒΑ. ἤτοι ἐπὶ τῆς Ἐρινύος ἐστὶν ὁ λόγος. ἐπεὶ δὴ γὰρ ἐπὶ μιαιφόνοις γάμων ἄλεκτρα καὶ ἀνύμφευτα· ἐπεὶ δὲ τούτους, οἷς οὐ θέμις. οὓς οὐκ ἐχρῆν, εἰς γάμον ἤγαγεν ἡ Ἐρινὺς, διόπερ καὶ νῦν αὐτοὺς μετελεύσεται. ἢ ἐπὶ τῆς Κλυταιμνήστρας ἐστὶ τὸ λεγόμενον· τὸ δὲ ΟΙΣΙΝ ΟΥ ΘΕΜΙΣ ἐπὶ τῶν γάμων. φησὶν οὖν ὅτι ἐπεὶ γάμοις ἡ Κλυταιμνήστρα, οἷς οὐκ ἔπρεπε.

495. ΠΡΟ ΤΩΝΔΕ ΤΟΙ Μ' ΕΧΕΙ. τὸ ΤΟΙ σύνδεσμος παραπληρωματικός. λείπει δὲ τὸ ἐλπὶς, ἡ θάρσος με ἔχει, μὴ πρὸ τούτων τῶν προειρημένων, Αἴγισθόν φησι καὶ Κλυταιμνήστραν, τοῦτο τὸ ὄνειρ' ἄψεκτον ἡμῖν προσπελάζειν. ἀλλ' ἀκουσόμεθα ψευσομένου αὐτοῦ παρὰ τῶν θεασαμένων αὐτὸν, λεγόντων ὅτι κακῶν ἦν σημαντικόν. Ἀλλως. θαῤῥῶ ὅτι τοῖς δρῶσι

ταῦτα τὰ ἄδικα καὶ συνδρῶσιν, αὐτοῖς οὐκ ἔσται ἄψεκτος ὁ ὄνειρος. παθόντες γὰρ ψέξουσι τὸ ὀφθέν. ΤΟΙΣ ΔΡΩΣΙ ΚΑΙ ΣΥΝΔΡΩΣΙΝ. ὑμῖν ταῖς δρώσαις ὑπὲρ Αγαμέμνονος, καὶ ὑμῖν ταῖς συνδρώσαις καὶ συναχθομέναις. ΤΕΡΑΣ. τὸ τοῦ ὀνείρου τέρας λέγει. ΕΝ ΔΕΙΝΟΙΣ ΟΝΕΙΡΟΙΣ. τοῖς ἐκφοβοῦσι τοὺς ὁρῶντας, ὅταν ὦσι δεινοί. ΘΕΣΦΑΤΟΙΣ. τοῖς τῶν ὀνείρων. ΕΓ ΚΑΤΑΣΧΗΣΕΙ. οὐ τοῖς ἑωρακόσιν, ἀλλὰ τῇ Ηλέκτρᾳ.

504. Ω ΠΕΛΟΠΟΣ. οἷον ἦν καὶ τὸ πρῶτον· (10.)

Πολύφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε.

φησὶ δὲ Φερεκύδης, ὅτι Πέλοψ νικήσας τὸν ἀγῶνα, καὶ λαβὼν τὴν Ιπποδαμείαν, ὑπέσῤῥεψεν ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον μετὰ τῶν ὑποσπόρων ἵππων καὶ τοῦ Μυρτίλου· καθ' ὁδὸν δὲ καταλαβὼν αὐτὸν προϊόντα πρὸς τὸ φιλῆσαι αὐτὴν, ἔῤῥιψεν εἰς θάλασσαν. ΠΟΛΥΠΟΝΟΣ ΙΠΠΕΙΑ. πολύπονος γενομένη πᾶσιν Αργείοις. καὶ ἑρμηνεύει αὐτὸ, λέγων· Ως ἔμολες αἰαῖ τᾷδε γᾷ. ΑΙΑΝΗ δὲ, θρηνητική, ὃ γίνεται ἐκ τοῦ αἰ αἰ. ΕΥΤΕ ΓΑΡ Ο ΠΟΝΤΙΣΘΕΙΣ. ὁ νοῦς τοιοῦτός ἐστιν· ἀφ' οὗ ὁ Μυρτίλος ἀπέθανεν, οὐ διέλιπεν αἰκία τοὺς πολυκλήμονας δόμους. ὁ γὰρ Ερμῆς, πατὴρ Μυρτίλου, ἐμήνισε τοῖς Πελοπίδαις. ΑΙΚΙΑΙΣ. αἰκισμοῖς, ὕβρεσι. ΠΡΟΡΡΙΖΟΣ. ἀντὶ τοῦ παντάπασι.

516. ΑΝΕΙΜΕΝΗ. ἄνεσιν ἔχουσα. πανταχόθεν δὲ διαφόρους ἐξαλλαγὰς τὸν ἕλεον Ηλέκτρας διαγράφει ὁ ποιητής. ΑΙΣΧΥΝΕΙΝ. ἀντὶ τοῦ, καθ' ἡμῶν λέγειν.

526. ΕΞ ΕΜΟΥ. ΚΑΛΩΣ. ἴδιον ῥητορικῆς τὸ μὴ ἀρνεῖσθαι μὲν, πιθανὴν δὲ τῶν διεδραμένων ἐπεισφέρειν αἰτίαν. οὐχ ὡς δίκαια δὲ πρατθούσης συνηγορεῖ ὁ ποιητὴς, ἀλλ' ἵνα μὴ ἀργὸν εἴη τὸ πρόσωπον.

539. ΠΑΙΔΕΣ ΔΙΠΛΟΙ. Ερμιόνη καὶ Νικόστρατος. λαμβάνονταί τινες τοῦ ποιητοῦ ἐκ τῶν Ομηρικῶν· ἐπεὶ ἐκεῖνος μίαν γεγονέναι τῷ Μενελάῳ τὴν Ερμιόνην φησίν· οὗτος δὲ διπλοῦς μοιχτῆρσους φησὶν αὐτῷ γεγονέναι. ὅμως συμφωνεῖ τῷ Ησιόδῳ λέγοντι·

ἡ τέκεθ' Ερμιόνην δουρικλειτῷ Μενελάῳ·
ὀπλότατον δ' ἔτεκε Νικόστρατον, ὄζον Αρηος.

οὐ περὶ μεγάλων δὲ αἱ τοιαῦται διαφωνίαι τοῖς ποιήμασιν, ὥστε οὐ πάνυ δεῖ αὐτοῖς ἐπὶ τῶν τοιούτων ἐνοχλεῖν, ἀφεμένους τῶν ἀναγκαιοτέρων, ἅπερ παραληρεῖν ἐχρῆν. ταῦτα δέ ἐστι τὰ ἡδέα καὶ χρήσιμα ἡμῖν τοῖς ἐντυγχάνουσιν. ὅρα οὖν πῶς ἐκείνῳ τῷ μέρει τῆς ἱστορίας κατεχρήσατο, ὅτι συνέφερε τῷ λόγῳ τῆς Κλυταιμνήστρας.

542. Η ΤΩΝ ΕΜΩΝ ΑΙΔΗΣ. τὸ ἑξῆς· ἡ τῶν ἐμῶν τέκνων δείσασθαι πλέον ἵμερόν τινα Αἰδὼς ἔσχεν, ἢ τῶν ἐκείνης; ΠΑΡΕΙΤΟ. ἠμελεῖτο, παρηρεῖτο.

550. ΔΥΣΘΥΜΟΣ. κακόβουλος. ΓΝΩΜΗΝ ΔΙΚΑΙΑΝ. ὅτι λογισμῷ χρησαμένη δικαίῳ, τότε δηλονότι ΤΟΥΣ ΠΕΛΑΣ ΨΕΓΕ, ἡμᾶς, μὴ τὸ πᾶν ὀργῇ καταχαριζομένη. τινὲς ΤΟΥΣ ΠΕΛΑΣ τοὺς περὶ Αγαμέμνονα ἔγνωσαν.

552. ΕΡΕΙΣ ΜΕΝ ΟΥΧΙ ΝΥΝ. οὐκ ἂν εἴποις ὡς λυπήσασά με τοιαῦτα ἀντακήκοας. ἐμοῦ γὰρ εἰπούσης οὐδὲν, σὺ προκαλήρξω τῆς εἰς ἐμὲ λοιδορίας.

556. ΕΙ ΔΕ Μ' ΩΔ' ΑΕΙ ΛΟΓΟΙΣ. εἰ πρὸ τῶν λόγων ἐπανυβάνου, εἰ τὸ λέγειν σοι ἐφίημι, οὐκ ἂν ἧς λυπηρά.

558. ΠΑΤΕΡΑ ΦΗΙΣ ΚΤΕΙΝΑΙ. ὡς ῥήτωρ διεῖλεν εἰς κεφάλαια τὸν λόγον. καὶ πρῶτον κεφάλαιον, ὅτι οὐδὲν χαλεπώτερον τούτου, εἴ γε δικαίως· δεύτερον ὅτι οὐ δικαίως, ἀλλὰ

πεισθεῖσα Αἰγίσθῳ. δείκνυσι δὲ, ὅτι ἀκουσίως ὁ Αγαμέμνων ἔθυσε τὴν Ἰφιγένειαν ἐν τῇ Αὐλίδι. ΩΣ ΟΥ ΔΙΚΗ Γ' ΕΚΤΕΙΝΑΣ. ἐναντίον τῷ· (528.) ἡ γὰρ δίκη νιν εἶλε. ΕΣΠΑΣΕ παρήγαγε, παρέπεισεν. Ω Ι ΤΑΝΥΝ ΣΥΝΕΙ. αὕτη γὰρ αὐτοῦ δείξις, οὐ διὰ τὴν θυγατέρα, ἀλλὰ διὰ τὸν μοιχὸν πεφυσῆσθαι τὸν Αγαμέμνονα, τὸ καὶ μέχρι τοῦ νῦν αὐτῷ συνεῖναι καὶ συνοικεῖν.

563. ΤΙΝΟΣ ΠΟΙΝΗΣ. λείπει ἡ διά.

567. ΕΞΕΚΙΝΗΣΕΝ. ἐξεδίωξεν.

575. ΑΝΤΙΒΑΣ. ἀντιπαρεστηκότος, καὶ μὴ βουλομένου. διὰ τῆς λέξεως δηλοῖ τὸ ἀκούσιον τῆς προαιρέσεως.

577. ΕΙ Δ' ΟΥΝ. πιθανῶς καὶ ἀσκευάζει, ὅτι εἰ νομοθετεῖς ἄλλον ἀντ' ἄλλου ἀναιρεῖσθαι, καὶ σαυτῆς νομοθετεῖς. ΠΡΩΤΟΙΣΙ ΘΑΝΟΙΣ ΑΝ. ἀντὶ τοῦ Αγαμέμνονος. ΑΛΛ' ΕΙΣΟΡΑ. ὅρα, φησὶ, μὴ παρακάλυμμα τῶν σαυτῆς ἀδικημάτων ταύτην κατασκευάζῃ τὴν πρόφασιν.

595. ΟΥΔΕ ΝΟΥΘΕΤΕΙΝ ΕΞΕΣΤΙ ΣΕ. ἐπεὶ πάνυ αὐτὴν διήλεγξεν ἐπὶ τῇ μοιχείᾳ, ὥσπερ ἐπιλαμβανομένη αὐτῆς καὶ κατεύνην ἐκμειλισσομένη φησὶν, ὅτι οὐδὲ νουθετεῖν σε δεῖ· χαλεπαίνεις γὰρ, ὡς λοιδορουμένη. τὸν ἔλεγχον οὖν νουθέτησιν ὠνόμασεν.

608. ΕΙ ΓΑΡ ΠΕΦΥΚΑ. εἰ γέγονα τούτοις τοῖς κακοῖς ἔνοχος, σῖγμαργος καὶ ἀναιδὴς, ὡς σὺ φῂς, οὐ καλαισχύνω σου τὴν Φύσιν, ἐλάττων σου οὖσα· ἀλλ' ὁμοία σοι φανήσομαι. ζηλῶ σε, φησίν· ὥσπερ γὰρ σὺ καλὰ Αγαμέμνονος Αἴγισθον ἔθρεψας, οὕτω κατὰ σοῦ τὸν Ορέστην ἐγώ.

610. ΟΡΩ ΜΕΝΟΣ ΠΝΕΟΥΣΑΝ. ὁ Χορὸς τεθαυμακὼς ἐπὶ τοῖς λόγοις, φησίν· Ορῶ μένος πνέουσαν τὴν παῖδα

ὶ δὲ σὺν δίκῃ αὐτῇ τοῦτο τὸ μένος σύνεσ]ιν, τούτου τοῦ μένους φροντίδα οὐκ ἔτι ὁρῶ γιγνομένην ὑπό τινος. εὐσχημόνως δὲ ἐς τὴν Κλυταιμνήσ]ραν τὸν λόγον ἀπ]οτείνουσιν. ἀντ]λαμβανομένη οὖν ἐκείνη τοῦ λόγου, φησίν· Ποίας δέ μοι δεῖ πρός γε τήνδε φροντίδος; ΟΥΚ ΕΤ' ΕΙΣΟΡΩ. ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐννοῶ.

614. ΚΑΙ ΤΑΥΤΑ ΤΗΛΙΚΟΥΤΟΣ. ὑπὲρ ἐπ]ιτάσεως· ὅτι εἰ καὶ δοίη τις ἐξουσίαν ἀντιλέγειν τοῖς γονεῦσιν, ἀλλ' οὐ ταύτῃ παθόντι οὕτω ἔπρεπε τηλικαύτῃ. ΑΙΣΧΥΝΗΣ ΑΤΕΡ. ἀντὶ τοῦ ἀναισχύντως.

618. ΕΞΩΡΑ ΠΡΑΣΣΩ. κάγώ, φησὶν, αἰσθάνομαι ἐπ]ονειδίσ]α πράσσουσα, καὶ οὐ κα]ὰ τὴν ἐμὴν ὥραν. ΕΞΑΝΑΓΚΑΖΕΙ ΜΕ. ἐμφατικώτερον τὸ ΕΞΑΝΑΓΚΑΖΕΙ, διὰ τῆς προθέσεως.

622. Η Σ' ΕΓΩ ΚΑΙ ΤΑ'Μ' ΕΠΗ. ὡς δὴ καὶ τοῖς ἔργοις καὶ τοῖς λόγοις μετριάζουσα πρὸς αὐτὴν, ταῦτά φησιν ἡ Κλυταιμνήσ]ρα.

627. ΕΤΤ' ΑΝ ΑΙΓΙΣΘΟΣ ΜΟΛΗι. πιθανῶς ἐπὶ τῶν ἀγρῶν ἔφη τὸν Αἴγισθον, ὑπὲρ τοῦ παῤῥησίαν δοθῆναι τῇ κόρῃ.

628. ΟΡΑΙΣ. οὐκ ἐμμένεις οἷς πρότερον εἶπας. ἔφη γάρ· (556.) Καὶ μὴν ἐφίημι.

632. ΕΩ, ΚΕΛΕΥΩ. δεῖ γὰρ προκόπ]ειν τὴν ὑπόθεσιν· διὸ οὐ ποιεῖται πλείονας ἀντιῤῥήσεις. πιθανῶς δέ· οὐ γὰρ χρὴ ἐν ταῖς ἀντιλογίαις θυμοῦσθαι τὸν ἡ]τώμενον.

634. ΕΠΑΙΡΕ ΔΗ ΣΤ. πρὸς θεράπ]αιναν φησι. ΘΥΜΑΤΑ. θυμιάμα]α. ΠΑΓΚΑΡΠΑ. ἐπ]ίπαν ὅσπ]ρια ἔθυον τοῖς θεοῖς. ΠΡΟΣΤΑΤΗΡΙΕ. ὅτι πρὸ τῶν θυρῶν ἵδρυται. ΒΑΞΙΝ. λόγον. ΟΥ ΓΑΡ ΕΝ ΦΙΛΟΙΣ. οὐκ εἰς τὸν Χορὸν ἀπ]οτείν]αι, ἀλλ' εἰς τὴν Ηλέκ]ραν.

642. τὸ ΜΑΤΑΙΑΝ οὐκ ἔστι ψευδῆ, ἀλλ' ἀνωφελῆ. τί γὰρ πράξει, τοὺς κραίοῦντας διαβάλλουσα. ΜΑΤΑΙΑΝ γάρ, κενὴν λέγει, διὰ τὸ μηδὲν αὐτὴν δύνασθαι πρᾶξαι. ΩΔ' ΑΚΟΥΕ. οὕτως ἐμοῦ λεγούσης. ΤΗΙΔΕ ΓΑΡ. ἀντὶ τοῦ, τούτῳ τῷ τρόπῳ.

645. ΔΙΣΣΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ. ἢ διπλῆν ἐχόντων φύσιν, ὡς καὶ Ὁμηρος· (Οδ. Τ. 562.)

Δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσιν ὀνείρων.

δύναται δὲ τὸ ΔΙΣΣΩΝ καὶ ἀριθμὸν ἐμφαίνειν, ὡς δύο αὐτῆς ὀνείρους θεασαμένης, καὶ τὸ μὲν ἓν φάσμα ἡγησαμένης εἶναι, ὑπὲρ οὗ καὶ πέπομφεν ἀποίροπιασθησομένην τὴν Χρυσόθεμιν· τάχα δὲ καὶ ἕτερον αὐτὴν κεκίνηκεν, ὑπὲρ οὗ καὶ εὔχεται τῷ Ἀπόλλωνι, ὅπερ οὐδὲ ἐξεῖπε πρός τινα, οὐδὲ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα. ἢ ΔΙΣΣΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ, τῶν ἀμφιβόλων καὶ διττῶν. ἔλυσε δὲ αὐτό, εἰποῦσα·

εἰ μὲν πέφυκεν ἐσθλά, δὸς τελεσφόρα·
εἰ δ' ἐχθρά, τοῖς ἐχθροῖσιν ἔμπαλιν μέθες.

652. ΦΙΛΟΙΣΙ ΤΕ. τὸ ὅλον ὑπὲρ τοῦ Αἰγίσθου εὔχεται. διὰ δὲ τοῦ πληθυντικοῦ, τοῦ ΦΙΛΟΙΣΙ, τὸ τολμηρὸν τοῦ λόγου ἐπεκάλυψεν. ΚΑΙ ΤΕΚΝΩΝ. ἀκατάλληλον φαίνεται τὸ ὅλον, ἐὰν μὴ ᾖ τὸ ΟΙΣ ΞΥΝΕΙΜΙ ΝΥΝ ἀπὸ κοινοῦ λαμβανόμενον· φίλοισί τε καὶ τέκνοις συνοῦσαν, οἷς ξύνειμι νῦν. τὸ δὲ ΔΥΣΝΟΙΑ, ἀπ' αὐτῶν εἰς ἐμὲ, ἢ ἀπ' ἐμοῦ εἰς αὐτούς. ΕΥΗΜΕΡΟΥΣΑΝ. ἐκάσην ἡμέραν εὖ διάγουσαν.

657. ΤΑ Δ' ΑΛΛΑ ΠΑΝΤΑ. τὰ περὶ τῆς τελευτῆς Ὀρέσου ἔοικεν εὔχεσθαι. ζητοῦσι δὲ διὰ τί ἐνταῦθα μὲν οὐκ ἐμφαίνει περὶ τοῦ Ὀρέσου, ὕστερον δὲ τοῦ ἀγγέλου ἐλθόντος φαίνεται ἐφηδομένη. ῥητέον οὖν, ὅτι νῦν μὲν προσδοκῶσα αὐτὸν ἥξοντα ζῶντα·

ῶντα· τότε δὲ, ὡς καλὰ ἀποθανόντος παῤῥησιάζεσθαι ἄφοβος γενομένη.

660. ΞΕΝΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ. ὁ παιδαγωγὸς ἥκει πλασόμενος τὰ περὶ τοῦ θανάτου Ὀρέστου. τὸ δὲ ἦθος αὐτοῦ μέσον ἐστὶν, οὔτε ἀπατεωνιζομένου παντάπασιν, οὔτε ἠδομένου, ἀλλ' ὡς ξένου. εὐκαίρως δὲ ἥκει ἔξω οὐσῶν ἀμφοτέρων· πρῶτον, ἵνα μὴ διστάσωσιν, πρὸς ἀμφοτέρας ἀπαγγέλλων· δεύτερον, πρός τε δηλωθῆναι τὴν γνώμην ἀμφοτέρων. πιθανῶς δὲ ἐρωτᾷ, ὡς ἀγνοῶν.

664. ΠΡΕΠΕΙ ΓΑΡ ΩΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ. σεμνύνεσθαι ἐκ τῆς στολῆς καὶ τῶν βασιλείων.

668. ΕΔΕΞΑΜΗΝ. λείπει ἡ ἀπὸ, ἵν' ᾖ, ἀπεδεξάμην.

675. ΤΙ ΦΗΙΣ, ΤΙ ΦΗΙΣ; οἱ ἡδέως ἀκούοντες λόγου, κἂν πάνυ σαφῶς ἀκούσωσι, δὶς καὶ τρὶς τὰ αὐτὰ ἀκούειν βούλονται. ΜΗ ΤΑΤΤΗΣ ΚΑΤΕ. οἷον, μὴ διὰ ταύτην φυλάξῃ εἰπεῖν τὰ ἑξῆς.

679. ΤΩΙ ΤΡΟΠΩΙ ΔΙΟΛΛΥΤΑΙ. ἴδιον καὶ τοῦτο τῶν ἡδομένων. μαθόντες γὰρ τὸ πᾶν, καὶ τὸ καλὰ μέρος ἡδόμενοι συνθάνονται. ἔπειτα ὁ ποιητὴς βούλεται εὐδοκιμεῖν περὶ ἀγῶνος λέγων Ἑλληνικοῦ.

682. ΔΕΛΦΙΚΩΝ ΑΘΛΩΝ. οὕτω ἦν ἐπὶ Ὀρέστου ὁ Πυθικὸς ἀγών.

686. ΔΡΟΜΟΥ Δ' ΙΣΩΣΑΣ. τοῦ ἐκ πεδὸς δρόμου. τινὲς δὲ ἁλιχὸν φασιν ἀγωνίσασθαι Ὀρέστην, ὃς ἐστὶν εἴκοσι σταδίων, ἔτεσιν ἐτῶν ὄντα· ὥστε τῇ φύσει ἴσα τὰ τέρματα τοῦ δρόμου ποιήσασθαι. Ἄλλως. οἷον οὐκ ἐλλείπων καλὰ τὰ τέρματα, ἀλλ' ἴσος φανεὶς τοῖς τέρμασι, καλὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν, τῆς νίκης τυχών· ἀλλ' ὁμοίως καὶ ἴσως τεθαυμασμένος ἐν τῷ ἀγωνίσματι,

ὡς ἐπὶ τῇ μορφῇ. ἀντὶ τοῦ, ὡς θαυμασίως ἐπὶ τῇ μορφῇ, οὕτω καὶ τῷ ἔργῳ ἐφάνη· ὡς ἐπὶ τῷ εἴδει, οὕτω καὶ ἐπὶ τῷ ἔργῳ.

691. ΠΕΝΤΑΘΛ' Α ΝΟΜΙΖΕΤΑΙ. ἅλμα, δίσκον, ἀκόντα, δρόμον, πάλην. ταῦτα ἐν μιᾷ τις ἠγωνίζετο ἡμέρᾳ.

696. ΟΤΑΝ ΔΕ ΤΙΣ ΘΕΩΝ. ὅμοιον τοῦτο τὸ Πινδαρικόν· (Πυθ. Β. 91.) θεὸς, ὃ καὶ πλεόεντ' αἰετὸν κίχε, καὶ θαλασσαῖον παράμειβεται δελφῖνα.

700. ΕΙΣΗΛΘΕ ΠΟΛΛΩΝ. φιλοτίμως, διὰ πιθανότητα, ταῦτα ἐπιεργάζεται.

703. ΚΑΙ'ΚΕΙΝΟΣ. ὁ Ὀρέστης.

706. ΛΕΥΚΙΠΠΟΣ. ἐμοὶ δοκεῖ ὄνομα εἶναι. οὐδὲν γὰρ αὐτόσε ἐπίθετον εἶναι. ὄνομα γὰρ κύριον οὐ προτέθεικε τὸ τοῦ πράγματος ἀνεξέλεγκτον. ὅλη γὰρ ἡ διήγησις τοῦ ἀγῶνος πέπλασται. οἱ δὲ Αἰνιᾶνες τῶν Θεσπρωτῶν ἢ Θρᾳκῶν. Ὅμηρος· (Ιλ. Β. 749.)

τῷ δ' Ἐνιῆνες ἕποντο, μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί.

ΑΘΗΝΩΝ ΤΩΝ ΘΕΟΔΜΗΤΩΝ. προσχαρίζεται τοῖς Ἀθηναίοις ἐν Ἀθηναίοις λέγων.

716. ΩΣ ΥΠΕΡΒΑΛΟΙ. ὑπεκδράμοι, οἷον πρῶτος τοῦ δρόμου γενέσθαι. ΧΝΟΑΣ δὲ, τὰς τοῦ ἄξονος σύριγγας, καὶ τὰ ΙΠΠΙΚΑ δὲ ΦΡΥΑΓΜΑΤΑ, φυσήματα, πνεύματα, ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον ἅρμα. σύριγξ δέ ἐστι τὸ εἰς ὃπην τοῦ τροχοῦ ἐμβαλλόμενον μέρος τοῦ ἄξονος· καὶ αὐτὴ δὲ ἡ ὀπὴ τοῦ τροχοῦ οὕτως καλεῖται. λείπει δὲ τὸ ἐλαύνων. τὸ δὲ χνόας βαρέα· τὰ γὰρ εἰς η δισύλλαβα τῷ ο παραληγόμενα, ἀπὸ δύο συμφώνων ἀρχόμενα, ὧν προηγεῖται δασὺ, βαρύνεται· χνόη, φθόη, χλόη. τὸ δὲ πνοὴ οὐκ ἔχει δασύ.

720. ΣΤΗΛΗΝ. τὸν λίθον τὸν καμπτῆρα. ΕΚΡΙΜΠΤ' ΑΕΙ ΣΤΡΙΓΓΑ. ὁ ἐσθὶ προσπαίλαζε τῷ καμπτῆρι ἀεὶ τὴν ὀπὴν τοῦ τροχοῦ. ΣΕΙΡΑΙΟΝ ΙΠΠΟΝ. τὸν ἔξω τοῦ ζυγοῦ, τὸν δεξιόν· προσκείμενον δὲ τῷ καμπτῆρι τὸν ἀριστερόν.

724. ΑΣΤΟΜΟΙ. σκληρόστομοι. ΕΚ Δ' ΤΠΟΣΤΡΟΦΗΣ. ἐξ ὑπαντήσεως ἐκείνων ὑποστρεφόντων. ΒΑΡΚΑΙΟΙΣ. τοῖς Λιβυκοῖς. Βάρκη γὰρ πόλις Λιβύης, ἡ νῦν Πτολεμαὶς καλουμένη.

730. ΝΑΤΑΓΙΩΝ. τῶν πλωμάτων. ΔΕΙΝΟΣ ΗΝΙΟΣΤΡΟΦΟΣ. ἀντὶ τοῦ ἔμπειρος. πρὸς εὔνοιαν δὲ τῶν ἀκροωμένων ἐπαινεῖ αὐτὸν ὡς Αθηναῖον. ΕΞΩ ΠΑΡΑΣΠΑ. φυλαξάμενος, φησὶ, τούτοις συμπαίσουσιν ἐμπαίσειν, ἔξω ἀπ' αὐτῶν παραστάς. ΚΑΝΑΚΩΧΕΥΕΙ. ἀνασειράζει, καλέχει. ἀνακωχεύω γὰρ κυρίως λέγεται, ὅταν, χειμῶνος ὄντος ἐν τῷ πελάγει, σιδηρᾶς τὰ ἄρμενα σαλεύωσιν αὐτόθι, μὴ διαμαχόμενοι τῷ πνεύματι. μεταφορικῶς οὖν ἐπὶ τοῦ ἅρματος εἴρηκεν. οὐ διημιλλήσατο, ἀλλ' ἀφῆκε τὸν τῶν ἵππων κλύδωνα, καὶ ὕστερος ἤκεμα ἤλαυνε.

735. ΤΩΙ ΤΕΛΕΙ ΠΙΣΤΙΝ ΦΕΡΩΝ. οἷον πιστεύων, ὅτι ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ δρόμου παρελεύσεται· ἢ νομίζων ἕως τοῦ τέλους οὕτως ἐλαύνειν. ΚΑΙΞΙΣΩΣΑΝΤΕ. ὁ Ορέστης καὶ ὁ Αθηναῖος.

743. ΛΤΩΝ ΗΝΙΑΝ. χαυνῶν, διὰ τὸ συμπεπλέχθαι. ΑΞΟΝΟΣ ΜΕΣΑΣ ΧΝΟΑΣ. τὸ λεπτὸν μέρος τοῦ ἄξονος, τὸ τρῳβόμενον ὑπὸ τῆς χοινικίδος. εἴρηται δὲ ὁμοίως τὸ παρὰ Απολλωνίῳ· (Αργον. Α. 757.)

ἄξονος ἐν πλήμνῃσι παρακλιδὸν ἀγνυμένοιο.

751. ΛΑΓΧΑΝΕΙ. γράφεται καὶ ΤΤΓΧΑΝΕΙ.

757. ΕΝ ΒΡΑΧΕΙ ΧΑΛΚΩ. καὶ ἵνα ἀξιόπιστος εἴη ὁ ἄγγελος, ἵνα πάλιν τὸ περιπαθὲς εἴη τῇ Ηλέκτρᾳ. ΜΕΓΙΣΤΟΝ

ΣΩΜΑ ΔΕΙΛΑΙΑΣ ΣΠΟΔΟΥ. ἀντίπλωσις, ἀντὶ τοῦ σποδὸν δειλαίαν μεγίστου σώματος.

766. Ω ΖΕΥ. ὡς μὲν γυνὴ κεκίνηται ἐπὶ τῷ πάθει· πρὸς δὲ τὸν κίνδυνον ἀποβλέπουσα ἥδεται. διὰ δὲ τὸν Χορὸν ἀλγεῖν ὑποκρίνεται.

781. Ο ΠΡΟΣΤΑΤΩΝ ΧΡΟΝΟΣ. ὁ ἐπιγενόμενος.

802. ΤΗΝΔΕ Δ' ΕΚΤΟΣΘΕΝ ΒΟΑΝ ΕΑ. τοῦτο οἰκονομικῶς. εἰ γὰρ ἀπορήσασα ἐπὶ τοῖς ἠγγελμένοις ἀπέκλινεν ἑαυτὴν, διελύετο ἂν ἡ ὑπόθεσις.

823. ΠΟΥ ΠΟΤΕ ΚΕΡΑΥΝΟΙ. ἐν τοῖς ἔμπροσθεν (173.) παραμυθούμενος ὁ Χορὸς τὴν Ηλέκτραν, ἔλεγε· Θάρσει μοι, τέκνον, θάρσει· ἔστι μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, καὶ τὰ ἐξῆς. νῦν οὖν πανταχόθεν ἀπεγνωσμένης τῆς σωτηρίας, καὶ προτεθείσης τῆς καλὰ τὸν Ορέστην συμφορᾶς, εἰκότως παρακινδυνευμένῳ τῷ λόγῳ ἐχρήσατο, ὥστε καὶ περὶ θεῶν τι εἰπεῖν, καὶ ὅλως ἀμφιβάλλειν, εἰ ὅλως ἐν οὐρανῷ εἰσιν, εἴ γε περιεῤῥῶσι τοιαῦτα γιγνόμενα· καὶ τὸν μὲν Ηλιον, ὡς πάντα ἐφορῶντα, παρέλαβεν· τὸν δὲ Δία, ὡς πάντων δεσπότην ὄντα. δεῖ δὲ τὸν ὑποκριτὴν ἅμα τῇ βοῇ ἀναβλέψαι τε εἰς οὐρανὸν, καὶ τὰς χεῖρας ἀναπτῦξαι· ὃ δὴ κωλύει ὁ Χορὸς, ΜΗΔΕΝ ΜΕΓ' ΑΥΣΗΙΣ.

826. ΚΡΥΠΤΟΥΣΙΝ. οἷον οὐκ ἄγουσιν εἰς φῶς τὴν τούτων παρανομίαν. Ε Ε, ΑΙ ΑΙ. θρηνεῖ ἡ Ηλέκτρα τὸν ἀδελφόν. ἐλεεινὸν δὲ λίαν τὸ τοιοῦτον μέλος.

831. ΑΠΟΛΕΙΣ. ἀποκναίεις με, φησὶν, ἐν τοῖς ἀθεραπεύτοις παρηγοροῦσα. δαιμονίως δὲ τοῦτο ἐπήγαγεν. οὐ γὰρ ἀμελήσασα τῶν ἀπὸ τοῦ Χοροῦ ἐπιτιμήσεων, ἐρεῖ τι ἀπρεπὲς εἰς θεοὺς, ἐπεὶ καὶ τελέως ἀμήχανος ὁ Σοφοκλῆς εἰς

τοὺς θεοὺς βλασφημῶν· καὶ γὰρ εἷς ἦν τῶν θεοσεβεσ[τάτων. ἀλλ' ὥσπερ δυσχεραίνουσα ταῖς ἐπιτιμήσεσιν, ὡς ψυχραῖς, τοῦτό φησιν. οἱ δὲ ἐν τοῖς προφανέσι καὶ ἀθεραπεύτοις πάθεσι μει[ριάζειν αὐτὴν ἀξιοῦσιν.

837. ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙΣ ΕΡΚΕΣΙ. ταῖς διὰ χρυσοῦ γενομέναις τέχναις τοῦ δοθέντος ὅρμου Ἐριφύλῃ, διὰ τὴν Ἀμφιαράου ἔξοδον, διὰ τὰς τῆς γυναικὸς αὐτοῦ ἀπάτας. ἢ ἐπὶ τῶν ἁρμάτων φησὶν, οἷον τοῖς χρυσῷ δεδεμένοις καὶ κα[τεσκευασμένοις, ἅπερ ἅρχη εἶπεν, οἷον περιφράγμα[τα καὶ τείχη, ὧν οὐκ ἐξέφυγεν Ἀμφιάραος, ἀλλ' ἐνεσχέθη ἐν αὐτοῖς. ἢ ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙΣ, τῷ ὅρμῳ, ὃς ἦν ἐκ χρυσοῦ πεποιημένος· τὸ δὲ ΕΡΚΕΣΙΝ, οἷον τοῖς δεσμοῖς καὶ φράγμασι, καὶ τῇ ἀνά[γκῃ τῇ ἀπὸ τοῦ ὅρμου γενομένῃ. ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΑΠΑΤΑΙΣ. ἢ τῇ ἀπὸ τῆς γυναικὸς ἀπάτῃ· ἢ καθόλου τὸν χρυσὸν, γυναικῶν ἀπάτην εἶπεν. θαυμασ[τῶς δὲ εἶπεν, ὅτι καὶ οὗτος διὰ γυναικῶν ἀπώλε[το. Ἄλλως. ΟΙΔΑ ΓΑΡ ΑΝΑΚΤ' ΑΜΦΙΑΡΕΩΝ. ὁ Χορός φησιν, ὅτι καὶ ἐν αὐτῷ τῷ θανάτῳ ἐσ[τί τις εὐτυχία· τιμὴν δὲ αὐτῷ φησιν ἔσεσθαι, διὰ τὸ μαντεύεσθαι αὐτόν.

840. Ε Ε. οὐ προσιεμένη οὐδὲ τοὺς τοιούτους λόγους, θρηνεῖ ἡ Ἠλέκ[τρα.

841. ΠΑΜΨΥΧΟΣ ΑΝΑΣΣΕΙ. ἀντὶ τοῦ, πασῶν ψυχῶν ἀνάσσει, εἰ δὴ ἐν χρείᾳ καθεσ[τᾶσι τῆς ἐκείνου μαντικῆς. ἢ ΠΑΜΨΥΧΟΣ, ὁ διασώσας πᾶσαν τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, ἢ ὁ διὰ παντὸς τὴν ψυχὴν σώ[ζων, ὅ ἐσ[τιν, ἀθάνα[τος.

842. ΦΕΤ. μνησθεῖσα τῆς Ἐριφύλης ἡ Ἠλέκ[τρα, ἀνεβοᾷ ἐπὶ τῷ ἤθει αὐτῆς δυσχεραίνουσα. ΦΕΤ ΔΗΤ' ΟΛΟΑ ΓΑΡ. ὁ Χορὸς συ[καθατιθέμενός φησιν, ὅτι δικαίως ἀνεβόησας· ὀλοὴ γὰρ ἦν ἡ Ἐριφύλη. ὁρᾷ δὴ οὖν εἴ τι ἔπραξέ τι ὁ Χορός. ἀπέστασε

γὰρ αὐτὴν τοῦ θρηνεῖν, ἐμβαλὼν τὸ κατ' αὐτὴν μύθευμα. ΕΔΑΜΗ. ἡ Ἐριφύλη δηλονότι. ὁ δὲ λόγος ἀποφαντικός. ὁ Χορὸς δὲ, ὡς πυνθανομένης, ἐπάγει τὸ ΝΑΙ.

846. ΟΙΔ' ΟΙΔ' ΕΦΑΝΗ. οἶδα ὅτι ἐδάμη. ἐφάνη γὰρ ὁ ἐπιμελούμενος τοῦ ἐν τῷ φόνῳ, τουτέστι τιμωρὸς τοῦ πατρός. ἐμοὶ δὲ οὐδεὶς πάρεστιν, ἀποθανόντος Ὀρέστου. ὁ μὲν οὖν Χορὸς παρέβαλε τὸν Ἀγαμέμνονα τῷ Ἀμφιαράῳ, ἵνα ἡ Ἠλέκτρα εὐέλπις εἴη περὶ τοῦ πατρὸς, ὅτι τεύξεται τιμῆς τινος· ἡ δέ φησιν ὅτι Ἀμφιάραος ὑπὸ τοῦ Ἀλκμαίωνος ἔτυχε τιμωρίας. πάνυ δὲ περιπαθῶς τὸ πάθος τοῦ Ἀγαμέμνονος εἰς ἑαυτὴν μεταφέρει, διὰ τοῦ ΕΜΟΙ Δ' ΟΥΤΙΣ. — ΜΕΛΕΤΩΡ. Φρόντις ἦν, ᾧ ἐπιμελὲς γέγονε μετελθεῖν τὸν τοῦ πατρὸς θάνατον, τοῦ Ἀμφιαράου.

849. ΔΕΙΛΑΙΑ ΔΕΙΛΑΙΩΝ. καὶ τοῦτο εἶδος παραμυθίας, τὸ εἴ τι παραχωρεῖν τοῖς λυπουμένοις, καὶ συγχωρεῖν αὐτοῖς κλαίειν, ὡς ἐπὶ ἀπαραιτήτοις κακοῖς.

850. ΚΑΓΩ ΤΟΤΔ' ΙΣΤΩΡ. κἀγὼ τούτου ἐπίσταμαι εἰμὶ, ὅτι ταλαίπωρός εἰμι. Ἀλλως. οἶδα, φησὶν, ὅτι δειλαία εἰμὶ αὐτῷ τούτῳ τῷ πανσύρτῳ τῶν πολλῶν ἀχέων. ΠΑΝΣΥΡΤΩι. τῷ πάντα σύροντι τὰ κακά· ἢ τῷ μέλα πάσης ὁρμῆς τῶν κακῶν ὡρμημένῳ. ΠΑΜΜΗΝΩι. τῷ πολυχρονίῳ καὶ διηνεκεῖ. δειλαία οὖν εἰμὶ, οἷον κατ' αὐτὸ τοῦτο, καθὸ πάντα τὰ ἄχη εἰς ἡμᾶς συνεσύρη, καὶ διηνεκῆ παρέμεινεν.

854. ΜΗ ΜΕ ΝΥΝ ΜΗΚΕΤΙ. μηκέτι οὖν με, φησὶ, παρηγορήσητε, ὅπου γε οὐ πάρεισιν αἱ τῶν ἐλπίδων ὀρφαναὶ, αἱ ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν. ΚΟΙΝΟΤΟΚΩΝ. τῶν ἀπ' ἀμφοῖν τῶν γονέων. ἢ τῶν ἀδελφικῶν, τῶν τοῦ αὐτοῦ πατρὸς κεκοινωνηκότων. τινὲς, τῶν πᾶσι κοινῶν. διὰ δὲ τοῦ ΕΥΠΑΤΡΙΔΑΝ ἤυξησε

τοῦ πατρὸς τὸ ἐγκώμιον, οἷον εὐγενῶν καὶ γενναίων, οἷος ἦν καὶ Ὀρέστης, γεγονὼς ἐξ Ἀγαμέμνονος.

861. ΧΑΛΑΡΓΟΙΣ. ταῖς λευκόπωσιν, ἢ ταῖς ταχείαις ἐν ταῖς χηλαῖς. χηλὰς δὲ ἀντὶ τῶν ὁπλῶν παρέλαβεν. εἰσόντος δὲ τοῦ Χοροῦ ΠΑΣΙ ΘΝΗΤΟΙΣ ΕΦΥ ΜΟΡΟΣ, ἀντιλίθησιν ἡ Ηλέκτρα· Ἆρα οὖν οὕτω πέπρωται τοῖς θνητοῖς τελευτᾶν ἐν ταῖς ἀμίλλαις ταῖς ἱππικαῖς; ΤΜΗΤΟΙΣ ΟΛΚΟΙΣ. τμητοῖς λώροις, τοῖς ἱμᾶσιν. ὁλκοὺς οὖν, ἀντὶ τῶν ἱμάντων ἐν οἷς εἱλκύσθη.

864. ΑΣΚΟΠΟΣ. ἀπροόρατος ὁ θάνατος.

865. ΠΩΣ ΓΑΡ ΟΥΚ. ΕΙ ΞΕΝΟΣ. τοῦ Χοροῦ εἰσόντος, Ἀπροίδητος ἡ καλὰ τὸν ἀγῶνα λώβη, ἡ Ηλέκτρα πρὸς ἕτερον ἐπήγαγεν, ὅτι δὴ πέπονθεν ἀπροσδοκήτως, ἐπ' ἀλλοδαπῆς τελευτῶν καὶ ἐμοῦ χωρίς. ΚΕΚΕΥΘΕΝ. ἀντὶ τοῦ κρύπτεται.

871. ΤΦ' ΗΔΟΝΗΣ ΤΟΙ. ἡ Χρυσόθεμις παραγέγονε, τὰ ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου ἐγκείμενα τῷ τάφῳ εὑροῦσα. τοῦτο τὸ πρόσωπον εἰσήγαγεν, ἵνα μὴ εἰς μακρὸν ἡ ὀλόφυρσις ἡ Ηλέκτρας γένηται. ΣΤΝ ΤΑΧΕΙ ΜΟΛΕΙΝ. λείπει ἡ ὑπέρ. ὑπὲρ τοῦ σὺν τάχει μολεῖν.

875. ΤΩΝ ΕΜΩΝ ΣΤΠΗΜΑΤΩΝ. τῶν νοσημάτων τὰ μὲν θεραπεύεται προσκαίροις θεραπείαις, ὅπερ ἐστὶν ἄρηξις· τὰ δὲ θεραπεύεται παντελῶς, ὅπερ ἐστὶν ἴασις. κατ' οὐδένα οὖν τρόπον προκόπτει τὰ ἡμέτερα ἐπὶ τὸ βέλτιον.

878. ΚΑΤΟΥΣ', ΕΝΑΡΓΩΣ. ἐπὶ τοῦ κλύουσα πρὸς βραχὺ διασιωπέον, ἵν' ᾖ· πάρεστ' ἐναργῶς, ἴσθι τοῦτο κλύουσα ἐμοῦ.

888. ΘΑΛΠΗι. ἀντὶ τοῦ παρακόπτεις τὰς φρένας, ὡς ἐν πυρετῷ. ΑΝΗΚΕΣΤΩ. δὲ ΠΤΡΙ, ὡσεὶ ἔλεγεν ἀνιάτῳ ἑλκώδει.

ἀνέλπιστον γὰρ τὸ παραγενέσθαι Ὀρέστην ἤδη ἀπολωλότα.

893. ΑΡΧΑΙΟΝ ΤΑΦΟΝ. τὸν ἐκ πολλοῦ ᾠκοδομημένον. ΠΗΓΑΣ ΓΑΛΑΚΤΟΣ. πολὺ γάλα, ὡς τὸ δακρύων πηγάς, ἀντὶ τοῦ πολλὰ δάκρυα. ΘΗΚΗΝ ΠΑΤΡΟΣ. τὴν σορὸν λέγει, ἔνθα τὸ λείψανον ἐτέθη. ΝΕΩΡΗ. νεωστὶ ἠρημένον· ἢ ἐκ νέου τινὸς, καὶ ὥραν ἔχοντος νέαν.

903. ΣΥΝΗΘΕΣ ΟΜΜΑ. ὅραμα, ὃ ἀεὶ ἐφανταζόμην κατὰ ψυχήν.

909. ΤΩ. ΓΑΡ ΠΡΟΣΗΚΕΙ ΠΛΗΝ Γ' ΕΜΟΙ ΚΑΙ ΣΟΙ ΤΟΔΕ. τὸ ἀποκεῖρασθαι τὰς κόμας δηλονότι. τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς ὄψεως τοῦ βοσκήσοντος κινεῖσθαι ἐπὶ τὴν ἀλήθειαν, γελᾷ. πιθανῶς οὖν ἐπάγει, ὅτι οὐδενὶ ἄλλῳ, ἢ τῷ πάνυ συγγενεῖ καὶ ἀγένες, τὰ τοιαῦτα προσήκει.

914. ΤΟΙΑΥΤΑ ΠΡΑΣΣΕΙΝ. τὰ ἐπὶ τῇ τιμῇ γεγονότα τοῦ πατρός. ΤΑ' ΠΙΤΙΜΙΑ. γράφεται ΤΑ' ΓΛΑΙΣΜΑΤΑ.

919. ΥΠΑΡΞΕΙ ΚΥΡΟΣ. ἐπιτυχίαν ἄρξει.

929. ΟΥΔΕ ΜΗΤΡΙ ΔΥΣΧΕΡΗΣ. ὃ ἐστὶν, οὐ καλὰ τοῦτο τῇ μητρὶ δυσχερὴς ὀφθεὶς, καὶ διὰ τῆς ἀγγελίας λυπήσας αὐτήν. γράφεται καὶ ΜΗΤΡΙ ΔΥΣΜΕΝΗΣ.

933. ΜΝΗΜΕΙ' ΟΡΕΣΤΟΥ. τοῦ Ὀρέστου μνημόσυνα.

942. ΩΝ ΕΓΩ ΦΕΡΕΓΓΥΟΣ. ὧν ἐγὼ εἰς τὸ πράττειν ἀσφαλὴς εἰμι. Φερέγγυος λέγεται ὁ ἐκδεξάμενός τι καὶ δυνάμενος ἀποδίσαι, οἷον ἀξιόχρεως, δυναμένη ἀναδέξασθαι.

944. ΕΙ ΤΙΣ ΩΦΕΛΕΙΑ. τοῦτο τῷ προλέρῳ ὅμοιον, ἢ τοὺς θανόντας ἐξαναστήσω ποτέ;

945. ΕΥΤΥΧΕΙ. ἀντὶ τοῦ ἐπιτυχάνεται.

946. ΣΥΝΟΙΣΩ. συμπονήσω. τοῦτο συνῳδὸν τῷ· τί γὰρ κελεύεις, ὧν ἐγὼ Φερέγγυος;

947. ΒΕΒΟΥΛΕΥΜΑΙ ΠΟΙΕΙΝ. γράφεσθαι ΤΕΛΕΙΝ.

953. ΠΡΑΚΤΟΡΑ. ἔκδικον.

958. ΠΟΙ ΓΑΡ ΜΕΝΕΙΣ. ἀντὶ τοῦ, εἰς τίνα χρόνον.

964. ΟΥ ΓΑΡ ΩΔ' ΑΒΟΥΛΟΣ. προϊσποῦσα τὰ δεινὰ, τὸ χαλεπώτερον ἐπιφέρει, ὡς οὐδὲ μεταβολῆς τυχεῖν ἐλπὶς ἔνεστι.

975. ΤΙΣ ΓΑΡ ΠΟΤ' ΑΣΤΩΝ. ὅρα ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ τὰς ἐπιχειρήσεις τῆς Ηλέκτρας, ὅτι πάντα τέθεικε τὰ ἀγαθὰ, ἅπερ αὐταῖς παρέσται, ἀνελούσαις τὸν Αἴγισθον· τὰ δὲ ἕτερα ὑπεξῆρηκεν, ὑποῖα πείσονται ἁλοῦσαι. καίτοι ἦν καλὰ τὸ πάθος τῆς Ηλέκτρας κἀκεῖνα προσθεῖναι, ὅτι καλόν μοι ἀποθανεῖν αὖτω δυσ[τ]υχούσῃ, ὑποῖα καὶ πρόσθεν ἔλεγεν· (821.) ὡς χαρᾶς μὲν, ἂν θάνω, λύπη σ[ε]', ἐὰν ζῶ. ἀλλ' ἦδει τὸ περιφὸν τῆς Χρυσοθέμιδος, ὥσ[τ]ε ἐκοῦσα τοὺς δειλοτέρους τῶν λόγων ὑπεξεῖλεν, ὥσ[τ]ε μηδὲ εἰς ἔννοιαν τῶν κινδύνων ἐκείνην καταστῆσαι.

977. ΙΔΕΣΘΕ ΤΩΔΕ. ἀντὶ τοῦ, τάσδε. ἐπὶ τῶν θηλυκῶν τοῖς ἀρσενικοῖς ἄρθροις κέχρηται, ὑπερ σύνηθες Ἀτ[τ]ικοῖς. τὰ χεῖρε γάρ φασι. καὶ Ομηρος· (Ιλ. Ε. 778.)

Τὼ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι.

ΠΡΟΎΣΤΗΤΗΝ ΦΟΝΟΥ. ἀντὶ τοῦ, αἵ τινες προέστησαν περὶ τοῦ φόνου τῶν ἐχθρῶν.

981. ΤΟΥΤΩ — ΤΩΔΕ. ἀντὶ τοῦ, ταύτας.

984. ΤΟΙΑΥΤΑ ΤΟΙ ΝΩ. ἤγουν οὕτως ἐπαινέσ[τ]αι ἡμᾶς, ὥσ[τ]ε μὴ λιπεῖν ἡμῶν τὸ κλέος καὶ ζώσας καὶ θανούσας.

990. ΕΝ ΤΟΙΣ ΤΟΙΟΥΤΟΙΣ. ὁ Χορὸς ὑπερ[θ]αυμακὼς τὸ τολμηρὸν τῆς Ηλέκτρας φησὶν, ὅτι μετὰ προγνώσεως καὶ ἀσφαλείας δεῖ τὰ τοιαῦτα καὶ λέγειν καὶ ἀκούειν.

993. ΕΣΩΖΕΤ' ΑΝ ΤΗΝ ΕΥΛΑΒΕΙΑΝ. οὐ σώζει, φησὶ,

τὴν εὐλάβειαν· ἀλλ' ἔστι θρασεῖα καὶ ῥιψοκίνδυνος. ΤΟΙΟΥΤΟΝ ΘΡΑΣΟΣ ΑΥΤΗ Θ' ΟΠΑΙΖΗι. λίαν ἐμφαντικῶς τὸ θράσει φησὶν αὐτὴν στιλίζεσθαι, ὡς μηδὲν ἀμυντήριον αὐτῇ ἔχουσαν, εἰ μὴ μόνον θράσος. ΓΥΝΗ ΜΕΝ. ταῦτα πάντα ὅμοια τοῖς ἐν Αντιγόνῃ. εἴ τις παραβάλοι, εἴσεται τοῖς αὐτοῖς διανοήμασι χρησάμενον Σοφοκλέα. ΣΘΕΝΕΙΣ Δ' ΕΛΑΤΤΟΝ. τοῦτο δεύτερον κεφάλαιον. ΔΑΙΜΩΝ ΔΕ. τὸ τρίτον κεφάλαιον καὶ ἀναγκαιότερον, ὡς οὐδὲ ἐκ παραδόξου καλορθῶσαι ἡμᾶς τὴν ἐπιχείρησιν εἰκὸς, τῆς τύχης μὴ συλλαμβανομένης. ΑΠΟΡΕΙ. ἐλαττοῦται, μαραίνεται.

1005. ΛΥΕΙ ΓΑΡ ΗΜΑΣ ΟΥΔΕΝ. οὐ λυσιτελεῖ γάρ τινας, φησίν· οὐκ ἀπαλλάσσει τῶν κακῶν. ἢ ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν ἡμᾶς ἐκλύσεται. ΔΥΣΚΛΕΩΣ ΘΑΝΕΙΝ, ἐνταῦθα δηλοῖ τὸ μετ' αἰσχρᾶς τιμωρίας ἀποθανεῖν. καὶ Ομηρος· (Οδ. Χ. 462.)

Μὴ μέν δὴ καθαρῷ θανάτῳ ἀπὸ θυμὸν ἑλοίμην.

1007. ΑΛΛ' ΟΤΑΝ ΘΑΝΕΙΝ ΧΡΗιΖΩΝ. ὅρα ὅτι τοῦτο δηλοῖ τὸ δυσκλεῶς. ΕΙΤΑ ΜΗΔΕ ΤΟΥΤ' ΕΧΗ. ΛΑΒΕΙΝ. οὐ τὸ τοῦ θανάτου δεινὸν, ἀλλ' ὅταν ἐπιθυμῶν τις ἀποθανεῖν, ὥστε τὰς παρούσας κολάσεις ἐκφυγεῖν, τότε μηδὲ τούτου τύχῃ τοιαῦτα οὖν πεισόμεθα, ὧν ὁ θάνατος αἱρετώτερος.

1018. Α'ΠΗΓΓΕΛΛΟΜΗΝ. ἀντὶ τοῦ, ἀγγέλλειν. τὸ δὲ παρακαλεῖν, ἐπαγγέλλειν φησίν. ΑΛΛ' ΑΥΤΟΧΕΙΡΙ ΜΟΙ παρατήρει καὶνθάδε τὴν εὐτολμίαν, ὡς καὶ ἐν Αντιγόνῃ.

1026. ΕΙΚΟΣ ΓΑΡ ΕΓΧΕΙΡΟΥΝΤΑ. εἰκὸς γὰρ τὸν κακοποιεῖν ἐπιχειροῦντα, καὶ πάσχειν κακῶς. τοῦτο δὲ Πινδαρικόν· (Νεμ. Δ. 51.) ἐπεὶ ῥέζοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικεν.

1028. ΧΩι'ΤΑΝ ΕΥ ΛΕΓΗιΣ. οἷον ἔσται καιρὸς, ὅτε μου εὐφημήσεις· ἤτοι πεισθήσομαι καὶ ἐπαινέσω σε, ὅταν εὖ λέγῃς

1036. ΑΤΙΜΙΑΣ ΜΕΝ ΟΥ. οὐκ ἀτιμάζω σε, ἀλλὰ προ-
οῦμαί σου.

1039. Η ΔΕΙΝΟΝ ΕΥ ΛΕΓΟΥΣΑΝ. δεινὸν ἐμὲ καλῶς λέ-
γουσαν δοκεῖν ἐξαμαρ]άνειν. ἐπεὶ δὲ ἡ Χρυσόθεμις καλῶς
ἔγει, δοκεῖ δὲ ἁμαρ]άνειν διὰ τὸ μὴ πράσσειν τὰ δίκαια ὑπὲρ
δικίας τοῦ πα]ρὸς, πρὸς τοῦτο ἡ Ηλέκ]ρα· Δεινόν ἐσ]ι σύμ-
ορα δοκοῦσαν συμβουλεύειν, ἄδικα πράσσειν καὶ ἁμαρ]άνειν·
πρ ἡ Χρυσόθεμις εἰς Ηλέκ]ραν τρέπεσ]αι ἐν τῷ ἑξῆς σ]ίχῳ·
ΙΡΗΚΑΣ ΟΡΘΩΣ Ωι ΣΥ ΠΡΟΣΚΕΙΣΑΙ ΚΑΚΩι. τῷ ἁμαρ]ά-
ν. λέγουσα γὰρ δίκαια καὶ εὐπρεπῆ, ἐν αὐτοῖς ἁμαρ]άνεις.
λισπλὴ γὰρ ἐπιχειρεῖς ποιεῖν.

1044. ΑΛΛ' ΕΙ ΠΟΙΗΣΕΙΣ ΤΑΥΤΑ. οἷον, τοῖς δεινοῖς πε-
πεισῶσα, ἐπαινέσεις με σύμφορά σοι βουλεύσασαν.

1046. ΠΑΛΙΝ. εἰς τοὐπίσω, εἰς τὸ ἐναντίον.

1052. ΜΕΘΕΨΟΜΑΙ. ἀντὶ τοῦ κοινωνήσω.

1056. ΟΤΑΝ ΓΑΡ ΕΝ ΚΑΚΟΙΣ. παρὰ τὸ Ομηρικόν· (Ιλ.
32.) ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.

1058. τὸ ΑΝΩΘΕΝ ἢ τόπου, ἢ χρόνου ἐστίν. ἄνωθεν ἐκ
πίσεως, ἢ τοὺς ἐν τῷ ἀέρι. οἰκεῖον δὲ τῷ Χορῷ ἀγωνισ]οῦντι
ὶ τῇ Κλυταιμνήσ]ρᾳ, τὸν περὶ τῶν ἀλόγων ἐνταῦθα παρα-
ῆκεῖν λόγον, ὅτι ἐν τοῖς ἀλόγοις ζώοις φυσική τις ἐστὶ φιλο-
ργία· ἡ δὲ Κλυταιμνήσ]ρα ἄσ]οργος. τὸ δὲ ἑξῆς· Τί τοὺς
ωθεν φρονιμωτάτους οἰωνοὺς ὁρῶντες καλῶς κηδομένους τῆς
ρφῆς, ἀφ' ὅτων τε ἂν βλασ]ῶσι, καὶ ἀφ' ὧν ἂν ὄνησιν εὕ-
ρωσι· ἐπεὶ τῶν τέκνων τὰ δύο· ἀφ' ὧν τ' αὐτοῖς βλασ]ῶσι
τέκνα, ἀφ' ὧν τε καὶ ὄνησιν εὕρωσι. λέγονται δὲ οἱ πε-
ργοὶ γεγηρακότας τοὺς γονεῖς βασ]άζειν τοῖς π]εροῖς, ἕως
ν π]εροφυήσωσι. ΤΕΛΟΥΜΕΝ. καλῶς ὁ Χορὸς καὶ ἑαυτὸν

συγκαλεῖ, ἵνα μὴ δοκῇ φορτικὸς εἶναι τούτοις, καθ' ὃν τὸν λόγον πεποίηται.

1065. ΟΥΚ ΑΠΟΝΗΤΟΙ. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐστὶ πολὺ ἔστηται ἀθῶοι οἱ περὶ Αἴγισθον καὶ Κλυταιμνήστραν. Ω ΧΘΟΝΙΑ. οὐ τὴν ἐπίγειόν φησιν, ἀλλὰ τὴν καθ' ὑμᾶς χωρῆσαι δυναμένη. ΤΟΙΣ ΕΝΕΡΘ' ΑΤΡΕΙΔΑΙΣ. ἢ Ἀγαμέμνονα, ἢ Ὀρέστην. ἐκκοῦσι γὰρ αὐτὸν τεθνηκέναι. ΑΧΟΡΕΥΤΑ. ἐφ' οἷς οὐκ ἄν τις χορεύσειεν. ΟΝΕΙΔΗ δὲ, τὰ πένθιμα ὀνείδη· ἐπειδὴ ὄνειδος ἦν τῇ Κλυταιμνήστρᾳ ἐπιχαίρειν Ὀρέστῃ.

1070. ΟΤΙ ΣΦΙΣΙΝ ΗΔΗ. ἡ ἀπόστασις πρὸς τὴν Κλυταιμνήστραν. ἄγγελον οὖν, φησὶν, ὅτι τὰ κατ' οἶκον νεώτερα καὶ οὐκ ἔστιν ὑγιῆ. ΟΥΚ ΕΤ' ΕΞΙΣΟΥΤΑΙ. οὐκ ἔτι ἴσα φρονοῦσιν, ὡς ἐν φιλίᾳ διαιτώμεναι· ἀλλὰ στασιάζουσι πρὸς ἀλλήλας. ΣΑΛΕΥΕΙ. κινδυνεύει· ἐκ μεταφορᾶς τῶν νηῶν. μία δὲ αὐτὴ ἐφ' ἑαυτῆς χωρὶς ἀγκύρας.

1075. ΤΟΝ ΑΕΙ ΠΑΤΡΟΣ. λείπει ἡ περί. περὶ τοῦ πατρὸς στενάχουσα, ὡς τὸ Ομηρικόν· (Ιλ. Χ. 424.)

Τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ,
ὡς ἑνός.

τὸ δὲ ἑξῆς· ἀεὶ τὸν τοῦ πατρὸς μόρον στενάχουσα. ἢ ΤΟΝ ΑΕΙ, εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον.

1078. ΟΥΤΕ ΤΙ ΤΟΥ ΘΑΝΕΙΝ ΠΡΟΜΗΘΗΣ. πρόνοιαν οὐκ ἔχουσα τοῦ μὴ ἀποθανεῖν, ὃ ἐστὶν ἀφειδοῦσα τῆς ἰδίας ψυχῆς, καὶ ῥιψοκινδυνοῦσα. ΤΟ ΤΕ ΜΗ ΒΛΕΠΕΙΝ ΕΤΟΙΜΗ ἑτοίμη καὶ τῆς ὄψεως στέρεσθαι, τουτέστιν ἀποστερηθῆναι τῶν ὀμμάτων· ἀντὶ τοῦ, καὶ ἀποθανεῖν ἑτοίμη, καὶ ζῶσα κολάζεσθαι. καὶ τοῦτο λέγει ΔΙΔΥΜΗΝ ΕΡΙΝΝΥΝ. ἢ ἐστὶ τοῦ θανάτου τὰ δύο· ἑτοίμη μὴ βλέπειν αὐτοὺς, ἀλλ' ἐν σκότει

νοίσθαι τοῦ θανάτου, ἐν τῇ αὐτῇ ἐριννύϊ γενομένῃ τῷ Αγαμέμνονι, ὅ ἐστι διπλῆ ἐριννύς. Αλλως. ΔΙΔΥΜΑΝ ΕΡΙΝΝΥΝ. Ὕγισθον καὶ Κλυταιμνήστραν.

1084. ΝΩΝΥΜΝΟΣ. νώνυμνος τῆς εὐκλείας θέλων γενέσθαι. ΩΣ ΚΑΙ ΣΥ. οὕτω καὶ σὺ, ὦ παῖ, εἵλου τὸν αἰῶνα τὸν κλεινόν. ΚΟΙΝΟΝ. διηνεκῆ καὶ κοινὸν ἐπὶ παντὸς αἰῶνος ἑαυτῆς. ΚΑΘΟΠΛΙΣΑΣΑ. καθαπολεμήσασα τὸ αἰσχρὸν καὶ ἀμύνασα· οἷον τοὺς ἐχθροὺς καθαγωνισαμένη.

1095. Α ΔΕ ΜΕΓΙΣΤ' ΕΒΛΑΣΤΕ. ἃ δὲ φυσικὰ καὶ μέγιστα νόμιμα ἔβλαστε, τούτων ἀποφερομένην τὰ ΑΡΙΣΤΑ. ἢ ΕΡΙΣΤΑι, ἀμφηρίστῳ τῇ εὐσεβείᾳ τῇ τοῦ Διός· ἢ ἐριστᾷ τῇ εὐσεβείᾳ, ἥ ἄν τις ἐρίσειεν, ἀντὶ τοῦ περισπουδάστῳ προσφερομένην τῇ εὐσεβείᾳ τὰ νόμιμα, ἀντὶ τοῦ, μετὰ εὐσεβείας πραττουσαν. ΤΑι ΔΙΟΣ. γράφεται ΖΗΝΟΣ.

1098. ΑΡ' Ω ΓΥΝΑΙΚΕΣ. Ορέστης πάρεστι σὺν τῷ Πυλάδῃ νομίζων τὰ λείψανα τῶν λεγοποιουμένων ὀστῶν ἑαυτοῦ. θαυμαστὴ δὲ ἡ οἰκονομία τοῦ ποιητοῦ, μὴ ἅμα τῇ ἀπαγγελίᾳ τοῦ θανάτου κομίσαι τὰ λείψανα, ἵνα εὔλογος πρόφασις γένηται τῆς παρόδου τῷ Ορέστῃ, καὶ παρ' αὐτὰ ὁ ἀναγνωρισμὸς πρὸς αὔξησιν τοῦ πάθους.

1101. ΙΣΤΟΡΩ. γράφεται ΜΑΣΤΕΤΩ.

1102. ΑΖΗΜΙΟΣ. ἀληθὴς καὶ οὐχ ὑπέχων ζημίαν τοῦ ψεύδους.

1117. ΕΙΠΕΡ ΤΙ ΚΛΑΙΕΙΣ. ἀξιοπίστως ἄγαν Ορέστης πλησίος ἐστίν, οὐχ οἷον δεῖ ἄγγελον εἶναι, καὶ συναχθόμενον τοῖς ἀτυχήμασιν ἔσθ' ὅτε.

1123. ΔΟΘ'. εἰκὸς αὐτοῖς ἑστάσθαί τινας. περισταθῶς δὲ λέγει τὸ Η ΤΙΣ ΕΣΤΙ.

1127. ΨΥΧΗΣ ΟΡΕΣΤΟΥ ΛΟΙΠΟΝ. λοιπὸν μνημεῖον τοῦτο δέ φησι λαβοῦσα τὸ τεῦχος. ὑπερφυῶς δὲ ἔχει τῇ διανοίᾳ θέσει, λαβοῦσαν καὶ βαστάζουσαν τὰ ὀστᾶ ἐδύρεσθαι. ΟΥΣ ΩΝΠΕΡ ΕΞΕΠΕΜΠΟΝ. Ὁμηρος· (Ιλ. Τ. 288.)

Ζωὸν μέν σ' ἔλιπον ἐγὼ, κλισίηθεν ἰοῦσα.

1137. ΣΗΣ ΚΑΣΙΓΝΗΤΗΣ ΔΙΧΑ. οἷον τῆς μόνης σου κηδομένης. ὅλα δὲ ἐπιτέταται τῷ πάθει, διὰ τὸ παρεῖναι τὴν Ὀρέστην· ὡς καὶ Πηνελόπην παρόντα Ὀδυσσέα θρηνεῖ παρ' Ὁμήρῳ, ἐν οἷς φησί· (Οδ. Τ. 209.) Κλαιέμεν ἐὸν ἄνδρα παρήμενον. ἐνθάδε δὲ δίκαιον δηλοῦσθαι, ὅτι ἀδελφὴ αὐτοῦ ἐστὶν ἡ ἐν τῷ λόγῳ. ἀγνοῶν γὰρ αὐτὴν Ὀρέστης, ἀπολυτρομένην γνώσεται.

1145. ΟΥΤΕ ΓΑΡ ΠΟΤΕ. οὐ γὰρ ἦς, φησὶ, τῆς μητρὸς ποτὲ ἡ καὶ ἐμοῦ μᾶλλον, ἵνα ἐπὶ τοῦ ΗΣΘΑ διασταλείλωμεν. οὐκ ἦσθα τῆς μητρὸς, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ ἐμοῦ. οἷον ἐγὼ σοι μᾶλλον ἦμην μήτηρ, ἤπερ ἡ Κλυταιμνήστρα. τὸ δὲ ΦΙΛΟΣ, ἀντὶ τοῦ ὄφελος. Αλλως. οὐκ ἦς τῆς μητρὸς φίλος μᾶλλον ἢ ἐμοῦ· ἀντὶ τοῦ, οὐ τῇ μητρὶ προσέκεισο μᾶλλον. ἄμεινον δὲ τὸ ἕτερον διὰ τὴν ἡλικίαν τοῦ Ὀρέστου, ἐφ' ᾗ τὸ φίλον εἶναι αὐτὸν, καὶ διακρίνειν τινὰ τότε οὐκ ἐνεχώρει. μικρὸς γὰρ ἦν.

1171. ΘΝΗΤΟΥ ΠΕΦΥΚΑΣ ΠΑΤΡΟΣ, ΗΛΕΚΤΡΑ. πιθανῶς πρόσκειται τὸ ὄνομα τῆς Ηλέκτρας, ἵνα μάθῃ Ὀρέστης. οὐ γὰρ μόνη ἦν αὐτῷ ἀδελφή. τοῖς δὲ κοινοῖς βοηθήμασι χρῆται ὁ Χορὸς ἐν τῇ παρηγορίᾳ.

1174. ΦΕΥ ΦΕΥ ΤΙ ΛΕΞΩ. ἀναγκαῖον ἐμφανισθῆναι τὸν Ὀρέστην. διεφθάρη γὰρ τὸ συνεκτικὸν τῆς ὑποθέσεως, σιωπῶντος αὐτοῦ. ΓΛΩΣΣΗΣ. γράφεται ΓΝΩΜΗΣ.

1178. ΤΟΔ' ΕΣΤ' ΕΚΕΙΝΟ. τοῦτο δύναται μὲν καὶ

Ηλέκ]ρα λέγειν· εὐπρεπέσ]ερον δὲ τῷ Χορῷ περίκειται, ἵνα μὴ περὶ τοῦ ἑαυτῆς εἴδους εἴπῃ τι. Θαυμασ]ῶς δὲ τὴν μὲν Κλυταιμνήσ]ραν ἀπὸ τοῦ λαμπ]ροῦ σχήμα]ος ὁ ἄ]γελος ἐγνώ-ωσεν· οὗτος δὲ οὐ γινώσκει τὴν Ηλέκ]ραν, διὰ τὸ κεκακῶσθαι τὸ σῶμα.

1184. ΩΔ' ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ ΣΤΕΝΕΙΣ. ἀντὶ τοῦ, ἀμΦ' ἐμοὶ ταθ]οῶν σ]ενάζεις.

1186. ΕΝ ΤΩ. ΔΙΕΓΝΩΣ. ἐν τίνι; ἢ διὰ τί; ποίῳ λόγῳ ὑφημένῳ τοῦτον συνῆψας τὸν λόγον;

1193. ΤΗ. ΔΕ. εἰς τοῦτο.

1194. ΜΗΤΡΙ Δ' ΟΥΔΕΝ ΕΞΙΣΟΙ. οὐκ ἴσα πράξ]ει τῷ τῆς μ]ρὸς ὀνόματι.

1211. ΠΡΟΣ ΔΙΚΗΣ. ἡ πρὸς ἀντὶ τῆς μ]ά.

1214. ΟΥΤΩΣ ΑΤΙΜΟΣ. ὥσ]ε μηδὲ ὀνομάζειν αὐτὸν δηλονότι.

1215. ΤΟΥΤΟ Δ' ΟΥΧΙ ΣΟΝ. οὐ σοὶ πρόσηκον.

1217. ΗΣΚΗΜΕΝΟΝ. κα]εσκευασμένον. ἀσκήμα]α γὰρ, τὰ κα]ασκευάσματα.

1223. ΣΦΡΑΓΙΔΑ. τὸν δακ]ύλιον.

1225. Ω ΦΘΕΓΜ'. λείπ]ει φίλτα]ον.

1233. ΓΟΝΑΙ ΣΩΜΑΤΩΝ. ἀντὶ τοῦ ἐνικοῦ, γονὴ σώματος ἐμοὶ φιλτάτου, τοῦ Αγαμέμνονος. ΕΙΔΕΘ' ΟΥΣ ΕΧΡΗ-ΖΕΤΕ. ἀντὶ τοῦ ἐμέ.

1236. ΣΙΓ' ΕΧΟΥΣΑ ΠΡΟΣΜΕΝΕ. ἀντὶ ταῦ, σίγα ἕως ἂν καὶ νοῦν ἀπ]οβῇ τὸ πᾶν.

1237. ΤΙ Δ' ΕΣΤΙ; παράκει]αι ἑκάσ]ῳ τὸ οἰκεῖον. ἡ μὲν γὰρ γυνή τε οὖσα, καὶ παρὰ πρόσδοκίαν εὐτυχοῦσα θρασύ]ερα

ἐστίν· ὁ δὲ ἧττον ἀσφαλὴς, διὰ τὸ νῦν πρῶτον ἐπιχειρεῖν τοιούτῳ κινδύνῳ.

1239. ΑΛΛ' ΟΥ ΤΑΝ ΑΡΤΕΜΙΝ. ἡ ἀπόστασις πρὸς Κλυταιμνήστραν. ὅρα δὲ, εἰ οἰκεῖα ταῦτα τῇ Ηλέκτρᾳ, παρόντος Ορέστου, ὁπότε καὶ μόνη οὖσα τοσοῦτον ἐθρασύνετο.

1243. ΟΡΑ ΓΕ ΜΕΝ ΔΗ. ἐπὶ τὴν Κλυταιμνήστραν τείνει φησὶν, ὅτι τὸν Αγαμέμνονα ἀνεῖλεν.

1246. ΑΝΕΦΕΛΟΝ ΕΠΕΒΑΛΕΣ. ἐπεὶ ἐπ' ἐμησεν αὐτὴν τῆς τοῦ καιροῦ ἀναιρέσεως διὰ τῶν προειρημένων δύο στίχων, φησὶν ὅτι ἐπέβαλές μοι κακὸν ἀνέφελον, καλυφθῆναι μὴ δυνάμενον, ἀσκίαστον, ὡς εἰ ἔφη διάδηλον κακὸν, ὑπὸ μηδεμιᾶς νεφέλης κρυβῆναι δυνάμενον. ΟΥ ΠΟΤΕ ΚΑΤΑΠΙΣΙΜΟΝ, ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΛΗΣΟΜΕΝΟΝ. οὐ καθαλυόμενον. οὐδὲ νοῦς· λήθης τυχεῖν μὴ δυνάμενον.

1251. ΟΤΑΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΦΡΑΖΗ. ὅταν ἐπιτρέπῃ ὁ καιρὸς καὶ καλῇ. ἢ ὁπόταν ἡ παρουσία τούτων ᾖ, καὶ ὁ καιρὸς ἐπιτήδειος. τὸ γὰρ διεξιέναι τὰ καλὰ τὸν Αγαμέμνονα, ὁ ὄχλου ἦν τοῖς θεαταῖς ἐπισταμένοις τὸ πᾶν, καὶ περιμένουσιν ἰδεῖν τὰ ἐξ Ορέστου γιγνόμενα.

1254. Ο ΠΑΣ ΑΝ ΠΡΕΠΟΙ. ὁ πᾶς χρόνος πρέποι τῇ δικῃ λέγειν με ταῦτα. ΤΑΔΕ ΔΙΚΑΙΑ. γραφέλαι ΤΑΔΕ ΔΙΚΑΙ.

1257. ΣΩΖΟΥ ΤΟΔΕ. πεῖον; τὸ ἐλευθεροσθομεῖν. τοιγαροῦν ἀντέχου τῆς ἐλευθεροσθομίας.

1259. ΜΗ ΜΑΚΡΑΝ. ἀντὶ τοῦ, μὴ μακρῶς.

1260. ΤΙΣ ΟΥΝ ΑΞΙΑΝ ΓΕ. τίς ἂν, φησὶ, σοῦ φαύλτος, δικαίως ἕλοιτο ἀντὶ λόγων σιωπήν;

1265. ΥΠΕΡΤΕΡΑΝ. λείπει χάριν. ΤΑΣ ΠΑΡΟΣ ΧΑΡΙΤΟΣ. τῆς σῆς παρουσίας.

1275

1275. ΩΔ' ΙΔΩΝ. γράφεται ὦ δι' ὀδών. ΜΗ Μ' ΑΠΟΣΤΕΡΗΣΗΙΣ. μὴ ἀποστερήσῃς με, φησὶ, τοῦ μαθέσθαι τῶν προσώπων καὶ ἀπαλλαγῆναι μετὰ ἡδονῆς, ὅπερ μοι παρέσται ἐπὶ πλέον μετεχούσῃ σοῦ, καὶ ἀπολαυούσῃ. οὕτω γὰρ ἀπαλλαγήσομαι μετὰ ἡδονῆς. ἐὰν δὲ ἤδη ἀποστερήσῃς σαυτοῦ, μετὰ λύπης ἀπαλλαγήσομαι.

1281. Ω ΦΙΛΑΙ ΕΚΛΥΟΝ. ὦ φίλαι, οἵαν ἤκουσα φήμην περὶ τοῦ ἀδελφοῦ ἀπροσδόκητον, ἐφ' ᾗ οὔτε σιωπῆσαι ἂν ἠδυνάμην, οὔτε ἀκούσασα βοῆσαι. καὶ γὰρ ἡ ἡδονὴ προετρέπετο αὐτὴν βοῆσαι, καὶ ὁ φόβος, ὁ περὶ τὸν Αἴγισθον καὶ τὴν μητέρα, σιωπῆσαι. ὅμως δὲ ἔχω σε φιλτάτην ἔχοντα πρόσοψιν. ἰοὺ ἰού· ἔκλυον αὐδήν, ἣν οὐδέποτε ἤλπισα, καὶ ἔσχον τρόπων ἄσυνδον τῷ μὴ δύνασθαι ἀκούειν, αὐδὲ βοῶντος τινὸς ἀκούειν δυναμένη. οὕτως ἐξέστην ἐμαυτῆς. λέγει δὲ, περὶ τῆς ἀπωλείας τοῦ Ὀρέστου ὅτε ἤκουσεν.

1290. ΜΗΘ' ΩΣ ΠΑΤΡΩΙΑΝ. ἐμφαντικὸν τὸ συνεχὲς τῆς ταυτολογίας. ἥρκει γὰρ κἂν ἐκ τῶν λελεγμένων. ΧΡΟΝΟΥ ΓΑΡ ΑΝ ΣΟΙ ΚΑΙΡΟΝ ΕΞΕΙΡΓΟΙ ΛΟΓΟΣ. ἀφαιρεῖται γὰρ, φησὶ, τὴν εὐκαιρίαν τῶν μελλόντων πραχθῆναι τῶν λόγων ἡ ἀδολεσχία.

1304. ΔΕΞΑΙΜΗΝ ΒΡΑΧΥ. γράφεται ΒΟΥΛΟΙΜΗΝ.

1307. ΑΛΛ' ΟΙΣΘΑ ΜΕΝ ΤΑ'ΝΘΕΝΔΕ. εἰκὸς γὰρ καὶ ἔξωθεν ταῦτα πεπύσθαι τὸν Ὀρέστην. ΜΙΣΟΣ ΠΑΛΑΙΟΝ. πρὸς τὴν μητέρα δηλονότι.

1322. ΣΙΓΑΙΝ ΕΠΗΝΕΣΑ. τινὲς τὸν Χορὸν φασι λέγειν ταῦτα. ΕΙΣΙΤ' Ω ΞΕΝΟΙ. τοῦ παιδαγωγοῦ μέλλοντος ἐξιέναι, ὁ Ὀρέστης αἰσθόμενος τοῦ ψόφου, ἀγνοῶν, κελεύει αὐτὴν σιγᾶν· διὸ καὶ Ηλέκτρα ὡς ξένοις διαλέγεται. ΚΑΙ ΦΕΡΟΝΤΕΣ

ΟΙ' ΑΝ ΟΥΤΕ ΤΙΣ. τοιαύτην ἀγγελίαν δηλονότι φέροντες, ἣν οὐκ ἄν τις ἀσπάσαιτο, λαβεῖν τὰ ὀστᾶ, οὐδὲ ἡδέως λάβοι, ὅτι κακή ἐστιν.

1326. Ω ΠΛΕΙΣΤΑ ΜΩΡΟΙ. ἐπιτίμια αὐτοῖς, ὅτι φανερὸι τοῖς ἐχθροῖς γίγνονται.

1328. ΕΙΓΕΝΗΣ. εὐγενεστημένος, ἢ ἄξιος τοῦ γένους.

1333. ΠΡΟΣΘΕΝ Η ΤΑ ΣΩΜΑΤΑ. οἷον πρὶν ἰδεῖν τὰ σώματα ὑμῶν οἱ ἐχθροὶ, ἔγνωσαν ἂν τὰ βουλεύματα τῆς ψυχῆς.

1338. ΕΝ ΤΟΙΣ ΤΟΙΟΥΤΟΙΣ. καιροῖς δηλονότι.

1344. ΤΕΛΟΥΜΕΝΩΝ ΕΙΠΟΙΜ' ΑΝ. θαυμαστῶς, ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐπὶ πλέον διαβρίζειν, ὡς καὶ Ορέστης ἐν τοῖς ἑμπροσθεν· (1283.) Τὰ μὲν περισσεύοντα τῶν λόγων ἄφες. ΚΑΙ ΤΑ ΜΗ ΚΑΛΩΣ. ὁ νοῦς· καὶ τὰ μὴ καλῶς, ἀλλὰ κακῶς αὐτοῖς ἔχοντα, καὶ αὐτὰ νῦν καλῶς ἔχει, ἕως οὐδέπω τιμωρίας τυγχάνουσιν· ἅπερ λεγόμενα πρὸς ἄκρον ἐστὶ παροξυντικά.

1346. ΤΙΣ ΟΥΤΟΣ ΕΣΤ'. οὐκ ἠρώτησε τοῦτο Ορέστην πρότερον ἡ Ηλέκτρα ὑπὸ τῆς χαρᾶς, ἀλλ' ἐφύλαξε νῦν ὁ ποιητὴς εἰς ἕτερον ἀναγνωρισμόν.

1349. ΟΥ ΤΟ ΦΩΚΕΩΝ ΠΕΔΟΝ. οὗ χειροῖν εἰς τὸ Φωκέων πέδον ὑπεξεπέμφθην σῇ προμηθίᾳ.

1366. ΤΑΥΤΑ. τὰ κατ' ἐμὲ φησί. ΝΥΝ ΚΑΤΓΑΙΜΝΗΣΤΡΑ ΜΟΝΗ. ἐνταῦθα ἀνεκάλυψε τὸ χρήσιμον τῆς ἀποδημίας Αἰγίσθου. ΕΦΕΞΕΤΟΝ. μελλήσῃ.

1372. ΟΥΔΕΝ ΑΝ ΛΟΓΩΝ. τὸ ΟΥΔΕΝ παρέλκει.

1378. ΛΙΠΑΡΕΙ ΧΕΡΙ. ἀντὶ τοῦ λιταρῶς, συνεχῶς. ΕΞ ΟΙΩΝ ΕΧΩ. ὡς δυνάμεως ἔχω, λόγοις ἀξιοῦν, οὐ θύειν. ΤΑ ΠΙΤΙΜΙΑ. τοὺς μισθούς.

1384. ΙΔΕΘ' ΟΠΟΥ ΠΡΟΝΕΜΕΤΑΙ. ἀντὶ τοῦ προβιβάζει. τοῦ Ὀρέστου δὲ εἰσελθόντος, ὁ Χορὸς ταῦτά φησιν. Ἀλλως. εἰσεληλύθασι μὲν ἐνταῦθα οἱ περὶ Ὀρέστην καὶ Πυλάδην. τοῦτο δὲ ἤτοι ὁ Χορός φησι καὶ τῆς Ηλέκτρας συνεισελθούσης αὐτοῖς, καὶ τὸ ΙΔΕΤΕ πρὸς ἀλλήλας φασὶν αἱ τοῦ Χοροῦ. ἢ ὅτι ἔξω οὖσα ἡ Ηλέκτρα λέγει πρὸς τὸν Χορὸν τοὺς δύο στίχους, καὶ οὕτως εἰσέρχεται· καὶ ἔστι διάλειμμα, ὥστε ἐξελθοῦσαν αὐτὴν ἄρχεσθαι τοῦ Ω ΦΙΛΑΤΑΤΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ. παρατηρεῖ δὲ, ὅτι ἐπὶ μὲν τῇ τοῦ ἀγγέλου παρουσίᾳ προοικονομεῖ ὁ ποιητὴς ἔξω διατρίβειν τὴν Κλυταιμνήστραν, δι' ἃς προείπομεν αἰτίας· ἐνθάδε δὲ τῶν λόγων γενομένων πρὸς τὴν Ηλέκτραν ἐκ τοῦ Ὀρέστου, οὐδὲν λείπει εἰς τὸ ἀνελεῖν τὴν Κλυταιμνήστραν, ἅπερ ἐν τῷ ἐμφαίνειν ὁ ποιητὴς οὐκ εἰσήγαγεν. ΑΙΜΑ ΦΥΣΩΝ ΑΡΗΣ. οἷον ὁ Ἄρης συναγελάζεται αὐτοῖς, φυσῶν αἷμα καὶ φόνον. ΔΥΣΕΡΙΣΤΟΝ. τὸ δι' ἔριν γιγνόμενον. ΚΑΚΩΝ ΠΑΝΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ. τὸ δὲ ΚΑΚΩΝ οὐχ ὡς καθηγορούσα φησιν· ἐναντίον γὰρ τῷ ἤθει τοῦ Χοροῦ· ἀλλ' ὅτι τὰ τοιαῦτα ἔργα οὐχ ἡδέα τοῖς ἀνθρώποις. ΑΦΥΚΤΟΙ ΚΥΝΕΣ. ἤτοι εἰς τὸν Ὀρέστην ἀποστείνεται ἐν τῷ ἄφυκτοι κύνες, ἢ ἐπὶ τῶν Ερινύων. εἰσῆλθον εἰς τὸν οἶκον αἱ Ερινύες, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν. ΤΟΥΤΜΟΝ ΦΡΕΝΩΝ ΟΝΕΙΡΟΝ. οὐ περὶ τοῦ ὀνείρου τῆς Κλυταιμνήστρας φησί· τοῦτο γὰρ βιαῖον. ἀλλὰ τοῦτό φησιν· ἃ κατ' ἐμαυτὴν ὠνειροπόλουν, οὐκ εἰς μακρὰν ἔσται μετέωρα, ἀλλ' εὐθέως τελεσθήσεται.

1391. ΠΑΡΑΓΕΤΑΙ ΓΑΡ. ἡ Ερινὺς ἀφόβως χωροῦσα, ἢ δαίμων τις ἀπαλῶς βοηθὸς νεκρῶν. ἢ ἐπὶ τοῦ Ὀρέστου· παρέρχεται, φησὶν, ἔσω στέγης ὁ Ὀρέστης. ΕΝΕΡΩΝ δὲ ΑΡΩΓΟΣ. ἤτοι τοῦ Αγαμέμνονος, ἢ τῶν χθονίων θεῶν βοηθὸς, ὅ ἐστιν

ὑπηρέτις. ΑΡΧΑΙΟΠΛΟΥΤΑ ΠΑΤΡΟΣ ΕΙΣ ΕΔΩΛΙΑ. ἐδράσματα ἀρχαῖα, παλαιὰ οἰκήματα. ΝΕΑΚΟΝΗΤΟΝ ΑΙΜΑ. τὸ ξίφος τὸ ἠκονημένον εἰς αἷμα καὶ φόνον. Ο ΜΑΙΑΣ ΔΕ ΠΑΙΣ. ὁ Ερμῆς αὐτὸν ἄγοι πρὸς αὐτὸ τὸ τέρμα, καλαχρύψας σκότῳ τὸν ὑπ' αὐτοῦ γινόμενον δόλον.

1398. Ω ΦΙΛΤΑΤΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ. ἐξερχομένη ταῦτά φησιν.

1400. ΕΣ ΤΑΦΟΝ. εἰς τὸ περίδειπνον, τὸ ἐπὶ τῷ Ορέσῃ δοκοῦντι ἀπολωλέναι,

1402. ΣΥ Δ' ΕΚΤΟΣ ΗΞΑΣ ΠΡΟΣ ΤΙ; ἐν τούτοις δῆλον ὅτι εἰσῆλθεν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν Ηλέκτρα.

1404. ΣΤΕΓΑΙ ΦΙΛΩΝ ΕΡΗΜΟΙ. ὁ λόγος ἀποβλέπεται εἰς Αἴγισθον. ἔθος δὲ ἔχουσι τὰ γεγονότα ἔνδον ἀπαγγέλλειν τοῖς ἔξω οἱ ἄγγελοι· νῦν δὲ, διὰ τὸ μὴ διατρίβειν ἐν τῷ δράματι, οὐκ ἐποίησε τοῦτο. προκείμενον γὰρ τὸ καθ' ἡδονὴν Ηλέκτραν ἐστὶ πάθος. νῦν τοίνυν βοώσης ἐν τῇ ἁρπαγῇ τῆς Κλυταιμήστρας, ὁ θεατὴς ἀκούει, καὶ ἐναργέστερον τὸ πρᾶγμα γίγνεται, ἢ δι' ἀγγέλου σημαινόμενον. καὶ τὸ μὲν Φορτικὸν τῆς ὄψεως ἀπέστη· τὸ δὲ ἐναργὲς οὐδὲν ἧσσον καὶ διὰ τῆς βοῆς ἐπραγματεύσατο.

1407. ΗΚΟΥΣ' ΑΝΗΚΟΥΣΤΑ. οἰκεῖον τὸ διανόημα γυναικῶν. τὸ δὲ ΑΝΗΚΟΥΣΤΑ οὐχ ὡς καταγινώσκουσαι τοῦ Ορέστου φασὶν, ἀλλὰ πᾶν τὸ πρᾶγμα ἐκλογιστόμεναι.

1413. Ω ΓΕΝΕΑ ΤΑΛΑΙΝΑ. ὦ γενεὰ τοῦ οἴκου τούτου, καὶ ταύτην σε τὴν ἡμέραν ἡ Μοῖρα εἰς φθορὰν καὶ ἐλάττωσιν ἄγει τοῦ γένους.

1417. ΤΕΛΟΥΣΙΝ ΑΡΑΙ. ἀντὶ τοῦ, ἐπέρχονται αὐτούς. ΤΠΕΞΑΙΡΟΥΣΙ. ἐκχέουσι τὸ αἷμα τῶν φονευσάντων οἱ φονευθέντες.

1425. ΑΠΟΛΛΩΝ ΕΙ ΚΑΛΩΣ ΕΘΕΣΠΙΣΕ. οἷον, οὐκ

ἀπ' ἐμαυτοῦ ἐπιβαλλόμενος ἔπραξα, ἀλλὰ πειθόμενος τῷ θεῷ.

1428. ΛΕΤΣΣΩ ΓΑΡ ΑΙΓΙΣΘΟΝ. οἷον ὑποσῳρέψαντα. μετεκέκλῃτο γὰρ ἴσως ὑπὸ Κλυταιμνήστρας.

1434. ΤΑ ΠΡΙΝ ΕΥ ΘΕΜΕΝΟΙ. τὰ μὲν πρὶν εὖ θέμενοι, τὰ καλὰ Κλυταιμνήστραν, ὡς καὶ ὑμῖν εὖ εἴη τὰ κατὰ Αἴγισθον.

1437. ΔΙ' ΩΤΟΣ ΑΝ ΠΑΥΡΑ. μὴ ἀναιδεστέρως φθέγγεσθαι, ἀλλ' ἐλαφρῶς ἐν τῷ λαλεῖν δεῖ, μηδὲ μηκύνειν τὸν λόγον. ΩΣ ΗΠΙΩΣ. γράφεται ΩΣ ΝΗΠΙΩι. ὡς ἂν μικρῶν παίδων ῥήματα, οὕτως αὐτῷ ἀφελῶς διαλέγεσθαι δεῖ, μὴ ἀνακαλύπτοντας εὐθέως τὸ γεγονὸς κατὰ τὸν οἶκον. ΠΡΟΣ ΑΝΔΡΑ ΤΟΝΔΕ ΣΥΜΦΕΡΟΙ. καθ' ὑπέρβατον. συμφέροι ἂν πρὸς τοῦτον τὸν ἄνδρα ὀλίγα δι' ὠτὸς αὐτοῦ ἐννέπειν, ὡς ἂν ἀνοήτῳ διαλεγόμενον. λείπει δὲ τῷ λόγῳ, διαλεγόμενόν τῳ νηπίῳ. ἢ πρὸς αἰτιατικὴν μετακλέον· πρὸς τὸν ἄνδρα συμφέρει τοῦτον, ὡς πρὸς νήπιον, ἐννέπειν ὀλίγα διὰ τοῦ ὠτὸς, ὅπως ἂν ἀπατηθεὶς ἐμπέσῃ εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς δίκης, τὸν λάθρα κατ' αὐτοῦ γεγνόμενον.

1450. ΔΙΔΑΣΚΕ ΜΕ. γράφεται ΜΗΝΥΕ ΜΟΙ.

1457. ΧΑΙΡΟΙΣ ΑΝ ΕΙ ΣΟΙ ΧΑΡΤΑ. ἐπισαρκάζουσα λέγει τάδε.

1458. ΣΙΓΑ.Ν ΑΝΩΓΑ. κελεύει ὁ Αἴγισθος ἐμφανῶς δεικνῦναι τὸ σῶμα τοῦ Ορέστου· οἱ δὲ ἐπιδεικνύουσι τῇ τῆς Κλυταιμνήστρας. ΜΗΔΕ ΠΡΟΣ ΒΙΑΝ. ἐὰν μὴ πείθηται, πρὸς βίαν, κολάσεως τυχὼν, τότε φύσει φρένας, καὶ εἴσεται ὅτι ἄμεινον ἦν πείθεσθαι τῷ κρατοῦντι.

1466. ΑΝΕΥ ΦΘΟΝΟΥ ΜΕΝ. οἷον, ἐφθονήθη, καὶ ἔπεσεν

ὁ Ορέσ]ης. ΕΙ Δ' ΕΠΕΣΤΙ ΝΕΜΕΣΙΣ, ΟΥ ΛΕΓΩ. εἰ δὲ μεμφόμεθα τοῖς περὶ αὐτῷ συμβᾶσιν, οὐ λέγω.

1478. ΤΟΙΣ ΘΑΝΟΥΣΙ. τῷ Ορέσ]η.

1483. ΜΗ ΠΕΡΑ ΛΕΓΕΙΝ ΕΑ. περισσὴ γὰρ καὶ ἀπίθανος διατριβὴ πρὸς τῷ τέλει ἐκ]είνειν λόγους.

1488. ΤΑΦΕΥΣΙΝ. ἤγουν οἰωνοῖς καὶ κυσὶ πρόθες αὐτόν. ΩΣ ΕΜΟΙ ΤΟΔ' ΑΝ. τὸ ἄταφον αὐτὸν αἰκισθῆναι.

1495. ΜΗ ΤΑΣΣΕ. μὴ ἐπίτασσε. ΧΩΡΕΙ Δ' ΕΝΘΑΠΕΡ ΚΑΤΕΚΤΑΝΕΣ. πρόφασιν ἱκανὴν εὗρε τοῦ μὴ ἐν τῷ ἐμφανεῖ φονεῦσαι αὐτόν.

1508. ΩΣ ΠΟΛΛΑ ΠΑΘΟΝ. ἀντὶ τοῦ, μετὰ πολλῶν κακῶν μόλις ἠλευθερώθης.

ΤΕΛΟΣ ΣΧΟΛΙΩΝ ΤΩΝ ΕΙΣ ΗΛΕΚΤΡΑΝ.

SOPHOCLIS
PHILOCTETES.

DRAMATIS PERSONAE.

ULYSSES.

NEOPTOLEMUS.

CHORUS.

PHILOCTETES.

SPECULATOR MERCATORIS HABITU.

HERCULES.

SOPHOCLIS HILOCTETES.

ULYSSES. Litus quidem hoc est circumfluae terrae Lemni, mortali-
nec tritum nec habitatum, ubi, ô patre Achivorum fortissimo crete,
..is fili Neoptoleme, Meliensem Poeantis natum jussus a Regibus ex-
ui ego olim, tabo fluentem, ex ulcere pedem depascente: quum nec
umina aris imponere, neque exta tangere quietis nobis liceret, sed tota
tra duro omine impleret querelis, clamans semper gemensque. Sed
d haec frustra memoro? Quippe longis sermonibus haud opus est, ne
ntse me hic sentiat, dolusque omnis subvertatur mihi, quo me illum
x capturum arbitror. Tuae vero partes sunt, in ceteris ut subservias,
praesque ubinam hîc sit gemino sic patens ostio petra, ut hieme utra-
sedes solem excipiat, aestate vero apertum utrinque antrum permeans
a somnos cieat: at paullum infra ad laevam videre possis aquae lim-
ae fontem, siquidem haud evanuit. Silentio te confer ad ista loca,
.e mihi renuntia, utrum illic an alibi habitet, ut consiliorum meorum
id superest me dicente percipias, communique amborum opera ad
tum perducantur.

NEOPTOLEMUS. Haud longe absunt, rex Ulysse, quae me inspicere
es: videor enim specum, qualem dixisti, videre.

ULYSSES. Superne, an inferne? non enim discerno.

NEOPTOLEMUS. Illum superne: nec ulla vestigii apparet nota.

ULYSSES. Vide num humi recumbit dormiens.

NEOPTOLEMUS. Vacuam habitationem video, ubi nemo est homo.

ULYSSES. Neque intus apparatus est ullus cibus?

NEOPTOLEMUS. Substrata foliis humus, ut cuipiam ibi incubanti.

ULYSSES. Ceterane sunt vacua, nec quidquam ultra sub tecto est?

NEOPTOLEMUS. Poculum est e ligno cavatum, pravi sane artifici
is, unaque haec focalia.

ULYSSES. Viri totam supellectilem narras scilicet.

NEOPTOLEMUS. Eheu, eheu! Praeterea hic siccantur laceri pan foeda, ut videtur, sanie pleni.

ULYSSES. Plane in hisce locis vir habitat, atque alicubi haud pro abest. Quî enim veteri morbo pedem aeger progrediatur longius? Sed in pabuli consuetam viam exiit, vel herbam, si quam novit ad qua sedet dolores, carpturus. Hunc itaque socium, qui adest, n speculatum, ne in me imprudentem incidat. Quippe unum me malit p hendere, quam ceteros Achivos omnes.

NEOPTOLEMUS. En ille vadit, et semita custodietur: tu vero, quid vis ultra, rursus expedi.

ULYSSES. Achillis nate, oportet te in his, quorum gratia huc ve sti, strenuum esse non solum corpore, sed si quid novum, ne auditum tibi, audias, ministrare in eo, uti minister ades.

NEOPTOLEMUS. Quid ergo jubes?

ULYSSES. Meditari te oportet quî Philoctetae animum verbis fa subdolis. Quando te rogabit, quis es, et unde ades, dic filium te Achillis: hoc enim celare haud necesse est: navigare autem te dic deserto navali Achivorum exercitu, quos impense oderis, qui post te supplicibus precibus arcessivissent domo, quia in te uno sita illis esset capiendi Ilii, venienti tamen haud dignati sint tibi Achillis ar dare, quae jure tuo peteres, Ulyssi vero tradiderint ea; simulque ta dic, ut voles, quidquid probri et maledicti est; nec est quod inde quidquam laedas; ista vero ni feceris, Achivis omnibus aerumnas cr ficies graves. Nisi enim hujus arcus et sagittae capientur, non pot umquam expugnare Dardani urbem. Disce autem, cur mihi quidem n liceat, tibi vero fas sit fidenter et tuto cum hoc viro colloqui. Tu qui navigasti, nemini juramento obstrictus, neque ex necessitate, nec pra expeditionis particeps fuisti: horum autem nihil est infitiandum mi Quare, si potitus arcum, me adesse senserit, perii, et te simul mec perdam. Quocirca callide comminisci debes, quî furto auferas invi arma. Novi equidem te non esse eo ingenio natum, ut falsa loquar aut dolo struas alii malum. At tamen jucunda res est victoriam adip Aude: justi vero post rursus erimus. Nunc autem ad hujus dicti p

i exiguam da te mihi impudentem; et deinde reliquum tempus vocator nium sanctissimus mortalium.

NEOPTOLEMUS. Ego vero, Laërtis fili, dicta quae non audio lubenti mo, eadem exsequi haud minus odi. Hoc enim a natura habeo, ut il de insidiis agam, neque ego, neque, ut aiunt, qui me genuit pa- Sed paratus sum virum vi abducere, et non dolis. Non enim ille ndus altero pede nos tanto valentiores vi devicerit. Missus equidem um ut adjutor, nolim proditor vocari. Malo autem, ô rex, honesta iendo spe excidere, quam turpi facto voti compos fieri.

ULYSSES. Optimi patris fili, et ipse, juvenis quum essem olim, lin- am quidem otiosam, manum vero habebam ad opera promtam: nunc em, re perspecta et explorata, video inter mortales linguam esse, non era, quae omnia gubernat.

NEOPTOLEMUS. Quid igitur aliud me jubes, quam mentiri?

ULYSSES. Aio Philocteten dolo tibi capiundum esse.

NEOPTOLEMUS. Cur dolo potius, quam persuadendo abducam?

ULYSSES. Haud persuadebitur: vi autem capere nequeas.

NEOPTOLEMUS. Estne illi tantum, quo confidat, robur?

ULYSSES. Sunt certae sagittae, letum ferentes.

NEOPTOLEMUS. Anne igitur ad eum ne quidem accedere tutum est?

ULYSSES. Neutiquam, nisi dolo ceperis, ut dico.

NEOPTOLEMUS. At, quaeso, mentiri non turpe censes?

ULYSSES. Non, si mendacium quidem salutem adferat.

NEOPTOLEMUS. At qua fronte quis haec audebit loqui?

ULYSSES. Quum lucri caussa quid inceptas, pudere haud decet.

NEOPTOLEMUS. Quid vero lucri est mihi, si hic ad Trojam venerit?

ULYSSES. Solae hae sagittae Trojam ceperint.

NEOPTOLEMUS. Atqui nonne eam ego, ut dicebatis, expugnaturus am?

ULYSSES. Nec tu sine illis, nec illae sine te.

NEOPTOLEMUS. Captandae itaque sunt, quandoquidem ita se res habet.

ULYSSES. Porro si hoc feceris, gemina auferes praemia.

NEOPTOLEMUS. Quaenam, cedo? si enim scierō, nihil renuam exsequi.

ULYSSES. Catus ut ipse simulque fortis voceris.

NEOPTOLEMUS. Age ergo, faciam quod jubes, omni pudore amoto.

ULYSSES. Tenesne animo igitur, quae te monui?

NEOPTOLEMUS. Ne dubita, postquam semel adsensi.

ULYSSES. Tu quidem ergo hic opperiens venientem eum excipe: ego vero abeo, ne coram me cernat: sociumque, quem modo specie amisisti, ad navem mittam denuo, hucque, si diutius cessare mihi deamini, eumdem ipsum virum remittam naucleri habitu concinne callide, formaque adeo immutata, ut pro Ignoto haberi possit: qui versute perplexa loquetur, tu, fili, ex ejus sermone quaecumque ex usu erunt, arripe. Ego vero ad navem abeo, his tibi commissis: Minerva autem fraudum repertor, duxque viae nos dirigat, et victrix Minerva arcium praeses, quae me servat semper.

CHORUS. Quid peregrinus in peregrino solo reticeam, ô rex, quid dicam homini suspicaci? edoce me. Solertia enim et consilio certe constat quicumque divinum Jovis sceptrum regit. Ad te vero, ô fili, supremum hoc imperium avis ab ultimis pervenit. Quare age dic quo tibi subserviam.

NEOPTOLEMUS. Mirum ni cupis extremos fines invisere loci quem cubile habet: nunc quidem ergo adspice fidenter; at ubi venerit formidabilis, hocce ex antro regredere, meumque ad nutum semper cedens, da operam, ut quodcumque facto opus fuerit facias.

CHORUS. Rem jubes, ô rex, jamdudum meditatam mihi, ocius observem tuis maxime commodis intento: nunc vero dic mihi quonam recessu abditus habitat, quemve tenet locum: id enim doceri operae pretium est mihi, ne imprudenti alicunde superveniat. Quis locus, quae sedes, quave carpit viam? intusne an foris?

NEOPTOLEMUS. Hoc quidem cernis illius domicilium, gemina patentem ostio rupem.

CHORUS. Sed quo ipse miser abiit?

NEOPTOLEMUS. Nullus dubito, quin cibi quaerendi gratia proximam hanc semitam ingressus ambulet alicubi. Hac enim ratione fama fert illum sustentare vitam, alatis sagittis configentem feras, miserum perpetuo conflictatum aerumnis, nec ad eum quemquam accedere, qui dolores sedare possit.

CHORUS. Miseror equidem illius vicem, quem nemo curat mortalium, nec convictor ullus adspicit: sed infelix, solus semper, laborat anxi

bo, inopsque consilii despondet animum, sicubi eum cujusvis rei ad
n necessariae urget egestas. Quo tandem modo tot malis resistit? ô
s mortalium industria! ô infelicia hominum genera, quibus sors vitae
sit haud commoda! Hic majorum forte nulli secundus, rerum, qui-
usus vitae indiget, omnium expers, deserto in loco jacet solus inter
as hirsutasve feras, doloribus simul et fame cruciatus, miserabilis,
ierus curis frustra exercitus: tristis autem loquaci ore procul resonans
o acerbis ejulatibus respondet.

NEOPTOLEMUS. Nihil est horum quod valde mirer; Divûm enim
ume, si quid ego intelligo, eveniunt: atque haec mala ex immitis
vses ira eum invaserunt: quodque nunc, curante nemine, morbo ad-
atur, non est ut hoc absque Deorum consilio fiat, ne prius hic in
am dirigat divina invicta tela, quam venerit tempus, quo dicitur ab
s expugnanda esse.

CHORUS. Comprime vocem, fili.

NEOPTOLEMUS. Quid est?

CHORUS. Strepitum audivi, qualis esse solet hominis quem perten-
dolor.

NEOPTOLEMUS. Numquid hinc, an illinc loci? accidit mihi revera
incujus aegre viam carpentis, neque me fallit procul auditus flebilis
tus viri malis confecti: clare enim sonat.

CHORUS. Sed concipe, fili —

NEOPTOLEMUS. Quidnam? cedo.

CHORUS. Aliam cogitationem. Non procul, sed prope adest vir, haud
am carmen fistula recinens, agrestis ut pastor: sed aut alicubi pedem
ns prae cruciatu vociferatur ingenti ejulatu, aut navem cernens
hospitalem portum appulsam. Atrox enim quidpiam clamat.

PHILOCTETES. Ehem hospites, quinam estis, quaeso, qui ad hanc
am importuosam et inhabitatam remis appulistis navem? Qua ex pa-
, quove vos ex genere esse dixerim? Forma quidem apparet vestitus
ci, quo nihil mihi visu est jucundius; at vocem audire cupio; nec
a quoi vereamini ita efferatum exhorrescentes: sed miserati hominem
ti, solum, desertum hîc, amicis destitutum, malisque confectum,
em edite, si amici quidem adestis: respondete, amabo: haud enim
est me a vobis hoc non impetrare, aut vos vicissim a me.

NEOPTOLEMUS. At scito hoc primum, hospes, nos Graecos es quandoquidem hoc scire cupis.

PHILOCTETES. O carissima vox! vah! vah! quam juvat vel pisse talis viri alloquium post tam longum tempus! Quis te huc, appulit? quae adduxit necessitas? quod consilium? quis ventus? Ille amicissimus mihi! omne hoc mihi declara, ut sciam quis es.

NEOPTOLEMUS. Natus sum equidem in insula Scyro: domum vigo: porro vocor Neoptolemus Achillis filius. Rem totam tenes.

PHILOCTETES. O carissimi patris nate, ô cara edite patria, ô alumne Lycomedis, quonam suscepto itinere huc appulisti? unde navigas?

NEOPTOLEMUS. Nunc quidem ex Ilio.

PHILOCTETES. Quid ais? non enim tu nobiscum classem com disti, quum primum ad Ilium profecti fuimus.

NEOPTOLEMUS. An et tu particeps fuisti istius expeditionis?

PHILOCTETES. O nate, non me ergo nosti, quem intueris?

NEOPTOLEMUS. Quomodo enim noverim, quem vidi numquam?

PHILOCTETES. Neque nomen, neque calamitatum mearum fa ullam umquam audisti, quibus pereo miser?

NEOPTOLEMUS. Scito me nihil eorum nosse, de quibus rogas.

PHILOCTETES. O multa me calamitosum, ô invisum Diis, cui fama quidem tam misere adflicti domum, nec usquam Graeciae per sed qui me huc ejecerunt impie, derident me taciti: lues auter usque integrascit, inque dies fit gravior. O fili, ô patris Achillis pr en ille ego sum tibi, quem fando forte audiisti Herculearum pe rem sagittarum, filius Poeantis Philoctetes, quem gemini duces, re Cephallenum abjecere turpiter solum sic in deserto loco, letiferae e trae morsu infesto vulneratum, diroque inde tabescentem morbo: quo me, ô fili, hîc expositum solum reliquerunt atque abierunt, quam e ponto circumflua Chrysa huc appulerunt. Scilicet ubi me runt ex multa maris jactatione dormientem in cava litoris rupe, solverunt naves, me deserto, adpositisque mihi, ut mendico al pannis pauculis, cibique subsidio tenui; qualia ipsis utinam co gant! Tu vero, ô fili, quem mihi e somno excitato, postquam fecti fuerunt, sensum fuisse putas, quas effudisse lacrimas, qu

pis mea deplorasse mala? quum cernerem naves, quibus huc na-
eram, omnes abactas, hominemque in loco neminem, nec qui
s curam gereret, nec qui aegroto morbi levamen adferret. Omnia
n circumspiciens nihil vidi praeter aerumnas adesse; harumque, ô
ntentem copiam. Interea mihi tempus sensim procedebat, die diem
nte, oportebatque solum me hoc sub parvo tecto mihi ministrare
a. Alimenta quidem suppeditabat hic arcus, quo volatiles petebam
mbas: tum quodcumque mihi adtigisset emissa nervo sagitta, hoc
llerem, provolvebam me, aegre trahens pedem miser. Atque etiam
n potu usus erat, vel, si pruinis terrae superfusis, ut hieme solet,
sse erat parumper ligni caedere, haec e specu repens ipse moliebar
m. Deinde ignis haud erat in promtu: sed silici silicem adterens,
rosam vix elicui flammam, quae hucusque me sospitat. Habitata
n casa haec cum igne omnia, praeter sanitatem, suppeditat mihi.
e nunc, ô nate, et insulae hujus naturam disce. Hujus ad oras na-
a nullus sponte applicat: nulla est enim navibus statio, nec mercato-
us spes ulla est lucri, nec ulla hospitia. Qui sapit huc nemo navi-
. Forte fortuna aliquis appulit ingratiis, ut longa hominum vita plu-
ios istiusmodi casus ferre possit. Hi ubi advenerunt, ô fili, verbis
idem miserantur me, et forsitan etiam vicem dolentes meam, cibi aut
us aliquid mihi impertiunt: at illud, ubi primum mentionem injicio,
nunt omnes, ut domum me reducant. Itaque conficior miser annum
hunc decimum fame et doloribus, alens voracem luem. Talia mihi
runt, ô fili, Atridae et Ulysses, quibus Olympii Dii dent, ut ipsi
ssim paria sustineant mala!

CHORUS. Me quoque, haud secus ac istos huc advectos hospites,
eret tui, Poeantis fili.

NEOPTOLEMUS. At ego, quae dicis, vera esse scio, testisque tibi
e possim, ut qui secundum te Atridarum et Ulyssis expertus sim im-
oitatem.

PHILOCTETES. Num et tu de sacerrimorum Atridarum aliqua injuria
postulas, ut laesus irascaris?

NEOPTOLEMUS. Iram utinam aliquando expleam manu, quo My-
ae intelligant Spartaque, fortium virorum genetricem esse Scyron
que!

PHILOCTETES. Euge, ô fili: sed quam habens in eos querelam graviter iratus huc advenisti?

NEOPTOLEMUS. O fili Poeantis, dicam, tametsi vix dicere quibus illi me ad eos venientem contumeliis affecerunt. Nam p Achillem vis fati sustulit —

PHILOCTETES. Hei mihi! ne quod ultra verbum facias, pr didicero hoc primum, num occidit Pelei proles.

NEOPTOLEMUS. Occidit, neminis hominis, sed Dei, ut manu, Phoebi percussus arcu.

PHILOCTETES. At generosus quidem peremtorque et perem bius autem, ô fili, haereo, primumne perconter caussam quer an illius vicem deplorem.

NEOPTOLEMUS. Tibi quidem arbitror satis esse, si tua ip res infortunia, aliorum ut missa facias.

PHILOCTETES. Recte sane dicis, quare de integro rursus mihi narra, quibus te modis injuria adfecerint.

NEOPTOLEMUS. Venere ad me picta vecti nave divus Ulix que mei patris, dicentes, verane an falsa nescio, haud fas quam periisset pater meus, alium quam me Trojanam arcem ex Haec illis dictitantibus haud longa fui in mora, quin statim, conscensa nave, celerem contenderem cursum; idque maxim patris desiderio, ut, quem numquam videram, saltem, ante mulo conderetur, intuerer. Praeterea et caussa accedebat opti dum cupido, eo si profectus Trojae turres everterem. Jamque mihi dies alter fulgebat, quum ad invisum Sigeum cursu se plicavi e atque statim egressum nave circumfusus omnis exer salutavit, jurantes se redivivum Achillem cernere. At ille co jacebat. Ego vero infelix postquam eum aliquantisper defleri Atridas ad amicos, ut par erat, armaque et alia quaecumqu patris poposci. At eheu! responsum illi dederunt impudentissi *O nate Achillis, cetera quidem licet tibi paterna sumere; arma autem illorum potitur jam vir alius, Laërtae filius.* Tum e mis oculos suffusus, illico exsurgo ira percitus gravi, atque indig dus, *Ergone*, inquam, *ô sceleste, eo processistis audaciae, ut quam arma mea traderetis, me non rogato?* Ad quae Ly

forte ibi aderat, *Nae*, inquit, *adolescens, optimo hi jure dederunt ea mihi; namque ego praesens ea, corpusque ipsum servavi.* Atque ego animi impotens, statim probri quodcumque est ei ingessi, extrema omnia imprecatus, si mea ille arma eriperet mihi. Ille vero sic lacessitus, tametsi alias haud promtus est irasci, maledictis dolens, ita respondit: *Non eras, ubi nos; sed aberas ubi te non oportebat abesse: hasque arma, quandoquidem ferociter loqueris, Scyron reportans numquam navigabis.* His auditis probris, acceptisque injuriis, navigo domum, meis spoliatus a pessimo, pessimisque orto, Ulysse: quamquam non ejus crimen est, sed principum ipsorum. Civitas enim universa, simulque totus exercitus pendet ex principibus: qui vero flagitiose agunt homines, principum sermonibus edocti fiunt improbi. Rem totam dixi: qui vero Atridas odit, mihique pariter et Diis sit amicus!

CHORUS. Montibus gaudens, nutrix omnium Rhea, mater ipsius Jovis, quae magnum Pactolum auriferum colis, te illic quoque, veneranda mater, imploravi, quando in hunc Atridarum omnis injuria collata est, ubi, ô beata, tauricidis vecta leonibus, arma paterna, summum honoris insigne, tradidere praeter fas Laërtis filio.

PHILOCTETES. Doloris argumentum, ut videtur, manifestum habentes, huc appulistis, hospites, mihique consentitis, quod arbitramini [illegible] ista esse Atridarum et Ulyssis. Hunc enim prote novi semper parum quidvis falsi dicere, fraudemque omnem experiri, unde nihil non scelesti sit effecturus. Verum nihil id est mirum mihi; sed mirabor, si praesens ista cernens Ajax major passus sit.

NEOPTOLEMUS. Non erat in vivis amplius, ô hospes: numquam enim illo vivente, eis spoliatus fuissem.

PHILOCTETES. Quid ais? an et ille mortem obiit?

NEOPTOLEMUS. Scio eum non amplius laeti adspectu frui.

PHILOCTETES. Vae mihi misero! At non mortem Hyperi filius, nec Sisyphi proles emta Laërtu. Hos enim non decet vivere.

NEOPTOLEMUS. Non sane; hoc certe vivat: sed et maxima tunc forent in Argivorum exercitu.

PHILOCTETES. Quid vero? Quis senex et [illegible], amicusque meus, Nestor Pylius, vivitne? hic enim [illegible] bus consiliis cohibere solebat.

NEOPTOLEMUS. Misere nunc ille agit, postquam oppetiit mortem Antilochus, qui solus ei ex filiis aderat.

PHILOCTETES. Hei mihi! De duobus istis acerba memoras, quos ego minime vellem absumtos audire. Eheu, eheu! quonam obsecro respiciendum est, quando hi quidem periere, Ulysses vero superest adhuc in eo loco, ubi oportebat horum vice ipsum dici mortuum?

NEOPTOLEMUS. Astutus est ille luctator; sed vel callida consilia, ô Philocteta, labefactantur saepe.

PHILOCTETES. Age dic obsecro, ubinam tum erat tibi Patroclus, qui patri tuo fuit in deliciis?

NEOPTOLEMUS. Et ille mortuus erat. Rem autem in pauca conferam: Bellum neminem hominem lubens perimit malum, sed optimos semper.

PHILOCTETES. Hujus rei testis sibi sum: hacque ipsa gratia de homine te rogabo nullius quidem pretii, sed lingua promto et callido, quid nunc agat.

NEOPTOLEMUS. An quopiam de alio quam Ulysse rogas?

PHILOCTETES. Non hunc volui: sed Thersites erat quidam, qui sibi numquam temperabat, quin plus semel diceret, quod ne semel quidem audire quisquam vellet. Scin' hunc an vivit adhuc?

NEOPTOLEMUS. Ipsum non vidi; sed audivi superstitem esse.

PHILOCTETES. Ita scilicet futurum erat, siquidem nihil unquam pravi interiit: sed id omni cura tutantur Dii: et si quis est malitiosus et fraudulentus, eum libenter prohibent ab Orco; qui autem justi et probi sunt, illos eo solent demittere. Quo sunt haec censenda loco, quo nomine laudanda, si Deorum facta laudare aggressus, ipsos Deos malos deprehendo?

NEOPTOLEMUS. Equidem, ô patre Oetaeo sate, in posterum deinde Iliumque et Atridas procul intuens, ab iis mihi cavebo. Ubi enim deterior bono plus valet, peritque virtus, et ignavus rerum potitur, numquam ego tales viros amavero. Sed saxosa Scyros suffecerit mihi posthac, ut me meae domi oblectem. Nunc autem pergo ad navem. At tu, Poeantis fili, vale quam maxime, vale; et te Dii morbo liberent, ut ipse postulas. Nos autem abeamus, ut, ubi Deus nobis ventum concedet, illico vela in altum demus.

PHILOCTETES. Jamne, ô fili, a me discedítis?

NEOPTOLEMUS. Opportunitas enim monet, ut prope navem potius, quam procul, ferentem observemus ventum.

PHILOCTETES. Per ego te patrem, perque matrem, ô fili, perque si quid tibi domi est carum, supplex nunc rogo, ne relinquas me solum adeo, malis in hisce desertum, quot quantisque colluctari me vides, atque audiisti: sed me tamquam accessionem navigationi tuae recipe. Molestia quidem, sat scio, gravis erit hujus oneris: tamen sustine. Nempe generosis odio est quidvis turpe, et honestum decori. Tibi quidem praetermissum hoc officium grande feret dedecus; servatum vero, ô fili, te laude cumulabit maxima, si vivus ego venero ad Oetaeam terram. Age, diei aerumna est haud unius integri: aude; abductum me quocumque voles injice, in sentinam, in proram, in puppim, ubi minime futurus sim convectoribus molestus. Adnue, per ipsum te Jovem obtestor vindicem supplicum; sine te exorem, ô fili. Advolvor genibus tuis, tametsi ego infelix infirmus sum et claudus: ne me relinquas, obsecro, desertum adeo, ubi hominum nulla sunt vestigia. Sed vel ad domum tuam vectum me sospita, vel ad Chalcodontis in Euboea sedes; at inde non longa erit mihi ad Oetam navigatio, Trachiniumque jugum, et pulchre fluentem Spercheum, quo patri me exhibeas meo, quem jamdudum metuo, ne mihi mortuus sit. Multa enim hinc solventibus mandata ad eum dedi, supplices mittens preces, ut ipse navi huc advectus domum me abduceret, liberaretque a malis. Sed vel fato functus est, vel quibus haec commisi, ut fieri solet, opinor, ii me meaque parvi pendentes, domum redire properarunt. Nunc vero, ad te enim deductorem simul et nuntium venio, tu me serva, tu mei miserere, considerans, quam cuncta sunt mortalibus timenda, quotque periculis obnoxia est eorum conditio, ancepsque fortuna, modo laeta, modo tristis. Oportet autem eum cui res secundae sunt, acerba quaevis respicere; et si quis laute vivit, tunc opes tueri maxime, ne imprudenti pereant.

CHORUS. Miserere, ô rex; multos recensuit vix tolerabilium aerumnarum conflictus, quantis utinam nullus meorum amicorum urgeatur! si vero inimicos, ô rex, oderis Atridas, ego sane illorum damnum in hujus lucrum converterem, eumque, uti impense cupit, in instructa bene et celeri nave reducerem domum, Deorum vindictam effugiens.

NEOPTOLEMUS. Vide tu, ne nunc quidem facilior sis; ubi vero taedio morbi vinceris, tunc non amplius hisce dictis consentias.

CHORUS. Minime: non est, ut hanc animi mutabilitatem exprobres mihi umquam merito.

NEOPTOLEMUS. At indecorum est mihi sane, minus promtum me videri quam te, ad opem ferendam hospiti in tempore. Proinde, si sic videtur, abnavigemus; veniat protinam. Quippe navi accipietur, nec repulsam feret: solummodo Dii dent nobis, ut incolumes hac terra egrediamur, eoque perveniamus, quo navigationem instituimus.

PHILOCTETES. O diem laetum plurimum! ô virum omnium suavissimum! ô amicos remiges! utinam vobis re ostendere possim, quam me hoc beneficio obstrictum habetis! Eamus, ô fili, salutata prius illa intus infausta habitatione, ut et cognoscas quibus subsidiis vitam toleraverim, quoque fuerim animi robore: horum enim ne adspectum quidem neminem alium praeter me passurum fuisse arbitror; me vero mala boni consulere docuit dura necessitas.

CHORUS. Resistite: discamus quid sit novi. Namque viri duo, alter navis tuae socius, alter autem exterus, huc accedunt, quos quum audieritis, postea ingredieminí.

MERCATOR. Achillis fili, socium tuum hunc, qui cum duobus aliis apud navem tuam stationem agebat, jussi mihi ubi locorum esses demonstrare, quandoquidem inscius imprudensque in te incidi, forte fortuna ad idem litus appulsus. Navigans enim, ut nauclerus, haud magno commeatu ab Ilio domum ad vini feracem Peparethum, ubi audivi nautas, qui huc appulerant, tuos esse omnes, visum est mihi haud tacite praeternavigare, priusquam tibi quaedam denuntiassem, consecutus aliquid, ut par est, praemii. Nihil forte nosti de iis quae tua interunt, quae nova de te Achivis consilia sunt; nec consilia tantum verbis inita, sed dictis jam facta suppetunt, remque haud negligenter exsequuntur.

NEOPTOLEMUS. At tibi quidem, hospes, pro ea qua mihi prospicis benevolentia, condigna apud me, nisi improbus sim, reposita manebit gratia. Verumtamen quod dixti declara mihi, ut sciam quid novi consilii ab Argivis adfers.

MERCATOR. Abiere, qui te classe persequantur, Phoenixque senex et Thesei filii.

NEOPTOLEMUS. Vine, an verbis me abduxisti?

MERCATOR. Haud scio: quod audivi, ejus artem tibi narravi.

NEOPTOLEMUS. Istucne, quaeso, tanto impete animi arripuisti Atridarum gratia Phoenixque et qui una conscenderunt navem?

MERCATOR. Haec scito jam acta, nec amplius in agendis esse.

NEOPTOLEMUS. Qui vero Ulysses operam suam non altro obtulit, nec paratus fuit navigare? numquis illum prohibuit metus?

MERCATOR. At ille et Tydei filius ad alium virum proficiscebantur, quando solvebam e portu.

NEOPTOLEMUS. Quisnam ille sit, ad quem Ulysses ipse navigabat?

MERCATOR. Sane erat aliquis. Sed huncce primum dic mihi, quis est. Quod dixeris vero, ne effer clare.

NEOPTOLEMUS. Hic est inclytus tibi Philoctetes, hospes.

MERCATOR. Ergo ne plura me roges; sed quam ocissime solve navem, atque ex hac terra te abripe.

PHILOCTETES. Quid autumat, ô fili? cur me, obsecro, dictis tenebricosis prodit tibi hic navita?

NEOPTOLEMUS. Nondum intellexi quid sibi velit: oportet autem eum quae dicet, perspicue eloqui adversum me, et te, et hos quoque.

MERCATOR. O nate Achillis, ne committas, quaeso, ut Graecorum in offensionem incurram, quod tacenda dixerim: magnis enim lucris augeri soleo, ob officia quae eis ego, quantum quidem potest homo pauper, praesto.

NEOPTOLEMUS. Ego sum Atridis infensus: hic autem vir amicus est mihi summus, quia Atridas odit. Proinde oportet te, qui amico ad me venisti animo, nihil nos eorum celare, quae audiisti.

MERCATOR. Vide quid agis, fili.

NEOPTOLEMUS. Jamdudum ego id vidi.

MERCATOR. In te crimen omne transferam.

NEOPTOLEMUS. Esto; dic modo.

MERCATOR. Dico. Duo illi, quos audisti, viri, Tydei filius, visque Ulyssea, ad hunc navigant, ut qui jurati fidem suam obligarunt, se eum vel sermonibus persuasum, vel vi adducturos. Atque haec Achivi omnes audiere Ulyssem aperte dicentem: ille enim plus fiduciae habebat altero, se haec effecturum.

NEOPTOLEMUS. Quanam vero gratia post tam longum tempus Atridae tantam hujus curam gerunt, quem dudum ejecere? Quae hos cupido incessit, aut vis ultioque Deorum, qui sceleste factorum poenas exigunt?

MERCATOR. Istud tibi ego, forte enim haud inaudisti, omne expediam. Vates erat quidam claro sanguine genitus, Priami quidem filius, nomine vero Helenus appellabatur; quem noctu egressus solus, qui ubique pessime audit, probrisque oneratur omnibus, versutus ille Ulysses cepit, vinctumque in medios Achivos agens, cunctis opimam praedam monstravit. Is inquam et alia omnia illis vaticinatus est, hocque inprimis, Trojae turres numquam eos dirupturos, nisi hunc persuasum abducant ab hac insula, in qua nunc habitat. Atque hoc simul ac vatem dicentem audivit Laërtae filius, statim recepit, virum hunc adductum Achivis se exhibiturum, idque, ut maxime opinabatur, volentem, sin renueret, invitum: haecque si non daret effecta, caput suum cuilibet amputandum permittebat. Audiisti, nate, omnia: propere autem abire et te ipsum moneo, et si quis alius tibi curae est.

PHILOCTETES. Hei mihi misero! Illene, mera labes, me ad Achivos juravit persuasum se abducturum? Nempe sic persuadebor, ut ab inferis mortuus ad lucem redeam, quemadmodum illius pater.

MERCATOR. Ista equidem nescio; sed pergo ad navem: vobis autem optima conferat Deus!

PHILOCTETES. Nonne hoc, ô fili, acerbum est, Laërtis filium sperare, fore umquam ut me dictis mollibus delinitum abducat nave, et mediis in Achivis ostendat? Haud sane fiet. Facilius invisissimae mihi auscultarem excetrae, quae me ita claudum reddidit. Sed nullum est nefas, quod ille indictum vel infectum velit: nuncque, satis scio, veniet. Verum, ô fili, abeamus, ut nos plurimum pelagi ab Ulyssis nave disterminet. Eamus: quippe opportuna festinatio, labore exhausto, somnum et quietem adducere solet.

NEOPTOLEMUS. Itaque quum ventus in proram spirans remittet, solvemus navem: nunc enim adversus est.

PHILOCTETES. Quilibet ventus secundus est, quum fugias mala.

NEOPTOLEMUS. Nil metuas; et haec illis contraria sunt flamina.

PHILOCTETES. Nullus praedonibus flatus est contrarius, si furto aut vi quidquam auferre detur.

NEOPTOLEMUS. Age ergo, si placet, eamus, quum primum intus sumseris quibus tibi maxime usus est, quaeque optas magis.

PHILOCTETES. Enimvero sunt quibus opus est, admodum ex paucis licet.

NEOPTOLEMUS. Quid illud est, quod navis mea tibi non suppeditet?

PHILOCTETES. Est mihi quaedam herba, qua soleo maxime mulcere hoc ulcus, ita ut valde mitigetur dolor.

NEOPTOLEMUS. Age effer illam. Numquid et aliud adsumere cupis?

PHILOCTETES. Videbo numquid forte mihi harum sagittarum neglectum exciderit, ne cui auferendum relinquam.

NEOPTOLEMUS. Estne ergo nobilis ille arcus, quem nunc habes?

PHILOCTETES. Hic ipse, non enim alius est, quem manibus gero.

NEOPTOLEMUS. Fasne est mihi eum contemplari prope, et gestare, atque osculari tamquam Deum?

PHILOCTETES. Tibi quidem, ô nate, et hoc continget, et mearum rerum quodcumque aliud tibi erit commodum.

NEOPTOLEMUS. Equidem cupio: sed ita temperata est cupido: si fas mihi sit, velim; sin minus, omitte.

PHILOCTETES. Et pie loqueris, et fas tibi est, qui solis hoc jubar adspicere solus mihi dedisti, qui terram Oetaeam videre, qui patrem senem, qui amicos, qui inimicorum subjectum pedibus me superiorem iis reddidisti. Confide; licebit tibi hunc arcum tractare, et danti reddere, et gloriari, quod solus mortalium virtutis ergo illum adtrectaveris. Beneficio enim meo ipse eum comparavi: proinde haud mihi grave est, amicum te meum, illum inspicere et contrectare. Qui enim beneficiis vicem reddere novit, quibusvis opibus praestantior amicus fuerit.

NEOPTOLEMUS. Ingredere.

PHILOCTETES. Et te introducam. Vis enim morbi adjutorem te postulat.

CHORUS. Fando quidem audivi, haud vidi tamen, ut Jovis insidiatum thalamis Ixionem ceperit olim, et rotae adstrinxerit volventi, omnipotens Saturni filius: alium vero neminem audivi, nec vidi mortalium, qui in tristius fatum inciderit, quam hic, qui nihil cuiquam male fecit, nec quemquam suo fraudavit, sed justitiam colens cum justis semper, tam indignis periit modis. Hoc demiror, quo pacto tandem, quo pacto

fluctuum undique adlisorum sonitum audiens, ita solus lacrimosam egit vitam, ubi ipsemet sibi erat accola, lapsantem vix promovens gradum, neque incolam loci ullum, infortunii sui adfinem habens, qui gemitus exciperet deplorantis graves edacis sanguinei ulceris dolores: nec qui fervidum sanguinem ex ulceribus laesi venenato morsu pedis scatentem lenibus herbis sisteret, si quibus forte incidisset, quas ex terra altrice carperet. Alias enim alio se confert, quando remittit fera lues morbi, repens, velut infans quem cara destituit nutrix, quo facili perveniat via: non almae telluris fruges pro alimento capiens, nec aliud quidquam eorum quibus vescimur homines industrii, nisi siquando certo directis arcu alatis sagittis ventri cibum expedit. O infelicem animam! quem toto decennio non delectavit vini potus, sed stagnantem aquam, si quam alicubi nosset, spectans, ad eam semper se admovebat. Nunc autem fortium virorum nactus filium, feliciter in posterum aget, magnusque ex illis malis evadet; qui illum pontigrada nave post multos menses revehet ad patriam domum Meliadum Nympharum, Spercheique ad ripas, ubi vir bellicosus Deorum accessit coetui, sacro igne combustus summis in Oetae jugis.

NEOPTOLEMUS. Prodi, si vis: quid tandem ita nulla de causa siles, et sic attonitus stupes?

PHILOCTETES. Ah, ah, ah, ah!

NEOPTOLEMUS. Quid est?

PHILOCTETES. Nihil grave. Sed perge, ô fili.

NEOPTOLEMUS. Num te dolor incessit ex praesenti morbo?

PHILOCTETES. Haud sane: sed jam, ut videtur, remittit. O Dii!

NEOPTOLEMUS. Quid ita gemens Deos invocas?

PHILOCTETES. Ut servatores propitiique nobis veniant. Ah, ah, ah, ah!

NEOPTOLEMUS. Quid accidit tibi? non dices? sed sic tacitus silebis? Videris enim in malo quopiam esse.

PHILOCTETES. Disperii, ô fili, nec potis ero malum hoc apud vos celare. Attate! penetrat, penetrat. Infelix, ô miser ego! Disperii, nate, discerpor edaci morbo. Papae, papae! Per ego te Deos obtestor, fili, si quis tibi in promtu gladius est, ferito summum pedem, amputa quam celerrime, vitae ne parcito: age, rogo, ô fili.

NEOPTOLEMUS. Quid adeo novi derepente accidit, cujus gratia tan-
os ejulatus totque gemitus cies?

PHILOCTETES. Scis, ô nate?

NEOPTOLEMUS. Quid est?

PHILOCTETES. Scis, ô fili?

NEOPTOLEMUS. Quid est tibi?

PHILOCTETES. Haud equidem scio.

NEOPTOLEMUS. Et qui nescias?

PHILOCTETES. Papae, papae!

NEOPTOLEMUS. Terribilem in modum adgravescit hic morbus.

PHILOCTETES. Terribilem sane, et ineffabilem. Sed misereat te mei.

NEOPTOLEMUS. Quid ergo faciam?

PHILOCTETES. Ne me formidine prodas. Lues enim illa vices alternat, atque ex intervallo redit, postquam forte ad satietatem evagata est. Eheu!

NEOPTOLEMUS. O miser nimis! eheu, eheu! miser profecto, omnibus laboribus exercite, vin' te prehendam, atque contingam manu?

PHILOCTETES. Ne istuc, obsecro: sed hunc cape mihi arcum, ut dudum me rogabas, eumque tene et custodi, donec remiserit instans vis morbi. Corripit enim me somnus, simul ac abscedit hoc malum; nec potis sum eo prius defungi: sed necesse est, ut me sinas tranquillum dormire. Interea vero si venerint illi, per Deos te obtestor, tibique mando, ne sponte, nec ingratiis, nec quocumque demum pacto, illis arma ista permittas, ne te ipsum simul interimas, meque, qui supplex tuus sum.

NEOPTOLEMUS. Bono animo es: praecautum et provisum hoc erit mihi. Nemini dabuntur praeterquam tibi et mihi: proinde, quod bene vertat, mihi illa porrige.

PHILOCTETES. En, adolescens, accipe: Invidiam autem propitia, ne tibi sint laboriosa, aerumnasque ferant, quales et mihi, et illi qui ea ante me habuit.

NEOPTOLEMUS. O Dii, eveniant haec nobis, contingatque secunda et expedita navigatio, quocumque Deus aequum censet, et quo tendimus!

PHILOCTETES. At vero metuo, ne irritum sit hoc votum, fili. Manat enim rursus mihi ater cruor ex intimo scatens ulcere, atque aliquid

exspecto mali. Papae, heu! Papae iterum. O pes, quanto me cruciabis dolore! Proserpit, accedit lues propius. Hei mihi misero! Rem omnem manifestam videtis: ne, quaeso, aufugite. Attate! O Cephallen hospes, utinam hic dolor pectus tuum penetrans intimis haereat praecordiis! Hei mihi! papae! iterumque iterumque papae! O gemini duces exercitus, Agamemnon, ô Menelae, utinam vicem meam tam longo tempore alterus hunc morbum! hei mihi, mihi! O Mors, Mors, quî toties adeo vocata cotidie, haud potes umquam venire? O fili, ô generose, age, subveni mihi; Lemnio hoc, qui sursum volvitur, igne combure me, ô generose. Sane equidem ipsum hoc officium, hisce pro armis, quae tu nunc servas, haud recusavi olim Jovis filio praestare. Quid dicis, fili, quid dicis? quid taces? Ubi gentium es, ô nate?

NEOPTOLEMUS. Doleo jamdudum, tua gemens mala.

PHILOCTETES. Atqui, ô fili, bonum habe animum. Quippe hic morbus accedit acutus, abitque citus. Sed obsecro te, ne me derelinquas solum.

NEOPTOLEMUS. Confide, manebimus.

PHILOCTETES. Certone manebis?

NEOPTOLEMUS. Id liquido scias.

PHILOCTETES. Haud sane fas esse credam jurejurando te obligare, ô fili.

NEOPTOLEMUS. Siquidem haud mihi fas est sine te abire.

PHILOCTETES. Cedo dextram, fidei testem.

NEOPTOLEMUS. En porrigo, et manere spondeo.

PHILOCTETES. Illuc me nunc, illuc —

NEOPTOLEMUS. Quorsum ais?

PHILOCTETES. Sursum —

NEOPTOLEMUS. Quid deliras iterum? Quid superum contueris orbem?

PHILOCTETES. Mitte me, mitte me.

NEOPTOLEMUS. Quo mittam?

PHILOCTETES. Mitte tandem.

NEOPTOLEMUS. Haud sane te missum faciam.

PHILOCTETES. Enecabis, si me adtigeris.

NEOPTOLEMUS. Jam vero te amitto. Numquid, quaeso, rectius sapis?

PHILOCTETES. O terra, moribundum me, uti sum, suscipe. Manum enim hoc erigi me non amplius sinit.

NEOPTOLEMUS. Hunc virum sopor mox occupaturus videtur. Ecce nim caput reclinatur, manat sudor totum per corpus, nigraque extremo n pede dirupta vena sanguinem erumpit. Sed tranquillum, amici, sinamus eum, ut in somnum incidat.

CHORUS. Somne doloris expers, expers aerumnarum, leniter adspiams nobis venias, rex ô qui placidam vitam facis; et ab oculis arceas plendorem hunc solis qui nunc diffunditur; age veni medice Somne. u vero, ô fili, vide ubi consistas, quove te vertas, et quî mihi agrediare quod procurandum superest. Utique jam vides: cur cunctamur ongius? Quippe omni in re occasio optime consulit, celeriterque arrepta agnam e vestigio potentiam obtinet.

NEOPTOLEMUS. Hic quidem nihil audit: verum satis ego intelligo rustra nos hac telorum praeda potitos fore, si sine hoc viro abeamus. Hunc enim decus omne manet, hunc Deus adducere jussit. Turpe autem pprobrium est vanis promissis jactare, quae non effecturus sis.

CHORUS. Verum haec quidem, nate, Deus viderit: quae autem ibi respondebis, submissa voce fare, ô fili. Quippe aegrotantis haud quidus somnus omnia facile persentiscit. Sed quam potes diligentissime, oc mihi, hoc occulte dispice, quid facere cogites. Scis enim quem lotior; si cum illo sentis, prudentibus maxime datum perspicere, quo e pacto ex difficultatibus extricent. Sane ventus adspirat secundus: vir ic nihil cernit, ope destitutus omni, tenebris mersus, porrectus jacet. Commodus est nobis somnus omni timore vacuus, nec manus, nec pelis, nec alius rei permittens usum: sed, viden'? haud absimilis est homini mortuo. Quae tempori conveniant jube: negotium hoc, ô fili, mea olertia confici potest: labor absque metu optimus.

NEOPTOLEMUS. Tacere te jubeo, et praecavere tibi: motat enim ic vir oculos, erigitque caput.

PHILOCTETES. O lux somni vices excipiens, ô spem fidemque superans hospitum horum custodia! numquam enim, ô nate, mihi persuasissem te animo adeo forti et misericordi calamitates meas perlaturum, adsistentem mihi, opemque ferentem. Haud sane Atridae, boni illi duces, eas tam facile tolerare sustinuerunt. Sed tu, ô fili, quippe qui

generosa es indole, et ex generosis prognatus, omnia haec levia duxisti, licet oppletus clamoribus meis, ulcerisque foetore. Et nunc, quando hujus mali videtur aliqua esse oblivio et requies, fili, tu me ipse tolle, tu me in pedes statue, fili, ut, quum languor desierit, eamus ad navem, nec in mora profectioni simus.

NEOPTOLEMUS. Gaudeo equidem quod praeter spem te intueor dolore vacuum, videntem et spirantem adhuc. Pro ea enim qua premebaris calamitate, et signis quae tui dabas, haud superstes futurus videbare. Nunc ergo temet erige; aut si tibi magis placet, portabunt te isti: hi enim laborem non recusabunt, quando tibi mihique ita visum est fieri.

PHILOCTETES. Gratia est, ô fili, atque erige me, ut cogitas: hos vero missos fac, ne, antequam necesse sit, tetro graventur odore: nam enim illis molestum erit convectorem me habere.

NEOPTOLEMUS. Fiet; sed consiste, et firmiter mihi adhaere.

PHILOCTETES. Bono animo es, solito me meo more erigam.

NEOPTOLEMUS. Papae! Quid nunc porro agam?

PHILOCTETES. Quidnam est, ô fili? quonam tibi evagatur sermo?

NEOPTOLEMUS. Dubius haesito, quî rem infandam incipiam loqui.

PHILOCTETES. Tune dubius haesites? ne istud dicas, nate.

NEOPTOLEMUS. At nunc hoc ipso laboro incommodo.

PHILOCTETES. Non te, quaeso, morbi difficultas mei permovit adeo, ut me amplius nolis vectorem abducere?

NEOPTOLEMUS. Omnia difficilia, quotiescumque indole sua quis quam relicta, moribus suis indignum aliquid inceptat.

PHILOCTETES. At nihil patre indignum tuo tu quidem facis, neque dicis, in bonum virum beneficium conferens.

NEOPTOLEMUS. Turpem subibo notam: hoc me jamdudum macerat.

PHILOCTETES. Non sane ob ea quae facis: ob ea vero quae loquens ambigo.

NEOPTOLEMUS. O Jupiter, quid agam? Iterumne deprehendar improbus, celando quae celare nefas, turpissimaque loquendo mendacia?

PHILOCTETES. Vir hic, nisi me animus fallit, proditurus me videtur, meque hîc relicto, soluturus navem.

NEOPTOLEMUS. Haud equidem te relicto; sed ne cum dolore tuo te abducam, hic me dudum angit metus.

PHILOCTETES. Quid tibi vis, ô fili, obsecro? verba tua non intelligo.

NEOPTOLEMUS. Nihil te celabo: oportet enim ad Trojam te navigare cum Achivos, et Atridarum classem.

PHILOCTETES. Hei mihi! quid dixisti?

NEOPTOLEMUS. Ne ingemisce, priusquam rem didiceris.

PHILOCTETES. Quid discam? Quid mihi facere tandem paras?

NEOPTOLEMUS. Primum quidem te ab his aerumnis liberare, tum perfectus tecum Trojae campos devastare.

PHILOCTETES. Et ista serio facere cogitas?

NEOPTOLEMUS. Ita est prorsus necesse; quare haec audiens parce rasci.

PHILOCTETES. Perii miser, proditus sum. Quas mihi, hospes, insidias struis? redde mihi quamprimum arcum et sagittas.

NEOPTOLEMUS. At non licet: magistratibus enim auscultare et fas est decet et utilitas.

PHILOCTETES. O ignis tu, et terror merus, pessimarumque astutiarum artifex invisissime, qualia mihi fecisti! quibus me lusisti dolis! Non te dispudet me intueri, qui ad genua tua provolutus, supplex tuus factus sum, ô improbe? abstulisti mihi victum, erepto arcu. Redde, obsecro te, redde, quaeso, fili: per Deos patrios oro, victum ne mihi auferas. Hei mihi misero! At ne quidem amplius me adloquitur, sed, ut arma iam quam amissurus, avertit vultum. O portus, ô prominentes scopuli, montanarum ferarum contubernia, ô praeruptae rupes, vobis haec queror; neminem enim alium novi, cui loquar: apud vos praesentes consuesque mihi deploro, qualia in me facinora designavit Achillis filius: juratus se abducturum me domum, ad Trojam me abducit: arcusque meos, sacra divi Herculis arma, quos dextrae data fide accepit, nunc detinet, atque Argivis vult ostentare: tamquam si validum cepisset virum, vi me subegit, nec scit jam mortuum se interficere, aut fumi captare umbram, vanam imaginem. Non enim me cepisset, si mihi vires integrae fuissent, sed dolo ne sic quidem affectum capere potuit, nisi dolo. Nunc autem fraude deceptus sum miser. Quid agam? At redde, quaeso: nunc demum ad indolem tuam redi. Quid ais? taces. Occidi infelix. O gemina patens ore rupes, rursus te subibo inermis, cibo carens: verum extabescam hoc in antro solus, nec praepetem pennis avem, nec monticolam feram

sagittis hisce configens: sed ipse miser mortuus praebebo escam iis a quibus pascebar modo; et me, quas antea venabar, jam venabuntur ferae; caedisque poenas caede luam miser mea, istius opera, quem putabam nihil nosse mali. Pereas nondum, antequam scivero an sententiam mutaturus sis: sin minus, pereas male.

CHORUS. Quid facimus, ô rex? utique penes te est, utrum jam navigemus, an hujus viri precibus adnuamus.

NEOPTOLEMUS. Me quidem jam pridem incessit magna hujus viri miseratio.

PHILOCTETES. Miserere mei, ô nate, per Deos obsecro, nec committas, ut te homines probris differant, quod me deceperis.

NEOPTOLEMUS. Hei mihi! Quid faciam? utinam numquam reliquissem Scyrum, ita his rebus angor!

PHILOCTETES. Non tu quidem ingenio es malo; sed a malis viris turpia doctus videris huc venisse. Nunc vero quibus par est, aliis imperti, mihique mea redde arma, tum hinc abi.

NEOPTOLEMUS. Quid agam, ô viri? (*hoc dicens arcum Philoctetae porrigit.*)

ULYSSES. O pessime omnium, quid agis? non abibis, relicto mihi hoc arcu?

PHILOCTETES. Hei mihi! Quis hic vir? Numnam Ulyssem audio?

ULYSSES. Ulyssem, certo scias, me quidem, quem coram vides.

PHILOCTETES. Hei mihi! venditus sum, disperii. Hic fuit ergo, qui me cepit, et spoliavit armis.

ULYSSES. Ipse ego, certo scias, non alius. Ista confiteor lubens.

PHILOCTETES. Redde mihi, ô fili, amitte mea arma.

ULYSSES. Hoc quidem, etiamsi velit maxime, faciet numquam; sed et te oportet una cum armis abire, aut transvehent te isti ingratiis tui.

PHILOCTETES. Mene, ô malorum pessime atque audacissime, nolentem hi abducent?

ULYSSES. Nisi volens iveris.

PHILOCTETES. O Lemnia tellus, jubarque omnia domans, Vulcani editum numine, istane, quaeso, tolerabilia sunt, si me hic ex tuo sinu vi abducet?

ULYSSES. Jupiter est, ne nescias, Jupiter hujus dominator terrae, Jupiter, cui hoc decretum est: ego autem jussa capesso.

PHILOCTETES. O odium, qualia commentus es dicta? Deos praetetens, Deos mendacii auctores facis.

ULYSSES. Minime: immo enimvero veraces: adeoque hoc iter ineundum est tibi.

PHILOCTETES. Hoc equidem pernego.

ULYSSES. Aio vero ego: oportet te parere.

PHILOCTETES. Hei mihi misero! non ergo liberum genuit me pater, sed servum plane.

ULYSSES. Neutiquam: verum fortissimis parem, quibuscum Troja tibi capienda est, et vi subruenda.

PHILOCTETES. Numquam fiet, ne pati quidem si oporteat me quodcunque est mali, quamdiu mihi stabit hujus insulae excelsum solum.

ULYSSES. Quid ergo facere paras?

PHILOCTETES. Caput hoc meum illico scopulis illisum cruentabo, summa de rupe praecipitem me dans.

ULYSSES. Comprehendite illum: ne penes eum sit, quod minatur, agere.

PHILOCTETES. O manus, qualia patimini, vestro destitutae arcu, hoc a viro constrictae! O qui nihil sanum nec liberale sapis, qua me fraude circumvenisti! ut me venatus es, dolis tuis praetendens hunc adolescentem incognitum mihi, te quidem indignum, me autem dignissimum, qui nihil noverat, praeter mandata exsequi! Nunc vero doloris manifesta signa vultu ostendit, pigetque eum nefarii facti, et malorum quibus me implicuit: sed mens tua improba, per latebras semper prospectans, simplicem illum nolentemque bene erudiit tamen in malis esse callidum. Et nunc me, ô perdite, colligatum cogitas abducere ab hac ora, in qua me projecisti amicis orbum, desertum, exsulem, inter vivos mortuum. Vah! pereas male: et tibi hoc saepe imprecatus sum: sed frustra: nam nihil mihi jucundum Dii tribuunt. Tu quidem laetus vivis; ego vero misere crucior ob hoc ipsum, quod compluribus in malis vivo miser, irrisus a te, et geminis Atridis ducibus, quibus tu ad haec famularis. Atqui tu quidem dolo captus et necessitate adactus navigasti una cum illis: me vero miserrimum, qui sponte navigaveram septem navium

classe, inhonoratum ejecere, ut tu ais; ipsi vero te facti auctorem prædicant. Et nunc cur me ducitis? cur me abducitis? qua gratia? si nullus sum, vobisque jampridem interii. Quî, ô Diis invisissime, tum sum etiamnum tibi claudus, foetidus? Quî vobis fas erit amplius, cum castra advectus fuero, Diis adolere honores? quî pateris altaria libare? Namque hic erat tibi praetextus, ut me classe ejiceres. Male pereatis. Peribitis vero, qui me injuria affecistis, si quae Deis justitiae cura est. Est autem, pulchre id novi. Alioquin iter hoc numquam suscepissem gratia mea, miseri adeo hominis, nisi vos impulisset stimulus quidam divinus. Sed ô patria terra, quique res hominum inspicitis Dii, ulciscimini, ulciscimini saltem aliquando, simul omnes istos, si quid miseremini, qui miserabilem vitam ago: si vero mihi contigerit hos potestos videre, tum me putaverim morbo defunctum.

CHORUS. Vehemens hic hospes, Ulysse, vehementemque sermonem edidit, ut qui non cedat malis.

ULYSSES. Multa hujus sermoni referre possem, si commodum esset; nunc brevi defungar responso. Nempe ubi hujusmodi artibus usus est, talis sum ego: ubi vero judicium fit de justis bonisque viris, magis pro me neminem facile inveneris. Attamen ita me comparo, ubique virtutem velle, nisi si tecum certem: itaque nunc tibi cedam lubens. Dimitto ergo illum, neque attingatis amplius: sinite eum hîc manere. Ne quidem tui indigemus, armis his potiti; quandoquidem nobis adest Teucri hujus artis callidus, egoque, qui me puto deterius nihilo quam tu tractare posse, et dirigere manu. Quid ergo te opus est? Quin vis Lemnum incole. Nos vero abeamus: et tuum fortasse praemium hoc mihi pepererit, qui tibi destinatus erat.

PHILOCTETES. Hei mihi! quid faciam? tune meis armis ornatus inter Argivos videberis?

ULYSSES. Nihil mihi quidquam ultra responde, ut abeunti jam.

PHILOCTETES. O nate Achillis, nonne ergo amplius me solum vocis tuae adloquium, sed ita silentio abibis?

ULYSSES. Discede tu, nec illum respice, generosus sis licet, ne nostram fortunam corrumpas.

PHILOCTETES. An et a vobis quoque, hospites, ita desertus, ita relinquar, nec vos miserebit mei?

CHORUS

CHORUS. Hic adolescens nostrae navis imperium obtinet: quaecumque ille loquatur tibi, eadem tibi nos quoque dicimus.

NEOPTOLEMUS. Utique hic me criminabitur mollis esse animi et misericordia pleni: tamen manete, si ita visum est isti, tantisper, donec nautica instrumenta componant navitae, et Diis vota faciamus. Forte ille meam sententiam in melius mutabit nobis. Nos igitur duo jam abimus: vos autem, simul ac vocabimus, adeste citi.

PHILOCTETES. O cavae rupis domicilium, calidum idem et frigidum, ergo numquam relicturus eram, ô miser! sed mihi etiam morienti commodum te praebebis. Hei mihi bis terque! O aerumnarum mearum plenissimum infelix antrum, quis erit mihi quotidianus victus? quem deum nanciscar altorem miser? undenam spes aliqua affulgeat mihi? Utinam acutis stridentes clangoribus marinae Harpyïae sublimem me per aethera abripiant! non enim amplius durare possum.

CHORUS. Tu quidem ipse tibi calamitatem hanc concivisti, ô miserrime, nec aliunde a potentiore quoquam huic fato implicaris. Quum enim apte ter tibi consulere posses, sorti meliori pejorem praetulisti.

PHILOCTETES. O ter quaterque miserum me, gravissimisque aerumnis confectum, qui ab omni dehinc hominum consortio segregatus, solus hic habitans miser peribo, hei, hei! cibo carens prorsus, nec victum amplius mihi comparans alatis sagittis valida directis manu: sed me improvisa occupat dicta fraudulentae mentis fefellere. Utinam illum, qui haec machinatus est, tanto tempore videam meorum compotem dolorum!

CHORUS. Numen Deorum in hanc te calamitatem invexit, non dolus ulla manu structus. Diras infaustasque tuas exsecrationes verte in alios. Hoc etenim curae mihi est, ne benevolentiam abjicias meam.

PHILOCTETES. Hei mihi! nunc alicubi cano maris in litore sedens video me, manu quatiens meum miseri altorem arcum, quem nemo gestavit umquam. O amice arcus, ô amicis extorte manibus, nimirum miserum hominem prae te fers, si qua tibi mens est, quum videas aerumnosum Herculis successorem te non usurum posthac; sed mutato domino vertas viri manibus tracteris, turpes cernens fraudes, tristificumque et inhumanum cernens virum, turpia ex turpibus edentem infinita, quanta in te machinatus est mala Ulysses.

CHORUS. Boni quidem viri est, quae justa sunt, aperte profari, et

quum dixerit alius, non petulanti lingua invidiosum animi dolorem exprimere. Ille vero unus ab omni exercitu constitutus, hujus consilio usus communem tulit sociis opem.

PHILOCTETES. O venatus alitum, indomitarumque saecla ferarum, quas haec alit regio monticolas, si quando e lustris prodibitis, non amplius pavidae ad me accedite; non enim manibus habeo pristinum illud telorum auxilium; ô ego nunc infelix! sed liber hic locus, praesidio vacuus omni, nec amplius metuendus vobis. Accedite: nunc commodum caedes ulcisci, vicissimque ora vestra saturare carne mea livida: nam vitam relinquam actutum. Unde enim erit mihi victus? Quis ita aura vescitur, quum nihil quidquam habeat eorum quae producit altrix terra?

CHORUS. Per Deos oro, si revereris hospitem qui ad te accessit, accedito tu quoque ad eum omni cum benevolentia. Hoc saltem scias, fas tibi esse hac lue liberari. Miserabile est enim illam alere, nec qui cum illa conflictatur, usu edoceri potest, quo pacto infinitam toleret aerumnam.

PHILOCTETES. Rursum, ah rursum veterem animo renovas dolorem, ô hospitum, qui umquam huc appulere, optime: cur me enecas? quid me facis?

CHORUS. Quid est quod dixisti?

PHILOCTETES. Si speras fore, ut ad invisam Troïcam terram me ducas.

CHORUS. Hoc enim optimum esse intelligo.

PHILOCTETES. Protinam ergo relinquite me.

CHORUS. Gratam mihi, gratam rem mandas, quamque lubens exsequar. Eamus, eamus ad navem, quo jussi sumus.

PHILOCTETES. Ne, per Jovem obsecro dirarum vindicem, ne abeas.

CHORUS. Moderationem adhibe.

PHILOCTETES. O hospites, manete, per Deos oro.

CHORUS. Quid clamas?

PHILOCTETES. Hei, hei! O sortem meam acerbam! peril prohibeor! O miser! O pes, pes, quid te faciam posthac in vita miser? revertimini, quaeso, ad me, hospites.

CHORUS. Quid facturi diversa sententia praeter ea, a quibus te ostendisti —

PHILOCTETES. Venia dignus est, si quis spe desperata pressus dolorum tempestate delira etiam loquatur.

CHORUS. Procede ergo, ô miser, ut te jubemus.

PHILOCTETES. Numquam, numquam, pro certo hoc habe, ne si me ignifer tonans fulminis radiis ambusturus sit. Pereat Ilium, quique illud obsident, quotquot sustinuerunt meum pedem procul amovere. At, ô hospites, unum mihi, unum saltem mihi votum concedite.

CHORUS. Quidnam istud erit?

PHILOCTETES. Gladius si quis vobis, aut ascia, telive quid aliud genus, afferte mihi.

CHORUS. Quodnam tibi inde, quaeso, commenturus es subsidium?

PHILOCTETES. Caput mihi pedemque demetam. Mortem enim, mortem mens demum expetit.

CHORUS. Quid ita?

PHILOCTETES. Patrem quaerens meum.

CHORUS. Ubi terrarum?

PHILOCTETES. Apud Orcum: non enim amplius hac luce fruitur. O urbs, ô urbs patria, utinam te intueri mihi detur homini infelici, qui desertis sacris tuis fontibus, invisis Danais auxilio profectus sum, nunquae demum oppido perii!

CHORUS. Equidem jamdudum ad navem meam abiissem tua gratia, nisi prope incedere Ulyssem, unaque Achillis filium ad nos venire cernerem.

ULYSSES. Nonne dices quo tendis iter, tanto studio tamque celeri pressu viam retrorsum relegens?

NEOPTOLEMUS. Dissoluturus quae peccavi antidhac.

ULYSSES. Mira praedicas: peccatum vero quodnam est illud?

NEOPTOLEMUS. Quod nempe tibi universoque exercitui morem gerens admisi —

ULYSSES. Quid fecisti, quod te deceat minus?

NEOPTOLEMUS. Turpibus fallaciis dolisque fortem virum decipiens.

ULYSSES. Quemnam virum? hei mihi! numquid inceptas novi?

NEOPTOLEMUS. Novi quidem nihil: sed Poeantis filio —

ULYSSES. Quid rei facturus es? quam me incessit metus!

NEOPTOLEMUS. A quo accepi hunc arcum, rursus —

ULYSSES. Proh Jupiter! quid dicturus es? Num, quaeso, reddere cogitas?

NEOPTOLEMUS. Utique: turpiter enim et injuste eum cepi.

ULYSSES. Per Deos, num istuc cavillans dicis?

NEOPTOLEMUS. Si vera dicere cavillatio est.

ULYSSES. Quid ais, Achillis fili? quid dixisti obsecro?

NEOPTOLEMUS. Eademne bis terque vis me iterare verba?

ULYSSES. Omnino ne semel quidem audiisse vellem.

NEOPTOLEMUS. Certo scias igitur: rem omnem tenes.

ULYSSES. Est aliquis, est qui te prohibebit hoc facere.

NEOPTOLEMUS. Quid ais? Quis est, qui me hoc facere prohibeat?

ULYSSES. Universus Achivorum exercitus, interque hos ego.

NEOPTOLEMUS. Sapiens licet sis, nihil tamen sapienter loqueris.

ULYSSES. At tu nec loqueris, nec sapienter agere paras.

NEOPTOLEMUS. At si justa sunt quae ago, sapientibus sunt praestantiora.

ULYSSES. Et quomodo justum sit, quae consiliis meis adeptus es ea restituere?

NEOPTOLEMUS. Turpe quod admisi peccatum, emendare conor.

ULYSSES. Nec ista faciens Achivorum exercitum times?

NEOPTOLEMUS. Quum justa faciam, non est ut timorem mihi inferas: neque adeo inducar, ut te, quod jubes, facere sinam.

ULYSSES. Non ergo cum Trojanis, sed tecum pugnabimus.

NEOPTOLEMUS. Esto, quidquid futurum est.

ULYSSES. Dextramne vides gladii capulo adpositam?

NEOPTOLEMUS. Atqui me quoque idem facientem videbis; nec mora ulla est.

ULYSSES. Verum te sinam; totique exercitui dicam haec, qui venero, cui meritas poenas dabis.

NEOPTOLEMUS. Sapis, eodemque modo si sapere perrexeris, fortasse aetatem ages absque fletibus. At tu, ô Poeantis fili, Philocteten dic prodi foras, relicto hoc saxeo tecto.

PHILOTETES. Quis iterum clamor et tumultus oritur meum apud antrum? quid me evocatis? quid vultis hospites? hei mihi! mala haec rursus. Num adestis, ut ad priora mea mala majus addatis malum?

NEOPTOLEMUS. Confide, audique verba, quae adfero.

PHILOCTETES. Metuo equidem: namque antea verbis pulchris ... ctus incidi in malum, tuis persuasus sermonibus.

NEOPTOLEMUS. Nonne ergo licet sententiam mutare?

PHILOCTETES. Tam blando sermone utebaris, quum mihi dolo arcum abducebas, palam fidus, clam noxius.

NEOPTOLEMUS. Sed nunc non idem ago: verum ex te audire volo, utrum decretum sit tibi hic manenti perdurare, an nobiscum navigare?

PHILOCTETES. Desine, ne quid amplius dicas. Quaecumque enim dixeris, frustra dicentur.

NEOPTOLEMUS. Siccine est sententia?

PHILOCTETES. Sic; firmioremque esse scito, quam dicere queam.

NEOPTOLEMUS. Atqui dictis te meis persuaderi quidem cupiebam; verum si nihil opportunum loquor, desino.

PHILOCTETES. Recte facis; nam nihil non frustra dixeris. Quippe qui voluum tibi numquam animum experieris meum, qui me victu meo ultro intercepto privasti, et postea moniturus me venis, optimi patris pessimus inimicissima. Pereatis, Atridae quidem primum, deinde vero Laertis filius, et tu!

NEOPTOLEMUS. Ne impreceris ultra, sed manu ex mea accipe haec tela.

PHILOCTETES. Quid dicis? Num rursus tentamur dolis?

NEOPTOLEMUS. Adjuro sancti numen summum Jovis.

PHILOCTETES. O qui gratissima mihi dicis, si modo dicis vera!

NEOPTOLEMUS. Res ipsa manifesta erit: age, dextram protende; et tua tibi cape arma.

ULYSSES. Ego vero veto, Dii sunt testes, Atridarumque et totius Pelasgicus nomine.

PHILOCTETES. O fili, cuja vox? Num Ulyssem audivi?

ULYSSES. Certa res est, et prope quidem me vides, qui te ad Trojae campos abducam ingratiis tuis, velit nolitve Achillis filius.

PHILOCTETES. At non impune, modo hoc non aberret telum.

NEOPTOLEMUS. Ah! nequaquam; ne, per Deos, dimitte sagittam.

PHILOCTETES. Sine meam manum, per Deos obsecro, carissime fili.

NEOPTOLEMUS. Non sinam.

PHILOCTETES. Vah! cur virum infestum atque inimicum prohibes me occidere sagittis meis?

NEOPTOLEMUS. At neque mihi honestum est hoc, neque tibi.

PHILOCTETES. Verum hoc saltem scito, principes illos Achivorum exercitus, nihil aliud quam vanitatis praecones esse, ignavos ad pugnam, lingua autem feroces.

NEOPTOLEMUS. Esto: tu nunc quidem arcum habes, nec est cur mihi succenseas, aut me crimineris amplius.

PHILOCTETES. Fateor. Tu vero, ô fili, ostendisti qua sis cretus origine, non Sisypho patre, sed Achille, qui et inter vivos, quamdiu superstes fuit, audiebat optime, nuncque inter mortuos audit.

NEOPTOLEMUS. Gaudeo patremque meum a te laudari, ipsumque me; quae vero a te consequi cupiam, accipe. Quae quidem Deorum numine accidunt hominibus calamitates, eas ferre necesse est: quicumque vero sponte arcessitis jacent in malis, ut tu facis, hi nec venia digni sunt, nec misericordia. Tu vero efferaris, nec consultorem admittis; quum quis animo benevolo monet, odisti, hostem et infensum tibi existimans. Nihilominus dicam, Jovem testem advocans; tuque ista scito et in animum inscribito. Enimvero morbo hoc adflictaris divinitus, priusquam ad Chryses custodem accessisti, aedituum anguem qui subditum fano latet: nullumque levamen gravis hujus morbi scito te umquam capturum, donec sol hicce hac quidem exorietur, et illac rursus occidet, priusquam ad Trojae campos sponte tua veneris, Aesculapiique filiorum, qui apud nos sunt, opem expertus, hoc libereris morbo, et Pergamum cum arcu simul et mecum exscindas. Quî vero haec sic esse norim, jam edisquar. Nempe Trojanum cepimus virum, Helenum, vatem eximium, qui clare praedicat haec ita fieri oportere, praetereaque in fatis esse, ut haec ipsa aestate tota capiatur Troja: sin minus, ultro se occidendum permittit, si haec mentitus fuerit. Haec ergo quum scias, concede lubens: quippe pulchra est obventio, si unus inter Graecos praestantissimus vocatus, primum quidem medicas in manus venias, deinde luctifica Troja expugnata, summam gloriam consequaris.

PHILOCTETES. O vita odiosa, cur tandem me retines apud superos videntem, nec sinis ad Orcum abire? hei mihi! Quî possim non obtemperare hujus sermonibus, qui me tam benevolo hortatur animo? sed fac me cessisse: qua fronte deinde prodibo in lucem infelix, hoc quum fecero? quis me adloquetur? Vosque, ô qui calamitates meas omnes audistis, orbes astrorum, quomodo sustinebitis me videre cum Atride

conversantem, qui me perdiderunt? quomodo cum sceleratissimo Laërtae filio? Non enim me praeteritorum dolor adeo mordet, sed quae ab illis mihi sunt adhuc patienda, prospicere videor. Quibus enim mens semel mala progenuit, ea illos porro quidquid reliquum est mali docet. Teque adeo demiror talibus me suadentem dictis. Haud enim te decet umquam ad Trojam redire; meque etiam, si mens ea foret, prohibere debebas, ne socium me illis adderem, qui contumelia te adfecerunt, eximio decore paternorum armorum te spoliantes. Itane vero hisce tu auxilium ferre cogitas, meque eodem compellis? Ne, quaeso, fili: sed, ut mihi jurasti, duc me domum; et ipse in Scyro manens, sinito perire malos illos male: hacque ratione duplicem a me inibis gratiam, duplicem a patre; nec, malos adjuvando, videberis malorum similis esse indole.

NEOPTOLEMUS. Consentanea quidem dicis: at tamen te velim Deorum fatis, meisque dictis auscultantem amico cum viro hoc ex hac terra navigare.

PHILOCTETES. Num ad Trojae campos et Atrei inimicissimum filium, hoc misero pede?

NEOPTOLEMUS. Utique ad eos qui te atque hunc purulentum pedem liberabunt dolore, sanitatique restituent.

PHILOCTETES. O facti nefandi suasor, quid dicis, obsecro?

NEOPTOLEMUS. Quae tibi mihique decori futura video.

PHILOCTETES. Et quum ista dixeris, non te pudet Deorum?

NEOPTOLEMUS. Cur enim pudeat, qui utilitatem sectatur?

PHILOCTETES. Atridarumne, an meam utilitatem hanc dicis?

NEOPTOLEMUS. Tuam scilicet; quippe qui amicus tuus sum, iisdemque amica est oratio mea.

PHILOCTETES. Quidum, qui me inimicis prodere cupis?

NEOPTOLEMUS. O bone, disce non ferocire rebus in malis.

PHILOCTETES. Perdes me, probe te novi, hisce tuis dictis.

NEOPTOLEMUS. Haud sane ego: aio vero te illa non intelligere.

PHILOCTETES. Equidem ab Atridis scio me ejectum fuisse.

NEOPTOLEMUS. Sed vide, an qui ejecere servabunt denuo.

PHILOCTETES. Numquam hoc modo, ut volens Trojam conspicer.

NEOPTOLEMUS. Quid ergo nos faciamus, si te nihil quidquam eorum quae tibi dico, flectere possit? Mihi quidem facillimum est verbis parere, tibi vero vivere, ut vivis nunc, sine salute.

PHILOCTETES. Sine me pati haec, quae me oportet pati: quae vero promisisti mihi dextrae fide data, domum ut me reducas, haec mihi effice, fili: nec mora sit tibi ulla, nec memineris amplius Trojae: satis enim mihi deplorata est fletibus.

NEOPTOLEMUS. Eamus ergo, si videtur.

PHILOCTETES. O generosum locute verbum!

NEOPTOLEMUS. Nitere nunc obfirmato gressu.

PHILOCTETES. Quantum quidem ego valeo.

NEOPTOLEMUS. Qui vero criminationem Achivorum effugiam?

PHILOCTETES. Nihil cura.

NEOPTOLEMUS. Quid si regnum populentur meum?

PHILOCTETES. Ibi praesens ego —

NEOPTOLEMUS. Quid facies ad praestandam opem?

PHILOCTETES. Herculeis sagittis —

NEOPTOLEMUS. Quomodo inquis?

PHILOCTETES. Eos arcebo a finibus patriae tuae.

NEOPTOLEMUS. Age, amice, si quidem ista, ut dicis, facis, nebula, osculata prius hac terra.

HERCULES. Nondum, priusquam nostros audieris sermones, Poeantis fili: scias autem vocem te Herculis auribus haurire, vultumque cernere: tua vero gratia huc venio, relicta coelesti sede, Jovis tibi declaraturus consilia, prohibiturusque iter, quod inire paras. Proinde tu audi mea dicta. Et primum quidem meas tibi dicam fortunas, ut tot exantlatis emensisque laboribus, immortale decus adeptus sum, quod ipse nunc cernis. Et tibi, certo scias, hoc evenire destinatum est, post hos labores ut gloriosa fruaris vita. Postquam ergo cum hoc viro Trojanam ad urbem veneris, primum quidem tetro morbo levaberis, princepsque virtute habitus totius exercitus, Paridem, malorum istorum auctorem, sagittis meis configes, letoque dabis: tum Trojam vastabis, spoliaque, quae tibi ex fortissimo exercitus eximia dabuntur, tuam domum mittes Poeanti patri, ad patriae Oetae subjectos campos. Quae vero tu ceperis spolia hoc in exercitu, sagittarum mearum monimenta ad meum rogum adfer. Teque, Achillis fili, haec moneo: nec enim tu sine isto vales Trojam expugnare, nec iste sine te. Ego vero Aesculapium, qui te morbo liberet, mittam ad Ilium: iterum enim illud meis sagittis capi fatale est. Hoc autem

memineritis, quum urbem vastabitis, ut pietatem erga Deos colatis; huic enim alia omnia posteriora ducit pater Jupiter. Quippe pietas haud una cum hominibus occidit; sed, seu vivant, seu mortui sint, numquam perit.

PHILOCTETES. O qui vocem optatam mihi misisti, longoque post tempore conspiciendum te dedisti, tuis dictis obsequar.

NEOPTOLEMUS. Huic quoque ego consilio adsentior.

HERCULES. Ne longas ergo nectite moras; urget enim opportunum navigandi tempus, surgensque a puppi ventus.

PHILOCTETES. Age ergo procedens terram hanc salutabo. Vale, ô tectum, mea custodia, Nymphaeque irriguis in pratis degentes, et fragor vehemens illisorum fluctuum, ubi saepe meum, pulsante noto, caput maduit in antri recessu; saepe et vocis meae mons Hermaeus repercussum gemitum remisit mihi, morbi doloribus agitato. Nunc vos, ô fontes lapinusque potus, relinquimus, relinquimus jam, quod ita fore numquam antea speravimus. Vale ô Lemni terra mari cincta, meque secundo cursu dimitte incolumem, quo potens fatum fert, sententiaque amicorum, et omnia domans Deus qui haec comprobavit.

CHORUS. Abeamus ergo omnes simul, Nymphas marinas precati, ut reditus servatrices adsint.

FINIS PHILOCTETAE.

SOPHOCLIS
ELECTRA.

DRAMATIS PERSONAE.

PAEDAGOGUS.

ORESTES.

ELECTRA.

CHORUS VIRGINUM ARGIVARUM.

CHRYSOTHEMIS.

CLYTAEMNESTRA.

AEGISTHUS.

SOPHOCLIS ELECTRA.

PAEDAGOGUS. O ductoris exercitus olim ad Trojam Agamemnonis Fi, nunc coram intueri tibi licet illa, quorum fuisti semper cupidus. Hoc enim vetus illud Argos est, quod desiderare solebas: Hic lucus est e ro percitae Inachi puellae: porro, mi Orestes, hoc Lyceum forum t.t lupicidae Dei; ad laevam inclytum hoc est Junonis templum: quo rero pervenimus, crede te Mycenas opulentas cernere, exitialemque Pe-opidarum domum, unde te olim e paterna caede ereptum, traditumque ibi a germana tua sorore abstuli, et servavi, et educavi huc usque aetatis, paternae necis ultorem. Nunc igitur, Oresta, tuque hospitum carissime, Pylade, quid facto opus sit ocius deliberandum. Namque jam nobis lucidum solis jubar matutinos excitat alitum cantus claros, nigraeque tectis occidere astra. Priusquam igitur hominum quisquam foras egrediatur, conferenda sunt consilia: nam in eo sumus, ubi segnitiae nihil est amplius loci, sed properato opus est.

ORESTES. O famulorum carissime, quam certa mihi indicia exhibes enavoli in nos animi! Quemadmodum enim generosus equus, etsi jam senuit, in periculo tamen non deficit animo, sed aures arrigit, sic et tu nosque incitas, et ipse inter primos sequeris. Proinde quae decrevi ibi exponam: tu vero acutis auribus dicta mea hauriens, si quid a re libero, corrige. Ego enim postquam Delphicum adii oraculum, ut discerem quonam modo poenas sumerem patris ab occisoribus, hoc mihi responsum edidit Apollo, quod jam audies: *Solum me, nec armorum, nec exercitus instructum apparatu, clam ex insidiis meritam inferre mala necem.* Quoniam igitur tale oraculum audivimus, tu quidem, ubi te docuerit temporis opportunitas, has aedes ingressus, fac resciscas quidquid rerum agitur, ut cognitis omnibus, certa nobis renunties. Neutiquam enim te senecta adeo immutatum post tam longum tempus adgnoscent, aut

ELECTRA. Quem ego scilicet indesinenter exspectans, sine liberis infelix, innupta, perpetim obambulo, lacrimis madens, inexhaustas aerumnas ferens: ille vero obliviscitur acceptique a me beneficii, mandatorumque quae ei misi. Quid enim non mihi venit falsi de eo nuntii? Neque semper quidem cupit: cupiens vero non dignatur umquam venire.

CHORUS. Confide mihi, confide, filia: est magnus in coelo Jupiter, qui inspicit et moderatur omnia: cui acerbiorem committens iram, nec inimicis nimium succenseas, neque tamen non memineris. Tempus omnia facilis est Deus. Nam nec qui nunc pascuis abundantem Crisaeam [illegible] oram filius Agamemnonis numquam reflectet pedem, neque Deus [illegible] qui apud Acheruntem imperat.

ELECTRA. Sed mihi jam magna peracta pars vitae spes irritas fore neque amplius obfirmare queo, quae parentibus orbata contabesco. Nam nullus amicus tuetur; sed tamquam inquilina quaepiam nullius [illegible] vitam dego patris in thalamis, sic quidem sordida amicta veste; vario autem adsisto mensis.

CHORUS. Luctuosa sane fuit illa vox, quae reditum nuntiavit [illegible] etuosa etiam illa patris in thalamo edita, quando aereae securis [illegible] incussus est ictus. Dolus excogitavit, Cupido occidit, horrenda [illegible] in animis concepta prius sceleris forma; sive Deus, sive mortalium [illegible] erat, qui illud patravit.

ELECTRA. O omnium quas vidi, longe acerbissima dies! O nox, coenae nefandae horrenda calamitas, qua pater meus oppressus fuit, [illegible] necatus a geminis manibus, quae vitam quoque meam proditam [illegible] quae me funditus perdidere; quibus Jupiter magnus Olympius [illegible] lamitates immittat; neque umquam illis bene sit, qui talia perpetrant facinora!

CHORUS. Animum adverte, parce plura loqui. Non cogitas, quo statu quales in aerumnas sponte tua incidis adeo indigne? magno cumulo tute mala tua auges, anxio tuo animo semper gignens rixas, qui cum potentioribus jurgio contendere haud conducibile est.

ELECTRA. Eo me compulit malorum atrocitas: scio, nec me [illegible] tet impetus animi. Sed, quid enim agam malis obruta? non tempus his querelis licet damnosis mihi, dum vita mihi suppetet. A quo umquam, cara progenies, audire possim dictum aliquod convenien-

quo opportuna cogitante? Mittite, mittite me consolari. Hic enim luctus numquam solvetur, nec umquam prae dolore cessabo fletus innumeros fundere.

CHORUS. Atqui benivolentia adducta ista dico, ut fida mater tibi consulens, ne malum malis accumules.

ELECTRA. At quis modus meae adflictionis? cedo, quî honestum erit mortuorum curam abjicere? ubinam homo est eo ingenio natus? eque sim apud tales honorata, neque, si cui nubam fortunato viro, m eo habitem tranquilla, immemor debiti parentibus honoris, impeque cohibens acutorum gemituum. Nam ille si mortuus jacebit terra sensilis, nec aliud quidquam; hi vero si non dabunt poenas, caedem ede luentes, peribit pudor, et omnis simul apud mortales pietas.

CHORUS. Ego equidem, ô filia, tua gratia, meaque simul ipsius ic veni: si quid minus recte suadeo, tu vince; tibi enim obsequemur.

ELECTRA. Pudet me quidem, ô mulieres, quod ob adsiduos fletus dear vobis nimium impotenti esse animo: verum ignoscite; eo enim adigit necessitas. Nam quî generosa mulier non itidem lugeat, parma cernens infortunia? quae ego interdius et noctu semper magis pullare quam marcescere video. Cui primum a matre quae me genuit omnia micissima contigere: deinde mea ipsius in domo cum patris occisori conversor, horumque sub imperio sum, et horum ex arbitrio pen, accipiamne aliquid an caream ego. Porro quales me dies agere pu, quando paterno in solio Aegisthum sedere video, quando et video lem quibus ille indutum vestibus, stantemque ad focum Diis fundere mina, quorum in conspectu illum trucidavit? Denique quando ho video extremam contumeliam; occisorem nobis in lecto patris cum dita matre, matrem si fas est eam appellare, quae cum isto cubet. us vero adeo vesana confidentia est, ut cum piaculari consuescat , Deorum vindictam nullam reformidans: verum tamquam gaudens ato scelere, redeunte singulis mensibus optato illo die, quo olim em meum ex insidiis interfecit, hoc ipso choros celebrat, immolat hostias Diis servatoribus. At ego haec misera conspicans in tectis o, contabesco et mecum tacita lugeo infelices illas epulas, patris di nomine. Neque enim palam lamentari licet quantum volupe est no. Namque haec verbo tenus generosa mater, alto clamore talibus

mé increpat probris: *O Diis mihique invisa, soline tibi mortuus est pater? nullusne alius mortalium in luctu est? Male pereas, neque te vel inferi Dei ab his fletibus liberent umquam!* his me convicis incessit. At si quando aliquem audit dicere venturum Oresten, tum furore percita inclamat adstans: *Non tu mihi horum caussa es? Nonne tuum hoc est factum, quae manibus ex meis subductum Oresten alendum alio clam emisisti? sed scito te dignas horum daturam poenas.* Talia latrat, illamque simul ad ea instigat prope adstans inclytus sponsus, ille prorsus imbellis, mera illa noxa, qui mulieribus stipatus pugnas viris conserit. Ego vero Orestis adventum semper exspectans, his malis finem qui statuat, misera interibi pereo: dum enim ille semper molitur aliquid, nihil tamen promovens, praesentesque mihi et futuras spes corrupit omnes. Talibus ergo in aerumnis neque moderate agere, amicae, neque pietatem colere facile est; sed qui in malis versatur semper, necesse est prorsus studia ut sectetur consimilia.

CHORUS. Age dic, dum tu ita nobiscum loqueris, estne Aegisthus domi, an foras abiit?

ELECTRA. Abiit sane: ne credas, si domi esset, licuisse mihi foras prodire. Nunc vero ruri est.

CHORUS. Confidentius ergo tecum sermones miscebo, siquidem ita factum est.

ELECTRA. Ille quidem abest: proinde, si quid vis, sciscitare.

CHORUS. Et primum quidem te rogo, de fratre quid censes: venturusne est, an cunctatur adhuc? hoc scire cupio.

ELECTRA. Dicit quidem; sed dictis facta non suppetunt.

CHORUS. Solet enim cunctari qui rem arduam molitur.

ELECTRA. Atqui ego ipsum nequaquam cunctata servavi.

CHORUS. Bono es animo: generosa est indole, adeoque amicis opem feret.

ELECTRA. Ita fore confido: alioqui non tamdiu vixissem.

CHORUS. Ne quid amplius dixeris: nam video ex aedibus tuam sororem patre eodem prognatam et matre eadem, Chrysothemin, inferias ferentem, quales inferis dari solent.

CHRYSOTHEMIS. Quem tu rursus ante vestibuli fores progressa, ô soror, cies clamorem? nec te longum tempus docere potest, ut ne

trae vesanae frustra indulgeas? Sane conscia sum ipsa mihi, quam doleam praesenti rerum nostrarum statu; adeo ut, si vires suppeterent mihi, ostenderem quo sim erga illos animo. Nunc vero malis circumventa, subductis velis navigare consultum censeo; nec putare me magnum quid facere, quum ne laedam quidem. Sed et te vellem idem quoque facere; tametsi justum non est te ita agere ut ego suadeo, sed ut ipsa rectum esse judicas; tamen si libera debeo vivere, dominantibus omnino parendum est.

ELECTRA. Atqui indignum est te eo prognatam patre, cujus filia es, illius esse oblitam, matris autem curam habere. Omnia enim tua ista dicta, quibus me commones, tibi ab illa suggesta sunt, nec quidquam ex te ipsa dicis. Sin autem, elige horum alterutrum, vel ut desipere credans, vel recte sapiens amicos deserere: quae modo aiebas, te, si suppeterent vires, tuum erga illos odium ostensuram esse; mihi vero, quum omnia experiar ut patrem ulciscar, nec te sociam addis, etiamque ne quid inceptem dehortaris. Nonne sic praeter alia mala, timiditatis etiam in crimen incurris? alioquin doce me, vel ipsa disce ex me, quidnam lucri factura sim, si horum luctuum desinam. Nonne vivo? male quidem, haud nescio; ita tamen, ut sufficiat mihi. At illis molesta sum, ita ut exinde mortuo patri honorem tribuam, si qua horum apud inferos gratia est. Tu vero, quae odisse ais, verbis quidem odisti; re autem ipsa cum patris occisoribus facis. At ego numquam, ne quidem si mihi quis praemia tua illa adferret, quibus nunc delectaris, his me subderem: tibi vero lauta adponatur mensa, victusque abunde adfluat. Enimvero solum hoc me sustentet, quod illis molesta sim; tuos autem honores nequaquam consequi cupio. Nec cuperes etiam tu, si sana esses mente. Nunc autem quum tibi liceat patris omnium optimi filiam dici, matris filia dicitor; ita enim quamplurimis videberis mala, quae mortuum patrem et amicos prodis tuos.

CHORUS. Ne quid iracundius, per Deos obsecro: nam dictis utriusque fructus inest, si tu quidem discas istius uti recte, et haec rursus tuis.

CHRYSOTHEMIS. Dudum equidem, ô mulieres, adsueta sum istiusmodi hujus dictis: et ne meminissem quidem umquam, nisi maximum malum ei imminere audissem, quod eam perpetuis his reprimet a luctibus.

ELECTRA. Age ergo, expedi quid sit hoc tam grave malum: nam si mihi majus quid hisce dixeris, haud amplius obloquor.

CHRYSOTHEMIS. Atqui quodcumque hujus rei novi, id omne enarrabo tibi. Decreverunt enim te, nisi horum lamentorum desinas, eo ablegare, ubi numquam amplius solis jubar adspicies: viva autem in tenebroso specu procul ab hac urbe convicia fundes. Quamobrem advertе animum; nec umquam posthac malo accepto culpam in me conferas: nunc enim tempori sanum consilium capere potes.

ELECTRA. Istane, quaeso, serio destinant in me facere?

CHRYSOTHEMIS. Maxime, simul ac Aegisthus domum redierit.

ELECTRA. Utinam hac quidem gratia redeat ocius!

CHRYSOTHEMIS. Quid tibi, ô misera, ultro imprecaris?

ELECTRA. Illum venire, si quid horum facere cogitat.

CHRYSOTHEMIS. Ecquid mali ut patiaris? Satin' sana es?

ELECTRA. Ut a vobis aufugiam quam longissime.

CHRYSOTHEMIS. Vitae autem praesentis non tibi subit cogitatio?

ELECTRA. Pulchra scilicet vita mea est: mirum ni eam tueri velim.

CHRYSOTHEMIS. At pulchra esset, si tu recte sapere nosses.

ELECTRA. Ne me doceas amicis esse perfidam.

CHRYSOTHEMIS. Ego vero id non doceo; sed dominantibus ut morem geras.

ELECTRA. Tu hujusmodi dictis assentare: meum haud narras ingenium.

CHRYSOTHEMIS. Atqui pulchrum est tamen, non cadere prae temeritate.

ELECTRA. Cademus, si sic oportet, patrem vindicantes.

CHRYSOTHEMIS. At horum, sat scio, pater ipse nobis dat veniam.

ELECTRA. Ignavorum est hujusmodi dicta probare.

CHRYSOTHEMIS. Tu vero non auscultabis neque consenties mihi?

ELECTRA. Minime sane: ne sim adeo mentis inops.

CHRYSOTHEMIS. Pergam igitur eo quo iter institui.

ELECTRA. Quorsum autem vadis? cui fers ista sacra?

CHRYSOTHEMIS. Mater me mittit, ut patris ad tumulum inferias feram.

ELECTRA. Quid ais? An mortalium invisissimo?

CHRYSOTHEMIS. Quem ipsa occidit. Hoc enim vis dicere.

ELECTRA. Quonam ab amico persuasa? cui hoc placuit?

CHRYSOTHEMIS. Ex pavore quodam nocturno, ut mihi videtur.

ELECTRA. O Dii patrii, adeste nunc, quaeso, maxime.

CHRYSOTHEMIS. Numquid fiduciae tibi adfert hic pavor?

ELECTRA. Si mihi insomnium narraveris, tum tibi illud dicam.

CHRYSOTHEMIS. Sed paullum est quod hac de re dicere possim.

ELECTRA. Istud dic saltem: sane dicta paucula saepe jam prostraverunt, vel erexerunt homines.

CHRYSOTHEMIS. Fertur illam vidisse patrem tuum ac meum rursus in auras emersum: deinde illum in domo versantem cepisse sceptrum, quod gestabat olim ipse, nunc autem gerit Aegisthus, illudque in terram defixisse, atque ex eo in altum succrevisse germinantem ramum, quo obumbrata fuerit tota Mycenarum terra. Haec sic exponi audivi a quodam qui praesens adfuit, quum illa Soli somnium narraret. Plura vero his non novi, nisi quod eo me illa misit ob conceptum ex hoc insomnio timorem. Per ego te patrios Deos obsecro igitur, ut mihi auscultes, neque per imprudentiam pessum eas. Nam si me nunc repelles, postea malo coacta me revocabis.

ELECTRA. At, ô cara, horum quidem, quae portas manibus, tumulo admoveris nihil. Non enim tibi fas nec pium, a muliere adeo inimica inferias offerre patri, aut libamina fundere: sed vel projice ventis, vel alte effossa in terra conde, unde numquam ad tumulum patris horum accedat quidquam: at donec moriatur, thesaurus ei iste sub terra adservetur. Omnino enim, nisi haec audacissima mulier omnium nata foret, numquam invisos hosce inferiarum honores illius, quem ipsa occidit, tumulo destinasset. Enimvero perpende, an tibi ipse videatur tumulo conditus mortuus munera haec libenter accepturus ab ipsa, a qua indignis modis occisus, extremis membris, ut hostis, truncatus est, quaeque purificationis vice maculas abstersit illius capite. Num censes his quae fers caedem illi expiari posse? Nequaquam fieri potest. Proinde haec quidem omitte; tu vero praecide capitis extremos cincinnos tui, meique miserae, illique da, parva haec quidem, qualia tamen habeo, supplices has comas, et cingulum meum nulla expolitum arte. Pronis autem supplex genibus ora, ut propitius ex inferis veniat, opem nobis contra hostes laturus; utque filius Orestes validiore manu hostes adortus, vivus

ipse jacentes conculcet pede; quo ipsius tumulum posthac ditioribus quam nunc manibus ornemus donis. Puto equidem, puto aliquid jam ipsum agitare animo, adeoque illi immisisse horrenda haec visu insomnia. Verum, soror, hisce subservi, quae tibique et mihi cedunt vindictae, ut et mortalium omnium carissimo, qui apud inferos est, communi patri.

CHORUS. Pie virgo loquitur: proinde, si sapis, ô cara, illi obtemperabis.

CHRYSOTHEMIS. Faciam, ut jubet: nam de re justa haud consentaneum est duos contendere, sed maturare factum. Haec autem quam adgredior, per Deos quaeso, amicae, silentium mihi praestate; namque si haec mater mea resciverit, haud sine magno meo malo credo istuc inceptum me ausuram esse.

CHORUS. Nisi ego vates sum stulta, atque sana destituta mente, veniet Justitia sui praenuntia, justum adferens manibus robur: poenas repetet, ô filia, quamprimum. Modo subit mihi ea fiducia, postquam audivi gratum de insomnio nuntium. Haud enim immemor est genitor tuus, Graecorum rex, neque vetus illa ferro cusa anceps bipennis, quae illum occidit foedissimis cum contumeliis. Multipes veniet et multimanus horrendis abdita latebris aeripes Erinnys. Scelestarum enim et caede pollutarum nuptiarum ambitio eos incessit, quos conjungi nefas erat. Idcirco confido istud quod nobis obtigit portentum nullo, nullo pacto innoxium fore sceleris auctoribus et sociis. Profecto mortalibus divinatio nulla est in diris insomniis nec in oraculis, nisi hoc nocturnum spectrum bene nobis cesserit. O laboriosa aurigatio quondam Pelopis, quam luctuosa exstitisti huic terrae! ex quo enim in mare praeceps datus Myrtilus interiit, aureis e curribus diram per contumeliam magno impete ejectus, nulla umquam destitit ab hac domo aerumnosa calamitas.

CLYTAEMNESTRA. Soluta, ut videris, evagaris rursus: non enim adest Aegisthus, qui te cohibere solet, ne foras prodiens infames comitatos tuos: nunc vero, quia ille abest, nihil revereris me. Et sane multa ad multos dixisti de me, ut petulans sim, et praeter fas et aequum pudor te tuosque contumeliis adoriar. Atqui haud equidem proclivi sum ad contumeliam ingenio: male autem tibi dico, male audiens abs te saepius: scilicet patrem tuum, nullus enim tibi alius est jurgiorum praetextus, a me occisum fuisse: a me quidem; pulchre id scio; nec cur negem ulla

caussa est: namque illum Justitia sustulit, haud ego sola, cui decebat te opitulari, si sana mente fuisses: quandoquidem pater ille tuus, quem lugere non desinis, germanam tuam sororem solus Graecorum ausus est immolare Diis, tametsi parem ille non sustinuit laborem gignendo, sicut ego parturiendo. Sed esto: tu vero me doce cujus gratia illam mactavit. Argivorumne dices? At nullum erat illis jus meam occidendi. Sed propter fratrem, credo, Menelaum? occisis meis, nonne debuit ob haec mihi poenas dare? non ipsi Menelao liberi erant gemini, quos potius quam meam mori consentaneum erat, patre et matre genitos, quorum caussa suscepta erat illa expeditio? Orcumne major incesserat cupido meos, quam illius, liberos devorandi? an perditissimo patri exstinctus erat amor erga liberos ex me susceptos, et vigebat erga liberos Menelai? Non haec inconsulti ac malevoli sunt patris? sic censeo quidem, etiamsi aliter tu sentis: idem quoque diceret mortua filia, si posset loqui. Quocirca me sane eorum quae feci haud piget: tu vero, si minus recte sapere tibi videor, ut fas et aequum est, me reprehende.

ELECTRA. Nunc quidem haud dices, te amaris dictis a me provocatam ista mihi regessisse: sed si veniam concedes mihi, et pro mortuo simulque pro sorore, ut par est, tibi respondebo.

CLYTAEMNESTRA. Age, permitto: verum si me semper simili verborum exordio adfata fuisses, neutiquam fuisses auditu molesta.

ELECTRA. Ergo tibi dico. Patrem ais te occidisse; quo quid turpius dici umquam potest, seu jure id feceris, sive injuria? Dicam vero tibi, nullo te jure occidisse; sed eo te induxit suasus improbi viri, quicum nunc habitas. Interroga autem venatricem Dianam, cujus delicti poenas reposcens classem adversis flatibus detinuit in Aulide: vel tibi dicam ego; ex illa enim sciscitari non fas est. Pater meus olim, ut ego accepi, quum in Dianae luco luderet, excitatum cervum distinctum maculis, cornibusque insignem, cursu adsecutus est, cujus in caede se efferens superbum nescio quid emisit verbum: et inde irata Latoa virgo detinuit Achivos, ut pater multae loco pro fera suam ipsius mactaret filiam. Hoc illa mactata est modo: non enim alio pacto expediri poterat exercitus vel domum, vel ad Ilium. Quapropter conatus multa, et reluctatus, aegre tandem illam immolavit, non ut Menelai iniret gratiam. Si vero, dicam enim etiam quod e re tua sit, fratris juvandi studio hoc fecit, ideone

interfici eum oportuit a te? Qua lege? Vide, si legem hanc statuas hominibus, ne tibi ipsi damnum arcessas et poenitentiam. Si enim alium pro alio trucidabimus, tu ipsa prima morieris, siquidem merita consequaris praemia; sed vide ne falsam caussam praetexas. Doce me enim, nisi grave est, qua nunc gratia quae factu sunt longe turpissima facis, quippe quae viro abominando consuescis, cujus ope patrem meum olim enecasti, et procreandis liberis das operam, priores vero legitimos, et ex legitimis natos ejicis. Quî talia adprobare possim? An etiam hoc dices, te istoc pacto filiae mortem ulcisci? turpe sane id, etiamsi dixeris. Non enim honestum est inimicis nubere, filiae caussa. Sed ne quidem monere te licet, quae statim clamas matrem me conviciis exagitare. Atqui demnam te haud minus quam matrem habeo, quae vitam dego aerumnosam perpetuis in malis, quibus me vexas, tuque contubernalisque tuus. At ille alius, qui vix manum tuam effugit, miser Orestes, infelicem tenit vitam, quem saepe me tibi educare occisorem criminata es: et hoc quidem si potuissem, fecissem sane, id certo scias. Quocirca praedica me apud omnes improbam esse, vel maledicam, vel, si mavis, plenam impudentiae: si enim his vitiis sum obnoxia, haud multum ab indole tua degener, non ero tibi dedecori.

CHORUS. Spirantem iras video; at video neminem, cui curae sit perpendere jure ne illa an injuria irascatur.

CLYTAEMNESTRA. Quid ego nam vero res istius curem, quae contumeliosis adeo verbis parentem incessit, idque jam eo provecta aetatis? An tibi non videtur omni projecto pudore quodvis ausura facinus?

ELECTRA. Et nunc quidem, ne nescias, horum me pudet, etsi ubi secus videtur; intelligoque quam aetati meae incongrua sint, quamque me parum deceant, quae facio: sed tuum erga me odium, tuaque facta eo me adigunt ingratiis meis: a turpibus enim turpia docentur.

CLYTAEMNESTRA. O bestia impudens, an ego te, et mea dicta, et facta mea maledicere cogunt?

ELECTRA. Tu ipsa maledicis, non ego: quippe tu patras facta; facta autem facile verba inveniunt.

CLYTAEMNESTRA. Ita me sospitet Diana, ut poenas hujus audaciae dabis, simul ac Aegisthus domum redierit.

ELECTRA. Viden'? nunc ira incenderis, postquam mihi permisisti licere quae vellem, nec potis es audire.

CLYTAEMNESTRA. Non ergo male ominatis parcens clamoribus sines ne tranquille Diis sacra facere, quoniam semel tibi permisi omnia loqui?

ELECTRA. Sino, jubeo, sacrifica, neque posthac os meum incusa; nihil enim ultra loquar.

CLYTAEMNESTRA. Adfer jam tu, quae ades famula, omnigenûm fructuum libamina, quo vota huic Deo fundam discutiendis terroribus, quibus nunc agitor. Audi jam, Apollo Tutelaris, secretam meam precem: non enim inter amicos sermo est, neque omnia palam revelare convenit, prope hac adstante mihi; ne odio concitata, petulanti cum clamore per totam urbem inanes disseminet rumores: sed sic accipe, ut occultis verbis tibi dicam. Nempe hac nocte oblata ancipitis insomnii spectra, haec mihi, Lycee Rex, si fausta quidem visa sunt, fac rata; sin adversa, inimicis ea transmitte retro: et ne, si qui struunt insidias, ut me praesentibus opibus evertant, id fieri sinas: sed sic me semper incolumem colentem vitam, Atridarum domum sceptraque haec regere concede, prosperaque fortuna utentem amicorum frui consuetudine, quibuscum nunc conversor, liberorumque, qui mihi non volunt male, nec odio molesti sunt. Haec, ô Lycee Apollo, propitius audiens, da nobis omnibus, quemadmodum exposcimus. Cetera vero omnia, etiam me tacente, exitumo te, qui Divus es, pulchre nosse. Jove enim prognatos consentaneum est omnia videre.

PAEDAGOGUS. Mulieres hospites, quî certo sciam, an haec sit regis Aegisthi domus?

CHORUS. Haec est, ô hospes; ipse conjecisti probe.

PAEDAGOGUS. An etiam recte conjicio hanc esse illius uxorem? Nam reginae similis est.

CHORUS. Maxime: haec ipsa tibi adest.

PAEDAGOGUS. Salve ô regina: tibi et Aegistho ferens advenio jucundum nuntium a viro amico.

CLYTAEMNESTRA. Amplector dictum: discere autem a te primum cupio, quis te misit hominum.

PAEDAGOGUS. Vir Phanoteus ex Phocide, rem magni momenti significans.

CLYTAEMNESTRA. Quidnam, hospes? dic: missus enim ab amico, amica, sat scio, dicturus es verba.

PAEDAGOGUS. Mortuus est Orestes: rem in pauca confero.

ELECTRA. Heu me miseram! perii hodie.

CLYTAEMNESTRA. Quid ais, quid ais, hospes? ne hanc audi.

PAEDAGOGUS. Periisse Oresten dico nunc, ut et prius.

ELECTRA. Occidi misera penitus: amplius jam nulla sum.

CLYTAEMNESTRA. Tu rem tuam age: tu vero, hospes, verum dic mihi, quo periit modo.

PAEDAGOGUS. Atqui hac gratia missus sum, remque tibi omnem enarrabo. Quum enim ille venisset ad nobilissimum Graeciae conventum, Delphicos propter ludos, simul ac audivit clara praeconis voce cursum indici, quo primum contendi solet, ingressus est splendidus, omnesque qui aderant admirandus: emenso autem tanta celeritate stadio, ut inter carceres et metam vix aliquid spatii esse videretur, egressus est, summum victoriae decus auferens: atque ut multa paucis complectar, non alius viri talia novi facta, nec tale robur. Unum autem scito: quotcumcumque enim certaminum a ludorum arbitris indicta fuere pro more quinquertia, horum omnium victor maximo plausu renuntiatus est, bonus ab omnibus praedicatus, Argivus quidem proclamatus, nomine autem Orestes, Agamemnonis filius, illius qui inclytum olim Graeciae congregavit exercitum. Et haec quidem ita sunt: si vero Deus quis praepedit, ne praestans quidem robore effugere possit. Ille enim postero die, quum oriente sole committendum esset velox equestre certamen, ingressus est cum multis aurigis. Unus erat Achivus, unus e Sparta, duo Libyes decem quadrijuges currus regere, quintus ipse Thessalos ducens equos, sextus ex Aetolia cum flavis equis, septimus vir Magnesius, octavus albis cum equis Aenian genere, nonus ab Athenis divinitus conditis, denique Boeotius, decem curruum complens numerum. Stantes autem, ubi unicuique delecti ludorum praesides ductis sortibus locum adsignaverant, quoque collocarant ordine, simul ac tuba signum dedit, eruperunt, increpitantes equos, habenasque quassantes manibus; totum completum erat stadium strepitu crepitantium curruum, pulvis in altum glomerabatur; una omnes inter se commisti, stimulis haud parcebant, ut alter alterius rotas frementesque equos praeverteret: namque conferti equi alii aliorum

rigarum in terga rotarumque orbitas spumam fervidosque fundebant flatus. Ille autem sub ultimam metam jam currum agens, propius propiusque admovebat modiolum rotae, funalique ad dextram equo habenas laxans, sinistrum cohibebat. Et hac quidem tenus recti omnes steterunt currus: deinde vero Aenianis viri contumaces durique oris equi currum ri auferunt, et ex adverso, quum sextus jam septimusque conficeretur cursus, frontes impingunt Libyssis quadrigis: atque inde uno ex malo alius alium confringit et superincidit: totus vero repletus est curulibus naufragiis Crisaeus campus. Quod ubi conspexit Atheniensis callidus auriga, extra orbitam deflectit, et frena inhibet, dum praetervehitur equestrem procellam in medio aestuantem. Interea Orestes postremus omnium ultimo loco equos agebat, in fine certam spem victoriae ponens: qui simul ac vidit Atheniensem illum solum relictum, velocium equorum auribus incutiens acutum flagelli sonum, insequitur: et aequatis jugis ambo ferebantur, modo hic, modo ille equorum capitibus antevertens alterius quadrigam. Et reliquos quidem omnes cursus tuto exegerat infelix Orestes stans recto in curru: deinde remittens habenas flectentis sinistrorsum equi, imprudens in metam extimam impingit, fractoque rotae modiolo, e curru volvitur, implicaturque loris: illo autem in terram prolapso, dissipati sunt equi medium per stadium. Coetus ut vidit illum excussum curru, deploravit claris lamentis adolescentis vicem, quibus rebus gestis, quae sortiretur mala, raptatus modo per solum, modo coelum versus crura protendens, donec ipsum aurigae, vix tandem cohibito equorum cursu, solverunt cruore foedatum adeo, amicorum ut nemo miserabile videns corpus unquam adgnosceret. Et ipsum rogo impositum cremarunt illico, parvaque in urna permagni corporis miserabilem cinerem Phocenses delecti viri huc adferunt, ut patria in terra tumuletur. Ista sunt quae dicenda habui, relatu quidem tristia, spectantibus vero, quotquot spectavimus, gravissima omnium quae umquam vidi mala.

CHORUS. Heu heu! totum ergo priscorum dominorum radicitus, ut videtur, interiit genus.

CLYTAEMNESTRA. O Jupiter! quî ista accipiam? feliciane dicam, an atrocia quidem, lucrosa tamen? triste vero est, quod vitam conservo meis ipsius malis.

PAEDAGOGUS. Quid ita, mulier, audito hoc casu, angeris animo?

CLYTAEMNESTRA. Peperisse, magnam vim habet: mater enim ne quidem injuria adfecta prolem suam odisse potest.

PAEDAGOGUS. Frustra igitur, ut videtur, huc venimus.

CLYTAEMNESTRA. Minime quidem frustra: quomodo enim frustra dixeris? siquidem ades certa mihi adferens de illius morte indicia, qui ex me prognatus, ab uberibus meis et educatione mea se segregans, exsul peregrinam vitam egit: neque me, postquam ex hac terra abiit, umquam vidit: accusansque me paternae caedis, atrocia interminatus est, ita ut nec noctu nec interdiu dulcem somnum ceperim: sed nullum tempus sperare poteram, quod imminentis necis metu vacuum esset. Nunc vero, (hac enim die liberor periculo, nihil ut timeam posthac ab ista illoque: ista enim acerbior erat pestis, una mecum habitans, meum exhauriens semper animae merum sanguinem), nunc tranquillam, saltem quod ad istius adtinet minas, vitam transigemus.

ELECTRA. Hei mihi miserae! nunc enim adest, cur deplorem, Oresta, tuam vicem, quando in cinerem redactus, contumeliis insuper ab hac matre afficeris. Num sic bene agitur?

CLYTAEMNESTRA. Haud sane tecum: sed cum illo, ut habet, bene actum est.

ELECTRA. Audi ultrix Nemesis illius qui modo interiit.

CLYTAEMNESTRA. Audiit quos oportuit, eorumque vota rata fecit pulchre.

ELECTRA. Insulta; nunc enim felix es.

CLYTAEMNESTRA. Non ergo Orestes et tu felicitatem hanc delebitis.

ELECTRA. Nos ipsi deleti sumus, nedum te possimus delere.

CLYTAEMNESTRA. Multa dignus esses, hospes, ferre praemia, si hujus petulantes clamores compescuisses.

PAEDAGOGUS. Abibo igitur, siquidem haec recte habent.

CLYTAEMNESTRA. Non facies: neque enim hoc me dignum esset, neque illo qui te misit hospite: sed ingredere, istam vero foris clamare sine suasque ipsius et amicorum miserias.

ELECTRA. Num vobis ut dolens et maesta graviter lacrimare et lamentari impia videtur filium miserabili exstinctum leto? sed irridens intro se abripuit. O me miseram! Oresta carissime, ut me tua perdidisti morte! Avulsisti enim ex animo meo quidquid mihi reliquum erat spei,

re ut vivus venires aliquando ultor patris meique miserae. Nunc vero o me convertam? sola enim sum, teque orba et patre. Sane oportet : servire denuo inter inimicissimos hominum, patris mei occisores. i tolerabilis haec mea fortuna est? Equidem vero nequaquam cum il- posthac his in aedibus habitabo; sed hic ante ostium prostrata, ami- destituta, contabescam. Quod si cui eorum qui intus sunt aegre t, occidat licet: gratum enim erit mihi, si moriar: dolor autem, si ram: quippe nulla mihi vitae cupido est. Ubi tandem sunt Jovis ful- na, aut ubi lucidus Sol, si haec intuentes iram tranquilli compri- mt? he, he, heu, heu!

CHORUS. Filia, quid lacrimas?

ELECTRA. Heu!

CHORUS. Ne quid gravius dicas.

ELECTRA. Enecas.

CHORUS. Quidum?

ELECTRA. Si de iis qui manifeste ad Orcum abierunt spem importuna geres, in me dolore jam tabidam, magis insultabis.

CHORUS. Novi enim regem Amphiaraum auro nexis mulierum retibus rutum; qui nunc tamen sub terra —

ELECTRA. He, he, heu!

CHORUS. Immortalis imperat.

ELECTRA. Heu!

CHORUS. Luctuosa sane ista sunt. Perditissima enim mulier —

ELECTRA. Sceleris poenas dedit.

CHORUS. Planissime.

ELECTRA. Scio, scio: exortus est enim aliquis, cui curae fuit cae- m ulcisci: mihi vero nemo superest amplius: quem enim habebam adicem, is evanuit fato abreptus.

CHORUS. Omnium es infelicissima.

ELECTRA. Et ego hoc satis superque scio in hac colluvie et diutur- tate multorum gravissimorum maximeque odiosorum dolorum.

CHORUS. Justas esse scimus tuas querelas.

ELECTRA. Ne me ergo, ne me amplius soleris, ubi nulla —

CHORUS. Quid ais?

ELECTRA. Spes superest auxilii a nobili germano.

CHORUS. Hominibus omnibus fato destinatum est mori.

ELECTRA. An etiam in celeripedum equorum certaminibus, ut misero illi contigit, implicari loris?

CHORUS. Improvisa calamitas.

ELECTRA. Quippini? si peregrina in terra sine meis manibus —

CHORUS. Papae!

ELECTRA. Conditus est urna, neque sepulcri, neque lamentorum a nobis honorem sortitus.

CHRYSOTHEMIS. Prae gaudio ad te, ô carissima, propero, omisso decoro, ut citius veniam: laeta enim adfero, requiemque malorum, quibus gravabaris et ingemiscebas antea.

ELECTRA. Unde autem invenias tu meorum malorum lavamen, quibus medelam nullam videre licet?

CHRYSOTHEMIS. Adest nobis Orestes, certum hoc scias te ex me audire, ita manifestus, ut me nunc intueris.

ELECTRA. Num insanis, ô misera, et tuis ipsius malis, meisque irrides?

CHRYSOTHEMIS. Patrios penates adjuro, haud sane joco ista dico, sed vere adfirmo illum adesse.

ELECTRA. Hei mihi miserae! Et quonam ex homine nuntium hunc audiisti, cujus fide tam facile credis?

CHRYSOTHEMIS. Equidem ex me ipsa, non ex alio, certa signa quum viderim, huic rei habeo fidem.

ELECTRA. Quodnam, misera, conspicata argumentum, quidnam, quaeso, intuita incaluisti tam flagranti atque insanabili laetitia?

CHRYSOTHEMIS. Per Deos ergo audi, ut, re cognita, deinde vel sapere me, vel desipere dicas.

ELECTRA. Fare ergo, siquidem id tibi volupe est.

CHRYSOTHEMIS. Atque aedepol tibi omnia dicam quaecumque vidi. Nam simul ac veni patris ad vetus bustum, conspicor tumulo ex summo recens fusos lactis latices, et ornatum undique sepulcrum patris omnifloram genere: quod quum video, admirans circumspicio, ne quis mihi homo obviam obferat. Ubi vero in tranquillo omnem vidi locum, tumulum accessi propius, et summo in busto conspicor recens decisas comas; simulque ut adspexi misera, perculit animum illico familiaris

ies, tamquam si hominum omnium carissimi Orestae hoc viderem indi-
im: et manibus tollens, vocem quidem compressi, lacrimis autem prae
adio rigavi ora. Nuncque ut prius perinde mihi compertum est a ne-
ne haec munera quam ab illo oblata esse: cui enim hoc praeterquam
hi vel tibi convenit? atqui non tuli ego has inferias; satis hoc certo
o; neque adeo tu: qui enim potuisses? cui quidem vel Diis supplica-
n exire ex hac domo non licet impune. Sed neque matri talia facere in
ntem venire solet, nec, si fecisset, hoc nos fugeret. Verum sunt Orestae
procul dubio honores. Age, ô cara, confide: non sane eadem semper
em fortuna utuntur: nobis quidem antea adversa erat: sed forte haec
is multorum erit bonorum auspicium.

ELECTRA. O dementiam! ut me jam pridem miseret tui!

CHRYSOTHEMIS. Quid est? an quae dico non grata sunt tibi?

ELECTRA. Nescis quo terrarum, nec quo cogitationum ferare.

CHRYSOTHEMIS. Qui vero nesciam, quae vidi egomet clare?

ELECTRA. Mortuus est, ô misera; et ab illo tibi sperata salus periit:
amplius ad illum respicias.

CHRYSOTHEMIS. Hei mihi miserae! ex quo haec audisti mortalium?

ELECTRA. A quodam qui aderat, quum periret ille.

CHRYSOTHEMIS. Ubinam is est? Profecto subit haec mirari.

ELECTRA. Intus, jucundus, neque matri molestus.

CHRYSOTHEMIS. Hei mihi miserae! cujusnam ergo hominum erant
ilae illae ad patris tumulum inferiae?

ELECTRA. Opinor equidem maxime ab ignoto aliquo adposita fuisse
a mortui Orestae monimenta.

CHRYSOTHEMIS. O me infelicem, quae gaudio concita laetum huc fe-
is nuntium properabam, ignara scilicet, qua essem in calamitate! Nunc
ro, ubi veni, prioresque, aliasque insuper reperio miserias.

ELECTRA. Ita haec se tibi habent. Si vero mihi auscultabis, praesen-
mali onere nos levabis.

CHRYSOTHEMIS. Num, quaeso, mortuos resuscitabo?

ELECTRA. Non istuc est quod dixi: haud enim demens sum adeo.

CHRYSOTHEMIS. Quid igitur jubes, quod ego praestare valeam?

ELECTRA. Ut quod monebo audeas exsequi.

CHRYSOTHEMIS. Atqui, siquidem ex usu erit, non detrectabo.

ELECTRA. Vide; sine labore nihil prospere cedit.

CHRYSOTHEMIS. Video; conferam quidquid potero.

ELECTRA. Nunc igitur audi, quo pacto rem conficere decreverim. Tu quidem ipsa scis amicorum auxilium ut nobis nullum sit; sed Orc.. eos abripiens nos orbavit, solaeque relictae sumus. Ego equidem quamdiu fratrem in medio esse audivi florentem aetate, spem habui, venturum eum aliquando paternae caedis ultorem: nunc vero, quando non est amplius, ad te respicio, ut qui propria manu patri necem intulit, hunc mecum ne dubites occidere; nihil enim exinde me tibi reticere fas est. Quousque enim conquiesces? quam spem respectas adhuc firmam? Et adest quidem copia lugendi, paternis opibus dejectae, adest et maestitiae copia, quippe quae tamdiu consenescis expers nuptiarum: nec sane speres te cuiquam nupturam aliquando: haud enim adeo vir inops est consilii Aegisthus, ut luculento cum suo damno tuam umquam vel mihi succrescere sinat sobolem. Verum si consiliis meis obsecuta fueris, primum quidem pietatis laudem a mortuo patre, simulque a fratre reportabis: deinde autem, ut libera nata es, ita libera in posterum dicens. et nuptias te dignas nanciscere? solet enim unusquisque ad honesta respicere. Famae vero non vides quantam celebritatem tibique et mihi colliatura sis, si parueris mihi? Quis enim vel civis vel hospes conspicatus olim nos non prosequetur talibus laudibus? *Videte has duas sorores amici, quae paternam domum conservarunt, quae vitae haud parcentes suae, inimicis olim summis opibus pollentibus mortem obtulere: has amare decet, has decet omnes venerari, has in Deorum festis in civium conventibus honorare omnes decet, propter virilem virtutem.* Talia de nobis quilibet homo dicet, ut dum vivamus, postque mortem etiam, nostra numquam deficiat gloria. At, ô cara, obtempera, patri auxilium, adjuva fratrem, libera ex malis me, libera te ipsam quoque, hoc expendens, quam TURPE GENEROSIS VIVERE TURPITER.

CHORUS. In talibus rebus prudentia et dicenti et audienti utilis est.

CHRYSOTHEMIS. Immo antequam locuta esset, ô mulieres, si mens illi non laeva fuisset, prudentiae rationem habuisset, quam ab illa plus sus abjici videtis. Quo enim, quaeso, respiciens et ipsa ad tam aud facinus accingere, et me subsidio advocas? Nonne vides? mulier quidem non vir, es: adversariis autem longe es inferior viribus; quorum quia fortu

ortuna in dies felicior, nostra autem minor fit, et ad nihil redit. Quis gitur talem virum opprimere sine maximo suo malo adgredietur? Vide, ie male jam adfectae, majora nanciscamur mala, si quis istos sermones udierit. Nihil enim nobis profuerit, nec ulli erit adjumento, gloriosam deptas famam indignis modis periisse. Haud enim mori tristissimum est, t quum mori quis cupiens, ne hoc quidem valeat adsequi. Quare te upplex oro, priusquam nos funditus pereamus, vasteturque genus omne ostrum, iram cohibe: et quae dixisti, pro indictis et irritis habebo, ecretaque servabo. Tu vero saltem nunc sero sapere incipe, et disce, uilis ipsa praedita viribus, potentioribus cedere.

CHORUS. Obtempera: nihil hominibus utilius contingere potest prudentia et mente sana.

ELECTRA. Inexspectatum nihil dixisti: pulchre enim noram, te consilia mea repudiaturam esse; sed mea solius manu peragendum est hoc opus: nequaquam enim id irritum dimittemus.

CHRYSOTHEMIS. Vah! utinam tali fuisses animo tunc quum pater interficeretur! rem enim omnem confecisses.

ELECTRA. Eram quidem natura talis, sed animo tunc imbecilliore.

CHRYSOTHEMIS. Da operam ut eumdem semper serves animum.

ELECTRA. Ut quae non adjutura sis, ista me mones.

CHRYSOTHEMIS. Mali enim incepti par est consimilem esse exitum.

ELECTRA. Laudo tuam prudentiam, sed timiditatem odi.

CHRYSOTHEMIS. Libenter te audiam, etiam quando mihi bene dices.

ELECTRA. Sed ex me quidem id numquam consequeris.

CHRYSOTHEMIS. Sat longum restat tempus, quod haec dijudicet.

ELECTRA. Abi: in te enim nihil est auxilii.

CHRYSOTHEMIS. Inest: tibi vero deest docilis animus.

ELECTRA. I, matri haec omnia enarra tuae.

CHRYSOTHEMIS. Nondum tanto in te incensa sum odio.

ELECTRA. Scias tu tamen, quo me infamiae adducis.

CHRYSOTHEMIS. Non quidem infamiae, sed providentiae, ut tibi ipsi caveas.

ELECTRA. Ergone, quod tibi justum videtur, sequi me oportet?

CHRYSOTHEMIS. Quippe quum recte sapies, tum nobis praeibis.

ELECTRA. Mirum est profecto bene dicentem perverse agere.

CHRYSOTHEMIS. Quo tu laboras morbo, plane elocuta es.

ELECTRA. Quid ergo? An haec ego tibi parum recte dicere videor?

CHRYSOTHEMIS. At enim quae recta sunt nonnumquam nocent.

ELECTRA. Has ego juxta leges nolo vivere.

CHRYSOTHEMIS. Sed si ita ages, postmodo laudabis me.

ELECTRA. Equidem agam, terricula tua nihil moror.

CHRYSOTHEMIS. Etiamne hoc certum, neque consilium mutabis?

ELECTRA. Consilio enim nihil est odiosius malo.

CHRYSOTHEMIS. Intelligere videris nihil eorum quae loquor.

ELECTRA. Olim decreta sunt haec mihi, non nuper.

CHRYSOTHEMIS. Abibo igitur: neque enim tu mea dicta sustinebis probare, neque ego tuos mores.

ELECTRA. Quin abi domum. Non ego tibi, ne impensius quidem cupienti, comes futura sum umquam. Nam magna dementia est, velle id quod nusquam sit.

CHRYSOTHEMIS. At si tibi ipsi sapere videris, talia licet sapias: verum ubi in mala jam incideris, mea probabis dicta.

CHORUS. Cur, obsecro, quum superne involantes aves cordatissimas videamus earum victui prospicere, a quibus prognatae sunt et educatae, non idem et nos agimus? At ita ut Jovis fulmina sunt, et est coelestium numen Justitiae, non diu ab illis malum aberit. O terram subiens mortalium fama, miserabilem vocem increpa defunctis Atridis, illaetabilia nuntians opprobria: ut jam illis res domesticae adflictae sunt, ut a diversis abreptae studiis filiae dissident, nec amplius componuntur animi convictu: prodita vero ac sola Electra vicem patris dolens perpetuo vexatur in luctu, ut semper flebilis luscinia, nullam vitae curam habens, quin et mori parata, dummodo geminas opprimat furias. Usquamne a tali animo reperiri possit nobili nata genere? Rebus in adversis mens generosus nobilitatem suam dedecorare sustinet, nec committere ut fama nominis intereat: quare et tibi, ô filia, complacitum est perpetuo in luctu vivere communis calamitatis, ut profligato scelere, duplicem laudem eodem consilio consequaris, sapiensque dici, simulque optima filia. Utinam vivas mihi, superesque manu et opibus inimicos tantum, quantum nunc ab illis opprimeris! nam te iniquis fatis exerceri video, tametsi sanctissimas, quae apud homines vigent, leges optime omnium coluisse perhiberis, tua erga Jovem pietate.

ORESTES. Num, ô mulieres, rècte accepimus, recteque eo, quo volumus, ingredimur via?

CHORUS. Quid quaeris, aut quid cupiens huc venisti?

ORESTES. Aegisthum, ubi habitet, quaero dudum.

CHORUS. Atqui recte venis, quique monstravit, culpa caret.

ORESTES. Quae igitur vestrûm intro renuntiabit nostram, qui huc una advenimus, exoptatam praesentiam?

CHORUS. Ista, siquidem proximam genere nuntium hunc ferre decet.

ORESTES. I, mulier, dic ingressa, Phocenses quosdam viros quaerere Aegisthum.

ELECTRA. Hei mihi miserae! num, quaeso, illius, quam audivimus, famae certa adfertis indicia?

ORESTES. Nescio quam praedicas famam: sed senex me Strophius quaedam de Oreste nuntiare jussit.

ELECTRA. Quid est vero, hospes? ut me incessit timor!

ORESTES. Mortui illius exiguas reliquias in parvo, ut vides, vasculo adferimus.

ELECTRA. Heu me miseram! Illud ipsum jam certum est: manifestum, ut videtur, dolorem cerno.

ORESTES. Si quid Orestis commoveris casu, hoc vasculo scito corpus ipsius conditum esse.

ELECTRA. Da mihi ergo, per Deos obsecro, ô hospes, in manus vasculum hoc sumere, siquidem eo ille reconditus est, ut me ipsam, totumque una genus, cum hoc lamenter et defleam cinere.

ORESTES. Quaecumque sit tandem, huic date adferentes: non enim hoc inimico animo expetit: sed ut ex amicis aliqua vel sanguine conjunctis.

ELECTRA. O carissimi hominum mihi monimentum, animae Orestis quod superest unicum, quam longe dissimili spe te recipio, ac emiseram! Nunc enim te evanidum gesto manibus; domo te vero, ô fili, splendidum emisi. O utinam mihi prius defecisset vita, quam te in peregrinam terram emitterem, manibusque subductum hisce servarem a caede, ut illa ipsa die peremtus jaceres, communis cum patre tumuli partem sortitus! Nunc vero domo extorris, exsul alieno in solo male periisti, tua procul sorore; neque ego te infelix meis manibus lavi, neque e rogo, ut decuit,

abstuli miserabile onus: sed peregrinis funeratus manibus infelix, parvum advenis pondus in parvo vasculo. O misera ego! ô inutilia quondam mea alimenta, quae ego saepius tibi dulci labore praebui! neque enim umquam matri fuisti carior quam mihi; nec quisquam alius erat ex familia, sed ego nutrix tua eram, tu me sororem compellabas semper. Jam vero defecerunt haec una die exstincta tecum: omnia enim moriens simul abripuisti, velut procella. Periit pater: ego tibi sum mortua: tu ipse nullus es: rident autem inimici, insanitque prae gaudio mater impia, cujus tu mihi, per missos clam nuntios, saepe significasti ultorem te venturum. Sed haec prorsus evertit infelix fortuna tuaque et mea; quae te huc deduxit, pro carissima forma, cineremque et umbram inutilem. Hei mihi! ô corpus miserandum, eheu! ô infaustum iter, hei mihi! quo ablegatus es, carissime! ut me perdidisti! perdidisti, inquam, ô germanum caput. Quocirca me recipe sub hoc tuum tectum, me quae nulla sum, ad id quod nihil est, ut tecum apud inferos habitem posthac. Etenim quando apud superos eras, tecum fruebar pari sorte, et nunc quoque mortua tui tumuli particeps fieri cupio. Mortuos enim dolore conflictari non video.

CHORUS. Mortali patre nata es, Electra, hoc cogita; mortalis etiam Orestes erat: quare nimios luctus compesce: omnibus enim nobis idem necesse est pati.

ORESTES. Heu, heu! Quid dicam, quo me vertam, nescius quid exordiar loqui? linguae enim amplius temperare non possum.

ELECTRA. Quis te solicitat dolor? quamobrem hoc dicis?

ORESTES. Num tua nam inclyta est illa Electrae species?

ELECTRA. Illa ipsa est, et misere admodum habita.

ORESTES. Heu infelicem oppido hanc calamitatem!

ELECTRA. Cur, quaeso, hospes, mea caussa ita ingemiscis?

ORESTES. O corpus indigne atque impie deformatum!

ELECTRA. Non aliam sane dudum quam me deploras, hospes.

ORESTES. Heu tuam innuptam et calamitosam vitam!

ELECTRA. Quidnam, amabo, hospes, ita me intuens gemis?

ORESTES. Quam nihil meorum adeo noveram malorum!

ELECTRA. Quibus ex dictis nostris comperisti ea?

ORESTES. Videns te manifeste multis oppressam doloribus.

ELECTRA. Atqui pauca sane vides meorum malorum.

ORESTES. Et quomodo aliquis acerbiora hisce videre possit?

ELECTRA. Quia cogor cohabitare interfectoribus —

ORESTES. Cujusnam? Quid istuc significas mali?

ELECTRA. Patris. Deinde his servio ingratiis meis.

ORESTES. Quis te eo necessitatis compulit mortalium?

ELECTRA. Mater vocatur, nihil autem maternum habet.

ORESTES. Quid agendo? manusne violentas inferendo, an foedo victu?

ELECTRA. Et vi, et fame, et omni malorum genere.

ORESTES. Neque qui opem ferat, nec qui prohibeat adest?

ELECTRA. Nemo sane. Qui enim mihi unicus erat, hujus tu protulisti cinerem.

ORESTES. O te infelicem! ut te intuens dudum miseror!

ELECTRA. Solum te mortalium esse scito, quem umquam mei miserum sit.

ORESTES. Solus enim advenio tuis dolens malis.

ELECTRA. An nobis cognatus alicunde venis, obsecro?

ORESTES. Dicam, si has benevolentes adesse sciam.

ELECTRA. At sunt benevolae: proinde coram fidelibus dixeris.

ORESTES. Amitte ergo hoc vasculum, ut omnia cognoscas.

ELECTRA. Ne, quaeso, per Deos, hoc mihi facias, hospes.

ORESTES. Dictis meis obtempera, nec peccabis umquam.

ELECTRA. Ne, per mentum tuum, ne auferas carissima.

ORESTES. Non te hoc retinere sinam.

ELECTRA. O me miseram ob te, Oresta, si hoc sepulcro privabor tuo!

ORESTES. Bona verba, quaeso: immerito enim lamentaris.

ELECTRA. Egon' immerito lamentor, ob mortuum fratrem?

ORESTES. Non te decet ista loqui.

ELECTRA. Itane mortuo contemtui habeor?

ORESTES. Nemini tu es contemtui: sed hoc quod tenes, nihil ad te pertinet.

ELECTRA. Quidni? si quidem Orestis hoc porto corpus.

ORESTES. At enim Orestis hoc non est, nisi verbis subornatum.

ELECTRA. Ubinam est ergo infelicis illius sepulcrum?

ORESTES. Nusquam. Viventis enim sepulcrum nullum est.

ELECTRA. Quid ais, adolescens?

ORESTES. Nihil equidem falsi dico.

ELECTRA. Num ergo vivit ille?

ORESTES. Siquidem mihi anima inest.

ELECTRA. Num ergo tu ille es?

ORESTES. Hoc intuita patris mei sigillum, pernosce an vera dicam.

ELECTRA. O carissima lux!

ORESTES. Carissima, et ipse testor.

ELECTRA. O vox, advenisti?

ORESTES. Ne aliunde amplius sciscitare.

ELECTRA. Teneone te manibus?

ORESTES. Sic in posterum teneas semper!

ELECTRA. O carissimae mulieres, ô cives optimae, videte Orestem hunc, mortuum quidem modo vafris commentis, nunc vero eadem arte sospitem.

CHORUS. Videmus, ô filia, et prae gaudio tam felicis eventus lacrimae nobis ex oculis erumpunt.

ELECTRA. Io soboles corporis mihi carissimi, venisti tandem, repetisti, adspexisti quos maxime cupiebas.

ORESTES. Adsumus; sed tacita opperire.

ELECTRA. Quid vero est?

ORESTES. Tacere melius erit, ne quis intus exaudiat.

ELECTRA. At enim, ita me juvet casta semper Diana, numquam metuendum existimabo inutile illud domi usque desidens mulierum pondus.

ORESTES. Videsis tamen, ut mulieribus etiam martius est animus: pulchre hoc nosti experta olim.

ELECTRA. Atattate! mentionem haud obscuram injicis mali, quod nobis exortum est, numquam solubilis, nec umquam delebilis.

ORESTES. Novi haec quoque: sed quum tempus monuerit, tum harum rerum meminisse oportebit.

ELECTRA. Quodvis mihi, quodvis nunc idoneum fuerit tempus ira merito conqueri: vix enim nunc tandem mihi concessum est libere loqui.

ORESTES. Adsentior tibi, quare facito ut hoc conserves.

ELECTRA. Quid agendo?

ORESTES. Ubi non opportunum est, noli prolixe dicere.

ELECTRA. Qui autem, te mihi in conspectum dato, aequum putem silentio sermonem commutare, quando te nunc ex improviso et praeter spem intueor?

ORESTES. Tum me vidisti, quum me Dii impulerunt venire.

ELECTRA. Quod nunc commemoras, majore me multo perfundit laetitia, siquidem te Deus incitavit ut nostram venires ad domum. Equidem divinum hoc esse censeo.

ORESTES. Nolim quidem laetitiam tuam cohibere; tamen valde timeo ne nimium animo indulgeas.

ELECTRA. O qui longo post tempore, gratissimo confecto itinere, sic dignatus es te mihi in conspectum dare, ne me ita luctuosam videns —

ORESTES. Quid ego non faciam?

ELECTRA. Ne me prohibeas adspectus tui voluptate perfrui.

ORESTES. Immo valde irascerer, si qui te alii prohibere vellent.

ELECTRA. Adprobas ergo?

ORESTES. Quippini?

ELECTRA. O amicae, audivi quem ego numquam sperassem nuntium: verum praeclusit stupor, nec audito acerbo casu misera ejulatum erumpere potui: nunc vero teneo te; adparuisti gratissimum habens adspectum, cujus ego, ne si maximis verser in malis, obliviscar umquam.]

ORESTES. Supervacuos nunc mitte sermones, et neque me doce mater quam improba sit, nec ut paternis opibus exhauriat domum Aegisthus, easque profundat ac temere dissipet: temporis enim opportunitatem exciuserit inutilis sermo. Quae vero mihi apta erunt in praesens tempus, ea expone, nempe ubinam locorum aut adparentes, aut delitentes, ridentes inimicos adventu hoc nostro opprimamus. Cave autem, ne, nobis ingressis domum, hilari vultu matri te prodas gavisam: sed tamquam ob casum, qui falso nuntiatus est, ingemisce. Quum enim res nobis feliciter processerit, tunc gaudere licebit et ridere libere.

ELECTRA. At, ô frater, utcumque tibi complacitum erit, ita morem tibi geram: namque hac voluptate fruor a te accepta, non propria mihi: neque tibi ausim cum maximo meo emolumento vel tantillum molesta esse; non enim recte sic subservirem praesenti, qui favet, Deo. Tu vero nosti quae hic fiunt: quidni enim? quum audieris Aegisthum domo abesse,

intus vero adesse matrem, quam tu neutiquam vereare, ne risu hilarem videat vultum meum: odium enim vetus penitus mihi infixum inhaeret, et postquam te adspexi, numquam desinam prae gaudio lacrimas effundere. Qui enim temperare a lacrimis mihi queam, quae te uno hoc tuo adventu mortuumque et vivum adspexi? fecisti autem mihi ne speranda quidem; ita ut, si pater mihi vivus redeat, neutiquam id in prodigii loco habitura sim, sed creditura protinus me ipsum videre. Quando igitur ad hunc modum nobis advenisti, ipse rem auspicare, ut tibi animus est: nam ego sola si fuissem, non utrobique proposito excidissem; aut enim praeclare me liberassem, aut praeclare occubuissem.

ORESTES. Tacere jubeo; nam quempiam e domo exire audio.

ELECTRA. Ite intro, hospites; praesertim quum ea adferatis, quae neque domo quis repellat, neque cum voluptate admittat.

PAEDAGOGUS. O nimium stolidi atque vecordes, an de salute mihi amplius solliciti estis, aut ratio inest vobis nulla ingenita, qui vos, non propinquos malorum esse, sed malis in ipsis, iisque gravissimis, versari non animadvertitis? sed nisi dudum ego fores hasce servarem, prius intus conatus vestri quam corpora adparerent. Sed nunc haec ego provideo: quare jam omissis longioribus sermonibus, istisque immodicis laetis clamoribus, ite intro: nam cunctari in tali negotio malum est: urget autem occasio rei gerendae.

ORESTES. Quomodo ergo ingresso mihi comparatum erit quod superest negotii?

PAEDAGOGUS. Pulchre: commodum enim contingit, ut te nemo noscat.

ORESTES. Nuntiasti videlicet me esse mortuum.

PAEDAGOGUS. Scito te illic jam unum esse de Orci incolis.

ORESTES. Gaudentne igitur hoc nuntio, aut quid ajunt?

PAEDAGOGUS. Rebus confectis, narrabo: ut autem nunc est, bene se habent illorum omnia, etiam illa quae non bene.

ELECTRA. Quis hic est, frater? Dic mihi, per Deos obsecro.

ORESTES. Non cognoscis?

ELECTRA. Ne in mentem quidem venit.

ORESTES. Ignoras cui me in manus tradidisti olim?

ELECTRA. Cui? quid narras?

ORESTES. Cujus manibus Phocensem in terram clam delatus sum tua providentia.

ELECTRA. An hic ille est, quem olim ex multis ego solum inveni idum, pater quum daretur neci?

ORESTES. Hic est; ne me pluribus verbis roga.

ELECTRA. O lux jucundissima, ô unice servator domus Agamemnoniae, quomodo huc venisti? an tu ille es, qui hunc et me servasti a multis malis? ô carissimae manus, tuque gratissimum habens pedum ministerium, quare jampridem, quum adesses, me fallebas, nec te indicabas, facta habens dulcissima mihi? Salve, ô pater! patrem enim videre videor: salve. Scias vero te unum omnium hominum maxime mihi odio et amori fuisse una hac die.

PAEDAGOGUS. Satis esse censeo; multae enim volvuntur noctes diesque totidem, quibus tibi, Electra, omnia declarare licebit quae interea gesta sunt: vobis autem, Oresta Pyladeque, edico nunc tempus esse rem aggrediendi; nunc Clytaemnestra sola, nunc nemo virorum intus: si vero differetis, cogitate et cum his, et prudentioribus aliis, iisque pluribus, vos dimicaturos.

ORESTES. Non hic longo sermone amplius, Pylade, opus est, sed quam ocissime ire intro, salutatis prius Deorum patriorum simulacris, qui huic vestibulo praesunt.

ELECTRA. O Rex Apollo, propitius illos audi, meque simul cum his, quae saepe tibi cum donis, ut sors mea ferebat, supplices tetendi manus: nunc autem, ô Lycee Apollo, cum verbis, quae sola habeo, supplex ad te venio, peto, precor, adsis nobis benivolus hujus coepti adjutor, et ostende mortalibus praemia impietati qualia tribuant Dii.

CHORUS. Videte quo prorumpit sanguinem spirans ineluctabilis Mars. Subeunt jam tecta domus ultores immanium scelerum, inevitabiles canes: quare non amplius longa erit mora, et quod mihi animus vaticinatus est, eventus comprobabit. Namque furtivo pede penetrat domum, antiquarum opum paternas in sedes, manium vindex, recens acutum gladium manibus tenens: Majae vero filius Mercurius illum deducit ad ipsum finem, fraudem tenebris obtegens, nec amplius moratur.

ELECTRA. O carissimae mulieres, viri actutum opus exsequentur: age silentio opperiminor.

CHORUS. Quomodo, obsecro? quid nunc agunt?

ELECTRA. Illa quidem in funebrem coenam lebetem instruit: isti vero prope adstant.

CHORUS. At tu quid existi foras?

ELECTRA. Observatura ne imprudentibus nobis Aegisthus ingrediatur domum.

CLYTAEMNESTRA. Heu, heu! ô tecta amicis deserta, plenaque interfectoribus!

ELECTRA. Clamat intus aliquis: nonne audistis, amicae?

CHORUS. Non audienda infelix audivi, et tota horreo.

CLYTAEMNESTRA. Hei mihi miserae! Ægisthe, ubi tandem es?

ELECTRA. Ecce iterum exclamat quispiam.

CLYTAEMNESTRA. O nate, nate, miserere matris.

ELECTRA. At tu neque hujus olim miserita es, nec, qui genuit, patris.

CHORUS. O civitas, ô genus miserum, nunc te hujus diei fatum pressus opprimit.

CLYTAEMNESTRA. Hei mihi! percussa sum.

ELECTRA. Iterum, si potes, feri.

CLYTAEMNESTRA. Hei mihi, rursum!

ELECTRA. Utinam et Aegistho simul!

CHORUS. Perficiuntur imprecationes: vivunt ii quos humus tegit: multo enim occisorum sanguine caedem ulciscuntur dudum peremti.

ELECTRA. Sed prodeunt jam illi, caesa Marti victima, cruore recentes manus: verum, Oresta, nescio ut res se habeat.

ORESTES. Intus quidem recte, si modo Apollo recte vaticinatus est. Occubuit misera illa, nec est ut metuas amplius, ne te matris protervitas afficiat contumelia.

CHORUS. Silete: video enim Aegisthum perspicue.

ELECTRA. O juvenes, non retro ibitis?

ORESTES. Videtisne forte virum contra nos conferentem gradum?

ELECTRA. Eccum, ex suburbio venit laetus. . . .

CHORUS. Ocius corripite vos in vestibulum: prioribus modo feliciter peractis, ita haec rursus —

ORESTES. Confide: effecta dabimus, ut cupis.

ELECTRA. Age propera.

ORESTES. Ecce vado.

ELECTRA. Quae hîc agenda sunt, curae erunt mihi.

CHORUS. Huic viro pauca et quam lenissima verba in aures instillare pediat, ut imprudens ruat in occultum ultionis certamen.

AEGISTHUS. Quis vestrûm novit, ubinam sint Phocenses hospites, os ferunt nobis nuntiasse, Orestem vita decessisse equestribus in nau-igio? Te sane, te percontor, te inquam, semper antea contumacem: m id tibi maxime curae esse opinor, teque ut gnarurem maxime posse cere.

ELECTRA. Novi. Quî enim nesciam? nam sic fugeret me casus, quo hil rerum mearum magis animum meum commovet.

AEGISTHUS. Ubinam ergo sunt hospites? doce me.

ELECTRA. Intus: amicam enim apud hospitam diversantur.

AEGISTHUS. Quid? Satin' certo mortuum illum nuntiarunt?

ELECTRA. Immo re ipsa palam fecerunt, non verbis modo.

AEGISTHUS. Licet ergo nobis manifestis ex signis rem cognoscere.

ELECTRA. Licet profecto, spectaculumque intueri perquam miserabile.

AEGISTHUS. Magnum sane, praeter morem tuum, mihi narras gaudium.

ELECTRA. Gaude, si tibi laeta haec accidunt.

AEGISTHUS. Silere jubeo, et pandi fores, ut conspiciat Mycenensium ıvorumque omnis multitudo, ut, si quis eorum antea elatus fuisset inani e reditus illius viri, nunc mortuum eum intuens, frena accipiat mea, que ultro ad sana consilia redeat, non vi coactus, meque castigatorem pertus.

ELECTRA. Fit hoc quidem a me: tandem enim sapere didici, et me rentioribus accommodare.

AEGISTHUS. O Jupiter! rem video, dicto absit invidia, quae pulchre fe.iciter cecidit: sin adest Nemesis, indictum volo. Velamentum omne movete ab oculis, ut lamentis etiam meis cognatio debitum consequatur morem.

ORESTES. Tu ipse auferto; non meum hoc, sed tuum officium est, ıce reliquias intueri, et compellare familiariter.

AEGISTHUS. Recte quidem mones, tibique morem geram: tu vero ca mihi Clytaemnestram, sicubi domi est.

ORESTES. Ecce ipsa prope te est: ne jam aliorsum specta.

AEGISTHUS. Vae mihi! Quid video?

ORESTES. Quem times? quem non adgnoscis?

AEGISTHUS. Quorumnam hominum in medios casses miser incidi?

ORESTES. Non enim sentis, ut dudum vivos, quasi mortuos adloquer?

AEGISTHUS. Hei mihi! dictum intelligo. Non enim fieri potest, ut hic non sit Orestes, qui me adloquitur.

ORESTES. Etsi optimus es vates, dudum tamen falsus es.

AEGISTHUS. Perii profecto miser: sed mihi permitte pauca saltem fari.

ELECTRA. Ne, per Deos quaeso, frater, sinas eum ulterius loqui, nec longos producere sermones. Quid enim homo coopertus miseriis et malis destinatus brevi mora lucri ferat? sed quam celerrime eum interfice, interfectumque propone pollinctoribus, quos dignus est nancisci, longe a nostro conspectu. Namque unicum hoc mihi veterum malorum fuerit remedium.

ORESTES. I intro propere: haud enim nunc sermonum certamen est, sed de tuo capite.

AEGISTHUS. Nam cur intro me ducis? si factu pulchrum est quod agis, quid tenebris opus? Quin statim interficis?

ORESTES. Noli jubere; sed eo vade, ubi patrem meum occidisti, ut in eodem loco moriaris.

AEGISTHUS. Ecquid omnino necesse est hanc domum adspicere praesentiaque et futura Pelopidarum infortunia?

ORESTES. Tua certe; ego vates tibi sum hac in re verissimus.

AEGISTHUS. Atqui haud paternam hanc artem jactitas.

ORESTES. Multum obstrepis, nec interea promoves gradum; perge igitur.

AEGISTHUS. I prae.

ORESTES. Te praeire oportet.

AEGISTHUS. Num times ne te fugiam?

ORESTES. Immo ne pro lubitu tuo moriaris, curare me decet, ut ne hac acerbitate mors tua careat. Par autem erat praesentem esse poenam omnibus, qui plus posse vellent se quam leges, ut occiderentur: ita non cresceret improbitas.

CHORUS. O genus Atrei, quam multas post calamitates in libertatem pervenisti hoc tandem itinere?

FINIS ELECTRAE.

NOTAE IN PHILOCTETAM.

ARGUMENTUM metricum non exstat in veteribus codd. nec in Al-
a. Primus id edidit Turnebus e codice ad Triclinii recensionem scripto,
quo perperam v. 1. legitur ἐν Χρύσῃ Ἀθηνᾶς. Χρύσῃ ipsius Minervae
nomen erat, cujus meminit Scholiastes ad Oed. T. 188. et sic hoc
o in dramate appellatur v. 194. et 1327. Erat etiam Χρύσῃ insula prope
nnum, in qua ad cognominis Minervae aram a serpente ictus fuit Phi-
teta. Ista dilucidavit Alex. Politus in erudita ad Eustathium nota
707. editionis Florentinae, et post eum Valckenarius Diatribes Euri-
idae Cap. XI.

V. 1. Mendose in codice scriptum fuit μόνος. Immo solus Philoctetes
m noverat, quam in Chryse insula Minervae dedicaverat olim Jason.
d. κἀν exhibet v. seq. cujus vice Turnebus suo more edidit ἤδει. oportuit
. V. 4. ναυάτῃ, quod prorsus barbarum est, retineri non debuit: pejus
codice ναυάτην στόλον. Vide quae notavimus ad Aeschyli Persas 373.
DRAMATIS v. 12. ἀκμή. gl. καιρός. Sic in Aj. 812. οὐχ ἕδρας ἀκμὰς
14. τῷ. gl. ᾧ τινι τῷ σοφίσματι. Vide notam ad Oed. Col. 1259.
19. δι' ἀμφιτρήτου. Mendose in Aldina ἀμφιτρήπους.
21. σῶν. Sic editiones Aldi et Turnebi, ut et codd. omnes. gl. ἥκουν εἰ
ζῶντα. In Henr. Stephani editione legitur ζῶν, quod consultone an
errarum errore invectum fuerit, nescio. Verum scio mendosissimum esse,
idem sic senarius in spondeum desinit: nam vocalis ante ζ corripi
m potest.

22. ὕπ' ἔχω. gl. κατοικῶ. recte. πρὸς ἃ ἁλθὼν εἶγα, σήμαινέ μοι εἴτε
ποιεῖ — Sic Latinis *habere* valet *habitare*, qua significatione Plauto
equentatur, ut Bacchid. I. 2. *Quis istic habet?*

24. ὡς κλύῃς. Sic recte in B. Soloece alii et impressi κλύοις.

25. κεγὰ δ' ἐξ ἀμφοῖν ἴῃ. Sic legisse scholiastam perspicuum est, siqui-
m diversae lectionis meminit εἶῃ, quae manifesto vitiosa est. Nam prae-
rquam quod diphthongus ει semper producitur, optativus modus hic
ntra structurae legem adhiberetur. Requiritur verbum subjunctivi modi,
alia sunt κλύῃς et φράζω.

26. *τοὔργον οὐ μακρὰν λέγεις.* Sensus is est profecto, quem in verbis expressi, graeco enarratori haud perspectus: *οὐ μακρὰν ἦν*, vel simile. Haec fide codicum nixa lectio, per se longe melior est illa quam commentus est editor nescio quis, *οὐ μακρόν.*

29. *σίδου γ' οὐδείς.* Sic T. In duobus aliis, ut in Aldina, *σίδου τ'* —

33. *ἕλειπλή.* Scholiastes *ἕλειπλη* habet, ut v. 2. *ἄσπιλος.* Eadem scriptura est in B. et apud Suidam. At Eustathius p. 778. *ἕλειπλη* ex hoc loco citat, ut scriptum est in membr.

35. *αὐτόξυλον.* Vide Andromedae fragm. VI. *φλαυρούργου.* Sic codices veteres et Suidas. In Aldina mendose *φλαυλούργου*, ut etiam a prima manu scriptum in T. sed ex λ factum fuit ρ. Turnebus edidit *φλαυρ...* In seq. v. scripti et impressi libri habent *τεχνήματ' ἀνδρός.* Plurimi numerus doctos viros merito offendit; sed locum emendare dum conantur malum pejori malo sanaverunt. Quippe levius istud *τεχνήματα* ... quam *τέχνημά τ'*, sive pro τι, sive pro του accipienda veniat particula, qua nullus hîc usus est. Nec magis admittenda Toupii conjectura, Obs. Nov. in Suidam p. 70. *τέχνημα τἀνδρός.* Nam *τοῦ ἀνδρὸς* definite positum, *τινὸς* definitum *τινὸς* plane inficetum est. Librarii malam manum quam facile poterat adgnoscere. Imperitus homo metro consulere voluit, quod laborare credidit. Scripserat Tragicus *φλαυρούργου τινὸς ἀνδρὸς τέχνας.* Ille, ne spondeus esset in secunda senarii sede, ordinem inverti, et vitando hiatu scripsit *τεχνήματ' ἀνδρός.* Prima in *τέχνη* corripitur, ut quaevis vocalis natura brevis ante asperatam et liquidam. Vide Aj. 1181. Oed. T. 357. et sic passim.

37. *θησαύρισμα*, gl. *ἀπόθετον κλῆμα.*

38. *θάλπεται*, gl. *ξηραίνεται.*

40. *ὤνηρ κατοικεῖ.* Perperam vulgo *ἀνήρ.*

43. *ἀλλ' ἢ 'πὶ Φορβῆς νόστον ἐξελήλυθεν.* Philoctetae alimentum praebant aves et ferae, quas sagittis configebat. Atqui aves et ferae statis locis ad certa loca se conferre solent. Recte scholiastes *ἐπὶ Φορβῆς ὅσον.* At glossator, qui id minus intelligebat, exposuit *ἐπὶ ζήτησιν Φορβῆς.* Ita ipsum Ulysses dicere debuisse videtur Toupio, qui Emendat. in Suid. III. 336. reponit *ἢ 'πὶ Φορβῆς μασθόν.* Nimis audacter. Hujus formae verbalia frequentant Jonici Poëtae, qualia sunt *ἐδητύς*, *ὀρχηστύς*, *θαλπωρητύς*, et alia, sed Atticis fere inusitata sunt.

47. λαθεῖν. Perperam in membr. et in Aldina μαλεῖν, unde Parisinus lutor sinceram lectionem eruisse credit,

ἕλοιτό γ', ἢ τοὺς πάντας Ἀργείους, μ' ὀλεῖν.

d istud ὀλεῖν e barbariei specu arcessitum, non e puris graecae linguae nibus. ὀλέω, ὀλεῖν sunt prorsus inusitata, nec uspiam, nisi apud Gramaticos, ubi de formatione temporum agunt, reperiuntur. μᾶλλον αἱρεῖσθαι t πρεμένειν, *malle*.

55. ἐκκλέψεις. Sic emendate in B. Soloece vulgo ἐκκλέψῃς. ὅπως ic valet *quomodo*, ut infra 78. et pendet a suppresso verbo φροντίζειν, μέλεσθαι, vel simili. Immo, ni me fallit conjectura, verbum librarioum errore, potius quam poëtae judicio, hic desideratur. Quid enim ..i vult post ἐκκλέψεις λόγοισι, participium λέγων?

τὴν Φιλοκτήτου σε δεῖ
ψυχὴν ὅπως λέγοισιν ἐκκλέψεις σκοπεῖν.

ilessa in codd. ἐκκλέψῃς, ἀπατήσῃς. Ratio autem Philoctetam fallendi aec erat, ut simularet Neoptolemus se Atridis infensum esse. Huc pertinet scholion, quod in Editione Romana alio translatum fuit: οἱ γὰρ ἐξ ὧν ἠδικημένου, φιλοῦσιν ἀδικήσαντας.

56. πλεῖς δ' ὡς πρὸς οἶκον. Abundat particula ὡς, quae eleganter junitur praepositionibus ἐπὶ et πρὸς motum significantibus. Familiare hoc umano in Alex. M. Expeditione. Comicus in Equitum fine:

κἀκεῖνον ἐκφερέτω τις ὡς ἐπὶ τὴν τέχνην.

60. εἴ σ' ἐν λιταῖς ἐλείλαντες. Abundat praepositio ἐν, ut Oed. T. 821. ..ς. 962. 1003. ἐλίλαντες, simplex pro composito μεταλείλαντες — ἐξ ..ων Sic veteres codd. et Aldus, quod et Turnebus retinuit. In T. mi.. ..ene ἐξ οἴκου, quod ex Henr. Stephani editione in posteriores manavit.

61. μόνην ἔχοντες. Sic Aldus et veteres codd. Triclinius δὲ infersit.

63. ἐλθόντι δοῦναι. Id est ὥσθ' ἑλθόντι σοι δοῦναι.

64. λέγων Pendet hic nominativus a λέγειν in v. 57. structura ad significatum, non ad verba adcommodata. Quippe istud λέγειν imperativus est ..rivi forma, unde pendet etiam πλεῖς, suppressa particula ὅτι, nisi ..avis e communi repetere λέγε δὲ ὅτι πλεῖς πρὸς οἶκον. Proinde difficultas ..quam offendit Vir doctus, quamque tollit legendo λέγ' οὖν, nulla est. ..est Fridericus Gedike, Gymnasii Rector Berolini, qui seorsum fabulam ..anc edidit luculento commentario illustratam in tironum usum. Nullum

est Tragici nostri drama, quod enarratorem tam peritum nactum fuerit.

84. δός μοι σεαυτόν. Terentius Adelphis: *Da te hodie mihi.*

86. Hos versus sic convertit Florens Christianus:

Ego vero, Ulysseu, dicta quae non audiam
animo lubenti, facere semper oderim.

Eadem sententia Georg. Ratallerus ad hunc modum:

Quae facta, Ulysse, audire animus horret, eadem
patrare morte acerbius duco.

Haud sane exspectabam aliquem exstiturum, qui has interpretationes fa[illegible] argueret, aliumque Graecis sensum inesse contenderet. Nuperus Pari[illegible] editor nos docet ea sic verti debere: *Ea moliri odi, quorum fa[illegible] factorum aegre ferrem.* plurimisque exemplis adstruit, quod vel pue[illegible] notum, κακῶς κλύειν significare *male audire*, id est *vituperari*. Ha[illegible] quidem certissimum: sed tam certum est illam significationem verbi κλύω non magis hic locum habere, quam apud Comicum in Concion. 9[illegible] ἀκροᾶσθαι de fama accipi posse. Ibi mulier reprehensa, quod lanam [illegible] concionem ferret, ait: τί γὰρ ἂν χεῖρον ἀκροώμην ἄρα ξαίνουσα; *Quippe? num minus audiam rhetorum conciones, si lanam carpam?* Quid hoc, quaeso, ad famam?

100. τί ἄλλο πλὴν confundit imperite Parisinus editor cum interrogationis formula Platoni frequentata ἄλλο τι ἤ. Legat auctorem Doctrinae Participularum, qui formulas istas enucleate distinxit, et simul fidejussorem quaerat, quo auctore credamus graecum esse imperativum ἄνωγες. Ab ἀνώγημι novi ἀνώγηθι, ἄνωχθι. Verum ἄνωγες nusquam vidi.

102. ἐν δόλῳ. Abundat praepositio ἐν, ut supra 60.

103. οὐ μὴ πίθηται. *Non persuadebitur.* Aoristus 2. subjunctivi cum particulis οὐ μὴ eamdem vim habet quam futurum indicativi. Eurip. Herc. Fur. 720.

ὃδ' οὐ παρεσθεν, οὐδέ μὴ μόλῃ ποτέ.

Nec adest, nec aderit umquam. Comicus in Lys. 363.

κοὐ μὴ ποτ' ἄλλη σοῦ κύων τῶν ὄρχεων λάβηται.

Fallitur Berolinensis editor, qui ista a suppresso verbo φοβήσομαι pendere ait. Diversa sunt μὴ οὐ et οὐ μή.

108. τὸ ψευδῆ λέγειν. Perperam libri omnes τὰ ψευδῆ — Saepe [illegible] articulo, qui ex indole linguae infinitivo adjungitur, lapsi sunt [illegible] eum[illegible]

eumque mutato numero nomini tribuerunt. Sic in Creūsae Fragmento II. legimus etiam, invitis libris:

καλὲν μὲν οὖν οὐκ ἔστι τὸ ψευδῆ λέγειν.

In Anacreontis Od. XI. ediderat Stephanus τὰ τέρενα παίζειν, ubi sermonis puritas flagitat τὸ τέρενα παίζειν, quae est etiam tersissimi poëtae manus.

111. ἐς κέρδος. In B. T. πρὸς κέρδος.

114. ὁ πέρσων γ'. In B. T. particula γε omissa.

116. In Aldina θηρατία γίγνοιτ' ἄν. Sic etiam in membr. scriptum, adpictis prosodiae signis, indicantibus utrumque α produci. Nempe θηρατία librarius ad Trojam referebat, glossa, quam exscripsi, satis inepta deceptus; δυνατὴ ληφθῆναι, ἤγουν ἡ Τροία. In B. θηρατία γίνοιτ' ἄν. Recte in T. θηρατῆ οὖν.

119. κεκλῆσθε. Optativus praeteriti passivi. Formam hanc saepe obliterarunt librarii. In Euripidis Heraclidis, ubi perperam editum κεκλώμεθα, legendum:

μάστιν γὰρ ἥδιστ' ὧδέ γ' ἂν κεκλήμεθα.

Vide quae notavimus ad Comici Lysistr. 235. 253. Mendose hîc Aldus edidit κέκλησ' ἅμα, ut in membr. scriptum est: in duobus aliis κεκλῆσ' — Turnebo debetur emendata lectio.

126. δεῖταί τι. Sic bene distinctae voces in B. In ceteris perperam δεῖτ' ἔστι.

127. κατασχολάζειν. gl. βραδύνειν.

128. ναυκλήρου τρίβωνα. Aldus et veteres codd. τρόπωνος. Naucleri ornatum describit Plautus in Milite IV. 4. 41.

Facito ut venias ornatus huc ornatu nauclerico.
Causiam habeas ferrugineam, culcitam ob oculos laneam:
Palliolum habeas ferrugineum: nam is colos thalassicu'st:
Id connexum in humero laevo, expapillato brachio;
Praecinctus aliqui; assimulato quasi gubernator sies.

129. ἄγνοια in casu recto. Sic scriptum in duobus veteribus codd. In T. ἀγνοίᾳ, ut in impressis.

130. πεπίλως αὐδωμένου. συφιζομένου, δολίως διαλεγομένου.

133. Ἑρμῆς δ' ὁ πέμπων. id est πομπαῖος, seu, ut semet ipse in Comici Pluto 1159. appellat, ἡγεμόνιος. Quod quidem Mercurii officium

vulgo haud minus notum, quam illius κλεπτοσύνη, seu fallendi peritia, unde alterum illi cognomen inditum, δόλιος.

134. Νίκη. Scholion: οὕτως ἡ πολιοῦχος Ἀθηνᾶ Νίκη καλεῖται ἐν Ἀθήναις. Euripides Ione 1550.

μὰ τὴν παρασπίζουσαν ἁρμασίν ποτε
Νίκην Ἀθηνᾶν Ζηνὶ γηγενεῖς ἔπι —

Victoriae nomine cultae Minervae templum erat in arce: idcirco mulieres, quae arcem occupaverant, in Comici Lysistr. 317. ejus implorant opem: δέσποινα Νίκη ξυσγενοῦ. Vide Meursii Att. Lect. I. 20.

135. Aldus et veteres codd. τί χρὴ, τί χρὴ, δέσποτά, μ' ἐν ξένᾳ ξένον — contra metri rationem.

139. καὶ γνώμαι. Sic bene Aldus et veteres codd. scilicet ἑτέρας γνώμας πρεσβύχεις. Sic in glossa expositum erat, unde librarius codicis B. veteri in textum intulit καὶ γνώμα γνώμας, metro reclamante. Harum quae rescienda erat, retinuit Triclinius, cujus lectio est καὶ γνώμας.

140. Διὸς σκηπτῆρον. In Aldina σκηπτῆλον. Scripserat forte poeta σκᾶπτ'ν.

141. σὲ δ', ὦ τέκνον, τόδ' ἐλήλυθε. Sic veteres codices et Aldus: nisi est εἰς σέ. Triclinius mutavit sine caussa. Dimeter est antispasticus. Pro ditrochaeo in antistropico est choriambus; paeona habet uterque in secunda sede.

144. τόπον ἐσχατιᾶς. In T. ἐσχατιάς, quod ad sensum perinde est. Sed nulla erat caussa, cur Triclinius veterem lectionem mutaret. Ita γὰρ προσιδεῖν ἐθέλεις τὸν ἐν ταῖς ἐσχατιαῖς τόπον, καθ' ὃν ναυ κεῖται.

150. In fine hujus versus Aldus et veteres codd. duas voculas addunt, e prava glossa in textum illatas, τὸ σὸν, quas tam metrum quam sententia respuit. Fefellit haec lectio scholiastam, cujus falsa est expositio, τὰ σὰ νεύματα φυλάττειν. Immo ad ὄμμα subauditur ἐμόν.

156. μή με λάθῃ πτελάσας ποθέν. Quod in omnibus libris legitur προσπτεσών, mendosum est, ut ex comparatione strophici versus liquet, et ex confusione glossae cum genuina lectione ortum: ad πτελάσας adscripta fuerat glossa προσπτελάσας et e v. 46. προσπεσών. Voces postmodo permutatae fuerunt a librariis.

161. ἄπτελλον. Sic emendate in B. In ceteris claudicat versus omissione ν paragogici.

166. ἐλυγρὸν ἐλυγρῶς. Mendose vulgo legitur ἕλυγρὸν ἕλυγρῶς. In

scholiis malum malo cumulatum, quum adverbium per ἐπιπλάνως exponatur. Scriptum oportuit σμυγερῶς, ἐπιπόνως. Hesych. σμυγερόν, ἐπίπονον, ἀλίβεν, μοχθηρόν. σμυγερῶς, ἐπιπόνως. Eustathius pag. 1463. ἔστι δὲ σμυγερῶς, τὸ ἐπιπόνως, ὀδυνηρῶς, καὶ ὡς εἰπεῖν, πικρίαις. ἀπὸ τοῦ σμύχω τὸ καίω, ὅθεν τὸ σμύξαι πυρὶ νῆας. (Il. I. 649.) τοῦ δὲ σμύχω δεύτερος κόρισος ἔσμυγον, ὅθεν τὸ σμυγερόν. Nihil verius hac emendatione.

168. ἐπινωμᾶν. Scholiastes hîc exponit ἐξευρίσκειν. In Antigona 139. exponitur idem verbum per ἐπιφέρειν. *Dividendi, distribuendi* significatione utitur eo Aeschylus Eumenid. 310.

λέξαι τε λάχη τὰ κατ' ἀνθρώπους
ὡς ἐπινωμᾷ εἱλάσις αἱμά.

Id scholiastes bifariam exponit: τίνα τρόπον τὰ κατ' ἀνθρώπους λάχη ἐφολκύσει. et ἐπινωμᾷ, ἐπισκοπεῖ. Facile variae illae interpretationes a simplicis potestate derivantur.

171. μηδ' ξύντροφον. Sic ad metri rationem scribi debuit. Perperam Aldus et veteres codd. σύντροφον. Sinistra Triclinii emendatio est μηδ' αὖ σύντροφον.

174. ἀλύει. gl. ἀλγεῖ, ἀπορεῖ.

181. ἥκων. Sic bene apud Suidam legitur in λασίους. Tragici exemplaria habent εἴκων. In B. οἵ κου δενὸς, librarii errore, qui compendio scriptum ἥκων dispexisse non videtur. ἥκειν pro εἶναι eleganter adhibetur. σὺ τῆς τῶν εὐγενῶν οὐδενὸς ὕστερος ὢν ἴσως. Sic in Oed. Tyr. 1519. Oed. Col. 1177. Aj. 637. ἥκειν nihil aliud valet quam εἶναι. Pro ἔχειν usurpari solet in eleganti formula εὖ ἥκειν τινός, in qua tamen istud verbum non nemini suspectum fuit. Vide notas ad Luciani imagines T. II. p. 469.

190. Vulgo legitur πικρᾶς οἰμωγᾶς ὑπόκεισαι, quod quid sibi velit, nemo declaravit umquam. Quippe vetus enarrator quid sententia flagitet, exponit quidem; verum is verborum et inextricabilis structurae nullam rationem reddit. Genitivi πικρᾶς οἰμωγᾶς a nomine τηλεφανὴς non pendent: verbum requirunt, a quo regantur: id esse non potest ὑπόκεισαι. Jam diu est quum emendavi ὑπακούει. Comicus in Nub.

εὐφημεῖν χρὴ τὸν πρεσβύτην καὶ τῆς εὐχῆς ὑπακούειν.

ubi simpliciter valet *audire*. *Echo sola tristes ejulatus audit.* E consequenti saepe usurpatur pro *respondere*, qua significatione etiam cum secundo casu construitur, ut apud Plutarchum in Camillo p. 310. ὀργιζόμενοι

τοῖς ἔχουσι τὸ Καπιτώλιον, ὅτι καλούντων αὐτῶν οὐχ ὑπήκουον, ἀλλὰ καὶ πρεσβύταις πληγὰς ἔδοσαν. *quod provocantibus non responderent.* non genitivus est absolutus, sed legitimus casus καλούντων αὐτῶν, a verbo ὑπήκουον pendens.

193. καὶ τὰ παθήματα κεῖνα. Minus bene vulgo παθήματ' ἐκεῖν. Vide notam ad Aj. 233.

196. Luxatum hujus versus metrum in membr. ut in Aldina: οὐκ ἐσ' ὅπως οὐ θῇῶν τοῦ μελέτῃ.

197. ἐπὶ Τροίᾳ. Triclinius, ἐπὶ Τροίαν.

200. ὄκμῆναι. gl. προφθῆναι.

205. ἐτύμα Perperam in membr. et in Aldina ἑτοίμα.

206. σλίσσου. Extrinsecus arcessendam praepositionem ἐπὶ monuit scholiastes. Hujus ellipsis exempla satis obvia. Sic in Electra 900.

ἐσχάτης δ' ἑρῶ
πυρᾶς νεωρῆ βόσλιγχον τετμημένον.

ubi ἐσχάτης πυρᾶς pendet a suppressa ἐπί. Eodem modo explicari potest versus hujus dramatis 1181. Triclinius contra veterum librorum fidem dedit σλίσσῃ, quod quidem bonum est, et intelligendum per ellipsin praepositionis κατά, ut in Aj. 30. πηδῶντα πεδίοις. — κατ' ἀνάλωμα. gl. βαίας, μετὰ σίναγμοῦ.

209. διάσημα γὰρ θροεῖ. Sic edidit Aldus veterum codicum fidem secutus. Versus asynartetus est ex anapaesto et antispasto. In antistrophico ditrochaeus est pro diiambo. Temere vocum ordinem invertit Triclinius.

212. οὐκ ἔξιδρος, ἀλλ' ἔντοπος ὠνήρ. Sic omnino legendus hic versus, ex metri et sermonis lege; et sic fere citatur ab Aristophanis enarratore ad Aves 276. οὐκ ἐξιδρύς, ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ. At Tragici exemplaria vocula longiorem versum exhibent; ὡς οὐκ ἔξιδρος, ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ. Rursus metrica dimetrum anapaesticum flagitat, qualis est versus 203. Unde liquet illud ὡς sententiae prorsus inutile, a mala manu additum fuisse. Tum ἀνήρ, quae vox apud nostrum priorem semper corripit, nude absque articulo certam atque definitam personam, de qua hic sermo est, designare non potest.

214. πωμὴν ἀγροβότας. Minime praetulerim scripturam codicis B. ἀγριβότας. In Euripidis Cyclope v. 54. nomen ἀγροβότας ab eruditis viris frustra solicitatur, eadem analogia formatum, qua οἰοβότας in Aj. 615. et ejusdem significationis compositum ἀγροιώμος.

216. τηλωπὸν. Hesych. μακρόθεν φαινόμενον. Sensuum vocabula commutantur, et quae visus propria sunt, aliis eleganter tribuuntur. Sic supra 202. περὶ φάσιν κλύσεις. Perperam in membran. et in Aldina τηλωπόν.

222. Veterum codd. et Aldi lectionem sequimur. Triclinius hic rursum nulla de caussa verborum ordinem pervertit: πάις πατρὸς ἂν ἢ γένους ἐμοῦ ποτε.

223. ἐλαδόξ. gl. ἐλαφηβόλος. Ex Ajace Locro citatur ἐλαὸς ἀνὴρ, quomodo ἴσος ἀνὴρ dixit Hesiodus. Nomina primitiva, propria seu appellativa, adjectivorum instar cujusvis generis junguntur substantivis; cujus schematis exempla passim occurrunt. Mox 256. ἐλαὸς γᾶ.

228. καλεύμενον. Libri omnes καλούμενον mendose. Has voces jam male commutatas vidimus in Oed. Col. 261.

229. προσήκατε. Triclinius nescio quo prolubio, πρεσήκατε.

237. τίς ἀνίμων ὁ Φίλτατος. Perperam in B. T. τίς δ' ἀνίμων — ut legit etiam Eustathius, qui hanc versus clausulam citat p. 1717. Frigeret hic connectiva particula.

241. εἰσθε δὴ τὰ πᾶν. Sic in membr. Vulgo εἰσθ' ἤδη —

251. ἐνθ' εὐνεμ' — Mendose Aldus ἔνεμ' —

258. σῖγ' ἔχοντες. Id est σιγῶντες. Adverbium est σῖγα, et dicitur ἔχειν σῖγα, ut ἔχειν ἄτρεμα, ἔχειν ἡσύχως.

266. τᾶς ἀνδρεοβόρου. Perperam libri omnes τῆσδ' —

268. ξὺν ᾗ. gl. τῇ νόσῳ.

281. νόσου. Sic Aldus. Perperam in veteribus codd. νόσον. Haud melius in Triclinii recensione νόσῳ. ξυλλαμβάνειν et ξυλλαμβάνεσθαι cum genitivo rei construuntur. Comicus Vespis 733.

νῦν δ' αὖ παρών τις ἐμφανὴς σοι τῶν θεῶν
ξυλλαμβάνει τοῦ πράγματος.

Pace 437.

χἠσθῆς πρεσθύμως ξυλλάβῃ τῶν σχοινίων.

Lysistrata 313.

τίς ξυλλάβοιτ' ἂν τοῖν ξύλοιν τῶν ἐν Σάμῳ ἱμαντιῶν;

285. διὰ χρόνου, *aliquantisper*, dum scilicet suffecerunt alimenta, quae ei relicta fuerant.

286. βαιᾷ. Membr. et Aldus perperam βαιῇ.

290. αὐτὸς AN ταλας εἰλυόμην — ἐξέλκων πόδα πρὸς τοῦτ' AN — ταῦτ'

AN ἐμηχανώμην — πῦρ AN οὐ παρῆν. Nihil utique notius usu particulae ἄν conjecturali cum indicativo in narrationibus, qua significatur non tam res facta, quam quae fieri potuit, aut fieri solet: ideo exprimitur per *fere*, *fortassean*, aut per verbum *soleo*. Ex unico Aristophane centena exempla excitari possint. Viros doctos quandoque fefellit hic particulae usus, ut Reiskium, qui ad haec Lysiae verba p. 272. ἠγανάκτουν ἄν, *indignari solebam*, ἄν *sibi delendum videri* ait: *quia non dicit orator se indignaturum fuisse, sed indignari consuevisse.* Atqui haec ipsa est ratio, cur ἄν addidit. Sic Chorus senum in Comici Vespis 268. ἀλλ' πρῶτος ἡμῶν ἡγεῖτ' ἂν ᾄδων Φρυνίχου. *Sed primus nostrûm praeire solebat.* Magnifice hic se effert nuperus Parisinus editor, tamquam si ipse primus hunc graecae linguae idiotismum observasset, incompertum vel ipsi Valckenario, virorum quotquot fuerunt graece doctorum doctissimo. Verum exemplorum partim idoneorum, partim secus, quae congessit plaustra, non obstabunt quin in Euripidis Phoenissis 412. longe melius dicat Polynices:

ποτὲ μὲν ἐν ἡμαρ εἶχον, εἶτ' οὐκ εἶχον αὖ.

Aliquando habebam in diem, aliquando rursus non habebam: quam εἶτ' οὐκ εἶχον ἄν: *aliquando nihil habere solebam.* εἶτ' αὖ frequentant Attici poetae: et ἄν conjecturale, ea potestate quam definivi, rarius adhibetur in negativa propositione. Quod ἄν legatur in Philemonis versu ex Milite, inde argumentum petendum non erat; nam est ex Grotii interpolatione. Apud Athenaeum legitur:

ἀλλ' οἷος ἦν ζῶν, κ' ἐπῖς ἂν τοιοῦτος ἦν.

Quod sane praestat, nisi verius sit, ut Bentleio visum, κ' ἐπῖς; ἂν τοιοῦτος ἦν.

293. καί που πάγου χυθέντος. *Et si forte superfusae essent terris pruinae, ut hieme fieri solet.* Pessime Brumoeus vertit: *Je rampais de même pour chercher de l'eau, et quand il falloit couper le bois qui m'étoit nécessaire, surtout dans les rigueurs de l'hiver, où l'isle est inondée.* Mediocriter graece doctus erat ingeniosus ille Jesuita. Nec melior est gallici scriptoris, qui nuper Philoctetam e Sophocleo expressum docuit, versio:

Des glaçons, dont l'hiver blanchissait ce rivage,
J'exprimais avec peine un douloureux breuvage.

Sicque sententiam suam de hujus loci interpretatione exponit: *J'ai rapporté ces mots* καί που πάγου χυθέντος, *au vers précédent:* εἴ τ' ἴδοι τις καὶ ποτὸν λαβεῖν, *et s'il fallait chercher quelque boisson*, et quidem *glacie fusa*, *que je ne trouvais que dans la glace fondue, et de même dans l'hiver ramasser du bois*, etc. *J'ai traduit* ὡς *par* de même, pariter, *comme fait le Scholiaste latin qui a suivi le même sens.* Quis ille sit latinus Scholiasta ignoro. Video Camerarium ista bene accepisse, nimirum Philoctetam dicere, *lignum sibi parandum fuisse adversus gelu, ut maxime hieme esse soleat:* meritoque illi damnatam fuisse nescio cujus alius interpretationem, qui πάγου pro *rupe* accepisse videtur. Ex gallici illius scriptoris verbis liquet, aliud esse graecas contaminare fabulas, aliud eas interpretari.

316. αὐτοῖς, quia praecessit ὡς, Cantero suspectum fuit, qui illius vice αὖτις legendum esse credidit. Sed falsus est. Callimachus in Epigram.

ἄκρητος καὶ ἔρως μ' ἀνέπεισεν, ὧν ὁ μὲν αὐτῶν
εἶλκεν, ὁ δ' οὐκ εἴα σώφρονα θυμὸν ἔχειν.

Idem Menander in Epigr. in Themistoclem et Epicurum:

χαῖρε Νεοκλείδα δίδυμον γένος· ὧν ὁ μὲν ὑμῶν
πατρίδα δουλοσύνας ῥύσατ', ὁ δ' ἀφροσύνας.

320. συντυχὼν κακῶν ἀνδρῶν. Constructionis ratio optime declaratur in nota, quam e membr. protuli: ΣΥΝΤΥΧΩΝ, οὐχ ἁπλῶς τυχών. ἐκεῖνο γὰρ ὅταν συνταχθῇ. ἀλλὰ σὺν σοὶ τυχὼν τῶν κακῶν Ατρειδῶν. Conferri possunt minora scholia ad El. 283. et Triclinii nota ad Aj. 491. Frustra Toupius ad Suidam Tomo I. p. 134. lectionem librorum vitiosam esse pronuntiat, et sic refingendam, συντυχὼν κακοῖν ἀνδροῖν Ατρειδαῖν, τῇ τ' Ὀδυσσέως βίᾳ. Nihil mutandum esse ostendi ad Euripidis Orestem 1291. Verbum compositum cum casu construitur, quem simplex regit, vel vacante, vel aliorsum pertinente praepositione.

324. Libri omnes nostri hunc versum sic scriptum exhibent:

θυμῷ γένοιτο χεῖρα πλησθῆναι ποτέ.

Ex hac verborum structura qui bonum sensum elicere conabitur, merae nugas aget. Inepta est Heathii versio: *Irae utinam contingat, ut manum aliquando tandem satiem.* Expressum vellem id quo manum suam non *satiare*, sed *implere* cupiat Neoptolemus. Nam *manum implere*

absolute, nihil est. Idcirco Valckenarii conjecturam in Commentario ad Euripidis Phoen. p. 284. minus probo:

εἴ μοι γένοιτο χεῖρα πλησῶσαί ποτε.

Pejor est adhuc Toupii interpretatio: *Utinam satis irasci liceat!* Quid quaeso obstabat quin ad satietatem irasceretur? Haud sane video quid huic versui sit cum exemplis ab erudito Britanno excitatis ad Suidam III. 130. Nulla alia est ratio eum interpretandi quam per hypallagen, quam viam inierunt interpretes praestantissimi. Florens Christianus:

Utinam hanc manu olim tester iracundiam:

Georgius Ratallerus:

O mihi utinam, quae mente verso, manu exsequi liceat!

Camerarius: *Utinam concedatur mihi re ipsa et manibus explere iram meam!* Est hic profecto verus sensus: nec aliter ex vi sententiae et affe tu personae verti poterat. Verum aliud graeca verba sonant, et hypallage quam commenti sunt, nimis esset absona. Permutationem hanc nemo sanus poëtae tribuat, verum librarii seu Grammatici errori aut libidini. Scripserat Sophocles:

θυμὸν γένοιτο χειρὶ πλησῶσαί ποτε.

χειρὶ dativus est instrumenti. πλησῶσαι θυμὸν, *animi cupiditatem*, sive ultionis, sive cujusvis alius rei, *explere*, elegans locutio est, quam exemplis erudite illustrat Valckenarius ad Eurip. Hippol. 1327.

Κύπρις γὰρ ἥθελ' ὥστε γίγνεσθαι τάδε,
πλησθεῖσα θυμόν.

Noster in Oed. Col. 778.

πλήρη δ' ἔχοντι θυμὸν ὧν χρῄζουσι.

Sic de videndi cupiditate Euripides in Androm. 1084. ὄμματ' ἐξεπίμπλαμεν. Nihil verius hac emendatione, quam proposueramus olim ad Aeschyli Persas 94. quamque lubenter vidimus viri eruditissimi Frid. Gedike calculo comprobari.

328. τίνος χόλον κατ' αὐτῶν ΕΓΚΑΛΩΝ ἐλήλυθας; Praegnans est phrasis pro ἕνεκα τίνος τὸν χόλον ὧδε μέγαν κατ' αὐτῶν ἔχων, αὐτοῖς ἐγκαλῶν ἐλήλυθας. Vel per metonymiam satis usitatam explicanda est, qua effectus pro caussa ponitur, *ira* pro *injuria*, quae iram commovit. Haud absimile est illud in Oed. T. 702.

λέγ', εἰ σαφῶς, τὸ νεῖκος ἐσχαλῶν, ἐρεῖς.

rum longe omnium qui nunc sunt doctissimum offendit haec locutio; i vitium librarii errore subesse ratus, reponendum censet ΕΓΧΑΛΩΝ. *iamnam ob caussam irae in eos tam vehementi frena laxans venisti?* : Virgilius Aen. XII. *irarumque omnis effundit habenas.* Tametsi mo est cujus auctoritas plus apud me valeat, quam praestantissimi illius i, haud facile animum inducere queo ἐσχαλῶν a poëtae manu esse. rum me movet, quod compositi ἐσχαλᾶν haud innotuerit exemplum: is id tuetur analogiae ratio. Verum ubi χαλᾶν τὴν ὀργὴν, vel χαλᾶν ς ὀργῆς occurrunt, ut apud Comicum Vesp. 727. Av. 383. sensu plane ntrario locutiones illae adhibentur, pro *mollire, remittere iram:* oinde non video qui ἐσχαλᾶν χόλον significare possit *iram* intendere, u *irae habenas immittere.* Pro γὰρ Heathius scribendum censet γ' ἄρ', ssra. In interrogationibus γὰρ connectivum est et valet *igitur.* Exem- a vide in Indice in Aristophanem.

338. ἐλέσχω. gl. ἐξακριβώσομαι.

349. μ' ἐπέσχον. Mendose in membr. et in Aldina μ' ἔπασχον.

351. ἄθαπτον, *ante quam imponeretur rogo.* Vox illa in scholiorum lutione Romana inepte exponitur per ζῶντα. Glossa, cujus voculam tan- m exscripserat Janus Lascaris, ad sequentia verba pertinet, οὐ γὰρ κμη.

363. τλημονέστατον λόγον. Recte in El. 439. τλημονεστάτη γυνὴ exponi- r τλημοναστάτη, ἀναιδεστάτη. Eadem hîc obtinet significatio. In scholio ro ἀποδυρόμενος, scriptus liber habet ἀπωλοφυρόμενος.

369. ὦ σχέτλι', ἦ τολμήσατε. Ineptissima est Heathii conjectura, ὦ χέτλιε, ἦ — Scilicet quia diphthongus οι elidi non potest. At vero non aditur, quippe qui hîc nulla est. σχέτλι' plene est σχέτλιε. Quia ver- m adest plurale τολμήσατε, non idcirco vocativus esse debet pluralis umeri. Adloqui potuit Neoptolemus Graecorum proceres apud Agamem- nem congregatos, et summum ducem vocativo compellare. Matrem et hilem adloquitur Iphigenia apud Euripidem, et unicam matrem com- ellat: μῆτερ, εἰσακούσατε τῶν ἐμῶν λόγων. Infra 466. ἴδε, τέκνον, φίλ- ατε; Ridiculum esset rem notissimam multis exemplis adstruere. Vide uae notavimus ad Comici Ranas 1479.

371. In veteribus codd. ut in impressis, scriptum πλησίον γὰρ ὢν κύριε,

accentu indicante verbum esse temporis imperfecti, quod ne dubium esset, ex Triclinii praecepto scriptum in T. ὧν ἤνυεν, tamquam syllaba consonante elidi posset. Sane res ipsa manifesto tempus imperfectum postulat: verum Attici poëtae rarissime augmentum omittunt, nec ullus hic licentiae locus. Depravata fuit a librariis genuina lectio, quam restituit: πλησίον γὰρ ἦν κυρῶν. Sic infra 544.

ἐκέλευσ' ἐμοί σε ποῦ κυρῶν εἶης φράσαι.

Verbum κυρῶ frequentius cum participio construitur, quod librario fraudi fuit. Sic verbum τυγχάνω cum participio construi solet: tamen in O. Col. 1490. ejus participium verbo junctum occurrit: ἦν πῃ τυχὼν ὑποσχόμην, pro ἤνπερ ἔτυχον ὑποσχόμενος.

377. δύσοργος. gl. μάχιμος, ὀργίλος. — δηχθεὶς, λυπηθείς.

380. καὶ ταῦτα, scilicet τὰ ὅπλα ἔχων οὐ μάτην ἐκπλεύσας ἂν ἐκ Σκύρου. Solecece vulgo legitur ἐκπλεύσῃς.

383. τητώμενος. gl. ἐσπερημένος.

385. κοὐκ αἰτιῶμαι κεῖνον. In B. scriptum minus bene αἰτιῶμ' ἐκεῖνον.

395. ἐπηνδέμαν. Sic Aldus et veteres codd. Triclinius stolido prorsus dedit ἐξηνδώμαν.

398. τὰ πάτρια τεύχεα. Scholiastes exponit τὰ πατρικά. Harum vocum cum differentiam statuunt Grammatici, quam Pollux haud magis Ionicis nostro adgnovisse videtur. Sic enim ille Libro II. Cap. 2. περὶ γονέων· ἡ δὲ διὰ τούτων κλῆσις, πατρῴα, παῖρικὴ, πάτριος. Vim praepositionis in παραδίδοσκεν argute declarat glossa: ἡ παρὰ τὸ ἄλογον καὶ ἄδηλον ὀνόματος.

417. οὐδ' εὐμασάλητος Σισύφου Λαερτίῳ. Id est οὐδὲ ὁ Σισύφου εὐμασάλητος Λαερτίῳ. Quia scilicet ex furtivo Sisyphi compressu gravida Anticleam duxerat Laërtes. Perperam vulgo legitur Λαερτίου, cui lectioni nostra in membr. superscripta. Fallitur Scholiastes, quum ait Λαέρτης possessivum esse pro primitivo. Duplex forma est hujus nominis, una primitiva. Eustathius ad Homerum p. 13. διαφερεῖται γὰρ τοῦτο. καὶ μόνον Λαέρτης λέγεται, ἀλλὰ καὶ Λαέρτιος, ὡς δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς. Hanc formam adhibitam videmus solum, ubi alteram metri lex non admittit. Spreta veterum librorum auctoritate, Triclinius differentiam illam sustulit, deque habuit. Supra v. 366. Λαέρτου dedit, ubi nos ex antiquitatis libris

ἄλλος κρατύνει νῦν, ὁ Λαέρτου γόνος.

Eamdem interpolationem ab eo factam fuisse in Aj. 1393. observavimus.

421. τί δ' ; ἔστιν — *Quid vero ? Nestor — vivitne ?* Comicus in Pace 700.

τί δαί; Κρατῖνος ὁ σοφὸς ἔστιν;

quem locum vide quae notavimus.

423. καὶ ἐξήρυκε. Glossa in T. ἐξέβαλεν. ἀπὸ τοῦ ἐρύω τὸ ἕλκω. Quid aliis libris repererit auctor scholiorum, non adsequor: sane lectio quam refert καὶξεκήρυξε locum habere non potuit. βευλεύων σοφῶς. In T. σοφά. Ipositae duae diversae lectiones, σοφῶς, σαφῶς. Posteriorem, eam- e pessimam, adripuit Turnebus.

425. ὃς παρῆν μόνος. Duplex fertur hjuus loci lectio, utraque men- sa. Nimis ineptum est, quod libri exhibent, ὅσπερ ἦν γόνος. Tolera- lior est aliquanto lectio Scholiastae memorata, ὅσπερ ἦν μόνος, nec men admittenda. Ignorat omnia quae ad Trojam gesta fuere, quibus non terfuit Philocteta: horum si quae narrat Neoptolemus, quidvis ei fingere ıt, quo facilius illum decipiat. At Nestorem non ignorat Philocteta, iem amicum suum appellat, quem Aulide viderat, ante quam solveret ıulis, quicum usque in Lemnum navigaverat: sciebat profecto plures ıo eum filios habere. Praeterea in re notissima Homeri auctoritatem, ıem vide Od. Γ. 413. deseruisse censendus non est Sophocles, unicum ıtri filium tribuendo. Latebat menda, quam prius me deprehendisse ı magis miror, quo frequentior est in libris. Scripserat Tragicus ὃς παρῆν, ide librarii negligentia fecit ὅσπερ ἦν. Solum patri adfuisse Antilochum, t quidem praeter historiae fidem, siquidem Thrasymedes cum patre Py- ım reversus est; sed eum superstitem esse ignorat Philocteta, nec dolo ıem struit Neoptolemus obstat, si eum quoque periisse innuat, quo ægis animum Philoctetae commoveat. Quam pravae lectioni tutelam mmentus fueram, μόνος accipi posse pro ἀγαπητός, ut hoc vice versa ticum quandoque notare observatum fuit, eam pluma leviorem esse leor.

426. δὴ αὐτῷ δεῖν' ἔλεξας. Sinceram hanc lectionem servavit Scholia- es. Inde ortae depravationes δὴ αὖτως et δὴ αὐτός, quorum posterius la Stephani editio exhibet. δεινὰ λέγειν τινὰ notissima est phrasis, pro ıà λέγειν περί τινος.

434. ὃς σοῦ πατρὸς ἦν τὰ φίλτατα. Libri omnes ὅς ποι πατρὸς — Ve- ssimam Hemsterhusii emendationem recepi, quem vide ad Lucianum . I. p. 147. σοι ab obscitante librario repetitum videtur e praecedente

manu, ut et apud Suidam in Διάκονος legitur. Vulgatum minus prob[e] τοὐμὸν ἐν σμικρῷ μέρος.

507. πολλῶν ἔλειξεν. Triclinius particulam δὲ infersit absque ulla ra[tione]

509. ἔσσα. gl. ὤν. Scilicet dicitur τυγχάνειν τι, ut τυγχάνω τ[ι]. Vide notata ad Eurip. Med. 759. Idem Suppl. 266.

κἀκβαλεῖς χθονὸς
γραῦς οὐ τυχοῦσας οὐδὲν ὧν αὐτὰς ἐχρῆν.

514. κέρδος μετατιθέμενος. Sic legit Scholiastes, meo judicio, re[ctius]. Vulgo μέγα τιθέμενος. In T. nostra lectio alteri superscripta: γρ. μετ[α]τιθέμενος.

515. ἐπιμέμπειν. Sic emendate Turnebus edidit. In Aldina est, ut veteribus codd. ἐπεὶ μέμοιτ᾽. In T. ἐπιμέμπειν.

521. τότ᾽ οὐκ ἔφ᾽ αὐτός. Sic recte Aldus et ipse Turnebus, lic[et] Triclinii recensione sit οὐκέτ᾽ αὐτός. Vide ad Oed. T. 557. Oed. Col. [1]

524. αἰσχρᾷ Attice pro αἰσχρόν, ut supra 493. παλαιᾷ pro παλ[αιόν].

529. βουλέμεσθα. Sic recte in B. Vulgo βουλοίμεσθα.

537. πλήν γ᾽ ἐμοῦ. Usitata in hac formula particula γε, quam a li[bris] riis male omissam reposui.

538. σλέργειν κακά. Hujus lectionis meminit Scholiastes, quae vulg[o] σλέργειν τάδε praeferenda. Legi potuit σλέργειν ἔμως.

539. δύο. Sic emendate scriptum in B. Perperam in aliis δύω, [quod] Atticis poëtis prorsus inusitatum. Vide quae notavimus ad Conic[t.] nas 1405.

547. ὡς ναύκληρος. Sic libri omnes. Insignis menda editionis H. S[tephani], ὁ ναύκληρος, in subsequentes manavit.

552. προσίυχόντι τῶν ἴσων. Sic libri omnes, sensu haud persp[icuo] quin verius nullo. Inepta est Scholiastae interpretatio, quem non v[idet] cur dativum προσίυχόντι potius ad μοὶ quam ad σοὶ retulerit. Heathio ex[co]gitata lectio intricatior est et minime probabilis. Levissima mutatione cus restitui posse videtur, scribendo προσίυχών τι τῶν ἴσων, quod φράσαιμι jungi debet, hoc ordine verborum instituto: ἔδοξέ μοι μὴ [ἐ]τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι, πρὶν φράσαιμί σοι προσίύχων τι τῶν ἴσων. Quo[d] dem in versione expressi. τῶν ἴσων valet τῶν δικαίων. Atqui aequum justum est remunerari hominem a quo quis discat, quod nosse plurim[i] sua intersit. Sic solent in Tragoediis famuli et plebeii homines praem[i]

adlatum utile nuntium a principibus personis petere. Vide Trach. o. Oed. T. 1006.

554. ἀμφὶ σοῦ νέα βουλεύματ' ἐστί. Verissima haec est Jo. Aurati emen- ao. Perperam in libris scriptum σοῦ ἕνεκα, vel σ' οὕνεκα, absque ullo su.

558. αὐτάγγελος. gl. ἀφ' ἑαυτοῦ ἄγγελος. *Ipse ultro operam suam licitus, non exspectans dum a quoquam rogaretur ut munus hoc ciperet.*

571. ἐξαιτήσομαι ἐγώ. Sic emendate scriptum in B. ut oportuisse jam nuerat Canterus. Ineptissime vulgo legitur ἔσω.

572. αὐτὸς ὁ Δυσσεύς. In B. alia lectio:

πρὸς ποῖον ἂν τόνδ' αὐτὸς ἂν Ὀδυσσεὺς ἔπλει;

574. ἃ ἄν λέγῃς. Perperam in libris ἂν λέγῃς. Saepe in hac vocula pec- ant librarii. Vide ad Aj. 1085. et Marklandum ad Eurip. Suppl. 364.

577. σεαυτὸν ξυλλαβὼν ἐκ τῆσδε γῆς. Temere lectionem hanc solicitat rolmensis editor, cujus conjectura vix digna est quae memoretur. ol apud Plautum alicubi legitur, *Foras me abripui, atque effugi*, ece est: ἐξέφυγον, ἐμαυτὸν ξυλλαβὼν ἐκ τοῦ δόμου. Comicus Latinus hi: *Ut corripuit se repente, atque abiit!*

582. μή με διαβάλῃς. Sic veteres codd. et Aldus recte. In Triclinii ension μή με διαβάλλε σῇρατῷ, quod etiam probum est. Verum quod Turnebi editione vulgo legi solet μή με διαβάλλῃς plane soloecum est. de Thomam Mag. in Μή.

585. ἐγὼ εἰμ' disyllabum est. Sic scriptum in membr. ut recte Aldus cudit. Triclinius perperam scripsit ἐγώ μ' Ατρείδαις, tamquam si solis ilis scripsisset. Eodem modo apud Comicum in Vespis 1224. ἐγὼ ἔστο- ι. Vide ad Oed. T. 332.

594. πείσαντέ γ' ἄξειν. Sic scriptum in B. Vulgo πείσαντες.

600. ἔν τ' εἶχον. Nihil mutandum: est pro ἔν τοι.

608. δέσμιόν τ' ἄγων. Perperam Aldus et membr. δέσμιον δ' ἄγων.

614. ὅπως ἤκουσ' ὁ Λαέρτου. Sic emendate scriptum in B. Perperam ligo ἥκουσεν. Pro τόκος idem cod. B. habet γόνος.

619. ἐφεῖτο. ἐφέμαι, ἐφεῖμαι, ἐφείμην, ἐφεῖτο. Comicus in Vesp. 242.

χθὲς οὖν Κλέων ὁ κηδεμὼν ἡμῖν ἐφεῖτ' ἐν ὥρᾳ
ἥκειν.

Aeschylus Promethei initio:

σοὶ δ' χρὴ μέλειν ἐπισταλὰς
ἃς σοι πατὴρ ἐφεῖτο.

625. Sisyphi, qui κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν, vaferrimum commen[tum] quo post mortem ad superos reditum impetraret, e Pherecyde, [...] laudat Homeri interpres ad Δ. Z. 153. hîc in scholiis traditur. Ver[...] simae fabulae testis est Theognis v. 523. nostrae editionis.

630. νεὼς ἄγουτ'. supplenda praepositio ἐπὶ, quae hîc suppressa [...] ut supra 206. ἔρωντος σθένου, pro ἐπὶ σθένου.

636. ὀρίζῃ. Sic ad linguae normam scribi debuit. Soloece in libr[...]

637. ἤ τοι. Sic Aldus, ut perspicue in membr. scriptum est. M[...] bene Turnebus ἤτοι.

639. πνεῦμα τοὐκ πρῴρας ἀνῇ. Sic legendum esse ex certissima [...] datione praestantissimorum virorum Piersoni et Valckenarii, nem[...] sentit. Vide Diatr. Eurip. p. 234. Aldus edidit ἀγῇ, ut in membr. [...] ptum est, proclivi librarii errore. Aliorum codd. lectiones longe sun[t] surdissimae, ῥιπῇ, ἄπῃ, quarum haec, quae in Triclinii recens[one] plane contrarium ejus quod sententia et res ipsa postulant, praebet. [...] μα τὸ ἐκ πρῴρας, *ventus qui a prora flat*, contrarius est. Exspectat[ur] itaque erat, non donec *flaret*, ἄπῃ, sed donec *remitteret*, ἀνῇ. Sc[ri]fra 764.

645. χωρῶμεν, ἔνδοθεν λαῶν — Schema σολοικοφανές, cujus e[...] tiam non gustavit, qui pro λαῶν legendum esse conjicit λαῷ' ἐν. P[...] de est ac si dixisset: χώρει μεθ' ἡμῶν, ἔνδοθεν λαῶν — Vide Eustat[h.] ad Homerum p. 236.

648. ἢ μὴ νεώς γε τῆς ἐμῆς ἔνι. Id est ἢ μὴ ἔνεστί ἐκ νεὼς ἐμῆς, [...] μὴ ἔνεστί σοι λαβεῖν ἀπ' ἐμῆς νεώς. Minime necesse est pro ἔνι scribere [...]

652. εἴ μοι. Sic recte Aldus, qui in fine versus perperam edidit [...] μελημένων. Inepta est Triclinii lectio, εἴμοι — τόξων τῶνδ', *harum sagittarum*. τόξα, πᾶσα ἡ τοξικὴ σκευὴ λέγεται. Eustathii observa[tio] pluribus in locis repetita.

671. Vulgo legitur: οὐκ ἄχθομαί σ' ἰδών τε καὶ λαβών φίλον. [...] inepta sententia, et manifesta duarum vocum depravatione. Nemo [...] vidit pro participiis verba infinitiva reponenda esse:

οὐκ ἄχθομαί σ' ἰδεῖν τε καὶ λαβεῖν φίλον.

Ja[...]

amdiu est quod sic legerat Georgius Ratallerus, qui sic vertit: *non mo-
estum erit, si tu quoque attrectaveris.*

677. τοῦ Διός. Articulum in veteribus codd. et in Aldina, metro re-
lamante, omissum, exhibet Triclinii recensio.

678. κατ' ἄμπνια. Sic libri omnes, quibus accedit Hesychii auctoritas
ὁ Ἀμπνις. Eustathius pag. 1280. ἐν δὲ ῥητορικοῖς λεξικοῖς εὑρέθη καὶ τοῦ-
το. ἀμπνίσαι, ἀναδῆσαι, χαλινῶσαι, σθεφανῶσαι. καὶ ἄμπυξ, χαλινός,
κνήθαμμα, ἐπίκρανον, καλυπτήρα, διάδημα, σθεφάνη — ἐκ μεταφορᾶς
τῆς ἵππου, καὶ ὁ τροχὸς, διὰ τὸ κυκλοτερὴς εἶναι. Musgravius ad Eurip. Herc.
fur. 1300. vitium in ἄμπνια esse censet, et reponendum ἄντυγα.

689. μόνος κλύων. Sic ad sententiae, linguae, metri rationem legen-
dum; mendose in libris κλύζων.

691. πρόσουρος, *confinis, accola.* ἵνα ἦν αὐτοπρόσουρος, *ubi ipse sibi
erat vicinus.* Non animadvertit Berolinensis editor versum hunc esse tri-
metrum jambicum, omnibus suis absolutum numeris; proinde conjectu-
is opus non esse, quibus metrum sustentetur. Futilia sunt, si quae alia,
ejus commenta, πρόσθοπος, πρόσπωλος, quorum hoc ne graecum quidem est.

692. κακογείτων non est *malus vicinus*, sed *vicinus* seu *adfinis mali*,
ut recte post Lessingium vocem hanc exponit Berolinensis editor, eadem
compositionis ratione, qua κακόμαντις, κακότεχνος, ψευδοκήρυξ, et alia.

693. παρ' ᾧ σθένον ἀνθίτυπον βαρυβρῶτ' ἀποκλαύσειν αἱματηρόν. Locus
difficilis ob loquendi formam dithyrambica audacia concinnatam; quem si
quis verbum verbo reddens interpretaretur, is lectorem ad alium inter-
pretem ablegaret. Tria adjectiva substantivo σθένον tribuuntur, quod cum
uno tropice accipiendum, cum duobus aliis propria significatione. Nem-
pe σθένον ea metonymiae ratione, qua caussa per effectum indicatur,
morbum hic significat, qui vere βαρυβρώς et αἱματηρός. At cum ἀνθίτυ-
πον, si menda vacat haec scriptura, proprie *gemitum* notat. Malim equi-
dem ἀνθίτυπα legere, quod adverbialiter posuisse poëtam verisimile est,
ut Antig. 134. et sic perspicua phrasis est: *apud quem deploraret eda-
rem sanguineum morbum, ita ut is qui gementem audiret, suis gemi-
tibus illi responderet.* Tot verbis opus est ad declarandam vim adverbii
ἀνθίτυπα. Incidit nuper in meas manus Programma Academicum anno
denae propositum, in quo vir doctus partem hujus cantici illustrare
aggressus est. Legendum censet,

παρ' οὐ φίλου ἀνίτυπος
βαρυβρῶτ' ἀπωκλαύσειεν αἰμαλγῆ.

et vertit: *neque quemquam incolarum infortunii sui vicinum habent, a quo gemitus respondens graviter vulneratum* (hominem) *deploretur.* Nimia licentia grassatur contra librorum fidem absque ulla necessitate. Satis perspicua est sententia et proba syntaxis. ἀπωκλαύσειεν ad Philoctetam refertur: οὐδέ γ' ὃς καλυνάσειεν ad desideratum illum κακογίτονα. Meridiana luce hoc clarius, nec inest quidquam quod tenebras offundat, praesertim si ἀνίτυπα, quod poëtam scripsisse arbitror, restituatur; et in his neutris pluralibus adverbialiter sumtis, quis nescit frequentes librariorum errores? Sequens versus cum strophico non congruit exactissime; nempe pes pedi non respondet, quod quidem haudquaquam necesse est. At Triclinius versum a tribrachy incipere voluit, qui voci ὀρθιακῇ par esset, et barbarum finxit vocabulum βεβαρυβρῶτ', cujus varietatem Turnebus non meminit.

695. οὐδέ γ' ὃς — Hanc scripturam versus flagitat. Vulgo οὐδ' ἑς —

699. εἴ τιν' ἐμαίσου. Mendose in libris εἴ τις — τιν' valet τινα non φύλλα, vel τινὶ nempe φύλλῳ, utrovis nomine ex praecedente κλῶνος, φύλλοις repetendo. In seq. versu libri omnes habent, ut duobus in locis Eustathius laudat, Φοιβάδος ἐκ τε γᾶς ἑλεῖν, manifesta depravatione. ἐκ ex glossa irrepsit, et τε remansit ex ὥστε, quod, structurae lege flagitante, reposuimus. Quod Turnebus dedit ἔκ γε γᾶς nullius veteris fide nititur. Leviculae mendae locum hunc ita obscuraverant, ut quae verterent interpretes, non invenirent; de confixis avibus nescio quid somniarunt, de quibus poëta ne cogitavit quidem.

705. ἐξανίῃ. Aldus et veteres codd. ἐξανίσῃ.

707. οὐκ ἄλλων. Sic codd. omnes, recte. Ordo est: οὐκ ἄλλων κάρτα τ., ἀφ' ὧν νεμέσσεσθε ἀνέρες ἀλφησταί, πλὴν — Nihil sane planius, ita ut mirer Reiskii ineptissimam conjecturam, non solum magnopere probatam, verum etiam receptam Berolinensi editori fuisse, οὐκ ἀγρῶν. Locus mihi interpunctus erat: σπόρου cum ἱερᾶς γᾶς jungendum. Praeter fruges, quae sunt multa, quibus vescuntur homines, fetus arborum, pecudum proventus, lac, caro, quibus homo claudus, aeger, solus in deserto et incolto litore omnino carere debebat.

711. Legitur in omnibus libris: εἴ πού τίς ἔστιν πλανῶν πλανοῖς — Vox

πλανῶν inepta in scholiis profertur explicatio, quae ex glossis inter codicum lineas scribi solitis petita, ab excerptore male accepta et interpolata fuit. Glossa ad vocem πλανοῖς pertinebat, quae in illa lectione non aliter accipi potest quam pro διὰ πλανούς. At πλανῶν, si recte se haberet, ad τόξων, *sagittas* tum notans, adpositum esset. Verum quam abhorret a Sophoclis suavi facilitate duo epitheta non dissimilis significationis uni substantivo tam invenuste et languide adjungere, ὠκυβόλων τόξων πλανῶν! Quam inficeta est ejusdem vocis in uno versiculo repetitio, modo *volucres* sagittas per appositionem notantis, modo vice substantivi *aves*! Grassata est hic librariorum socordia, quae exemplaria nondum temeraverat veteris scholiastae aevo, quem manifestum est diversam lectionem ob oculos habuisse. In ejus paraphrasi πλὴν εἴ που τοῖς ΠΤΗΝΟΙΣ ΒΕΛΕΣΙΝ ἐξ ὠκυβόλων τόξων ἀνύσῃ φορβήν, poëtae verba deprehendere facile erat, nec tamen ad ea animum appuli, antequam scholia retractarem, eorumque novum exemplar concinnarem, typis iterum describendum. En tandem locum restitutum facili nec minus certa emendatione:

πλὴν ἐξ ὠκυβόλων
εἴποτε τόξων πλανοῖς ἰοῖς
ἀνύσειε γαστρὶ φορβάν.

Sophoclem hic adgnoscent, opinor, tum qui, reclamante metro, πλανῶν πλανὺς suadebat, tum is qui junctim πλανοὺς ἀνύσειε legebat.

716. εἴ που γνοίη. Sic ad metri rationem legendum. Vulgo ὅπου γνοίη, quod nec ipsum satis ex indole linguae est: oporteret enim ὅπου ἂν γνοίη.

719. παιδὸς ὑπαντήσας. Verum ὑπαντᾶν cum tertio casu jungi solet: hic autem casum simplicis adsciscit, vacante praepositione.

721. ἐκ κείνων. Sic codd. omnes. Mendose Aldus ἐκείνων. gl. τῶν κακῶν.

728. πᾶσιν, quod pro πᾶσι ad metricam legem reponendum monuit Heathius, est in T. et in scholiis.

733. τί ἐστιν. Ad hiatum non adtendendum, cui vitando minime inserenda particula δέ. Nimis concitatus esse non potest mirantis sermo. τί ἐστι, τί ἔχεις, τί οὖν in scena frequentabantur sine aurium offensione. Vide Marklandum ad Suppl. 109. Musgravium ad Phoen. 906. Sic rursus infra 753.

745. βρύχομαι. Perperam in libris βρύχομαι. Hesych. βρύξαι, δακεῖν, κλάσαι. Ad quam glossam vide interpretem, et Valckenarium ad Ammonium in Βρύκειν p. 32.

746. ἀπαπαπαπαῖ. Sic scribi debuit. In membr. divisim ἀπᾶ. παπαῖ. In Aldina conjunctim ἀπαπαπαπᾶ.

755. τοὐπείσαγμα. Sic emendate legitur in scholiis. Huc pertinet interpretatio ἡ προσθήκη. Altera ἡ ἐπείσοδος lectioni accommodari possit, quam libri nostri exhibent τοὐπείσαγμα, Henr. Stephano merito damnatam.

760. ἰὼ. ἰώ. Geminata est in membr. vocula, quam semel tantum Aldus habet: Triclinius vero plane omisit.

767. ἐξήκῃ. Sic accurate scriptum in B. Mendose Aldus et membr. ἐξῇ: Triclinius ἐξίῃ. Modo dixerat ἥκει διὰ χρόνου.

769. ἔκηλον. Sic Aldus et veteres codd. bene. Ex Triclinii interpolatione est ἔυκηλον.

771. ἐκόντα, μήτ' ἄκοντα. Id est μήτε ἐκόντα, μήτε ἄκοντα. Negatio alterius membri ad alterum repetenda: ut in Oed. Col. 902.

ὡς μὴ παρέλθωσ' αἱ κόραι, γέλως δ' ἐγὼ
ξένῳ γένωμαι τῷδε —

in posteriore membro repetenda ἀπὸ κοινοῦ prioris negatio, ἐγὼ δὲ μὴ γένωμαι γέλως. Vide Eustathium p. 1694. l. 7. Hac quidem ratione defenditur plurimorum librorum lectio in Oed. T. 333.

ἐγώ τ' ἐμαυτὸν, οὔτε σ' ἀλγυνῶ.

verum praestat ea quam secuti sumus.

774. θάρσει προνοίας γ' οὕνεκ'. Sic in B. Alii particulam omittunt. *Confide, quod ad meam quidem providentiam spectat.*

780. κυδαλής. Sic emendate scriptum in B. Perperam in aliis καὶ δαλής. Atticis καὶ semper eliditur. In Stobaei Florilegio p. 83. edit. Grotii corrigenda similis scripturae menda:

καλὸν γ' ἀληθὴς πάτερος παῤῥησία.

Perperam ibi excusum καὶ ἀτενής.

781. προσύνεται. Huc pertinet Photii glossa, quam vide in Lexico. Verum explicatio illa inter grammaticorum nugas referenda. προσύνεται valet παρασκευάζεται, ἑτοιμάζεται.

782. ἀλλ' οὖν δέδοικα μὴ ἀτελὴς εὐχὴ, τέκνον. Sic legendum, ut Toupius monuit Cur. Nov. in Suidam p. 105. Omittitur verbum ᾖ vel γένοιτο. Nihil interest scribaturne μὴ ἀτελὴς, an μὴ τελὴς, ut in his versibus apud Stobaeum:

ἀλλ' ἡ φρόνησις ἡ ἀγαθὴ, θεὸς μέγας.

ἀνὴρ δίκαιός ἐστιν, οὐχ ὁ μὴ ἀδικῶν.

quos alii libri sic plene scriptos exhibent, alii cum elisione ἡ 'γαθὴ, μὴ 'δικῶν. Certum est veteres Graecos vocales omnes pronuntiasse. μὴ ante vocalem longam aut diphthongum cum ea coalescit; si sequatur vocalis brevis, haec eliditur, seu potius raptim pronuntiatur, ita ut in metri scansione nullius sit momenti. Aldus et veteres codd. dant: ἀλλὰ (B. ἀλλ' οὐ) δέδοικ' ὦ παῖ μή μ' ἀτιλὴς εὐχή. Triclinius ex antiquo exemplari vel ex conjectura reposuit: ἀλλ' οὖν δέδοικα μή μ' ἀτιλὴς εὐχὴ τέκνον. Varia lectio superscripta μή σ' ἀτελής. Varietas in pronomine ex ejus inutilitate orta, unde haesitarunt librarii utrum aptius esset μοὶ an σοί. Neutrum a poeta est.

784. κηκῖδ' αἷμα. Supra 697. αἱμάς κηκιομένας ἑλκέων. Verbum est neutrum, cujus utraque forma promiscue adhibetur: quod obtinet etiam in aliis verbis, quae passiva significatione gaudent. Sic 240. in αὐδῶμαι παῖς Ἀχιλλέως passiva significatio obtinet: at 852. αὐδῶμαι licet passiva forma active significat *dico*. Plurima hujus generis recenset Eustathius p. 806.

790. ἀΐσσεται. Sic est in B. In membr. et in Aldina ἀΐσσεται τᾷ. Parum interest hoc an illo modo legatur. Optimum fuisset ἀτασσεται, basis jambica.

800. ἀνακυκλουμένῳ. Sic legimus ex sagacissimi viri certa emendatione. Libri omnes habent ἀνακαλουμένῳ, cum gl. παρακαλοῦντι. Lectio et interpretatio perinde mendosa et inepta est. Vide Toupii Cur. Nov. in Suidam p. 91. Dubitat Berolinensis editor an ἀνακυκλεῖσθαι de flamma dici possit. Quippini? quum *rotantes flammas*, et *globos flammarum* Horatius et Virgilius non refugerint. Sed ἀνακυκλουμένῳ si suspectum habeatur, quanto magis explodendum ἀνακυλιομένῳ, quod significatione nihil aut parum differt, prosodiae autem ratione in hunc versum intrare non potest? κυλίω penultimam producit, nec synizesis hîc locum habet.

830. Versus est tetrameter dactylicus: proinde scriptum oportuit ἀντίσχεις, non, ut in libris est, ἀντέχοις.

833. ὄφρα γε. Particula in veteribus codd. et in Aldina omissa. In proba scriptura conspirarunt hîc librarii, quod raro contigit: που βάσει, τεῖ δὲ βάσει. Quemadmodum in Aj. 1237. legi debet ποῖ βάντος, ἢ ποῦ βάντος.

838. παρὰ πόδα. id est εὐθέως. Sic veteres libri. Triclinius παρὰ τὰδας, quod perinde est. Verum sontica non erat caussa cur mutaret.

849. ἀλλ' ὅτι δύναιο μάκιστον. *Sed quam potes maxime.* μάκιστον idem est quop μέγιστον. Nihil foedius, nihil ineptius excogitari posse opinor Triclinii interpolatione:

ἀλλ' ὅ τι δύναιο μάκιστον·
καῖνό μοι γὰρ μέγιστον·
λάθῃ ἐξιδοῦ ὅ τι πράξεις.

Istaeccine tamdiu pro Sophocleis haberi potuisse?

852. Aldus et veteres codd. habent: οἶσθα γὰρ ὃν αὐδῶμαι, εἰ τὰ τὰν τούτῳ — metro corrupto. Versus esse debet tetrameter dactylicus. γάρ initio positum refertur ad suppressam partem sententiae, quae sic plene enuntiari debebat: εἰ ταυτὰν γνώμαν ἴσχις τούτῳ, ἃν οὐκ ἀνομάζω, αἰτία γὰρ ὃν γ' αὐδῶμαι.

854. μάλα τοι ἄπορα πυκνοῖς ἐνιδεῖν πάθη. Falsa est Scholiastae interpretatio: ἄπορόν ἐστι καὶ τοῖς συνετοῖς ἰδεῖν τὸ πρακτέον. Hoc per se quidem non usquequaque verum est, siquidem prudentia eo maxime commendatur, quod qui ea pollent, ex rerum angustiis facilius se expediant: verum est a sententia Chori longe alienissimum. Is enim statim ostendit facillimum esse, quod facto opus censet, quodque Neoptolemo suadet, nempe ut dormientem nihilque sentientem Philoctetam in navem transportet. Haec summa est totius sermonis Chori, qui de industria obscure loquitur, ne, si quid forte suorum verborum percipiat expertefactus Philocteta, insidias sibi strui sentiat. Plana sunt, si quid recte judico, omnia, ita ut valde mirer a veteri enarratore tam praeposterе accepta fuisse. οἶσθα γὰρ ὃν γ' αὐδῶμαι, *scis enim quem loquor:* εἰ τὰ τῷ ταυτὰν γνώμαν ἴσχεις, *si cum eo idem sentis.* Ista de Ulysse, neutiquam de Philocteta, intelligenda. Quis, nisi fungus sit, dubitare queat an ON et ΤΟΥΤΩ. ad eamdem personam referantur? μάλα τοι γίγνεται τοῖς πυκνοῖς ἐνιδεῖν πάθη ἄπορα, *maxime evenit prudentibus ut diiudiciant res difficiles.* Id est, *si cum Ulysse sentis hunc virum ad Troiam esse abducendum, tibi, qui prudens es, statim apparebit, qui te ex hac difficultate extrices.* Infinitivus ἐνιδεῖν pendet a suppresso verbo, quod ipsa sententia suggerit γίγνεσθαι, ἐγγίγνεσθαι, ἔξεστι, ἔσται, aut simile.

856. ὠνήρ. Perperam vulgo ἀνήρ.

862. ὁρᾷς. *Vides, viden'*. Sic mediae sententiae in colloquiis inseri volet ὁρᾷς, ut apud Comicum Nub. 355.

Καὶ νῦν, ὅτι Κλεισθένη εἶδον, ὁρᾷς, διὰ τοῦτ' ἐγένοντο γυναῖκες.

Anacreon Od. IX.

καὶ νῦν, ὁρᾷς, ἐκείνου
ἐπισθολὰς κομίζω.

Pessime vulgo ὁρᾷ, βλέπει — Sequitur καίρια φθέγγου, *opportuna edice*, id est *quae tempori conveniant, quaeque e re nostra sint jube*. Vulgo legitur φθέγγει. In membr. superscriptum pro varia lectione φθέγγῃ. Prius non modo sensu cassum est, verum etiam plane barbarum: forma enim activa φθέγγω Graecis nullo fuit in usu. Alterum φθέγγῃ ipsum quoque ineptissimum est, *opportuna loqueris*. Atqui ne verbum ille quidem unum dixerat.

863. τόδ' ἁλώσιμον ἐμᾷ ξυντίδι. *Hocce, hoc negotium, res quam gimus: ἁλώσιμόν ἐστι*, id est, ἁλῶναι δύνανται, *capi, confici potest: μᾷ ξυντίδι, solertiae meae, per meam solertiam*; vel, si mavis, *meo dicio*. Non patitur linguae indoles nec usus, ut τὸ ἁλώσιμον accipiatur pro ἡ ἅλωσις, *modus quo capiatur*. Proinde nec ἀνάκειται, nec προσήκει aut μέλει subauditur: verum ἐστὶ, quae ellipsis omnium est frequentissima. Innuit Chorus se Philoctetam minimo labore in navem translaturum, si Neoptolemus jubeat, idque maxime expedire, quum vacet periculo. Hesych. ἁλώσιμον, ληφθῆναι δυνάμενον. Idem quod ἁλωτὸν in Oed. C. 111. τὸ δὲ ζητούμενον, ἁλωτόν.

866. ὦνήρ. Perperam vulgo ἀνήρ.

870. πλῆναί σ' ἑλεινῶς. Sic primus edidit Henr. Stephanus. In codd. nostris omnibus scriptum, ut excuderunt Aldus et Turnebus, ἑλεεινῶς quatuor syllabis. Proba forma est, librariis incognita, et ubique obliterata, quam adstruxit illustris editor Homerici hymni in Cererem ad v. 283.

τοῦ δὲ κασίγνηται φωνὴν ἐσάκουσαν ἐλεινήν.

Comicus in Ranis 1063.

τοὺς βασιλεύοντας φάσκει ἀμπίσχων, ἵν' ἐλεινοὶ
τοῖς ἀνθρώποις φαίνοντ' εἶναι.

Stephani emendationem merito suo retinuimus, quia probabile non est, unum ita proclive esset anapaestum vitare, Tragicum nulla necessitate adactum altera forma usum fuisse.

872. εὐφόρως. Aldus et codd. εὐπόρως, cujus adverbii significatio aliena videtur. Elegans est Eldikii conjectura εὐλόφως, quod pro εὐλόγως reponendum videtur in Euripidis fragmento ex Antigona:

ὅστις δὲ πρὸς τὸ πίσσιλον εὐλόφως φέρει
τὸν δαίμον', οὗτος ἥσσον ἐστ' ἀνόλβιος.

Vide scholia antiqua ad Aj. 61. Contrariae significationis adverbio usus est Euripides Troas. 305.

κάρτα τοι τοὐλεύθερον
ἐν τοῖς τοιούτοις δυσλόφως φέρει κακά.

Verum haec conjectura nimis ab antiquae scripturae vestigiis recedit praetuli εὐφόρως, quod satis tuentur observata in minoribus scholiis ad Aj. 51. et El. 253. Facile etiam reponi poterat εὐπετῶς ex Terei Fragm. XI.

884. τἀ συμβόλαιά σου. In B. T. σοι, haud deterius. *Signa, quae tibi inerant: signa, quae dabas.*

895. Hic versus in veteribus libris sic legitur: παπαῖ· τί δῆτα ἐγὼ τοὐνθένδε γε; in B. ἐγὼ τοὐνθάδε λέγε. Soloeca est lectio. δρῷμι, quod valet δρῷμι, optativus est, qui sine particula ἄν in hac forma adhiberi non potest. Infra 1393. τί δῆτ' ἂν ἡμεῖς δρῷμεν; Structurae legibus non repugnaret, si δρῶμ' accipi posset pro δρῶμαι in subjunctivo: sed mediam hujus verbi formam nescio: praeterea non placet scriptum τοὐνθένδε γε. Genuinam procul dubio lectionem restituimus:

παπαῖ· τί δῆτα δρῷμ' ἂν ἐκ τούτων ἐγώ;

896. ποῖ ποτ' ἐξέβης λέγῳ. Mallem legere λέγων.

900. οὐ δή σε δυσχέρεια τοῦ νοσήματος. Sic libri omnes. Nescio in qua editione Toupius viderit οὐδ' ἡ σε — unde novam lectionem procudit plane inficetam, τοῦδ' ἡ σὲ δυσχέρεια τοῦ νοσήματος. Morata est ista formula οὐ δή, ut et illa quae saepius occurrit οὐ δήπου. Vim in versione expressit. Minime sollicitandae hae voces. Mallem equidem articulum nomini δυσχέρεια adjungi, et nisi multum venustatis esset in Neoptolemi responso, ubi eamdem vocem repetit, ἅπαντα δυσχέρεια, crederem haud male hic legi posse,

οὐ δή τὸ δυσχερές σε τοῦ νοσήματος.

Sed nihil omnino mutandum. Articulum saepe negligunt Tragici, ubi sermonis perspicuitati nihil detrahit ejus omissio.

913. πέμπω, *deduco*, *transveho*. Frequentatum Homero verbum hac significatione, ut Ιλ. Α. 390.

τὴν μὲν γὰρ σὺν νηὶ θοῇ ἐλίκωπις Ἀχαιοὶ
ἐς Χρύσην πέμψουσιν.

Odyss. Δ. 559.

οὐ γὰρ οἵ παρὰ νῆες ἐπήρετμοι, καὶ ἑταῖροι,
οἵ κεν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.

inc πομπὸς *deductor* supra 500. Ceterum hic codd. omnes mei habent ιμπω. Sola Aldina πίμπων, librarii vel typothetae errore.

916. καὶ τὸν Ἀτρειδῶν σθένος. Mendam Aldinae editionis, cujus immunis sunt codices, miror nec a Turnebo nec a Stephano sublatam fuisse ὶ τῶν, quum tamen ex metri lege vitium manifestum esset.

917. τί εἶπας. In B. τί γ' εἶπας. Inserta particula ex librarii libidine. ffendebat eum hiatus, ut et Valckenarium qui hic legi malebat τί μ' πας. Sed nimis delicati fuerunt. Vide supra ad v. 733. Euripides sub ersona Menelai apud Comicum in Thesmoph. 902.

γύναι τί εἶπας; σβέσον ἀνταυγεῖς κόρας.

secundo post versu:

τουτὶ τί ἐστιν; ἀφασία τις τοί μ' ἔχει.

Concion. 436. καὶ τί εἶπε;

927. ὦ πῦρ σύ, καὶ πᾶν δεῖμα. Sic libri omnes. Miror sane Valckenario suspectas fuisse tres postremas voces, quarum loco comicum παιδάλιμα reponi volebat in nota ad Eurip. Hippol. 406. Longe ineptissimum est Grammaticorum commentum, isto convicio ὦ πῦρ σύ, *o mera emicies*, adludi ad Neoptolemi nomen, qui etiam Πύρρος appellatus sit. Tamquam oraculum ex tripode excepit hoc Brumoeus, qui ad graecam mentem vertit haud ineleganter, *O rage digne de ton nom!* quorum ejus verborum sensum non adsecutus est Gallici Philoctetae auctor, qui versionem istam aspere reprehendit, cujus ipse rationem non perspexit. Quia ignis rerum omnium est celerrimus destructor, appellatio tribuitur ei, qui damnum quantum maximum intulit: nihil ultra quaerendum est. Eadem ratione *ignem* eum appellat, qua senex apud Plautum le servo vaferrimo, qui hero suo bis os subleverat, eumque pecunia emunxerat, ait: *Volcani irati est filius: quaqua tangit, omne ambusit.* πᾶν δεῖμα, *terror merus*, dicitur is, a quo extrema omnia metuenda.

τέχνημα ineptum esset intelligere de instrumento cum relatione ad Ulyssem artificem, tamquam si jam nosset Philocteta confictum ab Ulysse dolum, et subornatum ab eo Neoptolemum. Sollemne est schema, quo ponitur pro persona, ut in Oedipo T. παιδουργία pro παιδουργός, in Ai. ἄλημα pro ἀλήτης, aliaque hujus generis multa.

933. μή μου Φέλῃς. Triclinius imperitissime μή μ' ἀφέλῃς, versu ruens.

934. προσφωνεῖ. Aldus mendose προσφωνεῖν.

935. πάλιν, εἰς τοὐπίσω. πάλιν ὁρᾷν, *avertere vultum*. Possit et simpliciter hic ὁρᾷ accipi, ut supra 862. βλέπει, jungendo πάλιν cum μεθήκων. ἀλλ' ὦδ' ὁρᾷ, ὡς μήποτε μεθήσων πάλιν.

937. καταβρώγις. gl. διεσχισμέναι, κοιλώδεις.

939. τοῖς εἰωθόσιν. gl. κλύειν ἐμοῦ δηλονότι.

944. φήνασθαι. gl. δεικνύναι.

945. ὡς ἄνδρ' ἑλὼν ἰσχυρὸν, ἐκ βίας μ' ἄγει. Sic emendate scripsit B. In ceteris libris pronomen με alienam in sedem translatum fuit.

946. ἐναίρων νεκρόν. Proverbialis locutio. Vide Antig. 1029. Diog. Laërtius in Menedemo II. 135. Βίωνός τε ἐπιμελῶς καταβρέχοντις τὸν μέτεων, νεκρὸν αὐτὸν ἐπισφάττειν ἔλεγε.

950. ἐν σαυτοῦ γενοῦ. Sic membr. eleganter. Vulgo ἐν σαυτῷ. Comicus Vesp. 642.

ὥσθ' οὗτος ἤδη σκορδινᾶται, κᾆτ' ἐν αὑτοῦ.

ubi ante nos male legebatur ἐν αὑτῷ. Hujus constructionis tria exempla ex Aristide profert Abreschius Animadv. in Aeschylum p. 174.

952. σχῆμα πέτρας. Periphrasis similis illis quas ad Trach. 905. observavimus. Tria adverbia αὖθις αὖ πάλιν eleganter junguntur ἐκ παλλήλου. Comicus in Nub. 975. εἶτ' αὖ πάλιν αὖθις ἀνισλαμένους ξυνιέναι. Frequentissimum est αὖθις αὖ, ut εἶτ' αὖ.

954. αὐανοῦμαι. Optimam lectionem a Scholiasta memoratam exhibet Triclinii recensio, quo magis miror a Turnebo spretam fuisse. In aliis libris legitur ἀλλ' αὖ ξανοῦμαι, quod ex nostra lectione depravatum puto ea sordet. In El. 819. αὐανῶ βίον. In Comici Ran. 1084. ὥστ' ἐκπλαγῆναι γελῶν, *risu enectus sum*.

959. φύσιον. Hesych. adposite ad hunc locum, τίμημα.

972. τὸ ἐξῆς· πῶς κακῶν ἀνδρῶν μαθὼν τὰ αἰσχρὰ ἔοικας ἥκειν.

975. Non satis accurate distinctus est hic versus, qui sic excudi debuit

οὐκ εἶ, μυθὸς τὰ τεῖχε ταῦτ' ἐμοὶ, πάλαι;

do est enim, οὐκ εἶ πάλαι, μυθὸς τὰ τεῖχε ταῦτ' ἐμοί; *recedere, abire* πάλαι ἴέναι. Miror qui Berolinensi editori in mentem venerit hunc rsum ad Philoctetae partes referre, quasi πάλαι ad μυθὸς pertineret, od manifeste cum priori verbo εἶ jungendum.

976. ἆρ' Ὀδυσσέως κλύω; Mirum non est Philoctetam audita Ulyssis ce ipsum statim adgnoscere, quippe quem a Mercatore audiverat mox futurum. At in Gallica fabula, in qua importune nugaci illi Mercatori res ademtae fuerunt, nec quidquam audivit miserabilis Heros, quo ognoscari possit Ulyssem adventurum, quum primum subitus hic in scenam irrumpit, statim eum ille de forma novit, quod prodigii loco habendum. Vulgo in hoc versu legitur τίς ἀνὴρ; mendose.

978. πέπραμαι. Sic libri omnes. Falsa est conjectura Abreschii in Animadv. ad Aeschylum p. 189. πέπραγμαι. Confer versum hujus fabulae 979. et Antig. 1036.

983. εἰλεῖσι. gl. πέμψουσι.

984. τολμίστατε. Sic emendate scriptum in B. T. In membr. ut Aldus dit, τολμήστατε, cum glossa τολμηέστατε, quod Heathii quidem opinioni favet. Verum fallitur uterque. Orta varietas ex similitudine soni ocalium ι et η in vitiosa recentiorum Graecorum pronuntiatione. Ut formantur Attica superlativa ψευδέστατος, κακιλέστατος, ἄλγιστος, ἔχθιστος, κτιστος, ὕψιστος a ψευδὴς, κλέπτης, ἄλγος, ἔχθος, αἶσχος, ὕψος, sic a τόλμα, τόλμιστος, τολμίστατος. Attica sunt formae anomalae, quae non d grammaticos canonas de regularibus superlativis exigenda. Nulla obtat analogia, quin credam Graecis adhibitum fuisse, lexicographis incomtum, nomen τόλμος, *audax*, unde formatum esset τολμίστατος, ut κλὸς, καλίστατος. Alicunde forte exprometur: verum in Aeschyli Persis 94. proprium est, non appellativum.

988. ἐκ τῶν σῶν. gl. τέκνων.

992. τιθεῖς. Sic emendate scriptum in B. Perperam in aliis, ut in impressis, τιθείς. Antiquo verbo τιθέω utuntur poëtae, cujus eadem est atio, quae verbi ἰέω, de quo vide notata ad Oed. T. 628. Exstat apud heognidem v. 280. πίσιλα τιθεῖν ἑτάροις. Apud Pindarum Pyth. VIII. 14. ἀθὶς ὕδωρ ἐν ἄντλῳ. Apud Euripidem multis in locis, ut Heracl. 691.

Herc. F. 712. Alcest. 908. Vide quae notavimus ad Comici Lysistr. 5. Perperam in Aldina vox θεοὺς, ubi repeti debebat, omissa.

999. ἢν χρῇ. Subjunctivus est χρῇ. Perperam vulgo excusum χρῆ.

1001. τί δ' ἐργάσεις. Aldus et veteres codd. Ulyssi haec verba tribuunt. Triclinius perperam Neoptolemo. κρᾶτ' ἐμὸν τόδ'. Accusativus κρᾶτα tertii generis est hic et alibi, ut Antig. 764. quod Eustathius observavit Il. Θ. p. 700. l. 62. παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ καὶ τὸ κρᾶτα ἐνρητικῶς.

1010. ἤδη. Perperam vulgo ἤδει.

1012. οἷς. Id est οἷ' ἅ. Dativus caussae. Vide ad Antig. 1019.

1014. κοὐ θέλουθ'. In B. κοὐκ ἐθέλουθ'.

1023. πρὸς σοῦ τι. Perperam Triclinius πρὸς σοῦ γε, et altera vice διπλῶν, pro veteri lectione δισσῶν.

1027. ἑπτὰ ναυσί. Ex Homero in catalogo navium:

τῶνδε Φιλοκτήτης ἦρχεν, τόξων εὖ εἰδὼς,
ἑπτὰ νεῶν.

1028. ἄτιμον ἔβαλον. Sic veteres codd. recte. Gl. ἐξέβαλον, unde Triclinii prava lectio, ἔκβαλον.

1029. τί μ' ἀπάγεσθε. Sic libri omnes, etiam Triclinii recensio. Tribus mendose edidit τί ἀπάγεσθε. Pejori menda Stephanus τί ἄγεσθε. Sequentium editorum nullus adeo cordatus fuit, ut ex Aldina veram lectionem reponeret.

1032. πῶς θεοῖς ἔξεσθ' αἴθειν ἱερά; Libri omnes, πῶς θεοῖς εὔξεσθαι θεῖν ἱερά; quod vertunt: *Quomodo diis vovebitis sacra cremare?* Atqui Philoctetae ejulatus non impediebant quin voverent, sed quin adgerent sacra. Mendosum esse εὔξεσθ' nemo non vidit: mutari debere ἔξεσθ', id est δυνήσεσθε. Hunc locum inauspicato adtigit Piersonus ad Moer. simil. p. 163. ubi legendum conjecit ἔξεστ', id est ἔξεσθι, *licet*. Tum πλεύσαντος legendum opinatus est πλαύσαντος: debebat saltem πλαύσαντος. Sed optimum est πλεύσαντος. *Si vobiscum navigavero, qui potero victimas adolere?* Scholiastes rationem reddit cur haec dicat Philoctetes, nullo ad singula verba respectu; nec ex ejus explicatione colligere est diversam eum a nostra lectionem ob oculos habuisse. Si quid mutandum fuisset, maluissem ἐμοῦ ξυνόντος.

1035. κακῶς ὄλοισθ'. ὀλεῖσθε δ' — Sic omnino legendum. Periere omnis sententiae prava librorum lectione, κακῶς ὄλοισθ'· ὄλοισθε δ' —

1037. ἐπεὶ οὔποτ' ἂν σέλον. Sic veteres codd. et Aldus recte. Triclinius ime ἐπεὶ οὔτ' ἂν — Metrum laborare credidit, eique consulens id ne perdidit. ἐπεὶ οὐ apud poëtas Atticos semper disyllabum est: nisi crasin voces coalescerent, ingrato hiatu aures laederentur.

1039. Jungenda sunt ἀνδρὸς ἀθλίου ἐμοῦ.

1048. εἴ μοι παρείκοι. Scholiastes supplet ὁ καιρὸς, *opportunitas*. Posciam ex praecedente τοῦδ' adsumi αὐτός. *Si mihi is concederet, si hi operam dare vellet.* Male Triclinius scripsit παρήκει.

1060. χαῖρε τὴν Λῆμνον πατῶν. Nihil, meo judicio, hic desideratur. Hiandus ad Eurip. Suppl. 110. legendum censebat χαῖρ', ὁ τὴν Λῆμνον πᾶν.

1065. συνοίσει. gl. ὠφέλιμον ἔσῃ.

1069. τί ποτ' ἄν μοι ἔοικε. Sic emendate scriptum in B. in reliquis τί ποτ' ἄν μοι. Frequentissima est harum vocalarum permutatio.

1093. πλωαδες. Aldus et codd. πλωκαδες. Aliae praeter hanc lectiones oliastae memorantur, πλωχαδες, πρωταδες, δρομαδες, quae sunt omnes ae. De postrema, quam metrum respuit, res confecta est. Harpyiias ellici apud omnes constat. Hae cur poëtae πλωκαδες, seu πλωχαδες dictae unt, nullam rationem video. Num quia πλώσσουσι, *fugiunt et abscondunt se?* vel quia semper esuriunt, ut πλωχοὶ, *mendici?* sunt istae deones longe ineptissimae. Librariorum imperitia depravata fuit lectio. eadem corruptelae fonte manavit in Homeri Epigr. IX. vitiosum πλωτα, seu πλωκασιν, ubi Ernestus erudite ostendit legendum esse πλωαδ. Apollonio πλωαδες appellantur aves Stymphalides, Argon. II. 1054. em Harpyiis inditum nomen, quia et ipsae in insula habitabant, et, quam marinae volucres, volatu maria trajiciebant. Sagaciter conjicit olmensis editor, pro πρωταδες in veterum criticorum commentariis ptum olim fuisse πλαταδες, quo nomine Harpyiias indigetari, ab inlarum appellatione, in quibus sedes habebant, quae primum Πλωταὶ iae, nomen mutarunt, et a Boreadarum conversione Στροφάδες appelae fuerunt. Vide Apollonii Argon. II. 295. Ingeniosa et erudita conctura haec est, sed fidejussore caret; vellem antiqui poëtae, vel saltem miratici auctoritate suffultam eam videre. Idcirco πλωαδες praetuli. sychius: Πλοάδες. (Leg. Πλωάδες.) τῶν ἐπερχομένων τινὲς οὕτω καλοῦσι. Mirarer, ni huc respexisset.

1094. οὐ γάρ ἔτ' ἴσχω. Sic bene Heathius. Vulgo reclamante metro, ἰσχύω.

1109. ἀπ' ἐμῶν ὅπλων. Cur haec lectio Heathium offenderit, non video. Sane ejus conjecturae ἐπ' ἐμῶν ὅπλων structurae leges reperiuntur. Graecum non est ἐπίσχων ἐμῶν ὅπλων μετὰ χερσὶν pro *manus injice meis armis.* In Oedipo Col. 856. ἐπίσχες αὐτοῦ ξεῖνε male vertit, *in eo manus injice, hospes.* Quin id significat *subsiste hic, hospes.* Quae cum debat, procliviori via pervenisset legendo, οὐ πλανῶν ἐπ' ἐμῶν ἐν κραταιαῖς ἔτι χεῖρας ἴσχων. Sed proba est librorum lectio, et nec ita solicitanda: οὐκ ἴσχων φορβὰν ἀπ' ἐμῶν πλανῶν ὅπλων κραταιῶν μετασὶν, scilicet ὄντων.

1125. γελᾷ μου, pro καλαγελᾷ μου. Simplex pro composito. Ita occurrit γελᾶν τινι, pro ἐγγελᾶν. Exempla vide in nota ad Comici Fr. 696. Pro χερὶ Aldus et veteres codd. habent χειρὶ minus bene.

1130. ἐλεινόν. Perperam vulgo ἐλεεινὸν reclamante metro.

1132. τὸν Ἡράκλειον ἄθλιον. Sic in membr. scriptum, superposita varia lectione: γρ. ἄθλον, quam adgnoscunt B. et Aldus. In Triclinii censione ἄεθλον. Sunt istae lectiones ineptissimae. Futiles disputationes referre piget quibus occasionem dederunt: nobis satis est veram lectionem restituisse, τὸν ἄθλιον Ἡράκλειον, supple διάδοχον, ἕταιρον, vel aliud quid: *miserum Herculis socium.* Hoc conjectura adsecutus est Porsonus editor.

1134. ἐν μεταλλαγᾷ. Sic B. T. In membr. μεταλλαγῇ.

1138. μυρί' ἀπ' αἰσχρῶν ἀναλίσκουθ' — Id est, μυρία αἰσχρὰ ἀναλίσκουσ' ἀπ' αἰσχρῶν. Transitivum est ἀναλίσκοντα, gl. ἀναπέμποντα.

1140. Trium horum versuum sententiam sic exponit H. Stephanus: *Quod quis bene et rite fecerit, aequum est id dicere tale esse: qui autem quispiam id dixerit, minime invide calumniari oportet, si alioqui rite factum esse negare non possumus.* Proinde verborum ordinem sic instituit: δίκαιόν τοι ἐσθλὸν εἰπεῖν μὲν τὸ ἀνδρός τινος εὖ· ὃς δὲ ἄλλου, δικαίου ἐστὶ μὴ ἐξῶσαι φθονερὰν γλώσσας ἐδύναν. Neutiquam mihi placet. Scholiastae explicationem praefero, quam in versione secutus sum, nisi quod εὖ cum eo non accipio pro ἐν καιρῷ, quod non reprehendit, et merito quidem, Stephanus; sed pro *plane, apte.* Quod autem ad vocum trajectionem adtinet, in melicis apud nostros

riles aliae occurrunt, quo vitio, si modo vitium est, haud magis immunis est Stephani expositio, quam Scholiastae, juxta quam verba sic dimanda sunt: ἀνδρός τοι ἔστιν εἰπεῖν μὲν εὖ τὸ δίκαιον· εἰπόντος δὲ ἄλλου, ἀνδρός ἐστι μὴ φθονερὰν ἐξῶσαι γλώσσας ὀδύναν. Jam vide utra in expositione voces magis trajiciantur. τὸ δίκαιον bene Scholiastes interpretatur τὸ ἀληθές, qua potestate nomen illud frequentissime adhibetur. Brubius Stephani judicium secutus vertit: *Quae in homine* (id est in Ulysse) *bona sunt aequum est eloqui, et dum eloquar, te non effundere incidiosam linguae petulantiam.* Ista in Graecis reperiet, si quis erit sagacior est. Sane non video, quî indefinito ἀνδρὸς Ulysses designetur, quum proxime sequens κεῖνος de Neoptolemo omnino accipiendum sit. Parisinus editor, qui aliorum placitis aegre acquiescit, sibi non temperavit, quin Heathii explicationi aliquid de suo adderet. Hic itaque genitivum ἀνδρὸς non a τὸ εὖ regi vult, sed a suppressa praepositione περὶ, ut sit: δίκαιόν ἐστιν εἰπεῖν μὲν περὶ ἀνδρὸς τὸ εὖ, *dicere de homine quod bonum est.*

1143. κεῖνος εἶς. Inserta vulgo inutilis particula δὲ, quam metrum respuit.

1144. τοῦδ' ἐφημοσύνᾳ. Sic Aldus et veteres codd. Pessime Turnebus Trincinio, a quo tamen parumper discessit, edidit εὐφημοσύνᾳ. At in Trincini recensione scriptum τοῦδ' εὐφημοσύναν, quod ne quis mala fortuna, aut librarii errore contigisse opinetur, en ipsum graeculi scholion: τοῦ (Ὀδυσσέως) εὐφημεσύνην ἤνυσε, κοινὴν εἰς φίλους ἀρωγήν.

1149. φυγᾷ. Ordo est: οὐκ ἔτι πελᾶτέ μοι φυγᾷ ἀπ' αὐλίων ὑμιλίφων. Bene scholiastes interpretatur φυγᾷ, μετὰ φόβου.

1153. ἐρύκεἰαι. gl. κατέχεἰαι. In T. διὰ τῶν χειρῶν κατέχεἰαι. Has expositiones confirmat Hesychius, apud quem hae glossae reperiuntur: ἐρύω, κατέχειν. ἔρυξας, κατέσχες. Ab ἐρύω derivatur ἐρύκω propter affinem significationem, docente H. Stephano in Thesauro. Proinde necessitatem non video legendi cum Berolinensi editore ἐρύεται.

1155. Ordo est: ἕρπεἰε πρὸς χάριν ἐμᾶς σαρκὸς αἰόλας. Interposita sunt verba τῶν καλὸν ἀντίφονον κορέσαι σέλμα. Sic in Antig. 30. οἰωνοῖς ἑτοιμάσει πρὸς χάριν βορᾶς.

1160. ἐν αὐχεἰς. Abundat praepositio, quod scholiastae observatum.

Sed quae huc pertinent verba in alienum locum translata fuerant, ad v. nempe scholio ad v. 1169.

1161. In Aldina legitur: μηκέτι μηδενὸς κρατύνων ὅσα πίμπει Διὸς αἶα. Nec quidquam discrepant codices. Lectio manifesto depravata a librario, qui ad sensum modo adtendit, et metra floccifecit. Versus debent anapaestici; prior dimeter, alter paroemiacus, quales sunt phici. Contigit hic, quod alias saepissime, ut repetenda vox omitteretur μηκέτι. E glossemate est κρατύνων, quod in versum intrare non potuit nam media longa est. Quid multa? scripserat Tragicus:

μηκέτι, μηκέτι κρατέων μηδενὸς,
ὅσα πίμπει γᾶ Διόδωρος.

Emendationem hujus loci periclitatus est Heathius, cui conatus cessit felicissime:

μηκέτι μηδενὸς κρατύνων ὅσα
πίμπει Διόδωρός γ' αἶα.

Tales versus si quis reperiret alicubi absque auctoris nomine, nec Athenis in scena cantatos eos fuisse crederet, vix Tzetza aut quo hujus farinae politicorum versuum sartore dignos eos deputaret. Par editor simplicissimam rationem reperit hujus loci persanandi, Διόδωρος γαῖα *propter metrum.*

1165. ἀποφεύγειν. Triclinius e scholio in textum transtulit ἀπεῖναι, qua lectione versus pessum datur. Subauditur πάρεισι.

1167. οἰκτρὰ γὰρ βόσκειν. Id est ὥσπερ βόσκειν αὐτὴν, vel εἰς τὸ βόσκεσθαι. Mirum est hic offendisse viros doctos. Vide Suidam in Ἀξίως λέγειν ὁ μισθός, ubi hanc locutionem exemplis illustrat, inter quae tamquam Tragico nostro duos senarios profert, qui sunt Euripidis in Medea 231.

γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὕτως ἀνὴρ,
ῥᾴων φυλάσσειν, ἢ σιωπηλὸς σοφός.

Ad quem locum Scholiastes: ῥᾴων φυλάσσειν. ἀντὶ τοῦ φυλαχθῆναι καὶ τηρηθῆναι. ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικοῦ. τοῦτο δὲ ἔθος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοῖς Ἀττικοῖς. Quod sequitur, ἀδαὴς δ' ἔχειν μυρίον ἄχθος, ῷ ξυνοικεῖ, interpretes frustra exercuit. Nimis licenter editor nescio quis Cantabrigiensis ἔχει pro ἔχειν supposuit, quod futilissimum commentum probat Heathius, unde hunc sensum extudit: *misere enim alitur morbus: ad tus vero mille habet aerumnas quibuscum habitat.* Sed hoc leve est

Beroline-

olinensis editoris conjectura, qui sic totum locum constituit: ἀλλ' ἀ βόσκων, ἀδακὴς δ' ἔχῃ μυρίον ἄχθος, ᾧ ξυνοίκει. et vertit: *sed morbum ns excipis innumeros dolores, quibuscum habita, si ita tibi vide-* Malum, quod in ista versione vocis ἀδακὴς nullam rationem habuit! ὃς et ἀλλ' referuntur ad χῆρα τάνδ', quod nomen inde repetendum: χὴ γὰρ ἐστὶν (ἡ χὴρ) ὥσθ' βόσκειν αὐτὴν, ἀδακὴς δ' ἐστὶν, ἤγουν οὐ δυ- ται δάκνειν, ἔχειν, ὃ ἐστὶν ὑπέχειν, ὑπομένειν, μυρίον ἄχθος, ᾧ ξυνοικεῖ. arius dixit *indocilis pauperiem pati*, ut Tragicus noster ἀδακὴς ἔχειν ᾗς. A sensu non aberravit parisinus editor: verum quod censet, mi- le necessarium est pro δ' ἔχειν legere δὲ σχεῖν. Metrum absque ea ratione sartum tectum est. Antithetici versus sunt antispastici trimetri liectici.

151. ναὸς a suppressa praepositione ἐπὶ regi censet Scholiastes, et sic sa exponit, ἴωμεν ἐπὶ τῆς ναὸς, ὅπου ἡμῖν τέτακται. Nec rejicienda t explicatio, quam in versione secutus sum. Vide supra ad v. 206. ıit tamen ab ἵνα genitivus ναὸς pendere: ἴωμεν ἵνα τῆς ναὸς ἡμῖν τέ- ἴκι.

192. ὦν προυφάνης — Libri omnes ὧν προὔφανες, absque ullo sensu. ı termonem abrumpit Philocteta, quid ille dicere velit praesentiens: τὸ τοῦ ἐφάνης ἐντρεπόμενος μηδέν.

199. βροντᾶς αὐγαῖς. Codd. βροντᾶις αὐτακῖς, quod inepte depravatum veteri lectione Scholiastae memorata, βροντᾶς αἰγαῖς. Confunduntur ıuam frequenter in codd. Γ et Ζ. Maxime in his ipsis vocibus, cujus exem pla vide in notis ad Plutarchi Romulum p. 76. ubi Heracliti di- m de anima exponitur, αὐγὴ γὰρ ξηρὴ, ψυχὴ ἀρίστη. Postquam αὐ- ; in αὐτακῖς mutatum fuit, oportuit ex βροντᾶς facere βροντᾶις. Judicii rtum laudo, cui codicum lectio magis placet: mihi insulsa videtur : altera, quam Valckenarii sagacitati debemus.

201. In Aldina et in veteribus codd. legitur: ἄρθρον ἀπῶσαι. ἀλλ' ἴσθι γέ μοι εὔχος ὀρέξατε. Non sunt sane anapaestici isti versus, sic debent: eis nec Triclinii, nec Heathii medicina sanitatem resti- ξεῖνοι mutandum in ξεῖνοι, quae formae passim a librariis confusae; ı ad mendarum illud genus *tam late patens* adtendendum, de quo : notam ad Oed. T. 1096, cujusque modo exemplum insigne dedi in

v. 1161. Hic iterum omissae fuerunt, quae repeti debebant voces: vide jam quam belle, quam vivide decurrant anapaesti et sententia:

ἄρθρον ἀπῶσαι. ἀλλ', ὦ ξεῖνοι,
ἔν γ' ἐμοὶ, ἔν γ' ἐμοὶ εὔχος ὀρέξατε.

1209. νέος. Perperam Aldus et membr. νέσος.

1217. εἰς' οὐδέν εἰμι. Sic vere Heathius pro mendosa librorum lectione ἔτ' οὐδέν.

1218. ἐμοῦ, ἰζύος. Vide ad Antig. 1180.

1229. τὸν ποῖον. Sic etiam scriptum est in Triclinii recensione. In Turnebi editione operarum incuria, ut videtur, excusum fuit τὸ ποῖον, quae menda per subsequentes omnes propagata fuit.

1235. κερτομῶν, χλευάζων. Theocritus in Thyrside 62. κοὔτι τι κερτομέων.

1236. τἀληθῆ λέγειν. Id est τὸ ἀληθῆ λέγειν. Vide supra ad v. 1209.

1239. ἀρχὴν hic et aliis omnibus in locis, ubi comitem habet negationem aut culam negantem, valet *omnino*. De hac loquendi forma erudite commentatus est ruit Lennepius ad Phalaridis Epist. XVI. Sic Ant. 92. ἀρχὴν οὐ πρέπει, *omnino non decet*. Vide etiam El. 439.

1245. δραστέοις σοφά. Sic legendum. σοφὸν e praecedente versu repetitum manifestus est librarii error. In B. ἠξυλόμην, quod Atticum quidem, sed Tragicis non frequentatum.

1251. τὸν σὸν φόβον, *terrorem quem tu mihi vis incutere: tuas minas*. Vide notata ad Antig. 597. Male Johnsonus vertit, *nihil moror, quod tu*.

1252. ἀλλ' οὐδέ τοι σῇ χειρὶ πείθομαι τὸ δρᾶν. Vulgo male haec interpluntur: sensum explanat scholion in Reg. membr. ἀλλ' οὐδὲ πιστεύω σοι ταῦτα ποιεῖν ταῦτα τῇ σῇ χειρί. ὃ ἐστιν, οὐκ ἐπιτρέπω σοι. *Facere tua manu* tantumdem est ac *permittere ut facias*. πείθομαι τὸ δρᾶν eadem ratione dictum ac paullo ante σε κωλύσει τὸ δρᾶν. Neutro in loco subaudiendum κατά. In B. perperam hic versus Ulyssi tributus est.

1264. τοῦ κεχρημένου. Mendose in membr. et in Aldina κεχρημένου.

1275. παῦε, *desine*. Perperam Aldus metro reclamante, παῦσε, quod ex interlinearii glossa ortum. Atticum est παῦε, pro παῦσαι. Vide quae notavimus ad Comici Ranas 269. Euripidem Jone 534.

1284. ἔχθιστος. Sic libri omnes. Non satis caussae video, cur Valckenaerius ad Moeridem p. 135. suspectam habuerit hanc lectionem, cum

locum sufficit αἴσχιστος. Verum est quidem haec nomina commutari, ujus rei exemplum est in Aj. 1059.

1300. ἃ ἃ, μηδαμῶς. Sic scriptum oportuit. In accentu peccavit Al- us ἅ ἅ. Hesychius: ἃ ἄ. σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα.

1301. μίθις με χεῖρα. Schema, quod vocant παθ' ὅλον καὶ μέρος. ide ad Oed. T. 717.

1302. οὐκ ἂν μεθεῖμην. In B. μεθείμην. Proclivis in harum formarum rmutatione lapsus. Vide Marklandum ad Euripidis Iphig. A. 310. ubi, t et hic, nihil interest utro modo legatur, quod ostendimus ad Com. espas 416.

1304. ἀλλ' οὔτ' ἐμοὶ καλὸν τόδ' ἐστὶν, οὔτε σοι. Nisi quis cucurbitas ppiat, videat necesse est sic poëtam scripsisse. Codicum, quos vidi, mnium lectionem Aldus exhibuit, καλὸν τοῦτ' ἐστίν. Voculas τόδ' et τοῦτ' saepissime confuderunt librarii, unde hic versus turpiter claudica- at. Crurifragio eum non exemit infelix Turnebi conjectura, ἀλλ' οὔτ' μοὶ τοῦτ' ἔστι καλὸν, οὔτε σοι. Pro spondeo in quarto pede substituit rrhichium, ignorans scilicet nominis καλὸς priorem ab Atticis poëtis emper corripi.

1314. ἤσθην σε εὐλογοῦντα. Supple ἀκούων. Vide ad Aj. 790. In Tri- linii recensione scriptum ἤσθην πατέρα τὸν ἀμὸν εὐλογοῦντά σε. In B. πατέρα τὸν ἐμὸν, ut citat Eustathius p. 737. claudicante versu. Haud licet Triclinii lectio.

1330. ἕς τ' ἂν οὗτος ἥλιος. Libri omnes ὡς ἂν αὐτὸς ἥλιος, manifesta menda. ὡς ἂν nihil aliud significare potest quam *ut*: sensus autem hic flagitat ἕως ἂν, ἕς τ' ἂν, *dum*, *donec*, *quamdiu*. Praeterea αὐτὸς *ipse* inficetum est. Scaligeri conjectura ἕως ἂν ὠὐτὸς ἥλιος, nauci non est: hoc est mendam menda commutare. ἕως semper est disyllabum; proinde versum intrare non potest. Tum quid sibi vult ὠὐτὸς ἥλιος, *idem sol*? Num sol mutatur? Legendum, ut jamdudum monuimus ad Euripidis Phoenissas 89. ἕς τ' ἂν οὗτος ἥλιος. In aprico stabant ante Philoctetae antrum, et solem ostendens hoc dicit Neoptolemus, *hic sol*, *quem adspicis*. Sic in Ajace Teucer v. 1389. coelum ostendens ait: τοιγὰρ σφ' Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατήρ — τοῦδε, δεικτικῶς, ut hic οὗτος ἥλιος. Plautus Bacchid. IV. 4. 48. *Si tu* ILLUM SOLEM *tibi solem esse dixeris* — ad quem locum ita Salmasius: ILLUM SOLEM, δεικτικῶς.

Haec loquens manus ad solem histrio tollebat. *Hoc* absolute omnis latinis scriptoribus saepe *coelum* significat διυλικῶς. Comicus in Cornelione I. 3. 26. *Nam hoc quidem edepol haud multo post luce lucet*, et in Amph. I. 3. 45. *Luciscit hoc jam.* Mirifice confirmatur haec explicatio Aristidis responso ad Mardonii legatos, quod sic refert Plutarchus: τοῖς δὲ παρὰ Μαρδονίου τὸν ἥλιον δείξας, Αχρις ἂν ΟΥΤΟΣ, ἔφη, τὴν περιϊὼν ταὶ τὴν πορείαν, Αθηναῖοι πολεμήσουσι Πέρσαις. Herodotus verbis haud minus adposite nostrae lectioni: νῦν δὲ ἀπαλλάσσεαι Μαρδονίῳ ὡς Ἀθηναῖοι λέγουσι, ΕΣ Τ' ΑΝ ὁ ἥλιος τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἴῃ τῇπερ καὶ τὸν ἔρχεται, ἀνάγκη ὁμολογήσειν ἡμέας Ξέρξῃ. ὡς ἂν pro ἕως ἂν nullus scriptor Atticus adhibuit. Unicum adfertur exemplum e Thucydidis loco, qui male acceptus fuerat I. VIII. cap. 1. ad quem vide Dukeri notam p. 501. Hector Doctrinae particularum p. 1204. tradit simplex ὡς temporis significationem indicare posse et reddi per *dum*. Exempla e libris sacris, quos sanctiores non doctiores fimus, non adjungo: verum ubi Plato ait, ἐγεωργοῦμεν ἐν τῇ Νάξῳ, ἐθήτευον ἐκεῖ παρ' ἡμῖν. Ibi ὡς valet non *dum*, sed *quum*, quae frequentissima est significatio. Magis huc exemplum subministrare poterat Anacreon, qui in Od. IV. canit: ἐγὼ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ, μύρισον. *Dum adhuc vivo, quando adhuc vivo* XV. ὡς οὖν ἔτ' ἐνδὶ ἐσσί. Sed scriptor Ionicus Anacreon sermonis Attici norma non est.

1333. Ασκληπιδῶν. Sic Aldus et membr. in quibus tamen scriptum a prima manu fuisse videtur Ασκληπιαδῶν, ut est in aliis libris; sed ι prorsus erasa, quae fuit inter ι et δ, ut discerni non possit, quae littera ea fuerit. Toupius ad Suidam I. 130. a poëta scriptum fuisse contendit Ασκληπιῶν, tamquam si Aesculapii filios Ασκληπιοὺς, *medicos*, dixisset: quod ipse sibi habeat. Sane equidem Aldi lectionem praetulerim. Observo simili errore apud Pindarum Pythi. V. 37. scriptum fuisse in primis libris Βατλιαδᾶν, ubi, metro flagitante, debuit esse Βατλίδᾶν, ut nunc legitur: tametsi horum patronymicorum diversa ratio est. Nam Βάτλος regulare est Βατλίδης, ut ab Ασκληπιὸς, Ασκληπιάδης. Sed a nominibus late patet licentia.

1348. τί μ' ἔτι δῆτ' — Sic distingui debuisse voces nemo non animadvertere poterat, quod tamen primus monuit Toupius ad Suidam I. 1. In Aldina, ut in B. τί με τί δῆτ — In aliis codd. τί με δῆτ' ἔχοι — claudicante versu.

1354. κύκλοι perperam scholiastes accipit, *annos* exponens, quod ...rum est. Alii cum Camerario non melius Philoctetam suos oculos ...qui censuerunt. Astrorum adloquitur orbes. Hunc locum optime ...verit Georgius Ratallerus:-

O circuli caelo micantes, qui mala,
quibus miser agitor, videtis omnia,
haec quomodo vos sustinebitis?

...peram in membr. et in Aldina ἀμφ' ἐμοῦ.

1357. τοῦ Ἀατρτίου. Aldus et veteres codd. τῷ.

1362. θυμάσας ἔχω τάδε. In Aldina et veteribus codd. τόδε, haud ...lius.

1364. εἴ γέ σου καθύβριστον. Perperam in libris εἴ τέ σου.

1365. πατρὸς γέρας συλῶντες. εἶτα τοῖσδε σὺ — Quae olim ab homine ...rissimo inferta fuerunt, sustuli. Non tanta incogitantia fuit Tragicus ...er, ut in dramate omnium quotquot sunt perfectissimo, sibi ipsi ...n eo ide contradiceret, inutili mentione cujuspiam facti, quod totī ...ae oeconomiae repugnat, eamque subverteret. Nihil omnino eorum, ...ae ad Trojam gesta fuerant, Philoctetes ante illum diem inaudiverat: ...em Ulyssis cum Ajace de Achillis armis prorsus ignorabat: quin ipsī ...ra v. 412. dixerat Neoptolemus Ajacem ante Achillem fato functum ...e. Praeterea color ipse adsuti centonis mangonem prodit. Sophoclem ...erat ejusque stylum, si quis eum ista scribere potuisse opinatur:

πατρὸς γέρας συλῶντες, οἳ τὸν ἄθλιον
Αἴαντ' ὄπλων σοῦ πατρὸς ὕστερον δίκῃ
Ὀδυσσέως ἔκριναν. εἶτα τοῖσδε σὺ —

1366. κἄμ' — Aldus minus bene καί μ' — Hic autem habet τάδε, ...membr. Contra Triclinius τόδε.

1379. καὐτοσώσοντας. Libri omnes male καὐτοσώζοντας.

1381. ἃ σοί τε κἀμοὶ κάλ' ἐτορῶ τελούμενα. Libri veteres κάλ' ὁρῶ, ...abente versu. In Triclinii recensione pejus adhuc καλῶς ὁρῶ. Dictum ...supra ad v. 1304. nominis καλός priorem Atticis poëtis semper cor-...: eique hoc certissimum. Nec minus certum videri debet rectam ...ndi viam nos iniisse, omissam a librario praepositionem compositi ... reponendo. Scripserat Tragicus non ὁρῶ, sed ἐτορῶ. Centies ad mi-...m in his dramatibus occurrunt ἐτορᾶν, ἐτιδεῖν eadem potestate qua

simplicia ὁρᾶν et ἰδεῖν, ut saepe in glossis declaratur. Vide quae notavimus ad Comici Concion. 70. Parisini Editoris conjecturam silentio praetereo, ne quis Menedemi dictum in me torqueat, περὶ ἐπιφανίας.

1382. Aldus καταισχύνειν, qua in scriptura vestigium deprehendi possit antiquae formae Atticae καταισχύνει pro καταισχύνῃ.

1384. τόδε. Sic recte in B. quod vel absque codice reponi debuit: nam pronomen hoc jungendum cum ὄφελος. Perperam in aliis libris τάδε.

1385. χὠ λόγος τοιόσδ' ἐμοῦ. Sic membr. et Aldus. In aliis libris ἐμόν.

1388. γιγνώσκω. Sic emendate in membr. scriptum, non ut vulgo γινώσκω. Vide notam ad Com. Ranas 52. ὀλεῖς Attica futuri forma pro ὀλέσεις.

1393. Nisi δρῷμεν optativus esset, soloeca esset oratio, quia in hac formula subjunctivus adhibetur sine ἄν, et optativus cum ἄν. Per se soloeca essent τί ἂν δρῶ, et τί δρῴην, quum rite dicatur τί δῶ, et δρῴην ἄν. In Aldina excusum δρῶμεν, quia in veteribus libris, ut subscribere solemus, fere omittitur.

1401. γέως meliorum librorum est lectio, cujus ex depravatione altera, Scholiastae memorata, λόγους. Hanc habet Triclinii recensio, altera superscripta.

1406. In B. προσωφέλησιν scriptum una voce.

1407. Voces ὦ φίλε in Aldina et in codd. non comparentes, ex conjectura addidi, ut integer fieret octonarius, quod quidem longe praestare videtur Triclinii, seu potius Turnebi interpolationi; nam in illa recensione sic scripti sunt hi versus:

Πῶς λέγεις; Εἶρξω πελάζειν τουτουσὶ τῆς σῆς πάτρας.
Ἀλλ' εἰ δρᾷς ταῦθ' ὥσπερ αὐδᾷς, σβεῖχε προσκύσας χθόνα.

In secundo nihil differunt veteres codd. nec Aldus. Particulam γε, contra flagitante jam inserverat Turnebus.

1415. τὰ Διός τε φράσων. Sic recte tres codd. Absque iis reponenda erat copula quam impressi omittunt cum versus ruina.

1429. ἐκλαῶν. In tribus codd. ut in Aldina, ex frequentissimo librariorum errore, ἐκβαλών.

1430. πλάκας. Sic membr. In ceteris πλάκα.

1436. συννόμως. gl. ἅμα νεμόμενοι.

1443. οὐ γὰρ εὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς. In Tragici exemplaribus perquam absurde legitur ἡ γὰρ εὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς. Optime Dawesius et post eum Toupius e Kusteri Suida in Εὐσέβεια, sublata ineptissima menda, veram lectionem restituit. Euripides in Temenidis:

ἀρετὴ δὲ, κἂν θάνῃ τις, οὐκ ἀπόλλυται,
ζῇ δ' οὐκ ἔτ' ὄντος σώματος.

1449. πράσσειν. Perperam codices et impressi πράττειν. Quin mendose etiam in Aldina μέλετε.

1456. ἐστείχθην. Libri omnes ἐστείχθη, quod per me retineat, si cui placet magis. Quippe nihil obstat quin κρᾶτα, quod neutri generis esse vidimus ad v. 1001. hic sit nominativus verbi; verum et sonus gratior est, et elegantior structura, si legatur ἐστείχθην, quemadmodum in Aj. 1208. ἀεὶ πυκναῖς δρόσοις τεγόμενος κόμας.

1461. γλύκιον vox est nihili. Remansit me imprudente et nolente mendosa lectio quam corriget sedulus lector, literam γ abradendo. Vera lectio est λύκιόν τε ποτόν. Vide modo Scholiastam et Suidam in Λυκεῖον ὕδωρ.

1469. In membr. et in Aldina, χωρῶμεν ἰδοὺ πάντες ἀολλεῖς. In B. χωρῶμεν ἤδη. Ortum hoc ex glossa, et refertur ad νῦν vel ad δή. In Tricinii recensione scriptum χωρῶμέν νυν. gl. δή. Isti duo pro ἀολλεῖς perperam habent ἀολλέες.

1471. σωτῆρας masculinum ad Nymphas refertur. Sic apud Aeschylum S. Th. 321. εὐπραξία σωτήρ. Apud nostrum Oed. T. 80. τύχη σωτήρ. In Antig. 1074. λωβητῆρες Ἐριννύες. Vide supra ad v. 223.

Ad primum Dramatis versum meminit Scholiastes noster Euripidis Philoctetae, cujus pauca quaedam fragmenta exstant in Musgravii editione legenda. Oeconomia diversa a Sophoclea, non ita simplici ac deducto filo; sed plurium personarum conventu intricatior actio fuit, multoque minus πάθους habuisse videtur. Vide Valckenarii Diatr. Eurip. Cap. XI. et Dionis Chrysost. orationes LII. et LIX. Ex Aeschyli Philocteta tres versus servavit Stobaeus Floril. Grotii p. 493. ad Regii codicis fidem sic legendos:

Ω Θάνατε παιάν, μή μ' ἀτιμάσῃς μολεῖν.
μόνος γὰρ εἶ σὺ τῶν ἀνηκέστων κακῶν
ἰατρός. ἄλγος δ' οὐδὲν ἅψεται νεκρῶν.

Ne, ne tuum, oro, Mors, repellas supplicem.
tu sola desperata medicaris mala:
a te receptos nullus attingit dolor.

Ista omnia in rem suam convertit noster Tragicus. Vide hujus dram. v. 1348. Philoctetis ad Trojam fragm. I. et Oed. Col. 955.

FINIS NOTARUM IN PHILOCTETAM.

NOTAE IN ELECTRAM.

V. 2. ἔξεσθί σοι παρόντι λύσσειν, ὧν πρόθυμος ἦσθ' ἀεί. Aeschylus Choëph. 213.

εἰς ὄψιν ἥκεις, ὥσπερ ἐξηύχου πάλαι.

4. τόδε γὰρ παλαιὸν Ἄργος, οὐπόθεις. Sic scriptum in E. vere, ni fallor. τόδε (δεικτικῶς) γὰρ παλαιὸν Ἄργος ἐστὶν, ὃ ἔπόθεις. Vulgo legitur τὸ γὰρ — et aliter distinguitur. In fine versus τόδε ad sequens pertinet ὅλος. Accipi autem hîc potest Ἄργος, pro regionis nomine: at probabilius est urbem indigetari, quam unam Tragici modo Argos, modo Mycenas promiscuo nomine appellare solent. Strabo p. 377. διὰ δὲ τὴν ἐξ ἑνὸς τὰς δύο πόλεις ὡς μίαν οἱ τραγικοὶ συνωνύμως προσαγορεύουσιν. Εὐριπίδης δὲ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ δράματι, τοτὲ μὲν Μυκήνας καλῶν, τοτὲ δ' Ἄργος τὴν αὐτὴν πόλιν, καθάπερ ἐν Ἰφιγενείᾳ καὶ Ὀρέστῃ. Infra v. 1459. Μυκηναῖοι et Ἀργεῖοι ejusdem urbis sunt incolae.

9. Hunc locum imitatus est Heniochus Comicus apud Stobaeum Flor. Grotii p. 169.

Τὸ χωρίον μὲν γὰρ τόδ' ἐστὶ πᾶν κύκλῳ
Ὀλυμπίᾳ· τηνδὶ δὲ τὴν σκηνὴν ἐκεῖ,
σκηνὴν ὁρᾷν θεωρικὴν νομίζέ σε.

12. Eustathius ad Il. Γ. 238. αὐτοκασιγνήτω, τῷ μει μία γένετο μήτηρ. ista observat, pag. 410. Ὅρα, ὅτι Ὁμήρου τοὺς κασιγνήτους ἑρμηνεύοντος, Σοφοκλῆς τὴν ὁμαιμον διασαφεῖ ἐν τῷ, Πρὸς σῆς ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης. ποιεῖ δὲ τοῦτο ἐκεῖνος, διὰ τὸ μὴ πάνυ ὁμαιμον ἤδη καὶ κασίγνητον εἶναι. ὁμαιμοι γὰρ πολλαχοῦ, καὶ οἱ ἁπλῶς καθ' αἷμα, καὶ προσγενεῖς, ὡς λέγει καὶ Ἀνακρέων, ὁ καὶ αὐθομαίμους τοὺς τοῦ αὐτοῦ γένους εἰπών.

19. Schema hujus versus infra ad v. 758. ἀντίπλωσις appellatur a Scholiasta. Vide ad Oed. T. 833.

21. ξυναπλέον λόγοισι. Sic scriptum in E. recte, ut legendum esse recte vidit Toupius ad Suidam I. 87. *Conferenda nobis sunt consilia*: ἔπ, *conferte consilia*. Quippe muta est Pyladis persona, quem jure exspectaremus mox locuturum, si dixisset senex ξυναπλεῖτον λόγοισιν, ut

vulgo legitur. — ὡς ἐνταῦθ' ἐμὲν — Sic Aldus et membr. cum vetustissimis optimisque codd. Superscripta in quibusdam glossa ἐσμὲν, quae aliis codd. librariorum stupore textum invasit. Primitivam formam tuetur Grammaticus antiquus cujus observationem in minoribus scholiis edidi: ἀναλεγώτερον δὲ τὸ ΕΜΕΝ. ἀπὸ τούτου γὰρ γίνεται τὸ ΕΣΜΕΝ πλεονασμῷ τοῦ σ. Tuetur etiam Eustathius, cujus quaedam huc pertinentia excerpam ex commentario in Odys. Γ. p. 1457. τοῦ δὲ ἐστὶ πρωτοπρεπὴς κίνησις ἐκ τοῦ εἰμὶ, ἐμὲν, ἐτέ· καὶ ἄλλως μὲν προσθέσει τοῦ ι, ἰμὲν, ἰτέ· Δωρικῶς μέν τοι ἐσμὲν, ἐσμέ. ἡμάρτηκε δὲ καθ' Ηρακλείδην τὸν Ταραντῖνον ὡς γὰρ οὐ λέγομεν δείκνυσί τι φάσκων, οὕτως οὐδὲ ἐτέ, ἐσμέ — εἶτα ἐπιμαρτυρῶν καὶ χρῆσιν τοῦ ἐμὲν, ὅθεν γίνεται τὸ ἐσμὲν, λέγει ὅτι Ομηρος μὲν τῷ ι ἔφη, ἀπήμονες εἰμέν· τὸ δὲ ἀνάλογον παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν τῷ Ὑμνῳ ἐμέν· ἤγουν γραῖαι ἐσμέν. Ista, ut opinor, numquam legerat Kidderwesius, qui Miscell. crit. p. 281. ἔμεν pro ἐσμὲν ne Ionibus quidem, nedum Atheniensibus, rite adhiberi potuisse negat. En tamen Callimachum hac forma in carmine usum, non alia dialecto, quam Ionica scripto. Verum primitivum ἐμὲν in quacumque dialecto, et quibusque poëtis permissum fuisse constat. Quod autem idem Dawesius pronendum censebat, ὡς ἐνταῦθ' ἴμεν, merito Toupius ineptum esse aiebat. Sed fallitur ipse, quum ἐσμὲν legendum esse, et hujus vocis prima corripi posse statuit; quod falsissimum est. Si quis Tragicorum eorumque quae supersunt omnia legat et perlegat, non unicum exemplum incorruptae fidei excitabit correptae vocalis brevis ante consonantes σμ, σθ, nec uspiam reperiet ἐσμὲν prima brevi. Longa est nuperi Porsoni editoris hanc in rem disputatio, odii plena, in qua quot verba, tot errores. Argumenta sumit ex poëtarum depravatis versibus, quos dudum emendarunt peritiores critici. Aristophanis quos profert versus, ne eos dimetiri nesciisse, aut perperam legisse demonstravi in nota ad Nubes. 56. Philippidis, seu potius Philippi, senarium emendate scriptum dedimus in Gnomicis Graecis p. 200.

24. γιγὼς. Participium pro infinitivo. Vide ad Aj. 472.

34. ἀροίμην futurum est optativi, cujus prima corripitur: in aor. ἀραίμην producitur. De constructione futuri optativi vide Rich. Dawesium laudatum ad Oed. T. 792.

36. ἄσκευον ἀσπίδων. Vide ad Oed. T. 191.

43. οὐδ' ὑποπλεύσουσιν. Sic codd. omnes, etiam is qui ad Triclinii recensionem scriptus est. In unico C. diphthongo *ου* superscriptum *ω*, pro variae lectionis indicio; sed glossa ad probam directa, ὑπονοήσουσιν. In Aldina perperam excusum ὑποπλεύσουσιν, quae menda in Juntina sublata fuit, reposito ὑποπλεύσουσιν. Primus Turnebus invexit ὑποπλεύσωσιν, genuinum id esse opinatus scilicet, quia praecedit verbum subjunctivi modi γνῶσι. Verum purum putum soloecismum esse ostendimus in nota ad Comici Lysistr. 704.

46. δορυξένων. Eustathius ad Homerum p. 405. Περὶ δὲ δορυξένου Παυσανίας φησὶν, ὅτι δορύξενος, ὁ ἐκ πολεμίων φίλος, καὶ ὁ πρεσβεύων περὶ λύτρων, εἰ ζωγρηθείη τινες. Σοφοκλῆς δὲ ἐν τῷ, Ὁ γὰρ, ἤγουν οὗτος, μᾶγις αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων, ἢ παραχρᾶται τῇ λέξει ποιητικώτερον· ἢ ἁπλῶς δορυξένους λέγει τοὺς τοῖς Φοιτῦσι τοῦ Ἀγεμέμνονος φιλωθέντας, ἵνα πολεμικῶς ἐχθραίνωσι τοῖς ἐκείνου παισίν· ὡς εἶναι οὕτω δορύξενον εἰπεῖν, καὶ τὴν χάριν δουρὸς, ἤτοι πολέμου, συμμαχικῶς ξενισθέντα ὑπό τινων. Posterior ratio haud valde probabilis est. Aliunde constat Tragicos nomine δορύξενος *hospitem* simpliciter significare. Sic Aegeus de Pittheo dicit in Euripidis Medea 688.

κἀμοί γε πάντων Φίλταλος δορυξένων.

47. ἄζηλα δὲ προσιθεῖς, ἀζηλίαν δηλαδὴ, ὄρκῳ. λέγεται δὲ ἀντιστρόφως ἀντὶ τοῦ, προσιθεῖς ὅρκον τῇ ἀζηλίᾳ. — ἐξ ἀναγκαίας τύχης. βιαίας. πάντα γὰρ τὰ ἐξ ἀνάγκης, βιαῖα. θάνατος, ἢ δουλεία, ἢ μετ' αἰχμαλωσίας. Vide ad Aj. 485.

52. λοιβαῖσι πρῶτον. Sic Aldus et Scholiastes cum duobus codd. In tribus λοιβαῖς τι πρῶτον.

57. φέρωμεν. Sic ex indole linguae invitis librariis legendum. ἤξομεν τάλιν ὅπως φέρωμεν αὐτοῖς ἡδεῖαν φάτιν. Soloecum est quod vulgo legitur φέρωμεν. Particulae ὡς, ὅπως, ἵνα, *ut* significantes, cum optativo non construuntur, nisi praecedat verbum temporis praeteriti. Vide Dawesii Miscell. Crit. p. 82.

61. ῥῆμα κακὸν, *male ominatum dictum* recte interpretatur Desid. Heraldus ad Arnobium p. 151. editionis Parisinae. Helenae roganti apud Euripidem in cognomine dramate 1059.

βούλει λέγεσθαι, μὴ θανὼν, λόγῳ θανών;

respondet Menelaus:

κακὸς μὲν ἔρνις· εἰ δὲ κερδανῶ λέγων,
ἕτοιμός εἰμι, μὴ θανὼν λόγῳ θανεῖν.

Nostri κακὸν ῥῆμα, idem est ac illius κακὸς ἔρνις. Proinde culpanda non est haec sententia, ut illa quam e Tragico nostro profert Plutarchus:

τὸ κέρδος ἡδύ, κἂν ἀπὸ ψευδῶν ἴῃ.

et ista Diphili apud Stobaeum:

κακῷ τιθέμενον ψεῦδος ὡς καρπὸν φέρει.

Confer nostrum in Aethiopibus I.

66. δεδορκότα, βλέποντα, id est ζῶντα. Perperam Eustathius p. 1163 extrema, participium hoc passivo sensu accipit: Σοφοκλῆς δὲ ἐν τῷ, θρῳῖς δεδορκότα λάμψειν ὡς ἄστρον, ἐπὶ τοῦ ἐραθῆναι παθητικῶς τὴν λέξιν τίθησιν· ὡς τοῦ μέσου παρακειμένου ἐν πολλοῖς ἐπαμφοτερίζοντος.

73. γέρον. Sic membr. et plerique alii codd. In Aldina γέρων.

75. Pindarus Pyth. IX. 135. ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως πάντας ἔχει κεφαλάς.

83. πειρώμεθ' ἔρδειν. Perperam in impressis ἕρδειν cum spiritu asper.

89. ἀντήρεις πλαγὰς στέρνων, *percussiones oppositas pectoris*, seu *positi pectoris planctus*. Quippe ut ictu laedatur pectus, oppositum esse debet, quo ictus infligitur. Bene monet Heathius ἀντήρης non derivari ab ἐρέσσω, sed unice ab ἀντί. Terminatio illa ηρης permultorum vocabulorum nihil aliud est quam paragoge. At pleraque omnia Grammatici composita esse somniarunt a substantivo et verbo, seu ἐρέσσω, seu ἄρω. Recti devius ad hunc locum Scholiastes, doctius ad Antig. 11 ἰσοστήρεις interpretatur ἰσοστόφορα. Adjectivum est a ἰσοστὸς deductum, non compositum a ἰσοστὸς et ἄρω. Idem statuendum de πετρήρης, τυμβήρης, aliis hujus formae, quorum plurima recenset Valckenarius ad Phoenissas 90. Ad sensum bene ἀντήρεις exponitur in glossa ἀντιτύπους.

96. οὐκ ἐξένισεν. Sic Scholiastes bene. Aldus et plerique codd. ἐξένισε. in meo ἐξένισα.

102. ἀϊκῶς auctore Scholiasta reposui, apud quem perperam scribitur ἀεικῶς, de quo videbimus infra ad v. 216. In Tragici exemplaribus posterior lectio obtinet, ἀδίκως. Ad ἀεικῶς pertinet glossa in D. ἀναξίως.

104. ἕς τ' ἄν. gl. ἕως ἄν. Mirari subit nemini librario hic libuisse scribere ὡς ἄν. Vide ad Aj. 1117. et Philoct. 1330.

107. μὴ οὐ semper est monosyllabum. Inepte Triclinius harum vocalium priorem praecedenti versui contribuit, ut fieret dimeter acatalectus.

113. *αἳ τους* — Sic Aldus et codd. omnes veteres. Triclinii stupor ridiculum *αἳ* ejecit, sine quo nec metrum, nec sententia constat. Heathius et Parisinus editor notarum suarum ad hunc locum operam commendi facere debebant. Non animadverterunt systema hoc anapaesticum unius regulare esse, quippe in quo praeter solita metra, basin, paroemiacum, et dimetrum acatalect. sint etiam dimetri brachycatal. plurimi, quales duo primi, decimus nonus, et hicce. Ut autem hos versus digessit Triclinius, ne versus quidem sunt:

σεμναί τε θεῶν παῖδες Ερινύες,
τους ἀδίκως θνήσκοντας ὁρᾶτε.

laudicat uterque in ultimo pede, et posteriorem dehonestat caesura. In mero scribere saltem debebat graeculus **Ερινύες**, unico *ν*; nam si geminetur litera, secunda syllaba corripi nequit.

118. *κἀμοί.* Minus bene vulgo *καί μοι.*

121. *δυσλιποτάτας.* Schol. *ἐξωλεσθάτης* recte. Vide Musgravium ad Euripidis Herc. Fur. 1349.

123. *ὧδ' ἀκόρεστ'* — Neutrum plurale *ἀκορέσθα* vice adverbii, ut infra 64. *ἀκάματα.* Oed. C. 1560. *ἐπίπονα.* Aj. 197. *ἀτάρβητα*, aliaque permulta quae passim occurrunt. Elegantior lectio, quam ut librario vel cuipiam accepta referri debeat, e sincero antiquitatis fonte in hunc codicem derivata fuit. In quatuor aliis *ἀκόρετον* reperi, quod ut ne altero sordet, Aldinae tamen lectioni *ἀκόρεσθον* utique praeferendum erat.

124. *τὸν Αγαμέμνονα.* Pendet accusativus a nomine *οἰμωγάν*, casum ei cognati regente. Vide ad Antig. 787. et Abreschium ad Aeschylum p. 57.

129. In Aldina legitur *ὦ γένεθλα γενναίων πατέρων.* Vocandi adverbium, quod libri omnes adgnoscunt, hic, ut infinitis aliis in locis, e glossa irrepsisse videtur. In aliis veteribus libris scriptum *γένεθλα*, in aliis *γένεθλ'*, ut infra 226. In E. *γέννεθλα.* In T. sic versus legitur: *ὦ γένεθλα γενναίων τεκέων.* Voci *γενναίων* superscripta glossa *διὰ τὸ μέτρον.* Impune. Est tamen haec ipsissima lectio quam commendat Heathius, versumque dactylicam hephthemimerin esse ait, quod ei concedendum non est, nisi ostendat anapaestum in dactylico versu recipi. *τοκέων* meus ex-

hibet in textu, et E. pro varia lectione, quam, ut magis poëticam, amplector; versumque sic lego:

γενέθλα γενναίων τοκέων.

cum antistrophico congruit:

νηπίοις ὅσοις τῶν οἰκέτως.

uterque dimeter est anapaesticus catalecticus, non qualis esse debet proemiacus in regulari systemate, qui ante catalecticam syllabam anapaestum semper habet, sed quales multi reperiuntur in choricis carminibus, quorum syllaba catalectica vel spondeo vel dactylo subjicitur.

131. ξυνίημι. Unicum hoc esse credo apud Sophoclem exemplum correptae ι in verbo ἵημι, aut quoquam ejus composito. Sed idcirco suspecta non esse debet lectio, tum ob majorem in melicis licentiam, tum quia id alii Tragici sibi indulserunt etiam in senariis. Vide Aeschylum S. C. 495. Euripidem Iphig. T. 299. Hel. 1256. Sane proclive hic erat scribere

οἶδά τε καὶ ξυνίημα ταδ' —

137. οὔ τοι τὸν πατέρ' ἀνσίασεις. Euripid. Alcest. 1007.

τέλμα δ' οὐ γὰρ ἀνά-
ξεις ποτ' ἐνιρθεν
κλαίων τοὺς φθιμένους ἄνω.

Ex Homero sumsit uterque, apud quem Achilles Priamo dicit Il. Ω. 550.

οὐ γάρ τι πρήξεις ἀπαχήμενος υἷος ἑῆος,
οὐδέ μιν ἀνσήσεις, πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθῃσθα.

Taediosus essem, si Triclinii ineptias omnes memorare et refellere velem. Codd. omnes veteres in secundo post hunc versu habent, ut Aldus, οὔτε γόοις οὔτε λιταῖς.

147. ἄραρε est aoristus secundus: nam in praeterito medio secunda semper producitur.

148. Ιτυν γ' ὀλοφύρεται. Omissa est in veteribus codd. particula, quam Triclinius recte ob metrum inseruit. ἀτυζομένα. gl. ταρασσομένη.

150. σέ, σ' ἔγωγε νέμω θεόν. Sic optime in membr. scriptum. Perperam vulgo σὲ δ' ἔγωγε —

152. Aldus et plerique codd. αἰ αἰ, δακρύεις. In meo αἰὲν, cum αἰεί. Alteri lectioni in August. adposita nota γρ. αἰέν. Unde lego meliore sententia, αἰεὶ δακρύεις.

153. οὕτοι σοι μενῶ. Cicero Tuscul. III. 33. Ne illa quidem firmitas

:solatio est, quamquam et usitata est, et saepe prodest: *Non tibi : soli.* Sane frequentissima est apud Tragicos haec maerentium conso-:o. Euripides Med. 1016.

σὺ τοι μόνη σὺ σῶν ἀπεζύγης τέκνων.

polyto 841.

σὺ σοὶ τάδ', ὦ ναξ, ἦλθε δὴ μόνῳ κακά·
πολλῶν μετ' ἄλλων δ' ὤλεσας κεδνὸν λέχος.

estide 423.

σὺ γάρ τι πρῶτος, οὐδὲ λείσθιος βροτῶν,
γυναικὸς ἐσθλῆς ἥμαλαχις.

le Valckenarii Diatr. Eurip. p. 179.

160. ὄλβιον δ' ἀ κλεινά — Vulgo legitur ὄλβιος, et hic versus cum ius sequentibus Electrae partibus contribuitur perquam absurdo errore. nam confideret Electra fratrem suum ita reversurum, ut his versibus :aratur, non ita maerore conficeretur, nec spem prope omnem abji-et. Nihil magis alienum est a mente et opinione Electrae. Sunt ista ea Chori miseram virginem consolantis. Verum non ex sententia eo apparet, ineptissimam esse illam personarum divisionem, sed etiam eo quod totius chorici cantici oeconomiae adversatur. Quippe constat ex strophis, totidem antistrophis, et epodo; quod neutiquam perspe-solidus ille Triclinius, cujus de Sophoclis metris somnia pro oraculis ant Turnebus, et qui eum secuti sunt editores. Unaquaeque stropha antistropha inter Chorum et Electram ita divisa est, ut utrique per-ne tot versus in stropha, quot in antistropha tribuantur. Hic in anti-pha IX. postremi versus Electrae partibus cedunt, quae in stropha IX. ersus auctiores esse non debent. Egregia haec restitutio acumini debe-ingeniosi mei amici Thomae Tyrwhitti. Praeterea ego non ὄλβιος, ὄλβιον legendum esse contendo. Felicitatis illa praedicatio non prae-s tempus, sed futurum spectat. Ineptum esset ἀχέων ἐν κρυπτῇ ἥδομαι, ἔα; — Qui *maeret*, sane *beatus* non est: sed *quem olim beatum* — ipsum diserte versio exprimit. Heathium, quid velit, nescio, ἀχέων *maerens* praecedentibus contradicere affirmantem. Quin ἀχέων, quod re-ni vult, ineptum esse judico. ἀχέων legit etiam Eustathius, qui χρη-hunc, ex memoria citatam, non inspecto libro, pessime interpretatur Homerum p. 440.

174. ἔσθι μέγας ἐν οὐρανῷ. Sic libri omnes recte; nec quidquam ob metrum mutandum erat: versus est jambicus, ut secundus strophae. Pro chorio et jambo, hic est dactylus et anapaestus. In D. singulis versibus praefixa metri declaratio: huic versiculo adposita nota ἰαμβικόν. Nugatur Heathius, quum ait ἔσθι prae suo ἔτι languere. Formula usitata est. Plautus Capt. II. 2. 63.

Est profecto deus, qui, quae nos gerimus, auditque et videt.

176. In scholiis p. 191. l. ult. legendum ἐνίοτε δ' εὖν μετ' ὀλίγον. Imprudens mendam reliqui.

196. γενύων. Graecis γένυς dicitur cujusvis instrumenti ferrei acies. Hic et infra 485. ut Philoct. 1205. pro *securi* accipitur. Eadem translatione γνάθος cuneo tribuitur ab Aeschylo in Prom. 64. σφηνὸς αὐτοῦ γνάθον. Quin etiam igni rerum omnium edaci, in Choëph. 321. φρίσσει τοῦ θανόντος οὐ δαμάζει πυρὸς ἡ μαλερὰ γνάθος.

205. τοὺς ἐμοὺς ἰδὲ πατέρ. Sic legendum, ut versus antistrophico congruat, ὄφρα με βίος ἔχῃ. Perperam vulgo εἶδε, quod ex glossa in textum migravit.

206. ἀϊκείᾳς. Sic scribi debuit ex metri lege. Perperam vulgo ἀϊκελῆ. Tum χειρεῖν, non χερεῖν legendum. Versus est anapaesticus.

210. πεύσιμα. gl. ἀντέκλησιν ἔχοντα.

216. ἀϊκῶς. Perperam in libris ἀεικῶς, ut paulo ante ἀεικείᾳς. Hesychius: ἀϊκῶς, αἰκισθικῶς, ὑβρισθικῶς, χαλεπῶς. ἀπὸ τῆς αἰκίας.

220. οὐκ ἐρισθὰ, id est οὐκ ἀξίαν ἔριν ἔχοντα. Sensus est igitur: τοῖς δὲ οὐκ ἀξίαν ἔριν ἔχουσι, ὥστε τοῖς δυνατοῖς πλάθειν. οὐκ ἄξιόν ἐστι περὶ τούτων τοῖς δυνατοῖς ἐρίζοντα πελάζειν, seu ἐρίζειν. Ovum ovo simillius nemo est, quam hic versus antithetico. Est uterque dimeter trochaicus hypercatalectus. Perinde falsi sunt Heathius et Parisinus editor: ille πελάθειν legendum censet: hic versus antispasticos esse ait. Nimirum credit Heathius primam in πλάθειν corripi, quod et auctore Barnesio affirmat in nota ad Euripidis Rhesum 14. verum fallitur. In illo Rhesi versu, et in 347, 914, 923 prima producitur. Sic etiam in Antipatri Sid. Epigr. XXIX.

ἀστιλελίμων τάδ' ἔοικεν ἐν οἰνοπλήξι τεράμνοις
πλάθειν, οὐ θριπῶν ἐντὸς Ενυαλίου.

221. In Aldina et in veteribus codd. legitur: ἐν δεινοῖς ἠναγκάσθην, ὁ δειλαῖος,

ινοῖς. Geminata praepositio a mala manu est: ea sublata concinnus fit ersus tetrameter dactylicus, antithetico suo par. Inepta est Triclinii nterpolatio, ἐν δεινοῖς ἠναῖκάσθην δή.

225. ὅφρα με βίος ἔχῃ. Sic libri omnes veteres. Sane proclivius erat a strophico versu 205. ἴδε pro εἶδε reponere, quam lectionem hujusce mmutare, ut fecit Triclinius, ὅφρα μ' ἔχῃ βίοτος.

226. τίνι γάρ ποτ' ἄν, ὦ φιλία γενέθλα.

ic edidit Aldus, ut scriptum est in membr. et aliis omnibus codd. ve- ribus. Versus est dimeter anapaesticus. Proinde in strophico 206. vere mendavimus Heathius et ego:

θανάτους αἰκείῃς διδύμαιν χειροῖν.

itis versiculis inauspicato medicam admovit manum Toupius ad Suidam l. 85. qui eos indiligenter tractavit, non inspecta ulla veteri editione. alterum pro eo, quo erat, acumine, vidit αἰκείῃς legendum esse. Videat m Parisinus editor, num fallantur, qui lectionem omnium probae otae librorum consensu nixam Triclinii naeniis praeferunt. Scripserat olidus ille Graeculus:

τίνι γάρ ποτ' ἄν, ὦ φίλα γενέθλα.

in strophico versu:

θανάτους ἀεικείῃς διδύμαιν χεροῖν.

ovus noster Triclinius ista, tamquam si e tripode edictata fuissent, ve- abundus amplectitur; nihil ex conjectura mutari vetat, et ἀεικείῃς per mizesin disyllabum esse pronuntiat. En sane dignum magistro disci- ulum!

227. πρόσφορον ἀκούσαιμ' ἔπος. Sic recte scriptum in membr. nonnul- que aliis, inter quos etiam est cod. a Triclinio recensitus, ita ut men- sa impressorum lectio ne illi quidem tribuenda sit. Culpa omnis in urnebum conferenda, qui ex Aldina in suam nihil fere nisi deprava- nes traduxit. Ediderat Aldus, πρόσφορον ἀκοῦσαί μ' ἔπος, omni stru- urae violata lege: hoc Turnebus bonae codicis sui lectioni ἀκούσαιμ' aetulit. Poterat illud reponi e Suida etiam in καίρια.

245. δώσουσιν ἀντιφόνους δίκας. Dimeter jambicus, sic scriptus et de- ravatus in D. Perperam Aldus δώσουσ' —

250. εὐσεβία θνητῶν. Versus dactylicus. Si cum Aldo legas εὐσέβεια» chaicus erit. In praec. v. τ' ἄν valet τοι ἄν.

272. τὸν αὐτοέντην. Haec lectio scholiastae memorata, vulgatae πὸν φόντην praeferri digna erat. Vide Lexicon in Αὐθέντης.

273. ξὺν τῇ ταλαίνῃ μητρί. Idem hic significat ταλαίνῃ, ac secundo abhinc versu τλήμων.

278. τότε, *olim*. Vide notam ad Comici Lysistr. 1023.

281. ἔμμην' ἱερά, sacra quae singulis mensibus fiunt, κατὰ μῆνα, ut Suidas recte exponit. At perperam glossa ἐτήσια θύματα. Hesychius ἐμμήνιοι, αἱ κατὰ μῆνα γινόμεναι θυσίαι.

301. ἡ πᾶσα βλάβη. Eadem locutio est in Philoct. 622. Sic ibid. 927. πᾶν ὄνειμα.

309. πολλή γ' ἀνάγκη. Sic in E. At in membr. in quatuor aliis scriptoribus, et in Triclinii recensione πολλή τ' ἀνάγκη, cum particulae declaratione τοι.

322. ἀρκεῖν, ἐπαρκεῖν. Sic in Oed. Col. 262. Hesychius: ἀρκεῖ, ἐπαρκεῖ, βοηθεῖ.

345. ἐπεί δ' — Id est ἐπεί τοι. Perperam in Aldina ἔπειδ', quod valet ἔπειτα. — θάτερ'. Sic Aldus et veteres libri, id est θάτερα, ut πότερα pro πότερον. Triclinius imperite supposuit θάτερον. Sic anapaestum in pari sede tragici senarii non reformidabat.

363. Vulgo legitur:

ἐμοὶ γὰρ ἔσθ' τοὐμὲ μὴ λυπεῖν μέτον
βόσκημα.

Qua in lectione nullus inest sensus. Nam inde is elici non potest, *percommodum* expressisse sibi videtur Heathius hac versione: *Mihi solum mihi pro cibo sit, ut ne me ipsa angam.* Sententia sane graece sic exprimi debuisset, ἐμοὶ γὰρ ἔσθ' μόνον βόσκημα, τὸ λυπεῖσθαι, vel τὸ ἐμὲ μὴ λυπεῖν ἐμαυτήν. Verbo activo λυπεῖν debet persona in quam cadat actio, quae nisi expressa sit, totum nihil aliud quam griphus est. Heathio placet ἐμαυτὴν subintelligi: secus videbatur auctori glossae in codd. superscriptae verbo λυπεῖν, θανόντα πατέρα. Quis dijudicabit, uter verius poetae mentem assecutus sit? Perinde fallitur uterque. Haud temere eruditi viri lectionem mendosam esse judicarunt, sed quod reponendum esse conjecerunt τὸ μὴ λυπεῖν, vel μὴ 'λυπεῖν, nimis abjectum est, et ab Electrae magnitudine alienum. Unica vocula mutata sententiam restituimus:

ἐμοὶ γὰρ ἔσθ' τοὐμέ' νιν λυπεῖν μόνον
βόσκημα.

id enim solum mihi pro cibo sit, quod eos angam. Dixerat paulo supra λυπῶ δὲ τούτους. nec quidquam aliud cupit, quam ut pergere possit iis molesta esse.

364. τιμῆς τυχεῖν. In C. E. August. λαχεῖν. Haec verba saepe commutantur. Sane λαχεῖν cum genitivo construitur, idque fere ellipsi nominis μέρος: rarius, ubi nec hoc nomen, nec ullum aliud subintelligi potest, ut Oed. Col. 450.

ἀλλ' οὔ τι μὴ λάχωσι τοῦδε συμμάχου.

sed plerumque cum accusativo construitur hoc verbum. Proinde τυχεῖν hic praetuli, et ex hoc loco in Antig. 699. edidi:

οὐχ ἥδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς τυχεῖν;

378. ἐξερῶ σοι. Sic bene Aldus, unico adstipulante codice. In aliis tu cum superscripta glossa σοι. Si genuinum esset τοι, pro δὴ accipi deberet: nam Doricum pronomen τοι Atticis poëtis inusitatum est. Hae voculae saepissime permutantur, quod contigisse videbimus infra v. 871.

379. εἰ μὴ λήξεις. Sic codd. omnes, etiam Triclinianus; perperam in impressis λήξοις.

381. προσόψει. Eustathius p. 1839. ubi de adverbiis ἐνταυθοῖ, ἐνταῦθα disseruit, hunc locum citans κατόψει legit.

382. ὑμνήσεις κακά. gl. θρηνήσεις τὰς δυσλυχίας. Eustathius p. 634. τὸ μεῖν Φαύλως ἐκλαμβάνεται ποτὲ κατὰ βαρείαν ἀντίφρασιν. Σοφοκλῆς· μνήσεις κακά· ἤγουν ὑβρίσεις. καὶ ἐν Οἰδίποδι τῷ τυράννῳ (1275) τοιοῦτ' ὄνομῶν· ἤγουν δυσφημῶν. Αἰσχύλος (S. Th. 7.) ὑμνεῖται ὑπ' ἀσπίδων γομίοις πολυβόθοις. Εὐριπίδης (Med. 425.) τὴν ἐμὴν ὑμνοῦσαι ἀπιστοσύνην· ἤγουν κακολογοῦσαι. καὶ, ἐπεὶ ἀνταίχηταν ὕμνοι· αἱ κατὰ τῶν ἀρρένων ἔριδες δηλαδή. Ultima χρῆσις ex eodem chorico cantico in Medea petita, ubi legitur ἐπεὶ ἀνταίχησ' ἂν ὕμνον ἀρσένων γένος.

385. δὴ με. Sic codd. omnes veteres. In impressis μοι, ut est in Triclinii recensione. Imperite sane mutata fuit prior lectio, sublata Attica elegantia. Comicus Vesp. 696.

ταυτί με ποιοῦσ', οἴμοι τί λέγεις;
οὐκ οἶδ' ὅ τι χρῆμά με ποιεῖς.

ro δὴ in Triclinii recensione est γὰρ, quod in E. a secunda manu in locum alius particulae erasae substitutum.

399. πατρὶ τιμωρούμενοι. Sic Aldus et codd. omnes, etiam Triclinianus. Turnebus, quem deinceps alii secuti sunt editores, priorem lectionem mutavit, quam scilicet soloecam arbitratus est, et quia mulier loquitur, reposuit τιμωρουμέναι. Imperite. Mulier si de se loquens verbo plurali inducitur, pronomen vel participium plurale semper masculino genere ponitur. Vide notam ad Antig. 926.

405. ἐμπορεύῃ. Perperam Aldus, ut in codice meo scriptum est, ἐμπορεύῃ. Vide ad Oed. T. 456. ἔμπυρα. Suidas: τὰ καιόμενα ἱερεῖα. Nempe Chrysothemin sequebantur famuli omnia ad sacrificium necessaria ferentes, et inter alia victimas, quales defunctorum manibus mactari solebant, quasque moris erat ad tumulum cremare. Rogata Chrysothemis ea *victimas illas ferat*, respondet *a matre se missam ut patris tumulo infundat libamina*. Nempe libatio sine victima fieri non poterat, siquidem in inferiis sanguine libare mos erat. Virgilius Aen. III. 66.

inferimus tepido spumantia cymbia lacte,
sanguinis et sacri pateras.

Aen. V. 77.

hîc duo rite mero libans carchesia Baccho
fundit humi, duo lacte novo, duo sanguine sacro.

Inde liquet perperam in glossa ταὸ' ἔμπυρα exponi ταύτας τὰς στολάς.

424. ἡλίῳ δείκνυσι τοὔναρ. Iphigenia in Tauris apud Euripidem 43.

ἃ καινὰ δ' ἦκει νὺξ φέρουσα φάσματα,
λέξω πρὸς αἰθέρ', εἴ τι δὴ τόδ' ἔστ' ἄκος.

Medeae nutrix apud eumdem v. 56.

ὥσθ' ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῆ τε κοὐρανῷ
λέξαι, μολοῦσαν δεῦρο, Μηδείας τύχας.

Plautus Mercatoris initio:

Non ego idem facio, ut alios in comoediis
vidi facere amatores, qui aut nocti, aut dii,
aut soli, aut lunae miseras narrant suas.
quos pol ego credo humanas querimonias
non tanti facere, quid velint, quid non velint.

427. πέμπει μ' ἐκείνη. Sic liquido scriptum in C. D. T. meo. Male bene ceteri et Aldus πέμπει με κείνη. Verum ista absque codicis auctoritate emendari debent.

428. Ab hoc versu incipit Electrae ῥῆσις in Aldina et codd. aliquot, librarii manifesto errore.

434. λουτρὰ, *libamina*, ut supra 84. ubi perspicuum est eadem significatione usurpari qua λοιβαὶ in v. 52. Huc pertinet Hesychii glossa: χόανα λουτρὰ, τὰ τοῖς νεκροῖς ἐπιφερόμενα. ἐνόμιζον γὰρ ἐπὶ τοὺς τάφους λουτρά. Proprie indigetantur hac appellatione aquae libationes. Dioscorides Epigr. XXXVI.

ἀλλά περισταλίας με δίδου χθονί· μηδ' ἐπὶ νεκρῷ
λουτρὰ χέῃς· σίζομαι, δέσποτα, καὶ ποταμούς.

Vide Meursii libellum de Funere cap. XIV.

435. ἀλλ' ἢ πνοαῖσιν. Haud quidquam ineptius est Britannorum conjecturis πνοαῖσιν, vel ῥοαῖσιν. Vide quae notavimus ad Oed. T. 271. Aj. 1035. maxime vero Orvillium ad Charitonem p. 398. ubi egregie de hac structura disputat, qua binis substantivis verbum unum elegantissime subjungitur, quod alterutri vix, ac ne vix quidem, seorsum applicari posset, multaque ex utriusque linguae scriptoribus exempla profert, ab imperitis hominibus temere damnata vel solicitata. Duo tantum promam. Virgilius Aen. VII. 187.

Ipse Quirinali lituo, parvaque sedebat
succinctus trabea.

Lituo *succinctus* non erat; sed *instructus*, *insignis*. Formam de qua agimus ibi observarunt Burmannus et Heynius. Confer Davisium ad Ciceronem de Finibus II. 27. Pindarus Pyth. IV. 184. εἴκοσι δ' ἐκλελέσαις ἐναυτοὺς, οὔτε ἔρχον, οὔτ' ἔπος ἐυτρέπελον κείνοισιν εἰπών. Ubi nomini ἔρχον verbum εἰπὼν non aptatur, sed extrinsecus arcessitur commodum πιὼν, vel simile.

435. σωζέσθων. Sic in meo. Ceteri omnes, ut impressi, σωζέσθω. Illud praetuli tum euphoniae gratia, tum ob Atticam formam, de qua vide ad Aj. 100. Optimi scriptores quandoque neutra pluralia cum verbis pluralibus construunt.

442. αὐτῇ jungendum, non cum σοὶ, sed cum δέξασθαι, ut sit δέξασθαι αὐτῇ pro δέξασθαι ἀπ' αὐτῆς. Pronomini σοὶ superscripta glossa ταί. Bene. Secunda persona pro tertia incerta et indefinita. Vide not. ad Trach. 2. Neutiquam vero necesse est δέξεσθαι contra librorum omnium

fidem legere. Vide quae notavimus ad Aeschyli Persas 738. et ad Euripidis Phoenissas 899.

443. γέρα, ultima longa, non ob metri necessitatem, ut falso tradit auctor glossae in veteri cod. μακρὸν, διὰ τὸ μέτρον. Verum ob contractionem ex γέραα. Vide quae notavimus ad Euripidis Bacchas 921. Sic plurale τίρα apud Apollonium Argon. IV. 1410.

445. ἐπὶ λουτροῖσιν. gl. ἐπὶ καθάρσει. — κάρᾳ dativus est. ὃ δ' ἧς ἀνὴρ ἐμασχαλίσθη, καὶ τῇ ἑαυτοῦ κεφαλῇ ἐξέμαξε τὰς κηλίδας αὐτῆς. Vel, si mavis, κάπὶ λουτροῖσιν ἐκείνη τὰς κηλίδας τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ ἐξέμαξεν. Prior ratio magis placet, juxta quam utriusque verbi idem nominativus est.

451. τήνδε λιπαρῆ τρίχα, id est τήνδε ἐκείνην τρίχα. Sic omnino legendum, ut ex veterum criticorum commentariis, quorum meminit Scholiastes, olim lectitatum fuisse constat. Hoc jam olim reposuissem rati vulgatae lectioni τήνδ' ἀλιπαρῆ gravis Hesychii auctoritas patrocinari posse visa fuisset, in glossa, ἀλιπαρῆ, αὐχμηράν, quae procul dubio huc spectat; verum deceptus et ipse fuit Hesychius menda quae antiquitus inolevit. τήνδ' ἀλιπαρῆ per metrum stare non potest. Si τήνδ' γ' ἀλιπαρῆ scripsisset poëta, quae Heathii conjectura est, id multo minus facile depravatum fuisset, quam proclive fuit ex τήνδε λιπαρῆ, facere τήνδ' ἀλιπαρῆ. Caussa autem mutationis fuit, quia imperitus librarius λιπαρῆ accepit pro λιπαρὲν, *nitidam*, cujus contrarium quum videret puellas requiri, barbaram vocem excudit ἀλιπαρῆ. Nec λιπαρὴς, nec ἀλιπαρὴς pro *nitidus* et *sordidus*, graeca vocabula sunt. Graecum est λιπαρὴς prima semper brevi: ἀλίπαρος caret auctoritate; nescio an exstet usquam ἀλιπαρὴς, ut dicebam, plane barbarum est, et e graecis lexicis in posterum, me auctore, eximetur. In λιπαρὴς, λιπαρεῖν prima semper producitur. λιπαρὴς et λιπαρὲς quae forma parumper differunt, sed prosodia et significatione permultum, alibi confundi observavimus. Vide notam ad Comici Lys. 673. Similis menda sublata fuit in Luciani libello Ρητόρων διδάσκαλος, Cap. 9. ubi barbarum illud τὸ ἀλιπαρὲς inficete vertebatur *squalorem*: nunc vero legitur τὸ λιπαρὲς, quod ibi significat *adsiduitatem*. λιπαρὴς θρὶξ, hic dicitur, ut infra 1378. λιπαρὴς χεὶρ *supplex manus*. λιπαρεῖν τινα, *supplicare*. Vide Aeschylum Prom. 1013. cujus locum protulimus ad Comici Acharn. 452.

457. ἀφνειωτέραις. In D. ἀφνιωτέραις, mendose pro ἀφνειοτέραις.

Librario obversabatur usitatior forma ἀφνειός. Sed et altera proba est, quod ex hoc loco Eustathius observat ad Homerum p. 623. Ὅτι δὲ ὁ ἀφνειὸς δύναται καὶ ἀφνεὸς λέγεσθαι, δῆλον ἐκ τοῦ Χερσὶν ἀφνειωτέραις παρὰ Σοφοκλεῖ. οὕτω δὲ καὶ ὁ θειότερος, θεώτερος ἐν τῷ περιηγητῇ.

462. ἐμοί τ' ἀρωγά. Sic Aldus et codd. omnes veteres. Triclinius inepte κἀμοί τ', quod illi Turnebus relinquere debebat.

464. πρὸς εὐσέβειαν, *pie*. Sic Lucianus in Toxaride πρὸς ἀχθηδόνα, *moleste*. Plutarchus in Coriolano πρὸς ὕβριν, *contumeliose*.

467. ἐπισπεύδειν. Sic Tragici exemplaria omnia. Apud Stobaeum in sermone *de Veritate* legitur etiam in codd. ἐπισπεύδει perperam. Hunc locum Toupius ad Suidam II. 133. ridicule vertit, constructione sic ordinata: τὸ γὰρ δυοῖν ἐρίζειν οὐκ ἔχει δίκαιον λόγον. Mira sane phrasis, hacque impeditior ea, unde Henr. Stephanus tam aegre se extricat in Philocteta v. 1140. Tales in senariis verborum trajectiones nuspiam occurrunt. Optime sensum et structuram declaravit Grammaticus antiquus: τὸ γὰρ δίκαιον οὐ παρέχει ἀπολογίαν δυοῖν ὥστε ἐρίζειν, ἀλλὰ παρέχει δηλονότι ὥστε σπεύδειν ἐπὶ τὸ δρᾶν.

479. ὕπεσθί μοι θάρσος. Sic codd. omnes veteres et Aldus. Triclinius temerarium θράσος supposuit, quod metri lex minime requirebat. Differunt θράσος et θάρσος, *audacia* et *confidentia*. Quae nomina etsi perpaucis exemplis ostendi possit a Poëtis promiscue adhibita fuisse, quemadmodum in Philoct. 104. θράσος pro θάρσος accipiendum, nulla tamen hic erat caussa cur vox signatior ejiceretur.

490. κλύουσαν. Sic Aldus et codd. omnes, praeter antiquissimum, in quo κλύουσα librarii errore. Si quis mala re magna mactari non reformidat, taedium subeat legendi Parisini editoris notam ad hunc locum, unde nihil aliud reportabit, quam Th. Johnsoni conjecturam, multis obrutam nugis, κλυούσᾳ. Illam in Tragicorum lectione multo tritior utroque flocci non existimat Heathius, nec ego pluris facio. Immo perplacet mihi, sic formas poetici sermonis variari per ἀκαταλληλίαν, unde nulla oritur obscuritas. Schema est, quod vocant σχηματοφανές, quo constructio ad intellectum, non ad verba refertur. Hic verbale positum est pro verbo: ὕπεσθί μοι θαρσεῖν ἀδυνάτων κλύουσαν ἀρτίως ἐπειράτων. Vel subintelligitur verbum e proximo nomine arcessendum: ὕπεσθί μοι θάρσος, ὥστε θαρσεῖν ἐμὲ κλύουσαν — Simile est in Euripidis Medea 813.

σοὶ δὲ συζυγώμην λέγειν
τάδ' ἔστι, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς.

Ibi si legeretur, ut nihil vetabat poëtam scribere,

σοὶ δὲ συζυγώμην λέγων
τῶνδ' ἔστι, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς.

geminum gemellum exemplum esset. Nihil frequentius ista casuum enallage, cujus venustas librariorum libidini saepe fuit obnoxia; at multis in locis nullo pacto obliterari potuit. In Antig. 1001. legitur,

ἀγνῶτ' ἀκούω φθόγγον ἐρνίθων, κακῷ
κλάζοντας οἴστρῳ καὶ βεβαρβαρωμένῳ.

Quis illic offendere possit? usitata tamen syntaxis flagitat κλαζόντων, quod nullus dubito quin a quopiam librario suppositum fuisset, ni metri lex manifesto obstitisset. In Euripidis Iphig. T. 954. scripserat Tragicus:

ἐλθὼν δ' ἐκεῖσε, πρῶτα μέν μ' οὐδεὶς ξένων
ἐκὼν ἐδέξαθ', ὡς θεοῖς στυγούμενον.

Imperitae librarii curae debetur vulgata lectio, ἐλθόντα δ' ἐκεῖσε. Variatur constructio, quae frequentius per genitivum absolutum fieri solet; participiumque quod hoc casu ponendum erat, casu vel recto, vel quarto effertur. Ibi ἐλθὼν δ' ἐκεῖσε est pro ἐλθόντος δ' ἐμοῦ ἐκεῖσε. In Oed. Col. 1120. τέκνα φανέντ' ἀέλπτα, est pro τέκνων φανέντων ἀέλπτως. Ita sic facile expeditur difficultas in Aeschyli loco Choëph. 408. quem post Pawium temere solicitat, et pejus adhuc corrumpit idem Sophoclis Parisinus editor:

πέπαλται δ' αὖτ' ἐμοὶ φίλον κέαρ
τόνδε κλύουσαν οἶκτον.

quem ad hunc modum resolvas: κλυούσης δ' ἐμοῦ τόνδ' οἶκτον, πέπαλται αὖτέ μοι φίλον κέαρ. Parum sibi constabat Heathius idem alio in loco damnans, in alio probans. κλύουσαν apud Sophoclem defendit, apud Aeschylum mutari vult in κλύουσα: haud tamen ita absurda ratione, qua participium hoc femininum Parisinus Professor cum φίλον κέαρ connectit; sed id pro nominativo absoluto habet, hancque emendationem metrica lege confirmari arbitratur. Verum usquequaque falsus est. Nec structurae, nec metri ratione quidquam mutandum est: versus est choriambicus, ut duo sequentes.

485. ἀμφάκη. Dorismum invitis libris restitui. Huc respexit Hesychius mutila glossa Αμφακῆς, quae sic scribi debuit: ἀμφάκης γένυς, ἀξίνη.

487. ἦξει καὶ πολύπους. Sic Aldus et codd. omnes veteres. Inepte Triclinius particulam δὲ infersit, quae Heathio fraudi fuit, de hujus versili metro disputanti. Est revera, ut strophicus, choriambicus incipiens spondeo.

495. πρὸ τῶνδε. Heathius legendum censet πρὸς τῶνδε. Miror eum notasse πρὸ saepe idem valere ac ὑπέρ.

522. ἄρχω καθυβρίζουσα. Distinctio inter duas voces poni non debuit: sit enim pro ἄρχω ὕβρεως. ἄρχειν hìc valet προκατάρχειν, ut apud Homerum, ἐγὼ δ' ἦρχον χαλεπαίνων, id est Eustathio interprete p. 241. 30. προκατῆρξα τοῦ χαλεπαίνειν. τὸ δὲ τοιοῦτον ἄρχειν, καὶ κατάρχειν λέγεται παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ ὑπάρχειν, ἐξ οὗ καὶ ἡ ὑπαρχή. καὶ Ομηρος μὲν μεταχὺ αὐτὸ συντάξειν· οἱ δὲ μεθ' Ομηρον, καὶ γενικῇ αὐτὸ συντάσσουσιν, ἀπ' ἄρχω ἀπειλῆς ἢ μάχης. ἔστι δ' ὅτε παθητικῶς προφέρονται, καὶ αἰτιατικὴν ποιοῦσιν ἐν αὐτῷ σύνταξιν, οἷον καὶ τὸ Κατάρχομαι νόμον βακχεῖον. Haec χρῆσις sumta ex Euripidis Hec. 681. Sic infra 252. ἄρξασά τι ὑπερφόν.

525. πατὴρ γὰρ — *Haec longe a vulgatis diverso sensu accipio*, ut Parisinus editor, et ideo accipit pessimum in modum, quem non fert sermonis indoles. Ex praecedentibus quaedam repetenda sunt: καὶ γὰρ πρὸς σοῦ κλύω, ὡς πατὴρ τέθνηκεν ἐξ ἐμοῦ. ἐξ ἐμοῦ· καλῶς ἔξοιδα. In parenthesi sunt verba οὐδὲν ἄλλο σοι πρόσχημ' ἀεί.

528. Scatet ineptissimis interpolationibus Triclinii recensio. Hìc legere si placuit εἶλε, κοὐκ ἐγὼ — Quinto post versu pro ἡ τίκτουσ', quae codd. omnium lectio est, supposuit ἡ τεκοῦσ', spreta temporum ratione. ὥσπερ ἡ τίκτουσ' ἐγὼ valet ὥσπερ ἐγὼ, ὅτε ἔτικτον.

534. Perperam in Aldina τοῦ, χάριν τίνος — In Triclinii recensione τοῦ, χάριν τίνων. Turnebus absque ullo commodo distinctionem mutavit, τοῦ χάριν, τίνων — Perperam uterque τίνων accepit pro genitivo plurali, quum sit participium.

537. ἀντ' ἀδελφοῦ. Sic libri omnes recte, *fratris vice*. Temere Heathius mutat in αὐταδέλφου.

546. κακοῦ γνώμην. Sic libri omnes. Glossa in plurimis codd. κακοπράγου, quod olim perperam in textum intuli.

554. τοῦ τεθνηκότος γ' ὕπερ. Sic Aldina et plerique veteres codd. In meo neutra particula comparet. Pro γε in Triclinii recensione est τε.

557. λυπρὰ κλύειν. Eadem structura ac οἰκτρὰ βόσκειν in Philo t. 1 [illegible]

567. ἐξεκίνησεν. Heathius legendum censet ἐξενίκησεν, quod quia August. cod. solus exhibet, sed librarii errore. Ceteri omnes codd. et Scholiastes vulgatum tuentur, quod probum est.

571. ὡς perperam Johnsonus vertit *donec*, qua potestate haec particula ab Atticis numquam adhibetur.

575. μέλις. In D. μόγις. Significatione differre haec adverbia tradunt cum alii Grammatici, tum Thomas Mag. Sed nugantur. Promiscue adhibentur et confunduntur passim. Vide ad Thucydidem pag. 470. t. V.

581. In Aldina hic et tertio post versu excusum τίθης. In aliis veteribus libris scriptum τίθης, quod neutiquam soloecum est. Nam cum indicativo construitur. Exemplis quae protuli ad Comici Nubes adde Euripidem Iph. A. 1545. Jone 1545. In D. subjunctivus est τιθῇς, quod ob usitatiorem structuram praeferri debet.

583. εἰ δίκης γε τυγχάνεις. Sic recte Turnebus edidit. Codd. omnes Aldus habent τυγχάνεις, soloece: vide quae notavimus ad Comici Plutum 1037. Aberravit librarii oculus ad finem tertii exinde versus, ubi rectum est τυγχάνεις.

596. ἰείς. Aldus et plerique veteres codd. ἴεις. Ceteri ἵης. Vide Oed. T. 628.

600. τοῦ τε συννόμου. In duobus codd. notae non melioris ξυντέκνου.

609. Homerus in Odysseae fine: μή τι καὶ αἰσχύνειν πατέρων γένος. haec observat Eustathius: Ὅτι καὶ αἰσχύνει τις γένος, ὅτε κατ' ἀξίαν τοῖς μὲν ὁμοιος τοῖς προγόνοις ἐκφαίνει. ἐντεῦθεν τὸ τραγικὸν ἐρρέθη ἀντιστρόφως κατά τι σκῶμμα,

εἰ γὰρ πέφυκα τῶνδε τῶν κακῶν ἴδρις
σχιδόν τι τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν.

ὡς γὰρ παῖς ἐκφὰς ἀγαθὸς οὐ καταισχύνει ἀγαθοὺς γονεῖς, οὕτως εὖ πως φύλλους, παῖς κακῶν ἴδρις κατ' ἐκείνους γενόμενος.

614. καὶ ταῦτα τηλικοῦτος. Johnsonus vertit, *idque tantula aetate*. Inepte, si quid recte judico. Electra XXV. annos ad minimum nata est. τηλικοῦτος vox media est, et tam de majore, quam de minore aetate dicitur.

628. μεθεῖσα. In C. παρεῖσα. gl. ἐνδοῦσα.

136. δυμάτων ὧν νῦν ἔχω. Sic Aldus et codd. omnes veteres praeter in quo ἃ pro ὧν, quod et Triclinius praetulit. Supra 431. ὧν ἔχεις. 1. ὧν ἔπαιτ', metri lex ne mutarentur obstitit. Vide quae notavimus Comici Vespas 907.

145. διττῶν, *duplicium*, id est *ambiguorum*. Sic Lucianus in Alexandro p. 218. διπλοῦς τινας καὶ ἀμφιβόλους καὶ λεξοὺς χρησμοὺς συγγράφων.

146. πέφυκεν. Scholiastes minus bene legit πέφυκεν. Glossema est genuinae vocis, cujus locum etiam invaserat in Aeschyli Prom. 111.

562. ἥκασας. Vulgo εἴκασας. Atticam formam reposui. Vide notam Comici Nubes 350.

664. πρέπει ὡς τύραννος εἰσορᾶν, *decora est videri ut regina*: id est *reginae similis est*. Hoc significatu frequentatur verbum πρέπω. Pindarus Pyth. II. 69.

εἶδος γὰρ ὑπεροχωτάτᾳ
πρέπεν οὐρανίᾳ
Θυγατέρι Κρόνου.

Euripides Bacchis 905.

μορφῇ δὲ Κάδμου θυγατέρων πρέπεις μιᾷ.

Idem 1177.

πρέπει γὰρ, ὥσθ' Ἥρας ἀγραύλου φόβῃ.

Hic πρέπει εἰσορᾶν, sic apud Aeschylum Suppl. 727.

πρέπουσι δ' ἄνδρες νηΐοις μιλαγχίμοις
γυίοισι λευκῶν ἐκ πεπλωμάτων ἰδεῖν.

Ubi πρέπουσιν ἰδεῖν, *conspicui sunt*.

674. εἰ ἐγώ. Sic praestantissimi e veteribus codd. absque elisione, ut 803. et passim. Eadem est ratio, quae in τί ἐσθλὸν; τί εἶπας; de quibus vide ad Philoct. 733. 917. et quae notavimus ad Aeschyli Persas 515.

676. τότε, *dudum*. In Triclinii recensione scriptum νῦν τε καὶ πάλαι γε, altera superscripta lectione. Illa in August. quoque nostrae superscripta.

682. πρόσχημα, inquit Budaeus, *decus* significat *et rem visendam*. Herodot. L. V. 28. καὶ δὴ καὶ τῆς Ἰωνίης ἦν πρόσχημα Μίλητος. Plutarchus in Camillo de Veiis: ἦν δὲ πρόσχημα τῆς Τυρρηνίας ἡ πόλις: quod ille interprete male acceptum. Apud eumdem in Fabio, Magister equitum, aequato sibi cum Dictatore imperio, gaudet ἐπὶ τῷ τὸ πρόσχημα

τῆς ἀκροτατης καὶ μεγίσθης ἀρχῆς ὑφεῖσθαι καὶ προσπλακείσθαι δ' αὐ.
Eadem significatione simplex σχῆμα adhibet Euripides Andromachae
Ἀσιάτιδος γῆς σχῆμα, Θηβαία πόλις.
Ἑλλὰς ἀγών, *conventus Graecorum*. ἀγὼν *certamen* hic non sign.
quod non animadvertens Oudendorpius ad Thomam M. in περίοχος
ἀγῶνος cum sequentibus jungit, ἀγῶνος Δελφικῶν ἄθλων χάριν. Ad
sumitur Ἑλλάδος, ut Philoct. 223.

686. Vulgo legitur, δρόμου δ' ἰσώσας τῇ φύσει τὰ τέρματα. Quod
sit, nemo adhuc diserte potuit exponere. Quae in scholiis affer.
explicationes sunt futilissimae. Cursus qui δίαυλος appellabatur, d.
heroica tempora in usu fuit. Hujus de mensura non convenit inter
ticos. Probabile est fuisse XXIV. stadiorum. Verum utut fuerit,
credat poetam tam obscuro aenigmate significare voluisse, tot sta.
stem cucurrisse, quot annos tum esset natus? Quid ostendit φύσις
aetatem significare? glossa ἤγουν δραμὼν ἁρμοδίως τῇ αὐτοῦ φύσει
expedit. Unius literae mutatione sententiam restituit Musgravius
conjectura ad Euripidis Phoen. 1135. proposita:
δρόμου δ' ἰσώσας τῇ ἀφέσει τὰ τέρματα.
Eadem laus Oresti tribuitur, quam cursori Ariae impertit Antipatri
donius Epigr. XXXIX.
ἢ γὰρ ἐφ' ὑσπλήγων ἢ τέρματος εἶδέ τις ἄκρου
ἡνίοχον, μέσσῳ δ' οὔποτ' ἐνὶ σταδίῳ.
Is sane sciebat, quid esset τὰ τέρματα τοῦ δρόμου ἰσοῦν τῇ ἀφέσει, .
tam carceribus cursu jungere. Librario fraudi fuit elisio τῇ φύσει,
quum non caperet, notius substituit φύσει.

689. τοιαῦθ' ἁνδρὸς ἔργα. Haec est codicis mei lectio, quam val.
τοισῦδ' praefero. In T. superscripta varia lectio ἔργ' οὐδὲ κράτη, .
D. in contextu exhibet. Glossa, τοιαῦτα ἔργα καὶ κράτη ἀνδρὸς, τοι.
ἀνδραγαθίας, ἢ τοιαύτην ἰσχύν. quae explicatio ad nostram lectionem
fertur. Eam descripsi e Cod. C. qui tamen in textu habet τοισῦδ'.

690. βραβῆς. Vulgo βραβεῖς. Vide ad Oed. T. 18. Quae sequ.
verba δρόμων διαύλων πεντάεθλ' non carent difficultate. Intelligend.
tamquam si scriptum esset, ὅσων γὰρ ἀγώνων νενομισμένα πένταθλα
βεῖς εἰσεκήρυξαν, τούτων — Pro ἀγώνων posuit δρόμων διαύλων, qui
pus certaminum est nobilissimum; quamobrem in omnibus ludis pra.

: committebatur, et signabantur singulae Olympiades athletae nomine, i stadio vicerat: itidem *Quinquertii* pars erat nobilissima *cursus ducati stadii*, hujusque certaminis nomine ceterae quatuor *Quinquertii* ites synecdochice continentur: ἀπὸ μέρους, ut aiunt, τὸ ὅλον. Orestes : fingitur primum vicisse *stadio*, postea eodem die *pentathlo* cerse, qua in commissione quinque conjunctorum certaminum, victor nium renuntiatus est. Idem contigit Xenophonti Corinthio, cujus laus cecinit Pindarus Olympion. XIII. Exstat vetus Epigramma εἰς τὸ πένθος apud Eustathium p. 1320. et in Analectis nostris T. III. p. 247.

ἅλμα ποδῶν, δίσκου τε βολὴ, καὶ ἄκοντος ἐρωὴ,
καὶ δρόμος, ἠδὲ πάλη· μία δ' ἔπλετο πᾶσι τελευτή.

nti debuit: *Quorumcumque enim certaminum a ludorum arbitris dicta fuere pro more quinquertia, horum* etc.

699. τελονίλος. gl. ἀνατέλονίλος.

705. Θεσσαλὰς ἔχων. In D. ἄγων, quae lectio in T. alteri superscripta.

706. Αἰνιάν. et infra 724. Αἰνιᾶνος. Perperam Aldus et plerique codd. ·eat Αἰνιὰν et Αἰνιᾶνος, ut scriptum est etiam in Triclinii recensione. i.eo emendate Αἰνιὰν, Αἰνιᾶνος, quod adserit Eustathius ad Homeri ·agum p. 335. Vide Stephanum Bysant. in Αἰνία — λεύκιππος permari ab editoribus acceptum fuisse videtur pro nomine proprio. Epicon est, quo Stesichorum usum fuisse docet Eustathius p. 524.

719. ἤφριζον — Hinc Virgilius Georg. III. 111.

humescunt spumis, flatuque sequentum.

726. τελοῦντες, non ad solum Aenianem, sed etiam ad Barcaeum refertur. Nam Aenian non agebat simul sextum et septimum cursum; sed cum is septimum ageret, sexies jam circumacta meta, tum Barcaeus primum cursum agebat, sicque adversis frontibus in se invicem impegere. Itaque τελοῦντες nominativus pendens, vice genitivi absoluti. ἐκ δ' ἀμφοῖν μέτωπα συμπαίουσι Βαρκαίοις ὄχοις, τελούντων αὐτῶν ἤδη ἕκτον ἀπὸ τέρμονα δρόμον. In fine versus 725. comma poni debuit. In curulibus certaminibus duodecies circa metam flectebantur equi. Inde curules metonias Pindarus appellat ἄνθεα τεθρίππων δυωδεκαδρόμων: et metam, δωδεκάγναμπτον τέρμα δρόμου ἵππων.

727. συμπαίουσι. Mendose Aldus συμπλαίουσι.

734. ὑσλίας ἔχων. Aldus et codd. ad unum omnes ὑσλίας δ' ἔχων.

Melius esset cum Heathio legere ὑσλίεις τ' ἔχων. Verum neutra partic[ula] opus est, nec ullam adgnoscit August. codex quem hic sequimur. L[ibr]arius de suo infersit δὲ, ob praecedens μέν. Vide ad Trach. 544. F[ort]e duplicatio est, quales jam multae observatae fuerunt, in ἔσχατες ἔλατ[ες] ὑσλίεις ἔχων πώλους, antiquam simplicitatem redolens. Sic in Euripi[dis] Andromacha 393.

ἀλλὰ τὴν ἀρχὴν ἀφεὶς,
πρὸς τὴν τελευτὴν, ὑσλίεσσαν οὖσαν, φέρε.

Ibi voces ὑσλίεσσαν οὖσαν sine ullo sententiae detrimento tam bene em[en]dari poterant, quam hic voces ὑσλίεις ἔχων πώλους. Faceta est conjectura Parisini editoris;

ἤλασε δὲ ἄνατες μὲν, ὑσλίεις δ' ἔχων —

Hominis temeritatem satis mirari nequeo, qui Tragici Graeci emendationem in se suscipit, paremque se huic negotio putat, et tamen intolerabilem hiatum, qualis in δὲ ἄνατες est, totius theatri sibilis excipiendum fuisse, nec unicum in superstitibus omnibus Atticae scenae reliquiis exemplum esse, quo defendi possit. Scriptum oportuisset ἤλασε δ' ἀνάτ[ους] τε, et tum claudicaret versus in secundo pede.

738. καξισώσανδε ζυγά. Sic bene in scholiis legitur. Tragici exempla pluralem pro duali habent, qui hic elegantior est.

739. τότ' ἄλλος. Sic membr. et plerique codd. etiam is qui Trin. recensionem habet. Turnebus tamen pravum πότ' ex Aldina retu[lit]. Correlativa sunt τοτέ, ἄλλοτε. Hoc, quia fere geminari solet, vel [cum] cognatae significationis adverbio opponi, infra v. 752. ubi solum [est] correlativo ponitur, erudito Heathii amico suspectum fuit. Pro [τῷ] οὐρανῷ conjecit ἀλλὰ τοὐρανῷ, quod equidem cum eo non accipio pro τά, sed pro τῷ οὐρανῷ. Verum conjecturae non est locus. Ex [pr]aecedenti φορούμενος πρὸς οὐδὰς satis intelligitur, impliciti loris cadav[era] crura modo in solo porrecta fuisse, modo sursum jactata.

757. κήαντες. Sic Aldus et veteres codd. omnes, partim ut edidi[mus], partim cum ι subscripto κῆαντες. In C. a prima manu scriptum fu[it] καίαντις. In Triclinii recensione est κείαντες. Homerica forma est ἐκήα[το] unde participium κήας. Magis Atticum videri possit κέαντες, quod [in] Euripidis Rheso ex codd. auctoritate restituit Musgravius;

ἀλλ' ἐκκέαντες πύρσ' ἐπ' εὐστέλμων νεῶν.

de Piersonum ad Moeridem p. 231.

770. δεινὸν τὸ τίκτειν ἐστίν. Comicus in Lysistr. 884. οἷον τὸ τεκεῖν. Sic legitur εὐδὲ γὰρ κακῶς πάσχοντι. Nimis languidum est istud γάρ. Pro τίκτῃ Triclinius habet τέκοι, quod in D. superscriptum. Vide not. Oed. Col. 393.

773. νῦν δὲ — νῦν ἔκπλα' πού. Intermedia in parenthesi sunt. Elector repetitur, ut saepe, adverbium νῦν: sed addita posteriore loco ridicula δὲ venustatem omnem sustulerat. In D. scriptum νῦν δὴ ἔκπλα', quod vulgato melius non est.

792. Νέμεσι. Sic Aldus et praestantissimi e veteribus codd. In aliis ἔμπας. τοῦ θανόντος jungendum cum Νέμεσι, non cum ἄκουε. Ineptum illud non quod ad hunc versum vulgavit Johnsonus, consulto omisimus.

797. ποῖῶν ἂν ἥκοις. Perperam in August. et in Triclinii recensione ποίων. In E. εἴκῃς, quod e glossa quam edidimus, ortum.

814. Perperam vulgo distinctum καὶ πατρὸς ἥδη. Particulae ἢ δὴ in unam vocem librarii errore coaluerant.

821. ἢν θάνω. Sic optime legebat Scholiastes, quem vide ad v. 975. Nonnulla exemplaria habent ἢν κλάνῃ. Quanto praestantior sit nostra lectio e contrariorum diserta oppositione apparet: χάρις ἢν θάνω, λύπη ἐὰν ζῶ.

824. Hic versus et tres sequentes vulgo tribuuntur Choro, manifesto male. Ab Electra eos proferri debuisse liquet ex Chori subjecta admonitione μηδὲν μέγ' αὐδᾷς, quae ad ista Electrae verba refertur. Inepte Pinedo sic vertit, *ne altum nimis clamaveris*. Recte glossa: μηδὲν ἀπρεπῶς ἐπὶ τοὺς θεοὺς εἴπῃς. Vide scholia ad Aj. 386.

825. ἔχεσι κεκυφθέντα γυναικῶν, *mulierum laqueis irretitum, captum, obrutum*. Allusio esse possit ad monile Eriphylae datum. Addita a Aldina et in codd. vox ἀπάταις a mala manu est et ejici debuit: tam enim inutilis est quam metro.

841. πάμψυχος ἀνάστει. Cicero de Divinatione I. 40. Amphiaraum illum sic honoravit fama Graeciae, Deus ut haberetur, atque ut ab eo ipso solo, in quo est humatus, oracla peterentur. Πάμψυχος glossa exponit ζῶν, recte. ὁ κατὰ πάντα τρόπον ζῶν. Nempe quia, ut Homerus ait de Tiresia,

τῷ καὶ τεθνηῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια

οἴῳ πεπνύσθαι· τοὶ δέ, στυγεραὶ αἰσσουσαι.

849. δειλαία δειλαίων κυρεῖς. *Misera miserarum*, id est, *miserrimarum es.* Perperam Johnsonus vertit: *misera, miserias sustines.* Genitivus ejusdem adjectivi pro superlativo est. Vide ad Oed. T. 465.

852. In Aldina δεινῶν σὺν γυναικῶν τ' ἀχέων. et sic codd. metro claudicante. Oportuit δεινῶν τε, quod jam vidit Heathius. In membr. Harl. errore frequentissimo, quo αι et ε confunduntur, scriptum ἀχαίων. Reliqui omnes veteres habent, ut Aldus, ἀχέων. Glossa in E. ἀλγέων. Hic mendosum codicem incidit Triclinius, nec adeo catus fuit ut mendum animadverteret: inde fecit Αχαιῶν, variamque lectionem, nescio unde enotatam, adposuit: γρ. ἀρχαίων. Hoc *metro convenire, et ad sententiam non ineptum esse* dicit Heathius. Ineptissimus itaque sim ego, qui non videam quo pacto ἀρχαίων stare possit, id est quid sibi velint quatuor adjectiva sine substantivo. ἀρχαίων e Triclinii cerebello prodiisse affirmo, nec umquam in ullo Tragici probo exemplari exstitisse. — σύρτῳ παμμήνῳ accipe pro διὰ τὸ πάνσυρτον καὶ τὸ πάμμηνον.

856. τί φῄς; additum in Aldina et in veteribus codd. αἰδοῖς δ' ἐν. ineptum centonem a mala manu adsutum fuisse nemo non videt.

866. ἄτερ ἐμᾶν χερῶν. Sic bene codd. ut metrum flagitat. Male Aldus χειρᾶν.

871. ὑφ' ἡδονῆς σοι. Aldus et codd. τοι male. Vide supra ad v. 867. Eleganter abundat σοὶ, ut saepe. Accipi etiam potest pro σοῦ χάριν, pro πρὸς σέ.

878. ἐναργῶς cum πάρεσθι jungendum, non cum κλύουσα. gl. π., φανερῶς, ὥσπερ ἐρᾷς ἐμὲ ἐναργῶς παρεῦσαν.

879. ἀλλ' ἤ. Sic codices alii. In membr. ἀλλ' ἦ cum signo tamen interrogationis in fine sententiae. Ista quid differant, docebit te Valckenarius ad Hippol. 932.

888. ἀνηκέστῳ. δεινῷ, μανιώδει. In Aj. 52. ἀνήκεστος χαρά. Homericum est epitheton. Il. Θ. 217.

ἴσθι τοὐθ' ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται.

ad quem locum Eustathius: Ὅρα καὶ τὸ ἀνήκεστος. ὡς ἐπὶ νόσου γὰρ ἀνήκεστος, τοῦ χόλου, ἐρρέθη αὐτό. et E. 394.

τότε κέν μιν ἀνήκεστον λάβοεν ἄλγος.

n Oed. T. 98. propria significatione adhibetur: ἀνήκεστον μίασμα, id est θεράπευτον.

896. πάντων. Glossa omissam praepositionem supplet ἀπὸ, et κύκλῳ undare docet. Superscriptum περισσόν. θήκην exponit τὸν τάφον.

901. νεωρῆ nihil aliud significat quam νέον, ut Oed. Col. 730. Hic ce adverbii νεωστὶ adhibetur. νεωρὸν apud Hesychium perperam scriptum o νεφρόν.

914. οὔτε δρῶσ' ἐλάνθαν' ἄν. Sic ex indole linguae omnino legendum. loece vel inepte vulgo οὔτε δρῶσ' ἐλάνθανεν, quod significaret Clymnestram fecisse id, quod plane fecisse neganda est. Ex vi sententiae ruit Johnsonus, *neque, si fecisset, latuisset*, quem quidem sensum eca ab Heathio dudum emendata fundunt. Nihil verius hac lectione, idquid ogganniat Parisinus editor. Quam saepe imperiti librarii potualem ἄν omiserint, indices nostri ostendunt in Aristophanem et Soclem.

916. ἄγ' ὦ φίλη. Male vulgo legitur ἀλλ' ὦ φίλη. Istud ἀλλ' ab oscite librario e praecedenti versu repetitum fuit. Valckenario obsecutus bene monenti ad Hippol. 288. θάρσυνε. Verbum hoc quod transisolet adhiberi, hîc neutrum est, et passive significat. Vide Musium ad Euripidis Rhesum 639. Heracl. 16. et quae notavimus ad 869. Bacchas 1041.

917. οὐχ αὐτὸς αὐτί. Perperam in libris οὐκ αὐτός. Vide ad Philoct. 521. αὐτοῖσι, absque articulo τοῖς, nihil aliud significaret quam *illis*, , nequaquam vero accipi posset pro *iisdem*; ita αὐτὸς sine articulo aliud esset quam *ille*, *ipse*, non vero, quod sententia flagitat.

919. κῦρος. gl. βεβαίωσις.

921. πρὸς ἡδονήν. gl. ἡδέως καὶ τερπνῶς. Sic supra 869. πρὸς ὀργήν. variis substantivis πρὸς adverbii vicem fungitur. Vide supra ad 54.

923. κάτοιδα. gl. ἀκριβῶς γιγνώσκω.

924. τἀκείνου, id est τὰ ἐκείνου, ut ob crasin prima longa sit. Sic ate scriptum est in codd. Perperam in impressis τὰ κείνου, metro e. Facillimam emendandi rationem Canterum fugisse miror, qui Lect. IV. 29. τἀκ κείνου legendum decernit.

933. τινά. gl. ἄνθρωπον φίλον δηλαδή.

943. ἄ ἄν, id est ἃ ἄν. In codd. sic fere scribi solet, ἄν, quae quidem scriptura melior. Quippe quum duae voculae per crasin in unam coalescant, geminato accentu usus non est. In codd. autem omnibus, etiam in Tricliniano, scriptum est, ut edidimus, ἄν ἐγὼ πρασσω, ut nesciam unde in Aldinam irrepserit pronomen σ', quod a male feriato homine insertum fuit sustentando versui, qui hoc fulcro non indiget.

951. ἔγωγ' — Vulgo minus bene ἐγὼ δ' — Mox legitur in impressis, et plerisque codd. βίῳ θάλποντά τ' εἰσήκουον. Copulae non est locus, nisi post βίῳ distinguatur, hocque nude positum censeatur per ellipsin praepositionis ἐν, ut sit: ἕως εἰσήκουον τὸν κασίγνητον ἐν τῷ βίῳ, καὶ θάλποντα. Et sic quidem glossa exponit. In Trach. 235. καὶ ζῶντα, καὶ θάλποντα. Sed duriuscula videtur phrasis; idcirco praetuli lectionem cod. D. βίῳ θάλποντά γ' εἰσήκουον.

953. πράκλεια. gl. ἀπαυστηρὰν, ἐκδικητήν.

956. ὅπως μὴ κατακτήσεις. Sic liquido in membr. et in E. ad Attici sermonis normam. Soloece vulgo κατακτήσῃς. Legitimam particulae ὅπως μὴ cum futuro indicativi constructionem, saepius a nobis adnotatam, ignorarunt homines plerique, qui graecos auctores notis onerarunt magis quam illustrarunt. Vide quas nugas agat Reitzius ad Luciani Pharsidem p. 896. ubi legitur optime: καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ νῦν, προσέξεις οἷς ἂν λέγω πρὸς σέ.

962. ἄλκιμα, ἀνυμέναια. Neutra pluralia pro adverbiis.

977. τῶδε τὼ κασιγνήτω. Nihil notius hoc schemate. Vide Indicem ΤΩ ΧΕΙΡΕ. Multus est ad Homeri versum in scholiis laudatum Clarkius, cujus in longiori nota vix quidquam est sani. Diversas loquendi formas confundit in quibus nihil est simile. Masculinus articulus cum feminino substantivo jungitur tantum in duali. τούτους de duabus tantis nemo graece dixit. Pausaniae locus qui laudatur in mendo cubat, et a Clarkio male fuit intellectus. De duobus Niobes liberis, quibus Latonae pepercit ira, ibi agitur, Meliboea puella, cui Chloris indidit postmodo nomen, et Amycla, qui mas fuit, non femina. Hoc et aliunde colligi potest, tum ex ipsius Pausaniae loco p. 417. Χλωρίδι δὲ Φίονος θυγάτηρ μόνη λειφθεῖσα τοῦ οἴκου· σὺν δὲ αὐτῇ καὶ ἕνα παῖδα φασι τῶν ἀρτίνων. Itaque de mare et puella agens rite dixit L. II. cap. 1.

ΤΟΙΤΟΥΣ δέ φασιν Ἀργεῖοι τὸ ἐξαρχῆς οἰκοδομήσαι τῇ Λητοῖ τὸν ναὸν, quemadmodum paullo ante dicere debuit περιγενέσθαι δὲ ΕΥΞΑΜΕΝΟΥΣ τῇ Λητοῖ, ubi mendose ex librarii errore legitur εὐξαμένας. Diversum est schema, quum mulier de se ipsa loquens numero plurali, pronomine, vel adjectivo, vel participio masculino utitur, numquam, apud Atticos saltem, feminino. De hoc schemate egimus ad Antig. 926. cujus exemplum est supra 399.

πεσούμεθ', εἰ χρὴ, πατρὶ τιμωρούμενοι.

De se sola Electra loquitur. Hecuba apud Euripidem in cognomine fabula v. 511. quum ait οὐκ ἄρ' ὡς θανουμένους μετῆλθις ἡμᾶς; non *de se ipsa et filia* loquitur, ut falso tradit Clarkius, sed de se sola. Dicere non posset, nisi soloece admodum θανούμενον ἐμέ; et invenuste prorsus diceret θανουμένας ἡμᾶς. Exempla ubi ad νέκυς et νεκρὸς structura refertur, ἀπροσδιόνυσα sunt, quia *cadaver* sive maris sive feminae, nihil umquam aliud est quam *cadaver*. Nec saniori judicio exemplum e Comici Concionantibus petitum, ubi mulieres viros se esse assimulantes e virorum persona loqui debent. Plautus *Quis ea est* bene dixit aetatis suae more. Nam veteribus Latinis *quis* utriusque generis est, ut ablativus *qui*. θεὸς Graecis utriusque generis est, quorum ex imitatione Virgilius dixit de Venere, *ducente Deo*: et hoc tamen nihil ad rem facit, siquidem ibi nulla est structurae varietas, nec generis enallage, qualis in τὸν κατηγήτω. Nam sive *deo*, sive *dea* scripserit Virgilius, semper manserit *ducente*. Quam aliena ista omnia sint a schemate de quo hîc agitur, ostendere volui, quia ista Clarkii nota saepe doctos viros abusos fuisse animadverti, quo insulsissimas conjecturas, seu vitii manifestas lectiones tuerentur. Vide quae notavi ad Antig. 986.

979. ἐν βεβηκότιν. Hesychius: ἐν βεβηκότι, ἐνσταθεῖ.

983. οὕνεκ' ἀνδρείας. Sic scriptum est etiam in Triclinii recensione. Tumebus tamen dedit ἀνδρίας.

985. μὴ 'κλιπεῖν. Perperam in veteribus codd. μὴ λιπεῖν, vera lectione glossae loco superscripta ἐκλιπεῖν.

994. τὴν εὐλάβειαν. gl. τὴν αἰδῶ τὴν ἑαυτῆς.

997. οὐκ ἀνήρ. Sic bene in D. ut in Triclinii recensione. In ceteris, ut apud Aldum, οὐδ' ἀνήρ. Mox χειρὶ codd. omnium, praeter Triclinii, lectio est. Perperam in libris ἥλατ'ον.

1005. λύει, subaudito τέλη, λυσιτελεῖ. Plene dixit in Oedipo T. 316. ἔνθα μὴ τέλη λύει. Nude sic posito λύει utitur Euripides Medea 571. 1112. 1362. Alcestide 639.

1007. ὅταν θανεῖν χρῄζων τις. Ex vi sententiae intelligitur supplendum esse adverbium εὐκλεῶς.

1015. πιθοῦ. Sic recte in C. In aliis libris πείθου minus Attice.

1018. ᾔδη. Perperam in codd. et in impressis ᾖδειν. Vide ad Oed. T. 433. Librorum veterum auctoritas hic si desideraretur, confirmari posset nostra lectio scriptura codicis Eclogarum nominum Atticorum Thomae Mag. in quo legitur ᾔδη. Idem Grammaticus ἐπαίγειλεσθαι hic αἰτεῖν significare declarat, quo sensu verbum illud adhibuit Xenophon Memorab. Socratis I. 2. 8. Σωκράτης δ' ἐπαίγειλατο μὲν οὐδὲν πώποτε τοιοῦτον οὐδέν. ubi a sensu plane aberravit interpres.

1022. πᾶν γὰρ ἂν κατειργάσω. Aldus πάντα γὰρ κατειργάσω, et sic codd. ad unum omnes. In solo C. sincerae lectionis remansit vestigium: πάντα γὰρ ἂν κατειργάσω. Perperam πάντα scriptum fuit pro πᾶν, qui admissus error alteri ortum dedit, nempe ut extruderetur metro officiens particula ἄν, quae salvo sensu, per linguae indolem abesse non potest. Nam πάντα κατειργάσω nihil aliud valet, quam *omnia confecisti*: nequiquam vero *omnia confecisses*. Vide supra ad v. 914. et quae notavi ad Aeschyli Prom. 622.

1026. πράσσειν. Sic emendate scriptum in membr. E. et meo. Perperam Aldus πράττειν.

1029. μὴ πάθῃς. Sic optime membr. et E. estque in D. etiam haec lectio alteri inde depravatae μάθῃς superscripta. Sic apud Comicum saepe scriptum τί μαθών; ubi oportuit τί παθών;

1047. ἐσθὶν οὐδέν — Hoc ordine collocatae voces in D. concinnius quam in aliis οὐδέν ἐσθὶν.

1053. ἢν τυγχάνῃς. Sic Aldus et codd. veteres recte. In Triclinii recensione scriptum εἰ τυγχάνεις.

1060. τροφᾶς κηδομένους, ἀφ' ὧν — Id est τῆς τροφῆς ἐκείνων, ἀφ' ὧν — In meo scriptum τροφὰς, et in margine τροφούς. Unde olim non male conjecisse mihi videbar τροφῶν, *parentum*. Postmodo nihil mutandum esse vidi.

1061. ὄνασιν. Dorismum in hac voce usitatum restituì. Minus bene in libris ὄνησιν.

1063. In Aldina et in veteribus codd. οὐ μὰ τὰν — Verum μὰ non admittit metrum, et salva phrasi abesse potest. Vide ad Oed. T. 660.

1065. δαρὸν οὐκ ἀπωίνητοι. Aldus et codd. omnes veteres ad unum habent δαρὸν οὐκ ἀπόνητοι. In D. ἀπωίνητοι, cum glossa, ἀτιμώρητοι. Triclinii interpolatio est, quam Turnebus repraesentavit, δαρὸν γὰρ οὐκ ἀπόνητοι. Superscripta in cod. glossa: ἄλυποι, ἀτιμώρητοι. ἔσονται δηλονότι αἱ τοιοῦτοι. Nec particulam γὰρ, nec ἄρ', quam illi substituit Canterus, liber ullus antiquus adgnoscit. ἀπωίνητοι primum comparuit in editione Juntina, unde hanc lectionem revocavit H. Stephanus, et merito quidem: est enim altera probabilior. Sed sive ἀπόνητοι, sive ἀπωίνητοι legatur, numquam hic versus alieni mangonii expers cum antistrophico congruet, qui trimeter est dactylicus:

ἀ πανόδυρτος ἀηδών.

Nugatur enim cum magistro suo, qui Heathii notam in pauciora verba contraxit Parisinus editor, primam in ἀηδὼν produci affirmans. Metra sibi invicem respondere non possunt, nisi legatur:

δαρὺν ἄρ' οὐκ ἀπόνητοι.

Nec sane video quî hac scriptura corrumpatur sententia: *haud longe abcrit, quum laboribus et molestiis exercebuntur.*

1067. κατὰ μοι βέασον. Abundat μοι, ut saepe, eleganter.

1070. σφίσ' ἤδη. Perperam in Aldina et veteribus codd. σφίσιν. In D. σφίσι γ'.

1071. νοστεῖ. Sic libri veteres omnes. Triclinius aequandi metrorum studio νοστεῖ δή.

1075. τὸν ἀεὶ, subauditur χρόνον. Genitivus πατρὸς non ab ullo substantivo librariorum errore omisso, vel extrinsecus arcessendo, pendet, verum ab adjectivo δειλαία. vel, si mavis, a suppresso ἕνεκα. Sic infra 1209. ὦ τάλαιν' ἐγὼ σέθεν. Nimis stolide futilem Heathii conjecturam olim receperam, Ηλέκτρα, οἶκτον ἀεὶ πατρὸς δειλαία σὶ ἐνέχουσ'. Glossae in codd. τὸν ἀεί. χρόνον δηλονότι. δειλαία ἕνεκεν πατρός.

1078. τοῦ θανεῖν. Perperam Eustathius, cujus locum protuli ad Oed. T. 58. legit τοῦ μὴ θανεῖν.

1081. τίς ἂν εὐπατρις. Aldus et veteres codd. male τίς ἂν εὖν.

1087. τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσασα, id est κατασκευάσασα, ut recte Scholiastes exponit. Ea est librorum omnium lectio, cujus loco Heathius legendum censet καθωπλισαμένη, quia supra v. 996. θρέπτις ὁπλίζεται dicta fuit Electra. Verum ibi vi reciproca verbi medii ὁπλίζῃ significat *induis*, quod ab hujus loci sententia quantum potest maxime alienum est. Verbo activo et transitivo opus est. Pudet me tam insulsis conjecturis Tragicum olim adulterasse. Paullo ante πάρεστι σοὶ Aldus et codd. habent veteres. Vide ad Trach. 652.

1088. δύο φέρειν ἐν ἑνὶ λόγῳ. Aldus et codd. veteres praepositionem ἐν omittunt, quam metro flagitante reposui. Absorpta fuerat a sequenti voce, quod confirmat glossa ἐν μιᾷ φήμῃ. Triclinius inficete ἐπὶ γλώσσῃ.

1091. πλούτῳ τε. Perperam Aldus et plerique veteres libri καὶ πλούτῳ.

1094. ἐν ἑστίᾳ. Sic Aldus et codd. plerique: in aliis ἐπ' ἑστίᾳ: quidam neutram praepositionem habent. Supra 1056. ὅταν ἐν κακοῖς τις βεβὼς ᾖς.

1097. τᾷ Διός. Sic libri omnes veteres. Triclinii imperita audacia Ζηνὸς substituit, pessum dato metro.

1102. σὺ δ' ἱκάνεις. Sic codd. omnes, etiam Triclinii recensio. Turnebus tamen edidit σὺ γ' —

1107. Φοιβῇς. Vulgo Φοιβῆς. Illud reposuimus etiam infra v. 1442.

1111. ἐφεῖτο. gl. ἐστείλατο. Vide ad Philoct. 619.

1124. τάδε. Sic Aldus et veteres codd. Triclinius substituit τόδε.

1127. ὡς σ' ἀπ' ἐλπίδων. Omissum librariorum errore, ut videtur, pronomen restitui.

1134. ὥστε ἐκεῖσε, *ut jaceres*. Vide quae notavimus ad Oed. T. 1392.

1138. φίλῃσι. Sic procul dubio scribi debuit, ut paullo infra ξένῃσι. In codd. φίλαισι. August. tamen φίλεσι, quod ex forma a nobis reposita depravatum videri possit. Vide notam ad Comici Ranas 1211.

1148. ἀδελφὴ σοὶ προσηυδώμην. Sic membr. et alii codd. veteres. Glossa, ὑπὸ σοῦ. Mendose Aldus edidit ἀδελφὴ σή.

1150. θανόντα σὺν σοί. Aldus et plerique codd. θανόντι. Alterum habet meus: et a prima manu D. praeter Triclinii recensionem, quod praefero. Euripides Herc. Fur. 69.

καὶ νῦν ἐκεῖνα μὲν θανόντ' ἀνείλατο.

Idem Temenidis: κακοῖσι δὲ

ἅπασιν φρουδὰ συνθανόντ' ὑπὸ χθονός.

1160. In digerendis tribus his versiculis Aldinam secutus sum, cui concinunt codd. veteres plerique. In D. aliter digesti sunt, ut videtur quidem, haud deterius;

οἵ μοι μοι· δίμας οἰκτρόν· φεῦ, φεῦ.
ὦ δισσοτάτας, οἵ μοι μοι,

Dimetri anapaestici sunt, quorum alter paroemiacus.

1168. ξὺν σοί. Sic Aldus et codd. omnes, etiam Triclinii recensio. Turnebus tamen edidit ξὺν τοί, quem errorem nullus subsequentium editorum correxit. Vide supra ad v. 378.

1174. ἀμηχανῶν participium est. Perperam pro nomine acceptum fuit, accentu secus ac oportuerat notato. In C. recte scriptum ἀμηχανῶν.

1185. ᾄδειν. Perperam vulgo ᾄδειν.

1186. ἐν abundat, ut supra 1141. et passim.

1189. τῶνδ' ἔτ' ἐχθίω. Sic liquido scriptum in meo codice, ut scribi debuisse monuit Canterus, quod nemo non videre poterat. Male vulgo τῶνδέ τ' ἐχθίω.

1194. ἐξεστὶ neutrum significatione passiva, ut Oed. T. 425.

1197. οὔθ' ὑπαρπάξων, vitio excusum fuit me nolente et imprudente: legendum οὐδ', ut est in omnibus libris: rectum est quod sequitur οὔθ' ὁ κωλύσων, quod in plerisque veteribus libris depravatum est, in quibus οὐδ' geminatur.

1200. ἐποικτείρας ποτέ. In D. ἐμέ.

1206. τοῦτό μ' ἐργάσῃ. gl. μὴ ποιήσῃς τοῦτο ἐμέ. Vide supra ad v. 385.

1207. πιθοῦ. Vulgo πίθου. Vide supra ad v. 1015.

1221. ἦ ζῇ γὰρ ὠνήρ; Perperam vulgo ἀνήρ. In D. liquido scriptum ὠνήρ.

1226. ὡς τἀλοίπ' ἔχοις ἀεί. Perperam Aldus ἔχεις, ut codd. plerique: in quibusdam ἔχῃς. Votum hoc est, et optativus omnino requiritur.

1230. συμφορὰ vox est media, quae in utramque partem accipitur. Eustathius ad Homerum p. 647. συμφορά, οὐ μόνον ἀποτρόπαιος, ἀλλὰ καὶ ἀγαθὴ, ὡς δηλοῖ σὺν ἄλλοις καὶ ὁ εἰπὼν ἐπ' ἀγαθῷ τό, Ἐπὶ συμφορῇς γεγηθὼς ἔρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο. Alibi ξυμφορὰ absque ullo ad bonam seu malam fortunam respectu, nihil aliud quam ἀπόβασιν significat, ut Oed. Tyr. 44. ubi sententia est non multum absimilis hujus

apud Thucydidem I. 140. ἐνδέχεται γὰρ τὰς ξυμφορὰς τῶν πραγμάτων οὐχ ἥσσον ἀμαθῶς χωρῆσαι, ἢ καὶ τὰς διανοίας τοῦ ἀνθρώπου.

1233. Vox γοναὶ in membr. E. meo, geminata, in aliis, ut in Aldina, semel tantum posita est.

1239. In Aldina legitur, ut in plerisque codd. ἀλλ' εὐ τὰν Ἀρτεμιν τὰν αἰὲν ἀδμήταν. In aliis ἀλλ' οὐ μὰ τὰν Ἀρτεμιν τὰν αἰὲν ἀδμήταν. Luxati pedes versus, qui debet esse trimeter jambicus, cujusque in fine ἀδμήταν stare non potest. Proinde legendum:

ἀλλ' οὐ μὰ τάν γ' ἀδμήταν αἰὲν Ἀρτεμιν.

αν accusativi nominum primae declinationis corripiunt Dores, quorum dialecto utuntur in melicis Tragici.

1252. ἔργων τῶνδε. Sic etiam Triclinii recensio. Operarum errore in Turnebi editione excusum ἔργον. Manifestam mendam propagavit Stephanus.

1260. τίς οὖν ἂν ἀξίαν γε σοῦ πεφυκότος. Sic Aldus et codd. veteres omnes. Foedum in modum impudens Triclinii audacia hunc versum corrupit.

1264. θεοί μ' ἐπώτρυναν. Aldus et veteres codd. θεοί μ' ὤτρυναν, syllaba deficiente ad versus integritatem. Metrum suffulsit Triclinius pari tibicine, θεοί γέ μ' ὤτρυναν. Excidit, quod toties contigisse vidimus, praepositio verbi compositi. Scripserat Tragicus ἐπώτρυναν, ut paulo infra ἐπῶρσεν.

1265. Tertiam hanc antistrophen plane exhibeo, ut in Aldina et in veteribus codd. legitur: impudentissime hic grassata est Triclinii stolidi tas: ejus ineptiis bonam chartam commaculare nolo. Excidit versiculus qui primo strophae respondet, ut quintus excidit versiculus strophae.

1272. δέδοικα λίαν. Sic libri veteres omnes. Triclinius infersit σε, ritus scilicet primam in λίαν necessario corripi, quae apud Tragicos passim producitur, et apud Comicos etiam. Antiphanes apud Stobaeum Floril. Grotii p. 321.

τί φῄς; λαθεῖν ζητῶν τι, πρὸς γυναῖκ' ἐρεῖς
τὸ πρᾶγμα; καὶ τί τοῦτο λίαν διαφέρει,
ἢ πᾶσι τοῖς κήρυξιν ἐν ἀγορᾷ φράσαι;

Sic legendi hi versus. In sequenti v. Triclinius infersit γε post μαχῇ, invitis veteribus libris.

1975. In D. μή τι πολύσθενον. Scriptum oportuit μή τοι. In ceteris is μή τι μοι πολύσθενον. Haud satis adsequor, quaenam sit diversa lectio, cujus hic scholiastes meminit. In codd. omnibus scriptum ἰδών. Gl. οὕτως. Si forte quopiam in exemplari scriptum reperit ὦδὶ ἰδών, pro ὦδὶ ἰδὼν, vitium id fuit scripturae, quod animadverti dignum erat.

1992. ἐξείργει. Sic codd. omnes nostri. Suidas in Χρέους πέδα legit ἴρμα. E scholiastae expositione suspicari quis possit eum legisse:

ἔργου γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος.

1994. φανέντες, ἢ κεκρυμμένοι. In D. φανέντες οἱ κεκρυμμένοι.

1996. οὕτως δ' — Glossa, σκόπει, ποίει.

2010. γίλωτι φαιδρὸν τοὐμὲν ὄψεται κάρα. Sic Aldus et codd. vete- In C. inverso vocum ordine, τοὐμὸν φαιδρόν. Triclinius inepte dedit ἡμᾶς.

2011. μῖσος ἐντέτηκε ἐμοί. Elegans metaphora, qua odium aut cupido, quam infusa cera, animo adhaerere dicitur. Lucianus in morte Pe- ni p. 346. τοσοῦτος ἔρως τῆς δόξης ἐντέτηκεν αὐτῷ. Est haec forma um usitata: rarior vero inversa, qua animus rei *infundi*, id est, *fuscere* dicitur, ut Trach. 463. εἰ καρτ' ἐντακείη τῷ φιλεῖν.

2047. ξυνεῖς. In duobus codd. ξυνῆς. in ceteris ξυνίεις.

2065. κυκλοῦσι. Sic Aldus et codd. veteres. Activum verbum neutra- adhibetur, ut Trach. 130. Triclinius imperite glossam pro genuina substituit, κυκλοῦνται.

2084. ὅπη προυέμεται. Sic bene scriptum in D. Vulgo ὅπου.

2088. κύνες μετάδρομοι πανουργημάτων sunt Erinnyes, quas Euripides in Electra 1349. κύνας appellat. Vide notam ad Oed. T. 391.

2089. Ignoravit Triclinius ultimam in μακρὰν longam esse: alioqui fecisset suum γε. Languidas particulas amabat frutex ille. Supra idem omnes veteres habent βεβᾶσιν ἄρτι, dedit βεβᾶσι δ' ἄρτι.

2093. πατρὸς εἰς ἑδώλια. Antiqua haec est et genuina lectio a Scho- servata, cujus in codd. veteribus locum invasit glossa ἑδράσματα. Suidam in Εδώλια, et Toupii Epist. Crit. p. 132. Triclinius vete- lectionem amplexus fuerat: ejus recensio habet ἑδώλια: verum id ejus in margine solum adnotavit, servata in contextu Aldi lectione.

2094. πεπόνητον αἷμα χειρῶν ἔχων. Aldus et codd. veteres χεροῖν recla-

mante metro, cui consultum voluit Triclinius, sed prava est ejus emendatio χειρῶν. Dativus est χειροῖν, quem casum structurae lex fa... Ante nuperum Sophoclis editorem Parisinum nemini ex omni eruditorum numero adhuc observatum fuerat, probis scriptoribus graecis dispu... formam χειροῖν, quae, si fidem illi habeamus, aut reperitur nusq... aut, sicubi occurrit, commutanda est cum χειρῶν vel χερσὶν, qu... cumque metri lex priorem productam requirit. Sed ego tali ma...stro ita sum credulus, et χειροῖν graecae linguae non eximam, dum ar... giae ratio potiori auctoritati non cedet. αἶμα hic *gladium* significare ... gnoscunt critici veteres omnes, quorum consensus Johnsonum non ... terruit, quin locum corruptum esse pronuntiaret, hac emendatione ... sanandum: νεακόντητον ἐν μάχαιραν ἔχων. Hoc illum voluisse ex ... versione perspicuum est. ἐν pro ἑν operarum errore excusum fuisse ... thius facile animum advertere poterat, et suam interjectionem ... compendium ponere. Nihil futilius istis conjecturis, quae audaci ... phorae, ab indole chorici cantici, et Sophoclis ingenio neutiquam ... nae, plebeium putidumque sermonem substituunt. At *sermonem* ... Verum quo nomine appellabimus versum quem Tragico largitur P... editoris solertia?

νεακονῆ τὰν ἑν μάχαιραν ἔχων.

Nemo adeo lippus est, quin videat νεακονῆ τὰν ἐν μάχαιραν esse pr... μάχαιραν ἐν νεακονῆ. Similis est structurae illius apud Comicum ... tem: *d'amour mourir me font*, *belle marquise*, *vos beaux* ... articuli trajectio huic viro tantum placuit, ut eadem ratione ver... restituerit in Aristophanis Acharn. 318.

ὑπὲρ ἐκείνου θέλησω τὴν ἔχων κεφαλὴν λέγειν.

Scilicet decebat ut hominis Britanni invento aliquid novi superinduc... quod aliter facere non poterat, nisi νεακόντητον haud magis graecum ... decerneret, quam χειροῖν. Quis risum teneat, quum hujusmodi ho... ciones Sophoclem graece loqui docent? Legi digna sunt quae de ... loco scripsit Vir doctus in Miscell. Observ. T. I. p. 416. Graece ... tur νεκυσνὴς et νεκύντος, eadem analogia, qua ἀταρβὴς, ἀταρβ...ς: ἀδμὴς, ἄδμητος: ἀνωφελὴς, ἀνωφέλητος: ἀμφισεικὴς, ἀμφισείκητος: ἀ... γὴς, ἀνάλγητος: et alia geminae formae vocabula, quae apud ... Tragicum et passim occurrunt. Metonymia est, similis illi in Phil. 1121

πάλιν τὰν ἐμὰν μελέου τροφάν, τὰν οὐδείς ποτ' ἐβάσταεν. Utroque loco is qui efficit, *gladius*, *arcus*, ex eo quod efficitur, *sanguine*, est, caede; *alimento*, id est, confixis feris, avibus, quorum carne cebatur Philocteta, declaratur. Non alius in hoc dramate pulcrior est tus, nec qualiscumque mendae magis purus. Qui ei alium substituere veriti sunt, cogitare saltem debebant, ut subdititius genuinae indolis e se ferret quidpiam. Verum si quis Sophoclem interrogaret, an pro suo sum hunc adgnoscat,

νεακοίνητον εὖ μάχαιραν ἔχων,

, si Diis placet, istum,

νεακονῆ τὰν εὖ μάχαιραν ἔχων,

damaret procul dubio: *Aliter catuli longe olent, aliter sues.*

1398. ὦνδρες, id est οἱ ἄνδρες. Perperam vulgo indefinite ἄνδρες.

1403. In codd. omnibus veteribus, ut in Aldina, pede mancus est : versus: Αἴγισθος μὴ λάθῃ μολὼν ἔσω. Triclinius ex conjectura αὐτὸς pplevit; melius, ut opinor, ego, ἡμᾶς.

1414. καθημερία. gl. κατὰ τὴν παροῦσαν ἡμέραν. In Triclinii recen- ae Dorica est forma καθαμερία. — φθίνει, φθίρει. Vox repetenda, in dina et codd. aliquot semel tantum posita est.

1416. εἰ γὰρ, *utinam*. εἰ in hac formula valet εἴθε. Vide ad Oed. 80. εἰ etiam sine γὰρ eamdem significationem habet, ut Oed. Col. 644. μὴ θέμις γ' ἦν. *utinam mihi liceret!*

1417. τλεῦσ' ἀεραί. Aldus et veteres codd. τλοῦσιν contra metri ra- nem. Iidem in seq. vers. dant γᾶς ὑποκείμενοι, quod metro itidem pugnat. Vide infra ad v. 1438.

1424. In Aldina et in veteribus codd. sic scriptus est hic versus:

Ορέσθα, πῶς κυρεῖ. Τὰν δέμοισι μέν.

ficientem syllabam Triclinius haud magno labore supplevit, πῶς κυρεῖ . Verum inficete prorsus particulam posuit in fine sententiae. Commo- ori sede eam locavi: τά γ' ἐν δόμοισι μὲν —

1427. ὡς ἀτιμάσῃ. Sic membr. D. E. August. meus, et Triclinii ium recensio recte. In impressis perperam ut in C. ἀτιμάσῃ. ὡς hic m futuro indicativi construi debet, ut supra 1310.

ἢν σὺ μὴ δείσῃς ποθ', ὡς
γέλωτι φαιδρὸν τοὐμὸν ὄψεται κάρα.

Utroque in loco glossa ὡς exponit per ὅτι, unde intelligitur sequens verbum non alius modi esse posse, quam indicativi.

1430. In Aldina hic versus totus et sequentes duo Electrae partibus contribuuntur. Personarum distinctionem restitui, quam liquido exhibent quinque codd. C. D. E. meus et Triclinianus. Consentit Augustanus, in quo quod errore librarii Electrae persona omissa est quae versui 1430. praefigi debuit. In omnibus scriptum ἐφ' ἡμῖν, ut manifestum est Orestem dicere debere; et sic etiam scriptum est in membr. tametsi Orestis persona suo loco omissa est. Aldus ex mera conjectura ἐφ' ὑμῖν dedisse videtur, quod Turnebus, deteriora quaeque probare suetus, bonae dicis sui scripturae praetulit. Parisino quoque editori ὑμῖν *melius videtur*, quod profecto non miror.

1431. ἐκ προαστίου. Sic bene Aldus. In codd. perperam scriptum προστίου, quod Heathius reponi vult: at ostendere oblitus est quo in hoc senarii stare hoc possit. In membr. sincera lectio mendosae superscripta. Vide Suidam in Προάστιον. Euripides Alcest. 848.

τύμβον κατόψει ξεστὸν ἐκ προαστίου.

1436. μέλοιτ' ἐμοί. Sic Aldus et codd. omnes veteres. Glossa, ἐ. φροντίδος ἂν εἴη ἐμοί. Triclinius novavit μέλοι γ' ἐμοί.

1438. ὡς ἠπίως. Sic Aldus et codd. omnes veteres recte. Gl. ἁ. πράως. Versus dimeter est paeonicus duobus constans creticis, ad c. normam antitheticum in stropha reconcinnavimus,

γᾶς ὕπαια κίμενοι.

in quo ex librarii libidine legebatur γᾶς ὑποκείμενοι: quod Triclinius quum sincerum esse arbitraretur, ut metra congruerent, hujus versus lectionem interpolavit, et pro suo more corrupit, sensumque plane subvertit. Nempe ἤπιον veteri lectioni substituit. Hujus ἠπίως aliam depravationem in libris exstitisse testatur Scholiastes, ἠπίῳ, quod vitium nunc nemo emerit, nisi ἠπίως ipse sit.

1445. σέ τοι, σὲ κρίνω, ναὶ σὲ — Libri omnes καὶ σὲ, menda manifesta. Unicam Electram percontatur; proinde copulae non est locus. Acute Reiskius vidit ναὶ legendum esse.

1451. φίλης προξένου κατήνυσαν. Elliptica locutio, pro κατήνυσαν τὴν ὁδὸν εἰς φίλης προξένου εἶκον. Vide ad Oed. Col. 1562.

1456. χαίρειν μ' εἴασας. In plerisque veteribus libris pronomen omissum.

1461. ἀνδρὸς τοῦδε, *Orestis.* Jungendi hi genitivi cum ἐλπίσιν, non ero cum νεκρόν. Perperam in impressis hic locus distinctus est. Quae equuntur, μηδὲ πρὸς βίαν φύσιν φρένας, προσλυχὼν ἐμοῦ κολαστοῦ signifiant: *neque ingratiis sapere discat, castigatorem me nactus.* Ista lane et gallice vertit Parisinus editor, et in utraque lingua a sensu abravit, πρὸς βίαν, quod ad φύσιν pertinet, cum κολαστοῦ jungens. Vide iae notavimus ad Comici Ranas 1457.

1465. Perperam in impressis τοῖς κρείσσοσιν.

1466. Absurde vulgo legitur: δέδορκα φάσμ' ἄνευ φθόνου μὲν οὐ πεπλωγός. Levissima mutatione sententiam restituit acutissimi Tyrwhitti certa ejectura. Vide Emendationes in Euripidem, Musgravii Exercitationiis subjunctas p. 145. vel, quod perinde est, Musgravii notas ad Rhesi 456. φθόνος et Νέμεσις idem significant, ut in simili formula τὴν Νέμεσιν προσκυνῶ, de qua vide Berglerum ad Alciphronem p. 139. et τὸν βίον δὲ πρόσκυσον apud nostrum Philoct. 776. Perinde est igitur ac si xisset: δέδορκα φάσμα εὖ πεπλωκός. λέγω μὲν ἄνευ φθόνου· εἰ δ' ἔπεσθί τίνος, οὐ λέγω. Egregia hac emendatione nihil verius.

1469. τὸ συγγενές τοι. Sic meus et D. recte. In aliis, ut apud Alum, mendose τε, cujus loco Triclinius supposuit γε.

1471. προσαγορεῖν φίλως, *compellare amice, ut cognatum decet.* Alus et veteres codd. habent φίλος. In plerisque vocandi adverbium ὦ perscriptum glossae loco. Sane quidem φίλος saepissime Attici in vocativo adhibent, ut Euripides in Med. 1133. ἀλλὰ μὴ σπέρχου, φίλος. erum hic mendosum est. Praestat Triclinii lectio φίλως, ut in Oed. ol. 758. τήνδε τὴν πόλιν φίλως εἰπών.

1475. Vulgo ζῶν τοῖς θανοῦσιν absque ullo sensu. Rursus hic Tragico egium operam navavit Tyrwhitti acumen, cui debetur emendatio, am merito suo recepimus. *Non sentis te dudum cum viventibus quasi ortuis confabulari?* id est, *cum Oreste vivente, quem mortuum unaris.*

1481. ἐσφάλου. Sic emendate scriptum in membr. ut in Triclinii censione. In ceteris libris perperam ἐσφάλου.

1485. Haud dissimilis sententia in Aj. v. 475. In Aldina et codd. eterus legitur μεμιγμένων, ita postulante sententia. Nescio quo casu, it qua imperitia Triclinius dederit μεμιγμενον, quod quidem *melius*

putat Parisinus editor: verum eo certius videri possit mendosum id esse. Genitivus βροτῶν pendet a suppresso τις. ὁ μίασμα τις θνήσκειν τῶν ἀκοιτῶν μεμιγμένων βροτῶν. Nihil planius.

1488. ταφεῖσιν. Ironice. Id facere jubet Electra, quod facturum fuisse Menelaum Nestor apud Homerum dicit Odys. Γ. 255. si domum reversus Aegisthum in vivis adhuc reperisset.

Ητοι μὲν τόδε κ' αὐτὸς ὀΐεται, ὥς κεν ἐτύχθη,
εἰ ζώοντ' Αἴγισθον ἐνὶ μεγάροισιν ἔτισεν
Ατρεΐδης, Τροίηθεν ἰών, ξανθὸς Μενέλαος·
τῷ κέ οἱ οὐδὲ θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν,
ἀλλ' ἄρα τόν γε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν
κείμενον ἐν πεδίῳ ἑκὰς ἄστεος· οὐδέ κε τις μιν
κλαῖεν Αχαιϊάδων· μάλα γὰρ μέγα μήσατο ἔργον.

1491. χωροῖς ἄν idem valet ac χώρει. Optativus cum particula ἄν sae[pe] vim futuri habet, ut Oed. T. 95. 282. Oed. Col. 507. Antig. 1105. Saepe imperativi. Hic non magis huic formulae χωροῖς ἄν εἶεν indigna tionis inest affectus, quam quum iisdem verbis Neoptolemus blande P[hi]loctetae dicit v. 674. *ingredere*, χωροῖς ἄν εἶεν, et quum in Trach. 61[4] amice Dejanira dicit Lichae, σῴζοις ἄν ἥδη.

1492. νῦν ἐστὶν ὠγών. Libri omnes mendose ἀγών, cujus vocis quae prior syllaba semper corripiatur, crurifragio versus laboraret, si ita legeretur. Vide quae notavimus ad Comici Ranas 867.

1507. κλύειν. gl. λέγω τὸ κλύειν. Nimirum adponitur ad praecedens τάνδε δίκην. De ὅσιος ad nomen plurale τοῖς πᾶσιν relato, vide ad Aj. 76[7].

FINIS NOTARUM IN ELECTRAM.

DEPERDITORUM SOPHOCLIS DRAMATUM FRAGMENTA.

ΑΘΑΜΑΣ Α. καὶ Β.

Duas hoc titulo fabulas edidit Sophocles. In priore, quantum conjicere licet, exhibebatur Athamas in furorem a Junone actus, filiumque parvulum interficiens, cujus casus dolore, postquam mentis compos factus est, solum vertit, exsilio se ipsum multans. Vide Apollodorum lib. 3. c. 9. 2. Posterioris vero hypothesin declaratam habemus ad Comici Nubes, ubi rusticus quum a Socrate jubetur capiti coronam imponere, ait:

Επὶ τί σέφανον; οἴμοι, Σώκρατες,
ὥσπερ με τὸν Αθάμανθ' ὅπως μὴ θύσετε.

Ad quem locum in scholiis inter alia haec leguntur: Αθάμαντα δὲ ἡ Νεφέλη δίκην αὐτῇ δώσειν διὰ τοὺς παῖδας πεποίηκε. προσαχθεὶς οὖν στεφανηφορῶν ἐν τῷ βωμῷ τοῦ Διὸς σφαγησόμενος, ὑπὸ Ηρακλέους σέσωσται. οὕτω καὶ Σοφοκλῆς ἐν δράμασί πεποίηκε. Alius: Εν Αθάμασί Σοφοκλέους ὑποκρίνεται Αθάμας στεφανηφορῶν, ὥσπερ ἱερεῖον, δίκας εἰσπραττόμενος παρὰ μέρους. Tertius: Τοῦτο πρὸς τὸν ἕτερον Αθάμαντα Σοφοκλέους ἀποτεινόμενος φησί. ἐ γάρ τοι Σοφοκλῆς πεποίηκε τὸν Αθάμαντα ἐστεφανωμένον καὶ παρεστῶτα τῷ βωμῷ τοῦ Διὸς σφαγιασθησόμενον. μέλλοντα δὲ ἀποσφάττεσθαι αὐτὸν, παραγενόμενον Ηρακλέα, καὶ τοῦ θανάτου ῥυόμενον, λέγοντα ὡς σώτερα ἐ Φρίξος, δι' ὃν ἔμελλεν ἐκεῖνος τεθνήξεσθαι. Cum istis comparentur, quae congessit Apostolius ad Proverbium Μὴ θεᾶς ἄνθρωπον, ὡς Αθάμας: facile quivis sentiet quem ille descripsit, et Comici enarratores eadem Sophoclis drama innuisse, Heathiumque nugari, quum ait *Prioris Athamantis argumentum haberi apud Apostolium Prov. XIII. 46. de posterioris vero argumento videnda esse scholia ad Aristoph. Nub.* 256. Utroque in loco una eademque res narratur; recentiorque Apostolius veteres criticos paene ad verbum exscripsit.

Vide Lexicon in Αἰσχήρης. Βρυαζοῦσης. Ἐπιπλα. Ἐπισίγματα. Ἐρατ. Ἐχρωματίσθη. Ἐψία. Καταγνῶναι. Λευκὴν ἡμέραν.

ΑΙΑΣ ΛΟΚΡΟΣ.

I. Stobaeus Ecl. p. 127. Theophilus ad Autolycum L. II. cap. 37.

Εἰ δεῖν' ἔδρασας, δεινὰ καὶ παθεῖν σε δεῖ.
Δίκης γὰρ ἐξέλαμψε νῦν ὅσιον φάος.

Hunc qui patravit dira, tantumdem pati
aequum est, sacratum juris ut fulsit jubar.

II. Idem Floril. Tit. XLVIII. p. 183.

Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν ξυνουσίᾳ.

Dat sapere regi turba sapientum comes.

Senarium hunc Sophoclis esse ex Ajace Locro testantur Aristides T. II. p. 228. Libanius Epist. XXXIII. Zenobius Prov. V. 98. Agellius XIII. 18. Platonis errorem, aliis jam antea notatum, ostendit Gaisford, qui de hoc senario copiose agit T. I. p. 173. Operam perdidit Wolf, quum eum quaereret in superstitibus Sophoclis fabulis.

III. Idem Tit. XCVIII. p. 409.

Ἄνθρωπός ἐστι πνεῦμα καὶ σκιὰ μόνον.

Homo flatus est et umbra; praeterea nihil.

In edito Stobaeo tributus hic senarius Sophocli, sed omisso dramatis titulo. Adscriptum in Reg. cod. lemma Σοφοκλ. Αἴαντι. Similis est sententia in Flagellifero v. 125.

IV. Idem Tit. CXV. p. 473.

Τοὺς δ' αὖ μεγίστους καὶ σοφωτάτους φρενὶ
τοιοῦσδ' ἴδοις ἂν, οἵτις ἐστὶ νῦν ὅδε,
καλῶς κακῶς πράσσοντι συμπαραινέσαι·
ὅταν δὲ δαίμων ἀνδρὸς εὐτυχοῦς τὸ πρὶν
μάσλιν' ἐρείσῃ τοῦ βίου παλίντροπον,
τὰ πάλαι φρονοῦντα καὶ καλῶς εἰρημένα.

Vetera exemplaria adscriptum habent lemma Σοφοκλ. Οἰδίποδι, falso. Manifestus error Grotium permovit, ut dramatis titulum mutaret, Oileo tribuque sufficeret Oedipodi, e Cicerone, cujus locum mox proferemus. Sed fefellit eum conjectura. Oïleum nec Sophocles docuit, nec Euripides, cujus tamen inter fragmenta hos versus retulit in quemvis lapsum prodentis Barnesius, ut et duos alios senarios, quos exhibet Stobaeus inter

Tit.

Tit. XLVI. qui sunt ex Euripidis Syleo. Hominem seduxit Grotii ipsius error in Excerptis p. 396. ubi hi versus designantur tamquam ex Euripidis Oileo, quos in Florilegio tamen Sophocli adscripserat. Sobrie ista accuravit Musgravius. E Sophoclis Ajace Locro versus hos desumtos esse, inter eruditos constat, quo in dramate recitabantur e Chori vel alius persona Oileum increpantis, quod filii mortem haud ferret moderate. Hoc ostendit Cicero Tuscul. III. 29. „ Itaque Oileus ille apud Sophoclem, „ qui Telamonem antea de Ajacis morte consolatus esset, is quum audis„ set de sui, fractus est. De cujus commutata mente sic dicitur:

Nec vero tanta praeditus sapientia
quisquam est, qui aliorum aerumnam dictis adlevans,
non idem, quum fortuna mutata impetum
convertat, clade subita frangatur sua;
ut illa ad alios dicta et praecepta excidant.

Sententiae summam reddidit Cicero: formam ipsam expressit Grotius strictiori versione:

Plerumque magna praeditos sapientia
tales reperias, iste se qualem gerit.
consilia bene dant rebus aliorum malis:
at ubi levis fortuna mutato impetu
crudeli in ipsos verbere intonaverit,
ibi illa cuncta pulcra praecepta excidunt.

V. Schol. Euripidis ad Alcestin 453. Καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι Λοκρῷ.

Καὶ πέξαι καὶ φορμιστά.

καὶ πέξαι δέ τινες ἕτεραι λέγουσι, αἱ χωρὶς ὀργάνου εἰς τὰ συμπόσια φοιτῶσι.

VI. Schol. Comici ad Aves 934. Σκολιὰς, δοφθέρα ἐσκυασμένη. Σοφ. Αἴαντι Λοκρῷ·

καταπίπτου κυνὸς
σκολιὰς Λίβυσσα, παρδαλῆφόρου δέρος.

τὴ δὲ Σοφόκλειον ἐπὶ τοῦ δέρματος εἴρηται, τοῦ περιμαιμένου πρὸς τῇ τοῦ Αντήνορος οἰκίᾳ. Pollux VII. 70. σκολιὰς δὲ, θώραξ ἐκ δέρματος, κατὰ τινὰς ὤμους ἐφαπλόμενος, ὡς Κτησιφῶν ἔφη, καὶ σκολιὰς ἀντὶ θώρακος. Σοφοκλῆς δ' αὐτὴν Λίβυσσαν ὀνομάζει· Σκολιὰς Λίβυσσα, παρδαλῆφόρον δέρος.

VII. Vide Lexicon in Ἐλαΐς.

ΑΙΓΕΥΣ.

I. Strabo L. IX. p. 601.

Πιστὴρ δ' ἀπειλθεῖν ὥρισ' εἰς ἀκλὴν ἐμοὶ
πρισβεῖα νέμας τῆσδε γῆς· τῷ δ' εὖ Λύκῳ
τὸν ἀντίπλευρον κῆπον Εὐβοίας νέμειν·
Νίσῳ δὲ τὴν ἀνόμαλον ἐξαιρεῖ χθόνα
Σκείρωνος ἀκτῆς· τῆς δὲ γῆς τὸ πρὸς νότου
ὁ σκληρὸς οὗτος καὶ γίγαντας ἐμφέρων
εἴληχε Πάλλας.

De divisione regni Attici inter Pandionis filios vide Meursium Regni Attici II. 15. In tertio versu νέμειν, quod *habitare*, *possidere* significat, pendet ab ὥρισε. Male vulgo legitur νέμων.

II. Scholiastes Comici ad Equites 84.

Ἐμοὶ δὲ λῷστον πῶμα ταύρειον πιεῖν,
καὶ μή γε πλείω τῶνδ' ἔχειν δυσθυμίας.

Hos quidem versus laudat Scholiastes ex Helena Sophoclis, legitque in priore αἷμα ταύρου γ' ἐκπιεῖν. Utrumque male. Sunt ex Aegeo. Vide Casaubonum ad Athenaeum p. 234. et Hesychii interpretes ad glossam Ταύρειον πόμα. Eustathius p. 881. l. 21. ἦν δὲ καὶ ποταμοῦ ὄνομα Ταυρίων, Ταῦρος· ἐξ οὗ καὶ ὕδωρ Ταύριον παρὰ Σοφοκλεῖ, παρ' ᾧ, φασὶ, καὶ κρίνει τις Θέσσα καλεῖται. Lectionem enarratoris Comici secutus Grotius, hos versus sic reddidit:

Potare tauri sanguinem melius mihi,
maledicta quam tot tantaque istorum pati.

Observat vetus interpres Comici e Symmacho, opinionem de epoto taurino sanguine, quo sibi mortem consciverit Themistocles, e male intellecto Sophoclis loco ortam esse. Nempe πῶμα ταύριον pro taurino sanguine acceperunt, unde αἷμα ex glossa intrusum fuisse videtur. De Themistoclis morte vide Thucydidem p. 90. et Dukeri notam 87.

III. Pollux X. 160. καὶ κίστρα δὲ, σφύρας τινὸς εἶδος σιδηρᾶς, ὡς ἐν Αἰγεῖ Σοφοκλῆς·

κίστρᾳ σιδηρᾷ πλευρὰ καὶ κατὰ βάχιν
πλέον ἀλοῦσαι.

Sic legendum; non, ut in Polluce editum est, ἁλῆσαι πλεῖν: nec πλεῖν ἁλοῦσαι, ut Heathius.

IV. Stephanus in Χώρα — ἢ ἀπὸ τοῦ χώρα χωρίτης, ὡς ἀπὸ τοῦ ἕδρα ἑδρίτης, ἐσπέρα ἑσπερίτης. Σοφοκλῆς Αἰγεῖ·

ἐκλύομεν. οὐκ ἔγωγε χωρίτην σ' ὁρῶ.

καὶ ἐν Ηρακλεῖ·

εἱρεφουσι κρήνης φῦλα χωρίτην ὄφιν.

Vide Toupii Epist. crit. p. 123.

V. Pindari Schol. ad Pyth. II. 62. Πειρατὰς, τοὺς κατὰ πέλαγος λῃστὰς λέγομεν· κυρίως δὲ, τοὺς ἐν ὁδῷ κακουργοῦντας· παρ' ὃ δὴ καὶ ὁδουρούς αὐτοὺς λέγουσιν Εὐριπίδης ἐν Αρχελάῳ·

ἔπαυσ' ὁδουρούς λυμεῶπας.

καὶ Σοφοκλῆς ἐν Αἰγεῖ·

πῶς δῆθ' ὁδουρὸν εἷος ἐξέβης λαθών;

Vide Valckenarii Animadv. ad Ammonium p. 194.

VI. Schol. Homeri ad Odyss. H. 106. Σοφοκλῆς ἐν Αἰγεῖ. (male vulgo ἐν Αργεῖ)

ὥσπερ γὰρ ἐν φύλλοισιν αἰγίλιπος μακρᾶς,
κἂν ἄλλο μηδὲν, ἀλλὰ τοὐπίνης πάρα
πιεῖν ἐν αὔραις, κἀνακουφίζει πλέον.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Vide Lexicon in Αρίθμων.

ΑΙΘΙΟΠΕΣ.

I. Athenaeus p. 122. et ex eo partim Eustathius p. 752.

Τοιαῦτα τοίνυν πρὸς χάριν τι σοῦ βίᾳ
λέγω· σὺ δ' αὐτὸς, ὥσπερ οἱ σοφοὶ, τὰ μὲν
δίκαι' ἐπαίνει, τοῦ δὲ κερδαίνειν ἔχου.

Cupiens tibi suadere, non te cogere,
haec dico: tu, quod facere sapientes solent,
honesta lauda, sequere quod lucrum ferat.

II. Photius in Lexico Ms. citatus ad Albertii ad Hesychium T. I. col. 1472.

Εσφιγμένον, ἐσφιγμένον. ἀπὸ τῶν σφηκῶν, οἳ κατὰ μέσον εἰσὶν ἐσφιγμένοι· ἔνθεν καὶ ὁ σφήν. Σοφ. Αἰθίοψι τοὺς ἐσφιγμένους μύρμηκας τῇ σαρκώσει·

Τετράπλεθρον γὰρ νῶτον ἐν δεσμώμασι

Ultima Glossatoris verba tanquam Tragici versum exhibuit Albertius,

miro errore. Eadem habet ex eodem fonte petita, sed omisso fabulae titulo, auctor Etymol. M. pag. 385. initio. Huc pertinet Hesychii glossa: Σφηκοὶ, οὐ κεχυμένοι τῇ σαρκώσει, ἀλλὰ συνεσφιγμένοι.

III. Vide Lexicon in Ἀναρίθμων. Ἀνθοβόσκων. Ἀπαίλῃ. Ὀρθάλιχον.

ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΔΕΣ.

Genuinus hic est dramatis titulus, a librariis passim depravatus. Perperam citatur Sophocles ἐν Αἰχμαλώτοις, vel Αἰχμαλώτοισιν, quod posterius quidem ad verum propius accedit. Argumentum e Troiana historia sumtum docet auctor hypotheseos Ajacis. Agebant in eo Troianae mulieres captivae, ut in Troasin Euripidis: sed diversa fuit tractandi ratio quam iniit Sophocles. Quantum enim ex exiguis reliquiis conjicere licet, satyricum fuit hoc drama.

I. Harpocration in ἀπομάττων. Σοφοκλῆς ἐν Αἰχμαλωτίσι·

Στρατοῦ παθαρτὴς ἡφαιστομαγμάτων ἴδρις.

καὶ πάλιν·

Δεινόταλον ἀποματτόμενα μεγάλων ξυμφορῶν.

II. Pollux X. 190. Αὐτὸ δὲ τὸ πήλινον, ὃ περιλήθει τὰ πλαστίντα κήρινα, ἃ κατὰ τὴν τοῦ πυρὸς προσφορὰν τήκεται, καὶ πολλὰ ἐκείνῳ τρυπήματα ἐναπολείπεται, λίγδος καλεῖται· ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς ἔφη ἐν Αἰχμαλωτίσιν·

Αὐτὸς μὲν ἡμῖν, λίγδος ὡς, πυκνὸν πατεῖ.

Videnda ad eum locum docta Hemsterhusii nota.

III. Schol. Comici ad Ranas 1233. ὅτι οἱ ἀρχαῖοι παλαίμῳ ἀντὶ κεράτου ἐχρῶντο. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν·

Τθηρίδη σου πάλαμος, ὡσπερεὶ λύρας.

Pollux IV. 62. Καὶ δύναιτο δέ τις ὑπολύριον οἱ κωμικοὶ ὠνόμαζον, ὡς πάλαι ἀντὶ κέρατος ὑπωτιθέμενον τοῖς λύραις. ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς εἶπεν· Τθηρίδη σου πάλαμος, ὡσπερεὶ λύρας.

IV. Suidas in Τῷ παντὶ λίθῳ — Σοφ. Αἰχμαλωτίσι·

Ἐν παντὶ γάρ τοι σκοπαίος φρουρεῖ λίθῳ.

Lapide sub omni latet insidians nepa.

Laudat hunc versum Scholiastes quoque Nicandri ad Theriac. 19. Notissimum proverbium ad quod adludit Comicus Thesmoph. 528.

V. Stephanus in Βωμοί — τὸ τοπικὸν βώμιος, καὶ κατὰ παραγωγὴν βωμιαῖος. Σοφ. Αἰχμαλωτίσι.

Καὶ βωμιαῖον ἐσχάραν λαβών.

VI. Idem in Εὐρώπη — λέγεται καὶ Εὐρώπεια, καὶ διὰ τοῦ ι Εὐρωπία παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἰχμαλωτίσι·

Καὶ νησιώτας, καὶ μακρὰς Εὐρωπίας.

Legendum forte μακράν. *et longe ab Europa.*

VII. Idem: Χρύσα, ἡ πόλις τοῦ Ἀπόλλωνος ἐξ ὑς Λήμνου. Σοφ. Λημνίαις.

Ὦ Λῆμνε, Χρύσης τ' αἰχιτέρμονες πάγοι.

καὶ ἐν Αἰχμαλωτίσι·

Ταύτην ἐγὼ Κίλλαν τε καὶ Χρύσην.

Confudit Stephanus duas Chryses Lemniam et Troïcam. In Lemniarum versu intelligenda Chryse Lemni vicina: in captivis vero Chryse Troïca, quod ostendit adjuncta Κίλλα, urbs agri Troiani. *Salmasius.*

VIII. Vide Lexicon in Αἰχμόδετος. Αλιτροσύνη. Αμφίλινα. Ανηκίς. Ασιθής. Αστοῖον. Αχνη. Βαιαί. Εμπλεύρου. Ενόπαις. Ενσιερομαντίαις. Επιμάστιαι. Ιαννα. Ιερόλας. Ικλοριεύσομεν. Φαῦλον.

ΑΚΡΙΣΙΟΣ ἢ ΛΑΡΙΣΣΑΙΟΙ.

Duplici titulo insignita fabula, cujus argumentum fuisse videtur mors Acrisii juxta oraculum a Perseo nepote interemti. Historiam vide in Apollodori Bibliotheca L. II. cap. IV. 4.

I. Stobaeus Floril. Tit. VIII. p. 51.

Βοᾷ τις; ὦ ἀκούετ' ἢ ὑλακλῶ μάτην;
ἄπακτα γάρ τοι τῷ φοβουμένῳ ψοφεῖ.

Clamatur. exauditis? an frustra obstrepo?
facile anima metuens audit aut fingit sonos.

II. Idem Tit. XII. p. 79.

Ἀλλ' οὐδὲν ἔρπει ψεῦδος εἰς γῆρας χρόνου.

Mendacium recusat aetatem pati.

Hunc versum huic Sophocleo dramati adscribit cod. Vindob. et sequentem Aloadis.

III. Idem Tit. LXII. p. 237.

Δοῦλον γάρ ἐν δεσμοῖσι δραστέτης ἀνὴρ

κωλον πεδισθεὶς, πᾶν πρὸς ἡδονὴν λέγει.
Fugitivus arctis vinculis coërcitus,
quin quae placent loquatur, ambigere est nefas.

IV. Idem Tit. LXXIV. p. 325.

Ἄλλως τε καὶ κόρη τε κ' Ἀργεία γένος,
αἷς κόσμος ἡ σιγή τε καὶ τὰ παῦρ' ἔπη.
Quum maxime sit virgo, et Argis edita,
quarum decus silere, vel pauca eloqui.

V. Idem Tit. LXXIX. p. 339.

Ῥᾴσις βραχεῖα τοῖς φρονοῦσι σώφρασα
πρὸς τοὺς τεκόντας καὶ φυτεύσαντας πρέπει.
Animi modesti liberos paucis decet
uti parentes ad suos sermonibus.

VI. Idem Tit. CVIII. p. 457.

Θάρσει, γύναι· τὰ πολλὰ τῶν δεινῶν ἔναρ
πτύσαντα νυκτὸς, ἡμέρας μαλάσσεται.
Ne metue, mulier: multa quae in somnis mala
apparuerunt nocte, lenivit dies.

VII. Idem Tit. CXX. p. 489.

Τοῦ ζῆν γὰρ οὐδεὶς ὡς ὁ γηράσκων ἔρᾷ.
Amare vitam nemo plus senibus solet.

VIII. Ibidem p. 491.

Τὸ ζῆν γάρ, ὦ παῖ, παντὸς ἥδιστόν γέρας.
Θανεῖν γὰρ αὖθ' ἑξῆς τοῖς αὐτοῖσι δίς.
O nate, vita munus est dulcissimum:
namque homini eidem bis datum non est mori.

Indicem dramatis, e quo hi versus sumti, dat Regius Stobaei codex.

IX. Idem Tit. CXXVI. p. 515.

Χρὴ δὲ τῷ τεθνηκότι
τὸν ζῶντ' ἐπαρκεῖν αὐτὸν ὡς θανούμενον.
Mortuis vivos decet
Auxilia ferre, quippe morituros item.

X. Hesychius in fine Lexici col. 1603.

Ὡς καὶ τύραννον πᾶς ἐφίστασι φυγεῖν.

Nempe et tyrannum nemo non fugere expetit.

XI. Athenaeus L. X. p. 466. Ὁ δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τοῖς Λαρισσαίοις Ἀκρίσιος καὶ αὐτὸς ἐκπώματα ἔτα πλεῖστα εἶχεν, ὥς φησιν ὁ Τραγικός·

Πολὺν δ' ἀγῶνα πανξένοις κηρύσσεται,
χαλκηλάτους λέβητας ἐκλιθεὶς φέρειν,
καὶ ποίλα χρυσόκολλα, καὶ παναργύρα
ἐκπώματ', εἰς ἀριθμὸν ἑξήκοντα δίς.

XII. Stephanus in Δώτιον — ὁ πολίτης, Δωτιεύς. Σοφ. Λαρισσαίοις·

Κἀμοὶ τρίτον βίβλοντι Δωτιεὺς ἀνὴρ
ἀίσχου προσῆψεν ἐλαφρὸς ἐν διεκπίματι.

XIII. Idem. Κράνεια, χωρίον Ἀμβρακιωτῶν. τὸ ἐθνικὸν Κρανειάτης, ὡς Μαρειάτης, ὥς φητι Σοφοκλῆς Λαρισσαίοις.

XIV. Vide Lexicon in Ἀδοξα. Ἀκλίτης. Ἀλοίματα. Ἀνταίαν. Ἀποδρομον. Ἀπεφανθείς. Ἀρώματα. Ἀσλομος. Βίδην. Ἰλάδας.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

Dramatis sincerus titulus est Ἀλέξανδρος, non, ut saepe citatur, Ἀλέξανδρα. Argumentum erat Paris agnitus et receptus a Priamo patre, postquam in ludis omnium certaminum victor evasisset. Vide Hygini Fab. XCI.

I. Stephanus in Ἄσλυ — ἀπὸ τοῦ ἀσλὸς, τὸ ἀσλίτης. Σοφ. Ἀλεξάνδρῳ·

οὐ γάρ τι θτσμὰ τοῖσιν ἀσλίταις πρέπει.

καὶ

βοτῆρα νικᾶν ἄνδρας ἀσλίτας.

II. Idem in Ἔφεσος — τὸ ἐθνικὸν, Ἐφέσιος. εὕρηται καὶ Ἐφέστια διὰ διφθόγγου. οὕτω καὶ ἐν Ἀλεξάνδρῳ Σοφοκλῆς.

III. Eustathius p. 533. ubi de nominum in της tono agit: Τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ, φασὶν, ἐν Ἀλεξάνδρῳ, Στείχων ἀγρώσλην ὄχλον, παρώνυμόν ἐστι, καὶ οὐ ῥηματικόν.

IV. Vide Lexicon in Δύσαυλος. Θηλάσλια. Μασύτριαν. Μτίαν.

ΑΛΗΤΗΣ.

Diversimode scriptus occurrit hujus fabulae titulus, Ἀλείτης, Ἀλήτης. Posterius ubique observo in Stobaei codice, praeterquam duobus in locis, ubi primum scriptum fuerat Ἀλίσλῃ, quod ab eadem manu emendatum

in Αλήτῃ. Videtur autem esse nomen proprium viri. Nam de fabulae argumento nihil compertum habemus. Memoratur Aletes, unus ex Herculis posteris, qui post Heraclidarum in Peloponnesum reditum Corinthum obtinuit; unde Pindaro Olymp. XIII. 17. Corinthii appellantur παῖδες Αλήτου. Vide Pausaniam p. 120. Est etiam ἀλήτης nomen appellativum, πλανήτην, *erronem* significans; quo noster utitur in Oed. Col. Inde petitum acumen dicti, quod in proverbium cessit, δέχεται καὶ βοῦλον ἀλήτης. Vide Zenobium III. 22.

I. Stobaeus Floril. Tit. III. p. 15.

Ψυχὴ γὰρ εὔνους, καὶ φρονοῦσα τοὐνδίκου,
κρείσσων σοφιστοῦ πάντ' ἐσῆλθε καὶ τυρεῖ τάφους.
Tranquillus animus, conscius recte sibi,
multa aptus est reperire, quae vafros latent.

II. Idem Tit. XXXV. p. 141.

Βραχεῖ λόγῳ καὶ πολλὰ πρόσεστιν σοφά.
Contracta multum verba habent sapientiae.

III. Idem Tit. XXXVI. p. 145.

Ἀνὴρ γὰρ ὅστις ἥδεται λέγων ἀεί,
λέληθεν αὐτὸν τοῖς ξυνοῦσιν ὢν βαρύς.
Quicumque sese semper audiri cupit,
aliis molestus quam sit haud intelligit.

Recte Grotius hos versus designat tanquam ex Sophoclis Alete, quod confirmat adscriptum lemma in cod. Vindob. Gesnerus eos tribuit Euripidi in Dictye.

IV. Idem Tit. LXXXVIII. p. 361.

Ἀλλ' εἴπερ εἶ γενναῖος, ὡς αὐτὸς λέγεις,
σήμηνον ὅστου τ' εἶ καὶ πόθεν. τὸ γὰρ καλῶς
πεφυκὸς οὐδεὶς ἂν μιάνειεν λόγος.
Si, vera fatus, nobilem te praedicas,
proloquere qui sis, qua domo. nam pollui
sermone nullo celsa nobilitas potest.

V. Idem Tit. LXXXIX. p. 363.

Ἀλλ' ἀξίως ἔλεξας, οὐδὲ μὴ παύσῃ.

γένος γὰρ εἰς ἔλεγχον ἀξιὸν καλὸν
εὔκλειαν ἂν κτήσαιτο μᾶλλον ἢ ψόγον.

Clementer es locutus, atque ut te decet.
nam specimen edens clara nobilitas sui,
vanis relictis, solida sectatur bona.

Idem Tit. CV. p. 439.

Τίς δή ποτ' ὄλβον ἢ μέγαν θεὶς βροτοῦ,
ἢ μικρὸν, ἤτοι μηδαμοῦ τιμώμενον;
οὐ γάρ ποτ' αὐτῶν οὐδὲν ἐν ταυτῷ μένει.

Quid est quod aliquis alteri sortem datam
summo infimove ponat, aut nullo in loco,
quum nihil in una sede permaneat diu?

II. Idem Tit. CVI. p. 445.

Δεινόν γε τοὺς μὲν δυστεβεῖς κακῶν ἄπο
βλαστόντας, εἶτα τοὐσδε μὲν πράσσειν καλῶς·
τοὺς δ' ὄντας ἐσθλοὺς, ἔκ τε γενναίων ἅμα
γεγῶτας, εἶτα δυσπραξίᾳ πεφυκέναι.
οὐ χρῆν τάδ' οὕτω δαίμονας θνητῶν πέρι
πράσσειν. ἐχρῆν γὰρ τοὺς μὲν εὐσεβεῖς βροτῶν
ἔχειν τι κέρδος ἐμφανὲς θεῶν πάρα·
τοὺς δ' ὄντας ἀδίκους, τοὐσδε τὴν ἐναντίαν
δίκην κακῶν τιμωρὸν ἐμφανῆ τίνειν.
κοὐδεὶς ἂν οὕτως εὐτύχει κακὸς γεγώς.

Malos profanis prosatos genitoribus
florere rebus prosperis, visu grave:
stirpem bonorum rursus ingenio probo,
malis subactos, cladibus mersos premi.
disponere aliter cura debuerat Deum
mortalium res: nam pios decuit palam
bona largitate consequi coelestium:
contra, scelestos paria criminibus suis
supplicia aperte luere Diis ultoribus.
ita res secundas nemo jactaret malus.

V. 8. elegantem codicis lectionem restitui, τούσδε. Vulgo τῶνδε. [illegible] *autem ad scelestos adtinet, hos* — Sicque legendum esse jam conjecisse desideratissimum Valckenarium ex illius schedis compert[illegible]

ΑΛΚΜΑΙΩΝ.

I. Porphyrius Quaest. Homer. I. Σοφ. Αλκμαίωνι·

Εἶθ' εὖ φρονήσαντ' εἰσίδοιμί πως φρενῶν
ἐπικούρημα καλῶν σε.

II. Plutarchus de audiendis poëtis pag. 35. Αν δὲ φαίνηταί τις ἐπὶ ψυχῆς διώκων, τῶν ἁμαρτημάτων καὶ τῶν παθῶν ἐπιλαμβάνηται, ἀπὸ τραγικοῦ Ἀδράστου, τοῦ Αλκμαίωνος εἰπόντος πρὸς αὐτὸν,

Ἀνδροκτόνου γυναικὸς ὁμογενὴς ἔφυς.

ἀπεκρίνατο·

Σὺ δ' αὐτόχειρ γε μητρὸς, ἥ σ' ἐγείνατο.

A. Tu frater illi es, quae virum occidit suum.

B. At tu interemtor ipse genetricis tuae.

Hos versus iterum profert Plutarchus in libro de capienda ex inimicis utilitate p. 88. E Sophoclis Alcmaeone petitos esse probabiliter opinatur Valckenarius.

III. Vide Lexicon in Αἰνῶ. Αρχίας.

ΑΛΩΑΔΑΙ Σάτυροι.

Sic scribi debet Dramatis hujus titulus. Vide Hemsterhusium ad Lucianum Contemplantes p. 494.

I. Stobaeus Floril. Tit. IX. p. 53.

Τοῖς γὰρ δικαίοις ἀντίχειν οὐ ῥᾴδιον.

Justis recalcitrare difficilis labor.

II. Idem Tit. XII. p. 79.

Κακὸν τὸ κιβδηλεῖν, καὶ πρὸς ἀνδρὸς εὐγενοῦς.

Illiberalis ingenii est simulatio.

III. Idem Tit. XIII. p. 83.

Καὶ γὰρ δικαία γλῶσσ' ἔχει κράτος μέγα.

Nam justa lingua maximam vim possidet.

IV. Idem Tit. XXXIII. p. 139.

Ω παῖ, σιώπα· πολὺ ἔχει σιγὴ καλά.

Tace, puer: bona magna sunt silentii.

Idem Tit. XXXVI. p. 143.

Τί ταῦτα πολλῶν ῥημάτων ἔτ' ἐστί σοι;
τὰ γὰρ περισσὰ παύλαχοῦ λυπεῖ ἔπη.

Quid verba fundis impetu tam prodigo?
semper molestus est supervacuus labor.

Idem Tit. XLI. p. 161.

Μὴ πάντ' ἐρεύνα· πολλὰ καὶ λαλεῖν κακόν.

Ne sciscitare: multa fari haud expedit.

Idem Tit. XLIII. p. 163.

Κοὐκ οἶδ' ὅ τι χρὴ πρὸς ταῦτα λέγειν.
ὅταν οἵ γ' ἀγαθοὶ πρὸς ἀγεννήτων
κατανικῶνται,
ποία πόλις ἂν τάδ' ἐνίσχοι;

Quae ad haec dicam, mens ambigua est.
ubi degeneres vicere bonos,
quaenam urbs subsistere possit?

Valckenarium Diatr. Eurip. p. 15.

Idem Tit. LIV. p. 207.

Δοκῶ μὲν, οὐδείς· ἀλλ' ὅμως, μὴ κρεῖσσον ᾖ
καὶ δυσσεβοῦντα τῶν ἐναντίων κρατεῖν,
ἢ δοῦλον αὐτὸν ὄντα τῶν πέλας κλύειν.

Nemo, ut videtur. sed vide an non rectius
sit vincere hostem, quamlibet fraude impia,
quam servitutem ferre et imperium pati.

Idem Tit. LXXVI. p. 331.

Παῦσαι. καταρκεῖ τοῦδε πεπλῆσθαι πατρὸς,
εἴτε πέφυκά γ'· εἰ δὲ μή, μείων βλάβη.
τό τοι νομισθὲν τῆς ἀληθείας κρατεῖ.

Tace. mihi illo patre censeri satis est,
sive ille pater est; seu minus, refert nihil.
res credita et recepta plus vero valet.

μείων βλάβη in Reg. cod. scriptum, uti et legendum esse conjecolim Gesnerus pro vulgato μείζων. Vide quae observavi ad Aeschyli ietheum 1021. Grotius dedit τίς ἂν βλάβη; Sunt autem ista Oti vel

Ephialtae ad aliquem qui geminos illos mortali fatu editos arguebat Neptunumque patrem eorum esse negabat.

X. Idem Tit. LXXVII. p. 333.

Ὁ δὴ νόθος τοῖς γνησίοις ἴσον σθένει.
ἅπαν τὸ χρηστὸν γνησίων ἔχει φύσιν.

Proles notha et legitima tantumdem valet:
quicumque probus est, hunc probe natum puta.

Horum senariorum alterum profert Clemens Strom. VI. p. 741. sed turpolatum.

XI. Idem Tit. XCI. p. 371. et Plutarchus de audiendis poëtis p.

Τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν εὑρίσκει φίλους,
εὐθὺς δὲ τιμάς, εἶτα τῆς ὑπερτάτης
τυραννίδος ἐσάγουσιν ἡδίστην ἕδραν.
πάντα δ' ουδεὶς ἐχθρὸς οὔτε φύεται
πρὸς χρήμαθ', οἵ τε φύντες ἀρνοῦνται σίνγῦν.
δεινὸς γὰρ ἔρωτιν πλοῦτος ἔς τε τἄδατα,
καὶ πρὸς τὰ βατὰ δὴ, χὠπόθεν πένης ἀνὴρ
μηδ' ἐντυχὼν δύναιτ' ἂν ὧν ἐρᾷ τυχεῖν.
καὶ γὰρ δυσειδὲς ὄμμα καὶ δυσώνυμον,
γλώσσῃ σοφὸν τίθησιν, εὐμορφόν τ' ἰδεῖν.
μόνῳ δὲ χαίρειν καὶ νοστεῖν ἐξουσία
πάρεστιν αὐτῷ, πᾶσι κρύψασθαι κακά.

Divitiae amicos comparant mortalibus:
exinde decus famamque: tum facto gradu
ad celsa tendunt imperi fastigia:
nec invenitur, oderit qui divitem;
aut si quis odit, odia dissimulat tamen.
per invia atque pervia ex aequo invenit,
qua penetret aurum: pauper, ut sit maxime
felix, potiri vota quit numquam sua.
at ore foedos, nomine aspernabiles,
pulcros, disertos, inclitos nummus facit:
tum facile dives gaudet aut morbo cubat,
utcumque res fert, et sua occultat mala.

τυμπάνου ἐσάγουσιν. In cod. scriptum τυμπάνου τ' ἄγουσιν. Grotius conjectura dederat θιασεύουσιν. Divitiae ἄγουσιν εἰς ἔδρας. Librarii ini errore exciderat compositi verbi praepositio. V. 4. cod. dat κἄ-. V. 7. δὴ fulciendo versui aptum inseruit Heathius. Male Grotius: ρὸς τὰ βατά. καὶ οὔπω' ἂν πένης ἀνήρ. In Plutarchi edit. Aldina r καὶ ἐπόθην: in cod. vero emendate, χἠπόθην. V. 8. cod. μηδ' ῶν. Vera est Plutarchi lectio ἐντυχών, hac sententia: καὶ πρὸς τὰ , καὶ ἔνθα, ἐπόθην ὁ πένης μηδὲ ἐντυχὼν δύναιτ' ἂν ὧν ἐρᾷ τυχεῖν. , *quo si pervenerit pauper, non tamen efficiet, ut voto suo po-*. Vel etiam ellipsin hoc modo supplere possis: καὶ τυ[χόντι ὧν ιν, ἐπόθην ὁ πένης μηδὲ ἐντυχὼν δύναιτ' ἂν τυχεῖν. V. 9. ὄμμα r in cod. Reg. Vulgo σῶμα. V. 10. γλώσσῃ dativus est. Ut εὐμορpponitur τῷ δυστυχεῖ ὄμματι, sic γλώσσῃ σοφὸν opponitur τῷ δυσέντυquod rariori significatu hic *prave loquentem* notat. Nescio quid elit Heathius γλῶσσα casu recto legens, tanquam si de vi non rum, sed eloquentiae hic ageretur. V. ult. cod. κἀπαιρίλωσθαι.

l. Aelianus de Nat. Animal. VII. 39. Ὅσα λέγουσι θῆλυν ἔλαφον τὰ ν τὴν φύσιν, οὐκ εἰδυῖαι τοὺς τοῦ ἐναντίου μάρτυρας· Σοφοκλέα μὲν ς,

Νομὰς δέ τις κερούσσ' ἀπ' ὀρθίων πάγων
καθεῖρπεν ἔλαφος.

ήλη·

ἄρασα μύξας καὶ περασφόρους
σὺν ὀρθυτρίγας ἵρηκι ἴκελος.

πίτα μὲν ὁ τοῦ Σοφίλου ἐν τοῖς Αἰολίδαις. Penultimi versus voces tit Heathius legens μύξας ἄρασα. Nescio an ob metrum. Sed animadre debebat vocem μύξας sic positam senarii secundam sedem tenere, spondeo non magis quam quarta permissa est. Equidem crediderim n μύξας, alioquin probam, hic a Tragico adhibitam non fuisse. , si legamus?

ἄρασα μυκτῆράς τε καὶ περασφόρους.

II. Vide Lexicon in Εφυμνεῖν.

ΑΜΤΚΟΣ Satyrici.

de Lexicon in Λαγός. Σιαγόνος.

ΑΜΦΙΑΡΑΟΣ Σατυρικός.

I. Schol. Comici ad Ranas 484. Ὡρακιάσαι λέγεται τὸ ὑπὸ τ[ῶν] ὠχριάσαι, ἀπὸ τοῦ τὴν ὥραν αἰσθέσθαι. τοῦτο δὲ Σοφοκλῆς ἐν Ἀ[μφι]ράῳ σατυρικῷ·

τὸ δ' ὠχριάσθαι θλιβομένης τῆς καρδίας.

II. Idem ad Vespas 1501. Σοφοκλῆς Ἀμφιαράῳ·

Ὁ πινοτήρης τοῦδε μάντεως χορός.

Forte scripserat Tragicus:

Ὁ πινοτήρης τοῦδε χωρεῖ μάντεως.

III. Athenaeus L. X. p. 454. postquam Tragicorum [quos]dam aliquo[t] tulit, in quibus homines rustici literarumque rudes, describente[s] rum figuras, aenigmatice personarum nomina designant, Sopho[cles] minit rusticum inducentis, qui literarum formas non verbis, sed [fi]matibus et gestu saltando exprimeret: Καὶ Σοφοκλῆς δὲ τούτῳ παρ[α]σιον ἐποίησεν ἐν Ἀμφιαράῳ σατυρικῷ, τὰ γράμματα παράγων ἐρχ[ό]μ.

IV. Strabo L. IX. p. 399. Μετὰ δὲ Μαραθῶνα Τρικόρυθος, [εἶτα] Ῥαμνοῦς, τὸ τῆς Νεμέσεως ἱερόν· εἶτα Ψωφὶς, ἡ τῶν Ὠρωπίων· [ἔστι] δέ που καὶ τὸ Ἀμφιαράειόν ἐστι, τετιμημένον ποτὲ μαντεῖον, ἔνθα φη[σὶ] τὸν Ἀμφιάραον, ὥς φησι Σοφοκλῆς,

Ἐδέξατο μαγεῖσα Θηβαίη κόνις
αὐτοῖς ἅπλοισι καὶ τετρωρίστῳ δίφρῳ.

Ex Amphiarao hos versus esse opinatur Meursius, qui et in Alcm[aeone] et in Eriphyla esse itidem potuerunt.

V. Ὁ αἰλινὺς πλαγὶς νοῦν φύσει. πέχρηται τῇ παροιμίᾳ Σοφοκλῆς ἐν Ἀ[μ]φιαράῳ σατυρικῷ. Scholiastes Ms. Platonis. Confer Zenobium II. 14.

VI. Vide Lexicon in Ἀγνίσαι. Ἀλεξαίθριον. Καλλιφρόνα. Πέλλα. Τ[ρί]πους.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

Vide Scholiastam nostrum ad Oed. Col. 390. et Lexicon in Ἀμ[φ]ιμαχ. Ἀτμητον.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

Vide Lexicon in Παρασάλγαι.

ΑΝΔΡΟΜΕΔΑ Σατυρική.

I. Eratosthenes Catasterism. 16. Τὴν Κασσιέπειαν ἱστορεῖ Σοφοκλ[ῆς]

τραγῳδίας ποιητὴς ἐν Ἀνδρομέδᾳ, ἐρίσασαν περὶ κάλλους ταῖς Νηρηίσιν, ὅτιν εἰς τὸ σύμπλωμα, καὶ Ποσειδῶνα διαφθεῖραι τὴν χώραν, κῆτος ἐπιψαλα. — Idem 36. Τοῦτο τὸ κῆτός ἐστιν ὃ Ποσειδῶν ἔπεμψε Κηφεῖ, τὸ Κασσιέπειαν ἐρίσαι περὶ κάλλους ταῖς Νηρηίσι· Περσεὺς δ' αὐτὸ ἀνεῖλε καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὰ ἄστρα ἐτέθη, ὑπόμνημα τῆς πράξεως αὐτοῦ. ἃ δὲ ταῦτα Σοφοκλῆς ὁ τῶν τραγῳδιῶν ποιητὴς ἐν τῇ Ἀνδρομέδᾳ.

I. Athenaeus L. XI. p. 482. Ὅτι δὲ καὶ πλοῖον ἡ κύμβη, Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδᾳ φησίν·

Ἰαπετιονίδαν, ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα;

ert etiam hunc senarium Eustathius p. 1205. adjuncta interpretatione: ἤτις ἧκεις ἢ διὰ πλοίου; Confer Valckenarium ad Herodotum p. 498. 8.

II. Phrynichus Ecl. nom. Att. pag. 164. Πολλὴν διατριβὴν ἐποιησάμην πορευόμενος, εἰ μέγεθος λέγεται πρόσφατος νεκρός, καὶ μὴ πρόσφατον γάρ. εὑρίσκεται δὲ Σοφοκλῆς ἐν τῇ Ἀνδρομέδᾳ τιθεὶς οὕτω·

Μηδὲν φοβεῖσθαι προσφάτους ἐπιστολάς.

V. Schol. Theocriti ad Id. IV. 62. Τοὺς Σατύρους οἱ παλαιοὶ φασιν, καὶ τοὺς Σειληνοὺς καὶ Πᾶνας, ὡς Αἰσχύλος μὲν ἐν Γλαύκῳ, Σοφοκλῆς ἐν Ἀνδρομέδᾳ.

'. Hesychius: Κουρίου. Σοφ. Ἀνδρομέδᾳ·

Ἡμῖν σύ τοι κούριον ἡρέθης πόλει.
νόμος γάρ ἐστι τοῖσι βαρβάροις Κρόνῳ
θυσπολεῖν βρότειον ἀρχῆθεν γένος.

ndi Hesychii interpretes. Κούριον, juxta Etymol. M. auctorem, καθὰ ἐν Ἀττικῇ τὸ ἱερεῖον τὸ θυόμενον, ἡνίκα ἐγράφοντο οἱ κοῦροι εἰς τοὺς φρατέρας. Sophocles hic aliter accepisse videtur pro humana victima Saturno offerenda. Chori videntur esse verba ad Andromedam.

I. Pollux X. 120. Σοφοκλῆς δ' ἐν Ἀνδρομέδᾳ Αὐτολίθοισι λακύθοις ἔφη, ἀντὶ τοῦ λιθοβόλοις μονολίθους. Perperam in Onomastico legitur αὐτοχείλισι pro sensu. αὐτόλιθος est μονόλιθος, ut in Philoct. 35. αὐτόξυλον ἔγχος est ποτήριον μονόξυλον. Nihil verius videtur hac Hemsterhusii conjectura.

II. Vide Lexicon in Ἀμβλύσκει. Ἀμφίπεμπτον. Ζευξίλεως. Μασθλῆτας. πεσ. Σαλμυδῶν.

ΑΝΤΗΝΟΡΙΔΑΙ.

I. Eustathius p. 405. e Strabone p. 905. Σοφοκλῆς ἱστορεῖ ἐν τ[ῇ] Ἰλίου πυρδαλίᾳ τῆς θύρας προτιθῆναι τῷ Αντήνορι, σύμβολον τοῦ κ[ατ]ὰ τὸν ἐαθῆναι τὴν οἰκίαν· τὸν δὲ ἅμα παιδὶ μετὰ τῶν περιγενομένων Ε[ἰ]ς εἰς Θρᾴκην περιωθῆναι, κἀκεῖθεν διεκπεσεῖν εἰς τὴν ἐν τῷ Ἀδρίᾳ Ενε[τ]. Pertinent ista ad Antenoridas cujus dramatis mentio initio argumenti cis. Male accepta Strabonis verba Fabricio aut nescio cui alii occasi[o]dedere Sophocli drama adfingendi, quo titulo nullum unquam e[x]Ἰλίου ἅλωσιν.

II. Athenaeus L. IX. p. 373. Σοφοκλῆς Ἀηπορίδαις·

Ορνιθα, καὶ κύρια καὶ διάκονον.

Vide Lexicon in Αφυλακτάμην. Εκβακβάξαι.

ΑΤΡΕΤΣ ἢ ΜΥΚΗΝΑΙΑΙ.

Sic erat titulus dramatis, non Μυκῆναι, ut vulgo legitur. Poste[a] nomen a personis, quibus constabat chorus, ut Τροχίλοι, Φαλ[ά]κρα Σκύριοι, alia.

I. Scholiastes Euripidis ad Hippolytum 309.

Μὰ τὴν ἐκείνου δειλίαν, ἣ βόσκεται,
θῆλυς μὲν αὐτὸς, ἄρσενας δ' ἐχθροὺς ἔχων.

Juro per illam, qua alitur ille, ignaviam,
mera femina ipse, sed mares hostes habens.

Μὰ in his versibus, negationi, quae in amissis versibus praeced[it] confirmandae adhibetur, ut semper apud veteres et probatos scripto[res] quod divinare poterat vir doctus, qui hoc exemplo abusus est in Mis[c]. Observ. Vol. V. p. 281. In Platonis loco quem protulit Berglerus, [le]gendum procul dubio καὶ νὴ Δία.

II. Vide Lexicon in Επισκάσει.

ΑΧΑΙΩΝ ΣΤΑΛΟΓΟΣ ἢ ΣΤΝΔΕΙΠΝΟΝ ἢ ΣΤΝΔΕΙΠΝΟΙ.

Diversi sunt ejusdem dramatis tituli, quod primus animadvertit a[c] tissimi vir ingenii Ioannes Toup Ep. Crit. p. 133. Ad titulum adh[i]Cicero obscura sententia in Ep. ad Quintum fratrem II. 16. Συνδεῖπν[ον] Σοφοκλέους, *quamquam a te actam fabellam video esse festive*, n[i]

mo[x]

modo probavi. Athenaeus L. III. p. 365. Σύνδειπνον εἶρπεν ἐπὶ συμποσίου Δυτίας — διόπερ τινὲς καὶ τὸ Σοφοκλέους δρᾶμα κατὰ τὸ ὑδέτερον ἐπιγράφουσιν ἀξιοῦσι ΣΥΝΔΕΙΠΝΟΝ. Fuit autem, quod liquido e fragmentis apparet, drama satyricum.

I. Stobaeus Floril. Tit. XXVI. p. 119.

Λαθοῦ
Πιερίσι εἰλιγμὰ κἀνάρσιος·
ἃ δὲ μνᾶσίς γ' εὐποτμοτάλας,
θνατοῖς μελέου
ἀνίσχουσα βίου βραχὺν ἰσθμόν.
Oblivisci
res Piero male grata choro.
meminisse juvat,
et saecla beans hominum, miseri
confinia continet aevi.

II. Athenaeus L. I. p. 17. et ex eo Eustath. p. 1828.

Ἀλλ' ἀμφὶ θυμῷ τὴν κάπεσμον οὐράνην
ἔβριψεν, οὐδ' ἥμαρτε· περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ
κατάγνυται τὸ τεῦχος οὐ μύρου πνέον·
ἐδειματούμην δ' οὐ φίλης ὀσμῆς ὕπο.

V. 1. ἀμφὶ θυμῷ valet *prae ira*, quod Casaubonum fugisse miror. Vide quae notavi ad Apollonii Argon. II. 96. De matularum usu in conviviis, quod Sybaritarum inventum fuisse perhibetur, vide Gatakerum T. I. p. 293.

III. Idem L. XV. p. 679.

Οὔ τοι γένειον ὧδε χρὴ δεδιφιὸς
φορεῖσθαι, κἀντίπαιδα καὶ γένει μέγαν,
γαστρὸς καλεῖσθαι παῖδα, τοῦ πατρὸς παρόν.
Os te perunctum ferre nequaquam decet,
praesertim ephebum, genere tanto, filium
ventris vocari turpe, quum liceat patris.

IV. Idem L. XV. p. 696.

Φορεῖτε, μαστίτου τις, ἰζχίτου βαθὺν
κρητῆρ'· ἀνὴρ δ' οὐδείς, πρὶν ἂν φάγῃ, πολὺς,
ὁμοῖα καὶ βοῦς ἐργάτης, ἐργάζεται.

V. Schol. Pindari ad Isthm. II. versum penult. Τὸ γὰρ ἀτέκμαρ, ἀντὶ τοῦ ἀνάγνωθι. Σοφοκλῆς ἐν Ἀχαιῶν συμποσίῳ·

Σὺ δ' ἐν θρόνοισι γραμμάτων πλύχας ἔχων,
ἀτέκμαρ.

καὶ πάλιν·

Νέμει τίς οὐ πάροιθε, τίς ξυνόμοσε.

Vide Toupium ad Theocriti Epithalamium Helenae 48.

VI. Pollux X. 133. Τὰ δὲ ναυτικὰ σκεύη — πλαξίβατα, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Ἀχαιῶν συμποσίῳ·

Ὡς ναυφύλακος νυκτέρου ναυσαλπίσας
πλαξίβρους ἀπεύθυνουσιν εὐρίαν τρόπιν.

VII. Plutarchus Moral. p. 74. Ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸν Ἀχιλλέα παρεισιὼν Ὀδυσσεύς, οὗ φησιν ὀργίζεσθαι διὰ τὸ δεῖπνον, ἀλλὰ φησίν·

Ἤδη τὰ Τροίας εἰσορῶν ἐδώλια
δείδοικας.

καὶ πρὸς ταῦτα πάλιν τοῦ Ἀχιλλέως διαγανακτοῦντος, καὶ ἀπειλοῦντος λέγοντος·

Ἐγὼ δ' ὃ φεύγεις, οὐ τὸ μὴ κλύειν κακῶς·
ἀλλ' ἰσχὺς Ἕλλῃ ἐσθλὸν· οὐ μέτεστι καλόν.

Vocem ἐδώλια, qua utitur noster eodem sensu in El. 1393. perperam accepit Grotius, qui hos versus in Excerptis p. 150. sic vertit:

Simulatque transtra classis Iliacae vides,
trepidas.
Quid expavescas video, non famae notam;
sed appropinquat Hector; haud tuta est mora.

Diversam lectionem ultimi versus commendat Valckenarius ad Phoenis. p. 272. vulgatam praefero. Est autem hoc fragmentum ex Achivorum convivio, quod acute vidit supra laudatus Toupius.

VIII. Herodianus περὶ σχημάτων in Anecd. Gr. I. B. Casp. de Villois. Tom. II. p. 94. Ἀθέσεμός δέ ἐστι προσωποποιΐας πιθανὴ τοῦ μὴ λέγειν ἃ μᾶλλον μενοινᾷν ἡμᾶς ἃ λέγομεν, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ εἰσάγων λέγων Ὀδυσσεὺς τὸν Διομήδει·

Ἐγὼ δ' ἐρῶ σοι δεινὸν οὐδέν, οὐδ' ὅπως
φυγὰς πατρῴας ἐξελήλασαι χθονός·
οὐδ' ὡς ὁ Τυδεὺς ἀνδρὸς αἷμα συγγενοῦς

πίνας, ἐν Αργει ξεῖνος ὢν ἀκούσετε·
οὐδ' ὡς πρὸ Θηβῶν ὠμοβρώς ἐδαίσατο
τὸν Ασίπιον παῖδα, δεὰ πάρα τιμὰν.

Hic legendi hi versus. Nota Tydei immanis feritas, qui occisi ab Amphiarao Melanippi, a quo prius ipse vulneratus fuerat, recisum caput diffidit, et cerebrum sorbuit; quare Lycophron v. 1066. Diomeden appellat παῖδα τοῦ πρατοβρώτος ἀτρείδου πάτρου. Vir laudatissimus rerumque bene multarum peritissimus in argumentis Sophoclearum fabularum parum versatus videtur, qui versus istos ab alterutra fabularum desumtos opinatur, quibus ab Ulysse nomen inditum, tamquam si heros numquam in scenam inductus fuisset aliquis nisi in cognomine dramate. In neutro Ulysse hi versus exstare potuerunt: argumentum utriusque cognitum, actionis tempus, scenae locus: in neutro Diomedis ullae partes esse potuerunt. Sunt procul dubio ex Achivorum convivio.

IX. Vid. Scholiastam nostrum ad Oed. Col. 9. Aj. 190. et Lexicon in Ἀχῶτα. Βίζηλος. Ἐκπεκώφωται. Ἐπιξυνοῦσθαι. Ἐπισυνούσης. Μάσθλητας. Ὑποβόλους.

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΕΡΑΣΤΑΙ Σάτυροι.

I. Stobaeus Floril. Tit. LXIV. p. 263.

Νόσημ' ἕρωτος τοῦτ', ἐφίμερον κακόν.
ἔχωμ' ἂν αὐτὸ μὴ κακῶς ἀπεικάσαι,
ὅταν πάγου φανέντος αἰθρίου, χερῶν
πρυσταλλον ἁρπάσωσι παῖδες ἀσταγῆ.
τὰ πρῶτ' ἔχουσιν ἡδονὰς ποταινίους·
τήλας δ' ὁ χυμὸς οὔτ' ἀφεῖθηναί πως θέλει,
οὔτ' ἐν χερσὶν τὸ λῆμα σύμφορον μένειν.
οὕτω γε τοὺς ἐρῶντας αὐτὸς ἵμερος
δρᾶν καὶ τὸ μὴ δρᾶν πολλάκις προίεται.

Amor diei unius aegrimonia est;
quem posse simili exprimere sic videor mihi.
quoties sereno nascitur coelo gelu,
gaudet manu tractare concretas aquas
grex pusionum, atque ea voluptas maxima est:
tandem liquescens unda dimitti negat,

quamquam teneri commode manibus nequit.
sic aestus idem saucios amoribus
cogit vicissim pergere et desistere.

Notum proverbium ad quod hic adluditur. Zenobius V. 58. Ὁ πατὴρ τὴν κρόσταλλον. ἐπὶ τῶν μήτε κατέχειν δυναμένων, μήτε μεθιέναι βουλομένων, ἢ παροιμία εἴρηται. μέμνηται αὐτῆς Σοφοκλῆς Ἀχιλλέως ἐρασταῖς. In hoc fragmenti νόσημ' ἔρωτος τοῦτ' e codice dedi; ἐφέρμερον ex Meursii coniectura. V. 5. codex liquido ποτασσίους, ut erudite conjecerat Scaliger. Sequens in libris ita depravatus est, ut nulla structurae legitimae forma in eo reperiatur: planus sensus, ad quem verba exegi. Hesychius: ἀφιδῆναι, ἀπολυθῆναι.

II. Scholiastes Lyrici ad Nem. III. 60. Διαπαμίνη ἡ Θέτις ὑπὸ τοῦ Πηλέως, μετέβαλλε τὰς μορφὰς, ὁτὲ μὲν εἰς πῦρ, ὁτὲ δὲ εἰς θηρία ἐπὶ πλεῖστον μεταστήσας, πειρώμενος, περὶ δὲ τῆς μεταμορφώσεως αὐτῆς καὶ Σοφοκλῆς φησιν ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς·

Τίς γάρ με μόχθος οὐκ ἐπισταται; λέων,
δράκων τε, πῦρ, ὕδωρ.

Nam quod malorum non mihi genus imminet?
aqua, ignis, et leo et draco.

Nescio qui Grotio in mentem venerit, vocem excidisse. Locus, si quis alius, sanus et integer, nec illius, nec Heathii supplemento eget. Nam autem ab alio proferri haec verba potuerunt, quam a Peleo ipso, qui in hac fabula partes agebat, cujus scena in Thessalia esse debuit. Prorsus diversa est a Scyriis. Schol. Aristophanis ad Nubes 1064. Σοφοκλῆς ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς φησιν, ὑπὸ Πηλέως λοιδορηθέισαν τὴν Θέτιν κατὰ τοῦ αὐτοῦ. Quae totidem verbis leguntur etiam in scholiis ad Apollonii Argonautica IV. 816.

III. Idem ad Nem. VI. 90. Οὐκ ἐκ παραδρομῆς δὲ ζάκοτον εἶπε τὸ ἦθος τοῦ Ἀχιλλέως — ἀλλ' ὅτι ἰδιώτερον παρὰ τὰ ἄλλα κατεσκεύασε. δίκην γὰρ ὤφλε δύο αἰχμὰς ἔχειν, καὶ μιᾷ βολῇ δισσὰ τὰ τραύματα ἀπεργάζεσθαι. Σοφοκλῆς ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς·

Η δυοῖν δικάζομεν πλαξίπποιν.
δίψυχοι γὰρ ὀδύναι νιν ἔρπουσιν
Ἀχιλλείου δόρατος.

Canebantur ista a choro. Primum tantum esse Sophoclis versiculum credidit Heathius, qui forte non satis attente Scholiastae verba perpenderat.

IV. Scholiastes Comici ad Vespas 1021. Παιδικὰ ἐπὶ ἀμφίονι καὶ ἐν τοῖς Ἀχιλλέως ἐρωτικοῖς ἐξέλιπεν. ἐπιδόντων γάρ τι τῶν Σατύρων ὡς τὸν γηγενείκην ἐπιθυμήσειν, φησὶν ὁ Φοίνιξ·

Παπαῖ, τὰ παιδί', ὡς ἔρᾳς, ἀπώλεσας.

Confer Suidam, apud quem Eupolidis versus sic e Photii lexico Ms. emendandus:

Ἐγὼ δὲ χαίρω πρός γε τοῖς σοῖς παιδικοῖς.

V. Athenaeus L. IX. p. 401. Τίς μνημονεύει, κατὰ τὸ σύνθετον ὁμοίως ἡμῖν, συάγρου, ἐπὶ τοῦ ἀγρίου συός; Σοφοκλῆς μὲν γὰρ ἐν Ἀχιλλέως ἐρωτικαῖς ἐπὶ κυνὸς ἔταξε τοῦνομα, ἀπὸ τοῦ σῦς ἀγρεύειν, λέγων·

Σὺ δ', ὦ σύαγρε, Παλιωτικὸν τρίφος.

Apud Eustathium p. 1872. legitur: Παλιωτικὸν βρίφος.

VI. Vide Scholiastam nostrum ad Oed. Col. 481. et Lexicon in Ὁμαδίτης πόθος. Ad hanc fabulam respiciebat Ovidius his elegis Trist. II. 409.

Est et in obscenos deflexa Tragoedia risus,
multaque praeteriti verba pudoris habet.
nec nocet auctori, mollem qui fecit Achillem,
infregisse suis fortia facta modis.

ΔΑΙΔΑΛΟΣ.

I. Pollux VII. 117. Ἐπὶ δὲ καὶ τοὺς οἰκοδόμους Ὅμηρος τεκτόνας καλεῖ, καὶ ἀρχιτέκτων εἴρηται παρὰ Πλάτωνι. βιαίᾳ γὰρ ἡ ἐν τῷ Σοφοκλέους Δαιδάλῳ Τεκτόναρχος Μοῦσα.

II. Schol. Ms. Platonis: Ταρδάνιος γέλως — Σιμωνίδης δὲ ἀπὸ Τάλω τοῦ χαλκοῦ, ὃν Ἥφαιστος ἐδημιούργησε Μίνῳ, φύλακα τῆς νήσου ποιήσασθαι, ἐμπύρων ὄντα, τοὺς πελάζοντας φησὶ καταφλέγειν ἀναμπέχον. ὅθεν, ἀπὸ τοῦ πυρὶ αἴρειν διὰ τὴν φλόγα, τὸν ταρδάνιον φησὶ λεχθῆναι γέλωτα. ὁμοίως καὶ Σοφοκλῆς ἐν Δαιδάλῳ. Confer Paroemiographos in Ταρδάνιος γέλως.

III. Schol. Apollonii Rhodii ad IV. 1638. Τάλως δὲ ἦν μὲν τοῦ γένους ἐκείνου τοῦ χαλκοῦ. ὅλος δὲ χαλκοῦς ὢν σύριγξ εἶχεν ἐπὶ τοῦ σφυροῦ ἑκάτερον πεπεχυμένην. σύριγξ δέ ἐστιν ἡ περόνη. βαγέσης οὖν τῆς σύριγγος εἰ-

μαρτυ αὐλῶνας αὐτόν. τοῦτο δὲ καὶ Σοφοκλῆς φησιν ἐν Δαιδάλῳ. Perperam ibi legitur ἐν Τάλῳ, cujus nominis nulla fuit Sophoclis fabula.

IV. Vide Lexicon in Γοργάδων. Εὐίφθην.

ΔΑΝΑΗ.

Vide Scholiastam nostrum ad Ajacem initio: et Lexicon in Ἀνθήμιον Ἀφροδισία. Βραχισίων. Δαιμονίζεσθαι. Ζῆ.

ΔΟΛΟΠΕΣ.

Vide Lexicon in Εὐνεῖος.

ΕΛΕΝΗ. ΕΛΕΝΗΣ ΑΡΠΑΓΗ. ΕΛΕΝΗΣ ΑΠΑΙΤΗΣΙΣ. ΕΛΕΝΗΣ ΓΑΜΟΣ.

Fabulas quibus argumentum praebuit Helenae historia, omnes conjungo; nescio quatuorne dicam, an tres, an solummodo duas. ΕΛΕΝΗ citatur nude a Comici enarratore ad Equites 84. ubi duos senarios profert, quos supra in Aegeo dedimus. ΕΛΕΝΗΣ ΑΡΠΑΓΗ laudatur ab auctore argumenti Ajacis, et ita quidem, ut intelligatur exhiberi in hoc dramate, si modo scriptum fuit umquam, debuisse Helenam e Troja ereptam, non autem Thesei facinus, qui illam necdum maturam rapuerat. Reliquarum duarum certior est auctoritas. Versus ex Aegeo nescio cur Grotius ad *Helenae nuptias* retulerit potius quam ad *Helenae repetitionem:* tam hujus quam alterius esse possint. Ex alterutra videtur esse verba quae e Tragico innominato profert Eustathius p. 397. Σχεδίασον δὲ καὶ ἀνθρωπικώτερον τὸ τῆς Ἑλένης ἴδιον κάλλος, ὁ αἰνῶν Τραγικός·

ἣν καλλίσθην
χρυσοφαὴς ἥλιος αὐγάζει.

I. Schol. Euripidis ad Phoenissas 312. Εἰ γὰρ καὶ Ἑλληνικῶν ἐλάλουν αἱ Φοίνισσαι, ἀλλ' οὖν γε τὴν πάτριον ἀπήχησιν ἔσωζον τῆς φωνῆς, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Ἑλένης ἁρπαγῇ·

Καὶ γάρ χαρακτὴρ αὐτὸς ἐν γλώσσῃ τί μοι
παρηγορεῖ Λάκωνος ὀσμᾶσθαι λόγου.
Solatur aliquid ipsa me vocis nota:
videor Laconem quippe odorari sonum.

II. Erotianus in Lexico Hippocr. Θράσσει . . . ἔστι δὲ ὀχλεῖ, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἑλένης ἁρπαγῇ φησί·

Γυναῖκα δ' ἐξελοίμης, ἣ θράσευ γένυν,
ὡς τοῦ μὲν αἰόλον γναφίοις ἐνημμένους.

Legitimi sunt quidem isti senarii, sed qui sensus ex iis elici possit non video.

III. Strabo L. XIV. p. 952. Οἱ δὲ τὸν Καλχαντίδα φασιν ἀποθανεῖν ὑπὸ ὄνου, καὶ κατά τι λόγιον. λέγει δ' αὐτὸ Σοφοκλῆς ἐν Ελένης ἀναιτήσει, ὡς εἱμαρμένον εἴη ἀποθανεῖν, ὅταν πεσὼν ἑαυτοῦ μάντις περιτύχῃ.

IV. Plutarchus in comparatione Lycurgi et Numae p. 168. ubi de puellarum educatione agit, et de φαινομηρίσιν Lacaenis: Τῷ γὰρ ὄντι τοῦ παρθενικοῦ χιτῶνος αἱ πλέυγες οὐκ ἦσαν ἀνερραμμέναι πάντῃθεν, ἀλλ' ἀνεπέτοντο, καὶ συνανεγόμενον ὅλον ἐν τῷ βαδίζειν τὸν μηρὸν. καὶ σαφέστατα τὸ γιγνόμενον εἴρηκε Σοφοκλῆς ἐν τούτοις·

Καὶ τὰν νέορτον, ἅς ἔτ' ἄσπιλος χιτὼν
θυραῖον ἀμφὶ μηρὸν
πλύσσεται, Ερμιόναν.

Ita Valckenarius in Eurip. Diatribe p. 221. Tragici verba sanitati restituit. Chorici cantici haec particula non aliunde sumi potuit quam ex *Helenae repetitione*. Nihil tale de Hermione dudum nupta dici potuit in cognomine dramate.

V. Eustathius p. 1205. ex Athenaeo p. 76. Κατὰ τὸ ἄμμιν λέγεται ἴρηξ, ἡ ἀγρία συκῆ· ὅθεν καὶ βῆμα ἐρινάζειν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ελένης γάμῳ, ἔνθα τὸν καρπὸν τῷ τοῦ δένδρου ἐκάλεσεν ὀνόματι, εἰπών,

Πέπων δ' ἐρινὸς ἀχρεῖος ὢν
ἐς βρῶσιν, ἄλλους ἐξερινάζεις λόγῳ.

πεπαιδευκὸν δὲ αὐτὸ τὸ νόημα, ὅμοιον τῷ· ἀπαίδευτος ὢν, πῶς ἂν ἐτέρους παιδεύσειας. Priorem senarium sic integrari posse opinabatur Casaubonus:

πέπων δ' ἐρινὸς αὐτὸς ὢν ἀχρεῖος.

Sed Ionicum ἀχρηΐος probabile non est adhibuisse Sophoclem. Vertit Grotius:

Caprificus ipse mollis et nulli usui,
alios tuo sermone caprificos facis.

Sensum non magis adsecutus esse videtur, quam Casaubonus, qui proverbium simile esse ait illi apud Terentium: *Tute lepus es et pulpamentum*

quaeris. ἐξαπάζειν λόγῳ est *oratione maturum reddere, aptum rebus agendis.* Sicque accipit Eustathius: ἀπαιδεύτους ὢν ἑτέρους παιδεύειν.

V. Vide Lexicon in Ἀναχωτίζει. Κίνυρτα.

ΕΠΙΓΟΝΟΙ.

I. Stobaeus Floril. Tit. XXXVIII. p. 153.

Φιλεῖ γὰρ ἡ δύσκλεια τοὺς φθονουμένους
ὠθεῖν ἐπ' αἰσχροῖς, ἢ 'πὶ τοῖς καλοῖς πλέον.
Pressum solent livore rumores mali
in prava potius trahere, quam in recti viam.

II. Idem Tit. LXXIII. p. 311.

Ὦ πᾶν σὺ τολμήσασα καὶ πέρα, γύναι·
κάκιον ἀλλ' οὐκ ἔστιν, οὐδ' ἔσται ποτὲ
γυναικός, ἢ εἴ τι πῆμα γίγνεται βροτοῖς.
O omne facinus ausa plus quam femina:
nec est, nec olim, si lues surget nova,
ullum erit hominibus femina gravius malum.

Tres hi versus una serie continuantur in Reg. cod.

III. Sophoclis Epigonos latine expresserat Attius, cujus versum laudat Cicero Tuscul. II. 24. Tum Cleanthem, quum pede terram percussisset, versum ex Epigonis ferunt dixisse:

Audisne haec, Amphiarae sub terram abdite?

Sopholis Epigonorum ab Attio conversorum meminit Cicero in libro de oratorum optimo genere cap. VI. *Nec Andromacham igitur aut Antiopam, aut Epigonos latinos recipiant. Sed tamen Ennium, et Pacuvium, et Attium potius quam Euripidem et Sophoclem legunt.* Euripidis Andromacham apud Romanos docuit Ennius: Antiopam Pacuvius: Sophoclis Epigonos Attius. Hinc erroris arguitur Davisius, qui ad Tusc. II. ex Aeschyli dramate conversos fuisse ait Attii Epigonos.

IV. Athenaeus L. XIII. p. 584. ubi e Lyncei commentariis Gnathaenae meretricis faceta aliquot dicta refert: Ἀνδρονίκου δὲ τοῦ τραγῳδοῦ τινὸς ἀγῶνός τινος, ἐν ᾧ τοὺς ἐπιγόνους ὑπεκρίνατο, πίνειν μέλλοντος παρ' αὐτῇ, καὶ τοῦ παιδὸς κελεύοντος τὴν Γναθαινὰν προσκαλῶσαι, ἔφη·

Ὀλόμενε παῖδον, ποῖον εἶρηκας λόγον;

narius est ex ipso dramate, quod Andronicus histrio modo cum plausu ierat, quemque ipse recitaverat: inde responsi acumen. Aeschyli Epinos Andronicum egisse opinatur Fabricius, qui ejus meminit in notitia ragicorum deperditorum. Sophoclis drama, ut nobilius, intelligi probile est.

V. Vide Scholiastam nostrum ad Oed. Col. 378.

ΕΡΙΦΤΑΗ.

I. Stobaeus Floril. T. I. p. 3.

Ἀρετῆς βέβαιαι δ' εἰσὶν αἱ κτήσεις μόναι.
Virtutis una, quae manet, possessio est.

II. Idem Tit. VII. p. 47.

Ἀνδρῶν γὰρ ἐσθλῶν στέρνον οὐ μαλάσσεται.
Nescit bonorum pectus elanguescere.

III. Idem Tit. XLIII. p. 163.

Ὅπου δὲ μὴ τὰ βέλτ' ἐλευθέρως λέγειν
ἔξεστι, νικᾷ δ' ἐν πόλει τὰ χείρονα,
ἁμαρτίαις σφάλλουσι τὴν σωτηρίαν.
Ubi profutura liberum non est loqui,
sed victa cedit civitas pejoribus,
periclitatur saepe peccando salus.

IV. Idem Tit. XCIX. p. 417.

Πῶς οὖν μάχωμαι θνητὸς ὢν θείᾳ τύχῃ,
ὅπου τὸ δεινὸν ἐλπὶς οὐδὲν ὠφελεῖ;
Homo quid repugnem cladibus coelestibus,
quum spes miserias nulla sustentet meas?

V. Idem Tit. CXVIII. p. 485.

Γήρως προσόψιος σῷζε τὴν εὐφημίαν.
Famam senilem crede tutandam tibi.

VI. Clemens Strom. VI. p. 741.

Ἄπελθ'· ἐκείνης ὕπνος ἰατρὸς νόσου.
Abscede; somnus huic malo remedium est.

In Clemente legitur sine sensu: ἀπηλθ' ἐκείνης ὕπνου ἰατρὸν νόσου. Conjeceram ἀπῆλθ' ἐκείνης ὕπνος ἰατρὸς νόσου. Quod dedi, Valckenario debeo. Grotius verterat: Adi soporem, qui mali hujus remedium est.

VII. Appendix Vat. Proverb. II. 49. Καὶ γὰρ Ἀργείους ὁρᾷς. Ἀντὶ Σοφόκλειος. πεπείρανται γὰρ Ἐριφύλη πρὸς Ἀλκμαίωνα λέγουσα·

Καὶ γὰρ Ἀργείους ὁρῶ.

εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἀπτῶς πρὸς ἕτερον βλεπόντων, καὶ κατασκοπεῖσθαί τι δοκούντων ὁρᾶν. οἱ δὲ, ἐπὶ τῶν εἰς κλοπὴν ὑποτοπευομένων. παροιμιάζονται γὰρ Ἀργεῖοι ἐπὶ κλοπῇ, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσατο.

VIII. Excerpta Ruhnkenii e Stobaei cod. Ms.

Ἡ γλῶσσ' ἐν οἷσιν ἀνδράσιν τιμὴν ἔχει,
ὅταν λόγοι σθένουσι τῶν ἔργων πλέον.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

I. Eustathius p. 1479. Σοφοκλῆς δέ, φασὶν, ἐν Ἑρμιόνῃ δράματι, ἐν Τροίᾳ ὄντος ἔτι Μενελάου, ἐκδοθῆναι τὴν Ἑρμιόνην ὑπὸ τοῦ Τυνδάρεω τῷ Ὀρέστῃ· εἶτα ὕστερον ἀφαιρεθῆσαν αὐτοῦ, ἐκδοθῆναι τῷ Νεοπτολέμῳ κατὰ τὴν ἐν Τροίᾳ ὑπόσχεσιν· αὐτοῦ δὲ Πυθοῖ ἀναιρεθέντος ὑπὸ Μαχαιρέως, ἐπὶ τὸν Ἀπόλλω τιμωμένου τὸν τοῦ πατρὸς ἐξελόντι φόνου, ἀπεκατασταθῆναι πάλιν αὐτὴν τῷ Ὀρέστῃ· ἐξ ὧν γενέσθαι τὸν Τισαμενὸν, Φερεκύδους οὕτω πλείστα παρὰ τὴν μετὰ μίνους τίσιν, ἐπεὶ ὁ πατὴρ Ὀρέστης ἐτίσατο τοὺς φονεῖς τοῦ Ἀγαμέμνονος. Confer interpretem Hygini ad fab. CXXIII. ubi ex his Eustathii verbis corrigitur Scholiastes Euripidis ad Orest. 1687. Hinc colligi potest, quodnam fuerit dramatis argumentum, recuperata ab Oreste Hermione. Proinde ad illud pertinere non possunt versus a Plutarcho servati, a Valckenario restituti, quos exhibui supra in Helenes repetitione.

II. Stephanus: Ἀγωά, τόπος δηλῶν τὸν ἐν τῇ πόλει πορευτὸν εὐθύ — τὸ τοιοῦτον, ἀγυιαῖος. Σοφ. Ἑρμιόνῃ·

Ἀλλ' ὦ πατρῴας γῆς ἀγυιαῖον πέδον.

III. Vide Lexicon in Γυναῖος.

ΕΥΜΗΛΟΣ.

Fabulae nomen inditum ab Eumelo heroë. Cognominibus autem ex antiis quis ille fuerit, incompertum est. Vide notas ad Ovidii Metam. VII. 390. Vide Lexicon in Ἀσάμινθος. Ὠδεῖς.

ΕΥΡΥΑΛΟΣ.

Euryalus filius fuit Ulyssis et Euippes, quem ab ipso patre Ulysse interfectum alii narrant, alii vero a Telemacho. Vide Parthenii Erotica cap. III. cujus inscriptio est: Περὶ Εὐίππης. ἱστορεῖ Σοφοκλῆς Εὐρυάλῳ. et Eustathium p. 1796.

ΕΥΡΥΣΑΚΗΣ.

Vide Lexicon in Αἰσχύλον.

ΖΩΣΤΗΡΕΣ.

Pollux VII. 68. Ὁ τε τῆς Ἀμαζόνος Ζωστὴρ, καὶ ἡ ἐν ταῖς Σοφοκλέους ζωστῆρσιν ἐπιζώσεται. λέγει γοῦν· Ἔχοντας εὐζώνους ἔσλασαν ἱμαντίων ἐπιζώσεις. Miror ad haec Pollucis verba nihil observasse doctissimum Hemsterhusium. Quae in iis tamquam e Sophocle proferuntur depravata sunt, multoque etiam magis fabulae titulus. Nullibi, praterquam hoc in loco, memorantur Sophoclis *Cingula*, sive *Baltei*; nec quid sub tam absurdo titulo latere possit excogitare queo.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΕΠΙ ΤΑΙΝΑΡΩι Σατυρικός.

Hic est sincerus fabulae titulus in integrum restitutus ab acutissimo Toupio Epist. crit. p. 123. *Hercules in Taenaro, quod Laconicae promontorium est, ad inferos descendit, ad Cerberum, canem illum tricipitem, in lucem educendum: hinc fabulae satyricae nomen et argumentum.* Scripturae compendia erroribus ansam dedere. Ex Η. ΕΠΙ ΤΑΙΝΑΡΩι Σ. fecerunt omissa prima litera ἐπὶ ταινάρεις vel ταιναρίους. Ex alio compendio ΗΡΑΚΛΗΣ Ε. Τ. ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ, fecerunt, omissis duabus mediis, Ἡρακλῆς σατυρικός.

I. Athenaeus L. IX. p. 375. Χοῖρον δὲ Ἴωνες καλοῦσι τὴν θήλειαν, ὡς Ἰωνάξ — καὶ Σοφοκλῆς ἐπὶ Ταιναρίοις·

Τοιγαροῦν
ἔδει φυλάξαι, χοῖρον ὥσθ' ἱερεῖον.

II. Pollux X. 110. Προσθετέον δὲ τῷ μαγείρῳ καὶ ξύλα καύσιμα, καὶ ὑλοτόμους, καὶ ἐπικαύματα, εἰπόντος Σοφοκλέους ἐν Ἡρακλεῖ Σατυρικῷ.

Συνέλεγον τὰ ξύλ' εἰς ἐπικαύματα,
μή μοι μεταξὺ προσδύσειεν.

Sic scribenda Sophoclis verba, quod mirot eruditos viros, qui de his Pollucis loco egerunt, fugisse.

III. Vide Aegei fragm. IV. et Lexicon in Αλκλίαν. Αργίμων. Κύκλωπ· Οὐ· καφίζει.

IV. Ad hanc fabulam respexisse videtur Aristides his verbis T. II. p. 310. Ἤδη δέ τις καὶ Σάτυρος τῶν ἐπὶ σκηνῆς καταμάσθλο τῷ Ἡρακλεῖ εἶτά γ' ἑκὼν ὑφε προσιόντος κάτω.

ΗΡΙΓΟΝΗ.

Vide Lexicon in Τοκάζιν. Τωοφρν.

ΘΑΜΥΡΙΣ.

Thamyris, quem perhibent πρῶτον ἄρξασθαι ἐρᾶν ἀῤῥένων, notus ex Homero Iliad. B. 595. Hujus mentio etiam in Rheso circa finem:

Πειρῶσα γὰρ δὴ ποταμίους δυσμὸὰς,
λίκλρος ἐπλάθην Στρυμόνος Φυταλμίος,
ὅτ' ἤλθομεν γῆς χρυσόβωλον ἐς λίπας
Παίγαιον, ἀργάνοισιν ἐξησκημένας
Μούσαις, μεγίστην εἰς ἔριν μαλῳδίας
δεινῷ σοφιστῇ Θρῃκὶ, κἀτυφλώσαμην
Θάμυραν, ἐς ἡμῶν πρὸλ' ἐδέποσεν τέχνην.

Hic Thamyris aliis appellatur Thamyras, quo nomine Athenaeus Tragici fabulam laudat. Ovidius in Arte III. 399.

Tu licet et Thamyran superes et Amoebea cantu.

At Statius Theb. IV. 189. ubi Homerum aemulatur:

Hic fretus doctas anteire canendo
Aonidas, mutos Thamyris damnatus in annos
ore simul citharaque (quis obvia numina temnat?)
conticuit praeceps.

Vide auctores laudatos ad Ovidii Ibin 274. Quibus ex omnibus facile colligitur dramatis argumentum, in quo Sophocles ipse Thamyrin cecinit. Athenaeus L. I. p. 20. Σοφοκλῆς δὲ πρὸς τῷ καλὸς γεγράφθαι τὴν ὄψιν, ἦν καὶ ὀρχηστικὴν διδάσκμένος, καὶ μουσικὴν ἔτι παῖς ὢν παρὰ Λάμπρῳ — καὶ τὸν Θάμυραν διδάσκων αὐτὸς ἐκιθάριστεν. ἄκμος δὲ ἐσφαίριστεν, ὅτε τὴν Ναυσικάαν καθῆκε.

I. Pollux IV. 75. Μόναυλος, εὕρημα μὲν ἐστὶν Αἰγυπτίων. μέμνηται δὲ αὐτοῦ Σοφ. ἐν Θαμύρᾳ. Athenaeus L. IV. p. 175. Τοῦ δὲ μοναύλου μνημονεύει Σοφοκλῆς μὲν ἐν Θαμύρᾳ οὕτως·

Ὦ χαῖρε γὰρ κρότητα πηκτίδων μέλη,
λύρα μόναυλος, ἤ τι [χειμώνων πλέως
ναὸς εἴρημα κωμῳδεῖς]

erba uncis inclusa desperata sunt.

II. Athenaeus XIV. p. 637. Σοφοκλῆς δ' ἐν Θαμύρᾳ·

Πηκτίδες δὲ λύραι καὶ μαγαδίδες,
τά τ' ἐν Ἕλλησιν ξόαν' ἡδυμελῆ.

Vide Valckenarium ad Theocriti Adoniaz. p. 225.

III. Eustathius p. 358. Ὅτι δὲ Θρᾳκικὸς καὶ ὁ Ἄθως, οὗ μνεία παρὰ τῷ ποιητῇ, δηλοῖ, φασὶ, Σοφοκλῆς ἐν Θαμυρίδι, εἰπών·

Θρήσσαν σκοπιὰν Ζηνὸς Ἄθῳου.

IV. Ad Sophoclis drama procul dubio pertinent ista apud Plutarchum a libro de ira cohibenda p. 455. Διὰ ὀργιζόμεθα καὶ πολεμίους καὶ φίλους, καὶ τέκνους καὶ γονεῖσι, καὶ θεοῖς νὴ Δία, καὶ θηρίους, καὶ ἀψύχοις πίνιστα, ὡς ὁ Θάμυρις·

Ῥηγνὺς χρυσόδετον κίρας,
ῥηγνὺς ἁρμονίαν χορδοτόνου λύρας.

V. Hexametros duos ex hoc dramate profert Scholiastes noster ad Oed. Col. 378. Vide Lexicon in Κάνναβις. et Athenaei locum prolatum in Mysis.

ΘΗΣΕΥΣ.

Ad hoc drama pertinere videntur ista in prolegomenis ad Pindari Isthmia: Τὸν τῶν Ἰσθμίων ἀγῶνα οἱ μὲν ἐπὶ Σίνιδι τῷ Πορπρούσῃ διαθεῖναί φασι τὸν Θησέα, ἀνελόντα αὐτὸν, ὅτι πιὰ καὶ τοὺς ἄλλους, ὡς φησι Σοφοκλῆς, λίγων περὶ αὐτοῦ·

Ὃς παρακλίαν
εἰσίχων, ἀνημέρωτα κνωδάλων ἐδών.

Vide Lexicon in Ὀμφνιον.

ΘΥΕΣΤΗΣ ΕΝ ΣΙΚΥΩΝΙ ἢ ΣΙΚΥΩΝΙΟΣ.
ΘΥΕΣΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

Duo fuerunt dramata. Prioris actio transigebatur Sicyone, posterioris Argis. Utriusque argumentum colligi potest ex Hygini fabula LXXXVIII.

I. Stobaei Ecl. p. 129.

Πρὸς τὴν ἀνάγκην οὐδ' Ἄρης ἀνθίσταται.

Necessitatem vicerit ne Mars quidem.

II. Idem Floril. Tit. XXIX. p. 125.

Ὡς νυν τάχος θείγωμεν. οὐ γὰρ ἐνθ' ὅπως
σπουδῆς δικαίας μῶμος ἅψεταί ποθε.

Celeres eamus ergo properanti gradu:
culpanda non est justa festinatio.

Ex indole linguae et usu ἅψεται legendum est. Male vulgo ἅψεται, et pravum itidem est, quod Heathius suadet, ἅψεται.

III. Idem Tit. CVIII. p. 451.

Παίδων ἄριστον, μὴ βιάζεσθαι θεούς,
θέργειν δὲ μοῖραν· τῶν ἀμηχάνων δ' ἔρως
πολλοὺς ἔθηκε τοῦ παρόντος ἀμπλακεῖν.

In Coelites vim non parare est optimum,
sed amare fatum. vetita qui nimium cupit,
saepe et paratis rebus excussus jacet.

IV. Idem Tit. CXIV. p. 471.

Ἐπεὶ γάρ τις καὶ λόγοισιν ἡδονὴ,
λήθην ὅταν ποιῶσι τῶν ὄντων κακῶν.

Haec est voluptas maxima ex sermonibus,
oblivionem induere praesentis mali.

V. Idem Tit. CXVI. p. 477.

Καίπερ γέρων ὢν, ἀλλὰ τῷ γήρᾳ φιλεῖ
χρὴ νοῦς ἁμαρτεῖν, καὶ τὸ βουλεύειν ἃ δεῖ.

Quamvis senex sim. nam senectutem solent
consilia recta mensque callidior sequi.

VI. Scholiastes Euripidis ad Phoenissas 238. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Θησέως ἱστορίᾳ, καὶ παρ' Εὐβοεῦσιν ὁμοίαν ἄμαυλον εἶναι τῇ ἐν Παρουσίᾳ, λέγων οὕτως·

Ἔστι γάρ τις ἐναλία πόλις
γῆς Εὐβοΐας, ἵνθα Βάκχιος βότρυς
ἐκ' ἤματ' ἔρπει· πρῶτα μὲν λαμπρᾶς ἕω
πεπλημμάτωται χῶρος· εἰνάνθης δέμας
ἐπ' ἦμαρ αὔξει μέσσον, ἔμφυκος τρόπον,
καὶ πλίνται γε, κἀπεπηρεύται βότρυς·

Δοῦλε δὲ πᾶσα τέμνεται βλαστουμένη
καλῶς ἐπώρα, κἀπικαρπᾶται πολύ.

rodigiosa illa vitis, cujus meminit etiam Scholiastes noster ad Antig. 126. in Euboeae urbe Nysa fuisse perhibetur. Stephanus in Νῦσαι — κεῖται ἐν Εὐβοίᾳ, ἔνθα διὰ μιᾶς ἡμέρας τὴν ἄμπελόν φασιν ἀνθεῖν, καὶ ἐν βότρυι πεπαίνεσθαι.

VII. Vide Lexicon in Ἀκήρυτον. Ἀλογε. Ἀλωπός. Ἀμόρφωτον. Ἀντιφάνη. Ἀπείρονας. Ἀπέδια. Ἀπεπλήξω. Ἀτελῆ. Ἀτόμους. Αὐτόφορτα. Φοτιώμενα. Ἐντέθεν. Βακάνους. Ηγόμην.

ΙΝΑΧΟΣ Σατυρικός.

De argumento vide Toupium Epist. crit. p. 51. et qui dudum ante eum perspexerat fabulam fuisse satyricam, Tib. Hemsterhusium ad Aristoph. Plutum p. 248.

I. Stobaeus Floril. Tit. XLVI. p. 179.

Εὐφήμει· ἴσθι δ', ὥσπερ ἡ παροιμία,
ἐκ πάντα βαιῶν γνωτὸς ἂν γένοιτ' ἀνήρ.

Laudo: sed et tu noveris verbum vetus:
vir clarus humili saepe de sorte exiit.

missum in impresso Stobaeo dramatis titulum addunt codices.

II. Dionysius Halic. Antiq. I. 25.

Ἰναχε γενέτωρ, καὶ πρηῶν
πατρὸς Ὠκεανοῦ, μέγα πρεσβεύων
Ἄργους τε γύαις Ἥρας τε πάγοις
καὶ Τυρσηνοῖσι Πελασγοῖς.

III. Athenaeus L. XV. p. 668. emendatus a Toupio Epist. crit. p. 57. Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ ἀφροδισίαν εἴρηκε τὴν λάταγα·

Εἶτα δὲ κἀφροδισίαν
λάταξ' ἅπασι τῶν ἐνωτισκυλίων δέμας.

IV. Pollux IX. 50. Μέρη δὲ πόλεως, καὶ παιδοκεῖον, καὶ ξενών, καὶ, ὡς ἐν Ἰνάχῳ Σοφοκλῆς·

Παιδόκος ξενόσταξις.

V. Scholiastes Aeschyli ad Prom. 576. Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ καὶ φόνον τὸν Ἄργου εἰσάγει.

VI. Schol. Comici ad Plutum 727. Τὸν Πλοῦτον, Πλούτωνα εἶπε

παίζων· ἢ ὅτι καὶ Πλούτωνα αὐτὸν ὑποκοριστικῶς ἐκάλεσεν, ὡς Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ· Πλούτωνος δ' ἐπείσθης. καὶ πάλιν·

Τοιόνδ' ἐμὸν Πλούτων' ἀμεμφίας χάριν.

Idem ad v. 807. Σεμνὴ δὲ, ἡ ἀρτεθήκη. ταῦτα δὲ ἐξ Ἰνάχου Σοφοκλέους ὅτι, τοῦ Διὸς εἰσιλθόντος, πάντα μεσθὰ ἀγαθῶν ἐγένετο.

VII. Idem ad Equites 1147. Κἠμὲς — ἦν παρόμοιος χρήσῃ, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ.

VIII. Idem ad Aves 1203. Κινῆ δὲ, ὅτι ἔχει παρδαλοφολίδα τὸν πίτα σων· ὡς Ἑρμῆς ἄγγελος ὢν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ ἐπὶ τῆς Ἰοῦς·

Γυνὴ τίς ἥδε; κυπλὰς Ἀργείας κυνῆς.

Vide Toupium Epist. crit. p. 52.

IX. Idem ad Concionantes 80. Τοῦ Παιάνιλου. τοῦ τὴν Ἰὼ φυλάττοντος. αἰνίττεται δὲ ὡς ὄντος αὐτοῦ δεσμοφύλακος. ἀναφέρει δὲ τοῦτον ἐπὶ τὸν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ Ἄργον.

X. Vide Lexicon in Ἀλκάθοῃ. Ἀναιδείας. Ἀναντα. Ἀλωπός. Ἀπίλας. Ἀράχνη. Ἀρκὰς κυνῆ. Βοῦν. Ἐπίκουμα. Κυάμῳ. Παλίνστομον.

ΙΝΩ.

Ex hoc dramate desumtus videtur senarius, quo facete utitur bellua apud Athenaeum L. VIII. p. 344. Βίων δὲ, προσφιλόσοφός τις τὰ ἐσθίοντα τοῦ ἰχθύος, εἰρίψας καὶ αὐτὸς καὶ διαψιλώσας, φησὶν ἐπῶσθαι·

Ἰνὼ δὲ ταῦτ' ἀθάτῃ' ἐξεργάζετο.

In ea quae praecedit de alio helluone narratiuncula citatur itidem Tragici nostri, absque auctoris et dramatis indicio, versus ex Antigona 714.

Vide Lexicon in Ἀλυτον.

ΙΞΙΩΝ.

Schol. Apollonii ad Argon. IV. 14. Παρὰ τὸ ἵψαι Σοφοκλῆς ἐν Ἰξίονι φησὶ τὸ βεβλαμμένον. Καὶ Ὅμηρος· Πολυδίψιον Ἄργος ἰκοίμη. πολλάκις βεβλαμμένον.

ΙΟΒΑΤΗΣ.

Iobates rex Lyciae pater fuit Stheneboeae. Vide Apollodori Biblioth. II. 3. et Hygini fab. LVII.

I. Stobaeus Flor. Tit. CXX. p. 489.

Τὸν Αἴδαν γὰρ οὐδὲ
γῆρας οἶδε φιλεῖν.

Nam

Nam sacra regna Ditis
nec ipsa amat senectus.

II. Vide Lexicon in Αφυλλωτον.

ΙΟΛΑΟΣ.

Aristophanes Equitibus 498.

Αλλ' ἴθι χαίρων, καὶ πράξιας
κατὰ νοῦν τὸν ἐμόν.

ταῦτα δέ, inquit Scholiastes, παρὰ τὰ Σοφοκλέους ἐξ Ιολάου.

ΙΠΠΟΝΟΟΣ.

Dramatis hujus meminit Pollux IV. 111. ubi docet a gravitate Tragoediae alienum esse, poëtàs de rebus ad semetipsos pertinentibus ad heatrum verba facere ex Chori persona, quae materia est comicarum ἰαμβοδίστων: id tamen instituisse saepius Euripidem, at Sophoclem, qui melior eo videri volebat, fecisse rarius, ut in Hipponoo. Fuit autem Hipponous rex Oleni Periboeae pater, quae ab Oeneo vitiata Tydeum peperit. Vide Apollodori Biblioth. I. 8. 4. *Quae plura ibi narrantur de parentis in filiam ira, argumentum facere potuere tragoediae Sophoclis.* Verba sunt Heynii mei in egregio ad Apollodorum Commentario p. 612.

I. Stobaei Ecl. pag. 143. et Clemens Stromat. IV. pag. 742.

Πρὸς ταῦτα κρύπτε μηδέν, ὡς ὁ πάνθ' ὁρῶν
καὶ πάντ' ἀκούων, πάντ' ἀναπτύσσει χρόνος.

Studeas nihil celare. quae videt omnia
et omnia audit, omnia evolvit dies.

Vide Agellii Lib. XII. caput XI.

II. Stephanus: Ωλινος, πόλις Αχαιΐας, καὶ Αἰτωλίας, Θηλυκῶς λεγεται. Σοφ. ἐν Ιππόνῳ·

Ἐξ Ωλίνου γῆς Φερβάδος κομίζομαι.

III. Vide Lexicon in Απαλέξασθαι. Απαρθένευτος.

ΙΡΙΣ Σατυρική.

I. Athenaeus L. XIV. p. 646. Ιτριον, πεμμάτιον λεπτὸν διὰ σησάμου καὶ μέλιτος γινόμενον — Σοφ. Ιριδι·

Ἐγὼ δὲ πεινῶ· σὺ δὲ πρὸς ἵτρια βλέπω.

II. Vide Lexicon in Εὔιππος. *Μίαν μίαν.* Quibus in glossis male citatur Σοφ. Ερι&δι. Drama ab Iride denominatum fuisse videtur.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

I. Stobaeus Floril. Tit. XXX. p. 135.

Τίκτει γὰρ οὐδὲν ἐσθλὸν εἰκαία σχολή·
Θεὸς δὲ τοῖς ἀργοῦσιν οὐ παρίσταται.

Nullus supinae fructus est ignaviae,
nec feriantes adjuvat fautor Deus.

II. Athenaeus L. XII. p. 513.

Νέει πρὸς ἀνδρὶ σῶμα πουλύπου ἔπως
πέτρᾳ τραπέσθαι γνησίου φρονήματος.

Intricata et male structa verba corruptelam ostendunt. Grotius in fine prioris senarii legit ὅμως, quod nihil juvat, et sic vertit:

Similem esse polypo crede, qui, prout est lapis
ad quem applicatur, vertere ingenium solet.

III. Vide Lexicon in Ἀκρουχεῖ. Ἀπυδάκωτος. Βασιλῆ. Παθηρίς. Τετρα.

ΙΦΙΚΛΗΣ.

Iphicles Amphitryonis et Alcmenae filius, eodem partu, quo Hercules, editus. Ad hoc nomen diversos fabularum titulos refero, quos libris corruptos esse opinor. Nam quae citatur a Scholiasta nostro ad Oed. Col. 791. ΙΦΙΚΛΕΙΑ, nulla fuit; nec quae a Polluce laudatur ΙΟΚΛΗΣ. Sophocles his in locis citari debuit ἐν Ἰφικλεῖ vel forte ἐν Οἰκλεῖ. Fuit autem Oicles pater Amphiarai, ad quem confugit nepos Alcmaeon, a Furiis maternae caedis ultricibus agitatus. Vide Apollodorum III. 7. 5. Nihil in his conjecturis certi; nec magni momenti res est.

I. Pollux X. 39. Καὶ τύλη δὲ παρ' Εὐπολιδί ἐστιν ἐπίζυγον ἐν τῇ Κολαξί· καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ Ιοκλεῖ λέγοντι·

Ἀλλὰ καὶ λινορράφῃ
τυλεῖα.

II. Etymol. M. Βευθοίη, πόλις τῆς Ἰλλυρίδος. Σοφ. Οινομαοκλεῖ·

Βευθοίη Δρίλωνος ἐπὶ προχοῇσιν ἐναίεθ'.

Heathio in Hercule Satyrico versus hic hexameter a quovis alio quam a Sophocle profectus videtur. Nescio quare. Num quia hexameter est? At tales in aliis dramatibus erant. Vide in Thamyride.

ΙΧΝΕΤΤΑΙ Σάτυροι.

Vide Lexicon in Ενήλατα. Ορμενος. Ρινός.

ΙΩΝ.

Stobaeus Floril. Tit. CIII. p. 425.

Εν Διὸς κήποις ἀροῦσθαι
μόνον εὐδαίμονας ἔλβους.
Nusquam sincera feruntur
bona, praeterquam Jovis horto.

ΚΑΜΙΚΙΟΙ ἢ ΜΙΝΩΣ.

Sincerus hic est fabulae titulus, quam alii ΚΑΜΙΚΟΙ, alii ΚΩΜΙΚΟΙ inscribunt. Oppidum Siciliae est Camicus. Vide Stephanum in Κάμικος. A personis quibus constabat chorus denominata fabula, ut Μυκηναῖοι, Ἀμφισσαῖοι, Cratini Σερίφιοι, qui passim etiam gemello errore Σέριφοι appellati occurrunt. Vide Hemsterhusium ad Pollucem X. 156. Argumentum erat mors Minois a Cocali filiabus interemti. Videndi praeter Diodorum Sicul. in Daedali historia, Scholiastes Pindari ad Nem. IV. 95. et Pausan. p. 531.

I. Athenaeus p. 86. Τῶν σιραξήλων μνημονεύει καὶ Σοφ. ἐν Καμικίοις οὕτως·

Αλίκης σιραξήλου τῆσδε τέκνον, εἴ τινα
δυνατὸν εὑρεῖν.

II. Idem p. 388. Πέρδιξ. τοῦ ὀνόματος ἔνιοι συσταλλουσι τὴν μέσην συλλαβὴν, ὡς Αρχίλοχος· πολὺ δὲ ἐστὶ τὸ ἐκλεινόμενον παρὰ τοῖς Αττικοῖς. Σοφ. Καμικίοις·

Ορνιθος ἦλθ' ἐπώνυμος
Πέρδικες ἐν κλεινοῖς Αθηναίων ἄγροις.

III. Suidas in Πέρδικος ἱερόν — Σοφοκλῆς δὲ ἐν Καμικίοις, τὸν ὑπὸ Δαιδάλου ἀναιρεθέντα Πέρδικα εἶναι τοῦνομα. Sophoclem secutus est Ovidius, quem vide Metam. VIII. 236.

IV. Clemens Alex. Strom. VI. p. 741.

Οὐκ ἔστι τοῖς μὴ δρῶσι σύμμαχος τύχη.
Fortuna non est socia nil conantibus.

V. Vide Lexicon in Κωχεύουσιν.

ΚΗΔΑΛΙΩΝ Σατυρικός.

I. Suidas: Λευκὴ σἰάθμη. ἐπὶ τῶν ἄδηλα ἀδήλως σημειουμένων· ἢ ἐπὶ τῶν μηδὲν συνιέντων. Σοφοκλῆς Κηδαλίωνι·

Τοῖς μὲν λόγοις τοῖς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι,
οὐ μᾶλλον ἢ λευκῷ λίθῳ λευκὴ σἰάθμη.

Tuis notabor non magis sermonibus,
amussis alba lapide ab albo quam solet.

II. Idem: Οἷον σκιά. Καὶ, περὶ ἴνου σκιᾶς. Σοφ. Κηδαλίωνι·

Ο τι ἂν γένηται, ταῦτα πάντ' ἴσον σκιά.

III. Athenaeus pag. 164. Κατὰ γὰρ τὸν Σοφοκλέους Κηδαλίωνα, ἐν Μασσηγέταις, κέντρωπες, ἀλλοτριοφάγοι.

IV. Vide Lexicon in Αὐτοσχέδιους. Δέατος.

ΚΑΤΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Fabulam hanc solus ex omni antiquitate laudat Erotianus in Lexico Hippocrateo, ubi haec leguntur verba: Αντεύθιον. τὸν βλαπτικῶς ὑποκείμενον αἴτιον ἑστεῶτα ἄνθρωπον. Αντέον δ' ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τὸν σώζοντα. ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Κλυταιμνήστρᾳ λέγων· Τὸν δὲ ἄντεον περιδαίσσῃ αὐχ ἐχάρη, καὶ δεῖμα προσιόντα ἀντίας θεοῦ. Sunt ista sane quam corrupta, et nescio an emendandi conatum frustratura: huic itaque supersedeo. Sed quid suspicer, interim non celabo: nempe ad superstitem Electram ista pertinere, cujus quum finis sit Clytaemnestrae ultio et mors, hoc titulo potuit a veteribus citari. Prolata ab Erotiano verba, si quo in codice sincera reperirentur, lacunam forte explerent, quae est in Electra v. 14 sq. Sophoclis Clytaemnestram laudatam fuisse ab Hesychio in Ἀράσσω opinati sunt viri quidam docti.

ΚΟΛΧΙΔΕΣ.

Idem in titulo error qui supra in Αἰχμαλωτίσιν. Κόλχοι laudatur fabula, cujus index Κολχίδες. Sic auctor argumenti Promethei Aeschyli. Κεῖται δὲ ἡ μυθοποιία ἐν παρεκβάσει παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κόλχοις.

I. Stobaeus Floril. Tit. XXII. p. 115.

Καλὸν φρονεῖν τὸν θνητὸν ἀνθρώπους ἴσα.

Mortale supra sapere nil hominem decet.

II. Athenaeus p. 602. Σοφοκλῆς ἐν Κολχίσι περὶ Γανυμήδους τινὰ λόγον ποιούμενος·

Μηροῖς ὑπαίθων τὴν Διὸς τυραννίδα.

III. Suidas: Ἀνθυπουργῆσαι χάριν, τὸ ἀνταποδοῦναι. Σοφ. Κολχίσιν·

Ἢ φὴς ὑπομνὺς ἀνθυπουργῆσαι χάριν;

lic versus sine dubio Medeae fuit operam Jasoni promittentis, sed sub a conditione, ut ipse gratiam pro benefactis referret, sibique vicissim ovae nuptae maritus vacaret. Hemsterhusius ad Aristoph. Plutum 45. 343.

IV. Schol. Apollonii Rhodii ad III. 1371. Σοφοκλῆς ἐν Κολχίσι στόμα τοῦ ἀγγέλου τὸν Αἰήτην πυθόμενον περὶ τῶν πεπραγμένων οὕτως·

Ἡ βλασφὸς οὐκ ἔβλασφεν οὐπιχώριος,

καὶ κάρτα φρίξας εὐλόφῳ σφηκώματι,

χαλκηλάτοις ὅπλοισι μητρὸς ἐξέδυ;

onfer praestantissimi Valckenarii notam ad Euripidis Phoenissas p. 256. ravam lectionem σφηνώματι inepte tuetur Heathius, quo sensu σφηκώματι repositum fuerit haud assequi se fassus. Scilicet lexica sibi facta on arbitrabatur. Henr. Stephani thesaurus eum edocuisset quid σφήκωμα it. Hujus dramatis meminit rursus idem Scholiasta, cujus locum damus ifra in Scythis.

V. Vide Lexicon in Ἐπαλλαχθεῖσα. Ἡσμεν. Κινάρα. Πέμφιξ.

ΚΡΕΟΤΣΑ.

Creüsae memorantur plurimae, e quibus quamnam in hoc dramate tribuerit Sophocles, e superstitibus reliquiis haud facile conjicere est. Probabile est argumentum ex Attica historia petitum fuisse, Creüsamque Prodigo Erechthei filiam Xutho nuptam, cujus in Euripidis Ione praecipuae sunt partes.

I. Stobaeus Floril. Tit. VII. p. 47.

Οστις δὲ τόλμῃ πρὸς τὸ δεινὸν ἔρχεται,

ὀρθὴ μὲν ἡ γλῶσσ' ἐστὶν, ἀσφαλὴς δ' ὁ νοῦς.

Qui plenus animi fertur in periculum,

Huic lingua constat, mensque non percellitur.

II. Idem Tit. XII. p. 79.

Καλὸν μὲν οὖν οὐκ ἔστι τὸ ψευδῆ λέγειν·

ἔστω δ' ὅλεθρον δεινὸν ἡ λήθη δ' ἄγει,

ξυγγνωστὸν εἰπεῖν ἐστὶ καὶ τὸ μὴ καλόν.

Aliena vero proloqui numquam decet:
at vera certam si cui pestem ferunt,
huic danda venia est, si facit quod non decet.

III. Idem Tit. XXXVIII. p. 151.

Οὔτε γὰρ, ὦ φίλε, γάμον, οὔτ' ὄλβον ἂν
ἔκμετρον ἔνδον γ' εὔξαιμ' ἂν ἔχειν.
φθονεραὶ γὰρ ὁδοί.

Non divitiis, non conjugio
mihi contingat superare modum:
quippe infestae livore viae.

IV. Idem Tit. XCI. p. 373.

Καὶ μή τι θαυμάσῃς με τοῦ κέρδους, ἄναξ,
ὧδ' ἀντέχεσθαι. καὶ γὰρ οἱ μακρὸν βίου
θνητῶν ἔχουσι, τοῦ γε κερδαίνειν ὅμως
ἀπλῆξ ἔχονται· κᾆσι πρὸς τὰ χρήματα
θνητοῖσι τἄλλα δεύτερ'· εἰσὶ δ' οἳ τυγεῖς
αἰνοῦσιν ἄνοσον ἄνδρ'· ἐμοὶ δ' οὐδὲὶς δοκεῖ
εἶναι, πένης ὢν, ἄνοσος, ἀλλ' ἀεὶ νοσεῖν.

Mirum haud putato, tanta quod lucri tenet
me, Rex, cupido. nam quibus vitae retro
est longa series, tamen inexhausta siti
lucrum expetiscunt: cuncta mortales habent
opibus secunda. sanitas multis boni
est summa. pauper at nequit, me judice,
recte valere: sonticum hoc adeo est malum.

V. Idem Tit. CIII. p. 427.

Κάλλιστόν ἐστι τοὐνδικον πεφυκέναι·
λῷστον δὲ τὸ ζῆν ἄνοσον· ἥδιστον δ' ὅτῳ
παρεστὶ λῆψις ὧν ἐρᾷ καθ' ἡμέραν.

Justi tenacę pulcrius vita nihil,
nil sanitate melius: at nil dulcius
ea quam potiri quae sibi quisque expetit.

Reg. Stobaei cod. dat v. 2. λῷστον δὲ τὸ ζῆν, quomodo jam emendavit Piersonus ad Moeridem p. 300. Expressit Sophocles sententiam Theognidis in editione nostra v. 249.

Καὶ λιπεῖν τὸ δαιμόνιον· λαμπὸν δ' ὑγιαίνων·
ἡδὺ δὲ τυχεῖν, οὗ τις ἔπαθος ἐρᾷ.

VI. Vide Lexic. in Ακουσιλά. Ανέλημαι. Ισοθάνειον.

ΚΡΙΣΙΣ Satyrica.

Inauditus is est ad hanc usque diem et inexspectatus Sophoclei dramatis titulus, quem suadente elegantissimae doctrinae viro Thoma Tyrwhitt, auctoribus Herodiano et Dracone Stratonicensi, restituimus, in malam rem abire jussis et ΚΡΗΣΙΝ, et ΧΡΗΣΕΙ, et ΧΡΥΣΗ, quibus titulis nullas umquam Tragicus noster fabulas edidit. Jocosum autem hujus satyrici dramatis argumentum expositum habes in Luciani dialogo, cujus eadem est inscriptio, ΘΕΩΝ ΚΡΙΣΙΣ. Unde jam facile intelligere est, cur Veneris et Minervae diversus ornatus in eo descriptus fuerit.

I. Athenaeus p. 687. Σοφοκλῆς ὁ ποιητὴς ἐν Κρίσει τῷ δράματι, τὴν μὲν Ἀφροδίτην, ἡδονήν τινα οὖσαν δαίμονα, καὶ μύρῳ ἀλειφομένην παράγει καὶ κατοπτριζομένην· τὴν δ' Ἀθηνᾶν, φρόνησιν οὖσαν καὶ νοῦν, ἔτι δ' ἀρετήν, ἐλαίῳ χρωμένην, καὶ γυμναζομένην. Inter μύρον et ἐλαῖον quid intersit docet Spanheim ad Callim. L. P. 15.

II. Schol. Comici ad Ranas 193. Ὅτι δὲ καὶ κρέας τὸ σῶμα, καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κρίσει·

Τοιοῦτος ὢν ἄρξεις σὺ τοῦδε τοῦ κρέως.

Haec, ut opinor, dicebat Venus Paridi, promittens ei Helenae nuptias, quam modo pulcherrimam esse significaverat. Proinde absque interrogatione lego. Grotius, cui de dramatis argumento nihil suboluerat, vertit:

Tun' ergo talis imperes huic corpori?

III. Pollux IV. 83. Εἰσὶ μέν τοι καὶ τὸ τῆς μαγίδος ὄνομα παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κρίσει·

Τὰς Ἑκαταίκας μαγίδος δέρμον.

De Hecates coena vide Hemsterhusium ad Lucianum pag. 350.

IV. Ammonius de Diff. Voc. in Βωμός — Παρὰ δὲ Εὐριπίδῃ ἐσχάρα ἀντὶ τοῦ βωμοῦ κεῖται ἐν Πλεισθένει·

Μηλοσφαγεῖτε δαιμόνων ἐπ' ἐσχάραις.

καὶ Σοφοκλῆς ἐν Χρύσῃ. Lego Κρίσει.

V. Apollonii Lexicon Homericum in Ισοθάδος — Τὰς γὰρ τῶν τριχῶν μίτας ἰσόθους λέγει Σοφοκλῆς ἐν Κρίσει· (male editum ἐν Χρύσῃ.)

Εγὼ μίαν μὲν ἐξιονθίζω τρίχα.

Inde corrigenda Hesychii glossa: Ἐξιονθίζω τρίχα. ἐκδίδωμι. ἔστι γὰρ ὄνθος, ῥίζα τριχῶν, ἢ ὑπερέχον.

VI. Vide Lexicon in Βυδοί. Φάρος, qui locus est classicus.

ΚΩΦΟΙ Σάτυροι.

Fabulae titulus est Κωφοί. Nomen Σάτυροι pars inscriptionis non est, sed a Grammaticis additum, quo indicaretur drama esse satyricum. Vide Bentleii Ep. ad Millium p. 15.

I. Scholiastes Nicandri ad Theriaca pag. 40. Edit. Aldinae: Ἄλλως δὲ οὕτω τὸν μῦθον φασίν. Προμηθέα τὸ πῦρ κλέψαντα καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐμπρήσαντον οἱ λαβόντες ἐμήνυσαν, οὐ καλὴν τῆς χάριτος τίνοντες ἀμοιβήν· ἐφ' οἷς τὸν Δία φασὶν ἐπαινέσαντα, φάρμακον αὐτοῖς ἀγηρασίας δοῦναι· τοὺς δὲ λαβόντας ἀποφέρειν τὸ δωρηθὲν ἐπὶ ὄνου· τὸν δὲ, δίψει τηρήσαντα ἐλθεῖν εἰς κρήνην, ἣν ἐφύλασσεν ὁ ὄφις· καὶ τοῦ ποτοῦ ἐργόμενος, κατάδοτο τοῦ γήρως τὸ φάρμακον· διὸ πάντας μὲν τοὺς ὄφεις καθ' ἑκάστην νεάζειν ἐνιαυτὸν, ἀποδυομένους τὸ γῆρας· τὸν δὲ ὄφιν τῆς κρήνης φύλακα καταλαβεῖν τὸ δίψος, ὅθεν τοῖς δηχθεῖσιν ἐμποιεῖ δίψαν. ἔστι δὲ ὁ μῦθος παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κωφοῖς. Eamdem fabulam narrat Aelianus de Nat. Anim. VI. 51.

II. Schol. Apollonii Rhodii ad I. 972. Λέγεται δὲ ἴουλος καὶ ζῶόν τι, θηρίδιον πολύπουν· ἑκατέρωθεν γὰρ ἔχει πολλοὺς πόδας, ὥσπερ ἡ σκολόπενδρα. Θεόφραστος δὲ ἐν τῇ πρὸς Φανίαν ἐπιστολῇ καὶ ὄνον φησὶν αὐτὸν καλεῖσθαι, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κωφοῖς σατύροις·

Κυλισθεὶς ὥς τις ὄνος ἰσόπωλος.

Huc pertinet Hesychii glossa: Ονος ἰσόπωλος. ἔστι δὲ ζῶον πολύπουν, ὁσπρίῳ ὅμοιον, ὃ καὶ ἴουλον τινὲς φασίν. Gallis appellatur *Cloporte*. Facile poterat ignarissimus quisque levem scripturae mendam in Tranci verbis eluere. Vellem Heathius conjecturae parsisset. Satius erat lexica consulere.

III. Idem ad I. 1126. Ὅτι δὲ Νύμφη τις Οἰαξίδος γῆς δρεξαμένη τοὺς καλουμένους Ἰδαίους Δακτύλους ἐποίησε, παρὰ Στησιμβρότου εἴληφε· καὶ ὅτι διὰ τὸ ῥυῆναι αὐτοὺς διὰ τῶν χειρῶν, Δάκτυλοι κληθῆναι. Σοφοκλῆς δὲ αὐτοὺς Φρύγας καλεῖ ἐν Κωφοῖς σατύροις. Confer Zenobium Prov. IV. 30. Κέλμις ἐν σιδήρῳ, ubi male citatur Sophocles ἐν Σατύροις, et Wesselingium ad Diodorum Sic. T. I. p. 831. 4.

ΑΑΚΑΙΝΑΙ.

abulae argumentum e parva Iliade sumtum testatur Aristoteles de Poë- cap. 23.

. Pollux IX. 49. Εσῖι δὲ ἡ ψαλις, εἶδος οἰκοδομήματος. ἤπου καὶ Σοφ. Λακαίναις λέγει·

Στενὴν δ' ἔδυμεν ψαλίδα, κοὐκ ἀβάρβαρον.

I. Priscianus L. XVIII. Attici, ἄρχω τουδε καὶ τόδε, ἀντὶ τοῦ κα- χω. Σοφ. Λακαίναις·

Θεοῖς ἄρ' οὔ ποτ', εἴ τι χρὴ βροτὸν λέγειν,
ἄρξασι Φρυξὶ τὴν κατ' Αργείους ὕβριν,
ξυναινέσαιμ' ἂν ταῦτα. μὴ μάχου βίᾳ.

le Priscianus in ultimo versu ξυναινῶ ταῦτα.

III. Strabo p. 560. Τὴν δὲ Λαὰν οἱ Διόσκουροι πρτὲ ἐκ πολιορκίας ἐλεῖν φασῖαι, ἀφ' οὗ δὴ Λακαίρσαι προσηγορεύθησαν. Καὶ Σοφοκλῆς λέγει που·

Νὴ τὼ Λακαίρσα, νὴ τὸν Εὐρώταν τρίτον,
νὴ τοὺς ἐν Αργει καὶ κατὰ Σπάρῖην θεούς.

s versus ad Lacaenas pertinere probabiliter censet Meursius.

ΛΑΟΚΟΩΝ.

I. Harpocration: Αγυιεὺς δέ ἐσῖι κίων εἰς ὀξὺ λήγων, ὃν ἱσῖᾶσι πρὸ τῶν ῥῶν — εἶεν ἂν καὶ παρὰ τοῖς Αττικοῖς λεγόμενοι ἀγυιεῖς, οἱ πρὸ τῶν οἰ- ν βωμοὶ, ὥς φασι Κρατῖνος καὶ Μένανδρος, καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ Λαοκό- ν, μιτάγων τὰ Αθηναίων ἔθη εἰς Τρῖαν, φησί·

Λάμπει δ' ἀγυιεὺς βωμὸς ἀτμίζων πυρὶ
σμύρνης σταλαγμοὺς, βαρβάρων εὐοσμίας.

fer Suidam in Αγυιαί: et scholia ad Comici Vespas 870. ad quem um hos versus protulit Fl. Christianus cum ridicula versione.

II. Scholiastes Comici ad Ranas 678.

Πόσειδον, ὃς Αἰγαίου
μέδεις πρωνὸς, ἢ γλαυκᾶς
μέδεις εὐκνέμου λίμνας
ἐφ' ὑψηλαῖς σκιλάδῖσι
σῖομάτων.

III. Dionysius Halic. Antiq. I. pag. 38.

Νῦν δ' ἐν πύλαισιν Αἰνέας ὁ τῆς θεοῦ

πάρεστ', ἐφ' ὧμων πατρὶ ἔχων κεραυνίου
νώτου κατασβάζοντα βύσσινον σάρος.
κυκλεῖ δὲ πᾶσαν οἰκετῶν πεμπληθίαν·
συνοπάζεται δὲ πλῆθος, οὐχ ὅσον δοκεῖς,
οἳ τῆσδ' ἐρῶσι τῆς ἀπουσίας, φρυγῶν.

In 3. versu proba est lectio νώτου, pro quo Plutarchus Moral. p. 100. aliorsum deflexa sententia citat μέτου. κεραυνίου valet κεραυνοβλήτου, *fulminis adflati ventis*, ut loquitur Virgilius Aen. II. 648. De significatione verbi κυκλεῖ vide Toupii Epist. crit. p. 31. Emendatos duos ultimos versus damus acutissimi Tyrwhitti certa et eleganti conjectura.

IV. Stobaeus Floril. Tit. XXIX. p. 129.

Μέχθου γὰρ οὐδεὶς τοῦ παρελθόντος λόγος.

Nihil molesti retinet exactus labor.

Stobaei cod. Vindobon. in quo singulis fragmentis multo distinctius quam in aliis libris praepositi scriptorum et operum tituli, ita ut summe laudanda hac in parte librarii diligentia omnem eximat dubitationem de cujusque fragmenti auctoritate, hunc versum tamquam e Sophoclis Laocoonte designat; et sequentem cui male adhaeret vulgo hujusce tituli, Sophocli nude tribuit, non adjecto fabulae indice.

V. Vide Lexicon in Καταβάκχης.

ΑΗΜΝΙΑΙ.

I. Notum dramatis argumentum, Argonautarum in Lemnum appulsum, cum Lemniis mulieribus congressus, quem narrat Argonauticorum poeta Lib. I. v. 609. Correctum fuisse videtur post primam emissionem, eorumque in scenam inductum. Nam a Stephano in Δώτιον laudatus ex Λημνίαις πρώτεραις, e quibus hanc χρῆσιν profert, emendatam ab Adr. Heringa Observ. p. 235.

Φιρκτίδης τ' Ἄδμητος, κἀδ' ὁ Δωτιεὺς
Ἀκτίθης Κεμωνός.

II. Schol. Pindari ad Pyth. IV. 303. Πάντας Σοφοκλῆς ἐν ταῖς Λημνίαις τῷ δράματι καταλέγει τοὺς εἰς τὸ Ἀργῷον εἰσελθόντας σκάφος.

III. Schol. Apollonii Rhodii ad I. 773. Ὅτι δὲ ἐμίγησαν οἱ Ἀργοναῦται ταῖς Λημνίαις, Ἡρόδωρος ἱστορεῖ. Αἰσχύλος δὲ ἐν Ὑψιπύλῃ ἐν ἔπλαις ὅτι αὐτὰς ἐπελθούσας χειμαζομένους τοῖς Ἀργοναύταις, μέχρις οὗ ἔφευ ἔλαβε

αὐ' αὐτῶν ἀποβάλλας μίσγεσθαι αὐταῖς. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Λημνίαις καὶ μάν-
ην ἰσχυρὰν αὐτὰς συνάψαι φησίν.

IV. Etymol. M. Ἄθως, ἀκρωτήριον Θρᾴκης. Σοφ.

Ἄθως σκιάζει νῶτα Λημνίας βοός.

ι γὰρ τῇ Λήμνῳ βοῦς χαλκῆ ἵδρυται, ἐφ' ἣν τοῦ Ἄθω ἡ σκιὰ φθάνει. E emniis est hic versus procul dubio. Confer Apollonium Argon. I. 601. eteriorem lectionem amplexus Grotius Λημνίας ἀλός, vertit in Excerptis:

Athos obumbrat Lemnii dorsum maris.

ide Is. Vossii Observat. ad Melam II. 2. p. 119.

V. Vide Αἰχμαλωτίδων fragm. VII. et Lexicon in Ἀξύμβλητον. Ἀσάλ-αλον. Αὐτὸ δείξει.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ.

Ad hanc fabulam pertinent versus a Luciano laudati in Convivio ag. 436. ubi Hetoemocles Stoïcus ista scripsisse fingitur: Εἰ δὲ δείσαντου πκα ἐργίζεσθαί σοι δοκῶ, τὸ κατὰ τὸν Οἰνέα ἐνόησον. ὄψει γὰρ καὶ τὴν ιμὴν ἀγανακτοῦσαν, ὅτι μόνην αὐτὴν οὐ παρέλαβεν ἐκεῖνος ἐπὶ τὴν θυ-ίαν, τοὺς ἄλλους θεοὺς ἐσθιῶν. φησὶ δὲ περὶ αὐτῶν Σοφοκλῆς·

Συὲς μέγιστον χρῆμ' ἐπ' Οἰνέως γύαις
ἀπῆκε Λητοῦς παῖς ἐκηβόλος θεά.

Vide Lexicon in Ἀντίθεσιν. Ἰξοφόρους. Κυάμῳ. Φίλανδρον.

ΜΕΜΝΩΝ.

Dramatis hujus meminit auctor argumenti Ajacis.

ΜΥΣΟΙ.

I. Stobaeus Floril. Tit. XXVI. p. 121.

Ὡς τοῖς κακῶς πράσσουσιν ἡδὺ καὶ βραχὺν
χρόνον λαθέσθαι τῶν παρεστώτων κακῶν.

Quam dulce miseris, proh, vel ad tempus breve
animo memoriam exuere fortunae suae.

II. Idem Tit. XCVIII. p. 405.

Ἄμοχθος γὰρ οὐδείς· ὁ δ'
ἥκιστ' ἔχων μακάρταλος.

Nemo est absque laboribus:
felix cui minimum datur.

III. Strabo p. 546.

Ἀσία μὲν ἡ ξύμπασα κλήζεται, ξένε,
πέλις δὲ Μυσῶν Μυσία προσήγορος.

IV. Athenaeus p. 183. Μνημονεύει δὲ τοῦ τριγώνου τούτου καὶ Σοφοκλῆς, ἐν μὲν Μυσοῖς οὕτως·

Πολὺς δὲ Φρυξ τρίγωνος, ἀντίσπασίά τε
Λυδῆς ἐφυμνεῖ πηκτίδος συζυγία.

καὶ ἐν Θαμύρᾳ, Ἀριστοφάνης δ' ἐν Δαιταλεῦσι, καὶ Θεόπομπος ἐν Πτωχῷ. Εὔπολις δ' ἐν Βάτραις φησίν·

Ὡς καλῶς μὲν τυμπανίζει,
καὶ διαψάλλει τριγώνους.

Eupolidis versus dimetri sunt trochaici.

V. Pollux X. 186. Φαίης δ' ἂν καὶ σισύρναν, Σοφοκλέους ἐν Μυσοῖς λέγοντος·

Ψαλίδας, τιάρας, καὶ σισυρνώδη στολήν.

VI. Vide Lexicon in Αἶολος. Ἀποβάθρα. Ἀποσύρει. Ἀπύρου. Ἀσβεστᾶς. Ἀφθίτους.

ΜΩΜΟΣ Σατυρικός.

Citatur Sophocles in Μώμῳ et in Κώμῳ. Alteruter titulus ex altero depravatus est. Uter verior sit dijudicare haud facile est.

Vide Lexicon in Ἀλώπηξ. Ἀμφίον. Ἀνασύψαι. Ἀνθρωπεῖ. Ἀποσκιλλᾶν. Ἄρπην.

ΝΑΥΠΛΙΟΣ.

Duplex inscriptio fabulae: nam alias citatur ΝΑΥΠΛΙΟΣ ΚΑΤΑΠΛΕΩΝ, alias ΝΑΥΠΛΙΟΣ ΠΥΡΚΑΕΥΣ. Nauplius audita filii sui morte, Graecorum castra ad Troiam adiit, quumque ab iis frustra petiisset, ut a fraudis auctoribus qua Palamedes damnatus fuerat, poenas exigeret, in Graeciam revertens diversas ad urbes appulit, ubi falsis nuntiis primariorum ducum uxores quae a moechis sollicitabantur in crimen impulit. Rem narrat Tzetzes ad Lycophr. 384. Ἀπραξίδες δὲ ὑποσπένψας, πανταλέων λοιπὸν τὰς χώρας τὰς Ἑλληνίδας, παρεσκεύασε τὰς τῶν Ἑλλήνων γυναῖκας μοιχευθῆναι, Κλυταιμνήστραν τὴν τοῦ Ἀγαμέμνονος Αἰγίσθῳ· Αἰγιαλειαν τὴν Διομήδους τῷ υἱῷ Σθενέλου· Μήδειαν δὲ τὴν Ἰδομενέως ὑπὸ Λευκου. Si diversa fuerunt dramata, ex hoc Nauplii facto sumtum fuerit prioris argumentum: materia autem posterioris nota, fax in Caphareo promontorio

dita, qua conspecta Graeci a Troia navigantes, portum esse credide-unt, et ad rupes adlisi naufragio perierunt.

I. Schol. Pindari ad Isthm. VI. 10. Τὸν δὲ τρίτον κρατῆρα Διὸς Σωτῆρος λέγει, καθὰ καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ·

Ζεῦ ναυσίλυτε, καὶ Διὸς Σωτηρίου
σπονδὴ τρίτου κρατῆρος.

II. Stephanus in Ασπίς — Σοφ. ἐν Ναυπλίῳ καταπλέοντι·

Αλλ' ἀσπιδίτην ὄντα καὶ πεφραγμένον,
ὡς ἀσπιδοῦχος, ἢ Σκύθης τοξεύμασι.

III. Stobaeus Floril. Tit. CIV. p. 427.

Τῷ γὰρ κακῶς πράσσοντι μυρία μία
νὺξ ἐστίν· εὖ παθόντα δ' ἑτέρᾳ θανεῖν.

ic scripti sunt hi versus in Reg. cod. Legendum videtur εὖ παθόντα ἑτέρᾳ θανεῖν, subintellecto χρὴ, aut simili verbo, quod in subsequente ersu, ab excerptore praetermisso, subjectum fuisse probabile est. Sen-ntia est: *Infelici nox una mille esse videtur; cui bene est, ei sta-m altero die moriendum est.* Grotius Graeca a se parum feliciter emen-ata sic vertit:

Mala namque passo mille si felicior
nox una detur, altera mors imminet.

IV. Aristides T. I. p. 259. de incendio quo deflagravit Cereris tem-lum: Παίας Ναυπλίου ΠΑΓΑΣ ΥΠΟΠΥΡΟΥΣ, ὡς ἔφη Σοφοκλῆς, ἄξιον ἡ πυρκαϊᾷ ταύτῃ παραβαλεῖν;

V. Achilles Tatius Isag. ad Arati Phaenom. cap. I. Σοφοκλῆς δὲ Παλα-δὶ ἀνατίθησιν. λέγοντα γὰρ Ναύπλιον εἰσάγει.

Οὗτος δ' ἐφεῦρε τεῖχος Αργείων στρατῷ,
σταθμῶν, ἀριθμῶν, καὶ μέτρων εὑρήματα·
κἀκεῖν' ἔτευξε πρῶτος ἐξ ἑνὸς δέκα,
κἀκ τῶνδέ γ' αὖθις εὗρε πεντηκοντάδας
εἰς χίλι'· οὗτος εἷς στρατῷ φρυκτωρίαν,
ὕπνου φυλάξεις, ἐς δ' ἕω σημάντρια
ἔδειξε, κἀνέφηνεν οὐ δεδειγμένα·
ἐφεῦρε δ' ἄστρων μέτρα καὶ περισταφάς,
τάξεις τε ταύτας, οὐρανιά τε σήματα,
ναῶν τε σωμαντῆρσιν ἐνθαλασσίων

Ἀχίλλου σίροφάς τε καὶ Κυνὸς ψυχραὶν δύσιν.

Sic optime hos versus disposuit et emendavit Heathius, sagaciter observans eos e Palamede non esse, quum in illo dramate Nauplii persona locus non fuerit. Ista v. 3. ἔτυξε ἐξ ἑνὸς δέκα, et quae sequuntur, pertinent ad Palamedis commentum in militari disciplina, quo facilem invenit militum multitudinem numerandi, divisam in δεκάδας, πεντηκοντάδας, χιλιάδας: qua de re videndus Dio Chrysost. Orat. de Exercit. p. 225. Grotii versionem, etiamsi Graecis, ut oportuit, digestis, non usquequaque congruat, subjicimus tamen:

Hic Graeca docuit castra vallo includere:
numerosque mensurasque certosque ordines
idem ille reperit, et suas rebus notas:
jussitque primum surgere ex uno in decem:
construxit inde quinquies denùm agmina:
millena deinde: signa quin et bellica
disposuit ignes, ante notos nemini.
deprendit astris quis modus, quae sint viae,
custodiae soporis, aurorae indices,
regimenque ratibus in salo natantibus
Plaustri rotatum, et frigus occidui Canis.

VI. Eustathius pag. 228. Παλαμήδους ἐπινοησαμένου κυβείαν καὶ πεττοὺς ἐν Ἰλίῳ εἰς πραμύθιον λιμοῦ κατασχόντος τὴν στρατιάν, λίθος ἐπεῖ ἐδείκνυτο ἐφ' οὗ ἐπαίσσειον. τῆς δὲ τοιαύτης ἐπινοίας τοῦ Παλαμήδους, καὶ τῆς εἰς σεως δὲ τοῦ χρόνου, ἣν καὶ αὐτὴν ἐκεῖνος ἐσοφίσατο, μάρτυρα παράγει Σοφοκλῆν, ὃς ἐν δράματι ὁμωνύμῳ τῷ εὑρετῇ Παλαμήδει φησίν·

Οὐ λιμὸν οὗτος τόνδ' ἀπῶσι, ξὺν θεῷ
εἰκεῖν, χρόνου τε διατριβὰς σοφωτάτας
ἐφεῦρε, φλοίσβου μετὰ πόνου καθημένους,
πεσσοὺς, κύβους τε, τερπνὸν ἀργίας ἄκος;

Nonne hic Deum virtute nos omnes fame
exemit? usum nonne sapientem otii,
laboris intervalla, dedit, ignaviae
dulcem medelam, tesseram et latrunculos?

Nihil tam apertum est, quam hos versus ad eamdem Nauplii ῥῆσιν pertinere, cujus partem ab Achille Tatio servatam supra protulimus. Proinde

nt itidem ex Nauplio: aut si Eustathii fidem sequimur, licet drama-
m quibus nunc caremus nullum ipse viderit, ad Palamedem priores
:eri etiam referendi sunt. Nihil superest, unde colligere possimus,
iaenam fuerit harum fabularum oeconomia: id tantum apparet, in ea
i materiam dedit Palamedes a Pelasgis infanda sub proditione neci
missus, Nauplii, cujus ex persona ῥῆσις ista recitata fuit, nullas par-
i esse potuisse. Non enim is in castris Graecorum erat, quando Pala-
edes Ulyssis fraude oppressus fuit. Ad eamdem ῥῆσιν pertinet etiam
:rsus ille a Polluce, Hesychio, Eustathio, aliisque citatus:

Καὶ πεσσὰ πεντέγραμμα καὶ κύβων βελάς.

uem Grotius sic vertit in Excerptis:

Calculi per lineas
qui promoventur quinque, jactusque aleae.

VII. Vide Lexicon in Ἀνόρεος. Ἐλύμνιον. Ἐοίκετα. Κατευλάδα. Ναύ-
λιμον. Ὀλκία. Πεσσά. Τρίτος κρατήρ.

ΝΑΥΣΙΚΑΑ ἢ ΠΛΥΝΤΡΙΑΙ.

I. Eustathius p. 1553. Μάλιστα δέ, φασὶν, ἐπεμελήθησαν ὕστερον σφαι-
ρικῆς, πόλεων μὲν, κοινῇ Λακεδαιμόνιοι· βασιλέων δὲ, ὁ μέγας Ἀλέξαν-
δρος· ἰδιωτῶν δὲ, Σοφοκλῆς ὁ τραγικός. ὃς καὶ, ὅτε, φασὶ, τὰς Πλυντρίας
ἐδίδαξε, τὸ τῆς Ναυσικάας πρόσωπον σφαίρᾳ παιζούσης ὑποκρινόμενος, ἰσχυ-
ρῶς ἐνεκείμησεν. Hausit ista, ni fallor, ex Athenaei L. I. cujus nos in
prome p. 20. legimus de Sophocle scripta: ἄκρως ἐσφαίρισεν, ὅτε τὴν
Ναυσικάαν καθῆκε. Sic enim legendum cum Casaubono; qui, neque Eu-
stathii recordatus, quum perdoctum conderet dramatum Sophoclis cata-
logum, velut duo diversa Ναυσικάαν recensuit et Πλυντρίας. Unum fuit
duntaxat, inscriptum ΝΑΥΣΙΚΑΑ ἢ ΠΛΥΝΤΡΙΑΙ. *Valckenarius ad*
Eur. Hippol. p. 181. Quam superiori loco Eustathius citat fabulam τὰς
Πλυντρίας, eamdem in Comment. ad Iliadem p. 351. innuit his verbis:
Ὅτι δὲ τὸ σπευδαίως καθαρίζειν ἐφιλεῖτο τοῖς παλαιοῖς, δηλοῦσι μυρίοι καὶ
ἐν μιᾷ Ὁμήρου. μαίτυρεῖ δὲ καὶ ἡ κωμικὴ ποίησις, ἔτι δὲ καὶ ἡ τραγικὴ,
ἐν ᾗ περιλάμπων Σοφοκλῆς περιάδεται οὐ μόνον δεινὸς εἶναι σφαιρίσαι, ὡς ἡ
κατ' αὐτὸν ἐδήλωσε δραματικὴ Ναυσικάα, καθὰ καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσ-
σειαν δηλοῦται· ἅμα καὶ καθαρίζειν ἄκρος, οὕτω δὲ καὶ ἐρχεῖσθαι καὶ χορεύειν.

II. Vide Lexicon in Ἀναροιβδεῖ. Ἐπενδύτης. Λαμπάνη.

NIOBH.

I. Athenaeus p. 601. Αἰσχύλος μέγας ὢν ποιητὴς καὶ Σοφοκλῆς εἰς τὰ θέατρα διὰ τῶν τραγῳδιῶν τοὺς τῶν παίδων ἔρωτας· ὁ μὲν, τὸν Ἀχιλλέως πρὸς Πάτροκλον, ὁ δ' ἐν τῇ Νιόβῃ, τὸν τῶν Νιόβης παίδων. Nioben Sophoclis intelligendam esse et ipsa formula ostendit ὁ μὲν, ὁ δὲ, quorum prius ad Aeschylum, posterius ad Sophoclem referendum sit. Plutarchi locus plane demonstrat Moral. p. 760. Τῶν τοῦ Σοφοκλέους Νιοβιδῶν βαλλομένων καὶ θνησκόντων, ἀνακαλεῖταί τις οὐδένα βοηθὸν ἰδὼν οὐδὲ σύμμαχον, ἢ τὸν ἐρασθήν. Vide Valckenarii Diatr. Eurip. p. 1. unde haec petita.

II. Scholiastes Aeschyli ad Prometheum 435. cujus locum emendatum damus infra in Phrygibus.

III. Eustathius p. 1367. Τῆς Νιόβης ἡ συμφορὰ καλὰ μέν τινες ἱστοροῦσι δι' ἃ· κατὰ δέ τινας ἐν Θήβαις γενέσθαι λέγεται. Σοφοκλῆς δὲ τοὺς τῆς παιδὰς αὐτῇ ἐν Θήβαις ἀπολέσθαι φησίν· αὐτὴν δὲ εἰς Λυδίαν ἐλθεῖν. In hanc fabulam respexit Lutatius ad Statii Theb. Lib. VI. *Niobe, secundum Homerum, duodecim filios habuit. Sophocles autem dicit eam quatuordecim habuisse.*

IV. Diogenes Laërt. in vita Zenonis VII. 28. Ἐτελεύτα δὲ εὔτονός τε τῆς σχολῆς ἀπιὼν πρασιᾷ λίαν, καὶ τὸν δάκτυλον περιέρρηξε. πεσὼν δὲ τὴν γῆν τῇ χειρὶ, φησὶ τὸ ἐκ τῆς Νιόβης· Ἔρχομαι, τί μ' αὖτις; Vide Valckenarium ad Eurip. Phoenissas p. 320.

V. Niobes mentio in his Comici versibus in Vespis 579.

Κἂν Οἰκῆγος εἰσέλθῃ φεύγων, οὐκ ἀποφεύγει, πρὶν ἂν ἡμῖν
ἐκ τῆς Νιόβης εἴπῃ ῥῆσιν, τὴν καλλίστην ἀπολέξας.

Verum incertum an Oeagrus tragoedus Aeschyli, Sophoclisne Niobe egerit.

VI. Plutarchus Symposiacon VI. 6. αὐτοὺς παραλογιζόμεθα, ὅτι εὐθὺς εἶναι τὸ θερμαῖνον ὑπολαμβάνοντες· καὶ ταῦθ', ὁρῶντες ὅτι τὸ ἱμάτιον ἐν χειμῶνι θερμαίνει, ἐν δὲ ἡλίῳ ψύχειν λέγομεν. ὥσπερ ἡ τῆς τροφὸς ἐκείνη τὰ τῆς Νιόβης τέκνα τιθηνεῖται,

λεπτοσπαθήτων χλανιδίων ἐρεπτίοις
θάλπουσα καὶ ψύχουσα, καὶ πόνῳ πόνον
ἐκ κυκλὸς ἀλλάσσουσα τὸν καθ' ἡμέραν.

Ita

Hos versus e Sophoclis Niobe petitos emendavit Valckenarius in Adnotationibus Phalaridis Epistolis praemissis pag. X. Quae de hoc fragmento disputat vir summus ne doctiores quidem legisse poenitebit.

VII. Vide Scholiastam nostrum ad Oed. Col. 684. et Lexicon in Δερματίνης. Ελύμους. Η ἀντὶ τοῦ ἢ.

ΝΙΠΤΡΑ ἢ ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΑΚΑΝΘΟΠΛΗΞ.

Argumentum fuit mors Ulyssis pastinacae radio icti a Telegono filio. Rem his verbis narrat Eustathius p. 1676. Τηλέγονος ὁ Κίρκης καὶ Ὀδυσσέως ἠφανισμότευχλον δόρυ ἔχων, οὗ ἀδαμαντίνη μὲν ἡ ἐπιδορατὶς, αἰχμὴ δὲ, κέντρον θαλατίλιας τρυγόνος, χρυσοῦς δὲ ὁ σύνδεσμος, καὶ ἐλθὼν ἐκ Τυρσηνίας εἰς ἀναζητήσιν τοῦ πατρὸς, καὶ λεηλατῶν ἀγνοίᾳ τὰ ἠπειρωτικὰ τοῦ Ὀδυσσέως κτήματα, καὶ εὑρὼν ἀντίπαλον τὸν πατέρα, ἀνεῖλεν οὐκ εἰδώς. καὶ οὕτω τῷ κατὰ θάλασσαν ἀεὶ κακῶς πράττοντι, ἐκ θαλάττης αὖθις ὁ θάνατος, ὃς ἔπεφνεν αὐτὸν, καθά καὶ Οππιανὸς ἱστορεῖ, τῷ τῆς τρυγόνος κέντρῳ. Pastinacam describit Oppianus Αλιευτικῶν II. 462. unde, quae de piscis hujus radio, quem βέλος appellat, huc pertinentia habet, describam:

Κεῖνό ποτ' αἰγανέῃ δολιχήρεϊ κωπαΐσσῃ
Κίρκη Τηλεγόνῳ πολυφάρμακος ὤπασε μήτηρ,
αἰχμάζειν δηΐοις ἄλλον μόρον· αὐτὰρ ὁ νήσῳ
αἰγιβότῳ προσέκελσε, καὶ οὐ μάθε πώεα πέρθων
πατρὸς ἑοῦ· γεραρῷ δὲ βοηδρομέοντι τοκῆϊ
αὐτῷ, τὸν μάσλινε, κακὴν ἐνεμάξατο κῆρα.
ἔνθα τὸν αἰολόμητιν Ὀδυσσέα, μυρία πόντου
ἄλγεα μετρήσαντα πολυκμήτοισιν ἀέθλοις,
τρυγὼν ἀλγινόεσσα μιῇ κατεπήρατο βιπῇ.

Hanc fabulam Pacuvius latinam fecit, sed libere, Romanorum tragicorum more, qui, servata Graecorum dramatum oeconomia, multa mutabant in moribus et sententiis. Vide Ciceronis Tuscul. II. 20. Dubitare non debebat Casaubonus, quin Sophocles Νίπτρα ediderit. Verum non est Pacuvium novo titulo NIPTRA inscripsisse fabulam, cui Sophocles indicem fecerat Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλήξ. Sophoclei dramatis index fuit Νίπτρα ἢ Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλήξ, ut aliae multae fuerunt fabulae duplici titulo insignitae. Νίπτρα citat Suidas in Παρουσία, quod Casaubonum fugerat. Apollodorus Tarsensis eodem titulo Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλήξ tragoediam

scripserat, teste Suida, cujus verba luxata. Vide Hemsterhusii notam ad Thomam M. in Ακανθοπλήξ.

I. Stephanus in Δωδώνη — λέγεται καὶ Δωδών, ἧς τὴν γενικὴ Σοφ. Ὀδυσσεῖ Ακανθοπλῆγι·

Νῦν δ' οὔτε μ' εἰς Δωδῶνος, οὔτε Πυθικὰς
γύας τις ἂν πείσειεν.

καὶ δοτικήν·

Δωδῶνι ναίων Ζεὺς ὁμέστιος βροτῶν.

τῆς μὲν τοι Δωδώνης, Δωδωναῖος· καὶ τὸ θῆλυ, Δωδωνίς. Σοφ. Οὐτιδ. Ακανθοπλῆγι·

Τὰς Θεσπιῳδοὺς ἱερίας Δωδωνίδας.

Stephani interpretes dramatis titulum imperite verterunt, ULYSSES SPINIS FLAGELLATUS, ULYSSES FLAGRIS CAESUS. Verti debuit ULYSSES PASTINACAE RADIO VULNERATUS. Plinius L. IX. Sect. 72. *Radix super caudam eminens trygonis, quam nostri* pastinacam *appellant, quincunciali magnitudine. Arbores infixus radici necat: arma, ut telum, perforat: vi ferri, et veneni malo.*

II. Scholiastes Ms. Homeri ad Iliad. A. 135. Καὶ Σοφ. ἐν Οὐτιδ. Ακανθοπλῆγι·

Εἰ μέν τις οὖν ἔξεισιν· εἰ δὲ μή, λέγε.

Ad eumdem Homeri locum, ubi variis exemplis ellipsin illustrat, Eustathius hunc e Sophocle senarium profert, sed omisso dramatis titulo.

III. Ad hanc fabulam respicit Philosophus in libello de Poëtica cap. XIV. Ο Τηλέγονος ὁ ἐν τῷ τραυματίᾳ Οδυσσεῖ.

IV. Vide Sophoclis vitam, et Lexicon in Αθηρεύτων. Ελαιόκαπτα. Παρουσία.

ΞΟΑΝΗΦΟΡΟΙ.

Scholiastes Aeschyli ad S. Th. 310. Εἴρηται δὲ καὶ ἐν Ξοανηφόροις Σοφοκλέους, ὡς οἱ Θεοὶ ἀπὸ τῆς Ιλίου φέρουσιν ἐπὶ τῶν ὤμων τὰ ἑαυτῶν ξόανα, εἰδότες ὅτι ἁλίσκεται. Vide Stanleii notam ad ejusdem Aeschylei dramatis v. 223.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ.

Argumentum, Ulysses furorem simulans, ne ad Troiam navigare cogeretur, et a Palamede fraudis convictus. Προσποιούμενον γὰρ αὐτὸν

μαίνεσθαι, Παλαμήδης ἔλεγξεν, inquit Scholiastes noster ad Philoct. 1025. Hac de re exstant apud Ciceronem de Officiis III. 25. Pacuvii versus ex Armorum judicio:

Cujus ipse princeps jurisjurandi fuit,
quod omnes scitis, solus neglexit fidem:
furere assimulavit; ne coiret, institit.
quod ni Palamedis perspicax prudentia
istius percepset malitiosam audaciam,
fide sacratae jus perpetuo falleret.

Inde Ovidius Metam. XIII. 36.

Detrectavitque furore
militiam ficto: donec solertior isto,
sed sibi inutilior, timidi commenta retexit
Naupliades animi, vitataque traxit in arma.

I. Pindarus Isthm. VI. 86.

Τὸν Ἀργείων τρόπων
ἐρέσσεται που κἀν βραχίοσιν.

Ad quae Scholiastes: Μακρολόγοι μὲν οὖν οἱ Ἴωνες· σύντομοι δὲ οὐ μόνον Λάκωνες, ἀλλὰ καὶ Ἀργεῖοι. Σοφ. Ὀδυσσεῖ Μαινομένῳ·

Πάντ' οἶσθα, πάντ' ἔλεξα τἀντεταλμένα,
μῦθος γὰρ Ἀργολιστὶ συντέμνειν βραχύς.

Scis cuncta: dixi quidquid injunctum est: brevis
est sermo, summam more qui Argolico exprimit.

II. Vide Lexicon in Ἐμπίραμος. Ἡμαλάψαι. Θριπλοῦσι. Θριάζειν. Ἰάγνον.

ΟΙΝΟΜΑΟΣ ἢ ΙΠΠΟΔΑΜΕΙΑ.

Una eademque fuit fabula, quae modo Hippodamiae, modo Oenomai titulo citatur.

I. Stobaeus Floril. Tit. XXVII. p. 121.

Ὅρκου δὲ προσθέντος, ἐπιμελεῖσθέρα
ψυχὴ κατίσθη. δισσὰ γὰρ φυλάσσεται,
φίλων τε μέμψιν, καὶς θεοὺς ἁμαρτάνειν.

Mens excitari jurejurando solet,
ut bina diligenter evitet mala,
culpari amicis, et Deos offendere.

II. Athenaeus p. 410. Σοφοκλῆς Οἰνομάῳ·

Σκυθιστὶ χειρόμακτρον ἐκπεπαρμένος.

Huic senario accommodata est Hesychii glossa a Lennepio ad Phalaridis Epist. p. 73. emendata: Οἱ Σκύθαι τῶν λαμβανομένων ἐν πολέμοις ἀνδρῶν τὰς κεφαλὰς ἐκδέροντες, τοῖς δέρμασιν ἀντὶ χειρομάκτρων ἐχρῶντο. Eodem sensu glossam emendavit Toupius ad Suidam III. pag. 40. sed aliquanto minus veteris scripturae vestigiis insistens.

III. Idem p. 564. Σοφοκλῆς δέ που περὶ τοῦ κάλλους τοῦ Πέλοπος διαλεγομένην ποιήσας τὴν Ἱπποδάμειαν, φησίν·

Τοίαν Πέλοψ ἴυγγα θηρατηρίαν
ἔρωτος, ἀστραπὴν τιν' ὀμμάτων ἔχει·
ἐνθάλπεταί μὲν αὐτὸς, ἐξοπλᾷ δ' ἐμέ,
ἴσον μετρῶν ὀφθαλμὸν, ὥσθ' τέκτονος
παρὰ σταθμὴν ἰόντος ὀρθοῦται κανών.

Sunt admodum depravati hi versus apud Athenaeum: eos exhibeo, uti emendati leguntur in notis ad Euripidis Hippolytum 468. nisi quod in ult. v. ubi in Athenaeo legitur παρὰ σταθμὴν ἑστὸς, veram lectionem restitui, quam conjectura leni, facili et certissima adsecutum est ingeniosi Tyrwhitti acumen. Valckenarius legebat παρὰ σταθμὴν ἑστῶτος, constante itidem metro, nec malo sensu. Studio, ut videtur, doctissimus viros carpendi Toupius ad Theocriti Scholiastem p. 211. tum alia, tum istud ἰόντος tuetur, quod ego prorsus mendosum esse statuo. Elegans metaphora Theognis dixit: εἶμι παρὰ σταθμὴν ὀρθὴν ἰδών. Sed qui extra metaphoram loquitur de fabro materiam aequante, non dicit eum *ad perpendiculum ire*, dum amussim dirigit; bene vero, eum *oculo perpendiculum servantem*, amussim dirigere. Toupii reliqua praetermitto, quae ei nollem excidisse. Hos versus a se parum feliciter emendatos ita vertit Grotius:

Quas illecebras ille, vim venaticam
amoris acre fulgur oculorum gerit?
etiam ille quoties saltat, aequali modo
me contuetur, sicut artificem faber
quum jacit amussim, lineam rectam facit.

IV. Aristophanes Avibus 1337.

Γενοίμαν αἰτὸς ὑψιπέτας,

ὡς ἂν ποταθείην ἀτρυγέτου
γλαυκᾶς ὑπὲρ εἴδωλα λίμνας.

Hos versiculos Comicum e Sophoclis Oenomao traduxisse Scholiastes monet. Simile votum observes in Oed. Col. 1081. et in Euripidis Hippolyto 737.

V. Diogenes Laërt. in vita Arcesilai IV. 35. Πρὸς δὲ τὸν δαιμονιστικὸν καὶ φιλόλογον, εἰπόντα τι ἀγνοεῖν, ἔφη·

Λήθουσι γάρ τοι κἀνέμων διέξοδοι
θήλειαν ὄρνιν, πλὴν ὅταν τόκος παρῇ.

ἔστι δὲ ταῦτα ἐκ τοῦ Οἰνομάου Σοφοκλέους.

Nescit latentes transitus ventorum avis
femella, fetus adsit ni in praesentia.

Confer Suidam in Διέξοδοι et in Λήθουσι, ubi demum versus isti emendate scripti leguntur: quod Grotium fugisse miror, cujus versio, in Excerptis videnda, a Graecorum sensu quam longissime remota est. Arcesilaus vocem τόκος alio sensu accipiens, jocum ex ambiguitate petebat, innuens foeneratorem nihil aliud nosse nec cogitare, quam tempus exigendae usurae.

VI. Hesychius: Ἀρουραῖος Οἰνόμαος. Δημοσθένης Αἰσχίνην οὕτως ἔφη, ἐπεὶ κατὰ τὴν χώραν περιοσίων ὑπεκρίνετο Σοφοκλέους τὸν Οἰνόμαον.

ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ.

Vide Lexicon in Ἀκεσίδρον. Δρόσα.

ΠΑΝΔΩΡΑ ἢ ΣΦΥΡΟΚΟΠΟΙ.

I. Athenaeus p. 476. ubi de voce κέρας *poculum* significante: Καὶ Σοφοκλῆς Πανδώρᾳ·

Καὶ πλῆρες ἑκατόν τι χρύσειον κέρας
τρίψει γέμοντα μαλθακῆς ὑπ' ὠλένης.

II. Vide Lex. in Ἐνουρήθρα. Κεχήλωμαι. Ὀργασμός.

ΠΕΛΙΑΣ.

Erotianus in Glossario Hippocrateo: Παιδικὸν πάθος. παιδίαν νῦν, τὴν παιδοτροφίαν· ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πελίᾳ φησί·

Λευκὸν γὰρ αὐτὴν οὐκ ἐπαίδευσεν γάλα.

ΠΕΡΙΑΛΟΣ.

Vide Lexicon in Καρπομανής.

ΠΗΛΕΥΣ.

I. Clemens Al. Strom. VI. p. 748.

Πηλέα τὸν Αἰάκειον οἰκουρὸς μόνη
γερονταγωγῶ, κἀναπαιδεύω πάλιν.
πάλιν γὰρ αὖθις παῖς ὁ γηράσκων ἀνήρ.

Ego sola servans Pelei Aeacidae larem,
senem guberno semper et manibus rego:
namque aetas hominis ultima in puerum redit.

Profert hos versus etiam, sed minus emendate, Scholiastes Comici ad Nubes 1419. Medii parodia est in Equitibus 1098. ubi Demus iusciario ait:

Καὶ μὴν ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω σοι τουτονὶ
γεροντιαγωγεῖν, κἀναπαιδεύειν πάλιν.

Vide Toupium Cur. nov. in Suidam p. 33.

II. Ὁμοῤῥοθῶ, συνθέλω,
συμπαραινέσας ἔχω,
προσόδια μεγάλα
σεμνὰ προσιέναι θεοῖσιν.
ἕτω δὲ Πυθιὰς βοᾷ τῷ θεῷ.

Hos versus in Aves transtulit Comicus 851. e Sophoclis Peleo, teste Scholiasta, illisque sua salse immiscuit.

III. Vide Lexicon in Κυκνῖτις. Λιποψυχεῖν. Μὴ νόμισον. Ἐπαλαιφεῖν.

ΠΟΙΜΕΝΕΣ.

I. Tzetzes ad Lycophronem 529. Ἱστορεῖ ὁ Σοφοκλῆς ἐν Ποιμέσιν, ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος ἀναιρεθῆναι τὸν Πρωτεσίλαον. Inde excogitari potest fabulae argumentum, cui titulum fecit Chorus e pastoribus constans.

II. Sextus Empiricus adversus Grammaticos p. 286. Οὔτε γὰρ ἐκ τέχνης τινὸς μεμαθήκασιν, ὅτι οἱ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ποιμένες, ἰὼ βαλὴν λέγοντες, ἰὼ βασιλεῦ λέγουσι Φρυγιστί· ἀλλὰ παρ' ἄλλων ἀκούσαντες. Hesych. Βαλὴν, βασιλεὺς Φρυγιστί.

III. Harpocration in Νάπαιον. Ὅτι γὰρ θαλλῷ χαίρουσιν αἱ αἶγες, καὶ Σοφοκλῆς Ποιμέσιν·

Εωθινὸς γὰρ πρίν τιν' αὐλητῶν ὄρᾶν,
θαλλὸν χιμαίρας προσφέρων νεοσπάδα,

εἶδον εἱρκτὲν εἰλίχοντα παραλίαν πέτραν.

Leguntur hi versus etiam apud Athenaeum p. 587. Ad primum pertinet Hesychii glossa: Αὐλητὴν, τὸν τοῦ κώπου ἐπιμελούμενον τῶν προβάτων. In 3. lego una voce παραλίαν. Sic in Theseo παραιλίαν εἰλίχων.

IV. Athenaeus pag. 319. Τῶν πηλαμίδων μνημονεύει καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πημέσιν·

Εἶθ' ἡ πάροικος πηλαμὶς χειμάζεται,
πάροικος Εὐξεινοντὶς, ὡραία θέρους
τῷ Βοσπορίτῃ, τῷδε γὰρ θαμίζεται.

Huc referri potest Hesychii glossa: Θαμίζεται, ὁμιλεῖ.

V. Plutarchus Vit. parall. p. 795. Οἱ Σοφοκλέους βοτῆρες ἐπὶ τῶν πημόνων λέγουσιν·

Τούτοις γὰρ ὄντες δεσπότ' αἰ δουλεύομεν,
καὶ τῶνδ' ἀνάγκη καὶ σιωπώντων κλύειν.

Famulamur illis, qui tamen domini sumus,
quamvisque taceant, nos ea audire est opus.

Ad nullam aliam Sophoclis fabulam melius quam ad Pastores hi versus referri possunt.

VI. Vide Lexicon in Ἀμφήμερον. Ἀναλῶσαι. Βάρις. Βερεκύντα. Θρηνεῖν. Ἰάπτα. Κυκνῆτις. Ξανῶ. Φοινικίους. Ψόφ.

ΠΟΛΥΙΔΟΣ ἢ ΜΑΝΤΕΙΣ.

I. Etymologicon Regium Ms. citatum in Valckenarii Diatr. Eurip. p. 100. Πολυίδος. Οὕτω καὶ Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Ἀρχιβίου.. καὶ ἔστι, φησὶν, πολυίδμων μάντις ὤν. οὕτω καὶ τὸ δρᾶμα ἐπιγράφεται παρὰ Ἀριστοφάνει. μαρτυρεῖ δὲ Φιλόξενος. καὶ Σοφοκλῆς δὲ Μάντεσι συνίστειλεν·

Ὁρῶ πρὸ χειρῶν Πολυΐδου τοῦ μάντεως.

καὶ πάλιν·

Οὐκ ἔστιν εἰ μὴ Πολυΐδῳ τῷ κειράνῳ.

Eadem nominis scriptura apud Clementem Al. Strom. I. p. 399. ubi inter insignes vates recensetur Πολυΐδός τε ἐν Ἄργει, καὶ ἐν Μεγάροις, οὗ μέμνηται ἡ τραγῳδία.

II. Euripidis Schol. ad Phoenissas 1290. Τῆς κύστεως τὸ σῶμα ἐρίῳ διαμειλήσαντες ἐπετίθεσαν τῷ πυρὶ, καὶ παρετήρουν πῶς βαγήσεται, καὶ ποῦ τὸ οὖρον ἀκοντίσει. Σοφοκλῆς ἐν Μάντεσι·

Τὰς μαλοδετῖς κύτλους.

III. Stobaeus Floril. Tit. XXIX. p. 127.

Οὔ τοι γ' ἐφίξει τῶν ἄκρων ἄτερ πόνου.

Citra laborem magna non datur assequi.

Vide Valckenarium ad Phoenissas p. 127.

IV. Porphyrius de Abstinentia L. II. p. 134. Edit. Ultrajectinae. Clemens Al. Stromat. IV. p. 565.

Ἦν μὲν γὰρ οἰὸς μαλὸς, ἦν δὲ πάμπιλου
σταυδὴ τε, καὶ βὰξ ἐντεθησαυρισμένη·
ἐνῆν δὲ συμμιγὴς ὁλαῖς παγκαρπία,
λῖπός τ' ἐλαίας, καὶ τὸ ποικιλώταλον
ξουθῆς μελίσσης κηρόπλαστον ἔργανον.

Vesti inerat ovium vellus: inerat vitium
latex, et uva cui suus perstat vigor,
et omnigenerum fructuum collectio,
et pinguis oleae sudor, et flavens apis
quod multiforme struxit e ceris opus.

Ultimum versum citat Schol. Euripidis ad Phoenissas 116. ubi docet ἔργανον poni pro ἔργον, ἐκ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιούμενον. Confer Xylandri et Casauboni notas ad Strabonem p. 31.

V. Schol. Comici ad Ranas 596. Σοφοκλῆς ἐν Μάντεσιν ἐπί τινων ἐρίων·

Τοὺς γλαμυροὺς κατὰ φορβάν.

VI. Vide Lexicon in Ἀνταίας. Ἀραῖον.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ.

I. Strabo L. X. p. 721. Ὁ δ' οὖν Σοφοκλῆς ποιήσας τὸν Μενέλαον ἐκ τῆς Τροίας ἀπαίρειν σπεύδοντα ἐν τῇ Πολυξένῃ, τὸν δ' Ἀγαμέμνονα μακρὸν ὑπολιφθῆναι βουλόμενον, τοῦ ἐξιλάσασθαι τὴν Ἀθηνᾶν χάριν, εἰσάγει λέγοντα τὸν Μενέλαον·

Σὺ δ' αὖθι μίμνων τήνδε κατ' Ἰδαίαν χθόνα
ποίμνας Ὀλύμπου συναγαγὼν θυηπόλει.

II. Stobaeus Ecl. Phys. p. 129. In Excerptis Grotii p. 165. Ἀχέρων δὲ καὶ Ἀχερουσία λίμνη ταυτὸν, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πολυξένῃ τοῦ Ἀχιλλέως ψυχὴν εἰσάγει λέγουσαν·

Ὦ τὰς ἀπαίωνάς τε καὶ μελαμβαθῆς

λιποῦσα λίμνας ἧλθον ἠχούσας γόοις,
Ἀχέροντος ὀξυπλῆγος ἀρσίνας χοάς.
Nigrum relinquens flumen immedicabile
Acherusiae paludis accessi vadum
ubi maesta saevis ripa lamentis sonat.

a primo versu lego ᾧ, *cui*, vel *propter quod*, relatum ad id quod raecedebat. Vulgo legitur sine ullo sensu ὦ. Reposui μελαμβαθεῖς pro ulgato μελαμβαφεῖς, quarum vocum confusionem breviter adtigi ad eschyli Prometheum 219. Valckenario placuit μελαμφαεῖς, cujus omnino deunda nota ad Phoenissas pag. 367.

III. Idem Florilegii Tit. XLIX. p. 187.

Οὐ γάρ τις ἂν δύναιτο πρωρατὴς στρατοῦ
τοῖς πᾶσι δεῖξαι καὶ προσαρκέσαι χάριν·
ἐπεὶ οὐδ' ὁ κρείσσων Ζεὺς ἐμοῦ τυραννίδι
οὔτ' ἐξεπομβρῶν, οὔτ' ἐπαυχμήσας, φίλος
βροτοῖς ἂν ἔλθοι γ', εἰ δίκην λόγων ὄφλοι.
πῶς δῆτ' ἐγὼ θνητός τ' ἂν, ἐκ θνητῆς τε φυῆς,
Διὸς γενοίμην εὖ φρονεῖν σοφώτερος;
Nemo imperator se potest exercitus
jactare cunctis largitate gratiae:
nec ipse qui me latius regnat Deus,
seu siccat agros, imbre seu fuso rigat,
in jus vocatus omnibus caussam probet.
mortalis ergo matre mortali satus
quinam Jovem ipsum vincerem prudentia?

Tragici sensum dilucide et eleganter expressit Grotius, sed quem e Graecis aegre elicias. In codice sic scriptus est quintus versus: βροτοῖς ἀνελθὼν ἐς δίκην λόγους ὄφλοι. Judicio damnati Atticis dicuntur ὄφλειν δίκην, quod hic vix locum habere potest. Aptum sententiae verbum esset δίκην seu λόγον ὑπέχειν. Ceterum aemulatus est Sophocles Theognidem cujus haec est sententia:

Ἀσθοῖσιν δ' οὔπω πᾶσιν ἀδεῖν δύναμαι.
οὐδὲν θαυμαστὸν, Πολυπαΐδη. οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς
οὐδ' ὗων πάντας ἀνδάνει, οὐτ' ἀνέχων.

IV. Schol. Apollonii Rhodii ad II. 1123.

Αω᾽ αἰθέρος δὲ πᾶσ᾽ λυγαίου πέφυς.

V. Ad Polyxenam respexisse videtur Longinus p. 42. Editionis Ox. novissimae: Ακρως δὲ καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ Φυσήσαντος Οἰδίπου καὶ τὸν μετὰ διοσημείας τινὸς θάλλοντος πεφάντασται, καὶ κατὰ τὸν ἀπόπλουν τῶν Ελλήνων, ἐπὶ τοῦ Αχιλλέως προφαινομένου τοῖς ἀνεγομένοις ὑπὲρ τὸ τάφου. Scilicet in hoc dramate inducebatur Achillis umbra, quae apud Euripidem narratur initio Hecubae, id Sophocles spectatorum oculis subjecerat oculis.

VI. Vide Lexicon in Απειρος. Ηκροτηριασμένοι. Παράφυμα.

ΠΡΙΑΜΟΣ.

Pollux X. 147. Οἰκεδόμου δὲ σκεύη, λεῖαι, γλαφίδες, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Πριάμῳ. Idem VII. 118. Καὶ λατύπους δὲ, Σοφοκλῆς, ἔφην καὶ ἐγγλεῖα τῶν λατύπων ὀνομάζει λείας καὶ γλαφίδας.

ΠΡΟΚΡΙΣ.

Vide Lexicon in Επιτιμητής.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Schol. Pindari ad Pyth. V. 35. Σοφοκλῆς δὲ ἐν τῷ Προμηθεῖ, τοῦ ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ, θέλων λέγειν τῆς Φρονήσεως ἀντέχεσθαι, καὶ μὴ τῆς μεταμελείας.

PIZOTOMOI.

I. Macrobius Saturnal. V. 19. Haec res nonne quaestione digna est, unde Virgilio aeneae falces in mentem venerint? Ponam itaque Virgilianos versus, mox et inde Sophoclis, quos Maro aemulatus est.

Falcibus et messae ad lunam quaeruntur aënis
pubentes herbae nigri cum lacte veneni.

Sophoclis autem tragoedia id, de quo quaerimus, etiam titulo praefert. Inscribitur enim Ριζοτόμοι, in qua Medeam describit maleficas herbas secantem, sed aversam, ne vi noxii odoris ipsa interficeretur; et succum quidem herbarum in cados aeneos refundentem, ipsas autem herbas aeneis falcibus exsecantem. Sophoclis versus hi sunt:

Η δ᾽ ἐξοπίσω χειρὸς ὄμμα τρέπουσ᾽
ὠκὺν ἀργυρέᾳ σἰάζουσα τομᾷ
χαλκέοισι κάδοις δέχεται.

paullo post:

αἱ δὲ καλυπταὶ
κίσται μιζῶν κρύπτουσι τομὰς,
ἃς ἥδε βοῶσ', ἀλαλαζομένη,
γυμνὴ χαλκέοις ἥμαι δρεπάνοις.

II. Schol. Apollonii Rhodii ad II. 1213. Ὅτι δὲ ἡ Ἑκάτη δρυΐνῳ κλάδῳ ἐφίσταται καὶ δράκουσι, καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ριζοτόμοις παρεισάγει τὸν Χορὸν γοῦν.

Ἥλιε δέσποτα,
καὶ πῦρ ἱερὸν, τῆς εἰνοδίας
Ἑκάτης ἔγχος, τῷ δὲ Ὀλύμπου
πολλὴ φέρεται καὶ γῆς, καίουσ'
ἱερὰς τριόδους, στεφανωταμένη
δρυσὶ καὶ πλεκτοῖς
ὠμῶν σπείρῃσι δρακόντων.

O rex Titan, ignisque sacer,
Hecates lumen signantis iter,
fulgens aliis clarius astris,
sacris eadem triviis praeses,
quernis foliis et crudorum
spiris redimita draconum.

Nescio quo errore Grotius fragmentum hoc ad Polyxenam retulerit. In scholiis Ms. legitur: τὸ δὲ Ὀλύμπου πολλοῦ φέρει καὶ γῆς, καίουσ' — vide Valckenarii Diatr. Eurip. p. 167.

II. Vide Lexicon in Αἰσλάσας.

ΣΑΛΜΩΝΕΥΣ Satyricus.

De hac fabula videndus Bentleius Epistolae ad Millium p. 59.

I. Athenaeus pag. 489. Καλεῖται δὲ Μάνης, καὶ τὸ ἐπὶ κοτλάβου ἐφιέμενος, ἐφ' οὗ τὰς λάταγας ἐν παιδιᾷ ἔπεμπον, ὅπερ ὁ Σοφοκλῆς ἐν Σαλμωνεῖ χάλκειον ἔφη κάρα, λέγων οὕτως·

Ταῦ' ἐστὶ νικμὸς καὶ σιλικμάτων ψόφος,
τῷ καλλικοτλαβοῦντι νικητήρια
τίθημι, καὶ βαλόντι χάλκειον κάρα.

Vide Meursii Graeciam ludibundam in κοτλαβισμός.

II. Vide Lexicon in Θῆμα. Καρικαί. Πέμφιξ.

ΣΙΝΩΝ.

Vide Lexicon in Αἰθύσσειν. Ἀναιθύσσω. Ἀξέσιους. Ἀμίτω. Ἐνθρίκη.

ΣΙΣΥΦΟΣ.

Vide Lexicon in Ζεῦγος.

ΣΚΥΘΑΙ.

I. Schol. Ms. Apollonii Rhodii ad IV. 223. Φερεκύδης δὲ ἐν τῷ πέμπτῳ τὴν Μηδικὴν φησιν ἆραι τὸν Ἄψυρτον ἐκ τῆς κοίτης μικρὸν ὄντα, Ἰάσονος φόντος εἰς τοὺς Ἀργοναύτας ἐντυχεῖν αὐτόν· ὡς δὲ ἐδιώκοντο, σφάξαι τε τὸν τοὺς Ἀργοναύτας, καὶ μελίσαντας εἰς τὸν ποταμὸν ἐμβαλεῖν. Σοφοκλῆς ἐν μὲν Κολχίσιν ἐν τῷ Αἰήτου οἴκῳ σφαγῆναί φησι τὸν Ἄψυρτον· ἐν δὲ Σκύθαις οὐχ ἑμεμήτριόν φησι τὸν Ἄψυρτον τῇ Μηδείᾳ. Οὐ γὰρ ἀπὸ μιᾶς φησὶ, κοίτης ἔβλαστον· ἀλλ' ὁ μὲν Νηρηΐδος τέκνον ἄρτι βλαστάνουσα· τὸν δ' Εἰδυῖα πρὶν πόλε Ὠκεανοῦ κόρη τίκτειν. Latentes in his trochaicos suos metros numeris suis restituit Valckenarius Diatr. Eurip. p. 224.

Οὐ γὰρ ἐκ μιᾶς ἔβλαστον. ἀλλ' ὁ μὲν Νηρηΐδος
τέκνον ἄρτι βλαστάνουσα· τὸν δ' Ἰδυῖα πρὶν πόλε
Ὠκεανοῦ κόρη γ' ἔτικτεν.

II. Idem ad IV. 248. Ἑκαταῖος δὲ ἱστορεῖ μὴ ἐκδιδόναι εἰς τὴν θάλατταν τὸν Φᾶσιν, οὐδ' ὡς διὰ Ταναΐδος ἔπλευσαν, ἀλλὰ κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον καθ' ὃν καὶ πρότερον, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Σκύθαις ἱστορεῖ.

III. Athenaeus pag. 189. Καλοῦσι δ' ἀρτεμικῶς τοὺς αὐλητὰς, ὡς Θευκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ, καὶ πάντες οἱ καταλεγάδην συγγραφεῖς· ὡς ποιηταὶ θηλυκῶς. Σοφ. Σκύθαις·

Κρημνούς τε καὶ σηραγγας, ἠδ' ἐπακτίας
αὐλῶνας.

Observavit Abreschius ad Thucydidem p. 471. haec ad verbum fere a rem suam transtulisse Virgilium Georg. III. 276.

Saxa per et scopulos et depressas convallis.

IV. Vide Lexicon in Ἀχίλλειον. Ἀψάλακτος.

ΣΚΥΡΙΑΙ.

I. Notum argumentum fabulae. Vide Hyginum Cap. XCVI. et Pi strati junioris iconem, cui titulus Achilles in Scyro pag. 863. ubi Sc clei dramatis meminit: Σκῦρος, νῆσος, ἣν ὁ θεῖος Σοφοκλῆς ἀπὸ καλεῖ. Constabat Chorus e Scyriis puellis, unde fabulae titulus,

epo perperam scriptus occurrit Σκύριος, pro Σκύριαι. Joanni Toupio
n adsentior adfirmanti unam fuisse fabulam gemino titulo insignitam
yrias et *Achillis amatores:* cujus rei si quem auctorem habuit, omnino
sus est. Diversas fabulas fuisse vel inde liquet, quod in Ἀχιλλέως ἐρα-
σῖς inducebatur Peleus, cujus in Σκυρίαις nullae poterant esse partes.
a satyrica erat; haec tragica.

II. Plutarchus Moral. p. 34. et 72.

Σὺ δ' ὦ τέκνον, τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβεννὺς γένους,
ξαίνεις, ἀρίστου πατρὸς Ἑλλήνων γεγώς.

Tun' gentis altum lumen exstinguens trahis
hìc pensa, genitus optimo Graiùm patre?

is verbis sedentem inter puellas in Scyro Achillem increpabat Ulysses.
a posteriore Plutarchi loco pro ἀποσβεννὺς legitur e glossemate καται-
χύνων. Sunt autem isti versus e Scyriis Sophoclis, quod e stylo et com-
aratis secum duobus Plutarchi locis satis est probabile.

III. Stobaeus Floril. Tit. LI. p. 199.

Φιλεῖ γὰρ ἄνδρας πόλεμος ἁρπάσαι νέους.

Juvenes amat raptare Bellonae furor.

IV. Idem Tit. LIX. p. 225.

Οἱ ποντοναῦται τῶν παλαισπώρων βροτῶν,
οἷς οὔτε δαίμων, οὔτε τις θεῶν νέμων
πλοῦτόν, ποτ' ἂν νείμειεν ἀξίαν χάριν.
λεπτῆς ἐπὶ ῥοπῆσιν ἐμπολὰς μακρὰς
ἀεὶ παραῤῥίπτοντες οἱ πολύφθοροι,
ἕως ἂν ἢ κέρδαναν, ἢ διώλεσαν.

Heu miseri vere navigantium natio,
quorum periclis non pares quisquam Deùm,
non Fors hera opibus gratias rependerint.
fluxam sequentes nam levis venti fidem
in magna merces damna projiciunt suas,
donec reperiant lucra, vel mortem oppetant.

V. 1. οἱ. v. 3. νείμειεν. ult. ἕως ἂν ἢ κέρδαναν auctoritate codicis firman-
tur, in quo distincte scriptum ἐπὶ ῥοπῆσιν. Credideram olim legendum
esse ἐπὶ ῥοπῇσιν. Nunc vero nihil muto. ῥοπὴ hìc sperandi momenta
significat. Vox est πολύσημος, quae in utramque partem accipitur. In

Trachin. 82. veteres critici per κίνδυνον exponunt. In 3. versu libri omnes habent πλούτου mendose.

V. Idem Tit. CXVII. p. 483.

Πάντ' ἐμπέφυκε τῷ μακρῷ γήρᾳ κακά,
νοῦς φροῦδος, ἔργ' ἀχρεῖα, φροντίδες κεναί.

Adsunt senectae multa simul incommoda,
mens vana, cura inefficax, labor irritus.

Horum senariorum alterum laudat Clemens Al. Cohort. ad Gentes p. 73. ubi non ἔργ', sed ὦτ' ἀχρεῖα, *aures inutiles*, legitur.

VI. Idem Tit. CXXV. p. 509.

Ἀλλ' εἰ μὲν ἦν κλαίουσιν ἰᾶσθαι κακά,
καὶ τὸν θανόντα δακρύοις ἀνισχάναι,
ὁ χρυσὸς ἧσσον κλῆμα τοῦ κλαίειν ἂν ἦν.
νῦν δ', ὦ γεραιέ, ταῦτ' ἀνηύτως ἔχει,
τὸν μὲν τάφῳ κρυφθέντα πρὸς τὸ φῶς ἄγειν·
κἀμοὶ γὰρ ἂν πατήρ γε δακρύων χάριν
ἀνῆκτ' ἂν εἰς φῶς.

Humana luctu si levarentur mala,
lacrimaeque vitam redderent silentibus,
tum fletus auro carior merito foret.
nunc illud autem, mi senex, fieri nequit,
ut jam sepultus redeat in lucis viam.
sin posset, emtus lacrimis dudum pater
mihi redisset.

V. 6. κἀμοὶ — πατήρ γε codicis est scriptura. Grotius dedit καί μοι τὸν πατήρ τε.

VII. Vide Lexicon in Ἀποσβεσθής. Αὐτόσιτον. Ἀχρήματον. Εὔωρος.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

I. Stephanus. Κυχρεῖος, πάγος περὶ Σαλαμῖνα. Σοφοκλῆς Τεύκρῳ.

II. Aristophanes Nubibus 583. Βροντὴ δ' ἐρράγη δι' ἀστραπῆς. Ad quae Scholiastes, παρὰ τὰ ἐκ Τεύκρου Σοφοκλέους·

Οὐρανοῦ δ' ἄπο
ἤστραψε, βροντὴ δ' ἐρράγη δι' ἀστραπῆς.

III. Stobaeus Floril. Tit. CXXIII. p. 503.

Ὡς ἄρ', ὦ τέκνον, κενὴν
ἐστερκόμην σου τέρψιν εὐλογουμένου,
ὡς ζῶντος· ἡ δ' ἄρ' ἐν σκότῳ λαθοῦσά με
ἔσωσ' Ἐριννὺς ἡδοναῖς ἐψευσμένον.

Nate, quam mendax tui
me fama casso mulsit oblectamine,
vivum ut putarem! sed fera imposuit mihi
tenebricosa furia falsis gaudiis.

ΤΗΡΕΥΣ.

I. Ad hoc drama adludit Comicus in Avibus 100. ubi Epopis rostrum lenti Euelpidi Epops ait:

Τοιαῦτα μέντοι Σοφοκλέης λυμαίνεται
ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν ἡμὶς τὸν Τηρέα.

d quae sic Scholiastes: ἐν γὰρ τῷ Τηρεῖ Σοφοκλῆς ἐποίησεν αὐτὸν ἀπωρθωμένον, καὶ τὴν Πρόκνην· ἐν ᾧ ἔσκωψε πολλὰ τὸν Τηρέα. Idem arguentum post Sophoclem tractavit Philocles, quem in eadem fabula perringit Comicus v. 280. ubi haec habet Scholiastes: ὁ Σοφοκλῆς πρῶτος ἐν Τηρέᾳ ἐποίησεν, εἶτα Φιλοκλῆς.

II. Stobaeus Floril. Tit. X. p. 71.

Φιλάργυρον μὲν πᾶν τὸ βάρβαρον γένος.

Pecuniae avidum est omne barbaricum genus.

III. Idem Tit. XIII. p. 83.

Θάρσει· λέγων τἀληθὲς, οὐ σφαλεῖ ποτέ.

Confide: promens vera, non erraveris.

emma huic versui praefixum in Reg. cod. Σοφοκλ. Τηρεῖ. In alio quo sus est Ruhnkenius noster, adscriptum ἐκ Τειρεσίου, quo nomine nulm Sophocles drama edidit. In Vindobon. Εὐριπ. Τηρεῖ. eodem errore uo deceptus fuit Apostolius Proverb. X. 12.

IV. Idem Tit. XX. p. 107.

Ἅπας ἐκεῖνος, αἱ δ' ἀνουσίαι γ' ἔτι
ἐκεῖνον ἠμύναντο καρτερώτερον.
ἔστις γὰρ ἐν κακοῖσι θυμωθεὶς βροτῶν
μεῖζον προσάπτει τῆς νόσου τὸ φάρμακον,
ἰατρὸς ἐστὶν οὐκ ἐπισταμένων κακῶν.

Amens quidem satis ille : verum ipsae magis,
quis plus valentem libuit ulcisci virum.
adversitati quisquis iratus suae
medicamen aptat gravius aegritudine,
non est peritus ille sanandi artifex.

In Reg. cod. lemma adscriptum 1. versui Σοφ. et 3. τοῦ αὐτοῦ Τ[illegible]
Hoc statim 1. versui adpositum in Vindobon. continuatis una serie quinque versibus.

V. Idem Tit. XXII. p. 115.

Θνητὴν δὲ φύσιν χρὴ θνητὰ φρονεῖν,
τοῦτο κατειδέτας ὡς οὐκ ἔστιν
πλὴν Διὸς οὐδεὶς τῶν μελλόντων
ταμίας, ὅ τι χρὴ τετελέσθαι.

Nil mortales spirare supra
mortale decet, memores solo
dispensari Jovis arbitrio
homini quodcumque futurum est.

Hos anapaestos e Sophoclis Tereo esse, fidem faciunt duo Stobaei codices

VI. Idem Tit. XXXIX. p. 157.

Πολλά σε ζηλῶ βίου,
μάλιστα δ' εἰ γῆς μὴ πεπείραται ξένης.

Beatum te puto vitae, hoc magis
quod dura nescis tristis exsili mala.

Perperam in libris κάλλιστα.

VII. Idem Tit. LXVIII. p. 283.

Νῦν δ' οὐδέν εἰμι· χωρὶς ἀλλὰ πολλάκις
ἔθελψα ταύτῃ τὴν γυναικείαν φύσιν,
ὡς εἰδέν ἐσμεν· αἱ, νέαι μὲν ἐν πατρὸς
ἥδιστον, εἶμαι, ζῶμεν ἀνθρώπων βίον.
τερπνῶς γὰρ αἰεὶ πάντας ἡ νέοια τρέφει.
ὅταν δ' ἐς ἥβην ἐξικώμεθ' εὐφρονες,
ὠθούμεθ' ἔξω, καὶ διεπολούμεθα
θεῶν πατρῴων τῶν τε φυσάντων ἄπο·
αἱ μὲν ξένους πρὸς ἄνδρας, αἱ δὲ βαρβάρους,
αἱ δ' εἰς ἀήθη δώματ', αἱ δ' ἐπίφθονα.

καὶ ταῦτ', ἐπειδὰν εὐφρόνη ζεύξῃ μίαν,
χρεὼν ἐπαισθῆν καὶ δοκεῖν καλῶς ἔχειν.

Deserta jam nil valeo: saepe autem meo
in corde volvi, quam sit infesta undique
sors feminarum. aetatis in primordio
vitam puellae vivimus suavissimam.
nam blanda nutrix semper insipientia est.
maturiores postquam ad annos venimus,
emancipamur, et foras protrudimur
procul paternis Diis, procul parentibus.
hospitibus aliae damur, at aliae barbaris,
in foederatas, aut in externas domos:
et ista noctis unius commercio
probanda nobis omnia ac laudanda sunt.

5. legendum videtur ἡ ᾽γνοια. V. 10. ἀλλ᾽ ἐν δώμασι est lectio codicis. pressi habent ἀλλ᾽ ἢ. Neutrum sententiae satis aptum videtur. Quibus- mque moribus sit et qualicumque fortuna utatur vir hospes vel barba- s, cui puella nuptum datur, haud secus *insueta* est, quo ducitur, mus. Si per ἀλλ᾽ ἢ δώμασι intelligas virum beatum et bene moratum, ec aliter intelligere possis, nihil est quod conqueratur puella tali con- ucta viro. Acutissime conjicit juvenis egregius felicis ingenii, cujus ite duos annos prodiit libellus emendationum in priscos auctores, ipsisse poëtam: αἱ δ' εἰς σαλευτὰ δώμαθ', *in domos quas fortuna iversa exagitat, calamitatum fluctibus quassatas.* Hanc metaphoram aat noster. Vide Oed. T. 23. Ant. 163. El. 1074. ἐπίῤῥοθα valet ἐπί- ῥητα, *flagitiosas domos, vituperio dignas.* Quae significatio Gesnerum tuit, qui vertit, *aut in veras familias, aut auxiliares.* Melior non t Grotii versio. Hunc locum adtigit Valckenarius ad Eurip. Hippol. 628. udito viro suboluit veram vocem latere, quam eruit juvenis Germanus Jacobs.

VIII. Idem Tit. LXXXVI. p. 355.

Ἐν φύλῳ ἀνθρώπων μ' ἔδειξεν
πατρὸς καὶ μητρὸς ἡμέρας ἀμέρα
τοὺς πάντας· οὐδεὶς ἔξοχος
ἄλλος ἐθλασθεν ἄλλου.

βέστκει δὲ τοὺς μὲν μοῖρα δυσαμερίας,
τοὺς δ' ὄλβος ἡμῶν·
τοὺς δὲ δουλείας ζυγὸν
ἔσχεν ἀνάγκας.

Matre editos ac patre communis fovet
lux obstetricatu suo:
nec natus alter altero excellentior:
sed hos atroci verbere
Fortuna saevum tractat: illis in sinum
effundit immensas opes:
sunt servitutis quos sub immiti jugo
pressos tenet necessitas.

IX. Idem Tit. XCVIII. p. 409.

Τὰν δ' ἀνθρώπου ζωὰν ποικιλομήτιδες ἄτας
πήμάτων πάσαις μεταμάσσουσιν ὥρᾳς.

Vicibus pingens hominum vitam
varios sumit poena colores.

X. Idem Tit. CX. p. 435.

Μήπω μέγαν εἴπῃς, πρὶν τελευτήσαντ' ἰδῃς.

Ne dic beatum quem mori non videris.

Versus hic ad Tereum pertinet, non ad Tyronem, ad quam fabulam male refertur in Stobaei libris. Eo utitur Cicero ad Atticum IV. 5. Quo loco legendum esse contendit μήπω μέγ' εἴπῃς. Nimirum ne ancipitem sit in secunda sede: sed fallitur, ut et Gronovius ad Ciceronem.

XI. Idem Tit. CVIII. p. 457.

Ἀλγεινά, Πρόκνη· δῆλον. ἀλλ' ὅμως χρεὼν
τὰ θεῖα θνητοὺς ὄντας εὐπειθῶς φέρειν.

Haec dura, Procne; fateor: interea Deum
decreta placide ferre mortales decet.

XII. Aristoteles de Poëtica cap. XVI. ubi de variis agnitionum exemplo utitur e Sophoclis Tereo petito. Locum difficilem, in cujus intellectu non consentiunt interpretes, satis mihi sit indicasse: Καὶ Σοφοκλέους Τηρεῖ ἡ τῆς κερκίδος φωνή.

XIII. Vide Lexicon in Αἴγλη. Φάρος.

ΤΡΙΠΤΟΛΕΜΟΣ Satyricus.

I. Dionysius Halic. Antiq. Libri I. initio: Μαξίμῳ δέ μου τῷ λόγῳ Σοφοκλῆς μὲν ὁ τραγῳδοποιὸς ἐν Τριπτολέμῳ δράματι. πεπίστευται γὰρ αὐτῷ ὑπὸ μητρὸς διδάσκευσα Τριπτόλεμον, ὅσην χώραν ἀναστρωθήσεται σπείρων τοῖς ἐπιοῦσιν ὑπ' αὐτῆς παρακοῖς διεξελθεῖν. μνησθεῖσα δὲ τῆς ἑῴου πρῶτον Ἰταλίας, ἐφεξῆς ἀπὸ ἄκρας Ἰαπυγίας μέχρι πορθμοῦ Σικελικοῦ, καὶ μετὰ τοῦτο τῆς ἐντὸς ἀψαμένη Σικελίας, ἐπὶ τὴν ἑσπέριον Ἰταλίαν αὖθις ἀναστρέφει, καὶ τὰ μέγιστα τῶν οἰκεόντων τὴν παραλίαν ταύτην ἐθνῶν διεξέρχεται, τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῆς Οἰνώτρων οἰκήσεως ποιησαμένη. ἀπόχρη δὲ ταῦτα μόνα ἐκβέντα τῶν ἰαμβείων, ἐν οἷς φησι·

Τὰ δ' ἐξέπιστθε, χειρὸς εἰς τὰ δεξιὰ
Οἰνωτρία τε πᾶσα, καὶ Τυρσηνικὸς
κόλπος, Λιγυστική τε γῆ σε δέξεται.

II. Plinius Libro XVIII. pag. 107. Edit. Harduini in fol. Sophocles poëta in fabula Triptolemo frumentum Italicum ante cuncta *laudavit*, cujus verbum translata sententia:

Et fortunatam Italiam frumento canere candido.

III. Sophoclis Triptolemi meminit Strabo L. I. p. 47. ubi docet Homerum in Geographicis accuratiorem serioribus poëtis.

IV. Athenaeus p. 67. Μνημονεύει Σοφοκλῆς Τριπτολέμῳ τοῦ ταριχηροῦ ἰχθύος. Versus exstat integer in Pollucis Onomastico VI. 65.

Οὐδ' ἡ τάλαινα δοῦσα ταριχηροῦ γάρου.

Herodianus Piersoni p. 437. Ὁ γάρος ἀρσενικῶς· τὸν ἰχθύων γάρον. καὶ γάρος τὸν ἰχθυηρόν. Σοφοκλῆς.

V. Idem p. 110. Οἰνόδου δ' ἄρτου μέμνηται Σοφοκλῆς ἐν Τριπτολέμῳ, ἢ τοῦ ἐξ οἰνόζης γινομένου, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν Αἰθιοπίᾳ γιγνομένου σπέρματος, ὅ ἐστιν ὅμοιον σησάμῳ.

VI. Idem p. 447. ex Casauboni emendatione: Τὸν δὲ κρίθινον οἶνον, ὃν Βρύτον τινὲς καλοῦσιν, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Τριπτολέμῳ·

Βρύτον δὲ τὸν χερσαῖον εὐδιεῖν χαμαί.

VII. Harpocration: Μελίνη, ἑσπερίου ἐστὶ σπέρμα, καὶ ἀρσενικῶς λέγεται· Θηλυκῶς δὲ Σοφ. Τριπτολέμῳ· Κνήμη μελίνης.

VIII. Scholiastes Pindari ad Olymp. X. initio: Σοφοκλῆς ἐν Τριπτολέμῳ·

Θεὶς δ' ἐν φρενὸς δέλτοισι τοὺς ἐμοὺς λόγους.

IX. Vide Scholiastam nostrum ad Oedip. Col. 504. et Lex. in Ἀμφ. λαι. Ἀμφιπλίξ. Ἀτυδάκωτος. Ἀφραίδμων. Δαΐς. Ἑλκη. Εἰς ὀρθόν. Ζαγ. λάτης. Θαιρός. Ἰαπτα. Ἰλυρίς.

ΤΡΩΙΑΟΣ Σατυρικός.

I. Schol. Pindari ad Nem. III. 60. Περὶ δὲ τῆς μεταμερφώσεως τῆς Θέ. τιδος, καὶ Σοφοκλῆς φησὶν ἐν Τρωΐλῳ·

Ἐγημεν ὡς ἔγημεν ἀθθέγγους γάμους,
τῇ πεντημόρῳ Θέτιδι συμπλακεὶς ποτέ.

II. Pollux X. 165. Σίφους δὲ ὄνομα ἔοικεν εἶναι βαρβαρικὸν ἡ Σκαλμὸς, Σοφοκλέους εἰπόντος ἐν Τρωΐλῳ·

Σκαλμῇ γὰρ ἄρχις βασιλὶς ἐμπίπτουσ' ἐμούς.

III. Vide Lexicon in Ἀμάσεται. Ἀνδρώπακις. Ἀπίσκη. Ἀπιστος. Ἀσκ. Ἀσόλμιον. Ἑλιεῦται. Ἑρκη. Ἰκῖος. Καταρβύλεις. Ναρόν. Σακοδερμίτης.

ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΑΙ.

I. Stobaeus Floril. Tit. LIX. p. 227.

Τί τοῦδε χάρμα μεῖζον ἂν λάβοις ποτὲ
τοῦ γῆς ἐπιψαύσαντα, χὑπὸ τῳ σθένῳ
πυκνῆς ἀκοῦσαι ψακάδος εὐδούσῃ φρενί;

Possitne majus gaudium a superis dari,
quam terra si te excipiat, et tecto latens
curis solutus audias pluviae sonum.

Partem hujus fragmenti refert Cicero in Epist. ad Atticum 7. libri II. *Cupio istorum naufragia ex terra intueri: cupio, ut ait tuus amicus Sophocles*, κἂν ὑπὸ σθένῳ πυκνῆς ἀκούειν ψακάδος εὐδούσῃ φρενί. Sic Sophoclea leguntur in Ciceronis editione, qua utor, Jos. Oliveti, ad quae nihil ille adtulit praeter jejunam nescio cujus notulam. Nescio unde in Ciceronem venerit istud κἂν prorsus alienum. Sane in Stobaeo tam impresso quam scripto legitur καὶ ὑπὸ σθένῳ, et reliqua, ut ea dedi. Andr. Schottus, qui Ciceronis locum protulit ad Zenobii Prov. III. 95. dedit etiam καὶ ὑπὸ — Verum insuavem istum hiatum refugiebant Attici puritatae, quibus solemne καὶ ὑπὸ contrahere in χὑπὸ, priore longa, ob crasin. Scripsisse opinor Sophoclem χὑπὸ τῳ σθένῳ, posito τῳ pro ταὶ, quod, ut minus frequens, librariis fraudi fuit. Heathio placet καὶ σθένος ὕπνου, quae emendatio minus probabilis est.

II. Stephanus in Χαλδαῖοι. — Εἰσὶ δὲ Χαλδαῖοι ἔθνος πλησίον τῆς Κολχίδος. Σοφ. Τυμπανισταῖς·

Κόλχος τε, Χαλδαῖός τε, καὶ Σύρων ἔθνος.

III. Vid. Scholiastam nostrum ad Antig. 980. et Lexicon in Ἀδήμων. Ἀπτᾶς. Αντισείφω. Δράκαυλος. Ελύμους.

ΤΥΝΔΑΡΕΩΣ.

Stobaeus Floril. Tit. CV. p. 431.

Οὐ χρὴ ποτ' ἐν πράσσοντος ὀλβίσαι τύχας
ἀνδρός, πρὶν αὐτῷ πάντελῶς ἤδη βίος
διεκπερανθῇ, καὶ τελευτήσῃ βίον.
ἐν γὰρ βραχεῖ καθεῖλε κρύλίγῳ χρόνῳ
πολλοὺς ἔλβους δαίμονος κακοῦ δόσις,
ὅταν μεταστῇ, καὶ θεοῖς δοκῇ τάδε.

Celebranda laude nullius felicitas
hominis, priusquam sorte defunctus sua
mortalis aevi terminos impleverit.
namque una saepe quamlibet celsas opes
in plana traxit hora, quum se lubrica
Fortuna solvit, atque sic visum Deo.

ΤΥΡΩ.

Tyronis historiam narrat Homerus Odyss. A. 234. ubi tamen nihil est quod in scena exhiberi potuerit. Argumentum fuit Tyro a filiis agnita, quos ex Neptuno pepererat, quosque statim a partu exposuerat, Neleo et Pelia: hi Sideronem Tyronis novercam interfecerunt. Τελευτήσαντες δὲ τὴν μητέρα, καὶ τὴν μητρυιὰν ἀπέκτειναν Σιδηρώ, auctore Apollodoro p. 46. editionis Heynii, cujus in notis omnia collecta quae ad Tyronis historiam pertinent. Fabulam bis edidit Sophocles, unde prior, modo posterior Tyro citatur.

I. Aristoteles de Rhetorica L. II. cap. 25. Ἄλλος τόπος, τὸ ἀπὸ τοῦ ὀνόματος κατηγορεῖν, οἷον ὡς ὁ Σοφοκλῆς·

Σαφῶς Σιδηρὼ καὶ φορευσα τοὔνομα.

et alia fabula quam e Tyrone senarius hic esse non potest.

II. Comicus in Lysistrata 138.

Οὐκ ἐτὸς ἀφ' ἡμῶν εἶσιν αἱ τραγῳδίαι.

Οὐδὲν γὰρ ἐσμὲν πλὴν Ποσειδῶν καὶ σκάφη.

Ad quem locum Scholiastes: Εἰς τὴν Σοφοκλέους δὲ Τυρὼ ταῦτα συπ[illegible] ἐκθεῖσαν τὰ τέκνα εἰς σκάφην. Alius: Εἰς τὴν Τυρὼ δὲ Σοφοκλέους κλη[illegible]ται καθεῖσαν τὰ τέκνα εἰς σκάφος — ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐμίγη Τυρῖ, καὶ ἐγέννησε Νηλέα καὶ Πελίαν.

III. Scholiastes Euripidis ad Oresten in fine: Ἡ καταλήξις τῆς τραγῳδίας ἢ εἰς θρῆνον, ἢ εἰς πάθη καταλήγει· ἡ δὲ κωμῳδία γέλωτι καὶ εὐφροσύναις ἐνύφανται. ὅθεν ὁρᾶται τόδε τὸ δρᾶμα κωμικῇ καταλήξει χρησάμενον. διαμαγαὶ γὰρ πρὸς Μενέλαον καὶ Ὀρέστην. ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Ἀλκήστιδι ἐκ τῶν φορῶν εἰς εὐφροσύνην, καὶ ἐν Τυροῖ Σοφοκλέους ἀνεγνωρίσμα κατὰ τὸ τέλος γίνεται.

IV. Aristoteles de Poëtica cap. XVI. Εἴδη δὲ ἀναγνωρίσεως. πρώτη μὲν ἡ διὰ σημείων. τούτων δὲ τὰ μὲν σύμφυτα, τὰ δὲ ἐπίκλητα· καὶ τούτων τὰ μὲν ἐν τῷ σώματι, οἷον οὐλαί· τὰ δὲ ἐκτός, τὰ περιδέραια· καὶ ἡ ἐν τῇ Τυροῖ διὰ τῆς σκάφης.

V. Pollux IV. 141. ubi describit tragicas personas: Τυρὼ πελλὴν τὴν παρειὰς παρὰ Σοφοκλεῖ.

VI. Scholiastes Aristophanis ad Aves 276. Ἐξέδρων χώραν ἔχων] Ἐκ τοῦ Σοφοκλέους δευτέρας Τυροῦς ἀρχή·

Τίς ὄρνις οὗτος ἔξεδρον χώραν ἔχων;

VII. Athenaeus p. 99. ubi χορτασθῆναι pro κορεσθῆναι adhiberi [illegible]dit: Σοφοκλῆς τε ἐν Τυροῖ·

Οὐ τοῖσι παίζουσιν ἐξενίζομεν.

VIII. Idem p. 475. Μνημονεύει δὲ τῶν καρχησίων καὶ Σαπφώ. Σοφοκλῆς δὲ Τυροῖ·

Προσθῆναι μέσην
τράπεζαν ἀμφὶ σιτία καὶ καρχήσια.

Proferuntur haec etiam a Macrobio Saturn. V. 21. Quae autem ex Athenaeum sequuntur, ipsius verba sunt, rem apud Tragicum narratam obiter explicantis: πρὸς τὴν τράπεζαν φάσκων προσελθεῖν τοὺς ἐρωμένους, καὶ γενέσθαι περὶ τὰ σιτία καὶ τὰ καρχήσια. Causauboni emendationem corrigit Gataker. T. I. p. 500.

IX. Stobaeus Floril. Tit. XX. p. 107.

Πολλὰ ἐν κακοῖσι θυμὸς εὑπαθὴς ὁρᾷ.

Sopitus animus in malis multum videt.

X. Idem Tit. XLVI. p. 177.

Ἀκων δ' ἁμαρτὼν οὔ τις ἄνθρωπος κακός.

Non est malus, qui sponte non peccat sua.

ui praecedit versus Euripidis est in Auge: hic autem Sophoclis in Ty-
ne. Singulos suis auctoribus tribuit Cod. Vindob.

XI. Idem Tit. LXXXVII. p. 355.

Πολλῶν δ' ἐν πολυπλανθίᾳ
οὔτ' ἀπ' εὐγενέων ἐσθλὸς,
οὔτ' ἀχρείων ὁ λίαν κακός·
βροτῶν δὲ πίστιν οὐδέν.

Tanto in grege mortalium
non semper e vili satu
enascitur mens degener:
non semper e propagine
boni creantur nobili.
nil usque constans: sed vagae
sunt rebus humanis vices.

XII. Idem Tit. XCIX. p. 417.

Τίκτουσι γάρ τοι καὶ νόσους δυσθυμίαι.

Saepe aeger animus corpori morbos dedit.

XIII. Idem Tit. CX. p. 459.

Μὴ σπεῖρε πολλοῖς τὸν παρόντα δαίμονα.
σιγώμενος γάρ ἐστι θρηνεῖσθαι πρέπων.

Malum quod urget spargere in vulgus cave:
debetur enim luctibus silentium.

XIV. Idem Tit. CXVI. p. 475.

Γῆρας διδάσκει πάντα καὶ χρόνου τριβή.

Senium diesque longa res multas docent.

XV. Aelianus de Nat. Animal. L. II. cap. 10. Μάλιστα δὲ κομῶσα ἵπ-
ος ἀβροτάτη τέ ἐστι καὶ θρυπτικωτάτη. ἀτιμάζει γοῦν ἀνακῦναι τοὺς ὄνους
ὐτήν. ἵππῳ δὲ γαμουμένη ἥδεται, καὶ ἑαυτὴν ἀξιοῖ τῶν μεγίστων. ὥστε
ν συνιδόντες οἱ βουλόμενοι ἡμιόνους σφίσι γενέσθαι, ἀποθρίσαντες τῆς ἵππου
ν χαίτην εἶκη καὶ ὡς ἔτυχεν εἶτα μέν τοι τοὺς ὄνους ἐπάγουσιν· ἡ δὲ ὑπο-
ίνει τὸν ἄδοξον ἤδη γαμέτην, πρῶτον αἰδουμένη. καὶ Σοφοκλῆς δὲ ἔοικε
μνησθαι τοῦ πάθους. Morem equas tondendi, quo facilius asinos admit-

tant, tangit rursus XII. 16. versusque ipsos Sophoclis profert XI. 11. Θήλειαν δὲ ἴσασιν εἰς ἀφροδίσια λυτήσασαν πάνυ σφέδρα παῦσαι ῥᾳδίως ἐστὶν, ὡς Ἀριστοτέλης λέγει, ἢν τις αὐτῆς ἀποκείρῃ τὰς κατὰ τοῦ τένοντος τρίχας· αἰδεῖται γὰρ, καὶ οὐκ ἀγανακτήσει, καὶ παύσεται τῆς ὕβρεως καὶ τοῦ στρήματος τοῦ πολλοῦ, κατηφήσασα ἐπὶ τῇ αἰσχύνῃ. τοῦτό τοι καὶ Σοφοκλῆς αἰνίττεται ἐν τῇ Τυροῖ τῷ δράματι. πεπαίκται δὲ αἱ αὐτὴ λέγουσα, καὶ ἃ λέγει, ταῦτά ἐστι·

Κόμης δὲ πένθος λαχάνω πώλου δίκην,
ἥ τις ξυναρπασθεῖσα βουκόλων ὕπο,
μάνδραις ἐν ἱππείκισιν ἀγρίᾳ χερὶ
θέρος θερισθῇ ξανθὸν αὐχένων ἄπο·
κύρσασα δ' ἐν λειμῶνι ποταμίων ποτῶν,
ἴδῃ σκιᾶς εἴδωλον, αὐγασθεῖσ' ὑπὸ
πευραῖς ἀτίμως διατετιλμένην φόβην.
καίνην ἀνοικίρμων τις οἰκτίρειεν ἂν
θέαισιν αἰσχύνῃσιν οἷα μαίνεται
πενθοῦσα, καὶ κλαίουσα τὴν πάρος φόβην.

Haec a Tyrone proferebantur, contumelias querente, quibus a noverca Siderone adficiebatur: haud autem minus indigne a librariis mulcati ferunt hi versus, quos foede depravatos legas apud Aelianum, et pessime interpolatos in Excerptis Grotii, cui infelicissime omnium cessisset emendandi eorum conatus, nisi manum iis etiam admovisset Reiskius. Descriptos eos habeo perquam accurate e duobus codicibus Bibliothecae Regiae. In 1. v. ex λαχανοπώλου pronum erat veram lectionem eruere λαχάνω πώλου, quod jam occupaverunt Tyrwhittus meus et Heathius. In 5. codicum lectio σωασθεῖσα cassa est, ne quidem pro σωάσασα, σωασαμένη sensu *ducendi*, *bibendi* accipienda. Conjectura Heathii ἀφυθεῖσα probari nequit, unde absurdus oritur sensus. Nam qui se equa in flumine videre possit, a quo fuerit abacta? perspicuum est enim nomina ποταμίων ποτῶν pendere a participio cujus in locum librariorum stupor suffecit illud σωασθεῖσα. Quod sententia flagitat reposui, κύρσασα. In 6. uterque codex habet ἴδῃ, recte. Unus διατίλμένη: ambo φόβης: mendose. Reliquum tam concinna est lectio, ut de emendationis veritate nemo dubitare possit, nisi quis forte minus credat vocem φόβην tam paucis interjectis [illegible]

Poëta fuisse adhibitam. Sane in ultimo versu legi mallem τὴν πάρος ἰδὴν. Grotius male affecta Graeca sic vertit :

At flos capilli periit ita ut herbae solent.
nam rapuit illum saeva pastorum manus
stabulis in ipsis, atque cervicis decus
populata flavam corporis messem abstulit.
at ipsa prato sparsa simulacrum sui
in amne vidit, et videns exhorruit
sine honore collum et damna desectae comae.
equae misericors aliquis ingemeret vicem,
cernens ut illa prae pudore insaniat,
frustraque maerens perditam quaerat jubam.

VI. Vide Lexicon in Δυσθυμία. Ερηνοβοσκός. Εχθικα. Ηνίκον. Ταυρέον.

ΤΒΡΙΣ Σατυρική.

Stobaeus Floril. Tit. XXVI. p. 119.

Ἀνθην τε καὶ τὴν πάντ' ἀπεσβεσμένην
κωφὴν, ἄναυδον.

Oblivionem rebus orbatam omnibus
surdam, tacentem.

Athenaeus p. 657. Δέλφακα δὲ ἀρτυτικῶς εἴρηκε — Σοφ. Τῷ· Ἐσθίειν ἐθέλω τὸν Δέλφακα.

ΤΑΡΟΦΟΡΟΙ.

ide Scholiastam nostrum ad Antigonam v. 1. Philocteten 1197. et con in Κωνός. Οχος.

ΦΑΙΑΚΕΣ.

illibi, quod sciam, occurrit hic dramatis titulus, praeterquam in o Ms. Bibliothecae Coenobii Benedictini ad S. Germanum Parisiis, excerpta mihi misit doctissimus Ruhnkenius. Vide Lexicon in Αποικι. Αρτύματα.

ΦΑΙΔΡΑ.

Stobaeus Eclog. p. 133.

Περιώσι' ἄφυκτά τε
μήδεα παντοδαπᾶν βουλᾶν

ἀδαμαντίναις ὑφαίνεται
κερκίσιν Αἶσα.

Densas multiplicis consilii vias
quarum nemo queat vincula rumpere,
orditur radiis Parca adamantinis.

II. Idem Floril. Tit. XVII. p. 95.

Οὐ γὰρ δίκαιον ἄνδρα γενναῖον φρένας
τέρπειν, ὅπου μὴ καὶ δίκαια τέρψεται.

Generosa nullum corda debent gaudium
probare, nisi quod de probis rebus venit.

III. Idem Tit. XLIII. p. 163.

Οὐ γάρ ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλὴς πόλις,
ἐν ᾗ τὰ μὲν δίκαια καὶ τὰ σώφρονα
λάγδην πατεῖται, κωτίλος δ' ἀνὴρ λαβὼν
πανοῦργα χερσὶ κέντρα κηδεύει πόλιν.

Constare nescit patriae securitas,
ubi superbo jura calcantur pede,
pudorque sanctus; virque verbosus, tenens
manibus habenas callidis, urbem regit.

Emendandi pruritum sedabit Theognis, ad quem Sophocles respexisse videtur:

Ἀεὶ ἐπίδα δήμῳ κενεόφρονι, τύπτε δὲ κέντρῳ
ὀξέϊ, καὶ ζεύγλην δύσλοφον ἀμφιτίθει.

Profert hos versus Luciani Scholiastes ad Lexiphanem T. II. p. 336. pro perperam legitur χερσὶν ἔργα κηδεύοι. — χερσὶ dat cod. Reg. pro vulg. χειροῖν.

IV. Idem Tit. LXIII. p. 245.

Ἔρως γὰρ ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέρχεται,
οὐδ' αὖ γυναῖκας, ἀλλὰ καὶ θεῶν ἄνω
ψυχὰς ταράσσει, κἀπὶ πόντον ἔρχεται.
καὶ τόνδ' ἀπείργειν οὐδ' ὁ παγκρατὴς σθένει
Ζεύς, ἀλλ' ὑπείκει, καὶ θέλων ἐξέλκεται.

Non in virorum sola Amor se pectora
et feminarum insinuat: ipsas quin Deum

solicitat animas, et ferum ponti gregem:
nec ipse contra tendere omnipotens Deum
rex audet; ultro flexus imperium subit.

primos versus tamquam Euripidis profert Clemens Alex. Strom. VI. 745. unde eos Grotius Excerpt. p. 485. inter Euripidis fragmenta incertis dramatibus retulit, non recordatus se eos jam in Florilegio Sophocleis exhibuisse, aliamque dedit versionem:

Non feminarum, non virûm praecordia
Cupido domitat sola, sed Superûm quoque
perurit animos; penetrat et ponti vada.

lentis in 3. versu recepimus lectionem ταράσσει, quam meliorem judicamus Stobaeana χαράσσει. Aristophontis perquam lepidum fragmentum servavit de Amore apud Athenaeum p. 563. quem a Diis e coelo ejectum dicit, quia θεοὺς ἐτάραττε, ἐμοῖχᾶτο πάσεις.

V. Idem Tit. LXIX. p. 287.

Οὕτω γυναικὸς οὐδὲν ἂν μεῖζον κακὸν
κακῆς ἀνὴρ κτήσαιτ' ἄν, οὐδὲ σώφρονος
κρεῖσσον· παθὼν δ' ἕκαστος ὧν τύχῃ λέγει.

Uxore prava nulla contingit viro
major calamitas, nec bona majus bonum.
quisque, ut periclum fecit, ita rem judicat.

odi sententia est in operibus, quem aemulatur noster:

Οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ λαίζειτ' ἄμεινον
τῆς ἀγαθῆς· τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ βίγιον ἄλλο.

VI. Idem Tit. LXXIV. p. 311.

Ξυίγνωτε, καὶ αἰσχίστῃ σιγᾶται. τὸ γὰρ
γυναιξὶν αἰσχρὸν ἐν γυναιξὶ δεῖ λέγειν.

Ignoscite et tolerate: nam quod feminis
est indecorum, par tacere est feminas.

VII. Idem Tit. CV. p. 439.

Τὸν δ' εὐτυχεῦντα πάντ', ἀριθμήσας βροτοὺς,
οὐκ ἔστιν ὅντως ὄντιν' εὑρήσεις ἕνα.

Hominum recense quidquid usquam est gentium:
omni beatum parte non inveneris.

VIII. Idem Tit. CVIII. p. 457.

Αἴσχη μὲν, ὦ γυναῖκες, οὐδ' ἂν εἷς φύγοι
βροτῶν ποθ', ᾧ γε Ζεὺς ἐφορμήσοι κακά.
νόσους δ' ἀνάγκη τὰς θεηλάτους φέρειν.

Nemo, mulieres, dedecus vitaverit,
cui destinata sunt mala imperio Jovis.
morbos ferendum est, quos Deûm mittit manus.

Perperam Grotius vers. 2. ᾧ κε Ζεὺς ἐφορμήσῃ. Cod. καὶ — ἐφορμήσει.

IX. Vide Lexicon in Ἀσκύραι. Ἄγος. Αἰλάδες. Ἀκλεεῖν· Ἀκλεῖς. Αὐτομόλως. Ἀψεφίς. Κυλικείων. Μῶλυς.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ ΕΝ ΤΡΟΙΑΙ.

I. Stobaeus Floril. Tit. CXXI. p. 493.

Ἀλλ' ἔσθ' ὁ θάνατος λοιπὸς ἰατρὸς νόσων.

Mors ultima est medicina morborum omnium.

II. Agellius Noctium Atticarum Lib. XIII. c. 18. Sophoclis ver... tragoedia laudat, cujus titulus in impressis corruptus est. Mih... tum videtur Sophoclem tragoediam nullam scripsisse cui titulus ... ΦΥΛΑΕΤΙΔΕΣ. Quae proferuntur ad hunc locum doctorum virorum ... jecturae, sunt omnes futiles et rejiciendae. Amplectenda erat lect... dicum eorum in quibus plane scriptum Φιλοκλήτης. Sic autem Ag... *Sed etiam ille versus non minus notus:*

Γέρων γέροντα παιδαγωγήσω σ' ἐγώ.

et in tragoedia Sophocli scriptus est, cui titulus est Φιλοκλήτης, *e... Bacchis Euripidi.*

III. Priscianus Lib. XVIII. Σοφοκλῆς ἐν Φιλοκλήτῃ τῷ ἐν Τροίᾳ·

Οσμῆς μόνον γ' ὡς μὴ βαρυνθήσεσθέ μου.

ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τῆς ὀσμῆς.

IV. Vide Lexicon in Δράκοντα. Δρυοπαγῆ. Ζηλῶ. Ῥοικηρείως.

ΦΙΝΕΥΣ Σατυρικός.

Ad hanc fabulam pertinent quae leguntur apud Scholiastam Ap... Rhodii II. 178. Ἐπηρώθη δὲ τὰς ὄψεις ὁ Φινεὺς κατὰ μὲν ἐνίους ὑπὸ Ἡλίου, διὰ τὸ πολὺν χρόνον αἰτῆσαι μαθεῖν ξῆν, ἢ βλέπειν· κατὰ ἐνίους, ὅτι ἐπεβούλευσε Πέρσῃ. Σοφοκλῆς δὲ, ὅτι τοὺς ἐκ Κλεοπάτρας ...

ίλωσιν Οαρθον καὶ Κράμβιν, πεισθεὶς διαβολαῖς Ἰδαίας τῆς αὐτῶν μη-
ρός. Scholiastes noster ad Antig. 970. aliis nominibus Cleopatrae filios
illat.

Aristophanes Pluto 635.

Ἐξωμματώλιξι καὶ λελαμπρυσμέναις κόρης.

uem versum Scholiastes ita notat: Ἐκ Φινέως Σοφοκλέους ὁ στίχος.
. Pollux VII. 194. Τὸ δὲ τῶν καπήλων ἐργαστήριον, καπηλεῖον εἰρή-
ι οἱ κωμῳδοδιδάσκαλοι, καὶ τὸ κωμῳδούμενον ἐν Σοφοκλέους Φινεῖ·

Βλέφαρον κίκλησκαί γ', ὡς καπηλείου θύρας.

Toupium ad Suidam II. 68.

L. Athenaeus p. 119. Σοφοκλῆς τ' ἐν Φινεῖ ἔφη·

Νικρὸς τάριχος εἰσορᾷν Αἰγύπτιος.

e de Phineo hoc dictum, cui, ut eum describit Argonauticorum
. II. 200. πίνῳ αὐσταλέος χρὼς

Εσκληκεν, μυελὸς δὲ σὺν ὀστέα μοῦνον ἔεργεν.

umdem plane modum quo de seniculo macie extenuato et rugoso
us: *il ressemble à une momie.* Ceterum e paucis hujus fabulae
iis satis clare liquet satyricam eam fuisse. Si Hesychio fides in
κυντα et Stephano in Βόσπορος, bis edita fuit: sed litera titulo ad-
quam pro numerali nota acceperunt librarii, olim, ut conjicio,
t, et compendiose Σατυρικῷ notabat.

Stephanus: Βόσπορος — Σοφοκλῆς δ' ἐν Φινεῖ πρώτῳ διὰ διφθόγγου
ὸ τέλους φησὶ τὸ κύριον·

Οὐδ' ἂν τὸ Βοσπόριον ἐν Σκύθαις ὕδωρ.

Vide Lexicon in Ἀπενώτισαν. Ἀρτύμασι. Ἀχάλκευτα. Καταῤῥάκλης.
ικας.

ΦΟΙΝΙΞ.

umentum fuisse videtur Phoenix paternam fugiens domum ob im-
iones irati Amyntoris. Rem ipse narrat Phoenix in oratione ad
em, Iliadis IX. 447.

e Lexicon in Κπάρα. Φορβὰς γυνή.

ΦΡΙΞΟΣ.

itephanus in Ἀσίν. — προάστιος. οὕτω γὰρ καὶ τὸ θηλυκὸν εὑρίσκε-
προαστία γῆ, ἐν Φρίξῳ Σοφοκλέους·

Οφιν κελεύθου τῆσδε γῆς πρασσίας.

II. Vide Lexicon in Αφελής.

ΦΡΥΓΕΣ.

Stobaeus Floril. Tit. VIII. p. 51.

Τοὺς εὐγενεῖς γὰρ καὶ γαθοὺς, ὦ παῖ, φιλεῖ
Αρης ἐναίρειν· οἱ δὲ τῇ γλώσσῃ θρασεῖς,
φεύγοντες ἄτας, ἐκλύς εἰσι τῶν κακῶν.
Αρης γὰρ οὐδὲν τῶν κακῶν λογίζεται.

Fervente bello non nisi fortes solet
Mars pignerare. lingua cui ventosior,
fuga periclum properat antevertere;
Marsque ipse timidos spernit a sese procul.

In 2. versu ἐναίρειν in codice superscriptum vulgato συναίρειν.

Tragoediam hoc titulo fecit etiam Aeschylus, ad quam pertinet vatio Scholiastae ejusdem Tragici ad Prometheum 435. in qua fit Phrygum Sophoclis ex librarii errore. Notum est ex Comici R... in Phrygibus Aeschyli Achillem sedentem, capite velato et diu in scena conspectum fuisse: itidemque Nioben ab Aeschylo ex... fuisse, quod forte Sophocles, quum Nioben doceret, imitatus e... ripides apud Comicum, ubi Aeschylo vitia incipit objicere, haec

Πρώτιστα μὲν γὰρ δῆθ' ἕνα τιν' ἐκάθισεν ἐγκαλύψας,
Αχιλλέα τιν', ἢ Νιόβην, τὸ πρόσωπον οὐχὶ δεικνύς,
πρόσχημα τῆς τραγῳδίας, γρύζοντας οὐδὲ τευτί.

Ad quae veteres Critici haec notant: Ο Αχιλεὺς δὲ καθήμενός ἐστ... οὐκ ἀποκρινόμενος πρὸ Αἰσχύλῳ ἐν Φρυξὶν ἢ Ἕλλησι λύτροις. ... Αχιλλεὺς φθέγγεται. Alius: εἰκὸς τὸν ἐν τοῖς Φρυξὶν ἢ Ἕλλησι λύτρ... λέα, ἢ τὸν ἐν Μυρμιδόσιν, ὃς μέχρι τρίτου μέρους οὐδὲν φθέγγετ... liquet Aeschylei Scholiastae notam sic scribi debuisse: Σωστέ... ποιητοῖς τὰ πρόσωπα, ἢ δὲ αὐθάδειαν, ὡς Αχιλλεὺς ἐν τοῖς Φρυξὶ Λ... λου, ἢ διὰ τὴν συμφοράν, ὡς ἡ Νιόβη παρὰ τῷ αὐτῷ καὶ παρὰ Σοφ...

.tque hae sunt Sophoclis fabulae, quarum in antiquis monumentis ıoria exstat. Longe quidem plures Fabricius in catalogo Sophoclis tra-liarum deperditarum recensuit titulos: sed falsi et conficti sunt per-m inepte, alii ex male acceptis auctorum testimoniis, alii ex scri-ıae mendis, ut quum librarii scripserunt Ακάμας pro Αθάμας: Ακύ-, Κύριοι, Σκύριοι pro Σκύριαι: Ιππωνι pro Ιππόνῳ. etc.

ΑΠΑΝΙΣ non est titulus dramatis apud Hesych. in Ανανθρωπος: initium glossae, quae sequi debebat. Foede mulcatus fuit Hesy-ıs, optimi lexici conditor, a male feriato homine, qui breviarium d habemus confecit. Ex ista mutila voce nescio quot absurdos titulos ımenti sunt interpretes, quibus omnibus catalogum suum auxit Fa-ius.

ΕΡΕΧΘΕΥΣ non est Sophoclis tragoedia: verum Euripidis. Illi so-Stobaei fide tribuitur, cujus in Floril. Tit. LIX. legitur hic senarius hocli adscriptus:

Ναῦς ἡ μεγίστη χρῆσον ἢ μικρὸν σκάφος.

in Reg. Stobaei codice lemma huic versui adpositum Euripidi eum ıdicat perspicua scriptura Εὐριπίδου Ερεχθεῖ. Bene itaque Barnesius n Euripidei Erechthei fragmentis contulit.

ΙΑΙΟΥ ΑΑΩΣΙΣ nulla fuit. Vide supra ad Αντηνορίδαι.

ΙΟΚΑΣΤΗ nulla fuit. Male accepta Eustathii verba ad Odyss. 1425. Παρὰ Σοφοκλεῖ γοῦν ἡ Ιοκάστη τοὺς ἐν Θήβαις εὐγενεῖς, Χώρας τῆλε λέγει. Haec quidem dicit Iocasta, non autem in cognomine dra-te, verum in Oedipo T. 911.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ. Nullum fuit hoc titulo Sophoclis drama diversum Phaedra; ut nec ullus fuit Euripidis Atreus diversus a Thyeste. Inde ıte accipias Arriani verba in Dissert. Epict. p. 149. Εμοὶ δὲ μὴ ἀρκῇ Φαινόμενον; καὶ ποία τραγῳδία ἄλλην ἀρχὴν ἔχει; Ατρεὺς Εὐριπίδου τί ἐστι; τὸ Φαινόμενον. Οἰδίπους Σοφοκλέους τί ἐστι; τὸ Φαινόμενον. Φοίνιξ; Φαινόμενον. Ιππόλυτος; τὸ Φαινόμενον. Intellige Atreum in Euripidis Thyeste, et Hippolytum in Sophoclis Phaedra; nisi malis transpositas ıte voces in sedem suam sic reponere: Ιππόλυτος Εὐριπίδου τί ἐστι — ρεύς; τὸ Φαινόμενον.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ nulla fuit umquam. Casaubono fraudi fuit prava distinctio scholiorum in Hesiodum. Locum, quo deceptus fuit, uti legi debet damus infra XCVIII. In editione Dan. Heinsii pag. 234. b. non comparent voces ἐν Κασάνδρᾳ, quae addi debebant ad citationem ex Lycophrone.

ΜΕΝΑΛΙΠΠΗ. Non fuit hoc nomine drama Sophoclis. Citat quidem Scholiastes Comici ad Ranas versum ἐκ Μελανίππης Σοφοκλέους sed vitium ibi est e male accepto scripturae compendio; et legendum ἐκ Μελανίππης σοφῆς. Vide Valckenarii Diatr. Eurip. p. 49.

ΝΑΥΠΑΚΤΟΣ commentitius est titulus. Vide Kusterum ad Suidam in Κατουλάς.

ΤΕΚΜΗΣΣΗ haud minus stulte excogitata fuit quam Ἰσμάς, ex his Eustathii verbis ad Iliad. A. pag. 843. Ἡ δὲ τοῦ Σοφοκλέους Τέκμησσα ἐν τῷ, Ὥστε μ' ὠδίνειν τι φῆς, τὸ ὑπερβολικῶς λυπεῖσθαι, ὠδίνειν εἰρηκέναι — quae pertinent ad Ajacem 794.

EX INCERTIS TRAGOEDIIS.

I. Stobaeus Eclog. p. 119.

Θεοῦ δὲ πλαγὴν οὐχ ὑπερπηδᾷ βροτός.

Contra Dei ictum non data est homini fuga.

II. Ibidem p. 125.

Τὸ χρύσεον δὲ τῆς Δίκης
δέδορκεν ὄμμα, τὸν δ' ἄδικον ἀμείβεται.

Justitia aureo
vultu tuetur semper ac punit malos.

III. Ibidem p. 133.

Κλύετε Μοῖραι,
Διὸς αἵ τε παρὰ θρόνον αἰζήτατοι
ἕζόμεναι.

Audite Parcae, quae solio Jovis
magni sedetis proxima numina.

IV. Ibidem.

Ἐζῆς ἄρ', οὐδὲ γῆς ἔπερθ' ὤχου θανών;
Οὐ γὰρ πρὸ μοίρας ἡ τύχη βιάζεται.

Vivis, nec umbris occubas crudelibus?
Adeo ante fatum nulla vis est casibus.

V. Ibid. p. 141.

Πάντ' ἐκκαλύπτων ὁ χρόνος εἰς τὸ φῶς ἄγει.
Nudata cuncta tempus in lucem trahit.

VI. Ibid. p. 171.

Ἀλλ' οὐ γὰρ ἂν τὰ θεῖα, κρυπτόντων θεῶν,
μάθοις ἄν, οὐδ' εἰ πάντ' ἐκεξέλθοις σκοπῶν.
Divina numquam discere est, si Dii velint
celare; non si cuncta scrutando eruas.

VII. In Eclogarum Stobaei editione Antverpiensi leguntur ista Sophoclis p. 17.

Χρόνος αὖ χαρὰ ἅμα πρατιᾷ τερμοσύνᾳ βίου
πόλλ' ἂν ἐυρίσκοι σοφὰ μαιομένοις.

Emendandi conatus Grotio et Heathio male cessisse mihi videtur: judicent periti, an melius conjecerim:

Χρόνος αὖ μακρὸς ἅμα κρατιᾷ
ἀχρημοσύνᾳ βίου
πόλλ' ἂν ἐυρίσκοι σοφὰ μαιομένοις.

VIII. Srobaeus Floril. Tit. II. p. 13.

Σκαιοῖσι πολλοῖς εἷς σοφὸς διόλλυται.
Pravos tot inter qui sapit solus perit.

IX. Tit. III. p. 17.

Εσθλῶν γὰρ ἀνδρὸς τοὺς πονοῦντας ὠφελεῖν.
Juvare miseros optimis dignus labor.

Hunc versum Sophocli adscribere debebat Grotius: non autem pravum senarium excudere e Philosophi nescio cujus sententia quae praecedit in Gesneri editione p. 36. Ὡς ὄψις ἐν ὀφθαλμῷ, ὁ νοῦς ἐν τῇ ψυχῇ.

X. Tit. IV. p. 27. seqq.

Ἀλλ' οἱ κακῶς πρέσσοντες, οὐ κωφοὶ μόνον,
ἀλλ' οὐδ' ὁρῶντες εἰσορῶσι τἀμφανῆ.
Quos distinent adversa, surdescunt malis,
et clara quae sunt non vident, nec quum vident.
Ὡς δυσπέλαστόν ἐστιν ἀμαθίᾳ κακόν.
Nihil scientum vulnus intractabile est.

Ἡ δὲ μωρία
μάλιστ' ἀδελφὴ τῆς πονηρίας ἔφυ.
Insipientiae
jure optimo vocatur improbitas soror.

Ἐνταῦθα μέν τοι πάντα τἀνθρώπων νοεῖ,
κακοῖς ὅταν θέλωσιν ἰᾶσθαι κακά.
Hoc graviter errat aegra mens mortalium,
quod mala mederi posse confidit malis.

Ταῦτ' ἐστὶν ἄλγιστ', ἂν, παρὸν θέσθαι καλῶς,
αὐτός τις αὐτῷ τὴν βλάβην προσῇ φέρων.
Res misera, quum sit recte agendi copia,
tunc quem sibi ipse sponte damnum arcessere.

XI. Tit. V. p. 35. seq.

Οὐκ ἔστ' ἀπ' ἔργων μὴ καλῶν εἶπη καλά.
Rei indecorae nec decora oratio est.

Hunc versum Sophocli diserte tribuit Plutarchus de Aud. p. 47. ubi is a Grotio conversus est:

Bona verba nasci rebus e foedis negant.

Χαίρειν ἐπ' αἰσχραῖς ἡδοναῖς οὐ χρή ποτε.
Gaudere foedas ob voluptates, nefas.

XII. Tit. VIII. p. 53.

Οὐ τοῖς ἀθύμοις ἡ τύχη ξυμπαμβάνει.
Fortuna adesse non solet pavitantibus.

XIII. Tit. XIII. p. 83.

Αἰδὼς γὰρ ἐν κακοῖσιν οὐδὲν ὠφελεῖ.
ἡ γὰρ σιωπὴ τῷ λαλοῦντι σύμμαχος.
Non est remedium rebus afflictis pudor.
tacens videtur stare ab accusantibus.

Eadem sententia Chorus in Trachiniis 813. Dejaniram hortatur, ut ejectum a filio crimen dissolvat.

XIV. Tit. XVIII. p. 97.

Τί ταῦτ' ἐπαινεῖς; πᾶς γὰρ οἰνωθεὶς ἀνὴρ
ἥσσων μὲν ἔργῶν ἐστὶ, τοῦ δὲ νοῦ κενός·
φιλεῖ δὲ, πολλὴν γλῶσσαν ἐκχέας μάτην,
ἄκων ἀκούειν ἄπερ ἐκὼν εἶπεν κακῶς.

Quid ista laudas? quisquis immergit mero
sese, fit exsors mentis, atque ira minor:
quantumque cepit gaudii dicens male,
male audiendo jure tantumdem dolet.

Hi versus citantur partim a Plutarcho Moral. p. 89. et Clemente Alex. p. 181.

XV. Tit. XXIV. p. 119.

Κλέπτων δ' ὅταν τις ἐμφανῶς ἐφευρεθῇ,
δίκαν ἀναίσχυν', κἂν καλὸν φέρῃ δόμα.

Furti tenetur quisquis ipso in crimine,
quamvis disertus, debet obticescere.

Ἡ δεινὸν ἄρ' ἦν, ἡνίκ' ἂν τις ἐσθλὸς ὢν
αὐτῷ ξυνείδῃ.

Egregia res est, testis innocentiae
suus sibi animus.

XVI. Tit. XXVIII. p. 123.

Ὀμνύει γάρ τοι καὶ γυνὴ φεύγει τόκους
ὠδῖνα παίδων· ἀλλ' ἐπὰν λήξῃ κακοῦ,
ἐν τοῖσιν αὐτοῖς δικλύοις ἁλίσκεται,
πρὸς τοῦ παρόντος ἡμέρου νικωμένη.

Abjurat alios denuo partus pati
semianima mulier: sed simul cessit dolor,
quam facile eosdem rursus in casses cadit!
delet peracti memoriam praesens amor.

Ὅρκος γὰρ οὐδεὶς ἀνδρὶ φιλήτῃ βαρύς.

Nulla improbo conditio jurandi gravis.

XVII. Tit. XXIX. p. 129.

Πόνου μεταλλαχθέντος οἱ πόνοι γλυκεῖς.

Juvant labores, transiit postquam labor.

XVIII. Tit. XLI. p. 161.

Μή μοι κρυφαῖον μηδὲν ἐξείπῃς ἔπος.
κλεῖθρον γὰρ οὐδέν. ὡς δ' ἂν εὐπειτὴς λάβοις,
γλώσσης κρυφαῖον οὐδὲν οὐ διέρχεται.

Quod vis taceri, nolo mihi commiseris:
non habeo claustrum, visne loquar apertius?

tenere lingua quidquid arcanum est negat.

XIX. Tit. XLIII. p. 165.

Οπου γὰρ οἱ φύσαντες ἠσπῶνται τέκνων,
οὐκ ἔστιν αὕτη σωφρόνων ἀνδρῶν πόλις.

Ex Piersoni certa emendatione dedi φύσαντες pro veteri lectione φυλάσσοντες, cui nescio cur Grotius suffecerit φυλακίδῃσι haud meliori sensu, nec minus reclamante metro. Vertere poterat:

Ubi parentes liberis morem gerunt,
morata non est, ut decebat, civitas.

Νόμους ἕπεσθαι τοῖσιν ἐγχώροις, καλόν.

Res est honesta patrias leges sequi.

XX. Tit. XLV. p. 175.

Πολλῶν καλῶν δεῖ τῷ καλῶς τιμωμένῳ·
μικροῦ δ' ἀγῶνος οὐ μέγ' ἔρχεται κλέος.

Tenens honores eget honestis dotibus:
parvum laborem grande non sequitur decus.

XXI. Tit. LIV. p. 205.

Γνώμης πλέον κρατοῦσιν, ἢ σθένος χερῶν.

Dextra valente plus valet sapientia.

XXII. Tit. LXII. p. 237.

Εἰ σῶμα δοῦλον, ἀλλ' ὁ νοῦς ἐλεύθερος.

Si corpus istud servit, at mens libera est.

XXIII. Tit. LXIII. p. 239.

Ω παῖδες, ἦ τοι Κύπρις, οὐ Κύπρις μόνον,
ἀλλ' ἔστι πολλῶν ὀνομάτων ἐπώνυμος.
ἔστιν μὲν Ἅιδης, ἔστι δ' ἄφθιτος βίος,
ἔστιν δὲ λύσσα μαινάς, ἔστι δ' ἵμερος
ἄκρατος, ἔστ' οἰμωγμός. ἐν κείνῃ τὸ πᾶν
σπουδαῖον, ἠτυχαῖον, εἰς βίαν ἄγον.
ἐντήκεται γὰρ πνευμόνων ὅσοις ἔνι,
ψυχὴ τίς οὐχὶ τῆσδε τῆς θεοῦ βορᾶς;
εἰσέρχεται μὲν ἰχθύων πλωτῷ γένει·
ἔνεστι δ' ἐν χέρσου τετρασκελεῖ γονῇ·
νωμᾷ δ' ἐν οἰωνοῖσι τοὐκείνης πλέον,
ἐν θηρσὶν, ἐν βροτοῖσιν, ἐν θεοῖς ἄνω.
τίν' οὐ παλαίουσ' εἰς τρὶς ἐκβάλλει θεῶν;

οὔ μοι θέμις, θέμις δὲ ταλαθῆ λέγειν,
Διὸς τυραννεῖ πνευμένων, ἄνευ δορός·
ἄνευ σιδήρου πάντα τοι συντέμνεται
Κύπρις τὰ θνητῶν καὶ θεῶν βουλεύματα.

Pueri, Venus quae dicta, non tantum est Venus;
sed omnium una nominum vim possidet:
eademque Dis est, visque non superabilis,
eadem furor limphatus, eadem mel merum
amoris, eadem luctus. insunt omnia,
studium, quies tranquilla, violenti impetus.
quorum medullas occupavit, liquitur
his anima. tanti numinis quid liberum?
illa et natantes caerulo pisces salo
et humi vagantum saecla quadrupedum subit:
illa inter ipsos alites alas quatit:
homines ferasque subjugat, Superos quoque.
nam quem Deorum adorta non tandem obruit?
et si loqui fas, vera sed fas est loqui,
Jovis cor ipsum superat: atque hasta sine,
sine ense cuncta dissipat victrix Venus
mortalium consilia et immortalium.

rimos hujus fragmenti versus recitat Plutarchus Moralium p. 757. 1 8. βορᾷ Grotii emendatio est. Tam priorum editt. βορᾶς lectio est, uam coditis, quem in ceteris secutus sum. Notanda est hypallage πνευμένων ὅσους, pro πνεύμοσιν ὅσων. Sic enim ordinanda et supplenda it phrasis ὅσων γὰρ ἐν πνεύμοσιν ἐντέτακται ἡ Κύπρις, τούτων τίς ψυχὴ γίνεται τῶδε τῆς θεοῦ βορᾶ;

XXIV. Tit. LXVII. p. 275.

Τίς δ' οἶκος ἐν βροτοῖσιν ὠλβίσθη ποτὲ,
γυναικὸς ἐσθλῆς χωρὶς, εὐκοσμίας χλιδῆ;

Nam qui penates sine ope matronae probae
efflouerunt copia atque honoribus?

XXV. Tit. LXXIII. p. 311.

Κᾀ ὀρφανὸν γὰρ οἶκον ἀνδρόφρων γυνή.

Virilesapiens femina in vidua domo.

XXVI. Tit. XCVI. p. 385.

Πενία δὲ συμφοιτῆσα δυσεσβεῖ ερέμῳ
ἄρδην ἀνεῖλε καὶ κατέσρεψεν βίον.

Impietas, quoties est egestati comes,
evertit vitam summis a radicibus.

Hi versus supra soccum adsurgunt, et Sophocleo colore nitent. Librari errore Diphilo tributi sunt, cujus nomen proxime sequenti versui praescribi debuit.

XXVII. Tit. XCVIII. p. 395.

Ω θνητὸν ἀνδρῶν καὶ ταλαίπωρον γένος·
ὡς οὐδὲν ἐσμὲν, πλὴν σκιᾶσιν εἰκότες,
βάρος πεμφθὲν γῆς ἀναελιφόμενοι.

O misera, vere misera, sors mortalium,
nam praeter umbras quid sumus, vel ponderi
ignava, palabunda tellurem super?

Οὐ γὰρ θέμις ζῆν πλὴν θεοῖς ἄνευ κακῶν.

Illaesa solis vita concessa est Deis.

Ω δαῖμον, ὡς οὐκ ἔστ' ἀποσρροφὴ βροτοῖς
τῶν ἐμφύτων τε καὶ θηλάτων κακῶν.

Deus alme, quam nusquam ulla vitandi via est
aut insita aut immissa de coelo mala!

Ζώοι τις ἀνθρώπων,
τὸ κατ' ἦμαρ ὅπως ἥδιστα περαίνων,
τὸ δ' εἰς αὔριον αἰεὶ τυφλὸν ἔρπει.

Hilaris, quae nunc lucet, agatur
crastina nobis est caeca dies.

Hi versus in codice Vindob. tribuuntur Sophocli.

XXVIII. Tit. CVIII. p. 457.

Στέργειν δὲ τἀμπεσόντα, κ' εὖ θέσθαι περὶ
τοῦδ' ἐστὶν εὐβουλία, ἀλλὰ μὴ στένειν τύχην.

Quod casus offert ponere ex usu suo,
non gemere fortunam, aleatoris boni est

XXIX. Tit. CXI. p. 463.

Ἐλπὶς γὰρ ἡ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς

Spes namque multos sola mor-

XXX. Tit. CXVIII. p. 485.

Οὐκ ἔστι γῆρας τῶν σοφῶν, ἐν οἷς ὁ νοῦς
θεία ξυνίστιν ἡμέρα τεθραμμένος.
προμηθία γὰρ κέρδος ἀνθρώπους μέγα.

Non est senecta, quae sapit grandaevitas,
cui mens relucet pasta divina die.
ingens hominibus quaestus est prudentia.

XXXI. Tit. CXXII. p. 497.

Τὸ μὴ γὰρ εἶναι κρεῖσσον, ἢ τὸ ζῆν κακῶς.

Non esse praestat quippe, quam luctus pati.

Ὅστις γὰρ ἐν κακοῖσιν ἱμείρει βίου,
ἢ δειλός ἐστιν, ἢ δυσάλγητος φρένας.

Quicumque vitam rebus in miseris amat,
aut timidus ille est, aut dolore occalluit.

XXXII. Tit. CXXIII. p. 503.

Θανόντι κείνῳ συνθανεῖν μ' ἔρως ἔχει.
Ἕξεις, ἐπείγου μηδέν, εἰς τὸ μόρσιμον.

Illi peremto commori cupio miser.
Sequere: ne tu arcesse, quod fato manet.

XXXIII. Excerpta Ruhnkenii e Stobaeo Ms.

Ταληθὲς αἰεὶ πλεῖστον ἰσχύει λόγου.

XXXIV. Porphyrius in libro de Styge apud Stobaeum Serm. CIII. 563. Ἡ τε γὰρ αἴγειρος, ὥς φασιν ἄλλοι τε καὶ Πλούταρχος, φιλοπενθὴς καὶ ἀτελὴς πρὸς καρποφορίαν. διὸ καὶ Σοφοκλῆς ἔν τισι φησίν·

Οὐ χρὴ ποτ' ἀνθρώπων
μέγαν ἔλδειν ἀποβλέψαι.
τανυφλοίου γὰρ ἰσαμέριος
ὅστις αἰγείρου βιοτὰν ἀποβάλλει —

ophoclea dedi ad fidem Reg. codicis. Sententia haud absoluta est. Pro τιλὴς in Porphyrii verbis codex habet εὐτελής. Grotii haec versio est:

Hominum nimias ne tu nimium
mirator opes: nam populeo
similis trunco, cui vita perit.

XXXV. Idem de Antro Nympharum Cap. XVIII. Πηγαὶ δὲ καὶ νάματα κεῖα ταῖς ὑδριάσι Νύμφαις, καὶ ἔτι γε μᾶλλον Νύμφαις ταῖς ψυχαῖς, ἃς

XXVI. Tit. XCVI. p. 385.

Πενία δὲ συζηλωθεῖσα δυσεβεῖ τρόπῳ
ἄρδην ἀνεῖλε καὶ κατέσφηλεν βίον.

Impietas, quoties est egestati comes,
evertit vitam summis a radicibus.

Hi versus supra soccum adsurgunt, et Sophocleo colore nitent. Librarii errore Diphilo tributi sunt, cujus nomen proxime sequenti versui praescribi debuit.

XXVII. Tit. XCVIII. p. 395.

Ὦ θνητὸν ἀνδρῶν καὶ παλαίσματα γένος·
ὡς οὐδὲν ἐσμέν, φλὴν σκιᾶσιν εἰκότες,
βάρος πεμφθὲν γῆς ἀνασφῳφώμενοι.

O misera, vere misera, sors mortalium,
nam praeter umbras quid sumus, vel ponderis
ignava, palabunda tellurem super?

Οὐ γὰρ θέμις ζῆν πλὴν θεοῖς ἄνευ κακῶν.

Illaesa solis vita concessa est Deis.

Ὦ δαῖμον, ὡς οὐκ ἔστ' ἀποσφραγὴ βροτῶν
τῶν ἐμφύτων τε καὶ θηλάτων κακῶν.

Deus alme, quam nusquam ulla vitandi via est
aut insita aut immissa de coelo mala!

Ζώει τις ἀνθρώπων,
τὸ κατ' ἦμαρ ἕως κἄδηλα πορεύων,
τὸ δ' εἰς αὔριον αἰὲν τυφλὸν ἔρπει.

Hilaris, quae nunc lucet, agatur:
crastina nobis est caeca dies.

Hi versus in codice Vindob. tribuuntur Sophocli.

XXVIII. Tit. CVIII. p. 457.

Στέργειν δὲ τἀμπεσόντα, κ' ἐν θέσθαι πρέπει
σοφὸν κυβευτήν, ἀλλὰ μὴ θέλειν τύχην.

Quod casus offert ponere ex usu suo,
non gemere fortunam, aleatoris boni est

XXIX. Tit. CXI. p. 463.

Ἐλπὶς γὰρ ἡ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς
βροτ[illegible]

spes namque multos sola mor[illegible]

XXX. Tit. CXVIII. p. 485.

Οὐκ ἔσθ' γῆρας τῶν σοφῶν, ἐν οἷς ὁ νοῦς
θεία ξυνίσθιν ἡμέρᾳ τεθραμμένος.
προμηθία γὰρ κέρδος ἀνθρώπως μέγα.

Non est senecta, quae sapit grandaevitas,
cui mens relucet pasta divina die.
ingens hominibus quaestus est prudentia.

XXXI. Tit. CXXII. p. 497.

Τὸ μὴ γὰρ εἶναι κρεῖσσον, ἢ τὸ ζῆν κακῶς.

Non esse praestat quippe, quam luctus pati.

Ὅστις γὰρ ἐν κακοῖσιν ἡμείρει βίου,
ἢ δειλός ἐστιν, ἢ δυσάλγητος φρένας.

Quicumque vitam rebus in miseris amat,
aut timidus ille est, aut dolore occalluit.

XXXII. Tit. CXXIII. p. 503.

Θανόντι κείνῳ συνθανεῖν μ' ἔρως ἔχει.
Ἕξεις, ἐπείγου μηδέν, εἰς τὸ μόρσιμον.

Illi peremto commori cupio miser.
Sequere: ne tu arcesse, quod fato manet.

XXXIII. Excerpta Ruhnkenii e Stobaeo Ms.

Ταληθὲς αἰεὶ πλεῖόν ἰσχύει λόγου.

XXXIV. Porphyrius in libro de Styge apud Stobaeum Serm. CIII. 56. Ἡ τε γὰρ αἰγειρος, ὥς φασιν ἄλλοι τε καὶ Πλούταρχος, φιλοπενθὴς καὶ ἀτελὴς πρὸς καρποφορίαν. διὸ καὶ Σοφοκλῆς ἔν τισι φησίν·

Οὐ χρὴ ποτ' ἀνθρώπων
μέγαν ἔλβον ἀποβλέψαι.
ταυφλοίσιν γὰρ ἰσαμέριος
ὅστις αἰγείρου βιοτὰν ἀποβάλλει —

Sophoclea dedi ad fidem Reg. codicis. Sententia haud absoluta est. Pro ἀτελὴς in Porphyrii verbis codex habet εὐτελής. Grotii haec versio est:

Hominum nimias ne tu nimium
mirator opes: nam populeo
similis trunco, cui vita perit.

XXXV. Idem de Antro Nympharum Cap. XVIII. Πηγαὶ δὲ καὶ νάματα κεῖα ταῖς ὑδριάσι Νύμφαις, καὶ ἔτι γε μᾶλλον Νύμφαις ταῖς ψυχαῖς, ἃς

ἰδίως μιλίσσους οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν, ἡδονῆς οὔσας ἐργασίαις. ἔθη καὶ Σοφοκλῆς οὐκ ἀνοικείως ἐπὶ τῶν ψυχῶν ἔφη·

Βομβεῖ δὲ νεκρῶν σμῆνος, ἄλλη δ' ἔρχεται.

XXXVI. Helladius Chrestom. p. 4. editionis Meursii: Ὅτι ὁ εἴλιγξ, ὁ καὶ παροιμιαζόμενος,

Ὄρνυς ἐγὼ γυναικὸς εἰς ὕδωρ γράφω.

ἔστι μὲν Σοφοκλέους. τοῦτον δὲ παρῳδήσας ὁ Φιλωνίδης ἔφη·

Ὄρνυς δὲ μοιχῶν εἰς τίφραν ἐγὼ γράφω.

οἱ δὲ τὰς γυναῖκας σκώπτοντες φασὶν,

Ὄρνυς ἐγὼ γυναικὸς εἰς οἶνον γράφω.

Sic ultimum versum, qui Xenarchi Comici est, recitat Athenaeus p. 441. ubi alia multa facete dicta profert in mulierum temulentiam.

XXXVII. Athenaeus L. I. pag. 23. Καταπίεσθαι δὲ λέγεται, καὶ κατασκιλοῦσθαι — ἔστι δὲ εὑρεῖν καὶ ἐπὶ ἐντολίας τινὸς σκαιᾶς τὸ ἐπακτέον. Σάτυρος παρὰ Σοφοκλεῖ τοῦτό φησιν·

Ἐπικαιόμενος τῷ Ἡρακλεῖ ἀνασκιμήτῳ
μέσον εἰς τὸν αὐχένα εἰσαλάμην.

Videntur ista derivata ex Hercule ad Taenarum.

XXXVIII. Ibidem p. 33.

Ὦ γλῶσσα σιγήσασα τὸν πολὺν χρόνον,
πῶς δῆτα τλήσει πρᾶγμ' ἐπεξελθεῖν τόδε;
ἢ τῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἐμβριθέστερον,
ὑφ' ἧς τὸ κρυφθὲν ἐκφανεῖς ἀνάγκαρσιν.

O lingua tanto quae taces jam tempore,
quod horruisti facere quo poteris modo?
certe necessitatis immensum est onus,
herile quae te cogit arcanum eloqui.

XXXIX. Idem L. II. pag. 39. Ἀπὸ τῆς ἀλλοιούσης τὴν γνώμην, καὶ πρὸς τὸ ψευδεῖς ποιούσης εὐθυμίας, ἃ γίνεται κατὰ τὴν μέθην — Σοφοκλῆς φησὶ,

Τὸ μεθύειν πημονῆς λυτήριον.

Levari calamitas vino solet.

XL. Eustathius ad Iliad. A. p. 835. Ὡς τὸ δημὸν καὶ ὁ δημός, καὶ τὰ ἄλλα, οὕτω δημὶς καὶ τὸ μόρυ. καὶ ἀρσενικὸν μὲν αὐτοῦ ἐν τῷ·

Πρῶτον μὲν ἔψει λευκὸν ἀνθοῦντα φλάχνῃ,

ἔπειτα Φοκίδεντα γελγύλων μέρη·
ἔπειτα γῆρας λαμπάνεις Αἰγυπίιον.

hoclis versus sunt teste Athenaeo p. 51. et auctore Lexici Ms. in Bibl. geim. cui soli tertius versus debetur in Αἰγυπίιον γῆρας. Non est in enaei epitome, quam descripsisse videtur Eustathius: quamquam, si s integrum habuit, versum illum omittere potuit, ut inutilem rei m proposuerat confirmandae.

XLII. Athenaeus L. III. p. 99. et ex eo Eustathius ad Odyss. Φ. 1944. Ἐστὶ δὲ μόχλος οὐ μόνον μηχανῆς ξύλον τι, ἀλλὰ καὶ θύρας ὐς, ὃ καὶ ἐπιβλὴς ἐν Ιλιάδι. τροπικῶς δὲ καὶ ὁ φύλαξ παρὰ Σοφο-ῖ, οἷον·

Θάρσει· μέγας σοι τοῦδ' ἐγὼ φόβου μόχλος.

bjicit Athenaeus: Καὶ ἄλλος δὲ τὴν ἄσκυφον Σοφοκλῆς ἰσχάδα κίκλη-, διὰ τὸ κατέχειν τὴν ναῦν·

Ναῦται δ' ἐμηρύσαντο νηὸς ἰσχάδα.

XLII. Idem L. VII. p. 277.

Χορὸς δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐπιρρόθ-
σαίνοντες οὐραίοισι τὴν κεκμηκυῖαν.

: a Poëta hos versus scriptos fuisse opinor in Achillis Amatoribus, ubi leus narrabat, quo modo Thetide per vim potitus fuisset: et primo idem describebatur ad litus accedens marina Dea, delphino forte vecta, cumnatant- piscium turba, qui dominam caudis adulabant. Facete Socleis Athenaeus usus est, cujus haec verba sunt: Πολλῶν δὲν ὄντων ἰχθύων, οὓς κατὰ τὰς ἑκάστας ὥρας ἐνδαιτυμιῶσι· κατὰ γὰρ τὸν Σοκλέα, Χορὸς δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐπιῤῥόθιοι σαίνουσιν οὐραίοισιν, οὐ τὴν κεκμηκυῖαν, ἀλλὰ τὰς λοπάδας.

XLIII. Idem L. X. p. 428. Καὶ Σοφοκλῆς ἐν δράματι σατυρικῷ φησὶν ἄρα,

Τὸ πρὸς βίαν πιεῖν
ἧσσον κακὸν πέφυκε τῷ διψῶντι βίᾳ.

Bibere nolentem, malum
non lenius est, quam ferre nolentem sitim.

XLIV. Idem L. X. pag. 433. Τὸ δίψος γὰρ πᾶσιν ἰσχυρὰν ἐπιθυμίαν κτωμένῃ, τὴν περὶ τῆς ἀπολαύσεως. διὸ καὶ Σοφοκλῆς φησί·

Διψῶντι γάρ τοι πάντα προσφέρων σοφὰ,

οὐκ ἂν πλέον τέρψειας ἢ πιεῖν διδούς.

XLV. Idem L. XI. in fragmento a Casaubono edito p. 783. in Δηϊάλῳ — λέγουσι δὲ καὶ πρόχουν ἄρυσλιν. Σοφοκλῆς·

Κακῶς σὺ πρὸς θεῶν ὀλυμένη,
ἢ τὰς ἀρύσλιας ὦδ' ἔχουσ' ἐκώμασας.

Huc pertinet Hesychii glossa: Ἀρύσλιας, τὰς ἀπενεγκοῦσι πίσσας. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ ἀρυσλῖπας καὶ ἀρυσλίχους ἐκάλουν.

XLVI. Idem L. XV. p. 688. Καὶ ὁ Σοφοκλῆς δὲ τὰς ἀπολλυμένας τῆς φόβου παιδίσκας λιγούσας·

Θυμῷ δ' οὐκ ἔτι φαιδρὰ χορεύει
τάρβους θυγάτηρ.

Non ultra animo leve subsultat
nata Pavoris.

Translationem, τὴν πάνδοκον τῆς καρδίας, filiam Pavoris appellat. Est autem φαιδρὰ neutrum plurale adverbii vice, ut in Oed. Col. 319. quod frequentissimum.

XLVII. Etymol. M. p. 201. extrema: Νεῖκος, ἡ φιλονεικία, παρὰ τὸ νέους ἐοικέναι. ἡ γὰρ φιλονεικία τοῖς νεωτέροις ἁρμόζει. Σοφοκλῆς·

Ὕβρι, λέ γε
οὐ πώ ποθ' ἥδης εἰς τὸ σῶφρον ἵκετο,
ἀλλ' ἐν νέοις ἀνθεῖ τε καὶ φέπει πάλιν.

Etymologici mendas detersit Piersonus ad Moerin pag. 181

XLVIII. Clemens Alex. Paedag. III. p. 286. Ἀξιοπίστους ἐπιτηδείους νεανίσκους ὁ Σοφοκλῆς, λέγει·

Γυναικομίμους ἐμπρέπτους ἐσθήμασιν.

Verbum est ἐμπρέπτους, perperam ab editoribus pro nomine acceptum: non animadversum errorem in versione retulit Grotius:

Qui mentiuntur feminas amictibus.

XLIX. Idem Strom. V. p. 656.

Καὶ τὸν θεὸν τοιοῦτον ἐξεπίσταμαι,
σοφοῖς μὲν αἰνικτῆρα θεσφάτων ἀεί,
κακοῖς δὲ φαύλων κἀν βραχεῖ διδάσκαλον.

Notus mihi iste mos Dei: sapientibus
rimanda verbis fata perplexis canit;
contra, rudes simplicius ac brevius docet.

is posteriores versus profert Plutarchus Mor. p. 406. Aeque vera vi-
tur sententia, si duabus transpositis vocibus legeretur:

σκαιοῖς μὲν αἰνικλῆρα θεοκτόνων ἀεί,
σοφοῖς δὲ φαῦλον κἀν βραχεῖ διδάσκαλον.

alterum tuetur auctoritas librorum, his nihil decerni potest, quum
retur a qua persona et qua occasione sententia recitata fuerit.

Idem Strom. V. p. 715. et Eusebius E. p. 680.

Τὴν τοῦδε γάρ τοι Ζεὺς ἔγημε νύμφα,
οὐ χρυσόμορφος, οὐδ' ἐπημφιεσμ.
πλίλον κύκνειον, ὡς κόρην Πλευρωνία
ὑπεμβρύωσεν· ἀλλ' ὁλοσχερὴς ἀνήρ.
* * * * *
ταχὺς δὲ βαθμοῖς πυμφικαῖς ἐπεσ[illegible]θη
φ μοιχός - - - - - - - -
ὁ δ' οὔτε δαιτὸς, οὔτε χέρνιβος θίγων
πρὸς λέκτρον ἦλθ, καρδίαν ὠδαγμένος·
φλὴν δ' ἐκείνην εὐφρόνην ἐθρύπτετο.

Ejus parenti namque nupsit Jupiter,
non flavus auro, non olor pluma nitens,
qualis puellae junctus est Pleuroniae,
matremque fecit: ast homo plane integer.
* * * * *
notus volucrem postibus gressum intulit
adulter - - - - - - - - -
non dextra lymphas, non cibum lingua adtigit:
at pectus acri saucius morsu, torum
init, atque Veneri nocte se tota dedit.

satyrica fabula Hercule ad Taenarum versus hi derivati esse videntur:
on enim de alius, quam Herculis natalibus, furtivoque Jovis cum Alc-
iena concubitu in illis agitur. In ultimo versu Eusebius legit ἐθρύπτετο.

LI. Idem p. 722. Justinus de Monarchia p. 159. Edit. Oxon.

Ἔστι γάρ, ἔστι τις οἰῶνος χρόνος,
ὅταν πυρὸς γίμοντα θησαυρὸν σχάσῃ
χρυσωπὸς αἰθήρ, ἡ δὲ βοσκηθεῖσα φλὸξ
ἅπαντα ταπίγεια καὶ μετάρσια

φλίξει μοπῖσα - - - - - -
- - - - ἐπὰν δ' ἀπ' ἐκλίπῃ τὸ πᾶν,
φρουδὸς μὲν ἔσται πόντου ἄπας βυθὸς,
γῆ δ' ἐφάνων ἔρημε οὐδ' ἀκὴ ἔτι
πέτρα· φύλα βαστάσει πυρούμενος.
κἄστιλβε σώσει πᾶσ' ἃ πρόσθ' ἀπώλεσεν.

Nam veniet ille veniet haud dubie dies,
laxabit ignis q[illegible]n redundantes opes
auratus aethe[illegible] lege tum spreta furens
terras et illi[illegible]uidquid est sublimius
depascet [illegible]or: inde quum defecerit
hoc omn[illegible] nulla jam ferent undas vada,
neque [illegible]a ramos eriget tellus, neque
exus[illegible] aër pascet aligerum genus.
m[illegible] reddet idem cuncta qui exitio dedit.

Hi versus [illegible]n magis sunt Sophoclis, quam illi qui proxime sequun[illegible]. quorum [illegible]ppositionem abunde demonstravit Bentleius in Epistola ad [illegible]lium. [illegible]os certatim alter alterum describentes a Justino usque om[illegible] lega[illegible]at Christianorum dogmatum vindices. Unum Clementem p. 63. et 7[illegible] adire satis fuerit.

Εἷς ταῖς ἀληθείαισιν, εἷς ἐστὶν θεός,
ὃς οὐρανόν τ' ἔτευξε καὶ γαῖαν μακρὰν,
πόντου τε χαρσοῦν εἶδμα κἀτίμων βίας.
θνητοὶ δὲ πολλοὶ παρδίαν πλανώμενοι
ἱδρυτάμεσθα, πημάτων παραψυχὴν,
θεῶν ἀγάλματ' ἐκ λίθων, ἢ χαλκέους,
ἢ χρυσοτεύκτους, ἢ λιφαυλίνους τύπους·
θυσίας τε τούτοις καὶ κακὰς πανηγύρεις
νέμοντες, οὕτως εὐσεβεῖν νομίζομεν.

Unus profecto est, unus est tantum Deus,
coeli solique machinam qui condidit,
vadumque ponti caerulum et vim spiritus,
at ducta caeco errore gens mortalium
commenta cladis in suae solatium est
simulacra Divùm facta saxo aut arbore,

vel pondere auri, dente vel Lucæ bovis:
his victimarum sanguinem, his festos dies
quum dedicamus, ea religio creditur.

II. Idem Strom. II. p. 494. Εὖ γοῦν ἡ τραγῳδία περὶ τοῦ Ἅιδου γράφει·

Πρὸς δ' οἷον ἥξεις δαίμονα,
ὃς οὔτε τοὐπιεικὲς οὔτε τὴν χάριν
ἥδη· μόνην δ' ἴσ(ε)ργε τὴν ἁπλῶς δίκην.

Heu quam severi pectoris visis Deum,
qui gratiae largitur aut aequi nihil,
sed jure summo semper et ubique utitur.

Autorem horum versuum Clementi non nominatum, Sophoclem esse docet Plutarchus in Erotico p. 661. Primi in fine a mala manu additae sunt ὡς ἔρωτα litura emendandae erant. Grotius substituit ὡς ἀφήρετα: Valckenarius aliud, ad mentem Latini interpretis.

Quaedam apud Clementem leguntur, quae ille scribendi festinantia memoriae lapsu Sophocli falso tribuit. Aeschyli versus Choëph. 503. quos in promtu habebat, codice non inspecto, allegavit tamquam Sophoclis, Strom. II. p. 504. Ibid. p. 574. tragico nostro tribuit sententiam quae Euripidis est in Oedipo, teste Stobaeo Floril. Tit. I. Porro p. 726. versum nescio cujus epici hexametros profert duos, e quibus Grotius in fragmentis pravos anapaestos fecit, quos pro Sophocleis nemo adgnoscat. Et idcirco moneo, ne quis opinetur me imprudentem ista praetermittere. Heathii, licet in superstitum scenicorum poëtarum lectione valde hospitis, errores sunt hujus generis non pauci. Sed quis memoria ita polleat, quaecumque legerit, simul ac fiunt obvia, statim recordetur apud quem auctorem prius illa viderit? Duo senarii, quos citat Suidas in voce λαβεῖν, Euripidis sunt in Medea 321. Versus quem citat in Ψευδεῖν, Aristophanis est in Thesmoph. 870. Proverbium quod in voce Ἅιδου inter duas Sophocleas χρήσεις importune insertum fuit ab inepto librario, eodque suo loco juxta literarum seriem legitur, pro Sophocleo fragmento inditari non debebat.

LIII. Plutarchus in Timol. p. 252. Τῶν δὲ Τιμολέοντος ἔργων οὐδὲν ἧττον, ἢ μὴ τὰ τοῦ Σοφοκλέους ἐπιφανῆ ἔπραττεν·

Ὦ θεοὶ, τίς ἆρα Κύπρις, ἢ τίς Ἵμερος
τοῦδε ξυνήψατο;

LIV. Idem in Pompeio p. 661. et in libro de Aud. poëtis p. 65. ed. Grotii:

Ος τις δὲ πρὸς τύραννον εἰσπερεύσεται,
πείνου ἐστὶ δοῦλος, κἂν ἐλεύθερος μόλῃ.

Quicumque regis in domum gressus tulit,
jam servus illi est, liber etsi advenerat.

LV. Idem in Alexandro p. 667. Philippus Alexandrum filium τὸ ἐπιφανὲς μᾶλλον ἢ προσηκὸν ἔφυγε, καὶ τοῖς περὶ μουσικὴν καὶ τὰ ἐγκύκλια τῆς δευτερεῖς οὐ πάνυ τι πιστεύων, νὴν ἐπιστασίαν αὐτοῦ καὶ παιδαγωγὸν, μείζονος οὔσης πραγματείας, καὶ κατὰ τὸν Σοφοκλέα,

Πολλῶν χαλινῶν ἔργον ἱππικὰν δάμαι,

μετεπέμψατο Ἀριστοτέλην.

LVI. Idem in Demetrio p. 911. Ὁ Σοφοκλέους Μενέλαος ταύτην ἐν ταῖς αὐτοῦ τύχαις παρατίθησιν·

Ἀλλ' ἡμὲν αἰεὶ πότμος ἐν τυκτῷ θεοῦ
τροχῷ κυκλεῖται, καὶ μεταλλάσσει φύσιν.
ὥσπερ σελήνης δ' ὄψις εὐφρόνας δύο
σῴζῃναι δύναιτ' ἂν οὐ ποτ' ἐν μορφῇ μιᾷ,
ἀλλ' ἐξ ἀδήλου πρῶτον ἔρχεται νέα,
πρέσβιστα καλλύνουσα καὶ πληρουμένη·
χὤταν περ αὐτῆς εὐγενεστάτη φανῇ,
πάλιν διαβάλλει, κἀπὶ μηδὲν ἔρχεται.

At mea Deorum vita praecipiti rota
versatur usque et usque et alternat vices:
ut illa Phoebi, sidus inconstans, soror
servare vultum nescit in noctes duas;
sed ex latente nascitur primum nova,
majorque pulcriorque paullatim venit:
at ore postquam fulsit integerrimo,
tabescit iterum, denique in nihilum redit.

LVII. Idem in Artaxerxe pag. 1025. Καθόλου μὲν ἔστιν ὁ Σοφοκλῆς

Ταχεῖα πειθὼ τῶν κακῶν ὁδοιπορεῖ.

Res ad malas consilia festinant gradum.

LVIII. Idem in libro de Aud. poëtis edit. Grotii pag. 7.

Ἔργου δὲ παντὸς ἤν τις ἄρχηται καλῶς,

καὶ τὰς τελευτὰς εἰκὸς ἔσθ' οὕτως ἔχειν.

In opere quovis si bonum est primordium,
credibile finem se quoque habiturum bene.

l. pag. 11.

Στενωπὸς Ἅιδου καὶ παλίμβολοι βυθοῦ.

Ubi reciprocus gurges, et portae Inferûm.

l. pag. 23.

Τὸ κέρδος ἡδύ, κἂν ἀπὸ ψευδῶν ἔῃ.

Lucrum omne dulce, licet emas mendacio.

peram Grotius in fine senarii dedit ἔῃ. Eamdem sententiam vide in hiopibus I. et Electrae in v. 61. quem Heathius inter incerta fragmenta ilit.

Οὐκ ἐξάγουσι καρπὸν οἱ ψευδεῖς λόγοι.

Perferre frugem falsa negat oratio.

l. pag. 24.

Γένοιτο κἂν ἄπλουτος ἐν τιμαῖς ἀνήρ.

Honore saepe et pauper ornari solet.

Οὐδὲν κακίων πλουτὸς, εἰ καλῶς φρονεῖ.

Nihil hoc inops deterior est, bene qui sapit.

Ἀλλ' ἐκ τῶν πολλῶν καλῶν
τίς χάρις, εἰ κακόβουλος φρονεῖς
ἐκθρέψει τὸν εὐαίωνα πλοῦτον;

Multis honestis quod decus aut nitor,
si prava mentis consilia educant
vitae creatrices beatae
divitias?

d. pag. 27.

Ὡς τρισόλβιοι
κεῖνοι βροτῶν, οἱ ταῦτα διερχθέντες τέλη
μόλωσ' ἐς Ἅιδου· τοῖσδε γὰρ μόνοις ἐκεῖ
ζῆν ἔστι, τοῖς δ' ἄλλοισι πάντ' ἐκεῖ κακά.

Felices nimis,
initia quotquot ista quum conspexerint
eunt ad Orcum. namque eos solos manet
ibi vita; reliquos, miserias praeter, nihil.

Ibid. p. 463. Ὁ δὲ Σοφοκλῆς λέγων ὅτι

Τὰ πλεῖσθ' ὁρῶν αἰσχρὰ φωράσεις βροτῶν,

ἄγαν ἔοικεν ἡμῖν ἐπεμβαίνειν καὶ κολούειν. Eumdem senarium laudat rursus in libro de fraterno amore p. 481. Sic eum vertit Grotius:

Deprendere hominum pleraque est vitio obsita.

LXVII. Idem de Animi tranquill. p. 468. Ὥσπερ εἰ Σοφοκλέους ἰατρὸν

Πικρῷ πικρὰν κλύζουσι φαρμάκῳ χολήν.

Amaram amaro remedio bilem lavant.

Sic prolatus senarius in praecedenti tractatu p. 463. tacito auctoris nomine: at in libro de Facie in orbe lunae p. 923. sic legitur, et quidem, meo judicio, rectius:

Πικρὰν πικροῖς κλύζουσι φαρμάκοις χολήν.

LXVIII. Idem de Garrulitate p. 504. Ὁ μὲν γὰρ Σοφοκλέους Νέστωρ τὸν Αἴαντα τραχυνόμενον τῷ λόγῳ πρὸς ἑαυτὸν, ἠθικῶς τοῦτο εἶπεν·

Οὐ μέμφομαί σε· δρῶν γὰρ εὖ κακῶς λέγεις.

Non culpo te: male fatis, at bene rem geris.

Idem senarius rursus occurrit pag. 810. Non aliunde traductus videtur, quam e Syndipnis.

Ibidem p. 511. Πρῶτον μὲν οὖν ἐν ταῖς τῶν πόλεις ἐρωτήσεσιν, σκοπεῖν σωφρῶν, μέχρις οὗ πάντες ἀπεπώκωσι τὴν ἀπόκρισιν.

Οὐ γάρ τι βουλῆς ταὐτὸ καὶ δρόμου τέλος.

ὡς φησιν ὁ Σοφοκλῆς.

Non finis idem consiliis, qui cursui.

LXIX. Idem de Vitioso pudore pag. 530. Κακὴ δὲ (ἡ δυσωπία) δεσπότου καὶ γυναικωνίτιδος ἐπίτροπος· ὡς φησιν ἡ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ μετανοοῦσα πρὸς τὸν μοιχόν·

Ἔπεισας, ἐξέθωψας.

Suasti, esque id eblanditus.

LXX. Idem Sympos. I. problem. 8.

Βραδεῖα μὲν γὰρ ἐν λόγοισι προσβολὴ
μόλις δ' ὡτὸς ἔρχεται τρυπωμένου,
πορῶν δὲ λύσσων, εἰσύθην δὲ πᾶς τυφλός.

In colloquendo tardus appulsus soni
vix ipsa penetrat aurium foramina:

tuetur aliquid eminus, propius nihil.

Ibid. II. Probl. 5. Καὶ Σοφοκλῆς εἴρηκέ που περὶ τῶν Τρώων, ὡς

Φίλιπποι καὶ κερυλκοὶ,
σὺν ἅρμασι δὲ
κωδωνοκρότῳ παλαισταί.

Ibid. VIII. Probl. 9. Τοῦ Σοφοκλέους ἐστὶ τοῦν, ὅτι μὴ πρότερον ἦν, ἀπολλύμενον εἰ γέγονε νῦν, οὐ φαύλως εἰπόντος·

Απαντα ταχέϊπητα πρῶτον ἦλθ' ἅπαξ.

Sic senarium scribendum esse ostendit Valckenarius Diatr. Eurip. p. 222. Prava est Grotii conjectura, unde nata versio a Sophoclis et Plutarchi sententia prorsus aliena:

Quidquid fit usquam, coepit aliquando id semel.

Ibid. IX. Probl. 14. Ο Σοφοκλέους Οδυσσεὺς φησὶ Σειρῆνας εἰσαφικέσθαι φέρκου κόρας ἀθροῦντος τοὺς Αιδου νόμους. Sumta haec ex Ulyssis sermone in Dramate, ut opinor, Οδυσσεῖ ἀπαυδοπλήγι. Operam luderet, qui ex his verbis integros senarios concinnare vellet. Perspicue nihil video, nisi prioris finem:

Σειρῆνας εἰσαφικόμην.

LXXI. Idem in Amatorio p. 758. Ενθουσιασμοῦ δὲ τὸ μαντικὸν ἐξ Απολλωνος ἐπιπνοίας καὶ κατοχῆς· τὸ δὲ βακχεῖον ἐκ Διονύσου,

Κἀπὶ Κερυβάντεσσι χορεύσαι,

φησὶ Σοφοκλῆς.

Ibid. p. 768.

Φίλων τοιούτων οἱ μὲν ἐσλελειμένοι
χαίρουσιν· οἱ δ' ἔχοντες εὔχονται φυγεῖν.

Tales amicos scilicet qui non habent,
sibi gratulantur; quique habent, optant fugam.

LXXII. Idem in libro An seni sit gerenda resp. pag. 792.

Λάμπει γὰρ ἐν χρείαισιν ὥσπερ εὐπρεπὴς
χαλκὸς, χρόνῳ δ' ἀργῆσαν ἤμυσε τέγος —

Namque aes velut decorum splendet usibus,
quum non habitata tempore concidat domus.

Hac comparatione cum alibi utitur Plutarchus, tum in libro de Occulte vivendo p. 1129. ubi pro εὐπρεπὴς minus bene legitur εὐγενὴς. Ovidius Amorum I. 8. 51.

Aera nitent usu: vestis bona quaerit haberi:
canescunt turpi tecta relicta situ.

Ibid. p. 802. Τὴν γὰρ Ἐργάνην οὗτοι μόνον θεραπεύουσιν, ὡς φησι Σοφοκλῆς, Οἱ παρ' ἄκμονι τυπάδι βαρείᾳ καὶ πληγαῖς ὑπακούουσαν ὕλην ἄψυχοι δημιουργοῦντες. Ista in senarios digessit, aliisque Sophocleis conjunxit, quae dedimus supra LX. Gatakerus ibi laudatus ad hunc modum:

Αἰκνοισι προσβλέπεσθε, καὶ παρ' ἄκμονι
τυπάδι βαρείᾳ τὴν ὕλην ὑπήκοον
πληγαῖς τε πολλαῖς δημιουργεῖτ' ἄψυχον.

Sed praeterquam minime apparet ista olim sic continuata fuisse, sunt isti senarii non unam ob mendam Sophocle indigni: solet ille primam in ἄκμων producere, et media in ἄψυχος nullibi correpta invenitur.

LXXIII. Idem de Herodoti malign. p. 854. Ἀλλὰ

Δεινὸν τὸ τᾶς Πειθοῦς πρόσωπον,

ὥς φησιν ὁ Σοφοκλῆς.

LXXIV. Idem de Solert. anim. p. 959.

Τιθασὸν δὲ χῆνα, καὶ περισσεραὶν
ἐφέσιον οἰκέτην τε.

Ibid. p. 965. Ἀλλὰ ἡμῖν γε πάλαι τὸ τοῦ Σοφοκλέους διδόμενον ἐστίν·

Εὖ γὰρ καὶ δίχοπλατῶν λόγος
συῤῥοικα τἀμφοῖν ἐς μέσον τετλαίνεται.

Perperam in impressis legitur συῤῥοικᾶτ' ἐς μέσον ἀμφοῖν τέτακται. In Valckenarii schedis lectionem e codice enotatam reperio τετλαίνεται, unde in proclivi fuit senarii numeros restituere. Graeca male constituit Grotius; verum sententiam eleganter expressit:

Quamvis dissidens sententia
facile jugatur, media si placeat via.

LXXV. Idem in libro contra Epicurum p. 1093. Sophoclis quaedam profert a librariis tam male habita, ut non interpretem, sed vatem, desiderent: Μουσμανεῖ δ' ἐλάφῳν δ' ἄν, καὶ τῷ ποτὶ θειφὰν, ἴχναια δ' ἔκ τε λύρας, ἔκ τε νόμων. Ista emendata dabit forte Wyttenbachius in editione operum Plutarchi moralium, quam avide exspectamus. Si quid interea conjicere licet, ad hunc fere modum scripta olim exstitisse videntur:

Μουσηγενεῖ δ' ἐθέλοντι δικαίῳ·
πυκὶ δειρὰς
ἔρχεται ἔκ τε λύρης, ἔκ τε νόμων.

LXXVI. Scriptor vitae Homeri in Opuscul. mythol. Thom. Gale p. 367. Πάλιν δὲ τὸ Ομήρου (Il. γ'. 65.)

Οὔ τις ἀνὴρ ὅλβιος ἐστὶ θεῶν ἐμοὶ εἰδέα δῶρα,

Σοφοκλῆς παρέφρασεν, εἰπών·

Θεοῦ τὸ δῶρον τοῦτο· χρὴ δ' ἕν' ἂν θεὸν
δίδωσι, φεύγειν μηδέν', ὦ τέκνον, ποτέ.

LXXVII. Homeri Scholiastes ineditus ad Il. T. 292. cujus locum protulit Valckenarius ad Phoenissas p. 526. Επιτίνεται τῇ ἔψει τὰ παθήματα. καὶ Σοφοκλῆς·

Οὕτως γὰρ ὦταν κρεττοτέρα πολύ.

In fine senarii codex habet πάντως, Valckenario mutatum in πόλει.

LXXVIII. Eustathius ad Il. Φ. p. 1237. Διεγνωκυῖαν Αχιλέως ὅτι τι εὐψύχως ἔτι διάκειται, καὶ διερῷ ποδὶ, καθ' Ομηρον, ἃ χλωρὸν γόνυ καὶ θείκεστον ἔχων, βαίνει· καὶ οὕτω δέος,

Εἰς ἁλίβαντα κυλισθεῖν αὐτὸν, ζῶντι ποδὶ χρώμενον.

ὡς φησι Σοφοκλῆς.

LXXIX. Idem ad Odyss. E. p. 1538. Λέγει δέ που καὶ Σοφοκλῆς τὸ, Τηροῦντα τοὺς λέγοντας καὶ συνάγοντα τὰς ὀφρῦς καὶ τὰς ἀκάνθας ἐπιγείροντα. εἰπὼν τοῦτο ἐκεῖνος ὡς ἀπὸ ἰχθύων, οἳ τὰς ἀκάνθας ὀρθοῦσι καιρῷ θυμοῦ. Fefellit procul dubio memoria Eustathium: quae tamquam Sophoclis profert, Tragicum minime redolent; Aristophanis potius esse crediderim. Non raro alios pro aliis auctores laudat Eustathius, ut quum p. 867. ὑψοφαγίστατος καὶ βλακίστατος e Sophocle profert, quae sunt Xenophontis. Ομυνμι (male pro ὄμνυ) πέδον γῆς p. 436. Sophocli tribuit, quod legitur in Eurip. Medea 747. Aeschyli versum in Agamemnone 278. parumper depravatum Sophocli adscribit p. 1872.

LXXX. Cicero ad Atticum II. 16. Cnaeus quidem noster jam plane quid cogitet nescio:

Φυσᾷ γὰρ οὐ σμικροῖσιν αὐλίσκοις ἔτι,
ἀλλ' ἀγρίαις φύσαισι Φοιβείας ἄτερ.

Grotius vertit:

Non ille modicis tibiis ultra canit,
sed agreste tumidus inflat et sine fibula.

Hos versus, quorum auctorem Cicero non laudat, Sophoclis esse compertum est ex Longino περὶ ὕψους p. 7. editionis Toupii: Γελᾶται ἐπὶ μαλθακοῖς τοῖς Κλειτάρχου. Φλοιώδης γὰρ ὁ ἀνὴρ, καὶ φυσῶν, κατὰ τὸν Σοφοκλέα, Οὐ σμικροῖς μὲν αὐλίσκοις, φορβειᾶς δ' ἄτερ. De tibicinum capistro videndus Salmasius ad Solinum p. 585.

LXXXI. Dionysius Halic. de structura orationis p. 66. edit. Lond. in 8.

Μύω τε καὶ δέδορκα, κἀξανίσταμαι,
πλείων φυλάσσων αὐτὸς, ἢ φυλάσσομαι.

Conniveo, conspicio, consurgo quoque;
nec servor aliis ipse quam servo magis.

LXXXII. Pindari Scholiastes ad Olymp. I. 97.

Λύσω γὰρ, εἰ καὶ τῶν τριῶν ἓν εἴσομαι.

Idem ad Pyth. II. 125. Οἱ γὰρ Φώνικες παλιμπάππλοι. καὶ Σοφοκλῆς·

Ὠνὴν ἔθου καὶ πρᾶσιν, ὡς Φοίνιξ ἀνὴρ
Σιδώνιος κἀπίπλους.

Idem ad Pyth. IV. 215.

Χῶρος γὰρ οὗτός ἐστιν ἀνθρώπου φρενῶν,
ὅπου τὸ τερπνὸν καὶ τὸ πημαῖνον φύει·
δακρυρροεῖ γοῦν καὶ τὰ καὶ τὰ τυγχάνων.

Ibidem 222.

Ὦ γῆ Θεραία χαῖρε, σύζυγόν τ' ὕδωρ,
Ὑπερία κρήνη, πάμπα θεοφιλίσταται.

Idem ad Nem. X. 59. Καὶ γὰρ τὸ πρῶτον, ἔσχαλον πρὸ δύπαλιν γενέσθαι, καὶ τὸ ἔσχαλον, πρῶτον. κέχρηλαι καὶ Σοφοκλῆς τῷ ἐσχάτῳ, ἀντὶ τοῦ πρώτου·

Ἔχει γὰρ ἕδραν Ζεὺς ἐν ἐσχάτῳ θεῶν.

Legitur vulgo ἤδη γὰρ ἕδρα.

Idem ad Nem. XI. 7.

Ὦ πρῶραι λοιδῆς ἑσλίαι.

LXXXIII. Scholiastes Aeschyli ad Persas 181.

Ἑδεξάτην μοι δύο γυναῖκ' ἐνείμασε.

Ἐντεῦθεν εἴληφεν ὁ Σοφοκλῆς τὸ

Ἑδεξάτην μοι τὰ δύ' ἠπείρω μολεῖν.

Prave scriptum vulgo senarium sic restituit Valckenarius, cujus emendationem protulit Piersonus ad Herodianum p. 435.

LXXXIV. Scholiastes Euripidis ad Oresten 491.

Ὀργὴ γέροντος ὥσθ' μαλθακὴ κοπὶς
ἐν χειρὶ θήγει', ἐν τάχει δ' ἀμβλύνεται.

Absurde vulgo legitur νοτὶς, cui aptari non possunt duo sequentia verba: at cultri acies acuitur et obtunditur. κοπὶς reponendum esse jam viderat Valckenarius ad Hippol. p. 240. Hoc nomen aversati videntur librarii; nam ubi ponendum erat in Antig. 602. pro eo scripserunt κόνις, haud minus inepte. Sic etiam apud Lucianum in Asino 40. ubi legendum absque ulla dubitatione, ἐγὼ δὲ τὸ μέλλον ἤδη προσῳώμενος, κράτιστον ἔγνων τὸ σώζειν ἑμαυτὸν ἐκ τῆς κοπίδος. meliores libri pro κοπίδος habent κονίδος, eodem errore: at deteriores, quos sequuntur impressi, habent καπίδος, quod graece perito nemini sincerum videri possit. Praeterea male legitur posteriore versu θήγει. Grotius lectionis vitium non animadvertit, sed in versione bonam saltem sententiam dedit, licet graecis, uti legi debent, minus congruam:

Aevi senilis ira, ceu tenuis vapor,
subito excitari, subito et exstingui solet.

Idem ibid. 603.

Αἰὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι.

Proverbialis est senarius sine auctoris nomine saepe citatus. Vide Erasmi Adagia Chil. I. Cent. III. 9.

LXXXV. Idem ad Medeam 33. Ἀριμάσας ἔχει. Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ἠτίμηται. καὶ Σοφοκλῆς·

Παῖδας μὲν οὓς ἔφυσ' ἀναλώσας ἔχει.

καὶ πάλιν·

Εὐφημίαν μὲν πρῶτα κηρύξας ἔχω.

Horum senariorum prior de Thyeste dictus videtur. Hujus Atticismi exempla in superstitibus Sophoclis fabulis occurrunt permulta, geminumque gemellum in Antig. 22.

LXXXVI. Scholiastes Comici ad Nubes 1162. Ἀνασείας πατρῴων μεγάλων κακῶν. λύων τὰς τοῦ πατρὸς αἰτίας — τὸν Σοφοκλέα μυκτηρίζει λέγοντα·

Ζεὺς ἐπὶ νόσῳ ἄγει
τὸν νικομάχου καὶ παναγκίου
Ατρείδαν.

Sic scribenda et digerenda videntur Tragici verba. Conf. Suidam in Ανακτας.

LXXXVII. Idem ad Aves 1240. Διὸς μακίμᾳ. τοῦτό φησι παρὰ τὸ Σοφόκλειον,

Χρυσῇ μακίμᾳ Ζηνὸς ἐξανασείραφῆ.

LXXXVIII. Idem ad Lysistratam 8. Τοξοποιῶν τὰς ὀφρῦς. ἀντὶ τοῦ ἐγκυθρωπασίναι. ἀπὸ τοῦ παρακαλουθοῦντος. τοιοῦτο γὰρ τὸ πρέσωπον τῶν ἐν μερίμνῃ ὄντων. Ομηρος· (Il. O. 102.)

Οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέῃσιν ἰάνθη.

καὶ Σοφοκλῆς·

Ως ἂν Διὸς μέτωπον ἰανθῇ χαρᾷ.

Confer Suidam in Τοξοποιῶν.

LXXXIX. Philo Judaeus T. II. p. 418. Τὸν ἀψευδῶς ἐλευθέρων ἀπεζητῶμεν, ᾧ μόνῳ τὸ αὐτοκρατὲς πρόσεστι — ἀναφθέγξεται γὰρ ἐκεῖνο τὸ Σοφόκλειον, οὐδὲν τῶν Πυθοχρήστων διαφέρον· Θεὸς ἐμοὶ ἄρχων, θνητῶν δὲ οὐδὲ εἷς. Senarium restituit Grotius.

Αρχων δ' ἐμοὶ θεός ἐστι, θνητῶν δ' οὐδὲ εἷς.

Deus imperator, nemo mortalis mihi.

XC. Achilles Tatius Isagoges ad Arati Phaenom. Cap. I. initio:

Μισῶ γὰρ ὅστις τἀφανῆ περισκοπεῖ.

Occulta qui rimatur, odiosus mihi est.

Idem ibid. ubi de astronomiae inventoribus: Σοφοκλῆς δὲ εἰς Ατρέα τὸν εὕρεσιν ἀναφέρει λέγων· Πᾶς προσκυνεῖ δὲ τὸν εἱλίσσοντα κύκλον ἡλίου, quae verba ad senarii numeros sic revocavit Grotius:

Στρέφοντα κύκλον ἡλίου πᾶς προσκυνεῖ.

Quisque colit orbem Solis hunc qui vertitur.

XCI. Scriptor vitae Arati apud Petavium p. 151.

Ηλιος εἱλίσσει με,
ὃν οἱ σοφοὶ λέγουσι γενητὴν θεῶν,
καὶ πατέρα πάντων.

XCII. Scholiastes Aristidis T. II. p. 235. ad haec verba: Αλλ' ἡμᾶ

ιξιμίκ καὶ Ομηρος φησί] τὸ Αλιεὺς πληγεὶς νοῦν ἴσχει, παροιμία· τὸ δε
κθὼν δέ τε πήσιος ἔγνω, Ομήρου γὰρ εἰπόντος τὴν ἀρχὴν, ὕστερον εἰς πα-
μίαν ἐλήφθη, ὥσπερ καὶ τὸ

Φίλου κακῶς πράξαντος ἐπαοιδὸν φίλον.

Φοκλέους ὢν, παροιμιώδες γέγονε.

XCIII. Strabo L. VII. p. 452. Σοφοκλῆς λέγει περὶ τῆς Ωριθυίας, ὡς
παρακαῖσαι ὑπὸ Βορέου κομισθείη

Ταπέρ τε πόντου πάντ' ἐπ' ἔσχαλα χθονὸς,
νυκλός τε πηγὰς, οὐρανοῦ τ' ἀνακλυχὰς,
Φοίβου τε παλαιὸν κῆπον —

i versus e Phineo desumti videntur.

XCIV. Idem L. XV. p. 1008.

Οθεν κατείδου τὴν βεβακχωμένην
βροτοῖσι κλεινὴν Νῦσαν, ἣν ὁ βούκερως
Ιακχος αὐτῷ μαῖαν ἡδίσθην νέμει.

XCV. Stephanus. Αἶα, πόλις Κόλχων — ἔστι δὲ καὶ Θετταλίας ἄλλη.
ν μέμνηται Σοφοκλῆς· τῆς μὲν προτέρας, λέγων,

Εἰς Αἶαν πλέων.

ῆς δὲ δευτέρας, οὕτως·

Εστιν τις Αἶα Θεσσαλῶν παῖς ληρεία.

XCVI. Idem. Ανακλέριον, Ακαρνανίας πόλις — τὸ ἐθνικὸν, Ανακλέριος, καὶ
κλικὸν Ανακλερία, ἡ γῆ· καὶ Ανακλεριεύς. Σοφοκλῆς δέ φησι διὰ διφθόγγου·

Ανακλέρειον, τῆσδ' ἐπώνυμον χθονός.

ocus hic perquam mendosus vulgo legitur, in quo Sophoclis senarius
lane contrarium illius, quod propositum fuerat, evincit. Nam metri ipsa
itio ostendit Tragicum Ανακλόρειον scripsisse, non Ανακλόριον.

XCVII. Idem: Αβλάκη, πόλις Φρυγίας — τὸ ἐθνικὸν, Αβλακηνός· Σο-
οκλῆς δὲ Αβλακεὺς εἶπε·

Τί μέλλετ' Αβλακεῖς τε καὶ Περκώσιοι;

XCVIII. Scholiastes Hesiodi ad Theogon. v. 30.

Καί μοι σκῆπτρον ἔδον, δάφνης ἐριθηλέος ὄζον.
ερόσον ἡ δάφνη ἐνεργεῖ πρὸς τοὺς ἐνθουσιασμούς. Σοφοκλῆς·

Δάφνην φαγὼν ὀδόντι πρῖε τὸ σῖόμα.

αὶ Λυκόφρων ἐν Κασάνδρᾳ· (6.)

Δαφνηφάγων φείδεσθαι ἐκ λαυρῶν ἔφη.

Male positae voces ἐν Κασσάνδρᾳ errori, quem supra notavi, occasionem dederunt, quo creditus fuit Sophocles tragoediam fecisse Cassandrae tit.

XCIX. Dicaearchus de statu Graeciae p. 16. edit. Jo. Hudson: Αἱ γυναῖκες τῶν Θηβαίων τοῖς μεγέθεσι, πορείαις, ῥυθμοῖς εὐσχημονέστατά τε καὶ εὐπρεπέστατα τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι γυναικῶν. μαρτυρεῖ Σοφοκλῆς·

Θήβας λέγεις μοι ταῖς πύλαις ἐπισκόπους,
οὗ δὴ μόνον τίκτουσιν αἱ θνηταὶ θεούς.

C. In Excerptis Ruhnkenii e Stobaei codice Ms.

Ἐπεὶ πέφυκεν πᾶν τὸ τοῦ θεοῦ καλῶς,
χωρῶμεν ἤδη, παῖδες, εἰς τὰ τῶν σοφῶν
διδασκαλεῖα μουσικῆς παιδεύματα.
προσλαμβάνειν δὲ δεῖ καθ' ἡμέραν αἰεί,
ἕως ἂν ἐξῇ μανθάνειν βελτίονα.
παῖς δ' ὢν κακὸν μὲν δρᾶν τι πρεῖττ' ἐπίσταται,
αὐτὸς παρ' αὐτῶν μανθάνων ἄνευ πόνου·
τὰ χρήσιμα δ', οὐδ' ἂν τὸν διδάσκαλον λάβῃ,
ἐμπεμόγευσεν, ἀλλὰ κείλῆται μόλις.
ταῦτ' οὖν φυλαξώμεσθα, καὶ μοχθητέον,
ὦ παῖδες, ὡς ἂν μήτ' ἀπαιδεύτων βροτῶν
δοκῶμεν εἶναι, κἀποδημοῦντος πατρός.

V. 8. in apographo Ruhnkenii scriptum erat

τὴν χρησίαδ' οὐδ' ἂν τὸν διδαικὸν λάβῃ.

CI. Ex eodem cod. in quo adpositus est Dramatis titulus mihi plane incogniti. Sic lemma habet Σοφοκλῆς Φιλων.

Νέος πέφυκας· πολλὰ καὶ μαθεῖν σε δεῖ,
καὶ πόλλ' ἀκοῦσαι καὶ διδάσκεσθαι μακρά.
αἰεί τι βούλευ χρήσιμον προσμανθάνειν.

CII. Ex eodem cod.

Οὐχὶ παρὰ παλαιᾶς ἡ χάρις τίκτει χάριν.

LEXICON SOPHOCLEUM

CONTINENS

LTA EX DEPERDITIS FABULIS FRAGMENTA ET VOCES TAM EX ILLIS QUAM E SUPERSTITIBUS A VETERIBUS GRAMMATICIS ENOTATAS ET EXPOSITAS.

Α ἀντὶ τοῦ ὦν τέτακται. καὶ ἐν Εὐριπίδῃ ἐν Μηδείᾳ· (795.)

Πράξασ' ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι.

καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ· (Oed. Col. 1106.)

Αἰτεῖς ἃ τεύξῃ. — *Suidas.*

ΑΙ. περὶ τὴν Φωκίδα τόπος, οὗ μαντεῖον Ἀπόλλωνος Ἀβαίου. Σοφοκλῆς. *Hesychius.* Pertinet ad Oed. T. 899. *Eustathius* ad Il. B. p. 278. extrema: Τὴν δὲ ῥηθεῖσαν Ἄβαν Ἡρόδοτος πληθυντικῶς Ἄβας λέγει· ἔνθα καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος φησὶ πλεῖσιον. καὶ Σοφοκλῆς δὲ ἐμμέσως πληθύνει. παρ' ἐκείνῳ δὲ ἐξύνονται καλά τινα τῶν ἀντιγράφων αἱ Ἄβαί.

ΕΒΗΛΑ, τὰ ἄβατα χωρία καὶ ἱερά, καὶ μὴ τοῖς τυχοῦσι βάσιμα, μόνοις δὲ τοῖς θεραπεύουσι τοὺς θεούς. βέβηλα δὲ ἐλέγετο τὰ μὴ θεῖα, οὐδὲ ἱερά. οὕτως Σοφοκλῆς. *Lexicon Ms. Sangerm.*

ΙΟΛΟΝ ἵππον. Σοφ. Μυσοῖς. *Idem.* Confer *Hesychium* in Ἄβολας.

ΙΟΥΛΟΣ εἰδώλιον. Σοφοκλῆς. *Phrynichi Apparat. Sophist.* Ex Oedipo T. 634.

ΙΡΩΤΟΣ, ὁ πῶλος, παρὰ Σοφοκλεῖ. *Pollux* VI. 39.

ΑΖΕΙΣ, ἀντὶ τοῦ θρασύνεις. Σοφοκλῆς. *Lex. Ms. Sangerm.*

ΑΜΗΤΟΣ, ἀντὶ τοῦ ἄγαμος. Σοφ. *Idem.*

ΑΣΜΑΤΑ, στοιβάσματα, ἃ ἄν τις ἀγάσαιτο. Σοφοκλῆς κέχρηται. *Suid.*

ΕΝΝΗΤΩΝ, δυσγενῶν. *Hesychius.* Pertinet ad Trachin. 61. et Aloadas VII.

ΑΓΗΡΩ, Σοφοκλῆς. καὶ Πλάτων τὸν ἀγήρῳ κόσμον. *Pollux* II. 14.

ΚΥΡΑΙ, ἐν μιλαφοραῖς αἱ ἀσχάλειαι. Σοφ. Φαίδρᾳ.

Ἀλλ' οἵαι μητρὶ παῖδες ἀξύραι βίου.

Lex. Ms. Sangerm. et *Hesychius*, In illo dramatis titulus, in hoc tetranarius omissus.

ΑΓΑΩΣΣΟΝ Σοφοκλῆς τὸν βάρβαρον εἶπε. *Poll.* I. 109. e Trachin. 1065.

ΑΓΝΙΣΑΙ, τὸ θῦσαι, καὶ διαφθεῖραι κατ' ἀντίφρασιν. οὕτως Σοφ. ἐν Ἀμφιαράῳ. *Lex. Ms. Sangerm.* et *Hesychius*. In illo dramatis titulus omissus.

ΑΓΝΩΤΑΣ φίλους. ἀγνώνομας, ἀνεπισήμους. *Hesych.* ex Oed. T. 1255.

ΑΓΟΣ, ἄγνισμα θυσίας. Σοφ. Φαίδρᾳ. *Hesych.*

ΑΓΧΑΖΕ, ἀντὶ τοῦ ἀνάχωρει. οὕτως Σοφοκλῆς. *Lex. Ms. Sangerm.*

ΑΓΧΙΡΗΣ, ὁ ἐγγύς. Σοφ. Αθάμαντι. *Hesych.* apud quem librarii errore legitur ἀζχιρήνης. Vide not. ad El. 89.

ΑΓΩΓΕΥΣ, ὁ ἱμὰς τῶν κυνηγετικῶν κυνῶν. οὕτως Σοφοκλῆς. *Phavorinus Lexicon Ms.*

ΑΓΩΝΑΡΧΑΙ, ἀγωνοθέται, ἄρχοντες τῶν ἀγώνων. Σοφοκλῆς. *Suidas* ex Aj. 579.

ΑΓΩΝΟΘΕΤΙΝ (cod. Αγωνοθήκην) μοχθηρῶς ἐκάλεσε Σοφοκλῆς τὴν ἀγωνοθεσίαν. *Pollux* III. 141.

ΑΔΑΓΜΟΣ, ὀδαξησμός, ὅπερ ἐστὶ κνησμός. οὕτως Σοφοκλῆς. *Phavorinus Lex. Ms.* Trachin. 770.

ΑΔΑΣΤΑ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι (54.) τὰ ἀμέριστα, καὶ ἀδιαίρετα. *Etymol. M.* in Δατῶ.

ΑΔΗΜΩΝ, οὐκ ἔνδημον ὄντα. Σοφ. Τυμπανισταῖς. *Hesych.*

Ἀδικότροπος ἰρεῖς, καὶ Ἀδικοχειμαίος, ὡς Κράτης. καὶ ΑΔΙΚΟΧΕΙΡΟΣ, ὡς Σοφοκλῆς. *Lex. Ms. Sang.*

ΑΔΟΞΑ, παράδοξα, καὶ ἃ οὐκ ἄν τις ἐδόξασεν. Σοφ. Ἀκμονίῳ. *Hesych.*

ΑΔΟΞΑΣΤΟΝ, ἀνέλπιστον. Σοφ. Εὐρυσάκει. *Hesych.*

ΑΔΡΕΠΑΝΟΝ, ἄδρεπτον, θεοῖς ἀνακείμενον. Σοφοκλῆς. *Hesych.*

ΑΔΡΤΝΑΙ, ἁδρὸν καὶ μέγα ποιῆσαι. Σοφοκλῆς. *Lex. Ms. Sang.*

ΑΔΩΡΑ, κακόδωρα, τὰ ἐπὶ κακῷ διδόμενα. Σοφ. *Suidas* ex Aj. 657.

ΑΕΙΡΟΜΑΙ, ἄνω αἴρομαι. Σοφ. Τραχινίαις (216.) *Hesych.*

ΑΕΙΖΩΝ — Σοφοκλῆς δὲ τὴν εὐθεῖαν εἶπεν, Αείζως γενεά. *Lex. Ms. Sang.*

ΑΕΙΖΩΝ πίνθος ἰρεῖς, ὡς Σοφοκλῆς, Αείζων ἕλκος. *Idem.*

ΑΕΙΦΟΡΟΣ, ἀειθαλής. Σοφ. Τηλέφῳ. *Hesych.*

Αελλα, συσπροφὴ ἀντὶ μου. καὶ ΑΕΛΛΑΙ, φασὶ, παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φαίδρᾳ. *Etymol. M.*

ΕΛΑΑΔΕΣ φωναὶ ἡ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φαίδρᾳ. *Etymol. Ms. Leydense* citatum a Valckenario ad Eurip. Hippol. p. 291.

ΕΛΑΑΔΩΝ ἵππων. ταχέων. Σοφ. Οἰδίποδι. T. *Hesych.* Ἐλλάδων, ταχέων. *Etymol. M.* Depravata est apud *Suidam* scriptura in Ἐλλωδὶς ἵπποι. Legendum, Ἐλλάδες ἵπποι. αἱ ταχεῖαι. καὶ τοῦτο τραγικόν. Vide notata ad Oed. T. 467.

ΕΛΑΟΘΡΙΞ, ποικιλόθριξ· ἢ παριώρους καὶ συνεχεῖς ἔχουσα τὰς τρίχας. παρὰ τὴν ἔλλαν. Σοφ. Ἰνάχῳ. *Hesych.*

ΕΛΠΤΟΝ, ἀνέλπιστον. ἢ σκληρὸν, δυσχερές. Σοφ. *Suid.* ex Aj. 648.

ΖΕΙΝ, τὸ εἶπειν. Σοφοκλῆς. *Lex. Ms. Sangerm.* Lege αἰάζειν.

ΖΕΙΩΤΑΙ, ἔθνος τῆς Τρωάδος. Σοφ. Συνδείπνῳ. *Hesych.*

ΖΗΣΙΑ. οὕτως ἡ Δημήτηρ παρὰ Σοφοκλεῖ καλεῖται· οἱ δὲ, τὴν εὐτραφῆ. *Lex. Ms. Sangerm.*

ΘΑΥΜΑΣΤΩΣ. Σοφοκλῆς εἶπεν. *Idem.*

ΘΕΜΙΣΤΑ καὶ ἀνόσια δρᾶν, Διὰ παρχος εἶπε καὶ Σοφοκλῆς. *Idem.*

ΘΕΩΣ διεφθαρμαι. ἀντὶ τοῦ δεινῶς καὶ ἀπαραιτήτως. Σοφ. (Oed. T. 254.) Τῆσδε γῆς ὧδ' ἀθέως διεφθαρμένης. οἷον μηδενὸς θεοῦ ἐπικουρίας παρούσης. *Phrynichi Appar. sophist.*

ΘΗΡΟΒΡΩΤΟΝ ἔργανον. τὴν τορύνην, ἢ τὴν ἀθήραν ἀνακινοῦσι. Σοφ. Ὀδυσσεῖ ἀκανθοπλήγι. *Hesych.* Integer senarius exstat in scholiis ad Odyss. A. 127. Ὁ μέντοι Σοφοκλῆς ἀπιδείξαιτο τῆς ἀθήρας τὸ κίνημα, λέγων οὕτως·

Ὠμοις ἀθηρόβρωτον ὄργανον φέρων.

Profert eum Eustathius quoque p. 1675. ubi de forma nominis quaedam addit ad grammaticam spectantia.

ΘΡΑΚΤΟΣ, ἀτάραχος. καὶ τὸ συνεχύθη, ΕΘΡΑΧΘΗ Σοφοκλῆς λέγει. *Lex. Ms. Sang.*

ΙΓΑΗ, χιτών. Σοφ. Τηρεῖ. καὶ πίδη παρὰ Ἐπιχάρμῳ ἐν Βάκχαις. *Hesych.*

ΙΘΥΣΣΕΙΝ, ἀνασείειν. Σοφ. Σινῶνι. *Hesych.*

ΙΚΑΑΟΝΤΕΣ. σημαίνει τὸ σαίνοντες, ὅπερ οἱ κύνες ποιοῦσιν. ὁ μὲν τοι Σοφοκλῆς καὶ ΠΡΟΣΣΑΙΝΕΙΝ. *Phrynichi Appar. sophist.*

ΙΜΑ, τὴν μάχαιραν παρὰ Σοφοκλεῖ. *Etymol. M.* Ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἐν Ηλέκτρᾳ (1394.) Αἷμα τὴν μάχαιραν ἔφη. *Hesychius.* Σοφοκλῆς δ' ἐν Ηλέκτρᾳ τὴν μάχαιραν Αἷμα φησίν. *Suidas.*

ΙΜΑΤΟΡΡΟΦΟΝ. Σοφοκλῆς·

Τίς ὧδ' ἄνωθεν ἐστὶν ἡ αἱματοῤῥόφος;

Lex. Ms. Sangerm.

ΑΙΜΑΤΩΣΑΙ, ἀντὶ τοῦ φονεῦσαι. Σοφ. *Idem.*

ΑΙΜΥΛΟΣ — Πλάτων Αἰμύλος ἔρως φησὶ, καὶ Σοφοκλῆς. *Idem.*

ΑΙΝΩ, παρίημι, παραιτοῦμαι. καὶ ἐπαινῶ. Σοφ. Ἀλκμαίων. *Hesych.* Αἰνῶ, παραιτοῦμαι. Σοφ. *Suidas.*

ΑΙΟΛΗ νύξ. ἤτοι μέλαινα. ἢ ποικίλη διὰ τὰ ἄστρα. Σοφ. Τηχήνιος (94.) *Hesych.*

ΑΙΟΛΙΖΕΙΝ, τὸ ποικίλλειν. οὕτως Σοφοκλῆς. *Lex. Ms. Sangerm.*

ΑΙΡΕΙ, ἀναιρεῖ, φονεύει. Σοφ. *Suidas* e Phil. 437.

ΑΙΣΤΩΣΑΣ, διαχέας καὶ τήξας. Σοφ. Ριζώμους.

Κόρην αἰσίωσας πυρί.

De Jasone, qui Medeam urebat. *Hesych.* ubi male scriptum κόρη.

ΑΙΤΝΑΙΑ πῶλος. ἡ Σικελική. ἡ μεγάλη ἀπὸ μέρους. Σοφ. Οἰδίποδι Κ. (318.) *Idem.*

ΑΙΧΜΟΔΕΤΟΣ, αἰχμάλωτος. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Idem.*

ΑΙΩΝΑ, ζωὴν, βίον. Σοφ. *Suidas* e Trachin. 2.

ΑΚΕΣΤΡΟΝ. Σοφ. Παλαμήδει. *Hesych.*

ΑΚΗΡΥΚΤΟΝ, ἄγνωστον. ἀφανὲς ὄν, Σοφ. Θυέστῃ. *Idem.*

ΑΚΛΑΥΣΤΟΣ, παρ' Ὁμήρῳ καὶ Σοφοκλεῖ. *Pollux* II. 64. Oed. C. 1708. Antig. 29. 847. El. 912.

ΑΚΛΕΠΤΟΙ, οὐ παραλογιζόμενοι, ἀληθεῖς. Σοφ. Φιλοκτήτῃ. *Hesych.*

ΑΚΛΗΡΙΑ, ἀντὶ τοῦ ἀτυχία. οὕτως Σοφοκλῆς. *Lex. Ms. Sangerm.*

ΑΚΟΛΑΣΤΟΣ ὄχλος, Εὐριπίδης ἔφη. (Hec. 607.) Ἀκόλαστόν ἐστι σῶμα, Σοφοκλῆς. *Idem.*

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ, ἡ ἀκολουθησις. Σοφ. *Idem.*

ΑΚΟΝ, ἀκούσιον. Σοφ. Οἰδίποδι Κ. (977.) *Hesych.* apud quem ἄκων post Ἀκέμης duplici menda haec glossa depravata.

ΑΚΟΣΜΕΙΝ, τὸ μηδὲν ἐν κόσμῳ καὶ τάξει ποιεῖν, ἀπὸ ἀκολασίας. Σοφ. *Lex. Ms. Sangerm.*

ΑΚΟΥΕ ΣΙΓΑ. Κρατῖνος.

Ἄκουε σῖγα, πρόσεχε τὸν νοῦν, δεῦρ' ὅρα.

καὶ Σοφοκλῆς.

Ἄκουε σῖγα· τίς ποτ' ἐν δόμοις βοᾷ;

Idem.

ΚΟΥΣΕΙΩΝ, ἀντὶ τοῦ ἀκουσόμενος. Σοφ. *Idem.* Verbum desiderativum, cujus similia multa collegit Piersonus ad Moeridem p. 14.

ΚΟΥΣΕΤΗΝ, Σοφοκλῆς ἔφη. Ἀκούεσθαι δὲ Ἀριστοφάνης. *Idem.*

ΚΟΥΣΙΑ, τὸ πρᾶγμα. Σοφ.

Ἐξαίρετον τίθημι τὴν ἀκουσίαν.

Idem.

ΚΟΥΣΙΜΗ, ἀντὶ τοῦ ἀκουσίη. Σοφ.

Σαφῶς γὰρ ἡ κατ' οἶκον ἐξημπυμμένη,
οὐ πρὸς θυραίων οὐδαμῶς ἀκουσίμη.

δύνασται καὶ φωνὴ ἀκουσίμη λέγεσθαι. *Idem.*

ΚΟΥΣΤΑ. ὡς ἐν τῇ Κρεούσῃ Σοφοκλῆς·

Ἀπελθ', ἄπελθε παῖ· τάδ' οὐκ ἀκουστὰ σοι.

καὶ Εὐριπίδης δὲ πολλάκις. ὁ μέν τοι Σοφοκλῆς ΑΚΟΥΣΙΜΑ φησί. *Idem.*

ΚΡΟΥΧΕΙ. ἄκρον ἔχει. Ἄκροι δέ, ὄρος τῆς Ἀργείας, ἐφ' οὗ Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἱδρύσατο Μελάμπους, καθάρας τὰς Προιτίδας. Σοφ. Ἰφιγενίᾳ. *Hesych.*

ΚΡΟΦΤΣΙΟΝ, τὸ τῇ χώτῃ προσβιβάμενον. Σοφ. *Lex. Ms. Sangerm.*

ΚΤΕΝΙΣΤΟΣ. Σοφ. *Pollux* II. 34.

ΚΤΙΤΗΣ λίθος. ἀπὸ τῆς ἐν Πελοποννήσῳ ἀκτῆς. Σοφ. Ἀκρισίῳ. *Hesych.*

ΛΑΑΙΑΝ, πονηρίαν, ἀταξίαν. Σοφ. Ἐπὶ Ταινάρῳ Σατ. *Idem.*

ΛΕΞΑΙΘΡΙΟΝ, θερμὸν σκίασμα. Σοφ. Ἀμφιαράῳ. *Idem.*

ΛΕΤΣΩ, ἀντὶτοῦ φυλάξω. Σοφ. *Lex. Ms. Sangerm.*

ΛΙΝΟΤΣΙ, ἀντὶ τοῦ λιπαίνουσι. Σοφ. *Idem.*

ΛΙΤΡΟΣΤΝΗ, ἁμαρτία. καὶ ΛΑΙΤΡΙΑ. Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσιν λίγει. *Hesych.*

ΛΛΚΑΘΩ καὶ ἀλκαθεῖν, Σοφοκλῆς καὶ Αἰσχύλος. σημαίνει δὲ τὸ βοηθεῖν. *Lex. Ms. Sangerm.*

ΛΛΛΑ, ἀντὶ τοῦ ὅταν. (scr. κἂν) Σοφ. *Idem.*

ΛΛΛΑΧΘΗΤΕ, ἀντὶ τοῦ διαλάχθητε. Σοφ. *Suidas* et *Lexicon Ms. Sangerm.* Verbum simplex pro composito.

ΛΛΟΓΑ, ἄῤῥητα. Σοφ. Θυέστῃ. *Hesych.*

ΛΛΟΙΜΑΤΑ, χρίσματα. Σοφ. Ἀκρισίῳ. *Idem.*

ΛΛΟΙΜΟΣ. τὰς χρίσεις καὶ τὰς ἐπαλείψεις, ἀλοιμοὺς ἔλεγον. Σοφ. Μαριεὺς ἀλοιμός· ἡ ἐπάνω τῆς τοῦ θαλάμου γανώσεως ἐπιεῖσα ἐπάλειψις, καθαπερεὶ πεπάλωσις οὖσα ἐν αὐτῷ. *Etymol. M.* Μαριεὺς dictus ab urbe Cypri Mario, quae postmodo appellata fuit Arsinoë.

ΑΑΥΒΑΣ (seu potius Αλίβας) ὄρος παρὰ Σοφοκλεῖ. ἢ πόλις. εἰ δὲ, λίμνη ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ ἐν Τροίᾳ. *Hesych.* ΑΑΙΒΑΣ, νεκρὸς, ἢ ποταμός — *Idem.* Videtur hoc nomine appellasse Sophocles Inferorum paludem aut fluvium. Vide Fragm. inc. LXXVIII.

Πλάτων δὲ καὶ τὸ Αλυσήτως εἶφη, ὥσπερ καὶ Σοφοκλῆς ΑΑΥΠΗΤΟΝ. *Pollux* III. 98. Vide Trach. 168.

ΑΑΥΠΟΝ ἄνθος ἀνίας εἰ θέλοις εἰπεῖν ἐπί τινος πράγματος, ἢ λύπης ἀπαλλάξει, οὕτως ἂν χρήσαιο, ὡς Σοφοκλῆς ἐν τῷ Διονυσιακῷ σατυρικῷ ἐπὶ οἴνου πρῶτον γευσαμένων τῶν κατὰ τὸν χορὸν Σατύρων· Πόθεν τοι ἄλυπον ὧδε εὗρον ἄνθος ἀνίας; *Lex. Ms. Sangerm.* Vide Valckenar. Diatr. Eurip. p. 179.

ΑΑΥΤΟΝ, ἀκατάλυτον, ἀκατάπαυστον. Σοφ. Ἰχνεῖ. *Hesych.* Eadem eodem sensu in El. 230.

ΑΑΩΠΗΞ, ἔρχησίς τις. καὶ ΑΑΩΠΕΚΙΑΙ, Σοφ. Μώμῳ. ἔπαρσις ἐν σώματι πάθος γενόμενον. *Hesych.*

ΑΑΩΠΟΣ, ἀλωπεκώδης, πανοῦργος. Σοφ. Θυέστῃ καὶ Ἰνάχῳ. εἰ δὲ, ἀφανὴς κατὰ τὴν πρόσοψιν. *Idem.*

ΑΜΑΑΑΙ, δράγματα, δέσματα τῶν ἀσταχύων. Σοφ. Τριπτολέμῳ. *Idem.*

ΑΜΑΡΤΕΙΝ, ἀκολευθεῖν. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Φιλοκλήτῃ (231.) ἐπὶ τοῦ ἀτυχεῖν. *Idem.*

ΑΜΑΣΕΤΑΙ, ἀπὸ τῆς ἀμήσεως. οἱονεὶ σφάξει. Σοφ. Τρωΐλῳ. *Idem.*

ΑΜΒΑΤΣΚΕΙ, ἐξακολουθεῖ. κυρίως δὲ ἐπὶ ἀμπέλου. καὶ ἐλιτρώσκει. Σοφ. Ἀνδρομέδῃ. *Idem.*

ΑΜΗΤΩΡ, κακομήτωρ. Σοφ. Ηλέκτρᾳ. (1154.) *Idem.*

ΑΜΙΣΘΟΣ, χωρὶς μισθοῦ. Σοφ.

ἄμισθος ὁ ξένος παρεύεται.

Phrynichi Apparatus sophist. et *Hesych.*

ΑΜΟΡΦΩΤΟΝ, ἀδιατύπωτον. Σοφ. Θυέστῃ τῷ ἐν Σικυῶνι. *Hesych.*

ΑΜΠΤΚΕΣ, τὰ διαδήματα, ἢ χαλινοὶ, ἢ τροχοί. οὕτως Σοφοκλῆς ἐν Φιλοκλήτῃ, (678.) διὰ τὸ κυκλοτερές. ΑΜΠΤΚΤΗΡΙΑ ΦΑΑΑΡΑ. Σοφ. Οἰδίποδι ἐν Κολωνῷ. (1068.) *Idem.*

ΑΜΤΝΑΣΘΑΙ. Θουκυδίδης μὲν ἀντὶ τοῦ ἀμείβεσθαι· Σμικρίδης δὲ ἀντὶ τοῦ χάριτας ἀποδιδόναι. Σοφοκλῆς δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπαλλάξασθαι. κυρίως γοῦν τὸ ἀμύνομαι ἐπὶ τῶν προδοικημένων, καὶ εἰς μάχην μετὰ τινὸς κεκινημένων λέγεται. *Bibl. Coislin.* p. 231. *Suidas.*

ΑΜΤΧΝΟΝ,

ΜΥΧΝΟΝ, τὸ μὴ μυσαρὸν, ἀλλ' ἁγνὸν καὶ καθαρόν. οὕτω Σοφοκλῆς. γράφεσθαι δὲ καὶ ΑΜΥΧΡΟΝ. *Suidas.* Tertiam formam Sophocle auctore profert, ἀμυγνὸν, mendose, ut opinor. Sic μυσαχνὸς, μυσαχρὸς, ψυδνὸς, ψυδρὸς, de quibus vide doctos viros quos laudavimus ad Theognidem 124.

ΜΦΗΜΕΡΟΝ, τὸν ἀμφημερινὸν πυρετόν. Σοφ. Ποιμέσι·

Κρυμὸν φέρων γνάθοισιν ἐξ ἀμφημέρου.

Suidas.

ΜΦΙΑΙΝΑ ΚΡΟΤΠΑΛΑ. Σοφ. Αἰχμαλωτίσι·

Πατὴρ δὲ χρύσεʼ ἀμφίλιν' εἰσδὺς κρούπαλα.

Hesych.

ΜΦΙΝΕΙΚΟΣ, περιμάχητος, ἐναντίους ἔχων λόγους. Σοφ. Τραχινίαις. (104. 527.) *Idem.*

ΜΦΙΟΝ, ἔνδυμα. Σοφ. Μώμῳ. *Idem.*

ΜΦΙΠΛΗΞ, ἐκπέρωθεν πλήσσουσα. Σοφ. Οἰδίπ. Τυρ. (417.) *Idem.*

ΜΦΙΠΛΙΞ, περιβάδην. πλίσσεσθαι γάρ, τὸ βαδὴν διαβαίνειν· καὶ πλίγμα, τὸ διάβλημα τῶν ποδῶν. Σοφ. Τριπτολέμῳ·

Δράκοντε θαιρὸν ἀμφιπλὶξ εἰληφότε.

Etymol. M. ΑΠΕΠΛΙΞΑΤΟ. ἀπεσείσατο, ἀπέφυγεν. πλὶξ γάρ, τὸ βῆμα· καὶ πλίγματα, τὰ πηδήματα. ἔνθεν καὶ τὸ περιβάδην, ΑΜΦΙΠΛΙΞ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Τριπτολέμῳ. *Aristoph. Schol. ad Acharn.* 217. Vid. *Pollucem* II. 172. et *Koenium* ad libellum de Dialectis p. 258.

ΜΦΙΠΡΥΜΝΟΝ. πλεῖον ἑκατέρωθεν πρύμνας ἔχειν. Σοφ. Ἀνδρομέδᾳ. *Hesych.*

ΜΦΙΤΕΡΜΩΣ, ἀπολετερματισμένως. Σοφ. Ἀμφιτρύωνι. *Idem.*

ΜΦΩΒΟΛΑ, παρὰ Σοφοκλεῖ, αἱ διὰ σταλίχνων μαντεῖαι. *Eustathius* p. 1405.

ΝΑΙΔΕΙΑΣ ΦΑΡΟΣ, χιτών. Σοφ. Ἰνάχῳ. παρὰ τὸ, χλαινάν τ' νὸὶ χιτῶνα τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει. *Hesych.*

ΝΑΙΘΥΣΣΩ, ἀνασείω. Σοφ. Σίνωνι. *Idem.*

ΝΑΙΤΟΣ, ἀβλαβὴς καὶ ἀναιτίαλος. Σοφ. *Suidas.* ex Oed. Col. 786. ubi legimus ἄνατος.

ΝΑΛΩΣΑΙ, ἀφανίσαι. Σοφ. Ποιμέσιν. *Hesych.*

ΝΑΝΤΑ — Σοφοκλῆς δὲ Ἰνάχῳ, τὰ μὴ κεκολλημένα. παρὰ τὸ ἀνεῖν, ὃ ἐστὶ καταπόλλοντα πλέσθαι. *Idem.*

ΑΝΑΡΙΘΜΗΤΟΣ, ἄπειρος. Σοφ. (Aj. 646.) καὶ ἀνάριθμος, πλεῖστος ἄπειροι. *Suidas.*

ΑΝΑΡΚΤΟΝ, ἀνυπόστακτον, οὐ οἰδεῖς ἥψε. Σοφ. Αἰθίοψι. *Hesych.*

ΑΝΑΡΟΙΒΔΕΙ, ἀναῤῥοφεῖ. Αἰσχύλος Σαλαμινίαις, ἀντὶ τοῦ διατρῖβ Ὅμηρος δὲ, ἀναπίνει, καὶ ἀναρροφήμαλα ποιοῦντα ἦχον. καὶ Σοφ. ἐν Να σικάᾳ, ἀντὶ τοῦ ἀναῤῥίπτει. *Idem.*

ΑΝΑΣΤΡΕΦΩΝ, ἀρνούμενος. Σοφ. *Idem.*

ΑΝΑΣΤΤΨΑΙ, ἐλυγνάσαι. Σοφ. Μώμῳ. *Idem.*

ΑΝΑΤΟΣ, ἀδλαβής. *Idem.* Pertinet ad Oed. Col. 786.

ΑΝΑΧΑΙΤΙΖΕΙ, ἀναπείθει, ἀναχαλινοῖ, ἀνακρούεται, ἀναπαίζει κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ἵππων. Σοφ. Ελένης. ἀπαιτήσει. *Hesych.* Ἀναχαΐζει αἰτιαλικῇ, ἀναπαιδίζει, ἐξοπλίζει. Ἀναχαιτίζειν Σοφ. τὸ ἀπειθεῖν, καὶ ἀν τίλεινειν. *Suidas.*

ΑΝΑΨΥΧΟΥΣΑ, ξηραίνουσα, μαίζουσα. Σοφ. *Hesych.*

ΑΝΔΡΟΠΑΙΣ, ἀνδρούμενος ἤδη παῖς, ἢ ἀνδρὸς φρένησιν ἔχων παῖ Σοφ. Τρωΐλῳ. *Idem.* Καὶ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ Τρωΐλου·

Τὸν ἀνδρόπαιδα δεσπότης ἀπώλεσα.

παῖδα μὲν τῇ ἡλικίᾳ, ἄνδρα δὲ τῷ φρονήματι. *Schol. Pindari ad Pyth* II. 121.

ΑΝΕΙΛΕΝ, ἀντὶ τοῦ ἔλαβε. Σοφ. ἐν Αἴαντι. (237.) *Thomas M.*

ΑΝΕΚΤΗΜΑΙ, ἀνείληφα. Σοφ. Κρεισύνῃ. *Hesych.*

ΑΝΕΤΩΣ, ἀνατεταμένως. Σοφ. Τυμπανισταῖς. *Idem.*

ΑΝΕΤΦΗΜΗΣΕΙ, ἀνοιμώξει, κατὰ ἀντίφρασιν. Σοφ. Τραχιν (783.) *Idem.*

ΑΝΕΧΕΙΝ, ἄνεσιν ἔχειν. *Idem.* Pertinet ad Oed. T. 174. quod in terpreti observatum non fuit.

ΑΝΗΚΕΣ, ἀνῆκεν. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Idem.*

ΑΝΘΗΜΕΡΟΝ, ἐήμερον, αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ. Σοφ. Δανάῃ. *Idem.* Le gendum videtur ΑΥΘΗΜΕΡΟΝ.

ΑΝΘΟΒΟΣΚΟΝ, ἀνθηρόφυον. Σοφ. Αἰθίοψι. *Idem.*

ΑΝΘΡΩΣΚΕ, ἄνω ἠῶτκε, ὠρχοῦτο. Σοφ. Μώμῳ. *Idem.*

ΑΝΟΡΕΟΣ πόλεμος. ἀνδρείας, ὁ πρὸς τοὺς ἄνδρας. Σοφ. Ναυπλίῳ. *Idem* Τὸν δὲ ἄνοσον, καὶ ΑΝΟΣΗΤΟΝ Σοφοκλῆς. *Pollux* III. 107.

ΑΝΤΑΙΑΝ, ἔκλοπον, χαλεπήν. Σοφ. Ἀκρισίῳ. ΑΝΤΑΙΑΣ, πολε μίας, ἐχθρᾶς. Σοφ. Πολυίδῳ. *Hesych.*

ΑΝΤΑΙΡΟΥΣΙΝ, ἀντιλέγουσι. Σοφ. Θυέστῃ. *Idem.* Ubi male scriptum ἀντιφέρουσιν

ΑΝΤΑΡΗΣ νυκτερὶς ὄψεσι, φησὶ Σοφοκλῆς. *Suidas.* Locus mutilus unde nullus sensus elici potest. Vertit tamen Heathius: *Ei opposita Minerva noctuae oculos habens.* Sane ille Lyncei oculos habebat, qui *Minervam* ibi videret.

ΑΝΤΗΡΕΙΣ, ἀντιθέτους. Σοφ. Ηλέκτρᾳ. ἀπὸ τῶν ἑρμοσόντων, ὅταν κατ' ἴσον ἐλαύνωσι, καὶ μὴ ἐπὶ θάτερα περιωθῆται ἡ ναῦς. *Hesych.* Pertinet ad v. 89.

ΑΝΤΙΒΟΙΟΝ, ἰσόβοιον. ἀντὶ βοὸς παδαγωγούμενον. Σοφ. Μελαγγρ. *Hesych.*

ΑΝΤΙΠΑΑΣΤΟΝ. Σοφ. Ινάχῳ·

Πατὴρ δὲ ποταμὸς Ἰναχος
τὸν ἀντίπλαστον ἔχει δόμον καμπήκοτον.

ἀντὶ τοῦ ἰσόπλαστον, ὅμοιον. *Idem.*

ΑΝΤΙΠΡΩΡΑ, ἀντιπρόσωπα. πρῶρα γὰρ, τὸ πρόσωπον. καὶ ΑΝΔΡΟΠΡΩΡΟΝ, ἀνδρεπρέπτωπον. Σοφ. Τραχινίαις. (223.) *Idem.*

ΑΝΤΙΣΤΡΕΦΩ, ἀνίαξιῶ. Σοφ. Τυμπανιστρίαις. *Idem.*

ΑΟΙΝΟΣ. ὁ μὲν Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ πίνοντος ἀπὸ οἴνου. δύναται δ' ἄν τις καὶ ἐπὶ τῶν τελέως μὴ γευομένων οἴνου, καὶ ἐπὶ τῶν μὴ ἐχόντων οἶνον. *Phrynichi Appar. sophist.* Oed. Col. 100.

ΑΞΕΣΤΟΥΣ, τραχείας. Σοφ. Σίνωνι. *Hesych.*

ΑΞΥΜΒΛΗΤΟΣ, ὁ ἀσύλληπτος, ὁ καὶ ἀπαραβλητος. ἢ καὶ ᾧ οὐκ ἔστιν ἀπαντῆσαι, ὡς Σοφοκλῆς που φησίν·

Ἀπλαστον, ἀξύμβλητον ἐξιθρεψάμην.

Eustath. p. 1405. ΑΞΥΜΒΛΗΤΟΝ, ὃ μηδενὶ ἀπαντᾶν δύνατον, ἢ ἀσυνάντητον. Σοφ. Λημνίαις. *Hesych.*

ΑΟΡΝΟΣ λίμνη — εἶναι δὲ καὶ νεκυομαντεῖον ἐν τῇ Τυρσηνίᾳ λίμνῃ Σοφ. ἱστορεῖ. *Lex. Ms. Sangerm.*

ΑΠΑΙΟΛΗΜΑ, ἀποπάθημα, ἢ ἀποπάτημα, ἢ ἀποπλάνημα. Σοφ. *Hesych.*

ΑΠΑΛΕΞΑΣΘΑΙ, ἀποφυλάξασθαι. Σοφ. Ιαπόνῳ. *Idem.* Est etiam in Aj. 166.

ΑΠΑΝΘΡΩΠΟΣ, ἔκπληκτος, ἀνόητος, ἄφρων, ἀνιλλήμων. Σοφ. *Idem.*

ΑΠΑΡΘΕΝΕΥΤΟΣ, ἀπέρασις, καθαρά. Σοφ. Ιαπόνῳ. *Idem.*

ΑΠΕΙ, ἀντὶ τοῦ ἀπειλήσῃ. Σοφ. *Suidas.* Oed. T. 431. Antig. 443. Sic ἴξει, Oed. Col. 909. futurum est, *exibis.*

ΑΠΕΙΘΗΣ, ἀνυπότακτος, ἄπιστος. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Hesych.*

ΑΠΕΙΡΟΝΑΣ, ἀπειράτους. Σοφ. Θυέστῃ. *Idem.*

ΑΠΕΙΡΟΣ — λέγει Ὦρος, ὅτι σημαίνει χιτῶνα διέξοδον μὴ ἔχοντα, ἢ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Πολυξένῃ·

Χιτὼν ἄπειρος ἐνδυτήριος κακῶν.

Etymol. M.

ΑΠΕΝΩΤΙΣΑΝ, ἀπέθρεψαν τὰ νῶτα. Σοφ. Φινεῖ. *Hesych.*

ΑΠΕΠΤΥΣΕ λόγους. ἀπεμύξατο τοὺς λόγους, ἀντὶ τοῦ ἀπέρριψε. Σοφ. Φαιδρᾷ. *Idem.*

ΑΠΕΣΚΗ. τέξον ἀπέσκη. ἔνιοι δὲ, γυμνὰ θήκαις τέξα. Σοφ. Τρ[illegible]. *Idem.* Tragici senarii initium fuisse videtur, καὶ τέξ' ἀπέσκη —

ΑΠΕΣΤΑΤΕΙ, ἀπεῖχεν, ἀπεχωρίζετο — οὐκ ἀπεστάτει, οὐ χωρίζεται. Σοφ. *Suidas* ex Oed. T. 743.

ΑΠΙΣΤΕΙ, ἀπειθεῖ. Σοφ. Αἰθίοψι. *Hesych.*

ΑΠΙΣΤΟΣ, ἀκαιράπιστος, ἀπειθής. Σοφ. Τρωίλῳ. *Idem.*

ΑΠΛΑΚΗΤΟΝ, ἀναμάρτητον. Σοφ. Τραχινίαις. (120.) *Idem.*

ΑΠΛΗΓΙΣ, τὸ ἁπλοῦν ἱμάτιον, ὅπερ Ὅμηρος ἀπλοΐδα καλεῖ. Σοφ. τρύχει παλυφθεὶς Θεσσαλικῆς ἁπληγίδος.

Etymol. M.

ΑΠΟΒΑΘΡΑ, ἀποβατηρία, ἢ κλίμαξ πεύς. Σοφ. Μυσοῖς. *Hesych.*

ΑΠΟΔΡΑΣ. οὐκ ἀποδράσας. ὡσαύτως καὶ ἀπέδραν, καὶ ἐπὶ τρίτου τῶν πληθυντικῶν. οὐκ ἀπέδρων. Σοφ. ἐν Αἴαντι (167.) *Thomas Mag.*

ΑΠΟΔΡΟΜΟΝ, ἐλαττούμενον τοῖς δρόμοις, ἢ παλίνδρομον, ἢ μὴ ἐπανιόν. Σοφ. Ἀκρισίῳ. *Hesych.*

ΑΠΟΘΕΑ, ἄθεα, ἐκτὸς θεῶν. Σοφ. Θυέστῃ. *Idem.*

ΑΠΟΛΩΠΙΣΑΙ. Σοφ. *Pollux* VII. 43.

ΑΠΟΜΟΡΦΑ, ξένα, οὐκ εἰκότα τοῖς ἤθεσιν. οὕτως Σοφοκλῆς. *Lex. Ms. Sangerm.*

ΑΠΟΠΛΗΚΤΩι ποδὶ, μανιώδει. Σοφ. Θυέστῃ Σκευωρίῳ. *Hesych.*

ΑΠΟΣΗΜΗΝΑΙ, ἀντὶ τοῦ δηλῶσαι. Σοφ. Φαίακιν. *Lex. Ms. Sangerm.*

ΑΠΟΣΚΟΛΥΠΤΕ, ἀπελέτιζε καὶ ἀκροκέλευε. φασὶ καὶ τὸν τιμητιτμημένον τὸ αἰδοῖον, ἀπεσκολυμμένον. Σοφ. Μώμῳ. *Hesych.*

ΑΠΟΣΤΙΒΗΣ, ἀποπιφειτηκώς. οὐ τὴν αὐτὴν τρίβον εἰδίζων, τουτέστι φοιτῶν. Σοφ. Σκυρίοις. *Idem.*

ΑΠΟΣΤΡΕΙ, ἀποσπᾷ. Σοφ. Μυσοῖς. *Idem.*

ΑΠΟΤΡΟΠΟΝ, ὅ τις ἂν ἀποτραπῆται. Σοφ. Οἰδίποδι Τυρ. (1313.) *Idem.*

ΑΠΟΦΑΝΘΕΙΣ, ἐν τῷ φανερῷ καταστάς. Σοφ. Ακμαίῳ. *Idem.*

ΑΠΟΦΑΝΩΣΑΙ, εἰς τὸ φανερὸν καταστῆσαι. οὕτως Σοφοκλῆς. *Lexic. Ms. Sangerm.*

ΑΠΥΝΔΑΚΩΤΟΣ, ἀπύθμενος. Σοφ. Τριπτολέμῳ. ἐν δὲ Ἰφιγενείᾳ, πύνδακα, τοῦ ξίφους τὴν λαβὴν εἶπε. *Hesych.* Τὴν δὲ ἀπύθμενον κύλικα ἐν Τριπτολέμῳ Σοφοκλῆς ἀπυνδάκωτον ὠνόμασεν·

Ἀπυνδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ.

Pollux X. 79. ΠΥΝΔΑΞ, ὁ πυθμὴν παρὰ τοῖς μεθ' Ὁμηρον· ὅθεν παροιμία τὸ

Ἀπυνδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ.

ἄγευν ἀπυθμένισεν. Σοφοκλῆς δὲ τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους, πύνδακα εἰρηκεν, ὡς φησι Παυσανίας. *Suidas.* Ψυχρόν ἐστι, τὸ ὑπερβάλλον τὴν οἰκείαν ἀπαγγελίαν, οἷον

Ἀπυνδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ.

ἀντὶ τοῦ, ἀπύθμενος ἐπὶ τραπέζης κύλιξ οὐ τίθεται. τὸ γὰρ πρᾶγμα οὕτω μικρὸν ὂν, οὐ δέχεται ὄγκον τοσοῦτο λέξεως. *Demetrius Phal. de Eloc.* 114.

ΠΥΡΟΥ, ἀθύτου. Σοφ. Μυσοῖς. *Hesych.*

ΠΩΣΤΟΣ, ἐκδεδιωγμένος. Σοφ. *Suidas* ex Aj. 1019.

ΡΑΙΑΣ, βλαβερὰς. Σοφ. Αλκμαίωνι. *Hesych.*

ΡΑΙΟΝ, καταράτον. ὡς τὸ,

Ὁ πρόσθεν ἐλθὼν, ἦν ἀραῖός μοι νίκης.

εἶδον ἀρὰν προστετρίβετο. καὶ κατ' εὐχῆς. Σοφ. Πολυίδῳ. *Idem.*

ΡΑΧΝΗ θηλυκῶς, τὸ ὕφασμα· ἀράχνης δὲ ἀρσενικῶς, τὸ ζωύφιον. — θηλυκῶς δὲ Σοφ. Ἰχνεύτῃ·

Πάντα δ' ἐρίθων ἀραχνᾶν βρίθει.

Suidas.

ΡΓΕΜΩΝ, τῶν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς λευκωμάτων. οἱ δὲ, ὀφθαλμιῶν. Σοφ. Ἐπὶ Τυνδάρῳ Σατ. *Hesych.*

ΡΗ, λήψη, οἴσῃ. Σοφ. Αἴαντι Μαστιγ. (193.) *Idem.*

ΑΡΗΝΟΒΟΣΚΟΣ. Vide infra Ερνεοβοσκός.

Φραδὴς, Φραδέος, ἀπὸ τοῦ Φράζω. ὡς τὸ, Φραδέος νέου ἔργα τέτυκται. ἔθιν σύνθετον ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ ΑΡΙΦΡΑΔΗΣ ἀντὶ. *Eustath.* p. 1153.

ΑΡΚΑΣ ΚΥΝΗ. Αρκαδικὸς πῖλος. Σοφ. Ινάχῳ. *Hesych.* Vide Dramatis illius Fragm. VIII.

ΑΡΟΤΟΥΣ, τοὺς ἐνιαυτούς. οὕτως Σοφοκλῆς. *Lex. Ms. Sangerm.*

ΑΡΟΤΟΥΣ, ἐνιαυτούς. Σοφ. Τραχινίαις. (825.) *Hesych.*

ΑΡΠΗΝ, δρέπανον. Σοφ. Κώμῳ Σατυρικῷ. *Lex. Ms. Sangerm.*

ΑΡΡΑΓΕΣ ὄμμα, οὐ δακρύον. ᾧ τρέπω Φαμὲν, κατέβρηγε μου ἀκάμα. Σοφ. . . . . Σατυρικῷ. In dramate quodam Satyrico, cujus titulum omisit librarius. *Hesych.*

ΑΡΡΗΤΟΝ, ἄφραστον, ἀνισόρρητον, ἀπερίφραστον, ἄφωνον, αἰσχρὸν. Σοφ. Σίνωνι. *Idem.*

ΑΡΤΑΜΟΣ, πρωουργὸς, μάγειρος. τάττει αὐτὰ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ ὀψοποιοῦ. *Lex. Ms. Sangerm.*

ΑΡΤΑΝΗ, ἡ ἐκ τῶν παλαιῶν αἴσχύνη. Σοφοκλῆς δὲ ἐπὶ δεσμοῦ ἀρτηγόνη· (54.) Πλεκταῖσιν ἀρτάναισι. αἴσχύναις. *Etymol. M.* ΑΡΤΑΝΗ, κυρίως μὲν ἡ τῶν παλαιῶν αἴσχύνη. Σοφ. δὲ ἐν Αἰχμαλωτίσιν ἐπὶ τοῦ δεσμοῦ. *Lex. Ms. Sangerm.*

ΑΡΤΥΜΑΣΙ, τοῖς πρὸς τὴν θυσίαν ἐντρεπιζομένοις. Σοφ. Φινεῖ. *Hesych.*

ΑΡΤΥΜΑΤΑ. οὐχ ἡδύσματα. Σοφ. Φαίαξιν. *Lex. Ms. Sangerm.* Or. ΑΡΤΥΜΑΤΑ εὕρηται παρὰ Σοφοκλεῖ. Καὶ βορᾶς ἀρτύματα. *Athenaeus* p. 67. Vocem tamen minus probant Atticistae. Vide Moeridem in Ἡδύναι. Quod autem apud Athenaeum proxime sequitur, τὸ βῆμα κεῖται παρὰ Σοφοκλεῖ, librarii errore depravatum est. Conjiciebat Valckenarius Athenaeum reliquisse παρὰ Σοφίλῳ ἐν Ανδρομάχῃ, quae forte compendiose scripta auctorem Epitomes fefellerunt. Sane ista Ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς e comoedia sunt.

ΑΡΤΩΜΩΝ, ἀσυμφώνων. Σοφ. Αἰγίσθῳ. *Hesych.*

ΑΡΩΜΑΤΑ, ἀρτηριώματα. καὶ ἐπὶ τοῦ ἀρουῦν τὰ ἄλφιτα οὕτω λέγεται. Σοφ. Ακρισίῳ. *Hesych.* Ex literarum serie liquet scribi debuisse ἀρώματα, ut in Comici Pace 1158. ubi ἀρώματα metri lex non admittit.

Αἵματος ἄσαι Αρηα. αἵματος κορέσαι τὸ δόρυ· ἢ αἵματι μολύναι καὶ χρῶτα αὐτό. ἄσαι γὰρ, ἡ βυσσαρία. ἔθιν καὶ ΑΣΑΜΙΝΘΟΣ, ἐν ᾗ τὰν ἀπὸ μιᾶς θυμέλης ἐλαύνειν. Σοφ. Εὐμήλῳ. *Idem.*

ΣΑΑΠΙΚΤΟΝ εἶχεν. τὸ μεστὸν ἰσχίου. ἐστέρηκε γὰρ καὶ ἕτερον ἰσχίον. Σοφ. Ληνιαῖ. *Idem.*

ΣΑΣ, βλαύας, ἐδαφίους. Σοφ. Τριπόλῳ. *Idem.*

ΣΕΠΤΟΝ, ἀσηθές. Σοφ. Ἀχιλλεῖ. *Idem.*

ΣΚΟΠΟΝ, ἄδητον. Σοφ. Αἴαντι Μαστίγι. (21.) *Idem.* ΑΣΚΟΠΟΝ, ἀντὶ τοῦ ἀπερισκέπτως. καὶ ἄσκοπος λίθος, ἀπροσβατος. τοιοῦτον ὁ θάνατος. *Suidas.* Pertinet ad El. 864. ΑΣΚΟΠΟΣ, ἀνόητος, ἀπροσβατος. *Hesych.*

ΣΟΛΟΙΚΟΝ, ὕμνον, προσῳδὴν, οὐ βαρύτερον. Σοφ. Τριπόλῳ. *Hesych.*

ΣΠΑΘΗΤΟΝ χλαῖναν. τὴν δορὰν, παρ' ἣν οὐκ ὑφαίνεται. *Idem.* Σπάθη, ἔθος καὶ τὸ σπαθᾶν, καὶ τὸ ΑΣΠΑΘΗΤΟΣ χλαῖνα παρὰ Σοφοκλεῖ. *Pollux* VII. 36. ex Hesychio emendatus.

ΣΤΟΜΟΣ, ὁ μὴ δυνάμενος λέγειν. Σοφ. Ἀκμείῳ. *Hesych.*

ΣΤΡΑΦΗΣ, σκληρός. Σοφ. Μυσοῖς. *Idem.*

ΤΕΛΗ, ἀδάπανα, οὐκ ἔχοντα τελέσματα. Σοφ. Θυέστῃ. *Idem.*

ΤΙΜΑΓΕΛΗΣ, ὁ ἀπεσθίτης τῆς ἀγέλης ταῦρος. οὕτως Σοφοκλῆς. *Lex. Ms. Sangerm.*

ΤΜΗΤΟΝ, ἀμέριστον, ἀτρυμάτιστον. Σοφ. Ἀμφιτρύωνι. *Hesych.*

ΤΡΑΚΤΟΣ, κυρίως γυναικεῖον ἐργαλεῖον, ἐφ' οὗ τὸ νῆμα περιελίττεται. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ βέλους. τὸν γὰρ βαλόντ' ἄτρακτον εἶδε Σοφοκλῆς. *Etymol. M.* e Trachin. 714.

ΤΩΜΕΝΗ, ἄτη συνεχομένη. Σοφ. *Idem.* Pertinet ad Antig. 17. Qui subjiciuntur duo senarii sunt in eodem dramate 313.

ΤΘΕΝΤΗΣ, ὁ αὐτόχειρ. ἃ σύγκειται παρὰ τὸ εἶναι, ὅπερ ἐστὶν ἀφεῖναι, καὶ τὸ αὐτό. οἷον ὁ ἀφεὶς ξίφος ἢ ἄλλο τι πρὸς τὸ ἀπωλεῖσαί τινα. Σοφοκλῆς δὲ λύσας τοὔνομα, ΑΥΤΟΕΝΤΗΣ εἶπεν. ἔστι δὲ πολιτικώτερον τὸ αὐθέντης. *Phrynichi Appar. sophist.* e quo notam hanc edidit Stoeberus nostras ad Thomam p. 205. Pertinet ad Oed. Tyr. 107. El. 272.

ΥΛΩΠΙΝ, αὐλοὺς ἔχουσαν. Σοφοκλῆς δὲ τὴν λόγχην τὴν μακράν, αὐλῶπιν εἶπεν. *Hesych.*

ΥΤΟΓΝΩΤΟΣ. Σὺ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσεν ἐμέ. Σοφ. ἀντὶ τοῦ αὐθαίρετος καὶ ἰδιογνώμων τρόπος. *Etymol. M.* ex Antig. 875.

ΥΤΟ ΔΕΙΞΕΙ. μέμνηται δὲ τῆς παροιμίας καὶ Σοφοκλῆς ἐν Λημνίαις οὕτως·

Ταχὺ δ' αὐτὸ δείξει τοὔργον, ὡς ἐγὼ, σαφῶς.

Schol. Platonis Ms.

ΑΥΤΟΚΤΙΣΤΟΥΣ δόμους. οὐ κατεσκευασμένους, ἀλλ' ἐκ ταπεινοῦ γεγενημένους, ἢ τοὺς μὴ ᾠκοδομημένους. Σοφ. Κηδαλίωνι. *Hesych.*

ΑΥΤΟΜΟΙΡΟΣ, μονόμοιρος. Σοφ. Θυέστῃ Σικυωνίῳ. *Idem.*

ΑΥΤΟΜΟΛΩΣ, προδοτικῶς. Σοφ. Φαίδρᾳ. *Idem.*

ΑΥΤΟΝ Σοφοκλῆς ἀντὶ τοῦ ἑαυτόν. *Lex. Ms. Sangerm.*

ΑΥΤΟΠΑΙΔΑ, αὐτὸν τρέπῳ τοὶ παῖδα ὄντα. οὕτως Σοφοκλῆς. *Idem.* Pertinet ad Trachin. 826.

ΑΥΤΟΣΣΥΤΟΝ, αὐτοκέλευστον. Σοφ. Σκυρίαις. *Hesych.* et *Lex. Sangerm.*

ΑΥΤΟΦΟΡΤΟΙ, αὐτοδιάκονοι. κυρίως δὲ, οἱ ἐν τοῖς ἰδίοις πλοίοις. Σοφ. Θυέστῃ Σικυωνίῳ. *Hesych.*

ΑΦΑΝΤΟΝ φῶς. τὸ ἐκ πυρίτου λίθου. Σοφ. Φιλοκλήτῃ. (297.) *Schol.*

ΑΦΑΡΜΑΚΟΝ χρῶμα Οἰδίποδος. ἄνευ ἄνθους. ἄνθη γὰρ, τὰ φύλλα καὶ τὰ βαφεῖα, ΦΑΡΜΑΚΩΝΑΣ Σοφοκλῆς ἔφη. *Hesych.*

ΑΦΕΑΗΣ. Σοφ. Φρίξῳ. *Lex. Ms. Sangerm.*

ΑΦΕΨΙΑΣΑΜΗΝ ἀφωμίλησα. Σοφ. Αντηνορίδαις. *Hesych.*

ΑΦΘΙΤΟΥΣ γνώμας, ἀμετατρέπτους. Σοφ. Μυσοῖς. *Idem.*

ΑΦΟΣΙΩΜΕΝΑΙ, ἀνόσιαι, ἄπωθεν τοῦ ὁσίου γεγενημέναι. Σοφ. Θυέστῃ δευτέρῳ. *Idem.*

ΑΦΡΑΚΤΟΣ, ἀφύλακτος. Σοφ. Αἴαντι Μαστιγ. (910.) *Idem.*

ΑΦΡΑΣΜΩΝ, ἀσύνετος. Σοφ. *Lex. Ms. Sangerm.* et *Hesych.*

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ἄγρα. Σοφ. Δανάῃ.

Γόνου τε μήλων, κἀφροδισίαν ἄγραν.

Hesych.

ΑΦΥΛΑΩΤΟΝ πέτραν. ἄπειρον, ἀδιόδευτον. εἶον λεωπετρίαν. Σοφ. Ἰξάτῃ. *Idem.*

ΑΧΑΛΚΕΥΤΑ τύμπανα. τὰ Φρύγια πυρεῖα. Σοφ. ἐν Φινεῖ δευτέρᾳ. *Idem.*

ΑΧΑΝΕΣ, τὸ μὴ ἔχον σίγην, ἢ ἔρεφον. ἐπὶ τοῦ λαλεῦντος Σοφοκλῆς. *Phrynichi Appar. sophist.*

ΑΧΕΙΡΩΤΟΝ Σοφοκλῆς εἶπε τὸ ἀχειρούργητον. *Pollux* II. 154.

ΑΧΙΛΛΕΙΟΝ πλάκα. τὴν Αχιλλέως νῆσον, τὴν Λευκὴν λεγομένην. οἱ δὲ καὶ Αχιλλέως δρόμοι περὶ ταύτην τὴν νῆσον. Αχιλλείων, Αἰσχύλος Ἰφιγενείᾳ· καὶ **ΑΧΙΛΛΙΩΝ** Σοφ. Σκύθαις. ἔνιοι δὲ, τῶν λευκῶν

τινὲς δὲ Ἀχίλλειον σπέος φασὶ, ἢ τοὺς ἐθέλοντας κατοικίσαι. *Hesych.*

ΑΧΙΛΛΗΙΔΕΣ, κύνες εἶδος, ὡς μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Σοφοκλῆς. *Ex Anaxandri Lex. Hippocr.* Comici locus quem respiciunt est in Equitibus 819. Κἀκείνης μὲν φεύγω τὴν γῆν· σὺ δ' Ἀχιλλικὸν κύνα εἶ.

ΑΧΝΗΝ Λευκὸς κύκλος. Σοφ. Αἰχμαλωτίσι. ἄχνη, τὸ ἄκρον, κατὰ τὴν ἐργασίαν ἄκρας ἔχει. *Hesych.*

ΑΧΡΗΜΑΤΟΝ, ἀδόκητον. Σοφ. Σκυρίαις. *Idem.*

ΑΨΑΛΑΚΤΟΣ, ἀκίνητος, ἀψηλάφητος, ἀκράτητος. Σοφ. Σκύθαις. *Idem.*

ΑΨΑΥΣΤΟΣ, ἐπὶ τοῦ μὴ θίγοντος, μηδὲ ἁψαμένου. Σοφ. *Phrynichi Appar. sophist.* ex Oed. T. 969.

ΑΨΕΦΕΣ, ἀψηφίστους. Σοφ. Φιλοκτ. *Hesych.* et *Lex. Ms. Sangerm.*

ΒΑΙΑΙ, μικραί. καὶ βαιὸς, ἰδίως ἀντὶ τοῦ ὀλίγος. Σοφ. (Oed. T. 730.) Πότερον ἐχώρει βαιός; καὶ ἐν Αἰχμαλωτίσι·

Εσπεισα βαιᾶς κύλικος ὥσπερ δεύτερα.

καὶ κυθὶς· (Aj. 292.) Ο δ' εἶπε πρός με βαιά'. *Suidas.*

ΒΑΙΟΝ, ὀλίγον, μικρόν. Σοφοκλῆς δὲ Οἰδίποδι Τυρ. ἀντὶ τοῦ κόσμου καὶ πειθοῦς. *Hesych.* Mire depravata haec glossa. Scripserat forte Grammaticus: Βαιὸν, ὀλίγον, μικρόν. Σοφ. δὲ Οἰδίπ. ἐν Κολωνῷ· (1199.) τὸ βαιὰ, ἀντὶ τοῦ ἄφνω καὶ πειθά.

Ἡ δὲ ΒΑΙΤΗ ἔστι μὲν πρωτόκλης χιτών. οὕτω δὲ Σοφοκλῆς καὶ τὰς σκηνὰς τὰς βαιοκοίτας καλεῖ. *Pollux* VII. 70.

Παρὰ πολλοῖς δὲ τῶν κωμῳδοποιῶν ἐνομάζεταί τι μύρον ΒΑΚΚΑΡΙΣ — μνημονεύει τῆς βακκάριδος καὶ Σοφοκλῆς. *Athenaeus* p. 690.

ΒΑΝΑΥΣΟΣ, κυρίως πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος. κατεσχημάτισται δὲ ἡ λέξις εἰς πάντα χειροτέχνην. Σοφ. (Aj. 1121.)

Οὐ γὰρ βάναυσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην.

Etymol. M. e Tragico emendatum.

ΒΑΡΙΣ, κατ' οἰκίας καὶ πλοῖον. Σοφ. ἐν Ποιμέσι ΒΑΡΙΔΑΝ λέγει τὴν ναῦν, ἢ τὸν τῆς βάρεως ἐπιβεβηκότα. *Lex. Ms. Sangerm.*

ΒΑΣΑΝΟΣ, λίθος ἐστὶν, ἢ τὸ χρυσίον παρατριβόμενον δοκιμάζουσι. οὕτως Ἀντιφῶν, καὶ Πίνδαρος, καὶ Σοφοκλῆς. *Suidas.* Vide infra Ἡρακλεία λίθος.

ΒΑΣΙΛΗ, ἡ βασίλεια. Σοφ. Ἰφιγενείᾳ. *Hesych.*

ΒΑΣΚΑΝΟΣ, φθονερὸς, ἀχάριστος, συκοφάντης. Σοφοκλῆς δὲ ἰδίως τὸ

βάσκανον ἐπὶ τοῦ ἀχάριστος. καὶ ὁ συκοφάντης παρὰ τοῖς ῥήτορσι. *Hesych.*

ΒΑΥΒΑΙΝ. Vide infra in Λακτίζειν.

ΒΕΒΗΛΟΣ, ὁ μὴ ἱερὸς τόπος, ἀκάθαρτος καὶ βατὸς πᾶσιν. ὁ βάτος παντί· πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἀδύτου. λέγεται βέβηλος ἀνὴρ, ὁ μιαρὸς καὶ ἀκάθαρτος, ἢ καὶ ἀμύητος· ἀπὸ μοῦ τόπου· ὁ ἐν ἀνιέρῳ τόπῳ ἄξιος διατρίβειν. ΣοΦ. δὲ ἐν Συνδείπνῳ βέβηλον τὸν ἰδιώτην φησί. *Etymol. M.* e Schol. ad Oedipum Col. 9. emendatum.

ΒΕΡΕΚΥΝΤΑ βρόμιον. Φρύγιον αὐλόν. ΣοΦ. Ποιμέσιν. *Hesych.*

ΒΙΔΗΝ, εἶδος κρεάτος. ΣοΦ. Ἀκρισίῳ·

ὥστ' ἐπιψαλεῖν

βίδην τε καὶ ξυναυλίαν.

ἄμοι, βίθυν. *Idem.*

ΒΛΙΖΕΙΝ, καὶ Ἀττικῶς βλίττειν, τὸ ἀφαιρεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων, τουτέστιν ἐκπιέζειν καὶ θλίβειν. ΣοΦ.

Ἡ σΦηκιὰν βλίττουσιν εὑρόντες τινά.

Etymol. Ms. Leydense in Excerptis Valckenarii.

ΒΟΙΚΑΕΨ. παρὰ ΣοΦοκλεῖ, ὁ Ἐρίνης. *Athenaeus* p. 409.

ΒΟΙΩΤΙΟΣ νόμος. ἐπὶ τῶν τὰς μὲν ἀρχὰς ἠρεμούντων, ὕστερον δὲ τοῖς κακοῖς ἐπιτεινομένων, ὡς Φησι ΣοΦοκλῆς·

Ὅταν τις ᾄδῃ τὸν Βοιώτιον νόμον.

Zenobius Proverb. II. 65.

ΒΟΣΤΡΥΧΟΣ, ὁ πλόκαμος τῆς τριχός. ΣοΦ. *Etymol. M.* ex El. 901.

ΒΟΥ. ἀντὶ τοῦ, βοός. ΣοΦ. Ἰνάχῳ. *Lex. Ms. Sangerm.*

ἈριστοΦάνης ὁ γραμματικὸς ἐν τῷ περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν λέγει, ὅτι κατὰ τὴν δώμαλιν ΣοΦοκλῆς ἔΦη, Γηγενῆ ΒΟΥΒΑΛΙΝ. *Eustath.* p. 1625.

ΒΟΥΠΡΩΡΟΝ — σημαίνει δὲ καὶ τὸν βουπρέσωπον. *Hesych.* Perperam ad Trach. 1.).

ΒΡΑΒΕΥΣ, οὐ βραβευτής. ΣοΦ. ἐν Ἡλέκτρᾳ. (690.) ἔστι δὲ ἀγωνοθέτης, ὁ τὰ βραβεῖα τοῖς νικῶσι διδούς. *Thomas Mag.*

ΒΡΑΧΙΣΤΟΝ, βραχύτατον. ΣοΦ. Δανάῃ. *Lex. Ms. Sangerm.*

ΒΡΙΑΚΧΟΣ, θηλυκῶς ἡ βάκχη, ἡ βριαρῶς ἰαυχάζουσα. ΣοΦ. Ἐν δὲ χερσὶν ἀγρίαν βρίακχον. *Etymol. M.*

ΒΡΥΑΖΟΥΣΗΣ λεαίνης. ἐν Αθάμαντι, ἀκμαζούσης, ἢ εἰκυίας. *Hesych.* Incertum utrum ad Aeschyli an ad Sophoclis drama hoc pertinet.

ΑΝΤΑΙΡΟΥΣΙΝ, ἀντιλέγουσι. Σοφ. Θυέστῃ. *Idem.* Ubi male scriptum ἀντιρροῦσιν

ΑΝΤΑΡΗΣ πυλιρὶς ὄψεσι, φησὶ Σοφοκλῆς. *Suidas.* Locus mutilus unde nullus sensus elici potest. Vertit tamen Heathius: *Ei oppositæ Minervæ nocturnæ oculos habens.* Sane ille Lyncei oculos habebat, qui *Minervam* ibi videret.

ΑΝΤΗΡΕΙΣ, ἀντιθέτους. Σοφ. Ηλέκτρᾳ. ἀπὸ τῶν ἱστιούντων, ὅταν κατ' ἴσον ἐλαύνωσι, καὶ μὴ ἐπὶ θάτερα περιωθῆται ἡ ναῦς. *Hesych.* Pertinet ad v. 89.

ΑΝΤΙΒΟΙΟΝ, ἰσόβοιον. ἀντὶ βοὸς παθαγιαζόμενον. Σοφ. Μελαλάγγῃ. *Hesych.*

ΑΝΤΙΠΑΛΑΣΤΟΝ. Σοφ. Ινάχῳ·

Πατὴρ δὲ ποταμὸς Ἴναχος
τὸν ἀντίπαλαστον ἔχει νέμειν κεκμηκότων.

ἀντὶ τοῦ ἰσόπαλαστον, ὁμοίων. *Idem.*

ΑΝΤΙΠΡΩΡΑ, ἀντιπρόσωπα. πρῶρα γάρ, τὸ πρόσωπον. καὶ ΑΝΔΡΟΠΡΩΡΟΝ, ἀνδροπρόσωπον. Σοφ. Τραχινίαις. (923.) *Idem.*

ΑΝΤΙΣΤΡΕΦΩ, ἀνίλαξιῶ. Σοφ. Τυμπανιστρίαις. *Idem.*

ΑΟΙΝΟΣ. ὁ μὲν Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ πήφοντος ἀπὸ οἴνου. δύναται δ' ἄν τις καὶ ἐπὶ τῶν τελείως μὴ γευομένων οἴνου, καὶ ἐπὶ τῶν μὴ ἐχόντων οἶνον. *Phrynichi Appar. sophist.* Oed. Col. 100.

ΑΞΕΣΤΟΥΣ, τραχείας. Σοφ. Σίνωνι. *Hesych.*

ΑΞΥΜΒΛΗΤΟΣ, ὁ ἀσύμφορος, ὁ καὶ ἀπαράβλητος. ἢ παρὰ ᾧ οὐκ ἔστιν ἀπαντῆσαι, ὡς Σοφοκλῆς που φησίν·

Ἀπλαστον, ἀξύμβλητον ἐξεθρεψάμην.

Eustath. p. 1405. ΑΞΥΜΒΛΗΤΟΝ, ὃ μηδενὶ ἀπαντᾶν δύνατον, ἢ ἀσυνάντητον. Σοφ. Λημνίαις. *Hesych.*

ΑΟΡΝΟΣ λίμνη — εἶναι δὲ καὶ νεκυομαντεῖον ἐν τῇ Τυρρηνίᾳ λίμνῃ Σοφ. Ἰξιεῖ. *Lex. Ms. Sangerm.*

ΑΠΑΙΟΔΗΜΑ, ἀποπάθαρμα, ἢ ἀποπάτημα, ἢ ἀποπλάνημα. Σοφ. *Hesych.*

ΑΠΑΛΕΞΑΣΘΑΙ, ἀποφυλάξασθαι. Σοφ. Ἰαπύγι. *Idem.* Est etiam in Aj. 166.

ΑΠΑΝΘΡΩΠΟΣ, σκληρὸς, ἀνέητος, ἄφρων, ἀνιλήμων. Σοφ. *Idem.*

ΑΠΑΡΘΕΝΕΥΤΟΣ, ἀπέρασος, καθαρά. Σοφ. Ἰαπύγι. *Idem.*

ΔΙΩΚΤΟΣ παρὰ Σοφοκλεῖ, ὁ ἀνὴρ φυγάς, τραγικῶς. *Pollux* IX. 156.

ΔΡΑΚΑΥΛΟΣ. Σοφ. Τυμπανιστὴς. ἐπεὶ ἡ Ἀθηνᾶ δοκεῖ παρὰ κύνας αὐλῆσαι τὸν δράκοντα τοῖς Κέκροπος θυγατράσιν. ἢ ὅτι συναυλίζεται κατὰ τὸ εἰκὸς Κέκροπι ὄντι διφυεῖ. ἢ ὅτι συναυλίζεται μίᾳ τῷ ἐν τῇ ἀκροπόλει δράκοντι, παρεσημειώσατο τῇ θεῷ. *Etymol. M. Suidas. Hesych.*

ΔΡΑΚΟΝΤΑ, τὸ κηρύκιον. Σοφ. Φιλοκτήτῃ. *Hesych.*

ΔΡΟΠΑ, δρεπάνη. Σοφ. Παλαμήδει. *Idem.*

ΔΡΥΟΠΑΓΗ εἶδος. τὸν πάσσαλον. Σοφ. Φιλοκτήτῃ. *Idem.*

ΔΥΣΑΛΓΗΤΟΣ, ἀσυμπαθής. *Suidas* ex Oed. T. 12.

ΔΥΣΑΥΛΟΣ, δυσαύλιστος. Σοφ. Ἀλεξάνδρῳ. *Hesych.* Est etiam in Antig. 357.

ΔΥΣΘΥΜΙΑ. Σοφ. Τυρεῖ. *Lex. Ms. Sangerm.*

ΕΓΓΕΛΩΣΑ, καταγελῶσα. *Hesych.* Pertinet ad El. 807.

ΕΓΚΑΤΑΖΕΥΞΑΣ, συνθεὶς, συναρμόσας. Σοφ. (Aj. 736.) *Suidas.*

ΕΓΚΟΤΗΜΑ, ἔργη, μανία. εἰ μὴ ἄρα ἰσοδυναμεῖ τῷ κότῳ. καὶ ΕΝΕΚΟΤΟΥΝ παρὰ Σοφοκλεῖ. *Hesych.*

ΕΓΧΟΣ, τὸ δόρυ. ἰστέον ὅτι ἔγχος καὶ ξίφος καὶ δόρυ τὸ αὐτὸ σῆμαίνουσι. ὁ δὲ Σοφοκλῆς τὴν σφῦραν ἔγχος κέκληκεν, οἷον· Τὸ δ' ἔγχος ἐν πέτραισι κυλίνδεται. καὶ τὸ πῦρ, οἷον· Ἔγχος ἱέμενον. τὸ τὴν ὁρμὴν ἔχον. *Etymol. M.* Posterius pertinet forte ad Ριζοτόμων Fragm. II.

ΕΔΟΣ. οὐ μόνον τὸ ἔδαφος, ἀλλὰ καὶ ἡ εἰκών. Σοφ. ἐν Ηλέκτρᾳ. (1378.) *Thomas Mag.*

ΕΙΚΑΘΕΙΝ, εἴκειν, κατὰ παραγωγήν. *Suidas* e Schol. ad Oed. C. 1178. ΕΙΚΑΘΕΙΝ, ὑποχωρεῖν, ὑπείκειν. Σοφ. (El. 1014.) *Idem.*

ΕΙΣ ΟΡΘΟΝ φρονεῖν. ἀντὶ τοῦ, καλῶς φρονεῖν. Σοφ. Τριπτολέμῳ. *Lex. Ms. Sangerm.*

ΕΚΒΑΒΑΞΑΙ, ἐκσαλεῦσαι. Σοφ. ἐν Αντιγονίδαις. *Hesych.*

ΕΚΚΕΚΩΦΗΤΑΙ, ἐξήρτυται. Σοφ. Συλλόγῳ. *Idem.*

ΕΚΠΕΛΕΙ, ἔξισιν. *Idem.* Pertinet ad Antig. 478. quod jam Ludolfus observatum fuerat Galakero Opp. T. I. p. 526.

Διαφέρεται ΕΚΤΟΠΟΣ, ΕΚΤΟΠΙΟΣ, ὁ ἄμοιρος παρὰ Σοφοκλεῖ. *Philemon Grammaticus Ms.*

ΕΛΑΙΑΕΣΣΑ νηδύς. Σοφ. Οἰδιπόδει ἀκανθοπλήκτῳ. ἤτοι ΑΛΙΑΕΣΣΑ, ἀντὶ τοῦ σκιά, ἀγρία. ἢ ἀπὸ τοῦ λιάζεσθαι, πάντα λιάζομένη καὶ κατεσθίουσα. ἢ ἀπὸ τοῦ ἑλαίου, λιπαρά. *Hesych.*

ΑΠΟΣΤΙΒΗΣ, ἀποπλυσμός. ὁ τὴν αὐτὴν τρίβων ὁδόν, τουτέστι φοιτῶν. Suid. Σκάμμας *Idem.*

ΑΠΟΣΤΡΕΙ, ἀποστᾷ. Suid. Μοῦσαι *Idem.*

ΑΠΟΤΡΟΠΟΝ, ἐπὶ τῆς ἀπειρήκατι. Suid. Οἰόνωλα Τραγ. (1313) *Idem.*

ΑΠΟΦΑΝΘΕΙΣ, ἐν τῷ ἔσχατῳ κεκτῆσθαι. Suid. Δημοσθ. *Idem.*

ΑΠΟΦΑΝΩΣΑΙ, ὡς τὸ ἐσχάτῳ κεκτῆσθαι, οὕτως Σοφοκλῆς. *Lex. Mss. Sangerm.*

ΑΠΥΝΔΑΚΩΤΟΣ, ἀπύλωτος. Suid. Τριπόλεμος. ἐν δὲ Ἱππίσκῳ, πύλωσαι, τὸ ἔξωθεν τοῦ λιμένος εἶναι. *Hesych.* Τὸν δὲ ἀπύλωτον πόλεμον ἐν Τριπολέμῳ Σοφοκλῆς ἀπενήνοχεν οὕτως·

Ἀπυλώτους τε τειχέσσιν πόλις

Pollux X. 73. ΠΥΝΔΑΞ, ὁ πύλων τοῦ πρὸ Ὀσπορ· ἔνθα πεφυλάχθαι τὸ

Ἀπυλώτους τε τειχέσσιν πόλις

ἤγουν ἀπυλώτους Σοφοκλῆς τὸν λιμένα τοῦ ἔξωθεν, τοῦτ' ἔστιν ὑπαίθριον, ὡς ἔχει Πάσχαλις. Δι. ὅτι Φιλημόνιος, τὸ ἐκτὸς τοῦ πύλου κεκτῆσθαι γράφει, ὡς

Ἀπυλώτους τε τειχέσσιν πόλις

ἀντὶ τοῦ, ἀπυλώτους ἔτι τειχέσσιν πόλις· ὃ τάττεται τὸ γὰρ τεῖχος οὕτω μεῖζον ἦν, ὡς ἐκτὸς εἶναι πολλὴν πόλιν *Lexic. Bekk.* 114.

ΑΠΥΡΟΝ, πύλην. Suid. Κύκλος Ἐπικός.

ΑΠΩΣΤΟΣ, ἀποβαλόντας. Suid. Ἐν τῷ τῆς Δ. 1313.

ΑΡΑΙΑΣ, ἐπιχθόνιος. Suid. Ἀναπαίων. *Idem.*

ΑΡΑΙΟΝ, κακόν. ὡς τὸ·

Ὁ κακὸς ἐκεῖνος ἐν τῷ κακῷ κακός·

ὃν ἀρὰ πρεσβεύσαντα καὶ κακὸν ὄντα, Suid. Ἐπιμενίδης.

ΑΡΑΧΝΗ ὑφαντική. τὸ ἔργον· ἀπὸ τοῦ ἀράσσειν τὸν κερκίδα. — ὑπὸ δὲ Suid. ἐν τῷ

Πάντα ἐκ μιᾶς ἀρᾶχνης ὑφαίνει

Suidas.

ΑΡΓΕΜΩΝ. τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ἀπόστημα ἐν ᾧ, ἐπιπολαῖον. Suid. Ἐπὶ Τελεσίλλης.

ΑΡΗ, λύσσα, ἀπὸ τοῦ ἀείρω. Suid. Ἐπὶ τῆς

ΑΡΗΝΟΒΟΣΚΟΣ. Vide infra Ερνεοβοσκός.

Φραδής, φραδείος, ἀπὸ τοῦ φράζω. ὡς τὸ, Φραδείος νέου ἔργα τέτυκται. ἔθεν εὐνόητον ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ ΑΡΙΦΡΑΔΗΣ ἀνήρ. *Eustath. p.* 135.

ΑΡΚΑΣ ΚΥΝΗ. Ἀρκαδικὸς πῖλος. Σοφ. Ἰνάχῳ. *Hesych.* Vide Dramatis illius Fragm. VIII.

ΑΡΟΤΟΥΣ, τοὺς ἐνιαυτούς. οὕτως Σοφοκλῆς. *Lex. Ms. Sangerm.* ΑΡΟΤΟΥΣ, ἐνιαυτούς. Σοφ. Τραχινίαις. (825.) *Hesych.*

ΑΡΠΗΝ, δρέπανον. Σοφ. Κώμῳ Σατυρικῷ. *Lex. Ms. Sangerm.*

ΑΡΡΑΓΕΣ ὄμμα, οὐ δακρύον. ᾧ τρέπω φαμέν, κατεάγη μου ὄμμα. Σοφ. . . . . Σατυρικῷ. In dramate quodam Satyrico, cujus titulum omisit librarius. *Hesych.*

ΑΡΡΗΤΟΝ, ἄφραστον, ἀνεξήγητον, ἀπερίφραστον, ἄφωνον, αἰσχρόν. Σοφ. Σίνωνι. *Idem.*

ΑΡΤΑΜΟΣ, κηπουργός, μάγειρος. τάττει αὐτὸ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ ζωνίου. *Lex. Ms. Sangerm.*

ΑΡΤΑΝΗ, ἡ ἐκ τῶν καλαδίων αἴσχύνη. Σοφοκλῆς δὲ ἐπὶ δεσμοῦ ἐν Ἀντιγόνῃ· (54.) Πλεκταῖσιν ἀρτάναισι. αἰσχύναις. *Etymol. M.* ΑΡΤΑΝΗ, κυρίως μὲν ἡ τῶν καλωδίων αἴσχύνη. Σοφ. δὲ ἐν Αἰχμαλωτίσι ἐπὶ τοῦ δεσμοῦ. *Lex. Ms. Sangerm.*

ΑΡΤΥΜΑΣΙ, τοῖς πρὸς τὴν θυσίαν ἐντρεπιζομένοις. Σοφ. Φινεῖ. *Hesych.*

ΑΡΤΥΜΑΤΑ. οὐχ ἡδύσματα. Σοφ. Φαίαξιν. *Lex. Ms. Sangerm.* Οτι ΑΡΤΥΜΑΤΑ εὕρηται παρὰ Σοφοκλεῖ. Καὶ βαρᾶς ἀρτύματος. *Athenaeus p.* 67. Vocem tamen minus probant Atticistae. Vide Moeridem in Ηδῦναι. Quod autem apud Athenaeum proxime sequitur, τὸ δὲ βῆμα κεῖται παρὰ Σοφοκλεῖ, librarii errore depravatum est. Conjiciebat Valckenarius Athenaeum reliquisse παρὰ Σοφίλῳ ἐν Ανδρόκλει, quae forte compendiose scripta auctorem Epitomes fefellerunt. Sane ista Ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς e comoedia sunt.

ΑΡΥΘΜΩΝ, ἀσυμφώνων. Σοφ. Αἰγίσθῳ. *Hesych.*

ΑΡΩΜΑΤΑ, ἀρτιτμήματα, καὶ ἐπὶ τῶν ἀρούρων τὰ ἄλφιτα οὕτω λέγεται. Σοφ. Ἀκρισίῳ. *Hesych.* Ex literarum serie liquet scribi debuisse ἀρώματα, ut in Comici Pace 1158. ubi ἀρόματα metri lex non admittit.

Αἵματος ἄσαι Ἄρηα. αἵματος κορέσαι τὸ δόρυ· ἢ αἵματι μιλύναι καὶ χρῶσαι αὐτό. ἄσα γάρ, ἡ βυσαρία. ἔθεν καὶ ΑΣΑΜΙΝΘΟΣ, ἐν ᾗ τὴν ἄσαν μυθεύεται ἐλεῖν Ἡρ. Σοφ. Εὐμήλῳ. *Idem.*

ἐπικρούματ' Ἀργείας χθονός.

ΕΠΙΜΑΣΣΕΤΑΙ. ἐπανύξεται ἐπὶ πλέον. ἀπὸ τοῦ μάσσονες, ὃ ἐστὶ μακροτέρου. οἱ δὲ, ἐφάψεται, ὑπλαφήσει, ἢ εἶδον οὐ λημώσει, ἀλλὰ καὶ προσεπιμάσσεται πλέον. Σοφ. Αἰχμαλωτίσω. *Hesych.*

ΕΠΙΞΕΝΟΥΣΘΑΙ — περιεῖσθαι. Σοφ. Ἀχαιῶν Συλλόγῳ, καὶ Αἰσχύλος Κρήσσαις. *Idem.*

Τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν σκεύη ΕΠΙΠΛΑ λέγουσι, τὴν εἶδον ἐπιπλάκιον κλῆσιν, καὶ μεταπομίζεσθαι συγκαίνειν. Σοφ. Ἀθάμαντι. *Harpocration* in Ἐπιπλον.

ΕΠΙΣΕΙΟΥΣΗΣ, ἐπικλευσμένης. ἀπὸ τῶν τὰς ἡνίας ἐπισχαλώντων. Σοφ. Ἀχαιῶν Συλλόγῳ. *Hesych.*

ΕΠΙΣΙΓΜΑΤΑ, ἐπικλεύσματα. Σοφ. Ἀθάμαντι. ἐπαλαλάγματα. *Hesych.* a Ruhnkenio emendatus. Vide Valckenarium ad Sel. Theocriti Idyllia p. 93.

ΕΠΙΣΠΑΣΕΙ, ἐπιτεύξεται. Σοφ. Ἀργεῖ ἢ Μυκήναις. ἐπὶ τῶν τοῖς λίνοις λαμβανόντων. *Hesych.* a Casaubono emendatus.

Τοὺς βραβευτὰς, καὶ ἐπισήκτας ἀνόμαζον. ὅθεν καὶ τὸ βραβεύειν, ΕΠΙΣΤΑΤΕΙΝ Σοφοκλῆς. *Pollux* III. 145.

ΕΠΙΣΤΩ, γίνωσκε. Σοφ. *Suidas.* Ex Oed. T. 658. Trach. 182. Phil. 1325. El. 616.

ΕΠΙΤΙΜΗΤΗΣ. τῇ λέξει κέχρηται Σοφοκλῆς, εἰπὼν ἐν τῇ Περικειρ[ομ]ένῃ· κολασίαι, καὶ τιμητικὴ κακῶν.

Pollux IX. 140.

ΕΠΙΤΙΜΙΑ, τὰ ἐπὶ τιμῇ τινος γινόμενα. Σοφ. *Suidas* ex El. 915.

ΕΠΩΜΟΤΟΝ, τὸν ἔρκει ἐζυγωτήν. Σοφ. *Suidas* e Trach. 1188.

ΕΡΓΟΙΣ παθὼν, ῥήμασιν ἀμύνεται. Σοφ. *Phrynichi Appar. sophist.* Proverbialem locutionem duxit ex Oed. Col. 873. Confer *Suidam* in Ἀμυνόμενος.

ΕΡΗΝΟΒΟΣΚΟΣ, ὁ προβατοβοσκός. ἐν Τυρεῖ δευτέρᾳ Σοφ. *Etymol. M.* Ἀρνοβοσκός, προβατοβοσκός. Σοφ. Τυρεῖ. καὶ γράφεται δὲ Ἐρίηνοβοσκός διά τε τοῦ ε καὶ τῶν δύο ρ. *Hesych.* Ἐρίηνοβοσκός, ὁ προβατοβοσκὸς ἐν Τυροῖ β Σοφοκλέους. ἴσως ἀπὸ τοῦ ἄρην. *Photii Lexicon Ms.*

ΕΡΚΕΣΙ, δικλυσις. Σοφ. Ἀθάμαντι δευτέρᾳ. *Hesych.*

ΕΡΚΗ, ἕπλα. Σοφ. Τρωΐλῳ. *Idem.*

ΕΣΕΦΘΗΝ, ἐσιβάσθην, ἡσύχασα, ἡσχύνθην. Σοφ. Δαιδάλῳ. *Hesych.* Εσίφθην, τὸ ἐσιβάσθην. Σοφ. *Photii Lexicon Ms.*

Ταχὺ δ' αὐτὸ δείξει τοὔργον, ὡς ἐγὼ, σαφῶς.

Schol. Platonis Ms.

ΑΥΤΟΚΤΙΣΤΟΥΣ δόμους. οὐ κατεσκευασμένους, ἀλλ' ἐκ ταυτομάτου γεγενημένους, ἢ τοὺς μὴ φκοδομημένους. Σοφ. Κηδαλίωνι. *Hesych.*

ΑΥΤΟΜΟΙΡΟΣ, μονόμοιρος. Σοφ. Θυέστῃ Σικυωνίῳ. *Idem.*

ΑΥΤΟΜΟΛΩΣ, προδοτικῶς. Σοφ. Φαίδρᾳ. *Idem.*

ΑΥΤΟΝ Σοφοκλῆς ἀντὶ τοῦ ἐμαυτόν. *Lex. Ms. Sangerm.*

ΑΥΤΟΠΑΙΔΑ, αὐτὸν τρέφῳ τὶ παῖδα ὄντα. οὕτως Σοφοκλῆς. *Idem.* Pertinet ad Trachin. 826.

ΑΥΤΟΣΣΥΤΟΝ, αὐτοκέλευστον. Σοφ. Σκυρίαις. *Hesych.* et *Lex. Sangerm.*

ΑΥΤΟΦΟΡΤΟΙ, αὐτοδιάκονοι. κυρίως δὲ, οἱ ἐν τοῖς ἰδίοις πλοίοις. Σοφ. Θυέστῃ Σικυωνίῳ. *Hesych.*

ΑΦΑΝΤΟΝ φῶς. τὸ ἐκ πυρίτου λίθου. Σοφ. Φιλοκλήτῃ. (297.) *Scholia.*

ΑΦΑΡΜΑΚΟΝ χρῶμα Οἰδίποδος. ἄνευ ἄνθους. ἄνθη γὰρ, τὰ φάρμακα. καὶ τὰ βαφεῖα, **ΦΑΡΜΑΚΩΝΑΣ** Σοφοκλῆς ἔφη. *Hesych.*

ΑΦΕΛΗΣ. Σοφ. Φρίξῳ. *Lex. Ms. Sangerm.*

ΑΦΕΨΙΑΣΑΜΗΝ ἀφωμίλησα. Σοφ. Αντηνορίδαις. *Hesych.*

ΑΦΘΙΤΟΥΣ γνώμας, ἀμιτατρεπτους. Σοφ. Μυσοῖς. *Idem.*

ΑΦΟΣΙΩΜΕΝΑΙ, ἀνόσιαι, ἄπωθεν τοῦ ὁσίου γεγενημέναι. Σοφ. Θυέστῃ δευτέρῳ. *Idem.*

ΑΦΡΑΚΤΟΣ, ἀφύλακτος. Σοφ. Αἴαντι Μαστιγ. (910.) *Idem.*

ΑΦΡΑΣΜΩΝ, ἀσύνετος. Σοφ. *Lex. Ms. Sangerm.* et *Hesych.*

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ἄγρα. Σοφ. Δανάῃ.

Γόνου τε μήλων, καὶ φρενοδισίαν ἄγραν.

Hesych.

ΑΦΤΑΛΩΤΟΝ πέτραν. ἄπειρον, ἀδιόδευτον. οἷον λευκοπετρίαν. Σοφ. Ἰξιόνῃ. *Idem.*

ΑΧΑΛΚΕΤΤΑ τρύπανα. τὰ φρύγια πυρεῖα. Σοφ. ἐν Φινεῖ δευτέρᾳ. *Idem.*

ΑΧΑΝΕΣ, τὸ μὴ ἔχον σλέγνιν, ἢ ἔρεφον. ἐπὶ τοῦ λαξευρίνθου Σοφοκλέους. *Phrynichi Appar. sophist.*

ΑΧΕΙΡΩΤΟΝ Σοφοκλῆς εἶπε τὸ ἀχειρούργητον. *Pollux* II. 154.

ΑΧΙΛΛΕΙΟΝ πλάκα. τὴν Αχιλλέως νῆσον, τὴν Λευκὴν λεγομένην. εἰσὶ δὲ καὶ Αχιλλέως δρόμοι περὶ ταύτην τὴν νῆσον. Αχιλλείων, Αριστοφάνης Ιππεῦσιν· καὶ **ΑΧΙΛΛΙΩΝ** Σοφ. Σκύθαις. ἔνιοι δὲ, τῶν λιμνῶν

τινὲς δὲ Αχίλλειον σαπόγον φασὶν, ᾧ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀποψῶντας. *Hesych.*

ΑΧΙΛΛΗΙΔΕΣ, κριθῶν εἶδος, ὧν μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Σοφοκλῆς. *Erotianus Lex. Hippocr.* Comici locus quem respiciunt est in Equitibus 819. Κράτινος μὲν φεύγει τὴν γῆν· σὺ δ' Αχιλλείων ἀπομάττει.

ΑΧΝΗΝ Λυδῆς κερκίδος. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. ἄχνην, τὸ ἄκρον, κατὰ τὴν ἐργασίαν ἄκρως ἔχειν. *Hesych.*

ΑΧΡΗΜΑΤΟΝ, ἀδάπανον. Σοφ. Σκυρίαις. *Idem.*

ΑΨΑΛΑΚΤΟΣ, ἀκίνητος, ἀψηλάφητος, ἀκράτητος. Σοφ. Σκύθαις. *Idem.*

ΑΨΑΥΣΤΟΣ, ἐπὶ τοῦ μὴ θίγοντος, μηδὲ ἁψαμένου. Σοφ. *Phrynichi Appar. sophist.* ex Oed. T. 969.

ΑΨΕΦΕΣ, ἀφρόντιστον. Σοφ. Φαίδρᾳ. *Hesych.* et *Lex. Ms. Sangerm.*

ΒΑΙΑΙ, μικραί. καὶ βαιὸς, ἰδίως ἀντὶ τοῦ εἷς. Σοφ. (Oed. T. 750.) Πότερον ἐχώρει βαιὸς; καὶ ἐν Αἰχμαλωτίσιν·

Εσπεισα βαιᾶς κύλικος ὥσθ' ἑνὸς δίκην.

καὶ αὖθις· (Aj. 292.) Ο δ' εἶπε πρός με βαιά'. *Suidas.*

ΒΑΙΟΝ, ὀλίγον, μικρόν. Σοφοκλῆς δὲ Οἰδίποδι Τυρ. ἀντὶ τοῦ ἄφθονος καὶ πολλός. *Hesych.* Mire depravata haec glossa. Scripserat forte Grammaticus: Βαιὸν, ὀλιγον, μικρόν. Σοφ. δὲ Οἰδίπ. ἐν Κολωνῷ· (1199.) εὐβαιά, ἀντὶ τοῦ ἄφθονα καὶ πολλά.

Η δὲ ΒΑΙΤΗ ἔστι μὲν προμήκης χιτών. οὕτω δὲ Σοφοκλῆς καὶ τὰς σκηνὰς τὰς βαρβαρικὰς καλεῖ. *Pollux* VII. 70.

Παρὰ πολλοῖς δὲ τῶν κωμῳδιοποιῶν ὀνομάζεταί τι μύρον ΒΑΚΚΑΡΙΣ — μνημονεύει τῆς βακκάριδος καὶ Σοφοκλῆς. *Athenaeus* p. 690.

ΒΑΝΑΥΣΟΣ, κυρίως πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος. καταβέβηκε δὲ ἡ λέξις εἰς πάντα χειροτέχνην. Σοφ. (Aj. 1121.)

Οὐ γὰρ βάναυσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην.

Etymol. M. e Tragico emendatum.

ΒΑΡΙΣ, κατ' εἰκίας καὶ πλοῖον. Σοφ. ἐν Ποιμέσι ΒΑΡΙΔΑΝ λέγει τὸν ναύτην, ἢ τὸν τῆς βάρεως ἐπιβεβηκότα. *Lex. Ms. Sangerm.*

ΒΑΣΑΝΟΣ, λίθος ἐστὶν, ἢ τὸ χρυσίον παρατριβόμενον δοκιμάζουσα. οὕτως Αντιφῶν, καὶ Πίνδαρος, καὶ Σοφοκλῆς. *Suidas.* Vide infra Ηρακλεία λίθος.

ΒΑΣΙΛΗ, ἡ βασίλεια. Σοφ. Ιφιγενείᾳ. *Hesych.*

ΒΑΣΚΑΝΟΣ, φθονερὸς, ἀχάριστος, συκοφάντης. Σοφοκλῆς δὲ ἰδίως τὸ

Βάσκανον ἐπὶ τοῦ ἀχρήστους. καὶ ὁ συκοφάντης παρὰ τοῖς ῥήτορσι. *Hesych.*

ΒΑΥΒΑΙΝ. Vide infra in Λαπίζειν.

ΒΕΒΗΛΟΣ, ὁ μὴ ἱερὸς τόπος, ἀκάθαρτος καὶ βατὸς πᾶσιν. ὁ βάτος παντί· πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἀδύτου. λέγεται βέβηλος ἀνὴρ, ὁ μιαρὸς καὶ ἀκάθαρτος, ἢ καὶ ἀμύητος· ἀπὸ τοῦ τόπου· ὁ ἐν ἀπείρῳ τόπῳ ἄξιος διατρίβειν. ΣοΦ. δὲ ἐν Συνδείπνῳ βέβηλον τὸν ἰδιώτην φησί. *Etym. M.* e Schol. ad Oedipum Col. 9. emendatum.

ΒΕΡΕΚΥΝΤΑ *Ῥέμεν.* Φρύγιον αὐλόν. ΣοΦ. Ποιμέσιν. *Hesych.*

ΒΙΔΗΝ, εἶδος κρεύματος. ΣοΦ. Ἀκρισίῳ·

ὥστ' ἐπιψαλεῖν

βίδην τε καὶ ξυναυλίαν.

ἄλλοι, βίθυν. *Idem.*

ΒΛΙΖΕΙΝ, καὶ Ἀττικῶς βλίττειν, τὸ ἀφαιρεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων τευτίσιν ἐκπιέζειν καὶ θλίβειν. ΣοΦ.

Η σΦηκιὰν βλίττουσιν εὑρόντες τινά.

Etymol. Ms. Leydense in Excerptis Valckenarii.

ΒΟΙΚΑΕΨ. παρὰ ΣοΦοκλεῖ, ὁ Ἐμπης. *Athenaeus* p. 409.

ΒΟΙΩΤΙΟΣ νόμος. ἐπὶ τῶν τὰς μὲν ἀρχὰς ἡμεμούντων, ὕστερον δὲ τοῖς κακοῖς ἐπιτεινομένων, ὡς Φησι ΣοΦοκλῆς·

Οταν τις ᾄδῃ τὸν Βοιώτιον νόμον,

Zenobius Proverb. II. 65.

ΒΟΣΤΡΥΧΟΣ, ὁ πλόκαμος τῆς τριχός. ΣοΦ. *Etymol. M.* ex El. gen.

ΒΟΥ. ἀντὶ τοῦ, βοός. ΣοΦ. Ἰνάχῳ. *Lex. Ms. Sangerm.*

ἈριστοΦάνης ὁ γραμματικὸς ἐν τῷ περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν λέγει, ὅτι κατὰ τὴν δώμαλιν ΣοΦοκλῆς ἔΦη, Γηγενῆ ΒΟΥΒΑΙΝ. *Eustath.* p. 1625.

ΒΟΥΠΡΩΡΟΝ — σημαίνει δὲ καὶ τὸν βεβυρσωμένον. *Hesych.* Pertinet ad Trach. 1.

ΒΡΑΒΕΥΣ, οὐ βραβευτής. ΣοΦ. ἐν Ηλέκτρᾳ. (690.) ἔστι δὲ ἀγωνοθέτης, ὁ τὰ βραβεῖα τοῖς νικῶσι διδούς. *Thomas Mag.*

ΒΡΑΧΙΣΤΟΝ, βραχύτατον. ΣοΦ. Δανάῃ. *Lex. Ms. Sangerm.*

ΒΡΙΑΚΧΟΣ, θηλυκῶς ἡ βάκχη, ἡ βριαρῶς ἰαχάζουσα. ΣοΦ. Ἐξ δὲ χερσὶν ἀγρίαν βρίακχον. *Etymol. M.*

ΒΡΥΑΖΟΥΣΗΣ λεαίνης. ἐν Αθάμαντι. ἀκμαζούσης, ἢ ἐθυμώσης. *Hesych.* Incertum utrum ad Aeschyli an ad Sophoclis drama hoc pertinet.

ΒΥΔΟΣ, ἡ κοιλὰς τῆς Σαρδ. Ἔστι καὶ Βύδος.

ΒΩΛΟΝΑΣ, ὁ ἀπὸ κοινοῦ ὁ, τὸ Ἑλληνικὸν ἐπίθετον, ἀπὸ τῆς πολίχνης, τῆς Σαρδικῆς. Ἔστιν

ΓΕΡΩΝ, τοπικὸν ἐπίθ. ἐθν. τῆς Σαρδικῆς γεγονότος· Σὺ γὰρ γέρων ἐπίθετον ἦν τῆς πόλεως, ἀπὸ τοῦ Γέρων ὁ τοῦ Γερώνου.

ΓΛΟΙΑΣ, ὁ κατοικῶν ἔθνος τῆς Σαρδόνος, τῆς Σαρδικῆς καὶ γλοιός, τὸ κόπρ. Ἔστι δὲ Glycias ἐκεῖνος ὁ γλοιὸν ἔχων τὸν ἐπὶ τῶν ὄψεων ἰόν, ἐμπλαστικὸν ἐστὶ τοῦτο πᾶσι τοῖς κατὰ γλοιὸν, ἢ κατὰ τὸν Comicum Nicochar. ἐκ τοῦ ἐμπλάττειν τὰ ἔργα ἀμύθητα τίκτοντα.

ΓΝΩΜΩΝ, σημαίνει Σαρδ. Ἔστιν

ΓΝΩΣΤΟΣ, ἀπὸ τοῦ γνωρίζω. Σαρδ. Ἔκλεκτος. Luc. Νεκυομ.

ΓΟΡΓΑΣΩΝ, κύριον ὄνομα Σαρδ. Ἔστιν

ΓΡΑΙΚΟΥΣ. Τὸν αὐτὸν τῷ ΓΡΑΙΚΟΥΣ

Ὀνομαστικὸν παρ' ὑπόθεσιν, ὡς τὸ παρὰ Σαρδόσι

Οἱ γὰρ ΓΥΡΑΝΘΡΟΙ καὶ λέγουσι ὑπολείπει

ἀντὶ τοῦ κλέπτουσι. Τοιοῦτον δὲ καὶ τοῦτο

ΔΑΙΜΟΝΙΖΕΣΘΑΙ. Σαρδ. Δαιμονίζεσθαι. Luc. Νεκυομ.

ΔΑΙΣ, ἡ δὲ ἰδίως ἐσθὴς Σαρδ. Ἱματισμὸς

Ἥλιος ἐκ δαΐδος ἀμείνων τρηχέος ὄπλου

Hesiod. Scutum. ἀντὶ ἐσθῆτος

Δαΐδος ἐν δαΐδος, ἣν Δαΐς ἀμφεπονήσατο κούρη

ΔΕΑΤΟΣ, ἀντὶ τοῦ Σαρδ. Ἐπιθυμητὸν Ἔστιν

ΔΕΔΗΤΙΟΝ, τὸ ἀντὶ τοῦ Σαρδ. Ἐφ' ᾧ τοῦτο. ἢ Σαρδόνιον. Ἔστιν

Ν. Σημαίνει μέντοι καὶ ἐπιτίμιόν τι καὶ ἔπαθλον

ΔΕΡΜΙΣΤΗΣ. Δέρμαν καὶ κατάδυσιν τὴν κατάδυσιν τῆς λιμνοθαλάσσης τῆς Σαρδοῦς ἐν Νοτίῳ. Ἐμφαίνει δὲ τὸ Σαρδόνιον ἐπιτήδευμα. τὸ ἐπὶ τοῦτο κατάδυσιν. καὶ τοῦτο ἐκ παλαιᾶς ἐπὶ ἔργῳ τινὶ ἐπιτηδείου ἐπιτηδεύσεως, ἀφ' οὗ ὁ Ἡσύχιος φησί.

ΔΗΜΟΚΟΙΝΟΣ, ἀντὶ τοῦ ἐπιτηδείως· ἢ ὁ κοινὸς δῆμος ἢ ἐκ τοῦ ὑπὸ τῶν δημοτῶν κοινοῦ Σαρδ.

Οἷς γὰρ ἅπαν ὑπάλυσσε δημοκοίνου

Ennius. Δ'.

ΔΙ' ΟΥΔΕΝΟΣ πολλάκις τίθεται Σαρδ. Ῥᾳδίως. ἀπλῶς

Pers. ὁ δὲ ἐπὶ τοῦ

ΔΙΨΙΑ ΚΟΝΙΣ. Ἐπὶ ἐπιθυμητοῦ Τοιοῦτον καὶ τὸ

ΔΙΩΚΤΟΣ παρὰ Σοφοκλεῖ, ὁ ἀνὴρ φυγάς, τραγικῶς. *Pollux* IX. 155.

ΔΡΑΚΑΥΛΟΣ. Σοφ. Τυμπανιστὰς. ἐπεὶ ἡ Αθηνᾶ δοκεῖ παρ' αὐτῆς αὐλῆσαι τὸν δράκοντα ταῖς Κέκροπος θυγατράσιν. ἢ ὅτι συνκυλίζεται κατὰ τὸ εἰκὸς Κέκροπι ὄντι διφυεῖ. ἢ ὅτι συνκυλίζεται μίᾳ τῶν ἐν τῇ ἀκροπόλει δράκοντι, πρεσημαιρεύουσα τῇ θεῷ. *Etymol. M. Suidas. Hesych.*

ΔΡΑΚΟΝΤΑ, τὸ κηρύκιον. Σοφ. Φιλοκλήτῃ. *Hesych.*

ΔΡΟΠΑ, δρεπάνη. Σοφ. Παλαμήδει. *Idem.*

ΔΡΥΟΠΑΓΗ σίδηρον. τὸν πάσσαλον. Σοφ. Φιλοκλήτῃ. *Idem.*

ΔΥΣΑΛΓΗΤΟΣ, ἀσυμπαθής. *Suidas* ex Oed. T. 12.

ΔΥΣΑΥΛΟΣ, δυσαύλιστος. Σοφ. Αλεξάνδρῳ. *Hesych.* Est etiam in Antig. 357.

ΔΥΣΘΥΜΙΑ. Σοφ. Τυροῖ. *Lex. Ms. Sangerm.*

ΕΓΓΕΛΩΣΑ, καταγελῶσα. *Hesych.* Pertinet ad El. 807.

ΕΓΚΑΤΑΖΕΥΞΑΣ, συνθεὶς, συναρμόσας. Σοφ. (Aj. 756.) *Suidas.*

ΕΓΚΟΤΗΜΑ, ὀργὴ, μανία. εἰ μὴ ἄρα ἰσοδυναμεῖ τῷ κότῳ. καὶ ΕΝΕΚΟΤΟΥΝ παρὰ Σοφοκλεῖ. *Hesych.*

ΕΓΧΟΣ, τὸ δόρυ. ἰστέον ὅτι ἔγχος καὶ ξίφος καὶ δόρυ τὸ αὐτὸ οἴδεν Ομηρος. ὁ δὲ Σοφοκλῆς τὴν σφαῖραν ἔγχος κέκληκεν, οἷον· Τὸ δ' ἔγχος, πρὶν κυλίνδεται. καὶ τὸ πῦρ, οἷον· Εγχος εἵμενον. τὸ τὴν ὀμμὴν ἔχον. *Etymol. M.* Posterius pertinet forte ad Ριζοτόμων Fragm. II.

ΕΔΟΣ. οὐ μόνον τὸ ἔδαφος, ἀλλὰ καὶ ἡ εἰκών. Σοφ. ἐν Ηλέκτρᾳ. (1378.) *Thomas Mag.*

ΕΙΚΑΘΕΙΝ, εἴκειν, κατὰ παραγωγήν. *Suidas* e Schol. ad Oed. Col. 1178. ΕΙΚΑΘΕΙΝ, ὑπεχωρεῖν, ὑπείκειν. Σοφ. (El. 1014.) *Idem.*

ΕΙΣ ΟΡΘΟΝ φρονεῖν. ἀντὶ τοῦ, καλῶς φρονεῖν. Σοφ. Τριπτολέμῳ. *Lex. Ms. Sangerm.*

ΕΚΒΑΒΑΞΑΙ, ἐκσαλεῦσαι. Σοφ. ἐν Αττικοῖς. *Hesych.*

ΕΚΚΕΚΩΠΗΤΑΙ, ἐξήρτυται. Σοφ. Συλλόγῳ. *Idem.*

ΕΚΠΕΛΕΙ, ἔξεισιν. *Idem.* Pertinet ad Antig. 478. quod jamdudum observatum fuerat Gatakero Opp. T. I. p. 526.

Διαφέρεται ΕΚΤΟΠΟΣ, ΕΚΤΟΠΙΟΣ, ὁ ἄμοιρος παρὰ Σοφοκλεῖ. *Philemon Grammaticus Ms.*

ΕΛΑΙΑΕΣΣΑ νηδύς. Σοφ. Οδυσσεῖ ἀκανθοπλήγι. ἤτοι ΑΑΙΑΕΣΣΑ, ἀντὶ τοῦ σκαιὰ, ἀγρία. ἢ ἀπὸ τοῦ λαΐζεσθαι, πάντα λαΐζομένη καὶ κατεσθίουσα. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐλαίου, λιπαρά. *Hesych.*

ΕΛΑΙΟΥΤΑΙ θριξ. Σοφ. Τρωίλῳ. Ἀρίσταρχος, ὑπαίνεται. βέλτιον δὲ, λαμπρύνεται. *Idem.*

ΕΛΚΗ, λύπαι. Σοφ Τριπτολέμῳ. *Idem.*

ΕΛΛΑΣ, ὁ ἀνήρ. Σοφ. Αἴαντι Λοκρῷ. *Lex. Ms. Sangerm.*

ΕΛΥΜΝΙΟΝ. Καλλίστρατός φησι τόπον εἶναι Εὐβοίας. Ἀπολλώνιος δὲ ναόν φησιν εἶναι πλησίον Εὐβοίας. ΝΥΜΦΙΚΟΝ δέ τινες αὐτό φασιν, ὅτι ὁ Ζεὺς τῇ Ἥρᾳ ἐκεῖ συνεγένετο. μέμνηται καὶ Σοφοκλῆς· Πρὸς πέτραις Ελυμνίαις. καὶ ἐν Ναυπλίῳ· Νυμφικόν τ' Ελύμνιον. *Schol. Comici ad Pacem* 1126.

Τοὺς ΕΛΥΜΟΥΣ αὐλοὺς, ὧν μνημονεύει Σοφοκλῆς ἐν Νιόβῃ τε καὶ Τυμπανιστῇσιν, οὐκ ἄλλους τινὰς εἶναι ἀκούομεν ἢ τοὺς Φρυγίους. *Athenaeus* p. 176.

ΕΛΥΤΡΟΝ, κάλυμμα, ἐκπέτασμα, ἐπίλημα. ὁμοίως καὶ ἡ θήκη τοῦ τόξου. καὶ πληθυντικῶς Σοφ. ΕΛΥΤΡΑ. *Etymol. M.*

ΕΜΑΣΧΑΛΙΣΘΗ Σοφ. ἐν Ηλέκτρᾳ (445.) ἔθος ἦν τοῖς ἀρχαίοις, ὁπότε φονεύσειαν ἐξ ἐπιβουλῆς τινα, τὸ ἔργον ἀφοσιουμένοις, ἀκρωτηριάζειν τὸν νεκρὸν, καὶ τῶν μορίων ἁρμαθὸν ποιήσαντας, κρεμνάσαι κατὰ τοῦ τραχήλου καὶ τῶν μασχαλῶν διείροντας. ἀφ' οὗ δὴ καὶ ΜΑΣΧΑΛΙΣΜΑΤΑ προσηγόρευσαν αὐτά. Σοφ. ἐν Τρωίλῳ Πλήρη μασχαλισμάτων εἶρηκε τὸν φονεύσαντα. *Suidas.*

ΕΜΠΕΡΑΜΟΣ, ἔμπειρος. Σοφ. Οδυσσεῖ μαινομένῳ. *Hesych.*

ΕΜΠΛΕΥΤΟΥ, ἐνάλλου εἰς τὰς πλευράς. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Idem.*

Μέρη δὲ κλίνης καὶ ΕΝΗΛΑΤΑ. Σοφ. ἐν Ιχνευταῖς Σατ. ἔφη· Ενήλατα ξύλα τρίγωνα διατορεῦσαί σε δεῖται. *Pollux X.* 34. Corrupta Tragici verba varie et frustra tentata.

ΕΝΘΡΙΑΚΤΟΣ, ἐνθουσιῶν. καὶ ἐνθάκτος. Σοφ. Σίνωσι. *Hesych.*

ΕΝΟΛΜΙΣ. ἤν τι γένος μάντεων οὕτω καλούμενον, διὰ τὸ τοὺς ἐν ὄλμῳ κοιμηθέντας, μαντικοὺς γίνεσθαι. ὄλμοι δὲ λέγονται, οἱ τρίποδες τοῦ Ἀπόλλωνος. ὄθεν καὶ παροιμία· Εν ὄλμῳ εὐνάσω. ὁ δὲ Σοφοκλῆς, ΕΝΟΛΜΙΟΣ, ἀντὶ τοῦ μαντικός. *Etymol. M.* Confer Zenobium Proverb. III. 63.

ΕΝΟΠΑΙΣ, ἐνωτίοις. τῇ προσῳδίᾳ ὡς διόπαις. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Hesych.* ΕΝΟΠΑΙΣ, τοῖς ἐνωτίοις. ἀπὸ τοῦ ταῖς τῶν ὤτων ὀπαῖς ἐπικεῖσθαι. Σοφ. *Etymol. M.* Perperam apud Hesych. Ενώταις.

Ταῖς δὲ δεσπόταις, τῷ μὲν ἀνδρὶ καὶ λάσανα ἀναξαπαῖα, καὶ ἅμιλλ, ἣν καὶ

Σοφοκλῆς ἐν Πανδώρᾳ ΕΝΟΤΡΗΘΡΑΝ καλεῖ. *Pollux* X. 44. Ἀλλ᾽, εἰκαμνίσιν, ᾧ ἐνουρῶσι. Σοφ. δὲ ἐν Πανδώρᾳ ΕΝΟΤΡΗΘΡΟΝ καλεῖ· Αἰσχύλος δὲ, οὐράνην. *Lex. Ms. Bibl. Regiae.*

ΕΝΣΤΑΤΗΣ. Τὸ ἐνικὸν Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ ἀντιλέγειν φησί. τὴν γὰρ ἐν πρόθεσιν ἀντὶ τῆς ἀντὶ συρίσκει, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι· (104.) Τὸν σὸν ἐνσάκτην λέγω. ἀντὶ τοῦ ἀντισάκτην. Ωρος. *Etymol. M.*

ΕΝΣΤΕΡΝΟΜΑΝΤΙΑΙΣ, ἐξγασθριμύθοις. Σοφ. Αἰχμαλωτίσι. *Hesych.*

ΕΝΤΕΛΛΩ. ἀντὶ τοῦ ἐντέλλομαι. Σοφ. Θυέστῃ. *Lex. Ms. Sangerm.*

ΕΞΑΛΥΞΩΜΑΙ, φυλάξωμαι. Σοφ. αἴαντι μασθλῳ. *Hesych.* Pertinet ad v. 656.

ΕΞΟΡΜΕΝΙΖΩ. Vide in Ορμενος.

Ἀττικῶς μὲν ἔξπουν καὶ ἔξκλινον λέγεται, ὥσπερ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ΕΞΠΗΧΤΣΤΙ. *Philemon Grammaticus Ms.* Confer Etymol. M. in Ἐξάκλινον, p. 346.

ΕΠΑΙΝΟΤΣ, τὰς κρίσεις, καὶ τὰς συμβουλίας, καὶ τὰς ἀρχαιρεσίας. Σοφ. Θυέστῃ Σικυωνίῳ. *Hesych.*

ΕΠΑΛΑΑΧΘΕΙΣΑ, ἐπαλλάξασα. Σοφ. Κολχίσιν. *Idem.*

ΕΠΕΙΚΑΖΩ, εἰοικάζομαι. Σοφ. (El. 663.) *Suidas.*

Ἐπεὶ καὶ ὁ ΕΠΕΝΔΥΤΗΣ ἐστὶν ἐν τῇ τῶν ποιῶν χρήσει, οἷς βούλοιτο καὶ τούτῳ τῷ ὀνόματι βοηθεῖν φαύλῳ ὄντι, λαμπρὸν αὐτὸ ἐκ τῶν Σοφοκλέους Πλυντριῶν·

Πέπλους τε νῆσαι, νεοπλυνεῖς τ᾽ ἐπενδύτας.

Pollux VII. 45. ubi legitur τενῆσαι. Gatakerus Miscell. p. 496. emendabat κλινίζειν. Praestat id quod post Canterum et Bentleium dedimus.

ΕΠΗΓΕΑΛΟΜΗΝ, παρεκάλουν, ἐπέστελλον. Σοφ. Ηλέκτρᾳ. (1018.) *Hesych.* Confer Thomam Mag. in Ἐπαγέλλω.

ΕΠΗΛΙΣ, ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου μελανία, καὶ τὸ πῶμα τῆς λάρνακος, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ κατὰ τὸν Σοφοκλῆν. ἡ δ᾽ αὐτὴ, καὶ Εφλις κοινῶς, ὡς ἀπὸ τοῦ ἥλιου. *Eustath.* p. 1562.

ΕΠΙΚΟΤΑ, ἐπίμομφα, ἃ πᾶς ἄν τις μέμψαιτο. Σοφ. Ναυπλίῳ κατακλείστοι. *Hesych.*

ΕΠΙΚΡΟΤΜΑ, ἐπίπληγμα, ἢ ἐπιχάραγμα. διὰ τὸ παρωξύνεσθαι τῷ Αργῳ. Επίκρουμα χθονὸς Αργείας. Σοφ. Ινάχῳ. *Hesychius* emendatus a Jo. Toup Epist. crit. p. 177. Senarii finis erat :

ἐπικρούματ' Ἀργείας χθονός.

ΕΠΙΜΑΣΣΕΤΑΙ. ἐπικέκραται ἐπὶ πλέον. ἀπὸ τοῦ μάττοντες, ἢ ἐφ' ἡμᾶς μακροτέρου. αἱ δὲ, ἐφάπτεται, ἐγκαθάπτει, ἵν' εἶεν οὐ λιμώττουσι, ἀλλὰ καὶ προσεπιμάττεται πλέον. Σοφ. Αἰχμαλωτίσω. *Hesych.*

ΕΠΙΞΕΝΟΥΣΘΑΙ — περιεπίσω. Σοφ. Ἀχαιῶν Συλλέγῳ, καὶ Αἰσχύλος Κρήσσαις. *Idem.*

Τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν σκεύη ΕΠΙΠΛΑ λέγουσι, τὴν οἷον ἐπιπόλαιον πλῆσιν, καὶ μεταφερόμενα ἐπιπλίννη. Σοφ. Αθάμαντι. *Harpocration* in Ἐπιπλον.

ΕΠΙΣΕΙΟΤΣΗΣ, ἐπικλινομένης. ἀπὸ τῶν τὰς νήας ἐπισχλώντων. Σοφ. Ἀχαιῶν Συλλέγῳ. *Hesych.*

ΕΠΙΣΙΓΜΑΤΑ, ἐπιπλεύσματα. Σοφ. Αθάμαντι. ἐπιπλαλάγματα. *Hesych.* a Ruhnkenio emendatus. Vide Valckenarium ad Sel. Theocriti Idyllia p. 93.

ΕΠΙΣΠΑΣΕΙ, ἐπιστέξεται. Σοφ. Ατρεῖ ἢ Μυκήναις. ἐπὶ τῶν τοῖς λίνοις λαμβανόντων. *Hesych.* a Casaubono emendatus.

Τοὺς βραβεύτας, καὶ ἐπισπάστας ὠνόμαζον. ἔστι καὶ τὸ βραβεύειν, ΕΠΙΣΤΑΤΕΙΝ Σοφοκλῆς. *Pollux* III. 145.

ΕΠΙΣΤΩ, γίνωσκε. Σοφ. *Suidas.* Ex Oed. T. 658. Trach. 182. Phil. 1325. El. 616.

ΕΠΙΤΙΜΗΤΗΣ. τῇ λέξει κέχρηται Σοφοκλῆς, εἰπὼν ἐν τῇ Πρόκριδι· πολασταὶ, καὶ τιμητικαὶ κακῶν.

Pollux IX. 140.

ΕΠΙΤΙΜΙΑ, τὰ ἐπὶ τιμῇ τινος γινόμενα. Σοφ. *Suidas* ex El. 915.

ΕΠΩΜΟΤΟΝ, τὸν ὦμον ἐξαρτᾶν. Σοφ. *Suidas* e Trach. 1188.

ΕΡΓΟΙΣ παθὼν, ῥήμασιν ἀμύνεται. Σοφ. *Phrynichi Appar. sophist.* Proverbialem locutionem duxit ex Oed. Col. 873. Confer *Suidam* in Ἀμυνόμενος.

ΕΡΗΝΟΒΟΣΚΟΣ, ὁ προβατοβοσκός. ἐν Τυρεῖ δευτέρᾳ Σοφ. *Etymol. M.* Ἀρνοβοσκός, προβατοβοσκός. Σοφ. Τυρεῖ. καὶ γράφεται δὲ Εἰρηνοβοσκὸς διά τε τοῦ ε καὶ τῶν δύο ρ. *Hesych.* Εἰρηνεβοσκὸς, ὁ προβατοβοσκὸς ἐν Τυροῖ β Σοφοκλέους. ἴσως ἀπὸ τοῦ ἄρην. *Photii Lexicon Ms.*

ΕΡΚΕΣΙ, διπλοῦς. Σοφ. Αθάμαντι δευτέρᾳ. *Hesych.*

ΕΡΚΗ, ὕπλα. Σοφ. Τρωΐλῳ. *Idem.*

ΕΣΕΦΘΗΝ, ἐσιβάσθην, ἠσύχασα, ἡσύχασθην. Σοφ. Δαιδάλῳ. *Hesych.* Εσίφθην, τὸ ἐσιβάσθην. Σοφ. *Photii Lexicon Ms.*

βάσκανον ἐπὶ τοῦ ἀχάριστος. καὶ ὁ συκοφάντης παρὰ τοῖς ῥήτορσι. *Hesych.*

ΒΑΥΒΑΙΝ. Vide infra in Λακπάζειν.

ΒΕΒΗΛΟΣ, ὁ μὴ ἱερὸς τόπος, ἀκάθαρτος καὶ βατὸς πᾶσιν. ὁ βάσιμος παντί· πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἀδύτου. λέγεται βέβηλος ἀνὴρ, ὁ μιαρὸς καὶ ἀκάθαρτος, ἢ καὶ ἀμύητος· ἀπὸ μοῦ τόπου· ὁ ἐν ἀνιέροις τόποις ἄξιος διατρίβειν. Σοφ. δὲ ἐν Συνδείπνῳ βέβηλον τὸν ἰδιώτην φησί. *Etymol. M.* e Scholiast. ad Oedipum Col. 9. emendatum.

ΒΕΡΕΚΥΝΤΑ βρέμειν. Φρύγιον αὐλεῖν. Σοφ. Ποιμέσιν. *Hesych.*

ΒΙΔΗΝ, εἶδος κρούματος. Σοφ. Ακρισίῳ·

ὥστ' ἐπιψαλεῖν

βίδην τε καὶ ξυναυλίαν.

ἄλλοι, βίθυν. *Idem.*

ΒΛΙΖΕΙΝ, καὶ Ατ̃τικῶς βλίττειν, τὸ ἀφαιρεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων, τουτέστιν ἐκπιέζειν καὶ θλίβειν. Σοφ.

Η σφηκιὰν βλίττουσιν εὑρόντες τινά.

Etymol. Ms. Leydense in Excerptis Valckenarii.

ΒΟΙΚΑΕΨ. παρὰ Σοφοκλεῖ, ὁ Ερμῆς. *Athenaeus* p. 409.

ΒΟΙΩΤΙΟΣ νόμος. ἐπὶ τῶν τὰς μὲν ἀρχὰς ἡμεμούντων, ὕστερον δὲ τοῖς κακοῖς ἐπιτεινομένων, ὡς φησι Σοφοκλῆς·

Οταν τις ᾄδῃ τὸν Βοιώτιον νόμον.

Zenobius Proverb. II. 65.

ΒΟΣΤΡΥΧΟΣ, ὁ πλέκαμος τῆς τριχός. Σοφ. *Etymol. M.* ex El. 901.

ΒΟΥ. ἀντὶ τοῦ, βοός. Σοφ. Ινάχῳ. *Lex. Ms. Sangerm.*

Αριστοφάνης ὁ γραμματικὸς ἐν τῷ περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν λέγει, ὅτι κατὰ τὴν δάμαλιν Σοφοκλῆς ἔφη, Γηγενῆ ΒΟΥΒΑΛΙΝ. *Eustath.* p. 1625.

ΒΟΥΠΡΩΡΟΝ — σημαίνει δὲ καὶ τὸν βουπρόσωπον. *Hesych.* Pertinet ad Trach. 13.

ΒΡΑΒΕΥΣ, οὐ βραβευτής. Σοφ. ἐν Ηλέκτρᾳ. (690.) ἔστι δὲ ἀγωνιθέτης, ὁ τὰ βραβεῖα τοῖς νικῶσι διδούς. *Thomas Mag.*

ΒΡΑΧΙΣΤΟΝ, βραχύτατον. Σοφ. Δανάῃ. *Lex. Ms. Sangerm.*

ΒΡΙΑΚΧΟΣ, θηλυκῶς ἡ βάκχη, ἡ βριαρῶς ἰακχάζουσα. Σοφ. Ἐχω δὲ χερὶν ἀγρίαν βρίακχον. *Etymol. M.*

ΒΡΥΑΖΟΥΣΗΣ λεαίνης. ἐν Αθαμαντι. ἀκμαζούσης, ἢ ἐξυμμονος. *Hesych.* Incertum utrum ad Aeschyli an ad Sophoclis drama hoc pertineat.

ΒΥΔΟΙ. οἱ μυσικοί. ἢ κροῦμά τι. Σοφ. Κρίσει. *Hesych.*

ΒΩΛΟΝΑΙ. εἰ μὲν, κολώνας· εἰ δὲ, τὸ Κίλλαιον ἀκούουσι, διὰ τὸ ἀνακεχῶσθαι, παρὰ Σοφοκλεῖ. *Idem.*

ΓΕΡΩΝ, παλαιός. λέγει δὲ, φασὶ, καὶ Σοφοκλῆς πληθυντικῶς· Σὺ γὰρ γέροντα βουλεύεις, ἤγουν παλαιὰ, ἀρχαῖα. *Eustath.* p. 1923.

ΓΛΟΙΑΣ, ἡ κακοήθης ἵππος καὶ πολυδίκη, παρὰ Σοφοκλεῖ. καὶ γλοίης, τὸ αὐτό. *Hesych.* Corrupta haec sunt. γλοιάδα ἵππον si dixit Sophocles, significationem arcessere malim a nomine γλοιὸς, quo utitur Comicus Nub. 448. intelligamque de *equo lapsui obnoxio.*

ΓΝΩΜΩΝ, συνετός. Σοφ. *Hesych.*

ΓΝΩΣΤΟΣ. ἀντὶ τοῦ γνώριμος. Σοφ. Ερμιόνη. *Lex. Ms. Sangerm.*

ΓΟΡΓΑΔΩΝ, ἀλιάδων. Δαιδάλῳ Σοφ. *Hesych.*

ΓΡΑΙΚΟΥΣ. Vide infra in ΡΑΙΚΟΥΣ.

Ονοματοποιία κατ' ἐναλλαγήν. ὡς τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ.

Οἱ γὰρ ΓΥΝΑΝΔΡΟΙ καὶ λέγειν ἱκανοὶ εἰσι.

ἀντὶ τοῦ ἀνδρόγυνοι. *Tryphon. Ms.* περὶ τρόπων.

ΔΑΙΜΟΝΙΖΕΣΘΑΙ. Σοφ. Δανάῃ. *Lex. Ms. Sangerm.*

ΔΑΙΣ, ἡ δι' ἐράνων εὐωχία. Σοφ. Τριπτολέμῳ.

Ηλθεν δὲ Δαὶς θάλεια πρεσβίστη θεῶν.

Hesych. Senarium vertit Grotius:

Accessit huc Daps, quae Deûm antiquissima est.

ΔΕΑΤΟΣ, δεινός. Σοφ. Κηδαλίωνι. *Idem.*

ΔΕΛΗΤΙΟΝ, τὸ δέλεαρ. Σοφ. Εχε τὸ δελήτιον, ἢ Σώφρων. *Etymol. M.* Sophronis potius quam Sophoclis esse videtur.

ΔΕΡΜΙΣΤΗΣ. Δίδυμος μὲν ἀποδίδωσι τὴν σκώληκα οὕτω λέγεσθαι τῷ Σοφοκλεῖ ἐν Νιόβῃ. Αρίσταρχος δὲ τὸ Σοφόκλειον ἐξηγούμενος, τὸν ὄφιν ἀπέδωκε, μή ποτε δὲ μᾶλλον ἂν ὄφις τὰ δέρματα ἐσθίει, δερμηστής. *Harpocration.*

ΔΗΜΟΚΟΙΝΟΣ, δημόσιος βασανιστής· ἢ ὁ δήμιος, ἤγουν ὁ ἐκ τοῦ δήμου εἰς τὸ φονεύειν κληρωθείς. Σοφ.

Οἷος γὰρ ἡμῶν δημόκοινος οἴχεται.

Etymol. M.

ΔΙ' ΟΥΔΕΝΟΣ ποιεῖσθαι τόνδε. Σοφ. *Phrynichi Appar. sophist.* Pertinet ad Oed. Col. 584.

ΔΙΨΙΑ ΚΟΝΙΣ. ξηρά. *Hesych.* Pertinet ad Antig. 429.

ἄκρα, ὡς καὶ Σοφοκλῆς Πολυξένῃ. τὸ μέν τοι ἠκροτηριασμένῃ, ἀπὸ τοῦ ἐνεργητικοῦ κεῖται τοῦ ἠκρωτηριακότες. *Harpocrat.*

ΗΜΑΛΑΨΑΙ, κρύψαι, ἀφανίσαι. Σοφ. Οδυσσεῖ μαινομένῳ. *Hesych.*

ΗΜΙΚΑΚΟΝ Εὐκλείδης λέγει, καὶ Σοφοκλῆς. Ἀριστοφάνης δὲ καὶ ἡμικάκως. (Thesmoph. 449.) *Pollux* VI. 161. Ridiculus est Pollux vocem adeo classicis scriptoribus adhibitam damnans.

ΗΝΕΓΚΟΝ, ἐπὶ πρώτου προσώπου. Σοφ. Τυροῖ. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις (742.) *Lex. Ms. Sangerm.* Oed. Col. 521.

ΗΡΑΚΛΕΙΑ ΑΙΘΟΣ — κέκληται δὲ οὕτως ἀπὸ Ἡρακλείας τῆς Λυδίας πόλεως. διὸ καὶ Σοφοκλῆς Λυδίαν λίθον αὐτὴν καλεῖ. Has Bacchylides:

Λυδία μὲν γὰρ λίθος
μανύει χρυσόν.

ΗΣ, terminatio accusativi pluralis. ἡ αἰτιατικὴ εἰς ΕΑΣ συνεσταλμένη καὶ ΕΙΣ κατὰ κρᾶσιν, καὶ εἰς ΗΑΣ καὶ ΗΣ, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ (Aj. 390.) Τοὺς τε δισαίρχας ὁλέσας βασιλῆς. *Draco Stratonic.* περὶ μέτρων. Verius, opinor, Gregorius de Dialectis: Τὰς ἀπὸ εἰς ΕΥΣ εἰς ΕΙΣ πληθυντικὰς εὐθείας, διὰ τοῦ Η γράφουσιν, ἱππεῖς, βασιλῆς, Πλαταιῆς. Vide notam ad Ajacis versum supra citatum.

ΗΣΜΕΝ, ἀντὶ τοῦ ἤδειμεν. καὶ ἦσθε, ἀντὶ τοῦ ἤδειτε. Σοφ. Κελαινῇ·

Τμεῖς μὲν οὐκ ἄρ' ἦσθε τὸν Προμηθέα.

Etymol. M. in Ησμεν.

ΘΑΙΡΟΣ, ὁ δεξιὸν ἀπὸ τοῦ ἄνω μέρους ἕως κάτω σιγοφευὸς τὴν θηρεύτριαν ἢ ἄξων. Σοφ. Τριπτολέμῳ. *Hesych.* Ἐν δὲ ἐκτερικῷ λεξικῷ εὕρηται· ὅτι θαιρὸς, ὁ ἄξων παρὰ Σοφοκλεῖ. *Eustath.* p. 419. Vide supra Αμφικλίξ.

ΘΕΛΝΗ νῆσος. ἡ ἐκ θεοῦ θεῖσα. Σοφοκλῆς Τυροῖ. *Hesych.*

ΘΕΗΛΑΤΟΣ, ὑπὸ θεῶν πεμφθείς. *Photii Lex. Ms.* Pertinet Oed. T. 255.

ΘΗΛΑΣΤΡΙΑ, τροφός. ἔστι δὲ Ἰακέν. Σοφ. Ἀλεξάνδρῳ. *Hesych.*

ΘΗΛΕΙΑ. ἐκ τοῦ θῆλυς. ἢ παρὰ τὸ θάλλειν καὶ γεννᾶν. ἔνθεν καὶ ὑπεμβρος νὺξ παρὰ Σοφοκλεῖ θήλεια καλεῖται. *Etymol. M.*

ΘΗΜΑ, θήκη, τάφος, ἀνάθημα. Σοφ. Σαλμωνεῖ. *Hesych.*

ΘΡΕΚΤΟΙΣΙ νόμοις. ἀντὶ τοῦ τραχέσι. Σοφ. Οδυσσεῖ μαινομένῳ. δὲ, κριθοῖς. *Idem.*

ΘΡΗΝΕΙΝ ἐπῳδάς. ἐπιφωνεῖν καὶ ἐπᾴδειν. Σοφ. Αἴαντι (582.) τουτέστιν, οὐκ ἔστιν ἰατροῦ σοφοῦ ἴδιον ἐπῳδαῖς χρῆσθαι, τοῦ τραύματος ἤδη τομῆς δεομένου. καὶ ἐν Ποιμέσι·

Λόγῳ γὰρ οὐδὲν ἕλκος οἶδά που χανόν.

Suidas. Grotius vertit :

Ego voce factum vulnus haud ullum scio.

ΘΡΙΑΖΕΙΝ, συλλογιεῖν, ἐνθουσιᾶν, ἐνθουσιάζειν. Σοφ. Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ. *Hesych.*

ΘΩΧΘΕΙΣ, θορηχθείς, μεθυσθείς. Σοφ. Διονυσιακῷ. *Idem.* Non est Dramatis titulus Διονυσιακός. Scribendum forte ἐν Διονυσιακῷ τινι σατυρικῷ, vel δράματι, ut supra in Αλυσιν.

ΙΑΝΝΑ. ἐν μὲν Αἰχμαλωτίσι Σοφοκλέους ἀπέδοσαν Ἑλληνικῆ· ἐπὶ Ἰωνας τοὺς Ἕλληνας λέγουσιν. ἐν δὲ Τριπτολέμῳ, ἐπὶ γυναικός, ὡς καὶ ἐν Ποιμέσι· τινὲς δέ, τὴν Ἑλένην. ἐπικοινῶς δὲ οἱ βάρβαροι τοὺς Ἕλληνας Ἰωνας λέγουσιν. ἐν δὲ Τρωΐλῳ βάρβαρον θρήνημα τὸ ΙΑΙ. ἢ ὄνομα γυναικός. *Idem.*

Ἰάρις — ἄϊδρις. ἡ γενικὴ ἰάδρεως, ὡς ὄφις ὄφεως· καὶ ἀΐδρεῖ καὶ ἀΐδρει. οὐ γὰρ δεῖ διὰ τοῦ δ. — ὥστε ἁμάρτημα τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ ΙΑΔΡΙΔΑ. *Etymol. M.* in Αἴδρει. Confer Eustathium p. 407.

ΕΡΟΛΑΣ, ἱερεύς. Σοφ. Αἰχμαλώτοις. ὡς καὶ τὸν γέροντα γεροῖτον, ἢ γεροντίαν λέγει. *Hesych.* ab Adr. Heringa emendatus.

ΗΟΤΣ κακμάτους. τοὺς κατὰ τὸν τόκον, ἐν ᾧ ἰᾶσι φωνάς, διὰ τοὺς πόνους καὶ τὰς ὠδῖνας αἱ τίκτουσαι. τινὲς δέ, τοὺς θρηνητικοὺς πόνους, ἀπὸ τοῦ ἰαλέμου. Σοφ. Οἰδίποδι Τυρ. *Idem.*

ΗΙΟΣ — ἐπὶ δὲ τοῦ θρήνου ψιλοῦται. Σοφ. Οἰδίπ. Τυρ. (174.) Οὔτε γὰρ ἔκγονα κλυτᾶς χθονὸς αὔξεται, οὔτε τόκοισιν ἰήων καμάτων. τῶν θρηνητικῶν. *Orionis Thebani Etymol. Ms.* Confer vulgatum Etymol. in Ἰάλεμος.

ΗΙΟΣ — ἀλλὰ καὶ θρῆνον σημαίνει, ὡς Σοφ. Τρωΐλῳ. *Hesych.*

ΚΤΙΝΑ — καὶ ἡ ὀρθὴ, ὁ ἴκλινος. Σοφ. Ἰκλινος ἔκραξε παρασύρας πρέας. *Lex. Ms. Bibl. Reg.*

ΚΤΟΡΕΤΣΟΜΕΝ, ἱκετεύσομεν. Σοφ. Αἰχμαλωτίσι. *Hesych.*

ΛΑΛΑΔΑΣ, γυναῖς ἀγελαίας, καὶ τὰς συρίττουσας. Σοφ. Ακρισίῳ. *Idem.*

ΛΑΤΡΙΣ ΓΟΝΗ. ἀντὶ τοῦ Ἰλιὰς γενεά. γράφεται δὲ καὶ γυνή. ὁ δὲ Καλλίστρατος, γύη, ἀντὶ τοῦ γῆ. χρῶνται γὰρ οὕτως. Σοφ. Τριπτολέμῳ. *Idem.*

Σοφοκλῆς ἐν Πανδώρᾳ ΕΝΟΤΡΗΘΡΑΝ καλεῖ. *Pollux* X. 44. Ἀμὲς, εἶκμνίσιν, ᾧ ἐνευραῶσι. Σοφ. δὲ ἐν Πανδώρᾳ ΕΝΟΤΡΗΘΡΟΝ καλεῖ· Αἰσχύλος δὲ, οὐράνην. *Lex. Ms. Bibl. Regiae.*

ΕΝΣΤΑΤΗΣ. Τὸ ἐνικλᾶν Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ ἀντιλέγειν φησί. τὴν γὰρ ἐν πρόθεσιν ἀντὶ τῆς ἀντὶ εὑρίσκει, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι· (104.) Τὸν σὸν ἐνσίστην λέγω. ἀντὶ τοῦ ἀντισίστην. Ὧρος. *Etymol. M.*

ΕΝΣΤΕΡΝΟΜΑΝΤΙΑΙΣ, ἐξαισθρημύθοις. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν. *Hesych.*

ΕΝΤΕΛΛΩ. ἀντὶ τοῦ ἐντέλλομαι. Σοφ. Θυέστῃ. *Lex. Ms. Sangerm.*

ΕΞΑΛΥΞΩΜΑΙ, φυλάξωμαι. Σοφ. αἴαντι μαστίγι. *Hesych.* Pertinet ad v. 656.

ΕΞΟΡΜΕΝΙΖΩ. Vide in Ορμενος.

Ἀττικῶς μὲν ἔξπνυν καὶ ἔξκλινον λέγεται, ὥσπερ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ΕΞΠΗΧΤΣΤΙ. *Philemon Grammaticus Ms.* Confer Etymol. M. in Ἐξάκλινον, p. 346.

ΕΠΑΙΝΟΤΣ, τὰς κρίσεις, καὶ τὰς συμβουλίας, καὶ τὰς ἀρχιερωσύνας. Σοφ. Θυέστῃ Σικυωνίῳ. *Hesych.*

ΕΠΑΛΑΛΑΧΘΕΙΣΑ, ἐπαλαλάξασα. Σοφ. Κολχίσι. *Idem.*

ΕΠΕΙΚΑΖΩ, εἰοχάζομαι. Σοφ. (El. 663.) *Suidas.*

Ἐπεὶ καὶ ὁ ΕΠΕΝΔΥΤΗΣ ἐστὶν ἐν τῇ τῶν παλαιῶν χρήσει, θεὶς βούλεται καὶ τούτῳ τῷ ὀνόματι βοηθεῖν φαύλῳ ὄντι, λαμπρὸν αὐτὸ ἐκ τῶν Σοφοκλέους Πλυντριῶν·

Πέπλους τε νῆσαι, νεοπλυτεῖς τ' ἐπενδύτας.

Pollux VII. 45. ubi legitur τενῆσαι. Gatakerus Miscell. p. 496. emendabat κλινίζειν. Praestat id quod post Canterum et Bentleium dedimus.

ΕΠΗΓΕΑΛΟΜΗΝ, παρεκάλουν, ἐπέστελλον. Σοφ. Ηλέκτρᾳ. (1018.) *Hesych.* Confer Thomam Mag. in Ἐπαγγέλλω.

ΕΠΗΛΙΣ, ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου μελανία, καὶ τὸ σῶμα τῆς λάμιας, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ κατὰ τὸν Σοφοκλῆν. ἡ δ' αὐτὴ, καὶ Ἔφηλις κοινῶς, ὡς ἀπὸ τοῦ ἥλιου. *Eustath.* p. 1562.

ΕΠΙΚΟΤΑ, ἐπίμομφα, ἃ πᾶς ἄν τις μέμψαιτο. Σοφ. Νάυπλίῳ καταπλέοντι. *Hesych.*

ΕΠΙΚΡΟΤΜΑ, ἐπίπληγμα, ἢ ἐπιχάραγμα. διὰ τὸ παρωσμάσθαι τῷ Αργῳ. Επίκρουμα χθονὸς Αργείας. Σοφ. Ινάχῳ. *Hesychius* emendatus a Jo. Toup Epist. crit. p. 177. Senarii finis erat t

Hippocr. Corruptus est prioris fabulae titulus. Conjici possit ἐν Αχαιῶν Συλλόγῳ, ἐν Αλωάδαις.

ΚΑΤΗΝΑΡΙΣΜΕΝΑ, ἀπολωλότα, ἐκδεδαρμένα, ἐσκυλευμένα. Σοφ. Αἴαντι μαστιγ. (26.) *Hesych.*

ΚΑΤΟΤΛΑΔΑ. Σοφ. Ναυσλίῳ·

Εκτεύχομαι δὲ νυκτὶ τῇ κατουλάδι.

τὴν κατίλλουσαν καὶ κατείργουσαν. καὶ ἐξούλης δίκη, ἡ ἐξειρξις. οἱ δὲ, τῇ πανελέθρῳ ἐσομένῃ τοῖς Ελλησιν. οὖλον γὰρ, τὸ ὀλέθριον· καὶ ἡ κατὰ πρόθεσις αὔξησιν ἔχει. ἢ ζοφώδη, ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ σῶμα γινομένης οὐλῆς. μελαντέρα γάρ. ἢ καταιγίδας ἔχουσαν καὶ συσροφὰς ἀνέμων. εἴλλειν γὰρ, τὸ συσρέφειν. *Photii Lex. Ms.* unde eximiam hanc glossam protulit Kusterus ad Suidam T. II. p. 281. Ejusmodi noctem pulchris versibus describit Argonauticorum poëta IV. 1695.

Νὺξ ἐφόβει, τήνπερ τε κατουλάδα κικλήσκουσι,
νύκτ' ὀλοήν· οὐκ ἄστρα διίσχανεν, οὐκ ἀμαρυγαὶ
μήνης· οὐρανόθεν δὲ μέλαν χάος, ἤ τις ἀϊδνὴ
ὠρώρει σκοτίη μυχάτων ἀνιοῦσα βερέθρων.

ΚΑΤΡΟΣ, κακός. οὕτως Σοφοκλῆς. *Photii Lex. Ms.*

ΚΕΚΟΝΑ, παρὰ Σοφοκλεῖ. ἀπὸ τοῦ κλείνω, ἔκλονα, κέκονα. *Etymol. M.*

ΚΕΧΗΛΩΜΑΙ, πόδας δέδεμαι, συνέῤῥαμμαι τοὺς πόδας. χηλεύειν γάρ, τὸ ῥάπτειν. καὶ χηλινόν, τὸ πλεκτὸν, ὁ Ανακρέων. καὶ χήλωμα, τὸ σκαρτίον, Σοφ. Πανδώρᾳ, ἢ Σφυροκόπους. *Hesych.*

ΚΗΡΥΚΕΙΟΝ. ἔστι προσηγορικὸν, καὶ σημαίνει πᾶσαν ῥάβδον κήρυκος. ἔστι καὶ κλητικὸν, σημαῖνον τὸ τοῦ κήρυκος, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ, Γράμμασι κηρύκιον. *Etymol. M.*

Ἡμιμερίους φησὶν Ηρακλείδης ὁ Ποντικὸς ὑποκάτω τοῦ Πόντου εἶναι. γράφεται καὶ ΚΕΡΒΕΡΙΩΝ. καὶ ἔοικε καὶ Σοφοκλῆς περιπεπλωκέναι τῇ τοιαύτῃ γραφῇ. ὁμοίως καὶ Αριστοφάνης ἐν Βατράχοις. (187.) *Idem.*

ΚΙΝΑΔΟΣ, ἐπὶ τοῦ θηρίου — καὶ ἡ λοιδορία οἰκείως ἂν ἔχοι ἐπὶ τῶν πολυκινήτων — καὶ τῷ κινάδει Σοφοκλῆς. *Idem.* Spectat ad Aj. 103.

ΚΙΝΑΚΗ, ὁ ἀκινάκης παρὰ Σοφοκλεῖ. *Idem.*

Κύπρα. ταύτην Σοφοκλῆς ἐν Κολχίσι ΚΥΝΑΡΑΝ καλεῖ· ἐν δὲ Φοίνιξι, ΚΥΝΑΡΟΝ·

Κύναρος ἄκανθα πάντα πληθύει γύην.

Athenaeus p. 70. Ἀπὸ κυνὸς λέγεται συντίθεῖσθαι παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ

ΕΣ ΤΕ, σημαίνει τὸ ἕως ἄν. Σοφ. (Aj. 1183.) Ες τ' ἐγὼ μολὼν τάφου μελήθω. γέγονε δὲ παρὰ τὴν ἐς πρόθεσιν καὶ τὸν τε, νῦν παραπλεχωματικὸν παρειλημμένον· διὸ καὶ ψιλοῦται Ἀττικῶς· Δωριεῖς δὲ δασύνουσιν, ἀπὸ τοῦ ἕως τε κατὰ συγκοπὴν ἡγούμενοι εἶναι. *Etymol. M.*

ΕΥΕΙΡΟΝ, εὐέρειον. *Photii Lex. Ms.* e Trach. 675.

ΕΥΚΑΡΠΟΝ ΚΥΘΕΡΕΙΑΝ καλῶς ὁ Σοφοκλῆς τὴν Ἀφροδίτην προσηγόρευτε. *Plutarchus Moral.* p. 144.

ΕΥΝΑΙΟΣ, ἐξηκερυμμένος. Σοφ. Δόλωψι·

Εὐναῖος εἶη δραπέτην σλέγην ἔχων.

Photii Lex. Ms. et *Etymol. M.* Εὐναῖος. λαγώς. Σοφ. Δόλωψι. καταψηχής. *Hesych.* Vide Jo. Toup addenda ad Theocr. p. 410.

ΕΥΝΟΥΧΟΙ, οἱ τὴν εὐνὴν ἔχοντες, ὡς γεοῦχοι. εὐνούχους δὲ Σοφοκλῆς καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς εὐνεῖς, καὶ μὴ μετασχόντας ὕπνου, τουτέστι τηροῦντας· Οὐχ ὅπου λαμπάδες εὐνούχοισιν ὄμμασιν. *Etymol. Ms. Biblioth. Reg.*

ΕΥΟΡΝΙΘΕΙΑΝ. Σοφοκλῆς ἐπὶ οἰωνῶν. *Photii Lex. Ms.* Εὐορνιθία κατὰ τοὺς παλαιοὺς παρὰ Σοφοκλεῖ, τὸ ἀγαθὸν οἰώνισμα. *Eustath.* p. 1439.

ΕΥΣΟΙΑ, εὐσθένεια, σωτηρία. *Hesych.* ex Oed. Col. 390. Εὔσοια, εὐσθένεια. ζῶντά τ' εὐσοίας χάριν. *Suidas.*

ΕΥΣΤΟΜΟΣ ἵππος, καὶ αὐλὸς, καὶ ἆσμα — καὶ ἀηδόνες παρὰ Σοφοκλεῖ (Oed. Col. 18.) εὐστομοῦσιν. *Pollux* II. 100.

Εὐτυχία. εὕρηται καὶ ΕΥΤΤΧΕΙΑ παρὰ Σοφοκλεῖ. *Etymol. M.* in Θυσία.

ΕΥΩΡΟΣ γάμος. Σοφ. Ιριδι. ἤτοι ὥριος ἢ ὀλίγωρος. οὕτω γὰρ λέγουσι κατὰ ἀντίφρασιν· ὡς ὁ αὐτὸς ἐν Σκυρίαις χρῆται τῷ ΕΥΩΡΙΑΖΕΙΝ. *Hesych.*

ΕΦΥΜΝΕΙΣ, ἐπᾴδεις. Σοφ. Αλωάδαις. *Idem.*

ΕΧΘΙΜΑ, μισήματα. Σοφ. Τυροῖ. *Idem.* Vide Piersonum ad Herodianum p. 436.

ΕΧΡΩΜΑΤΙΣΘΗ, συνεχρώσθη. Σοφ. Αθάμαντι. *Idem.*

ΕΨΙΑ — ὁμιλία. Σοφ. Αθάμαντι δευτέρῳ. *Idem.*

ΖΑΜΕΝΗΣ, ἐργίλος, καὶ λοίδορος, καὶ βίαιος. Σοφ. *Suidas* ex Aj. 137.

ΖΕΥΓΗΛΑΤΗΣ. Σοφ. Τριπτολέμῳ. *Lex. Ms. Sangerm.*

ΖΕΥΓΟΣ ΤΡΙΠΑΡΘΕΝΟΝ. Εὐριπίδης Ερεχθεῖ, καὶ Σοφ. Σισύφῳ. καταχρηστικῶς ἐπὶ τῶν τριῶν τὸ ζεῦγος ἔθηκε. παραδέδοται δὲ, ὅτι καὶ τριζύγοις ἅρμασι τινὲς ἐχρήσαντο. *Hesych.*

ΖΕΥΞΙΔΕΩΣ.

ΙΩΧΕΤΟΥΣΙΝ, ὀχοῦσι, μετεωρίζουσι. Σοφ. Καμικίοις·

Πιστοί γε κωχεύουσιν ἀμφορεῖ δέμας.

Hesych. ex Etymol. Regio Ms. emendatus a Ruhnkenio in Auctario.

ΛΑΓΟΣ. τῇ δὲ τὸν λαγὸν ἑνικῇ αἰτιατικῇ ἀκόλουθός ἐστιν ἡ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀμύκῳ Σατυρικῷ πληθυντικὴ ὀνομαστική·

Γέρανοι, κορῶναι, Γλαῦκες, ἴκτινοι, λαγοί.

Athenaeus p. 400. In Lexico Ms. Bibliothecae Reg. scriptum ἰκτὶς καὶ λαγοί. Forte verum est ἰκτῖδες, λαγοί.

ΛΑΙΘΑΡΓΟΣ. ὁλοῖ μὲν κύνα. τροπικῶς δὲ σημαίνει καὶ ἐπίβουλον ἄνθρωπον κύφα βλάπτοντα. καὶ ἔστιν ἐκεῖνος ὡσπερεί φασιν λαθροδήκτης, ἀπὸ κυνῶν. Σοφ.

Σαίνουσα δάκνεις, καὶ κύων λαίθαργος εἶ.

Eustath. p. 1493. Confer Suidam. Vocem λαίθαργος Plautus in Bacchidibus e graeco translatis, novo, quod solens confixit, vocabulo reddidit *clam-mordax*, quod interpretibus non fuit observatum, V. 2. 27.

Et, praeter eos agnos, meus est istic clam-mordax canis.

Erat in graeca fabula versus hujusce forte non multum absimilis.

εὐμὲς σὺν αὐτοῖς ἐστι λαίθαργος κύων.

ΛΑΜΠΗΝΗ. εἶδος ἀμάξης, ἐφ' ἧς ὀχοῦνται. *Hesych.* Ἐστι δὲ τοὔνομα καὶ Λαμπήνη ἐν τῇ Σοφοκλέους Ναυτικάῃ. *Pollux* X. 52.

ΛΑΠΙΖΕΙΝ, παρὰ Σοφοκλεῖ, τὸ συρίζειν. καὶ ΒΑΤΒΑΙΝ, τὸ κοιμασθαι, οἷον·

ἡ δὲ προυκαλεῖτό με

βαυβᾶν μετ' αὐτῆς.

Eustath. p. 1761.

ΛΕΥΓΑΛΕΑ, διάβροχος. οὕτως Σοφοκλῆς. *Photii Lex. Ms.* ΛΕΥΓΑΛΕΟΝ, τὸ ὑγρόν. Σοφ. Μίξῳ λευγαλέῳ. *Etymol. M.*

ΛΕΥΚΗΝ ΗΜΕΡΑΝ. τὴν ἀγαθήν. Σοφ. Αὐτόμαντι. *Lex. Ms. Sangerm.*

ΛΗΚΥΘΙΣΤΗΣ, ὁ μικρόφωνος. οὕτως Σοφ. *Photii Lex. Ms.* Vide Suidam in voce.

ΛΙΒΑΝΟΝ λέγει τὸ δένδρον· τὸ δὲ θυμιώμενον, λιβανωτόν. εἰ καὶ διὰ τὴν ποιητικὴν Λίβανον καὶ τοῦτο Σοφοκλῆς λέγει. *Phrynichus Ecl. nom. Att.*

ΛΙΓΔΟΙ, χοάναι, τύποι, εἰς οὓς κατέρχεται τὸ ἐν τῇ χώνῃ διὰ τῶν

μεντημάτων. ἦσαν δὲ πήλινοι. Σοφ. *Hesych.* in Γλίδου χοάνου. Pertinet ad versum e Captivis servatum a Polluce. Fragm. II.

ΑΙΚΝΟΙΣΙ ΠΡΟΤΡΕΠΕΣΘΑΙ. λίκνα ἑστάντες προσάγεσθαι· ἃ ἐστὶ κατᾶ, ἐφ' οἷς τὰ λαῖα ἐστιῶντο, ἅπερ εἰσὶ καρποὶ πύρινοι. *Idem.* Pertinet ad fragmentum e Plutarcho et Clemente relatum inter incerta LX.

ΑΙΠΟΨΥΧΕΙΝ. Σοφ. Πηλεῖ. *Lex. Ms. Sangerm.*

ΑΙΤΡΑ. ἦν μὲν νόμισμά τι, ὡς Δίφιλος. ἐπὶ δὲ τοῦ σταθμοῦ Εὐήχμης τε καὶ Σώφρων ἐχρήσαντο. Σοφοκλῆς δὲ ΑΙΤΡΟΣΚΟΠΟΝ φησὶ τὸν ἀργυραμοιβὸν, ἀπὸ τοῦ νομίσματος. *Photii Lex. Ms.*

ΑΥΚΟΚΤΟΝΟΥ Θεοῦ. Σοφ. Ηλέκτρα. (6.) Ἀρίσταρχος, διὰ τὸ τὸν Θεὸν νόμιον εἶναι, καὶ τὴν τῶν βοσκημάτων φυλακὴν ποιούμενον τὸν Ἀπόλλωνα, ἀναιρεῖν τοὺς λύκους. ἔστι γὰρ ὁ λύκος ἱερὸν Ἀπόλλωνος. *Hesych.*

ΑΥΜΕΩΝ, ὁ φθορεύς. Σοφ. *Suidas* ex Aj. 573.

ΜΑΓΑΔΙΣ, ψαλτικὸν ὄργανον. οὕτως Σοφοκλῆς. *Photii Lex. Ms.*

ΜΑΓΝΟΝ. Σοφ. Ὀδυσσεῖ. τὸν μέγαν, τὸν ἀποκάστειλα καὶ καθήρηλα. *Idem.*

ΜΑΙΕΥΤΡΙΑΝ, ἀντὶ τοῦ μαῖαν. Σοφ. Ἀλεξάνδρῳ. *Lex. Ms. Sangerm.*

ΜΑΡΕΙΝΗ, ἡ μεμαρασμένη ὕλη, καὶ τοὺς ἀνθρακιτίδας. Σοφ. *Photii Lex. Ms.*

Δίγονος ΜΑΣΘΑΗΣ, διπλοῦς ἱμάς. ἢ ὅτι οὐ μόνον κατὰ τὴν βαφὴν ἦν τοιοῦτος, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἐκίχρωσθο. Σοφ. Ἀνδρομέδᾳ·

ἰδοὺ δὲ φοίνιον

μάσθλητα δίγονον.

Etymol. M. ΜΑΣΘΑΗΤΑΣ, ἱμάντας, ἡνίας, καὶ ἡ μάσθλη, ἡνία. Σοφ. Ἀνδρομέδᾳ καὶ Συνδείπνοις. *Hesych.*

ΜΑΣΤΑΚΑΣ, τὰς ἀκρίδας Σοφοκλῆς. *Photii Lex. Ms.* Ἐν δὲ ἑπτερικῷ λεξικῷ εὕρηνται καὶ ΜΑΣΤΑΚΕΣ, αἱ ἀκρίδες, καὶ λέγεται παῖσμα τοῦτο παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φινεῖ. *Eustath. p.* 1496.

Ἡ μέλουσα γαμεῖσθαι, μελουμένη. Βέλτιον δὲ, ὡς Σοφοκλῆς ὠνόμασε, τῆς ΜΕΛΛΟΓΑΜΟΥ. ταύτην δὲ καὶ ΤΑΛΙΝ καλεῖ. (Antig. 627.) *Poll.* III. 45.

ΜΗΛΑ. Σοφοκλῆς, φησὶν ὁ γραμματικὸς Ἀριστοφάνης, δόξειεν ἂν που καὶ τὰ θηρία πάντα μῆλα καλεῖν. *Eustathius p.* 877. Σοφοκλῆς γοῦν, φασὶ, τὸν Ἀχιλλέα γράφηναι εἰπὼν ἐν τῷ Πηλίῳ πᾶν μῆλον θηρῶντα, δόξει ἂν τὰ θηρία πάντα μῆλα καλεῖν. *Idem p.* 1648.

ΙΗ ΝΟΜΙΣΟΝ, ἀντὶ τοῦ, μὴ νομίσῃς. Σοφ. Πηλεῖ. *Lex. Ms. Sangerm.* Sic apud Comicum μὴ ψεῦσον, Thesmoph. 870. ubi vide quae notavimus.

ΙΗΤΗΡ, ἡ τεκοῦσα — ἡ μαστὸν ἐπισχοῦσα, ὡς Σοφοκλῆς. *Pollux* III. 10.

ΙΗΧΑΝΟΡΡΑΦΟΣ. ἐπιποπτὴς κακῶν, καλαφατιναστής. τὰ φαῦλα μηχανώμενος. Σοφ. *Suidas* ex Oed. T. 387.

ΙΙΑΙΝΕΣΘΑΙ καὶ ΕΚΜΙΑΙΝΕΣΘΑΙ, τὸ ἐπιμώτιλιν. Σοφ. *Photii Lex. Ms.*

ΙΙΑΝ ΜΙΑΝ, ἀντὶ τοῦ κατὰ μίαν. Σοφ. Ερινὺς. *Lex. Ms. Sangerm.* Eadem loquendi forma, qua μᾶλλον μᾶλλον dicunt, quod apud Suidam vide, et ὅσον ὅσον apud Comicum Vespis 213. Latini *magis magis*, *minus minus*. Vide Hieron. Columnam ad Ennii fragmenta p. 99.

ΙΙΝΤΡΕΤΑΙ. ᾄδει, κλαίει, θρηνεῖ, ἐμφώνως λέγει. Σοφ. *Suidas* ex Oed. Col. 671.

ΙΝΕΙΑΝ, τὴν μνήμην. Σοφ. Αλεξάνδρῳ. *Lex. Ms. Sangerm.* Eamdem glossam habent Photius et Suidas, sed absque dramatis indice. El. 392.

ΙΟΛΙΒΟΣ καὶ ΜΟΛΥΒΔΟΣ. εἰ μὲν ι ἐστὶν, τὸ δ' ἐν ἴσθι, οἷον·

Καὶ μόλιβος ὥσθ' ἁλίλυον

κατῆγε, - - - Σοφοκλῆς. ἐὰν δὲ τὸ υ, τὸ δ. *Etymol. M.* Legitur apud Plutarchum Moral. p. 75. innominati Tragici versus, qui forte idem est, quem Etymologici auctor laudat, ab alterutro immutatus. Juxta Grammatici canonem senarius apud Plutarchum sic scribi debuit:

Μολυβδὶς ὥσθ' ἁλίλυον κατέσωσεν.

ΙΥΝΔΟΣ. μύνδος ἰχθύς, Σοφοκλῆς· ὁ μὴ αὐδῶν. ὅθεν καὶ ἴμασιν, ἀπὸ τοῦ ἰμᾶσθαι τὴν ὄπα ἔχειν. *Etymol. M.* Vide Casaubonum ad Athenaeum p. 538.

ΙΥΝΗΣ, *nomen proprium.* Τὸ γοῦν Μύνης, Ομηρος μὲν Μύντος κλίνει· Σοφοκλῆς δὲ ἰσοσυλλάβως. *Eustath. p.* 1017.

ΙΩΑΤΣ, ὁ ἀμαθής. Σοφοκλῆς δὲ Φαίδρᾳ, ΜΕΜΩΑΤΣΜΕΝΗ, παρειμένη. *Hesych.* Timon Phliasius apud Diog. Laërt. VII. 170. Cleanthem qui erat obtusi et tardi ingenii μωλύτην appellat.

ΙΑΡΟΝ, τὸ ὑγρὸν, παρὰ τὸ νῶ ῥῆμα· δηλοῖ τὸ ῥέον. ὁ μέλλων ναύσω. γίνεται ναρός. καὶ τὸ συδέτερον, ναρόν. Σοφ. Τρωΐλῳ·

Πρὸς ναρὰ δὲ κρηναῖα χαρεῦμεν ποτά.

οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων. καὶ ἴσως ἡ συνήθεια τρέψασα τὸ α εἰς ε, λέγει νερόν. *Orionis Thebani Etymol. M.* Cf. ter vulgarum Etymologicon, et Salmasium ad Hist. Augustam p. 111.

ΝΑΥΚΛΗΡΟΝ πλάτην, ναυτικήν. Σοφ. Ναυσθλίῳ πυρκαΐ. *Hesych.*

ΝΕΝΩΤΑΙ, νενίκηται. παρὰ Σοφοκλεῖ Ελένης γάμῳ. *Etymol. M.*

ΝΕΥΡΟΣΠΑΔΗΣ ἄτρακτος, παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φιλοκτήτῃ. (sqq.) ἀφίκοί τις, τῇ νευρᾷ ἐπισπώμενος αὐτόν. *Suidas.*

ΝΗΛΙΠΟΤΣ, ὁ ἀνυπόδητος. *Idem* ex Oed. Col. 349.

ΝΩΜΩΝ, κρίνων, ἐξετάζων. Σοφ. *Idem* ex Oed. T. 300. ubi glossa ἐρευνῶν, σκοπῶν. Plato in Cratylo citatus a Musgravio ad Eurip. Phoen. 1290. τὸ νωμᾶν καὶ τὸ σκοπεῖν ταυτόν.

ΞΑΝΩ, κοπιάσω. Σοφ. Ποιμένιν. Εἶλωρ τοῖς Ἀχαιοῖς βουλόμην μάχεσθαι, φησίν·

Ἡδὺ ξανῆσαι, καὶ προγυμνάσαι χέρα.

Photius, Suidas. Senarium vertit Grotius:

Sic dulce manibus praelio proludere.

ΞΑΣΜΑ, Σοφοκλῆς. *Pollux* VII. 30. Sic nimirum appellavit τὸ ξυθὲν ἔριον.

ΞΗΡΑΛΟΙΦΕΙΝ ἐλέγετο χωρὶς λουτρῶν ἀλείφεσθαι. — μήποτε καὶ τὸ ὑπὸ τῶν ἀλειπτῶν λεγόμενον ξηροτρίβεσθαι οὕτως ἔλεγον. Σοφ. Πυλαί·

Καὶ ξηραλοιφῶν εἵματος διὰ πτυχῶν.

Harpocration.

ΞΥΜΒΟΛΟΥΣ, τοὺς διὰ τῶν πλαρμῶν εἰωνισμοὺς ἔλεγον. ἀπεθέσπιζε δ' οὗτοι Δήμητρι. τινὲς δέ, τὰς διὰ τῆς φήμης γινομένας μαντείας, ἃς Καλλίχορός φησι Δήμητρα εὑρεῖν. Σοφ. Ἀχαιῶν συλλόγῳ. *Hesych.*

ΞΥΝΕΡΞΕΤΕ, ἀποκλείσετε. Σοφ. *Suidas* ex Aj. 593.

ΟΔΟΣ. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους φησὶν, Η ἐν ὁδῷ καθελών, ἀντὶ τοῦ ἐν λόχῳ καὶ ἐνέδρᾳ. τοιοῦτον δὲ εἶναι καὶ τὸ Ομηρικὸν ἔπος (Ιλ. Α. 151.) Η ὁδὸν ἐλθέμεναι. εἰ δὲ ψιλωθείη ἡ πρότερα, στερεὸν τὸν βοῦν, ὡς παρὰ Λυσίᾳ ἐν τῷ κατὰ Φιλίππου, εἰ γνήσιος ὁ λόγος. — Η ἐν ὁδῷ καθελών, ἀντὶ τοῦ, ἐνεδρεύοντα ἑλών, τουτέστιν ἔν τινι ἐπικαταβάσει καλῶν — Καθελών. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους φησὶν, Η ἐν ὁδῷ καθελών, ἀντὶ τοῦ ἀνελὼν ἢ ἀποκτείνας. ἐκφήσαντο δὲ οὕτω τὸ ὄνομα καὶ ἄλλοι, ὡς καὶ Στησίχορος ἐν Ιλίου πέρσει καὶ Σοφοκλῆς ἐν

Εὐμήλῳ. *Harpocrationis* tres istae glossae sic conjungendae erant, ut intelligeretur quaenam esset χρῆσις, quam ille Sophoclis auctoritate firmarit, nempe nominis ὁδός, adhibiti pro λόχος vel ἐνέδρα. Tenuati ὁδὸς significantis βαθμὸν usum e Sophocle etiam confirmare poterat, apud quem hoc sensu occurrit in Oed. Col. 57. 1590.

ΟΔΟΣ, οὐδός. Σοφ. *Suidae* ex Oed. Col. 1590.

ΟΙΑΤΑΝ, κωμήτην. οἶαι γὰρ αἱ κῶμαι. *Hesych.* ΟΙΗΤΑΣ, τοὺς κωμήτας. Σοφ. Ἀνδρομέδᾳ. *Photii Lex. Ms.*

ΟΙΑΤΙΔΟΣ ΕΚ ΝΟΜΟΥ. Σοφ. Οἰδίποδι ἐπὶ Κολωνῷ. (1061.) τῆς προσβατευομένης ἐκ νεμήσεως· οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ δήμου. κακῶς, οὐ γὰρ ἔγγυς κεῖται. *Hesych.* Ἀπὸ δὲ τῶν οἰῶν, καὶ οἰάτιδος νομοῦ μέμνηταί τις παλαιὸς, τοῦ ἀπὸ προβάτων κατανεμομένου. *Eustath.* p. 1165.

ΟΚΡΙΑΖΩΝ, τραχυνόμενος. Σοφ. *Photii Lex. Ms.*

ΟΛΕΘΡΙΟΝ. μέχρι θανάτου. Σοφ. Ὀλέθριον αἰκίζει. *Suidae* ex Aj. 402.

ΟΛΚΙΑ Σοφοκλῆς τὰ πηδάλια ἐν Ναυπλίῳ ὠνόμασε. *Pollux* X. 134.

ΟΛΟΣ ΠΑΔΕΣ, ἕλαι καθαιρεθόμεναι καὶ καθαιρόμεναι. Σοφ. *Photii Lex. Ms.*

Τὰς δὲ ταινίας, ΟΛΟΣΤΗΜΟΝΟΥΣ ΤΟΛΥΠΑΣ. Σοφοκλῆς ὠνόμασεν. *Pollux* VII. 32.

ΟΜΜΑΤΕΙΟΣ ΠΟΘΟΣ. διὰ τὸ ἐκ τοῦ ὁρᾶν ἁλίσκεσθαι ἔρωτι. Ἐκ τοῦ γὰρ εἰσορᾶν γίγνετ' ἀνθρώποις ἔρως. καὶ Σοφ. ἐν Ἀχιλλέως ἐραστῆς ΟΜΜΑΤΑ ΠΑΛΤΤΑΟΓΧΑ φησίν. *Hesych.* a Jo. Toup emendatus Epist. crit. p. 133.

ΟΜΟΓΝΙΟΙ ΘΕΟΙ, οὓς οἱ συγγενεῖς κοινῶς ἐργιάζουσιν. *Photii Lex. Ms.* Pertinet ad Oed. Col. 1333.

ΟΜΟΥ. Vide ad Antig. 1180.

ΟΜΠΝΙΟΝ ΝΕΦΟΣ, μέγα, πολὺ, πύκνωμα. Σοφ. Θησεῖ. *Suidas* et *Photius* in *Lex. Ms.* ubi Ὄμνιον.

ΟΝΑΙΑΤΟ, ἀπολαύσειαν. Σοφ. *Suidas* ex El. 211.

ΟΠΙΣΑΜΒΟΝ. ταύτην Χρύσιππος τάττει κατὰ τῶν χεῖρον ἐν τοῖς περὶ γραμμάτων προσαινόντων, παρὰ τὸ ἀεὶ ὀπίσω βαίνειν. μέμνηται δὲ τοῦ ὀνόματος Σοφοκλῆς. *Appendix Vatic. Proverb.* III. 36. Εὗρον δὲ κατὰ στοιχεῖον λέξιν ΟΠΙΣΑΜΒΩ εὑρῆται, ἡ εἰς τοὐπίσω ἀναχώρησις. *Eustath.* p. 862.

ΟΡΓΑΣΑΙ, τὸ πλεονοποιῆσαί ἐστι, καὶ ὑγρῷ ξηρὸν μῖξαι. Σοφ. Θέλοιμι

πηλὸν ὀργάσαι. *Etymol. M.* in Ὀργάδα γῆν. Confer Hesychium in Ὀργάσαι. Comicus Av. 839. Πηλὸν ἀῳδὸς ὄργασον.

ΟΡΓΑΣΜΟΣ, μαλαγμός. μίμηται τῆς λέξεως καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πηδάρᾳ λέγων·

Καὶ πρῶτον ἀργὸν πηλὸν ὀργάζειν χεροῖν.

καὶ Ἀττικοὶ δὲ ἰδίως λέγουσιν ὀργάσαι, καὶ τὰ ὑγρὰ τοῖς ξηροῖς μῖξαι καὶ ἀναφυράσαι, καὶ οἷον πηλὸν ποιεῖν. E scholiis Ms. in Hippocratem. Vide Timaei Lexicon Platon. p. 129.

ΟΡΘΟΚΕΡΩΣ. ὀρθόθριξ. Σοφ. *Photii Lex. Ms.* Κέρας ἡ κόμη. ἔνιοι δὲ Ὁμήρου δηλοῦν τινες ἔφασαν, εἰπόντα τὸν Πάριν, Κὶρ' ἀγλαέ. (Il. Α. 385.) ὅθεν καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, Ὀρθόκερως φρίκη, οἷον ὀρθότριχ. *Pollux* II. 31.

ΟΡΘΟΠΤΕΡΟΝ. Σοφ. Αἰθίοψιν. ὀρθοὺς ἔχοντα πτερούς. τὰ γὰρ ὡς ὕψος ἀπέχοντα, πτερὰ ἔλεγον, καὶ τὰ πτερύγια. *Photii Lex. Ms.* Vide Hesychium in Ὀρθόπτερος.

ΟΡΘΟΦΡΩΝ, ἀναστημένος καὶ μετέωρος ταῖς φρεσίν. οὕτως Σοφοκλῆς. *Photii Lex. Ms.*

ΟΡΜΕΝΟΣ, ὁ τῆς κράμβης ἀσφάραγος παρὰ Ἀττικοῖς, διὰ τὸ ἐξορμᾶν καὶ βλαστάνειν, ἤγουν ὁ ἀπὸ τῆς κράμβης ἐξηνθηκώς, ὅθεν καὶ ΕΞΟΡΜΕΝΙΖΩ ῥῆμα. Σοφ.

Κἀξορμενίζει, κοὐκ ἐπισχαλάζεται
Βλάστη.

τουτέστιν οὐ σχολὴν ἡ βλάστη ἔχει, ἀλλὰ δηλονότι ὁρμᾷ εἰς αὔξην καὶ τὰ ἐξορμενίζοντα φυτά. *Eustathius p.* 899. *Athenaeus p.* 62.

ΟΥΔΕΝ ΕΡΓΟΝ, οὐδὲν ὄφελος. Σοφ. *Suidas* in Ἔργον εἶναι. ex Aj. 852.

ΟΥΚ ΕΚΦΡΩΣΙΝ, οὐκ ἐξαφῶσιν. Σοφ. *Photii Lex. Ms.* Vide Comicum Vesp. 156.

ΟΥ ΚΩΦΙΖΕΙ, οὐ βλάπτει. Σοφ. ἐν Ἐπὶ Ταινάρῳ Σατ. *Ibid.* ubi male scriptum αὐκ ὤφιζεν. Vide Hesychii interpretes ad glossam Οὐ κωφεῖ.

ΟΥΡΑΝΙΑ ΑΧΝΗ, ἡ δρόσος. *Suidas* ex Oedipo Col. 681.

ΟΥΡΑΝΙΟΝ ΑΧΟΣ, τὸν κοπιετόν. Σοφ. *Photii Lex. Ms.* ex Antig. 418.

ΟΥΡΙΣΑΙ, ἀποκαταστῆσαι εἰς οὖριον. *Idem.* Pertinet haec glossa ad

Oed. Tyr. 696. Nomen Σοφοκλῆς, quod subjici debebat, librarii errore in fine praecedentis glossae positum fuit, οὐρὰν, αἰδοῖον. Σοφ.

ΟΦΕΛΜΑ, αὔξημα. Σοφ. *Idem.*

ΟΧΟΣ ΑΚΕΣΣΑΙΟΣ. ἐδόκουν αἱ Σικελικαὶ νῆσοι εἶναι συνεχεῖς. ἡ γὰρ Ακεστα, Σικελικὴ πόλις. Σοφ. Τερηφόρος. *Idem.*

ΠΑΘΑΙ. αἱ συμφοραί. — πάθας ἁπλῶς, πάθη, ξυμφοράς. Σοφ. *Suidas* Oed. Col. 7. Aj. 295.

ΠΑΑΙΝΣΚΙΟΝ, ζοφερόν. Σοφ. Ἰνάχῳ.

Χειμῶνι σὺν παλαιστικῷ.

Harpocrat.

ΠΑΠΠΟΣ, ἀκάνθης ἄνθημα. ἐπεὶ γηράσῃ καὶ ἀκμὴν ἀφῇ, καὶ ὑπὸ ἀνέμων ἐκριπίζεται, καὶ τόπον ἐκ τόπου μεταβάλλει. *Hesych.* Pertinet ad Sophoclis senarium, quem servavit *Plutarchus* Moral. p. 1100.

Γραίας ἀκάνθης πάππος ὡς φυσώμενος.

Lanugo velut afflata veteris cardui.

ΠΑΡΑΚΡΟΤΕΤΑΙ, ἀντὶ τοῦ ἐξεκέστα — μετῆλθαι δὲ τοὔνομα ἀπὸ τοῦ τοὺς ἱσταντάς τι, ἢ μετρουντας κρούειν τὰ μέτρα, καὶ διαστῆσαι ἕνεκα τοῦ πλεονεξίαν. καὶ Σοφοκλῆς που·

Ὡς μήτε κρούσῃς, μήθ' ὑπὸ χεῖρα βάλῃς.

Harpocration, quem falso citasse suspicor. Pentameter hic elegiacus Theognidis potius quam Sophoclis esse videtur.

ΠΑΡΑΡΥΜΑ ΠΟΔΟΣ. Σοφ. Πολυξένῃ. ὡς κεκαμμένων τινῶν ὑφασμάτων ἐκ τοῦ εἵματος πρὸς πάθος. τινὲς δὲ, σχοινίον ἐν ταῖς ναυσίν· οἱ δὲ, ὑπόδημα. *Hesych.*

ΠΑΡΑΣΑΓΓΑΙ, τὰ τριάκοντα σταδία παρὰ Πέρσαις· παρ' Αἰγυπτίοις δὲ, ἑξήκοντα. παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ ἐν Ανδρομάχῃ ἐπὶ τοῦ ἀγγέλου εἴρηται. *Etymol. M.*

ΠΑΡΕΣΤΙΝ. ἐκ παντὸς δυνατόν ἐστιν. *Photii Lex. Ms.* Pertinet ad Oed. T. 766.

ΠΑΡΟΥΣΙΑ. λέγεται οὕτως ἐπὶ τῆς τῶν παρόντων δαψιλείας - - - καὶ ἐπὶ τοῦ παρεῖναι, ὡς καὶ ἐν τοῖς Νίπτροις Σοφοκλέους·

τὴν παρουσίαν

τῶν ἐχθρῶν ὄντων.

Photii Lex. Ms. et *Suidas.*

ΠΑΤΡΟΚΤΟΝΟΣ. Σοφ. ὁ γὰρ πατροφόνης, καὶ μητροφόντης, ποιητικόν. *Pollux* III. 13.

ΠΕΛΟΝ, ὑπόξηρον. ἀγνοοῦντες δέ τινες γράφουσι πέλον. ὡς καὶ Σέβ. ὁ Παμέτα, καὶ ἐν Ἀμφικράτῃ φησί·

Κυνὸς, πελῆς τε μηκάδος βοὸς.

Erotiani Lex. Hippocrat.

ΠΕΜΦΙΞ. νυνὶ δὲ ἀρκέσει τοῖς γραμματικοῖς ἀκολουθήσαντα, κατὰ τὴν ἐκείνων διάταξιν εἰπεῖν τι περὶ τῶν κατὰ τὴν πέμφιγα σημασιῶν. ὀνομεῖ μὲν γὰρ αὐτὴν ἐπὶ τῆς πνοῆς Σοφοκλῆς ἐν Κόλχοις λέγων·

Ἀπῆξε πέμφιξ Ἰονίου πέλας πόρου.

καὶ ὁ αὐτὸς ἐν Σαλμωνεῖ Σατυρικῷ·

Καὶ τάχ' ἂν Κερκύνια

πέμφιξι βροντῆς καὶ δυσοσμίας βάλοι.

ἐπὶ δὲ τῶν ἀκλίνων αὐτῶν δοκεῖ χρῆσθαι τῷ τῆς πέμφυγος ὀνόματι Σοφοκλῆς ἐν Κόλχοις κατὰ τάδε τὰ ἔπη·

Κἀπεθύμασεν

τηλέσκοπον πέμφυγα χρυσείαν ἰδών.

ἐπὶ δὲ τοῦ νέφους δοκεῖ τετάχθαι κατὰ τόδε τὸ ἔπος ἐν Σαλμωνεῖ Σατυρικῷ παρὰ Σοφοκλεῖ·

Πέμφυγι πᾶσαν ὄψιν ἀίγελῳ πυρός.

Galenus Comment. I. ad Hippocratis περὶ τῶν ἐπιδημίων VI. p. 436. Edit. Basil. emendatus a Bentleio Epist. ad Millium p. 57.

ΠΕΝΘΕΡΟΣ, τῷ νυμφίῳ ὁ τῆς κόρης πατήρ. Σοφοκλῆς δὲ τὸ ἔμπαλιν εἶπε γὰρ πενθερὸν, τὸν γαμβρὸν ἐν Ἰφιγενείᾳ. Ὀδυσσεύς φησι πρὸς Κλυταιμνήστραν περὶ Ἀχιλλέως·

Σὺ δ' ὦ μεγίστων τυγχάνουσα πενθερῶν.

ἀντὶ τοῦ γαμβρῶν. *Suidas.* Γαμβρὸν δὲ, τὸν νυμφίον, ἢ τὸν κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖον. ἐναλλάσσεται δὲ τὸ ὄνομα πολλάκις. Σοφοκλῆς δὲ τὸν πενθερὸν ἀντὶ τοῦ γαμβροῦ λέγει. *Etymol. M.* in Γάμος. Vide not. ad Oed. I. 70.

ΠΕΣΣΑ ΠΕΝΤΕΓΡΑΜΜΑ ΚΑΙ ΚΥΒΩΝ ΒΟΑΑΣ. Σοφοκλῆς Ναυπλίῳ Πυρκαιῇ. (fragm. VI.) παρ' ἕσον πέντε γραμμαῖς ἔπαιζον. διαφέρει δὲ πεττεία κυβείας. ἐν ᾗ μὲν γὰρ τοὺς κύβους ἀναβάλλουσιν· ἐν δὲ τῇ πεττείᾳ αὐτὸ μόνον τὰς ψήφους μετακινοῦσι. *Hesych. Pollux* IX. 97. *Eustathius* p. 1397. Πεττεία, ἡ πεσσεία, ὡς Σοφοκλῆς. *Pollux* VII. 203.

ΠΗΛΟΣ. κάπηλος, ὁ μεταβολεύς, καὶ οἰνοπώλης. παρὰ τὸ χέειν τὸν τηλὸν, ἤγουν τὸν οἶνον. τινὲς οἴονται ἓν ἀνθ' ἑνὸς εἶναι, πηλὸν καὶ οἶνον, ἐκ τοῦ παρὰ Σοφοκλεῖ·

Πολὺς δὲ πηλὸς ἐκ πίθων τυρβάζεται.

ἐ μὲν οὖν Σοφοκλῆς ἐνεπίφορος εἰς τὸν πηλόν. *Etymol. M.* Vide Gatakerum, Operum T. I. p. 446. et Toupium ad Suidam II. 66. Inde inter fragmenta Sophoclis retulit Heathius haec verba ἐνεπίφορος εἰς τὸν πηλόν, quae Sophoclis non sunt, sed grammatici significantis usum vocis πηλὸς Sophocli adamatum fuisse et frequentatum, ut quum ad Aj. 613. Scholiastes ait: ἐνεπίφορος δὲ ὁ ποιητὴς ἐπὶ τὰς τοιαύτας μελοποιίας. et ad Antig. 897. ἐνεπίφορος Σοφοκλῆς εἰς τὸ ΤΡΕΦΩ ἀντὶ τοῦ ΕΧΩ λέγειν. Non animadvertit mancam et mutilam esse Suidae notam, quae ex Etymologo suppleri debet.

ΠΟΡΣΤΝΕΤΑΙ, εὑδύνεται. ἀπὸ τοῦ πόρου. Σοφ. *Photii Lex. Ms.* Pertinet ad Phil. 781.

ΠΡΟΝΟΥΣΤΕΡΟΣ, ἀντὶ τοῦ προνοητικώτερος. Σοφ. Αἴαντι μασθηγοφόρῳ (119.) *Lex. Ms. Sangerm.* Προνούστερος, προμηθέστερος, προνοητικώτερος. *Suidas.* Male in Photii Lexico scriptum προνουνουστέρως, ἀντὶ τοῦ προνοητικωτέρως. Σοφ.

ΠΡΟΣΤΑΤΗΡΙΟΣ Ἀπόλλων. ἐπεὶ πρὸ τῶν θυρῶν αὐτὸν ἱδρύοντο. Σοφ. *Photii Lex. Ms.* Pertinet ad El. 637.

ΠΡΟΣΤΑΤΟΥ. (Σοφ. Οἰδίποδι Τυρ. 411.)

Ὥστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι.

ἀπὸ τοῦ Ἀθήνησι νομίμου ἀνάγει εἰς τοὺς ἥρωας. ἔνεμον γὰρ προστάτην οἱ μέτοικοι· καὶ οἱ μὴ ἀπογραφέμενοι τοῦτον, ἀπροστασίου δίκην ὤφειλον. *Hesych.*

ΠΡΟΣΧΗΜΑ. καὶ ἡ πρόφασις, καὶ τὸ οἱονεὶ προκάλυμμα· ἔτι δὲ καὶ τὸ κακώτισμα. Σοφ. ἐν Ηλέκτρᾳ. (525. 682.) *Thomas Mag.*

ΠΤΕΡΥΓΕΣ, τὰ πηδάλια. Σοφ. *Photii Lex. Ms.*

Τὸ ΠΤΥΟΝ, καὶ πλέον ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ ὕστερον, ὡς Αἴλιος Διονύσιός φησι· πλύον δὲ Σοφοκλῆς, ἀκολουθῶν δηλαδὴ τῷ ποιητῇ. *Eustath. p.* 948.

ΠΥΓΑΡΓΟΣ, εἶδος αἰετοῦ. Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ θειλοῦ, ἀπὸ τῆς λευκῆς πυγῆς, ὥσπερ ἐναντίως μελαμπύγης ἀπὸ τῆς ἰσχυρᾶς. *Etymol. M.*

ΠΥΝΔΑΞ. Vide in ΑΠΥΝΔΑΚΩΤΟΣ.

ΡΑΙΚΟΥΣ. οἱ βάρβαροι τοὺς Ἕλληνας. Σοφοκλῆς τῇ λέξει κέχρηται. *Photii Lex. Ms.* At juxta Eustath. ad Il. M. p. 890. Sophocles voce Γραικοὶ usus est: ΓΡΑΙΚΟΥΣ, ἡ μὲν συνήθεια καὶ Σοφοκλῆς δέ που κατὰ τοὺς παλαιούς, καὶ ὁ Δυκόφρων δὲ διὰ τοῦ ἐν ἀρχῇ γ

πρεῖγμαι ὑφ' Ἡλίου. οἱ δ' ὑφ' ἑαυτοῖς ἔχουσι λέγε τὸ ἔ, ὡς ὑ-
πόπους ὑφ' ἵππου ἡνιοχεῖν λέγουσι.

ΡΑΚΤΗΡΙΟΙΣ ΚΕΝΤΡΟΙΣΙΝ. ἀντὶ τοῦ κέντροις· καὶ ὁ
κρότος ἔπαιδεν. καὶ ἐν φιλοσόφῳ τῷ ἐν Τράλλεσι·

Μέτα δὲ ὠδὰς ἄναυλα καὶ βαλέρια,

ἀντὶ τοῦ ἐνθέους καὶ θεοφόρητα. Hesych.

Πᾶς ὁ πυρῶνας ἀγγειώδης, λαγόνας παλαιὰς. καὶ νῦν δὲ ἐν τοῖς ἀγρο-
κοις οὕτω καλοῦσιν, παρὰ τὸ Σκύθικον ΡΑΛΛΑ λέγουσι τὸν ἵππον
ἀγγειοῦ. Μ. ἐν Ῥάγχῃ.

ΡΑΧΟΙ, οἱ ἀφίππιοι βάπται·

Ῥάχεσιν ἁρμάδας ἄξουσι.

Σκόλιόν ἐστι, τῶν ἀγροίκων παίδων. Ῥάχεσι, τοῖς πλατέσιν καὶ ἀγρ-
οίκοις βάπτοις λέγουσι. Phavor. Lex. Mss.

ΡΑΨΩΔΟΣ ΕΓΩΝ, ὁ Σκύθ. τίνων Σκύθ. Ἰδίωμα. Pollux l. 4 c. 1. p. 391.

ΡΕΙΤΑ, ἡ Ἑλληνὶς ἐπὶ παντὸς ῥεύσιμα ἐν αὐτῷ ποιοῦσι, καθάπερ
Ῥυτά. τίνων Σκύθ. Ῥυτῶν, τίνος ἐμοῦ χρωμένου. Ἰδίωμα.

ΡΗΤΩΡ, συνήγορος, διαλέκτης. καὶ ὁ τὴν ἴδιαν ἀναίδειαν χρώμενος πρὸς
πᾶσι παρὰ Σκύθαις. Phavor. Lex. Mss. et Suidas.

ΡΙΚΝΟΣ, ὁ σιδηροῦς πλὴν Σκύθαι. ΡΙΚΝΟΤΣΘΑΙ, οἱ δὲ
σιδηροῦς, καὶ παραλλαγὴν διαλήθουσι καὶ ἄλλην. λέγουσι δ' καὶ ἐπὶ
ἵππου, τὸ καινότομον γίνεσθαι, ἀπροκόπου καὶ καινὰ τεμνοῦσι καὶ ἡ
χρεία καίριόν τι ἐνδύει. Σκύθ. ἰχνευτής. Phavor. Lex. Mss.

ΡΥΤΗΡΕΣ, χρυσοῖ, ἀκόντιοι, ἄλλοι. Ῥυτὴρ πρῶτον ἐκλεκτὸν ὕδωρ τὸ
ἅλις. Σκύθ. Ἰδίωμα. Gudii Hesych. in Ῥυτὴρ πρῶτον. Scythicum verbum
ne existimes.

Καὶ μὲν ὑδρίζων αὐτὸν ἐν βαίμοι σ' ἐλῶ
ῥυτῆρ πρῶτον γλυκεῖ ὑγιῆ πιόμαι
ἐλῶ ἐστοτιοῦ καὶ Ἀθίκιον γῆν ἐλάσω.

ΣΑΓΜΑ, ὁ ὄνος παρὰ Σκύθαις· ἔφιππος δ', ὁ ἵππος. Σκύθ.

Καὶθέλω τινὰ ἐξ ἐκείνου κόμισαι.

Κοιδίαν. Σάμμιν, ἀσπίδ· ὅθεν καὶ οἱ πάτερα ΣΑΓΜΗΝ, τὴν τῶν
παπποῦν λέγουσι· οἱ Σκύθαι. Ἀμαθοῦσι ἔοικε Ἡσύχιος.

ΣΑΚΟΔΕΡΜΙΤΗΣ. Σκύθ. Τρόπος, οἱ μὲν τὸν ἵππον· οἱ δὲ καὶ
τὸ λέγουσι ἀντίνοτον. ἁρμὸς δὲ τὸν ἵππον τῷ λέγοντι χρῶνται ἔστιν·

καὶ

παρ' ὅσον τὰ σάκη ἐπίχαλκα. *Photius* et *Lex. Ms. Sangerm.* Confer Hesychium in Σακοδιερμισλής.

ΣΑΛΑΒΗΝ. Σοφοκλῆς τὴν ὀπήν. ΣΑΛΑΜΒΗ, ὀπή, καπηδόκη. οὕτως Σοφοκλῆς. *Photii Lex. Ms.* Prior glossa est etiam in *Lex. Ms. Sangerm.*

ΣΑΛΗΤΟΝ. Σοφ. Ἀνδρομέδᾳ. ἀντὶ Σαρπαίδος. ἢ βαρβαρικὸν χιτῶνα. οἱ δὲ καὶ μετόλυκιν αὐτὸν εἶναι φασί. *Hesych.*

ΣΕΙΡΙΟΥ κυνὸς δίκην. Σοφοκλῆς, τὸν ἀστρῶον κύνα· ὁ δὲ Ἀρχίλοχος, τὸν ἥλιον. Ἴουκος δὲ, πάντα τὰ ἄστρα. *Idem.*

ΣΕΛΑΣ οὐ μόνον πυρὸς, ἀλλὰ καὶ ἡλίου. ὅθεν παρὰ Σοφοκλεῖ ἡ ὀπὴ, ὡς ἐν βαρβαρικῷ εὕρηται λεξικῷ. *Eustath.* p. 1908. Hinc collige *fenestram*, quae ὀπὴ communiter dicitur, Sophoclem appellasse *σέλας*.

ΣΕΜΝΑ τῆς σῆς παρθένου μυστήρια. Σοφ. τὰ ἄῤῥητα, καὶ ἀνεξήγητα μυστήρια. *Hesych.*

ΣΙΑΓΟΝΟΣ δὲ μνημονεύει Σοφοκλῆς Ἀμύκῳ·

Σιαγόνας τε δὴ

μαλθακὰς τίθησι.

Athenaeus L. III. p. 94.

ΣΙΚΛΟΣ (*Lex. Sangerm.* ΣΙΓΑΟΣ) καὶ τὸ ἐνώτιον, καὶ σίαθμός βαρβαρικὸς δυνάμενος ἑκατὸν ὀβολοὺς Ἀττικούς. οὕτως Σοφ. *Photii Lex. Ms.*

ΣΙΑΦΙΟΥ ΛΕΙΜΩΝ. Σοφ. περὶ γῆς ἐν Λιβύῃ τὸ σίλφιον φερούσης. *Hesych.*

ΣΟΥΣΘΩ παρὰ Σοφοκλεῖ (Aj. 1414.) ἐκ τοῦ σοίσθω συναιρεθέν. *Philemon Grammat. Ms.*

ΣΟΦΙΣΤΑΣ μὲν καὶ σοφοὺς ἔλεγον τοὺς ποιητάς. Σοφ.

Μὴν εἰς σοφισθὴν τὸν ἐμόν.

Schol. Pindari ad Isthm. V. 36. Οἱ παλαιοὶ σοφοὺς ἐκάλουν ἅπαντας τοὺς τεχνίτας. καὶ Σοφοκλῆς δὲ, φασὶ, τὸν κιθαρῳδὸν, σοφισθὴν λέγει. *Eustath.* p. 1023. Confer Athenaeum p. 632.

ΣΤΑΘΜΟΣ, ἡ ἔπαυλις, ἣν Σοφοκλῆς μεταπλάσας ΣΤΑΘΜΑ λέγει. *Philemon Grammat. Ms.* Pertinet ad Oed. T. 1139.

Ἐξασθμίμυθον ἢ Ἐξασθμίμαντιν Σοφοκλῆς ΣΤΕΡΝΟΜΑΝΤΙΝ φησίν. *Schol. Ms. Platonis.* Confer Pollucem II. 162. et Suidam in Ἐξαστρίμυθος.

ΣΤΟΜΩΔΗ, τὰ εὐστόμα, καὶ εὔφημα. Σοφ. *Pollux* II. 101.

ΣΤΡΑΒΑΛΟΚΟΜΑΙΝ, εὐλακοιμᾶτ. *Hesych.* εὐλακόμας, εὐλακίλλος. τὸν δὲ τοιοῦτον εἱρκμβολακομᾶν Σοφοκλῆς ὠνόμασεν. *Pollux* II. [illegible]

ΣΤΑΓΡΟΣ. Σοφοκλῆς τὸ σύαγρος ἐπὶ κυνὸς τάσσει, ἀπὸ τοῦ σὺν ἀγρεύειν. *Lex. Ms. Bibl. Reg.* Vide in Ἀχιλ. Ερκείαις fragm. V.

ΣΦΑΓΕΥΣ παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ τὸ ξίφος. *Pollux* VI. 191. Pertinet ad Aj. 815.

ΣΧΟΛΗ. ἀντὶ τοῦ οὐδ' ὅλως, βραδέως, οὐδαμῶς. Σοφ. *Suidas* ex O[illegible] T. 434. Sic etiam Antig. 390.

ΣΩΚΕΙΝ, τὸ ἰσχύειν. Σοφ. ἐν Ηλέκτρᾳ. (119.) *Etymol. M.* in Σάκος. *Eustath.* p. 854. extrema.

ΤΑΡΒΕΙ, φοβεῖται. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ταρβεῖν, ἀντὶ τοῦ τιμᾶν. *S.* [illegible] ex Oed. Col. 292.

ΤΑΤΡΟΦΑΓΟΝ, τὸν Διόνυσον, Σοφ. ἐν Τυρῷ. ὅτι τοῖς τὸν ἀγῶνα νικήσασι βοῦς ἐδίδοτο. ἢ τὸν ὠμηστήν. ἀφ' οὗ καὶ ἐπὶ τῶν Κρατίνου καὶ Νικίου τοὔνομα. *Etymol. M.* e scholiis ad Comici Ranas 360. quae [illegible] das etiam descripsit.

Τελούμενοι, οἱ τὰ μυστικὰ διδασκόμενοι. συστοιχον δὲ τῇ τοιαύτῃ συν[illegible] καὶ τὸ δηλοῦν τὴν θυσίαν ΤΕΛΟΣ, οὗ χρῆσις καὶ παρὰ Σοφ[illegible] *Philemon Gramm. Ms.*

ΤΕΩΣ — Σοφ. ἀντὶ τοῦ πρότερον, ἢ πρὸ μικροῦ. *Suidas.*

ΤΗΤΑΣΘΑΙ, εἱρίσκεσθαι. Σοφ. *Idem.* (Phil. 383. Oed. Col. 16[illegible]

ΤΟ ΘΕΡΜΟΝ ΤΟΥ ΟΒΕΛΟΥ. ἐπὶ τῶν ἀναιρουμένων τὰ [illegible] ἀντὶ τῶν κρειττόνων ἢ παρομοίως, ἀπὸ τῶν ἀπείρως δρεπομένων κατ[illegible] πεπυρωμένου τῶν ὀβελίσκων. μέμνηται αὐτῆς Σοφοκλῆς. *Photii Lex.* [illegible] *Suidas. Zenobius* Prov. VI. 19.

ΤΟΠΑΖΕΙΝ, εἱσχάζεσθαι, ἐνθυμεῖσθαι, ὑποπτεύειν. καὶ παρὰ Σοφ[illegible] ἐν Ηριγόνῃ·

ἃ δὲ
δοξῇ τοπάζω, ταῦτ' ἰδεῖν σαφῶς θέλω.

Quod jam mihi
videor videre, scire compertum volo.

Etymol. M. Eadem fere in *Photii Lexico* leguntur: Τοπάζει, εἰσχάζεσθαι, ἐνθυμεῖσθαι, ὑποπτεύειν. καὶ ἐτόπαζον ὁμοίως. καὶ παρὰ Σοφ[illegible] Ηριγόνῃ·

ἃ δὲ
δοκῇ τοπάζω, ταῦτ' ἰδεῖν σαφῶς θέλω.

διὸ καὶ ὑποτοπεῖν, τὸ ὑποπτεῖν λέγουσι. Legisse videtur δοκῇ τόπαζον. Idem est δοκῇ, quod δόκησις. Vide not. ad Trach. 425.

ΤΡΑΣΙΑ λέγεται ὁ τόπος, ἔνθα τὰ σῦκα ξηραίνεται, παρὰ τὸ τερσαίνειν. ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἐν τῷ ἑτέρῳ Ἀμφιαράῳ ἐπὶ τῆς ἄλω ἐτίθη τὴν λέξιν. *Lex. Ms. Bibl. Reg.* et *Scholion in Mediceo Cod.* ad Aeliani H. A. III, 10.

ΤΡΙΤΟΣ ΚΡΑΤΗΡ. Σοφ. Ναυπλίῳ παλαπλέοντι, ἐν ταῖς συνουσίαις ἐκίρνων κρατῆρας τρεῖς, καὶ τὸν μὲν πρῶτον Διὸς Ὀλυμπίου καὶ θεῶν Ὀλυμπίων ἔλεγον· τὸν δὲ δεύτερον, Ἡρώων· τὸν δὲ τρίτον, Σωτῆρος. *Hesych.* Vide Nauplii fragm. I.

ΤΡΟΠΑΙΑ, ἡ ἐναντία πνοή, οὕτως Σοφ. *Photii Lex. Ms.* et *Etymol. M.* Male in utroque scriptum τρίπαια.

Κύκλους, καὶ τροχούς, τὰ τείχη. ΤΡΟΧΟΝ δὲ, τὸ τεῖχος, ὡς Σοφ. Ἡρακλεῖ. Κυκλώψιον τροχόν. *Hesych.*

ΤΥΦΩ, ἀντὶ τοῦ Τυφῶνος, Σοφ. *Idem.*

ΤΥΧΗ, συντυχία, παρὰ Σοφοκλεῖ. *Suidas.*

ΤΩ ΧΕΙΡΕ, Ἀττικόν ἐστι, σύνηθες γὰρ τοῖς Ἀττικοῖς χρῆσθαι τοῖς ἀρσενικοῖς ἄρθροις ἐν τοῖς θηλυκοῖς ἐνέμασι — καὶ ὁ Σοφοκλῆς (El. 977.)

ἴδεσθε τῶνδε τὼ κασιγνήτω, φίλοι.

ἀντὶ τοῦ, ταύτας τὰς κασιγνήτας. *Lex. Ms. Bibl. Reg.* Confer Scholiastam ad Oed. Col. 1670. et Eustathium p. 723, l. 13.

ΥΠΑΡΧΟΣ, ὁ ὑφ' ἑτέρου ἀρχόμενος. ἢ ὑπατειλγμένος ἑτέρῳ. ὁ μὴ ὢν αὐτοκράτωρ. Σοφ. *Suidas* ex Aj. 1105.

ΥΠΕΙΚΑΘΩΝ, ὑποχωρῶν. καὶ ὑπεικάθοιμι. Σοφ. *Idem.*

ΥΠΟΤΑΟΝ εἶπε Σοφοκλῆς τὸν δούριον ἵππον. παρεπεξικὼν αὐτὸ ἐκ τοῦ σκωπτικῶς λεγομένου ὑπούλου ἤθους, τοῦ κατ' ἄνθρωπον μὴ ὑγιῶς ἔχοντος τοῦ τρόπου, ὡς ἀπὸ ἕλκων, ἃ δεκοῦντα ὑγιᾶσθαι, οὐκ εἰς παντελές, φασὶ, καθαιρεῖ· ἀλλὰ δηλαδὴ ὑπὸ τὴν περιφαινομένην αὐλὴν κακόν τι κρύπτει. *Eustath.* p. 1496.

ΥΠΟΦΡΟΝ, κρυφαῖον, ὥς φησι ὁ Ταραντῖνος, μαρτυρεῖ καὶ Σοφ. ἐν Ἠριγόνῃ, λέγων·

Νῦν δ' εἶρε ὕποφρος ἐξ αὐτῶν, ἕως
ἀπώλεσέν τε καὐτὸς ἐξαπώλετο.

μέμνηται ὁ αὐτὸς καὶ ἐν Ἰφιγενείᾳ. *Erotiani Lex. Hippocr.* Prior senarius ita corruptus est, ut sine meliori libro restitui non possit.

ΥΨΑΥΧΕΙΝ, μεγαλαυχεῖν. Σοφ. *Prynichi Apparat. sophist. Hesych.*

ΦΑΡΚΙΔΑ, τὴν ἐκ τοῦ γήρως βυτίδα. οὕτως Σοφ. *Lex. Ms. Sangerm.* in quo mendose scriptum Φαρμακίδα.

Οθεν καὶ τὸ ΦΑΡΟΣ συσταλὲν τὸ α, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κρίσῃ Σατύρων·

Καὶ δὴ φάρει τῷδ', ὡς ἐμοὶ, καλύπτομαι.

καὶ ἐν Τηρεῖ,

Σπεύδουσαν αὐτὴν, ἐν δὲ ποικίλῳ φάρει.

ἀναλογώτερόν ἐστι τοῦ ἐκλιπόντος τὸ α, ὡς παρὰ Αἰσχύλῳ ἐν Σαλαμινίαις·

Εμοὶ γένοιτο φάρος ἱππον εὐρακνῶ.

Herodiani Liber Ms. περὶ διχρόνων. Draco Stratonicens. περὶ μέτρ. M.

ΦΑΥΛΟΝ — τεθείκη δ' ἂν καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου. Σοφ. Αἰχμαλώτοις·

Εἰ μικρὸς ὢν τὰ φαῦλα νικήσας ἔχω.

Suidas et *Etymol. M.*

ΦΙΛΑΝΔΡΟΝ που τὴν Ἀταλάντην εἶπεν ὁ Σοφοκλῆς, διὰ τὸ ἀστεῖόν τινα ἀνδρὸς εἶναι, ἡμῶν πάλιν ἐπὶ ἄλλου πράγματος τιθέντων τοῦτο. *Hermogenes de formis orat.* p. 412. Portinet ad Meleagr.

ΦΛΕΓΕΙ, ἀντὶ τοῦ ζωπυρεῖ. Σοφ. ΦΛΕΓΩΝ, ζωπυρῶν, ἀνίσχων. *Suidas* ex Aj. 196.

ΦΟΙΝΙΚΙΟΙΣ ΓΡΑΜΜΑΣΙ. Σοφ. Ποιμέσιν. ἐπεὶ δοκεῖ Κ[illegible] αὐτὰ ἐκ Φοινίκης κεκομικέναι. *Hesych.*

ΦΟΡΒΑΣ γυνὴ, παρὰ Σοφοκλεῖ, φασὶν, ἐν Φοίνιξι, ἡ παιδοῖς πρώτοις λεῦσε τροφῆς χάριν. *Eustath.* p. 1088.

ΦΥΓΓΑΝΕΙ. Σοφ. ἀντὶ τοῦ λανθάνει. *Suidas* ex El. 132.

ΦΥΤΑΛΜΙΟΣ. Σοφ.

Πρεσβῦδε μητρὶ καὶ Φυτάλμιῳ πατρί.

Etymol. M. in Φυτάλμιος. Eurip. Rheso p. 923.

Λείπῃσιν ἐπλάθην Στρύμονος Φυταλμίοις.

unde emendandus etiam *Hesychius*: Φυταλμίοις, Φυτεύσεσι, γεν. Alio significatu occurrit in Oed. Col. 151.

ΧΑΡΙΝ καὶ τὴν δωρεὰν, καὶ τὴν ἀντίχαριν λέγει. Σοφ. ἐν Αἴαντι [illegible] *Thomas Mag.*

ΧΕΙΜΑΜΥΝΑ παρὰ Σοφοκλεῖ ἡ παρ' Ομήρῳ ἀλεξάνεμος. *Lexic. Sangerm.* Confer *Hesychium.*

ΧΕΙΡΩΝΑΚΤΕΣ παρὰ Σοφοκλεῖ. *Pollux* II. 151. Χειρώνακτας, ῥητέχνας. Χειρώναξ λεώς, ὁ χειροτέχνης. *Hesych.* Vide fragm. I[illegible]

ΧΕΡΣΕΥΕΙ. Σοφ. Ιων·

κεῖνος μὲν
Βουσίλαδας αὐλὰς ἐπιχερσεύει.

ἐπιχερσεύων ἔχει, ἢ οὕτως ἐμβατεύει. *Hesych.* emendatus a Jo. Toup Epist. crit. p. 102.

ΧΛΩΡΑΝΘΕΙΣ, ἀντὶ τοῦ χλωρὸς γενηθείς. οὕτως Σοφ. *Suidas.*

Μουσαῖος — ὁ δὲ Σοφοκλῆς ΧΡΗΣΜΟΔΟΓΟΝ αὐτὸν φησι. *Schol Comici ad Ran.* 1065.

Τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ ΧΡΥΣΩΠΙΔΕΣ ἐκλοὶ νήχοντο, ὡς οἱ γλαυκώπιδες ἐπλίθη. *Eustath.* p. 1389.

ΨΑΚΑΛΑ, τὰ ἔμβρυα, καὶ τὰ ἄρτι δὴ γεγονότα, ὅθεν καὶ ψακαλοῦχοι μητέρες παρὰ Σοφοκλεῖ. *Eustath.* p. 777. Idem p. 1625. ex Aristophanis Grammatici libro περὶ ἐνομασίας ἡλικιῶν. Ἔμβρυα δέ τινα καὶ ἀρτιγενῆ δὴ, ψάκαλα λέγει καλεῖσθαι καὶ ὀρταλίχους. ὅθεν φησὶ παρὰ Σοφοκλεῖ·

ψακαλοῦχοι
μητέρες, αἵγες τ' ἐπιμασσίδιον
γόνον ὀρταλίχων ἀναφαίνουσιν.

Ψ Ο. ἐπίφθεγμα ἐν Ποιμέσι Σοφοκλέους. *Etymol. M.* in Ἐχθές.

ΨΥΧΗ, καὶ ἡ Φύσις, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ηλέκτρᾳ· (775.) Τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγώς. ἤγουν ἐκ τῆς ἐμῆς φύσεως. *Philemon Ms.* et *Thomas M.*

ΩΣ, λίαν. Σοφ.

Θαυμασία γὰρ τὸ τόξον ὡς ἐλισθάνει.

Suidas. Vide not. ad Oed. Col. 15.

ΩΣ ΕΜΟΙ. Σοφ. ἐν Αντιγόνῃ (1161.) καλεκλείψας εἶπεν τοῦ, ἐμοὶ δοκεῖ, ἢ ἐμοὶ κριτῇ, ἢ τινος τοιούτου. *Lex. Ms. Sangerm.* Vide Toupium ad Suidam II. 187. Valckenarium ad Eurip. Hippol. 324. et Schol. ad Aj. 395.

ὅτι δὲ ὅτε καὶ τοῦ ΩΣΤΕ λείποντος, οὐδὲν παρὰ τοῦτο ἡ σύνταξις βλάπτεται, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ· (Oed. T. 1293.) Τὸ γὰρ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν. *Philemon Grammaticus Ms.*

FINIS LEXICI SOPHOCLEI.

Excudit Jos. Henricus Heitz, Acad. Typ.

ΣΤΡΑΒΑΛΟΚΟΜΑΙΝ, εὐλακοιμᾶν. *Hesych.* εὐλακίμας, εὐλακίδας. τὸν δὲ τοιοῦτον σίρκιμβολακομᾶν Σοφοκλῆς ὠνόμασεν. *Pollux* II. 9.

ΣΥΑΓΡΟΣ. Σοφοκλῆς τὸ σύαγρος ἐπὶ κυνὸς τάσσει, ἀπὸ τοῦ συν ἀγρίου. *Lex. Ms. Bibl. Reg.* Vide in Ἀχιλ. Ερυσίχθων fragm. V.

ΣΦΑΓΕΥΣ παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ τὸ ξίφος. *Pollux* VI. 191. Pertinet ad Aj. 815.

ΣΧΟΛΗ. ἀντὶ τοῦ οὐδ' ὅλως, βραδέως, οὐδαμῶς. Σοφ. *Suidas* ex Oed. T. 434. Sic etiam Antig. 390.

ΣΩΚΕΙΝ, τὸ ἰσχύειν. Σοφ. ἐν Ηλέκτρᾳ. (119.) *Etymol. M.* in Σάκος. *Eustath.* p. 854. extrema.

ΤΑΡΒΕΙ, φοβεῖται. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ταρβεῖν, ἀντὶ τοῦ τιμᾶν. *Suidas* ex Oed. Col. 292.

ΤΑΤΡΟΦΑΓΟΝ, τὸν Διόνυσον, Σοφ. ἐν Τυροῖ. ὅτι τοῖς τὸν ἀθλοθέτην νικήσασι βοῦς ἐδίδοτο. ἢ τὸν ὠμηστήν. ἀφ' οὗ καὶ ἐπὶ τὸν Κρατῖνον μετενήνεγκαν τοὔνομα. *Etymol. M.* e scholiis ad Comici Ranas 360. quae Suidas etiam descripsit.

Τελούμενοι, οἱ τὰ μυστικὰ διδασκόμενοι. συστοιχεῖ δὲ τῇ τοιαύτῃ σημασίᾳ καὶ τὸ δηλοῦν τὴν θυσίαν ΤΕΛΟΣ, οὗ χρῆσις καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ. *Philemon Gramm. Ms.*

ΤΕΩΣ — Σοφ. ἀντὶ τοῦ πρότερον, ἢ πρὸ μικροῦ. *Suidas.*

ΤΗΤΑΣΘΑΙ, σπερίσκεσθαι. Σοφ. *Idem.* (Phil. 383. Oed. Col. 1618.

ΤΟ ΘΕΡΜΟΝ ΤΟΥ ΟΒΕΛΟΥ. ἐπὶ τῶν ἀναιρουμένων καὶ χάριτος ἀντὶ τῶν κρειττόνων ἢ παροιμία, ἀπὸ τῶν ἀπείρως δρεπτομένων καὶ τὸ πυρωμένον τῶν ὀβελίσκων. μέμνηται αὐτῆς Σοφοκλῆς. *Photii Lex. Ms. Suidas. Zenobius* Prov. VI. 19.

ΤΟΠΑΖΕΙΝ, σπερχάζεσθαι, ἐνθυμεῖσθαι, ὑπονοεῖν. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ηριγόνῃ·

ἃ δὲ
δόξῃ τοπάζω, ταῦτ' ἰδεῖν σαφῶς θέλω.
Quod jam mihi
videor videre, scire compertum volo.

Etymol. M. Eadem fere in *Photii Lexico* leguntur: Τοπάζειν, οἷον σπερχάζεσθαι, ἐνθυμεῖσθαι, ὑπονοεῖν. καὶ ἐτόπαζεν ὁμοίως. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ Ηριγόνῃ·

ἃ δὲ
δοκῇ τοπάζων, ταῦτ' ἰδεῖν σαφῶς θέλω.

διὸ καὶ ὑποτοπεῖν, τὸ ὑπονοεῖν λέγουσι. Legisse videtur δοκῇ τέτακται. Idem est δοκεῖ, quod δόκησις. Vide not. ad Trach. 425.

ΤΡΑΣΙΑ λέγεται ὁ τόπος, ἔνθα τὰ σῦκα ξηραίνεται, παρὰ τὸ τερσαίνειν. ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἐν τῷ ἑτέρῳ Αμφιαράῳ ἐπὶ τῆς ἄλω ἐτίθη τὴν λέξιν. *Lex. Ms. Bibl. Reg.* et *Scholion in Mediceo Cod.* ad Aeliani H. A. III. 10.

ΤΡΙΤΟΣ ΚΡΑΤΗΡ. Σοφ. Ναυπλίῳ καλαπλέοντι, ἐν ταῖς συνουσίαις ἐκίρνων κρατῆρας τρεῖς. καὶ τὸν μὲν πρῶτον Διὸς Ολυμπίου καὶ θεῶν Ολυμπίων ἔλεγον· τὸν δὲ δεύτερον, Ηρώων· τὸν δὲ τρίτον, Σωτῆρος. *Hesych.* Vide Nauplii fragm. I.

ΤΡΟΠΑΙΑ, ἡ ἐναντία πνοή, οὕτως Σοφ. *Photii Lex. Ms.* et *Etymol. M.* Male in utroque scriptum τρίπαια.

Κύκλους, καὶ τροχούς, τὰ τείχη. ΤΡΟΧΟΝ δὲ, τὸ τεῖχος, ὡς Σοφ. Ηρακλεῖ. Κυκλώπειον τροχόν. *Hesych.*

ΤΥΦΩ, ἀντὶ τοῦ Τυφῶνος, Σοφ. *Idem.*

ΤΥΧΗ, συντυχία, παρὰ Σοφοκλεῖ. *Suidas.*

ΤΩ ΧΕΙΡΕ, Αττικὸν ἐστὶ, σύνηθες γὰρ τοῖς Αττικοῖς χρῆσθαι τοῖς ἀρτιγενέσι ἄρθροις ἐν τοῖς θηλυκοῖς ὀνόμασι — καὶ ὁ Σοφοκλῆς (El. 977.)

ἴδεσθε τῶνδε τὼ κασιγνήτω, φίλοι.

ἀντὶ τοῦ, ταύτας τὰς κασιγνήτας. *Lex. Ms. Bibl. Reg.* Confer Scholiastam ad Oed. Col. 1670. et Eustathium p. 723. l. 13.

ΥΠΑΡΧΟΣ, ὁ ὑφ' ἑτέρου ἀρχόμενος. ὁ ὑπατειλιγμένος ἑτέρῳ. ὁ μὴ ὢν αὐτοκράτωρ. Σοφ. *Suidas* ex Aj. 1105.

ΥΠΕΙΚΑΘΩΝ, ὑποχωρῶν. καὶ ὑπεικάθοιμι. Σοφ. *Idem.*

ΥΠΟΤΑΟΝ εἶπε Σοφοκλῆς τὸν δούριον ἵππον. παρενεῖκαν αὐτὸ ἐκ τοῦ φωπικῶς λεγομένου ὑπούλου ἤθους, τοῦ κατ' ἄνθρωπον μὴ ὑγιῶς ἔχοντος τοῦ τρόπου, ὡς ἀπὸ ἑλκῶν, ἃ δεικνύντα ὑγιᾶσθαι, οὐκ εἰς παντελές, φασὶ, καθαρεύει· ἀλλὰ δηλαδὴ ὑπὸ τὴν περφαινομένην αὐλὴν κακόν τι κρύπτει. *Eustath.* p. 1496.

ΥΠΟΦΡΟΝ, κρυφαῖον, ὥς φησι ὁ Ταραντῖνος. μαρτυρεῖ καὶ Σοφ. ἐν Ηριγόνῃ, λέγων·

Νῦν δ' εἶρε ὕποφρος ἐξ αὐτῶν, ἕως
ἀπώλεσέν τε καὶ τὰς ἐξαπώλετο.

μέμνηται ὁ αὐτὸς καὶ ἐν Ιφιγενείᾳ. *Erotiani Lex. Hippocr.* Prior senarius ita corruptus est, ut sine meliori libro restitui non possit.

ΥΨΑΥΧΕΙΝ, μεγαλαυχεῖν. Σοφ. *Prynichi Apparat. sophist. Hesych.*

BIBLIOTHECA BODLEIANA

BIBLIOTHECA BODLEIANA